

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00495427 7

48

1

COMICORUM ATTICORUM
FRAGMENTA.

EDIDIT

THEODORUS KOCK.

VOLUMEN II.

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA.

PARS I.

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

585

MDCCCLXXXIV.

PA
3465

A2

1880

u.2

1883³² ~~test~~
volf II ~~test~~ n
C

Praefatio.

Tandem aliquando valde optanti mihi, sed insperanti contigit, ut quam in primo huius operis volumine questus eram deesse Athenaei Marciani conlationem, eam secunda fortuna ultro offerret. etenim G. Kaibelius cum a. 1882, ut novam illius scriptoris editionem pararet, Venetiis codicis A varietates in exemplo Dindorfiano accuratissime enotasset, qua est comitate et liberalitate diuturni molestique laboris¹ usum benignissime ita mihi concessit, ut ipso moderante et inspiciente H. Brunsius, adulescens his nostris litteris deditus et Athenaei ipsius² haud mediocri cognitione imbutus, conlationem Venetiis factam in meam editionem Dindorfianam transferret. itaque in hoc volumine codicis Marciani discrepantiam diligentissime excipsi, atque quo melius eius libri natura et indoles perspicui posset leviora quoque repetivi et quae ad restituenda poetarum fragmenta exiguum utilitatis fructum praebere viderentur: ut ubi nihil ex eo adnotatum invenitur, cum eis quae edidi eum consentire constet. monendum autem est neque personarum ullam notationem in Marciano exstare neque (si p. 699 f sq. excipias) lacunarum indicia, prosodiam vero nulla constantia modo indicari modo omitti et verba saepe monstruosum in modum conglutinari, ut ex archetypo eum nullis verborum intervallis, nullis accentus apicibus instructo descriptum esse adpareat.

iam si quis de utilitate quam ipsis comicorum fragmentis tam accurata conlatio attulerit sententiam meam exquirat, non admodum magnam illam esse confiteor. neque id aliter fore speraveram. cum enim Ravennas et Venetus Aristophanis Velseni incredibili prorsus diligentia excussi tamen paucissimis poetae versibus adiumento fuissent et Marcianum ipsum Cobetus a se perlustratum in comicorum emendatione rarissime commemoravisset, facile erat providere quod nunc sicut saepissime in his nostris studiis evenit, ut labor fructum longe superaret. sed qui propterea inutilem fuisso laborem opinetur, is nunc demum et quid librarius scripserit constare et universum quem dicunt adparatum criticum multo simpliciorum factum suisque quasi fundamentis stabilitum esse sciat.

utinam idem de Stobaeo, Maximo Confessore ceterisque anthologiarum auctoribus praedicare liceret. quorum universas rationes et necessitudines Wachsmuthius (in libro quem inscripsit *Studien zu den griechischen Florilegien*, Berolin. 1882) tam egregia sagacitate indagavit et explanavit, ut paene taedeat titulis perperam divisis Florilegii et Eclogarum adhuc uti et cognitis melioribus fontibus scripturae antiquam farraginem repetere. sed priusquam ille copias sua opera congestas editione quae diu desideratur confecta cum re publica hominum litteratorum communicaverit, necesse est eis quae adhuc in medium protulit contentum tamquam gustu quodam frui, cum cena non possis.

de primo huius editionis volumine viri doctissimi in Germania, Britannia, Gallia breviter iudicarunt; copiosiore censuram inveni Herwerdeni in Mnemosyne nova. cui si ad ea quae reprehendit respondere velim, facillime hodie pro singulis quae errata esse opinatur dena ex commentariolis ipsius reponere possim contra leges linguae graecae non Batavorum arbitrio, sed Atticorum usu constitutas peccata omnium consensu gravissima: sed cum senectus et sua natura ad pacem inclinet et ut laborem susceptum quam primum ad finem perducam admoneat, procrastino litem et si opus esse videatur tertio volumini reservo, cui praeterea eam Marciani codicis discrepantiam quae ad antiquae comoediae fragmenta pertinet et totius operis supplementa quaedam adicere in animo est.

restat ut R. Koehlero, viro doctissimo, qui aditum ad thesauros bibliothecae Vimariensis summa mihi benignitate et indulgentia patefecit, hic quoque sicuti debeo gratias agam.

Scribebam Vimariae mense Februario a. MDCCCLXXXIII.

Conspectus

numerorum huius editionis (K) et Meinekianae minoris (M).*)

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
<i>Antiphones</i>		130	132	237	235	272	290	308	297
3	5	131	133	238	300	273	268	309	332
4	3	132	131	239	246	274	291	310	319
5	4	133	136	240	237	275	267	311	315
8	11	136	137	241	325	276	266	312	306
9	8	ac sic sq.		242	277	277	265	313	316
10	9	140	142	243	278	278	324	314	318
11	10	142	143	244	331	279	292	315	322
13	14	143	145	245	276	280	329	316	323
14	13	145	146	246	275	281	251	317	312
39	40	ac sic sq.		247	274	282	252	318	314
40	41	172	174	248	243	283	264	319	313
41	39	174	175	249	244	284	253	320	321
42	43	ac sic sq.		250	298	285	261	321	307
43	42	182	185	251	284	286	262	322	308
50	51	183	186	252	285	287	263	323	309
51	50	185	183	253	273	288	260	324	310
62	63	186	187	254	242	289	232	325	311
63	64	ac sic sq.		255	272	290	259	326	320
64	62	(196—201		256	302	291. 2	293. 4	327	303
70	71	congruunt)		257	249	293	258	328	304
71	70	202	204	258	250	294	327	329	326
80	82	203	202	259	271	296	257	330	333
81	80	204	205	260	299	297	281	—	317
82	81	205	203	261	286	298	279	153,61 a	328
114 b	115	226. 7	226	262	287	299	240	mai.	
115	116	228	227	263	301	300	238	—	330
116	118	229	228	264	305	301	255	—	334
117	119	230	229. 30	265	288	302	256		
118	120	231	282	266	270	303	239	<i>Anaxandrides</i>	
119	121	232	234	267	250	304	254	2	3
120	117	233	283	268	289	305	247	3	2
121	122	234	245	270	241	306	280	40	41
ac sic sq.		235	231	271	233	307	296	41	40

*) Cum in tanta paucitate fragmentorum quae de singulis mediae comoediae quae dicitur fabulis supersunt numeri mei a Meinekianis (minoris editionis) multo rarius in hoc volumine discrepent quam in primo, *diversos* tantummodo numeros tabula quam proponimus complectitur.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
46	47	109	112	36	38	35	36	67	68
47	46	110	113	37	39	36	35	ac sic sq.	
57	58	112	109	38	40	41	43	72	74
58	57	113	114	39	41	43	41	73	75
64	78	ac sic sq.		40	37	<i>Aristophon</i>		74	73
69	64. 79	120	124	41	36			75	76
72	77	121	125	<i>Philetaerus</i>		3	4	ac sic sq.	
73	80	122	126			4	3	94	96
74	72	123	138	6	9	9	10	96	98
75	73	124	132	7	6. 7	10	11	98	99
76	74	125	131	9	10	11	9	99	101
77	69	126	127	ac sic sq.		<i>Epicrates</i>		ac sic sq.	
78	76	127	151					109	112
79	75	128	135	<i>Amphis</i>		7	9	110	111
—	81	129	121. 2	38	39	8	11	111	115
<i>Eubulus</i>		130	137	39	40	9	10	112	113
10	12	131	123	40	41	10	12	113	114
11	10	132	150	41	38	—	7	114	116
12	11	133	128	42	43	—	8	ac sic sq.	
22	23	134	139	43	42	<i>Ophelio</i>		122	128
23	22	135	129	45	46			123	127
37	38	136	130	46	47	3	4	124	125
38	37	137	134	47	48	4	3	125	126
41	44	138	133	48	50	<i>Alexis</i>		126	124
42	43	139	143	—	45			127	132
43	41	140	141	p. XVII	49	2	3	128	130
44	42	141	144	I 404	51	3	2	129	131
47	49	142	147			11	13	130	133
48	47	143	148	<i>Ephippus</i>		12	14	ac sic sq.	
49	48	144	149	3	5	13	11	140	145
53	54	145	142	4	3	14	12	141	143
54	53	147	140	5	4	15	19	142	144
58	59	148	145	17	19	16	15	143	146
59	58	V CLXXXVI	97	18	17	17	16	ac sic sq.	
60	63	—	136	19	18	18	17	150	154
62	60	—	152	21	22	19	18	151	156
63	62	III 267,11	153	22	21	28	29	152	155
76	77	III 272,30	154	24. 5	28. 9	ac sic sq.		153	157
77	76	<i>Araros</i>		26	24	44	46	154	158
85	86	5. 6. 7	6. 7. 5	27	25	45	47	155	162
86	85	11	12	28	27	46	48	156	159
95	96	12	11	V CXCVI	26	47	50	157	160
96	95	18	20	<i>Anaxilas</i>		48	49	158	161
97	98	20	21	6	7	49	45	159	163
98	104	p. XVI	18	7	6	50	51	160	164
99	105			10	11	51	53	161	166
100	99	<i>Nicostratus</i>		11	10	53	54	162	167
103	100	19	21	15	18	ac sic sq.		163	169
104	103	20	19	16	15	61	65	164	170
105	107	21	20	17	16	62	66	165	171
106	108	29	30	18	17	63	67	166	168
107	106	30	31	21	22	64	62	167	172
108	110	31	29	22	21	65	64	ac sic sq.	
						66	63	182	188

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
183	187	286	271	V CCX	165	50	53	137	134
184	189	287	303	—	316	ac sic sq.		138	136
ac sic sq.		288	297	—	341	59	63	139	135
191	198	289	262	—	343	ac sic sq.		140	137
192. 3	196. 7	290	267	—	345	82	87	141	139
194	199	291	28			83	213	142	144
ac sic sq.		292	281	<i>Axionicus</i>		84	91	143	145
205	212	293	289	3	4	85	89	144	230
206	210	294	302	4	3	86	88	145	231
207	211	295	339	7	8	87	90	146	229
208	213	296	340	8	7	88	105	147	232
ac sic sq.		297	288	9	10	89	92	148	233
212	218	298	287	10	9	90	93	149	234
213	217	299	295			91	96	150	146
214. 5	220. 1	300	296	<i>Eriphus</i>		92	94	151	147
216	219	301	292	3	7	93	97	152	148
217	222	302	280	4	3	94	98	153	159
218	223	303	312	5	4	95	100	154	150
219	225	304	324	6	5	96	110	155	151
220	224	305	313	7	6	97	111	156. 7	184. 5
221	226	306	311			98. 9	102	158	152
ac sic sq.		307	323	<i>Philiscus</i>		100	101	159	153
229	235	308	314	2	4	101	109	160	154
230	234	309	329	3	2	102. 3	140. 1	161	155
231	237	310	308	4	3	104	114	162	227
232	236	311	335			105	115	163	156
233	238	312	336	<i>Simylus</i>		106	116	164	158
ac sic sq.		313	328	V CCXXIII	1	108	117	165	161
257. 8	272. 3	314	330			109	108	166	162
259	274	315	320	<i>Timocles</i>		110. 11	112. 13	167	163
260. 1	275. 6	316	322	9	10	112	118	168	157
262	263	317	298	10	9	113	119	169	159
263	265	318	327	14	17	114	106	170	160
264	266	319	331	15	14	115	105	171	164
265	264	320	309	16	15	116. 7	121	172	167
266	269	321	332	17	16	118	125	173	165
267	270	322	338	36	37	119	124	174	168
268	277	323	315	37	38	120	126	175	169
269	282	324	310	38	36	121	122	176	170
270	278	326	319			122	142	177	171
271. 2	283. 4	327	306	<i>Xenarchus</i>		123	143	178	172
273	279	328	307	11	12	124	139	179	173
274	342	329	326	12	11	125	127	180	174
275	285	330	333			126	128	181	175
276	301	331	334	<i>Theophilus</i>		127	129	182	176
277	286	332	337	11	12	128	95	183. 4	186. 7
278	290	333	317	12	11	129	130	185	177
279	291	334	305			130	123	186	166
280	294	335	318	<i>Phileto</i>		131	228	187	178
281	293	336	304	33	34	132	99	188	179
282	299	337	321	ac sic sq.		133	104	189	180
283	300	—	100	42	44	134	131	190	181
284	343	—	129	ac sic sq.		135	132	191	182
285	268	—	153	49	51. 2	136	133	192	183

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
193	188	220	215	V CCXXXVIII		76	79	ac sic sq.	
194	189	222	224		242	77	80	107	109
195	190	224	222			78	83	108	110
196	235	225	245	<i>Diphilus</i>		79	81	109	108
197	192	226	218	23	24	80	82	110	111
198	191	227	243	24	23	81	84	ac sic sq.	
199	193	228	212	36	37	82	86	115	136
200	194	229	214	37	38	83	87	122	125
201	195	230	244	38	39	84	126	123	124
202	238	231	220	39	40	85	89	124	122
203	196	232	241	40	42	86	88	125	123
204	197	233	216	42	44	87	91	126	127
205	198	234	217	44	45	88	90	127	128
206	239	—	33	ac sic sq.		89	96	128	129
207	199	—	43	52	54	90	95	129	132
208	200	—	62	53	55	91	97	132	57
209	203	—	86	54	56	92	98	133	138
210	202	p. XIX	95	55	58	93	99	—	36
211. 12	205 6	V CCXXXIX	120	ac sic sq.		95	92	—	53
213	207	V CCXXXVIII		69	78	96	101	—	85
214	201		204	70	72	97	135	—	133
215	208	—	219	71	73	98	93	I 450	137
216	209	—	225	72	74	99	100		
217	210	—	226	73	75	100	134		
218	240	—	236	74	76	101	102		
219	211	—	237	75	77	102	103		

NOVAE COMOEDIAE
FRAGMENTA

Comoediam Atticorum bipartitam (τὴν τῶν παλαιῶν ἐκ τὴν τῶν καινῶν) Aristoteles commemorat Ethic. Nic. 4, 14 p. 1128 a 22. mediam quam dicunt ignorant priorum saeculorum Alexandrini, ignorant Quintilianus (10, 1, 65—72), Velleius (1, 16, 3), Harpocration (ὁρμιθευτής), Dorotheus Ascalonita (Athen. 14, 662 f), Plutarchus (Mor. 712 a), ignorant latini qui usque ad Traiani mortem fuerunt grammatici, ignorat denique incerti scriptoris de comoedia commentatio quinta (Meinek. I 539. Duebn. Schol. Arist. proleg. XVI), quae initio sane, ex interpolatione sine dubio (cf. quae adnotavit Meinek.), tripartitam comoediam commemorat, postea vero novam solam cum antiqua comparat. mediae nomen Hadriani imperatoris aetate inventum atque usurpatum fuisse omnibus testimoniis momento suo accurate ponderatis primus Fielitzius (De Atticorum comoedia bipartita, Bonn. 1866) ita demonstravit, ut de veritate nulla possit esse dubitatio. quae res quamvis mira sit, tamen sic videtur explicari posse. postquam vetustiores quidam homines litterati, veluti illi ex quorum copiis hauserunt eius de qua modo diximus commentationis auctor ac magis distincte — Suetonii ut videtur auctoritatem secutus — Diomedes (p. 488. 9 Keil.) et Tzetzes De divers. poet. 76 sq., antiquam potius comoediam in duo quasi genera diviserunt, idque ita ut Susarionem cum ceteris qui ante Cratinum fuerunt antiquissimae, Aristophanem et Eupolin cum Cratino secundae cuidam classi (τῆς δευτέρας) adnumerarent: Hadrianei temporis grammatici, quod nova comoedia cum aetatis spatio tum poetarum fabularumque numero antiquam longe superare videretur, non antiquam ut antea factum erat, sed novam in duas partes dirimere eamque quae tempore antiquae propior esset mediam adpellare inceperunt, convenientiae cuiusdam, ut videntur, magis et aequabilitatis specie externa quam rei natura et indole ducti. nam mediae novaeque certa discrimina reperiri non possunt, siquidem vel ab antiqua nova eo tantummodo differt, quod carminibus choricis caret et parabasi. quae si praeterea a rebus publicis ad privatas, ab inrisione hominum ad descriptionem morum, a sermonis genere elatiore et grandiore ad humiliorem orationem deflectere atque artificiosa magis argumenti et conformatione et explicatione gaudere dicitur: istae mutationes omnes aliaeque id genus paullatim pedetentimque et ortae sunt et increverunt, ut et antiquiores poetas videas ea ratione usos, quam posteriores

magis sequebantur, et in novae comoediae fabulis multa invenias quae ad vetustiorum similitudinem proxime accedant.

poetae comici, quorum fragmenta hoc volumine continentur, cum quibusdam adhuc ignotis ita enumerantur in titulo recens reperto (Koehler. I. A. n. 977): Φιλόνικος, Φίλιππος, Χόρη[γος], Ἀναξ[υδρι]δης, Φιλέτα[ιρος], Εὐβουλος, Ἐφίππος, [Ἀ]ν[τι]φάν[ης], [Μ]νησίμ[αχος], Ναυσικράτ[ης], Εὐφάνη[ς], Ἀλέξιος, [Ἀρι]στ[οφῶν?], . . . [. . .]ος . . . Δι[ο.]ος, Κλέ[αρχ]ος, Ἀθ[η]ν[ο]κλ[η]ς, Πυρ[ων?], Ἀλ[κ]ή[ν]ωρ, Τιμο[κ]λ[η]ς, Προκλείδης, Μ[έν]ανδρος, Φ[ιλ]ήμων, [Ἀ]πολλόδωρος, Δίφίλος, Φιλιππίδης, Νικόστρατος (diversus ab eo qui adhuc notus erat), Καλλιάδης, Ἀμειν[ία]ς et in fr. m "Ἐχέτος Ἐπίνικος atque extremorum temporum (saec. a. Chr. 2) quidam prorsus ignoti. qui index cum non eo quo nos scriptores librosque eorum ordinare solemus consilio, sed ita confectus sit, ut 'e ratione temporis quo unusquisque poeta primum victoriam reportaverat' nomina recenserentur, nos seriem quam Meinek. instituit non mutavimus, sed tres tantummodo, *Nausicratem Euphancem*que et *Clearchum*, incertae adhuc aetatis comicos, in ordinem recepimus et illorum quidem fragmenta ante Alexidis reliquias, huius post eas posuimus. ceterorum qui adhuc ignoti fuerunt nomina, quoniam quo loco ea quam nos secuti sumus ratione ponenda sint non constat, hic (ampliore litterarum intervallo) notare satis habuimus.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ

Meinek. I 304sq.

ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Alii "Ἀγροικοί. "Ἀγροίκος ἢ Βουταλίων Athen. 7, 304 b. 313 b. idem 8, 358 d οὐδ' οὕτως εἰμὶ φίλιχθος ὥς ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ ἐν Βουταλίῳ, ὅπερ δράμα τῶν Ἀγροίκων ἐστὶ διασκευή (cf. quae ad *Butalionis* titulum adnotavimus). at statim subicit ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ Ἐκάτης βρώματα ἔφη. cf. Meinek. I 332. — quid sit "Ἀγροίκος cognoscitur ex Ethic. Eudem. 3, 2 p. 1231 b 18 μάλιστα δ' εἰσὶ τοιοῦτοι (ἀναίσθητοι), οἷους οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι παραγοῦσιν ἀγροίκους, οἳ οὐδὲ τὰ μέτρια καὶ τὰ ἀναγκαῖα πλησιάζουσι τοῖς ἡδέσιν. "Ἀγροίκον scripserunt etiam Anaxandrides, Anaxilas, Philemon, Menander; Q. Novii *Agricolam* aliquoties commemorat Nonius. Mein. I 331. 2. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 254. Herodian. 151, 13 τὸ δὲ ἄγροικος καὶ προπαροξύνεται καὶ προπερισπάται.

1

καὶ πρῶτα μὲν

αἶρω ποθεινὴν μάξαν, ἣν φερέσβιος

Δηὼ βροτοῖσι χάσμα δωρεῖται φίλον·
 ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη,
 ὃ χλόην καταμπέχοντα, σάρκα νεογενῇ.

B. τί λέγεις; A. τραγωδίαν περαίνω Σοφοκλέους.

Athenaeus 9, 396 b Ἀντιφάνης ἐν Ἀγροίκῳ. 3. Δηὼ Casaub.] δημήτηρ A. 6. περαίνω Casaub.] παραινῶ A.

ad v. 2 cf. Aristoph. Pac. 1. Hesych. φερέσβιος· ὁ τὰ πρὸς τὸν βίον φέρων καὶ σφῶν ἢ ζωοποιός. Hesiod. Theog. 693 et [Hom.] Hymn. 2, 163 γαῖα φερέσβιος. [Hom.] Hymn. 5, 450 φερέσβιον οὐθαρο ἀρούρης. Aesch. fr. 293, 7 N. φερέσβιον Δήμητρος στάχυν. Δηὼ nomen etiam 52, 9. Arist. Plut. 515. Xenarch. 1, 5. v. 5 poetam scripsisse arbitror χλόη καταμπέχοντα σάρκα νεογενῇ, *membra caprina carnem recentem herbis velantia*, i. e. quorum carnes variis herbis tectae sunt. Sophoclem clarissimum illum esse Nauckius iudicat Trag. gr. fr. 235 (Sophocl. fr. 683). mihi filius eius significari videtur. Diodor. 14, 53 ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους τραγωδίας διδάσκειν ἤρξατο (Ol. 95, 4) καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα. περαίνω, ut 85. Arist. Ran. 1170. 1284. Sophoclis non tam verba ipsa recitare quam genus dicendi per parodiam imitari videtur. ceterum non video cur non maluerit scribere περαίνω Σ. τραγ., versu haud paullo modulatiore.

2

ἔστιν δ' ἑταῖρα τῷ τρέφοντι συμφορά·
 εὐφραίνεται γὰρ κακὸν ἔχων οἴκοι μέγα.

Athenaeus 13, 567 d ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀγροίκῳ.

3

ὄλην μύσας ἔκπινε. B. μέγα τὸ φορτίον.
 A. οὐχ ὅστις αὐτῆς ἔστιν ἐμπείρωσ ἔχων.

Athenaeus 10, 445 f. 446 a προπιῶν τιμὴ τῶν ἑταίρων ἔφη· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, ὃς ἐν Ἀγροίκοις φησὶν κτλ. 1. ὄλην μύσας (sine acc.) A secund. Kaibel., ὄλη ἣν μύσας secund. Schweigh. fil. hoc si verum est, nihil aliud scripsit poeta quam ὄλπην. Crates ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου apud Athen. 11, 495 b ὁ δὲ τύπος... οἰνοχόης σχῆμα, ὁποίους δὴ ποτε ὕλπας ἐκάλουν, χρώμενοι πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν. καθάπερ Ἴων ὁ Χῖος 'ἐκ ξαθέων πιθακνῶν ἀφύσαντες ὕλπαις οἶνον.' — pro μύσας frustra Lobeckius ἀμυστι (πῖνε). *clausis oculis per iocum iubetur bibere*, ne scilicet suscepti periculi magnitudinem videat. cf. Menand. ap. Stob. Floril. 74, 27 φέρειν μύσαντα... προῖκα καὶ γυναιῖκα δεῖ, et Phryn. 41.

4

Ἀρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιὰν ᾗδετο,
μεγάλην Διὸς σωτῆρος ἄκατον ᾗρέ τις.

Athenaeus 15, 692 f Ἀντιφάνης μὲν γὰρ ἐν Ἀγροίκουσιν ἔφη κτλ.
1. ἐπεκαλεῖτο Koppiers. Observ. phil. 31] ἐκαλεῖτο A. praeterea
παιανηδετο et ακατονηρετις A, ut saepe, sine acc. et non discretis
vocabulis. 2. ᾗρέ K. pro ᾗρέ. nam opus est imperfecto. de Har-
modii scolio cf. 85. Cratin. 236. Aristoph. fr. 430, de ἀκᾶτω i. e.
φιάλῃ Theopomp. 3. comicis non παιᾶνα, sed παιῶνα usitatum
esse monuit Elmsl. Arist. Ach. 1212. cf. Antiph. 85. sed haec
observatio ad dei nomen pertinet; cantus sine dubio ubique παιὰν
vocabatur. Διὸς σωτῆρος ut κατὰ χειρῶν pro substantivo inde-
clinabili usurpatur. cf. 174. Eubul. 56, 7. Alexid. 232. Eriph. 4.
Archestr. Athen. 1, 29 b ὁπόταν πλήρωμα Διὸς σωτῆρος ἔλησθε.

5

ὥς δὴ σύ τι
ποιεῖν δυνάμενος ὀρνυγίου ψυχὴν ἔχων.

Athenaeus 9, 392 e ὑποκοριστικῶς . . . Ἀντιφάνης ἐν Ἀγροίκῳ
ὀρνύγιον εἵρηκεν οὕτως κτλ. scribendum videtur cum Dindorfio σὺ
τί — ἔχων; falluntur qui cum Meinekio ὀρνυγίου ψυχὴν ἔχοντα ti-
midum interpretantur. ὀρνυγομήτραν δειλὴν dicit Alexander Myn-
dius apud Athen. 9, 392. 3, quamquam cauta potius et provida
esse putabatur (Cratin. 246); coturnices numquam timidas esse ex-
istimaverunt Graeci, quippe quibus ad certamina ut gallis et ad
ὀρνυγοκοπίαν uterentur. hic potius nescio quis stolide litigiosus co-
turnicis animum habere dicitur.

6

κραμβίδιον ἐφθὸν χάριεν ἀστεῖον πάννυ.

Pollux 6, 54 τὸ δὲ ὄνομα τῆς κράμβης ἔστι μὲν καὶ παρ' Ἀρι-
στοτέλει ἐν τοῖς περὶ ζῴων· ῥάφανος, ἣν καλοῦσιν τινες κράμβην,
ἄντικρος δ' αὐτῷ κέχρηται Ἀντιφάνης ἐν Ἀγροίκῳ κτλ.

7

ῥαγδαῖος, ἄμαχος, προᾶγμα μεῖζον ἢ δοκεῖς.

Photius 480, 20 et Suidas ῥαγδαίους· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν
ὕμβρων τοὺς κεκινημένους καὶ σφοδροὺς καὶ βιαίους. Ἀντιφάνης Ἀγροί-
κοις κτλ. ἦ] εἰ cod. Phot.

8

ἐκ διαδοχῆς

τὸ ἐν μέρει. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Bekker Anecd. 97, 5.

9

καθαρός δοῦλος

οἶονεῖ ἀπικριβωμένος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Bekk. Anecd. 105, 5. comparat Meinek. Arist. Av. 1549, ubi cf. quae nos adnotavimus.

10

μεῖζον μεῖζον, μικρόν μικρόν

ἀντὶ τοῦ ἀεὶ κατὰ μικρόν. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Bekker. Anecd. 108, 7. alterutrum videtur dixisse Antiphanes. cf. μᾶλλον μᾶλλον Arist. Ran. 1001.

11

ἐπίδημος

ἀντὶ τοῦ ἔνδημος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Bekker. Anecd. 93, 27. 'ἐπίδημος... dicitur qui aliunde inmigravit, ἔνδημος autem indigena.' Meinek.

Praeterea cf. quae ad Butalion. extr. adnotavi et fr. 129.

ΑΔΕΛΦΑΙ

12

ἀνακάμψει

ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιήσει. Ἀντιφάνης Ἀδελφαῖς. Bekker. Anecd. 81, 10. Ἀδελφοῖς sched. Ruhnck. Koppiers. Observ. 7.

ΑΔΩΝΙΣ

Bis Antiphonti (tragico) tribuitur; sed Adonidis fabulam vix umquam a tragicis poetis (praeter Dionysium et Ptolemaeum Philopatorem) tractatam esse monuit Meinek. I 314. 15. comici multi ea usi sunt, veluti Plato, Nicophon, Philiseus, Araros, Sotades. qua ratione autem poetae comici argumenta ex mythologia petita inmutaverint optime exponit Cobet. Obs. crit. Plat. 124. cf. quae ad Anaxandridis Tereum adnotavimus.

13

ἀνὰ μέσον

ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι. Bekker. Anecd. 80, 24. Ἀντιφῶν Ruhnck. De Antiph. Rhamn. 254 et Wyttenb. Plut. Mor. 103 c. cf. Mein. I 314.

14

ἀκληρίαν

Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι. ὁ αὐτὸς εὐκλήρωμα ἀντὶ τοῦ κατόρθωμα. Bekker. Anecd. 77, 25. cod. ἀντιφῶν. εὐκλήρωμα Koppiers.

sus 6. hanc tamen vocem, quoniam dubium est quorsum pertineat, fragmentis incertis addidi (317). ceterum Bekker Anecd. 367, 15 ἀκλήρια· ἀντὶ τοῦ ἀτυχία Σοφοκλῆς (fr. 895 N.). uterque igitur eadem voce, diversa tamen fortasse significatione usus est.

15

κατάλυσιν

καὶ ταύτην ἐπαιτιῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι. Bekker. Anecd. 103, 15. ταύτην] τοῦτο Ruhnck. De Antiph. 254. ἐπαιτιῶνται, *incriminantur* ut vocem Atticis non usitatam. at κατάλυσιν *deversorium* dixerunt etiam Alexis 2 et Plato philosophus Protag. 315 d. Leg. 11, 919 a. 12, 953 a. οἴκων καταλύσεις Eurip. El. 393, quod moneo propter Mein. I 314. 5.

ΑΘΑΜΑΣ

Athamantis fabulam (Preller. Myth. gr.² II 310 sq.), a tragicis quoque plus semel tractatam, comice videtur expressisse.

16

χλαμύδα καὶ λόγχην ἔχων,
ἄξυνακόλουθος, ξηρός, αὐτολήκνυθος.

Pollux 10, 62 καὶ αὐτολήκνυθος δέ τις Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (54, 16) ὀνομάζει, οὗς σαφέστερον ἂν τις ἐν τῷ Ἀντιφάνους Ἀθάμαντι κεκληῖσθαι λέγοι εἰπόντος κτλ. ἄξυνακόλουθος Salmas.] ξυνακόλουθος. Harpocration (unde plurima exscripta sunt Bekker. Anecd. 465, 17) αὐτολήκνυθοι... ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἐτοίμους πᾶν ὀτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύνυθος. rectius Bekker. Anecd. 204, 27 αὐτολήκνυθος· ὁ πένης, ἀπὸ τοῦ ξαντῶ (αὐτὸν ξαντῶ?) τὰς ληκύνυθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα. 466, 6 αὐτόλυνκοι (recte Mein. αὐτολήκνυθοι)· πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ

17

ἀναβῆναι

ἀντὶ τοῦ ἀναχωρῆσαι. Ἀντιφάνης Αἰγυπτίοις. Bekker. Anecd. 81, 15. ἀναδύναι Mein. conl. Bekker. Anecd. 390, 14 ἀναδύναι· ἀναχωρῆσαι.

ΑΙΟΛΟΣ

Parodia vel imitatio comica videtur fuisse Aeoli Euripideae, non semel exagitatae ab Aristophane, cuius etiam exstabat fabula *Aeolosicon*. cf. Mein. I 323.

18

Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾷς
πληγῆς, τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς
κατεῖχέ θ' αὐτόν· εἶτα παραλαβὼν ποτε
οἶνον στρατηγόν, ὅς μόνος θνητῶν ἄγει
5 τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐβουλίας,
νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο.

Athenaeus 10, 444cd Ἀντιφάνης ἐν Αἰόλῳ διαβάλλων ὅσα δεῖνα
πράττουσιν οἱ πλέον πίνοντες φησί κτλ. 4. θνητῶν (sic enim A)
pendet a τὴν τόλμαν. — excerpta haec videntur ex prologo fabu-
lae; duo priores versus ex Euripidea tragoedia petitos esse coniecit
Valekenar. Hippol. 1303. de Euripide cf. Nauck. Trag. gr. fr. 291.

19

τοῦτον οὖν
δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος
ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὐπιχώριοι.

Athenaeus 12, 552 f ὡς φησιν Ἀντιφάνης ἐν Αἰόλῳ κτλ. 3.
οὐπιχώριοι Dindf.] οἱ ἐπιχώριοι A. Eustath. 1646, 14 ὅτι δὲ καὶ
πάχους τοῦ κατὰ σῶμα γίνεται σκῶμμα ὁ ἀσκός, δηλοῖ Ἀθή-
ναιος εἰπὼν ὅτι παχύν τινα ἐξ οἰνοφλυγίας γενόμενον ἀσκὸν
ἐκάλουν οἱ ἐπιχώριοι.

ΑΚΕΣΤΡΙΑ

Nomen ambiguae est significationis. Etymol. m. 47, 44 ἀκε-
στής καὶ ἀκέστρια ἀντὶ τοῦ θεραπεύτρια (i. e. medica). Bekker.
Anecd. 364, 8 ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι· ἰάσασθαι. ὅθεν καὶ οἱ Ἀττι-
κοὶ τὴν ἡπύτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν (cf. Aristoph. fr. 227). Acl.
Dionys. Eustath. 1647, 58 et Etymol. m. 46, 34 ἀκέστρια καὶ ἀκε-
στής, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ
γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. cf. Xenoph. Cyr. 1, 6, 15
ἱματίων ῥαγέντων εἰδὼ τινες ἡπηται, et Plat. Politic. 281 b.
282 a, ubi ἀκεστική commemoratur coniuncta cum κναφευτική et
πλυντική. fuit etiam Sophronis mimus Ἀκέστριαι. cf. Mein. I 333.

20

κρέας δὲ τίνος ἥδιστ' αὖν ἐσθίοις; B. τίνος;
εἰς εὐτέλειαν. τῶν προβάτων μὲν οἷς ἐνι
μήτ' ἔρια μήτε τυρός, ἀρνός, φίλτατε.
τῶν δ' αἰγιδίων κατὰ ταῦθ' ἂ μὴ τυρόν ποιεῖ,
5 ἐρίφου· διὰ τὴν ἐπικαρπίαν γὰρ τῶν ἀδρῶν
ταῦτ' ἐσθίων τὰ φαῦλ' ἀνέχομαι.

Athenaeus 9, 402 d παρὰ Ἀντιφάνει. ἐν Ἀεστροία κτλ. 1. κρέας Mein.] κρέα A, 'quod non dicitur ultima producta'. cf. Arist. Vesp. 363. Pac. 192. 1282. Av. 1583. Ran. 553. B. τίνος:] τινος A. cf. quae ad Arist. Nub. 214 adnotavimus. fortasse ὅτον scripsit. 2. οἷς ἔνι] ὧν ἂν ἦ Herwerd. Stud. crit. 82, 3, recte ut videtur. 4. ταῦθ' Iacobs. Addit. 211] ταῦτ' A. δ'] δὲ A. αἰγιδίων Dobr. Advers. II 323] αἰγείων A. 6. φαῦλ' B] φαῦλα A. fort. τὰ φαῦλα φαύλως (i. e. ῥαδίως) ἀνέχομαι. cf. quae ad Arist. Eq. 213 adnotavimus.

cum v. 2 Meinekius comparat Arist. Av. 806. addo Antiph. 226, 2. Thuc. 8, 4. 8, 86, 5. quod Meinekius v. 4 in Anal. Ath. 174 proponit αἰγίων, mihi certe ignotum est; Attici semper ut videntur αἰγιδιον. Pherecr. 25. Eubul. 105. extremorum versuum sententiam sic expressit Iacobsius 'propter usum' (fructum) 'ex adultioribus capiendum haec vilia quae dixi lubentissime comedere sustinebo' (scribit enim ἄγαν ἀνέχομαι). Andocid. 1, 92 Κηφίσιος πριάμενος ὦνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου τὰς ἐκ ταύτης ἐπικαρπίας... οὐ κατέβαλε τῇ πόλει. Plat. Leg. 12, 955 d τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν. Demosth. 27, 50 τὴν οὐσίαν... ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν διώκῃκε. cf. ibid. 64.

21

τῆς οἰκίας τὸ κλίσιον,
ὃ πρότερον [ποτ'] ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βοῦσι σταθμὸς
καὶ τοῖς ὄνοις, πεποιήκεν ἐργαστήριον.

Pollux 4, 125 τὸ δὲ κλίσιον (sic Bekkerus) ἐν κωμῳδίᾳ παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσματι δηλούμενον. καὶ ἔστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μέλους δοκοῦσι, καλούμεναι κλισιάδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἀμάξας εἰσελαύνειν καὶ τὰ σκευοφόρα. ἐν δὲ Ἀντιφάνους Ἀεστροία καὶ ἐργαστήριον γέγονεν· φησὶ γοῦν κτλ. vocibus τὸ κλίσιον F praemittit εἰ γὰρ δι' ἐργαστήριον οἰκίας. 'unde nonnemo ἦν γάρ τι ἐργαστήριον τῆς οἰκίας; B. [οὐκ ἦν μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ὀρεῖς] τὸ κλ.' Bekker. 2. πρότερόν ποτ'] πρίν ποτ' Salmasius, πρότερον Bekker.

22

Athenaeus 13, 586 a μνημονεύει δ' αὐτῆς (Σινώπης) Ἀντιφάνης... ἐν Ἀεστροία.

23

Athenaeus 7, 304 a, postquam fr. 129 attulit, ita pergit: τούτων τῶν ἱαμβέων ἔνια ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἐν Ἀεστροία.

ΑΚΟΝΤΙΖΟΜΕΝΗ

Ἀκοντιζόμενος est Dionysii et Q. Naevii. O. Ribb. Com. Rom. fr.² p. 5.

24

γείτων ἐστί τις

κάπηλος. οὗτος εὐθύς, ὅταν ἔλθω ποτὲ
διψῶσα, μόνος οἶδ' ὥς γ' ἐμοὶ κεράννυται,
οὐθ' ὕδαρες οὐτ' ἄκρατον. B. οἶδ' ἐγὼ ποτε

5 πιοῦσα.

Athenaeus 10, 441 b οἶαι δ' εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι μεθύουσαι αἱ γυναῖκες παραδίδωσιν Ἀντιφάνης. ἐν τῇ Ἀκοντιζομένη οὕτως κτλ. 2. ἔλθω Casaub.] ἐλθὼν A. 3. οἶδ' Casaub.] οἶδεν A. γ' ἐμοὶ Schweigh.] γέ μοι A. 4. οἶδ' ἐγὼ Mein. ed. min.] οἶδα δ' ἐγώ. alterius personae notam adiecit G. A. Hirschig. Annot. crit. 1.

ΑΛΕΙΠΤΡΙΑ

Athen. 3, 123 b φέρεται τὸ δράμα καὶ ὥς Ἀλέξιδος. Mein. I 377. 393.

25

ἐὰν δὲ τοῦργαστήριον ποιῆτε περιβόητον,
κατασκευῶ, νῆ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μερίστην
ἀρύταιναν ὕμῶν ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος
ζέοντος ὕδατος· εἰ δὲ μή, μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμι

5 ἐλευθέριον.

Athenaeus 3, 123 b Ἀντιφάνης Ἀλειπτρία κτλ. 1. ποιῆτε] ποιῆται A. 4. μή add. Pierson. Moer. 216. πίοιμι] πίοιμ' A. coniungenda sunt κατασκευῶ ὕμῶν.

loquitur ancilla. — 1. περιβόητον simili significatione ac περιστατον Theopomp. 41, 3. cf. Teleclid. 35. 4. Hesych. ἐλευθέρον (ἐλευθέριον) ὕδωρ· ἐν Ἀργεὶ ἀπὸ τῆς συναγωγῆς (Κυνάδρας) πίνουσι κρήνης (οἱ) ἐλευθερούμενοι τῶν οἰκετῶν, διὰ τὸ καὶ τὸν Κέρβερον κύνα ταύτῃ διαδρᾶναι καὶ ἐλευθερωθῆναι. Eustath. 1747, 11 ἐν Ἀργεὶ Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι. ὅθεν τὸ ἐν Κυνάδρα ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς. Paus. 2, 17, 1 ῥεῖ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν (quae a Mycenis ad Heraeum ducit) ὕδωρ Ἐλευθέριον καλούμενον· χρῶνται δ' αὐτῷ πρὸς καθάρσια αἱ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τῶν θυσιῶν ἐς τὰς ἀπορρήτους. (Mein.) sine dubio etiam Athenis ille mos erat servos hausta fontis alicuius aqua in libertatem vindicandi.

ΑΛΙΕΤΟΜΕΝΗ

Acta circiter Ol. 109. Mein. I 386. 7. cf. Clinton. Fast. Hellen. 127.

- τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλεις ἄναξ,
ἅπαντα τεθολώκασιν. οὐ βαλεῖς πάλιν
εἰς τὴν θάλατταν καὶ πλυνεῖς; μὴ φῶσί σου,
Ἰωριάς, ἀλούτους σηπίας εἰληφέναι.
- 5 τὸν κάραβον δὲ τόνδε πρὸς τὰς μαινίδας
ἀπόθες· παχύς γε, νῆ Δί'. ὦ Ζεῦ, τίς ποτε,
ὦ Καλλιμέδων, σὲ κατέδετ' ἄρτι τῶν φίλων;
οὐδείς ὃς ἂν μὴ κατατιθῇ τὰς συμβολάς.
ὤμας δ' ἔταξα δεῦρο πρὸς τὰ δεξιὰ
- 10 τρίγλας, ἔδεσμα τοῦ καλοῦ Καλλισθένους·
κατεσθίει γοῦν ἐπὶ μιᾷ τὴν οὐσίαν.
καὶ τὸν Σινώπης γόγγρον ἤδη παχυτέρας
ἔχοντ' ἀκάνθας τουτονὶ τίς λήψεται
πρῶτος προσελθών; Μισγόλας γὰρ οὐ πάνν
- 15 τούτων ἔδεσθής. ἀλλὰ κίθαρος οὐτοσί,
ὃν ἂν ἴδῃ τὰς χεῖρας οὐκ ἀφ᾽ ἑξέται.
καὶ μὴν ἀληθῶς τοῖς κιθαρωδοῖς ὥς σφόδρα
ἅπασιν οὗτος ἐπιπεφυκῶς λανθάνει.
ἀνδρῶν δ' ἄριστον κωβιὸν πηδῶντ' ἔτι
- 20 πρὸς Πυθιονίκην τὴν καλὴν πέμψαι με δεῖ·
ἀδρὸς γὰρ ἐστίν. ἀλλ' ὅμως οὐ γεύσεται·
ἐπὶ τὸ τάριχός ἐστιν ὠρμηκυῖα γάρ.
ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα
χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιρρόπους.

Athenaeus 8, 338 e Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀλιευομένη φιληδοῦντάς
τινας καταλέγων ἰχθύσιν φησί κτλ. 12. Athenaeus 13, 586 a μνη-
μονεύει δ' αὐτῆς (Σινώπης) Ἀντιφάνης ἐν Ἀλιευομένη. 16. Athe-
naeus 339 b πιθανώτατ' ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀντιφάνης καὶ τὸν Μισγόλαν
κεκωμῶδηκεν ὥς ἐσπουδακότα περὶ κιθαρωδοῦς καὶ κιθαριστὰς ὠραίους.

1. τὰς σηπίας δὸς πρῶτον Casaub.] τῆς σηπιάδος πρῶτον A. 3.
σου K.] τίς A. 4. ἀλούτους Iacobs. Addit. 185] ἀλλ' ὅνε A. ἐώ-
λους Toupus. 5. τόνδε] τὸν A. 6. ἀπόθες K.] ἀπόδος. cf. 9. 24.
ἐπίδος Coraes. at tum scribendum erat πρὸς ταῖς μαινίσιν. 7.
κατέδετ' ἄρτι] κατέδετ' ἄρα Mein. in ed. mai. (οἰμῶξετ' ἄρα Arist.
Thesm. 248. δῆξομ' ἄρα Ach. 325). κατέδετα; τίς idem in Athen.,
κατέδετ' ἄρα Anal. crit. 150. κατέδετ' ἀριστῶν φίλος Cobet. N. 1.
136. 13. τουτονὶ τίς Porson.] τοῦτον εἴ τις A. 17. ἀεί-
πως K. κιθαρωδοῖσι σφόδρα Herwerden. Mnem. nov. VI 62.
18. ἐμπεφυκῶς G. A. Hirschig. Annot. crit. 1. ἐπικεκυφῶς Mein.

Anal. Athen. 352. 17. 18 delet G. A. Hirschig. 19. ἀνδρῶν τ' ἄριστον Dind.] ἀνδρωτᾶριστον A. ἀνδρῶν δ' ἄριστον Casaub., qui 'in codicibus optimis' inquit 'invenimus ἀνδροτάριχον'. ἔτι] ἔτι τι A. 24. Θεανοῦ] θεὰν οὐδ A. δεῦρ' ἔθῃκ' ἀντιρρόπους Pors. et Jacobs.] εὐρεθῇ κἀντιρρόπους A.

'piscatrix ancillae, cui Dorias nomen, pisces in foro vendendos tradit. totam per eclogam poeta in similibus piscium hominumque nominibus ingeniose ludit.' Meinek. ingeniosius certe quam Archippus fr. 15—17 et 27. 1. de *Sepia* cf. Aristoph. fr. 396. Archipp. 27. 2. τεθολώκασι *suco suo inquinaverunt*. 3. ne dicant inlotas se sepias *a te emisse*. cf. Phryn. 51 et de genetivo Hom. Il. 1, 596 παιδὸς ἐδέξατο κύπελλον. Soph. OR. 580 πάντ' ἐμοῦ κομίζεται, *a me inpetrat*. 4. pisces dicuntur ἄπλυτοι, homines ἄλουτοι. hoc epitheto usus est, ut *Sepiam* meretricem simul perstringeret. sic γῆ πλυντρίς, ψά λουτρίς dicitur. 5. κάραβος, *locusta*, *Callimedon* orator vocabatur. ad maenidas seponi inbetur, quia *Maenidis* meretricis consuetudine utebatur. sic iam Schweighaeuserus. cf. Athen. 8 cap. 24. Plutarch. Phocion. 27 extr. 33. 35. Demosth. 27. Droysen. Hellenism. I 61. 70. 226. 9. Athenaeus 14, 614 d e ἐν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ (cf. quae ad Arist. Ran. 651 adnotavimus) συνελέγοντο γελωτοποιοί, ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμόν... ἐν δὲ τούτοις ἦσαν Καλλιμέδων τε ὁ Κάραβος κτλ. itaque φίλοι eius videntur illi sexaginta esse. 7. de ἄρτι cum fut. cf. Lobeck. Phryn. 19 et Heindorf. Plat. Charmid. 117. 10. etiam *Trigle* vel *Triglis* meretrix est. *Callisthenes* sine dubio est Phalereus, orator, quem cum septem aliis Alexander ad supplicium depoposcit. cf. Timocl. 4, 5. Demosth. 18, 37. 19, 86. 20, 33. Schol. Demosth. 89, 3. Suid. Καλλισθένης. Schaefer. Demosth. in ind. 11. ἐπὶ μιᾷ cum quaesita ambiguitate: ad piscem ὡς παρ-οψίδα, et ad unam *Triglam* sustentandam. 12. τὸν γόγγρον τὸν ἀκάνθας ἥδη παχυτέρας ἔχοντα *Sinώπης*, i. e. prorsus exoletum et decrepitum. nam *Sinope* ne provecta quidem aetate scortari desierat. Athen. 13, 586 a (*Sινώπη*) Ἄβυδος ἐλέγετο διὰ τὸ γράυς εἶναι. 14. *Misgolas* notus ex Aeschinis Timarchea. 1, 41 Μισγόλας ἔστι τις Ναυκράτους, Κολλυτεύς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κἀγαθός, καὶ οὐδαμῇ ἂν τις αὐτὸν μέμψαιτο, περὶ δὲ τὸ πρᾶγμα τοῦτο δαιμονίως ἔσπουδᾷ καὶ ἀεὶ τινὰς ἔχειν εἰωθὼς περὶ αὐτὸν κιθαροδοὺς ἢ κιθαριστάς. 15. de *citharo pisce* cf. Pherecr. 39. 19. de *Cobio* cf. Archipp. 27. πηδῶντα, adhuc *vivum*. 20. Diodor. 17, 108 (Ἀρπαλος) ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐπιφανεστάτην τῶν ἑταιρῶν ὄνομα Πυθονίκην μετεπέμψατο καὶ ζῶσαν τε αὐτὴν βασιλικαῖς δωρεαῖς ἐτίμησε καὶ μεταλλάξασαν ἔθαψε πολυτελεῶς καὶ τάφον κατὰ Ἀττικὴν κατεσκεύασε πολυδάπανον. cf. Theopomp. Athen. 13, 595 ab. ceterum Antiphanes cum ab Ol. 93 usque ad Ol. 112 vixerit, Harpali proditionem non vidit. 21. Athen. 8, 339 d Πυθιονίκην δὲ φησι φιληθεῖν ταρίχῳ, ἐπεὶ ἑραστάς εἶχε τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ

ταριχοπώλον υἱός. cf. Timocl. 14. 17. 22. γάρ particula insolentius conlocata, ut 115, 6. 163, 4. 164, 1. 212, 7. Nicostr. 20, 3. Dionys. 2, 3. Sophil. 4, 4. Soph. Philoct. 1451. cf. quae ad Arist. Av. 1545 adnotavimus. 23. de *Apuis* cf. Archipp. 16. Athen. 13, 586 ab Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας φησὶ 'καὶ πάλιν τὰς ἀφύας καλουμένας τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκαλέσατε.' ἑταιρῶν ἐπωνυμία αἱ ἀφύαι. 'ac fortasse etiam *Trygon* seorti nomen erat.' Mein. 24. Θεανοῖ pendet ab ἀντιορόπους. recte Iacobsius interpretatur *pisces* meretrici *pondere aequales*. nam gracilem fuisse Theanus staturam indicat Anaxilas 22, 20.

27

δεκατόνια

κέρχεται τῷ ὀνόματι Ἀντιφάνης ἐν Ἀλιενομένη. Pollux 9, 29. scilicet ut τελώνια. sunt tabernae eorum qui vectigalia (vel portoria) exigunt. cf. Boeckh. Oecon.² I 443. 453.

28

ὄρμιάν

Ἀντιφάνης Ἀλιενομένη. Photius. pertinet ad falsam Atticistarum doctrinam pro ὄρμιᾶς semper λίνον dici iubentium. cf. Plat. 11.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Alcestidis Antiphaneae in C. I. I 231 mentionem fieri opinio fuit Boeckhii: quae si vera est, actam esse constat Ol. 106, 2. Argum. Eurip. Alcest. παρὰ τοῖς κωμικοῖς (sic Lachmannus pro τραγικοῖς) ἐκβάλλεται (i. e. *exploiduntur*) ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὅ τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἀλκηστις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν καταλήξαντα. haec ad Antiphanis Alcestin incerta ut mihi quidem videtur coniectura refert Meinekus I 324.

29

ἐπὶ τὸ καινουργεῖν φέρου,
οὕτως, ἐκείνως, τοῦτο γινώσκων ὅτι
ἐν καινὸν ἐγγείρημα, καὶ τολμηρὸν ἦ,
πολλῶν παλαιῶν ἐστὶ χρησιμώτερον.

Athenaeus 3, 122 d Ἀντιφάνης ἐν Ἀλκήστιδι ἔφη κτλ. v. 3. 4 Eustath. 1422, 52. 1. ἐπὶ, non ἐπεὶ, A. φέρου Dindf.] φέρ' A. 2. ἐκείνως G. Herm. Eur. Alcest. xvii] ἐκεῖνος A. 4. παλαιῶν ἐστὶ P] ἐστὶ παλαιῶν A et Eustathius.

φέρου (*stürze dich*) ut Theophil. 11, 2. Arist. Av. 1638. itaque non opus est Naberi arrepta de trivio emendatione τρέπου (Mnem. nov. VIII 44). — Admetum vel Herculem admoneri puta-

bat G. Hermannus, Musam cum poeta in prologo fabulae conloqui Meinokius, recte tamen meram hanc coniecturam esse adiciens.

30

Athenaeus 12, 553c Ἀντιφάνης ἐν Ἀλκίησιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας.

Cf. praeterea fr. 276.

ΑΝΑΣΩΙΖΟΜΕΝΟΙ

Acta est Ol. 106, 2. cf. Boeckh. C. I. I 354. Koehler. I. A. n. 972. eiusdem nominis comoedias scripserunt Eubulus, Diphilus, Hipparchus. — Xen. Hell. 4, 8, 28 εἰς τὰς πατρίδας ἀνασωθῆναι. Lys. 20, 24 ἀνεσώθη εἰς Κατάνην.

31

διαφέρων

ἀντὶ τοῦ συμφέρον. Ἀντιφάνης Ἀνασωζομένῳ. Bekker. Anecd. 89, 2.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

32

λείψας

ἀντὶ τοῦ λιπών. Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδᾳ. Bekker. Anecd. 106, 24. cf. Arist. fr. 965. Mein. I 325. 6. Atticis eam formam usitatam non fuisse constat: fortasse barbarus aliquis loquebatur. — hoc solo testimonio, si tamen testimonium est, Andromedae Antiphanae memoria nititur.

ΑΝΤΑΙΟΣ

Argumentum etiam satyricis fabulis tractatum. Mein. I 312. Antiphanes fortasse Antaei nomen in hominem suae aetatis translulit: quod enim exstat fragmentum, Herculis aetati parum convenit.

33

ὦ ῥάν, κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοσι
ὁ γέρον; B. ἀπὸ τῆς μὲν ὄψεως Ἑλληνικός·
λευκὴ χλανίς, φαιὸς χιτωνίσκος καλός,
πιλίδιον ἀπαλόν, εὖρυθμος βακτηρία,
5 βαιὰ τε πέξα· τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
αὐτὴν ὁρᾷν γὰρ τὴν Ἀκαδήμειαν δοκῶ.

Athenaeus 12, 544. 5 Ἀντιφάνης ἐν Ἀνταίῳ περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων τρυφερότητος διαλεγόμενός φησιν κτλ. 3. φαιὸς] φα-

νός. 4. *πυλίδιον*] *πολίδιον*, sed o in ι corr. (a man. rec.) A. 5. *βαία τε πέξα* K. Mus. Rhen. XXX 404. 5] *βεβαία τράπεζα* A. *βαία τράπεζα* L. 6. *Ἀκαδήμειαν* Dindf.] *ἀκαδημαίαν* A. cf. Alexid. 25, 2. 94. Arist. Nub. 1005. Cobet. N. l. 77.

cur ex v. 2 Meinekius conligi posse dicat scaenam non fuisse Athenis non perspicio, siquidem etiam Athenis senex esse poterat, de cuius patria dubitaretur. simillimam *adulescentuli* Academici descriptionem Ehippus dedit fr. 14. v. 3 utrum *φαιός* an *φανός* scribendum sit discerni non potest: quidquid enim Meinekius ad illud defendendum in ed. mai. et V 73 attulit, partim ad prorsus singularem Philostrati sophistae fortunam, partim ad adulescentulorum philosphantium vestitum pertinet.

ΑΝΤΕΙΑ

Fabulam ab Iobatae filia Bellerophontis amore famosa nomen accepisse existimat Meinekius I 322, prioribus poetae comoediis propter Peronis memoriam (circa Ol. 100) eam adsignans. *διασκευήν* ab Alexide institutam esse docet Athen. 3, 127 b τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο δράμα φέρεται καὶ ὡς Ἀλέξιδος ἐν ὀλίγοις σφόδρα διαλλάττον.

34

ἐν ταῖς σπυρίσι δὲ τί ποτ' ἔνεστι, φίλτατε;

B. ἐν ταῖς τρισὶν μὲν χόνδρος ἀγαθὸς Μεγαρικός.

A. οὐ Θετταλικὸν τὸν χρηστὸν εἶναι φασὶ δέ;

B. . . . τῆς Φοινίκης . . .

5 *σεμίδαλις*, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη.

Athenaeus 3, 127 b λέξω δὲ πρῶτον περὶ τοῦ χόνδρου Ἀντιφάνους παρατιθέμενος ἐξ Ἀντείας τάδε κτλ. 1. ἔνεστι Mein.] ἔστιν A. 2. τρισὶν Dindf.] τρισὶ A. 3. 4. 5 continuat A. 3. δέ] δεῖν? 4. τῆς δὲ Φ. Mein. in Athen., quoniam τῆς Φ. continuo posita in trimetro locum non habent. 5. πολλοῦ Coraes. σφόδρ' Dindf.] σφόδρα A. ἐξηττημένη P] ἐξηττημένη A.

cf. Hermipp. 63, 6 cum mea adnot. et de verbo ἔξαττᾶν in codicibus plerumque corrupto Pherecr. 211.

35

πρὸς τῷ μυροπώλῃ γεγόμενον κατελίμπανον

αὐτὸν περὶ μύρον . . . μέλλει τε συνθεῖς σοι φέρειν

τὰ κινναμώμυνα ταῦτα καὶ τὰ νάρδινα.

Athenaeus 15, 690 a μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου τοῦ Πέρωνος . . . Ἀντιφάνης ἐν Ἀντεία κτλ. 1. γεγόμενον, non γενόμενον, A, qui nullo lacunae indicio omnia continuat. idem facit eiecto

αὐτόν et cum Herwerd. Obs. crit. 43 inserto τὸ post περὶ Meinekius in Athen. ed.; lacunam indicavit Dindf. 2. δὲ Bergk.] τε. 3. κινναμώμινα Schweigh.] κιννάμωμα A.

de Perone unguentario cf. Theopomp. 1. Anaxandr. 40. Bergk. R. c. Att. 405 sq. — πρὸς τῷ Πέρωνι γενόμενον v. 1 Schweighaeus. Bergkius R. c. Att. 407 v. 2 αὐτὸν Πέρωνι περὶ μύρον· μέλλει δέ σοι | συνθεῖς φέρειν τὰ κινναμώμινα ταῦτα καὶ | τὰ νάρδινα. cum unguentis Graeci etiam ad vinum temperandum usi sint (Athen. 2, 66 d. Aelian. V. h. 12, 31. Plin. N. h. 14, 92. 3. 115. cf. 13, 25), nequaquam spernendum quod A praebet γενόμενον. itaque mihi quidem scribendum videtur παρὰ τῷ μ. γενόμενον κατελ. αὐτὸν Πέρωνι τῶν μύρων· μέλλει δέ σοι κτλ. cf. Aristoph. fr. 205. Alexid. 60. καταλιμπάνω nusquam apud comicos praeter hunc versum.

36

ταῖς δ' ἐνδύτοις στολαῖσι, τετραγῶδημέναις
σκελέαις, τιάραις.

Pollux 7, 59 τὰς δὲ ἀναξυρίδας καὶ σκελέας καλοῦσι... Ἀντιφάνης ἐν Ἀντείᾳ κτλ. ἐνδύτοις Porson. Adv. 285] ἐν αὐτοῖς AC. ἐν Ἀντείᾳ Leopardus] ἐναντία. ἐναντίας A. vocem σκελέαις (a σκέλος) poeta interpretatur v. 1 ἐνδύτοις στολαῖσι. τετραγῶδημέναις non iterato articulo cum στολαῖσι coniungi nullo modo potest. itaque interpunxi post στολαῖσι, ut participium pertineat ad σκελέαις. veri tamen similis est Antiphanem scripsisse στολαῖσι τετραγῶδημέναι, mulieres tragice exornatae braccis, tiaris.

ΑΝΤΕΡΩΣΑ

37

λαγγάζει

ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν. Ἀντιφάνης Ἀντερώση. Bekker. Anecd. 106, 5. cf. quae ad Aristoph. fr. 811 adnotavimus.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ

Hoc titulo Hegesias Cyrenaicus librum inscripserat, quo 'a vita quidam per incediam discedens revocatur ab amicis, quibus respondens vitae humanae enumerat incommoda.' Cic. Tusc. 1, 34, 84. cf. Timocl. 18, 4. Plut. Pericl. 16 extr. Lyeurg. 29. Num. 21. — fuerunt etiam Apollodori Carystii Ἀποκαρτεροῦντες, Apollodori Geloi et Philemonis Ἀποκαρτερών.

38

στρωματεῖς

.. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἀποκαρτεροῦντι. Pollux 10, 138.

ΑΡΙΤΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Etiam Epigeni tribuebatur. Athen. 9, 409 d. Mein. I 321. cognominem fabulam scripserat Philippides (Mein. I 324. 354), fortasse etiam Strattis. cf. huius ed. I 172. tituli ratio non uno modo explicari potest. cf. Mein. I 473.

39

καὶ τότε

περιπατήσεις κάπονίψει κατὰ τρόπον
τὰς χεῖρας, εὐώδη λαβὼν τὴν γῆν.

Athenaeus 9, 409 d. περὶ δὲ τοῦ εὐώδεσι χρίεσθαι τὰς χεῖρας Ἐπιγένης ἢ Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ οὕτως κτλ. Dindorfius τότε | καὶ περιπατήσεις. sed quid hic sibi velit περιπατήσεις, difficile est dicere. Iacobsius Addit. 219 πτέρυν πατήσεις concl. Theocr. 5, 51 ἀπαλὰν πτέρυν ὧδε πατησεῖς et εὐώδη λαβὼν πηγὴν ἐκεῖ. Herwerd. Mnem. nov. VI 62 πάτερ, σπαθήσεις. 'talem enim vitam finxit poeta, ubi homines mollem filicem calcarent et terra bene olente tamquam unguento usi abstergerent manus.' Bergk. R. c. Att. 288. quam rationem si sequaris, titulus comoediae ita explicandus erit ut poetam descripsisse statuamus, quae condicio hominum futura esset, si pecuniae usus abrogaretur. at huic interpretationi adversari videtur κατὰ τρόπον, *recta ratione*. itaque scaenam similem esse existimo Vespærum ultimæ et admoneri nescio quem, ut victu inculto ac sordido omisso urbanitati indulgeat. itaque pro πατήσεις fortasse scribendum μασήσει et pro περι nomen plantæ restituendum bene olentis, sicuti μαστίχην manducabant et betæ radicem odoris causa. — κατὰ τρόπον. Hyperid. Epitaph. 9, 3 (p. 57 Blass.) τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων (Λεωσθένους καὶ τῶν περὶ αὐτὸν) ἀγωνισαμένων. ac saepissime in nova comoedia. v. 3 omnino tollendum est τὴν. εὐώδη γῆν, ut Cimoliam Arist. Ran. 712. cf. Nicochar. 4.

ΑΡΚΑΣ

Prorsus incertum est utrum Iovis ex Callisto filius an homo aliquis Arcas sit intellegendus. Mein. I 323.

40

οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ

οὐδαμοῦ, πάτερ, παροινεῖν, οὔθ' ὅταν πίνειν δέῃ
νοῦν ἔχειν. ὅστις δὲ μείζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ

. . . μικρῷ πεποιδῶς ἀθλίῳ νομίσματι,
5 εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὁμοιον πᾶσιν αὐτὸν ὥψεται,

ἂν σκοπῇ τὰ τῶν λατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια
τὰς φλέβας θ' ὅποι φέρονται, τὰς ἄνω καὶ τὰς κάτω
τεταμένους, δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.

Athenaeus 10, 444 b Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ (sic etiam A) φησὶν κτλ. 4. δηλαδὴ supplet Grotius Excerpt. 603, χρυσίῳ Herwerd. Obs. crit. 45. totum versum delet L. Dindorf. Thes. l. gr. μικρός. 6. ἂν Schweigh.] ἐὰν A. 7. θ' add. Dind. τὰς τε φλέβας Mein. ὅποι] ὅπη Mein. Anal. Ath. 200. idem τὰς ἄνω τε καὶ κάτω.

mihi plus etiam hic videtur turbatum esse. nam ὅστις μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ (v. 3) manifesto is est qui contra naturam humanam inter ebrios sobrius esse vult. is autem in lasano nihil novi discet, sed sine dubio in eis quae sequebantur in odium omnium lepidorum hominum incurrere dicebatur. contra qui pecunia superbus supra alios se elatum esse opinatur, is recte in lasano naturae leges iubetur cognoscere. itaque duo prorsus diversa fragmenta hic conglutinata esse arbitror eo quod utroque ὁ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν commemorabatur, alter in convivio, alter in universa vita superbus. cuius autem alterum sit fragmentum non constat. — 5. ἔφοδον, ut Arist. Eccl. 1059.

41

Athenaeus 13, 586 a μνημονεύει δ' αὐτῆς (Σινώπης) Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. cf. 26, 12.

ΑΡΠΑΖΟΜΕΝΗ

42

λαβὼν ἐπανάξω σύαγρον εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς νυκτὸς αὐτῆς καὶ λέοντα καὶ λύκον.

Athenaeus 9, 401 ef τὸν σύαγρον... Ἀντιφάνης ἐν Ἀρπαζομένη οὕτως ὠνόμασε κτλ. 1. ἐπανάξω] ἐπανήξω Cobet. Mnem. V 81. at coniungenda sunt verba ἐπανάξω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς. sed cum alienam domum nemo neque reverti neque reducere quicquam possit, scribendum videtur λαβὼν μέγαν ἄξω κτλ. de συάγρῳ cf. Lobeck. Phryn. 381.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗ

Sic recto scribitur, non Ἀρχιστράτη. Meinek. I 329. nam prorsus differunt ἀρχέλαος, Ἀρχεπτόλεμος, Ἀρχέπιτολις, Ἀρχέστρατος, Ἀρχέτιμος, ἀρχέτυπος et ἀρχιγραμματεὺς, ἀρχιερεὺς, ἀρχιδέωρος, ἀρχιστρατηγός, ἀρχιτέκτων, alia id genus.

τίς δ' ἐγγέλειον ἄν φάγοι
ἢ κρανίου σινόδοντος;

Athenaeus 7, 322 c σινόδοντα δὲ αὐτὸν (συνόδοντα) λέγει διὰ τοῦ ἰώτα . . . Ἀντιφάνης ἐν Ἀρχεστράτῃ (ἀρχιστράτῃ Α) κτλ. τίς] τῆς Α. ἐγγέλειον Schweigh.] ἐγγέλιον Α.

ΑΡΧΩΝ

ἐν Λακεδαίμονι
γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον
ἐστίν. βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὰ φειδίτια,
ἀπόλανε τοῦ ξωμοῦ, φόρει τοὺς βύστακας
5 μὴ καταφρόνει, μηδ' ἔτεφ' ἐπιζήτει καλὰ,
ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκός.

Athenaeus 4, 142. 3 διακωμῶδῶν Ἀντιφάνης τὰ Λακωνικὰ δεῖπνα ἐν τῷ ἐπιγεγραμμένῳ δράματι Ἀρχων φησὶν οὕτως κτλ. 2. post γέγονας non interpungit Α. 3. φειδίτια Α] φιλίτια Toup. Emend. III 79. φιδίτια Cobet. N. l. 728, cuius adnotatio dignissima est quae legatur. 4. ἀπόλανε] ἀπόλαπτε Herwerd. Mnem. nov. VI 63. φόρει τοὺς] ῥόφει, τοὺς Ruhnk. Wytttenb. Plut. VII 334, conl. Arist. Eq. 51. 5. μὴ καταφρόνει] μηκέτι φόρει Herwerd. Obs. crit. 46. 6. ἀρχαϊκός Κ.] ἀρχαῖκός. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 821. Lob. Phryn. 39 sq. Aesch. Ag. 172. 6. Mnesim. 8, 4.

barbam Lacedaemonios aluisse, labia superiora totondisse multis testimoniis constat. sed τοὺς βύστακας μηκέτι φόρει nimis mirum pro τὸν βύστακα. scribendum videtur μὴ καινοτόμει, 'de labiis radendis ne quid novato'. de ceteris ipse quoque nihil novare satius duxi.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

τὴν δὲ γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνν πάλαι, τὴν Βρυτικὴν,
ῥίξιον τρίψας τι μικρὸν δελεάσας τε γεννικῇ
τὸ μέγεθος κοίλῃ λεπαστῇ τοῦτ' ἐποίησ' ἐκπιεῖν.

Athenaeus 11, 485 b Ἀντιφάνης ἐν Ἀσκληπιῷ κτλ. 1. δὲ Schweigh.] δὴ Α. Βρυτικὴν Κ.] βρυτικὴν Α. 2. τι μικρὸν] μικρὸν τι Naber. Mnem. nov. VIII 44. γεννικῇ Casaub.] γεννητικῇ Α. 3. ἐποίησ' Schweigh.] ἐποίησεν Α.

'loquitur de medico' (quidni de Aesculapio ipso?) 'qui ani-

culam aegrotantem fefellit et vegrandem vini lepastam ei propinans potionem medicatam fecit haurire.' Casaub. *βρυτικήν* 'bryti potu inpense gaudentem' Meinek. quae interpretatio nulla est. primum enim ut ab οἶνος, ὕδωρ Graeci numquam derivarunt οἰνικός, ὕδατικός, ita a βρῦτον numquam fecerunt βρυτικός. deinde in Graecia aut Italia quemquam bryti potu delectatum fuisse quis credat? melius in Anal. Ath. 225 proposuit *Βρετικήν*, non animadvertens tamen id ipsum, si unam litteram exceperis, idem esse cum ea forma quam praebet A. Bruttii enim quos Romani dicunt Graecis sunt *Βρέττιοι*, *Βρύττιοι*, *Βρούττιοι*, *Βρεύτιοι* (Athen. 14, 650c etiam A), *Βρέντιοι* (Dionys. Perieg.). *serva* sine dubio significatur *Bruttia*, ut in Alexidis *Βρεττία*. ceterum cf. Aristoph. fr. 629.

ΑΣΩΤΟΙ

'*Ἀσώτοι ἢ Ἐπιστολαί* Euthyclis fuit fabula, '*Ἀσώτος* Timostrati. Ennii *Asotum* laudant Varro et Festus, Caecilii Nonius.' Mein. I 337. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 37.

46

Bekker. Anecd. 86, 14 *γαμῶ ἡ γυνή λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγὼ γὰρ μὲν ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγῆμα.* ex his utrum dixerit Antiphanes non cognoscitur. aut superba uxor activo *γαμεῖν*, aut infelix dotatae mulieris maritus medio *γαμεῖσθαι* usus erat. 'cf. Porson. Eurip. Med. 264.' Mein.

ΑΤΑΛΗΤΗΣ

Batalum significari Meursius Bibl. Att. p. 1410 et Hemsterhusius Arist. Plut. p. 365 coniecerunt conl. Plutarch. Demosth. 4. Schol. Aeschin. 1, 126. Bekker. Anecd. 221, 26. cf. Meinek. I 333 sq.

47

ποιάν, φράσον γάρ, ἥδε τὴν συναυλίαν;
ταύτην, ἐπίσταται γάρ, ἀλλ' ἠϋλοῦν ἐτι
μαθόντες . . ὥστε τοὺς αὐλοὺς σὺ τε
αυτὴ τελετὴ ψευθεῖσθαι συντυγχάνεις
5 αὐλῶν πέραιναι. δέξεται δὲ τᾶλλα σοι.
ἡδύ τι κοινόν ἐστιν, οὗ χωρὶς πάλιν
συννεύματ' οὐ προβλήμαθ' οἷς σημαίνεται
ἐκαστα.

Athenaeus 14, 618 ab ἁστέως δὲ αὐτὴν (τὴν συναυλίαν) Ἀντιφάνης φανερὰν ποιεῖ ἐν τῷ Ἀύλητῇ λέγων κτλ. 1. ἥδε τὴν] ἠδε

τὴν Α. ἡδέτην Petit. Miscell. vii 12. 4. sic A. αὕτη τε λή-
ψεσθ' Meinek. εἶθ' ἃ μὲν σὺ τυγχάνεις Dindf. ἃ μὲν νῦν τυγ-
χάνεις Cobet. N. l. 11. 5. αὐλων περαίνει Α. 6. sic A. 'ἡδύ
fort. corruptum ex ἡδη'. Dindf. 7. προβλήμαθ' οἷς Casaub.]
προβλήμαθοις Α.

audaciores ut in ecloga obscurissima coniecturas separatim ad-
iciam. 2. ταύτην ἐπιστάσεσθ' (?) γ' ἀλλήλοιον ἐπι | μαθόντες, ὧδε·
πρῶτα τοὺς αὐλοὺς σὺ τε | αὕτη τε λήψεσθ' εἶθ' κτλ. Emperius Mus.
Rhen. I 458, μανθάνειν ἐπὶ τινος monens esse *discere aliquo tam-
quam exemplo*. 4. αὐτη] Λύδη Mein. 6. ἡδη τι κοινόν ἐστιν,
οὐ χωρὶς κτλ. Dobree. ἡδη τι κοινόν ἐστι· σοὺ χωρὶς πάλιν· συν-
νεύματ', οὐ προορήμαθ', οἷς σημαίνεται κτλ. Emperius. ἡδ'· οὐ τι
κοινόν ἐστιν, οὐ χωρὶς πάλιν, οὐ νεύματ', οὐ προβλήμαθ', οἷς ση-
μαίνετε ἕκαστα; Cobet.

horum omnium nihil ego, ut libere profitear, intellego, neque
vero magis ea quae Petitus in Miscellaneis interpretationis causa
adiecit, aut quae Boeckhius De metr. Pind. 258 disputavit.

ΑΤΑΗΤΡΙΣ Η ΔΙΑΤΜΑΙ

48

ὁ μὲν Μενέλεως ἐπολέμησ' ἔτη δέκα
τοῖς Τρωσὶ διὰ γυναιῖκα τὴν ὄψιν καλήν,
Φοινικίδης δὲ Ταυρέα δι' ἔργχελυν.

Athenaeus 8, 343 d Ἀντιφάνης ἐν Ἀύλητροίδι ἢ Διδύμαις Φοι-
νικίδην τινὰ ἐπ' ὀψοφαγία κωμωδῶν φησιν κτλ. 1. μὲν add. Kop-
piers. Observ. 31. μενέλεως P] μενέλαος Α. ἐπολέμησ' Dindf.]
ἐπολέμησεν Α.

de *Phoenicide* et *Taurea* cf. 190. Philetaer. 3. Euphron. 8.

ΑΤΤΟΤ ΕΡΩΝ

49

τροφαλίδας τε λινοςάρκους, μανθάνεις; τυρόν λέγω.

Athenaeus 10, 455 ef Ἀντιφάνης ἐν Αὐτοῦ ἐρῶντί φησι κτλ.
Eustathius 1339, 17 καὶ τροφαλὶς δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν ἐπὶ τυροῦ,
ἧς χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ Ἀντιφάνει ἐν τῷ κτλ. ἵνα εἴη
αἰνιγματωδῶς λέγων λινοςάρκους ἡγρουν λεπτάς καὶ ἀπαλὰς τροφα-
λίδας τὸν τοιοῦτον τυρόν. τροφαλίδας] τροφαλινδας sine acc.
Α. λιπαροσάρκους Mein. Anal. Ath. 207, sibi tamen ipse diffi-
dens. λιτοσάρκους Lob. Pathol. prol. 111 not. 13. λειοσάρκους Naber.
Mnem. nov. VIII 46. scribendum est χιονοσάρκους, *nivea carne*,
ut apud Eustathium λευκὰς pro λεπτάς. cf. Eubul. 37. sic γαλα-

πτοχρός, λευκοσώματος et Philoxen. Ath. 4, 147 a μάζας χιονοχρόας. non audiendus Hehnus Kulturpfl.² 512. in fine B. τυρόν λέγεις Naber: — ceterum cf. fr. 52.

50

ἀρυβάλλους

ἐπὶ τοῦ συσπάστου βαλλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὐτοῦ ἐρῶντι. Pollux 10, 152.

51

Athenaeus 15, 678 c μνημονεύει δ' αὐτοῦ (κυλιστοῦ στεφάνου) καὶ Ἀντιφάνης ἐν ἑαυτοῦ ἐρῶντι. Pollux 7, 199 καὶ κυλιστὸν δὲ εἶρηκεν Ἀντιφάνης.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ

Fortasse Ἀφροδίσιον. Bekker. Anecd. 472, 17 Ἀφροδίσιον· ἔργον (scr. ἱερὸν) Ἀφροδίτης· ἢ ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος (simulacrum). λαμβάνεται δὲ (iam non Ἀφροδίσιον, sed Ἀφροδίσιος) ἐπὶ τῶν λάγων, τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων. Athen. 13, 585 f φιλάργυρος τις ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν (Φρύνην) εἶπεν· Ἀφροδίσιον εἰ Πραξιτέλους.

52

A. πότερ', ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω, ἢ τροχοῦ ὄρμαισι τευκτὸν κοιλοσώματος κύτος πλαστὸν ἐκ γαίας, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπηθὲν στέγγη, νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πυκτὰ γαλατοθρέμματα
5 τακεροχρῶτ' εἶδη κύουσας; B. Ἡράκλεις, ἀποκτενεῖς ἄρα μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις κρεῶν χύτραν. A. εὖ λέγεις. ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῇ μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον, ἐγκαθήμενον εἰς πλατὺν στέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Ἀηοῦς κόρης,
10 λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν; ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; B. πλακοῦντα βούλομαι. A. Βρομιάδος δ' ἰδρωτά πηγῆς; B. οἶνον εἰπέ συντεμών. A. λιβάδα νυμφαίαν δροσώδῃ; B. παραλιπὼν ὕδωρ φάθι. A. κασιόπνουν δ' αὔραν δι' αἵθρας; B. σμύρναν εἰπέ, μὴ μακράν,
15 μὴδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μὴδέν, μὴδὲ τοῦμπαλιν λέγων, ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον, ὥς φασὶν τινες, αὐτὸ μὲν μὴδέν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνά.

Athenaeus 10, 449 b Ἀντιφάνης... ἐν Ἀφροδίσιῳ κτλ. 1. πό-

τερ' Koppiers. Observ. 33] *πότερον* A. *alterum χύτραν* add. Casaub. 2. *τροχοῦ δύμαισι* Koppiers.] *τροχουρμασι* A. *τευκτὸν*] *τυκτὸν* Naber. Mnem. nov. VIII 46. *κύτος*] *κῆτος* A. 3. *γαίας* Mein.] *γαίης* A. 4. *νεογενοῦς*] *νεογενῇ* Grotius Excerpt. 605 et *mox τέκνα* pro *πνικιά*. *αὐτῇ* Mein.] *αὐτῇ* A. *ὕδατι* Herw. Mnem. nov. III 312. *γαλατοθρέμματα* Dindf.] *γαλακτοθρέμματα* A. 5. *τακεροχοῶτ'* εἰδῆ *κύνουσαν* Porson.] *τακεροχοῶτιδῃ κύνουσαν* A. 6. ἄρα Dindf.] ἄρα A. 7. *συμμιγῇ* Casaub.] *συμμιγῆς* A. 8. *ἀπορρονν* *θρομβον* A. *mox ἐγκαθειμένον* Herwerd. Obs. crit. 46. 9. *πλατυσιτέγαστρον* A. 10. *λεπτοσυνθέτοις* Casaub.] *λεπτοσυνθέτους* A. *τροφῶντα* Casaub.] *τροφῶντας* A. 12. *δὲ* A. 13. *νυμφαίαν* Mein.] *νυν φαιανδρος ὠδῇ* A. *παρალიπὼν* Grotius] *παρალიπον* A. *υῶφρ φαδι* idem. 14. *κασιοπνονν* δ' *αὔραν* A. *εἰπέ*, *μὴ* Grotius] *εἰπέ μοι* A. *μὴ μακράν*. A. *μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδέν*; B. *μὴ ἀλλὰ τοῦμπάλιν λέγε* Dobr. Adv. II 328. 15. *τοιοῦτ'* Erfurdt. Obs. Ath. 465] *τοιοῦτον* A. 16. *φασίν*] *φασί* A.

3. *scribendum videtur ἐν ἀγνῆς μητρὸς κτλ.* cf. v. 9. Eubul. 10. 67, 6. *ἀγνή μήτηρ* est *Tellus*, et *στέγη furnus* ex argilla confectus. 4. *deest nomen substantivum quo pertineat κύνουσαν*. ser. *νεογενοῦς ποίμνης ἔπανλιν*, quod nomen translationi, qua usus est in v. *ποιμνης* optime convenit. 10. pro *καλύμμασιν* utique *scribendum est ἀρτύμασιν, condimentis*. 15. ser. A. *μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδέν*; B. *μηδὲ καμπύλον λόγον*, ὡς *δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μείζον*, ὥς *φασιν*, *λέγειν αὐτὸ μὲν μηδέν κτλ.*, i. e. *proprio nomine (αὐτό) nihil dicere, sed hoc (proprio nomine) omisso (παρ' αὐτό) cet.* sic *καμπύλον μέλος* Simonid. 29, 3 Bergk.

de singulari per ambages loquendi genere quo hic usus est poeta cf. Mein. I 291 sq. 2. *τροχοῦ δύμαισι*, cf. Arist. Eccl. 4. 3. *γαίας* ut in elatiore dicendi genere, cf. Theopomp. 17. 4. *γαλατοθρέμματα*. cf. Pherecr. 108, 18. Porson. Phot. 688 (594 ed. Lips.). 9. *farinam* dicit. cf. 1. Strattid. 2 et Philox. Cyther. Athen. 14, 643 ab. 10. *τροφῶντα*, cf. Alcae. com. 5. 14. quamquam 'aliud casia, aliud myrrha' (Casaub.), casia videtur 'latiore sensu accipienda esse, ut *κασίῳπνους αὔρα* sit myrrha casiae similem odorem spargens.' Mein.

53

πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους·
οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδόν,
ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον,
προεληλύθασιν. εἴτα χῆμεῖς ὕστερον
5 εἰς ταὐτὸ καταγωγείον αὐτοῖς ἥξομεν,
κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίψοντες χρόνον.

Stobaeus Floril. 124, 27 Ἀντιφάνους ἐξ Ἀφροδισίου A. Ἀντι-

φάνους Tr. 4. προσεληλύθασιν A Voss. Trinc. 5. καταγωγείον Gaisford.] καταγωγήον. 6. συνδιατρέψαντες Trinc.

54

εὖειματεῖν

Ἀντιφάνης Ἀφροδίτῳ. Bekker. Anecd. 95, 32.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ

De hoc universo fabularum genere, etiam antiquae comoediae noto, cf. Mein. I 278 sq. 324 et quae ad Hermippi Ἀθηνᾶς γονᾶς, Nicophontis Ἀφροδίτης γονᾶς et Polyzeli fabulas similes adnotavimus.

55

τονδὶ λέγω, σὺ δ' οὐ συνιεῖς; κότταβος
τὸ λυχνίον ἐστὶ. πρόσσεχε τὸν νοῦν· ὥὰ μὲν
. πέντε νικητήριον.

B. περὶ τοῦ; γέλοιον. κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον;

5 A. ἐγὼ διδάξω καθ' ὅσον ἂν τὸν κότταβον
ἀφεις ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν —

B. πλάστιγγα; ποίαν; τοῦτο τοῦπικείμενον
ἄνω τὸ μικρόν, τὸ πινακίσκιον λέγεις;

A. τοῦτ' ἔστι πλάστιγξ — οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται.

10 B. πῶς δ' εἴσεται τις τοῦτ'; A. ἐὰν θίγῃ μόνον
αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται καὶ φόφος
ἔσται πάνυ πολὺς. B. πρὸς θεῶν, τῷ κοττάβῳ
πρόσσεστι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης;

.
B. ᾧ δεῖ λαβῶν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ.

15 A. αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους,
οἶνόν τε μικρὸν ἐγγέαι, καὶ μὴ πολύν·
ἔπειτ' ἀφήσεις. B. τίνα τρόπον; A. δεῦρο βλέπε.
τοιοῦτον. B. ᾧ Πόσειδον, ὥς ὑποῦ σφόδρα.

A. οὕτω ποιήσεις. B. ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνῃ

20 οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ'. A. ἀλλὰ μάνθανε.

Athenaeus 15, 666 f Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς κτλ. (v. 1—13) καὶ μετ' ὀλίγα κτλ. (v. 14—20). v. 2. Athenaeus 666 e ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτοῦς τινὰς κοττάβους. ἔστι δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπύπτοντα. Ammonius Differ. verb. 90 λυχνίον μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ λυχνία, ὥς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. Athenaeus 667 d ὅτι δὲ ἄθλον προὔκειτο τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότ-

ταβον προεῖλονκε μὲν καὶ Ἀντιφάνης· ὥα γὰρ ἔστι καὶ περμάτια καὶ τραγήματα. v. 5—13 Athenaeus 11, 487 d καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεσθηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. Ἀντιφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς κτλ. Scholiast. Lucian. Lexiph. 149 Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς· ἐγὼ ἴδιδ' αὐτὸν κοττάβον ἀφ' ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγει. εἰν δὲ μόνον τύχη αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται. v. 8 Pollux 10, 84 ἐν δὲ Ἀντιφάνους Ἀφροδίτης γοναῖς πινακίσκιον ἔστιν εἰρημένον. 1. τονδὶ Schweigh.] τονδεῖ A. συνειῖς K.] συνειῖς A. cf. Diphil. 32, 13. Alexid. 124, 6. 2. ὡὰ A. 3. καὶ πέμμα καὶ τραγήμα add. Casaub. ex Athen. 667 d omisso πέντε. ὡὰ μὲν πέντε νικητήριον κοταβιῇ: τίνα τρόπον C. 4. περὶ του et κοτταβιετε τινα sine acc. A. 5. διδάξω] ἐπιδείξω 487 A. καθ' ὅσον] κάθοσον A 487. καθ' ὅν· ὅς Schweigh. at sic nemo umquam locutus est. καθ' ὅς ἂν Dobr. Adv. II 334. πάνθ'· ὅς ἂν Mein. 6. ἀφ' ἐπὶ A 487. ποιήσῃ πεσεῖν add. schol. Lucian. ex emendatione Toup. Emend. II 472. 7. πλάστιγγα ex schol. Lucian. accessit. ποιαν sine acc. A. ποῖον ἂν A 487. τοῦτοκείμενον] τὸ ὑποκείμενον A 487. 9. ἔστιν — ο — γίνεται A. οὗτος] ἴν' οὗτος A 487. 10. τοῦτο ἂν A 667. τοῦτο; εἰν A 487. θίγῃ Iacobs. Addit. 272. 3] τύχῃ A (τύχη A 487). 11. αὐτῆς — τον — μάνην A. 12. τῷ κοττάβῳ A. 13. πρόσσεστιν A. 14. ὡδεῖ A. λαβῶν] λαβεῖν Bergk. recte. νόμῳ] τρόπῳ Herwerd. Mnem. nov. III 322. 15. δεῖ καρκινουῖν] δικαρκινουῖν A. 17. ἔπειτα φήσεις A. 18. ὧ om. A, qui ως υψους. ὑψοῦ Coraes et Porson. 20. αὐτόσ' VL] αὐτόσε A. aliter personas distinxerunt G. A. Hirschig. Ann. crit. 2. Cobet. N. l. 19.

Ἀντιφάνης fragmentum ad eum cottabismi modum spectat, quo cottabium ad candelabri similitudinem formatum ex lacunari suspensum erat.' Mein. comparanda sunt Plat. fr. 46. 47 (inprimis ad v. 15). Cratin. 273. Hermipp. 47. Calliae 9. Cephisod. 5. Athen. 667 e λυχνίον ἔστιν ὑψηλὸν ἔχον τὸν μάνην καλούμενον, ἐφ' ὃν τὴν καταβαλλομένην ἔδει πεσεῖν πλάστιγγα (λάταγα?), ἐντεῦθεν δ' ἔπιπτεν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ· καὶ τις ἦν ἀκριβὴς εὐχειρία τῆς βολῆς. conloquuntur duo, quorum alter cottabi inperitus ab altero quomodo agere debeat docetur. — de voce λυχνίον cf. Lobeck. Phryn. 314. quid v. 3 supplendum sit quodammodo cognoscitur ex Eubul. 3. θήσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας καὶ μῆλα πέντε καὶ φιλήματ' ἐννέα. quibus adhibitis lacuna non uno modo expleri potest. quodsi etiam φιλήματα commemorata erant, v. 4 praetulerim B. παρὰ τοῦ; γέλοιον vel παρ' ἐμοῦ. B. γέλοιον. deinde scribendum videtur κοταβιῷ δὲ τίνα τρόπον; concl. v. 17. 5 scr. μάθε δ'· ὅς ἂν κτλ. cf. 20. 7. post πλάστιγγα interrogandi signum posui. 16. scr. οἶνον — πολύ.

ΒΑΚΧΑΙ

56

ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι, κακοδαίμων σφόδρα
ὅστις γαμεῖ γυναῖκα, πλήν ἐν τοῖς Σκύθαις.
ἐκεῖ μόνον γὰρ οὐχὶ φύετ' ἄμπελος.

Athenaeus 10, 441 d Ἀντιφάνης Βάκχαις κτλ. 1. δὴ Α.
3. οὐχὶ Mein.] οὐ Α. φύετ' VL] φύεται Α. ἐπεὶ τοῦτ' οὐκ
ἔστι, i.e. 'cum vitis exstirpari non possit', aut 'cum sine mulieri-
bus vivi non possit'. Aristot. Anal. post. 1, 12 ἐν Σκύθαις οὐκ
εἰσὶν ἀνλητρίδες, οὐδὲ γὰρ ἄμπελοι. (Mein.)

ΒΑΤΑΛΟΣ

Cf. Meinek. I 334—336 et quae supra ad Ἀὐλητοῦ titulum
adnotavimus.

57

Plutarchus Demosth. 4 ἦν δ' ὁ Βάταλος, ὡς μὲν ἔνιοί φασιν,
ἀνλητῆς τῶν κατεαρότων· καὶ δραμάτιον εἰς τοῦτον, κωμωδῶν αὐτόν,
Ἀντιφάνης πεποήκεν. Hedyllus Alexandr. Athen. 4, 176 d ἡῦλει δὲ
(Θέων ὁ μόνυλος) Γλαύκης μεμεθυμένα παίγνια Μουσέων|καὶ τὸν
ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην.

ΒΟΙΩΤΙΣ

Sic demum recte inscribitur fabula, non *Βοιωτία* aut *Βοιώτιος*.
Boeoti enim Graecis sunt *Βοιωτοί*, non *Βοιώτιοι* (siquidem *Βοιώτιος*
ut *Βοιωτικός* semper est adiectivum), mulieres Boeotiae *Βοιωτίδες*,
a provinciis autem oppidisve (Mein. I 323) comoediarum nomina
numquam petita sunt. bis Athenaei Α *Βοιωτίῳ*, bis (semel cum
Polluce) *Βοιωτίᾳ*: utrumque ortum est ex *Βοιωτίδι*. ac perinde
Theophili et Menandri, fortasse etiam Aquilii (cf. O. Ribbeck. Com.
Rom. fr.² p. 33) fabulas inscribendas esse arbitror.

58

[καὶ περὶ μὲν ὕψου γ' ἡλίθιον τὸ καὶ λέγειν
ὥσπερ πρὸς ἀπλήστους.] ἀλλὰ ταυτὶ λάμβανε,
παρθένε, τὰ μῆλα. Β. καλὰ γε. Α. καλὰ δῆτ', ὧ θεοί.
νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον
5 εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως.
Β. παρ' Ἑσπερίδων, ὦμην γε. Α. νῆ τὴν Φωσφόρον,
φησὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι. Β. τρία
μόνον ἐστίν. Α. ὀλίγον ἐστὶ τὸ καλὸν πανταχοῦ
καὶ τίμιον.

Athenaeus 3, 84 ab ὅτι δ' ὄντως ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἐκείνης κατέβη εἰς τοὺς Ἑλληνας τὸ φυτὸν τοῦτο, ἔστιν εὐρεῖν λεγόμενον καὶ παρὰ τοῖς τῆς κωμωδίας ποιηταῖς, οἳ καὶ περὶ μεγέθους αὐτῶν τι λέγοντες τῶν κιτριῶν μνημονεύειν φαίνονται. Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίᾳ κτλ. 1. ὅψου γ' ἡλίθιον τὸ Dindf.] ὅψου ἡλιθοντο A. 6. de discriptione personarum cf. Hermann. N. Jen. allg. Lz. 1842 p. 511. Φωσφόρον] Ἀρτεμιν Eriph. 2, 6. 7. φησὶν] φησὶ A. ταῦτ'] ταυτὶ A. 8. ὀλίγον ἔστι τὸ καλὸν π. A. 7—9 Epitome τρία μόνα, ὀλίγον ἔστι πανταχοῦ τὸ καλὸν καὶ τίμιον. — ταυτὶ. B. καὶ τρία Bergk. (Mein. V CLXIII).

Antiphanis versus Athenaeo teste in Meliboeam transtulit Eriphus (fr. 2). mihi verba, quae uncis inclusi, aliunde inlata videntur ac ne poetae quidem ullius esse. 7. φησὶν ex Eriphi fr. 7, si quidem hoc ad Meliboeam pertinet, videtur explicari posse. tres enim adsunt in scaena, unus qui Hesperidum mala quae aurea esse adfirmat (φησὶν) et ut videtur ova quae Ledae esse dicit attulit, deinde puella et tertius nescio quis, qui puellae mala tradit. de malo citrio ex Perside in Graeciam translato cf. Hehn. Kulturpf.² 381. 2. Hesperidum horti prope Cyrenen memorantur Plin. N. h. 5, 31, λήμνη Strab. 17, 836.

59

ἐνεργεῖν ἐξ ἀγροῦ μοι τῶν ῥοῶν
τῶν σκληροκόκκων.

Athenaeus 14, 650 e Ἀντιφάνης ἐν Βοιωτίᾳ κτλ. ῥοῶν Schweigh.] ῥοῶν A.

60

καλέσας τε παρατίθησιν ἐν παροψίδι
βολβούς.

Athenaeus 9, 367 f ἐπὶ τοῦ σκεύους οὗν εἴρηκεν (τὸ παροψίς) Ἀντιφάνης Βοιωτίᾳ κτλ. Pollux 10, 88 τὸ ἐν τῇ Ἀντιφάνους Βοιωτίᾳ σαφέστατα ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἔστιν εἰρημένον κτλ. καλέσας Pollux] καλέσασα A Athen. παροψίσιν βολβούς Pollux] παροψίδι A Athen. καλέσας (-ασα) prorsus ineptum. scribendum est ζέσας τε, pro quo cum scriptum esset καὶ ζέσας id ortum est quod in codicibus vulgatur. — rectene Athenaeus et Pollux παροψίδα vas interpretentur dubitari potest.

61

κάνθαρος

ὅτι καὶ γυναικεῖον κοσμάριόν ἐστιν . . , Ἀντιφάνης εἴρηκεν ἐν Βοιωτίᾳ. Athenaeus 11, 474 e.

BOMBTAIOS

Βομβυλιός est 'poculi genus angusto orificio et liquorem guttatim et bilbite cum sonitu emittens. Schol. Apollon. Rhod. 2, 569 βομβύλη εἶδος μελίσσης, καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος . . . στενοτράχηλον. Pollux 6, 98 βομβυλιός δὲ τὸ στενὸν ἔκπωμα καὶ βομβοῦν ἐν τῇ πόσει. 10, 68 τὸ καλούμενον κυρίλλιον πρὸς τῶν Ἀσιανῶν βομβύλιον Ἀντισθένης εἴρηκεν. Socrat. Athen. 11, 784 d οἱ ἐκ βομβυλίου (πίνοντες) κατὰ μικρὸν στάζοντες. 12, 485 a (λεπαστή), ἀφ' ἧς ἐστι . . . ἀθρόως πιεῖν, κατεναντίον τῷ λεγομένῳ βομβυλιῷ.' Mein. I 311. cf. etiam Koppiers. Obs. phil. 28 sq. — haec omnia tamen titulos comparanti quales sunt Κορυδαλός Eubuli ac Timothei Κυνάριον, non persuaserunt non potuisse etiam a bestiola cui nomen est βομβυλιός fabulae nomen petatum esse. — βομβυλιός quinquies Herodianus.

62

τὰς προσφόρους

ὑμῖν τροφάς, σκορόδια, τυρόν, κρόμμνα,
κάππαριν . . . πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς.

Athenaeus 4, 161 e ἔξδν κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον ποιητὴν (Ἀντιφάνη) ἐν Θομβυκίῳ λέγοντα (λέγονται A) δραχμῆς ὠνήσασθαι κτλ. 2. ὑμῖν, non ἡμῖν, A. σκορόδια Jacobs. Addit. 103] σκόροδα. — in ed. min. Mein. ante τὰς προσφόρους posuit δραχμῆς, in Athenaeo etiam τὰς προσφόρους ὑμῖν τροφάς cum Dobraeo a poetae verbis secludit. 3. ἐλάας vel ἄνηθον supplet Dobr.: at quidni ἔλαιον? cf. fr. 70. Jacobs. καὶ κάππαριν γ' ἅπαντα κτλ., Nauck. Philol. VI 416 κάππαριν ἅπαντα ταῦτα μιᾷς ἐστὶν δρ., caesura intolerabili.

63

Pollux 10, 179 εἴη δ' ἂν καὶ κόϊξ ἐν τι τῶν πλεγμάτων . . . σαφῶς δὲ αὐτὸ Ἀντιφάνης ἐν Βομβυλιῷ δηλοῖ εἰπών· ἀγγεῖον ἀλφιτηρὸν ὃ κόϊξ. ἀλφιτηρὸν Cobet. Mnem. V 194] ἀλφιτήριον. verba poetae ea esse quae Pollux tradit credere non possum. ceterum cf. Pherecr. 78.

64

κνισολοιχός

Athenaeus 3, 125 f τοῦ κνισολοιχοῦ δὲ καὶ Ἀντιφάνης μνημονεύει ἐν Βομβυλιῷ. κνισολοιχοῦ Mein.] κνισολοίχον.

ΒΟΤΣΙΡΙΣ

Cf. quae ad Cratini fabulam cognominem adnotavimus.

65

βότρους, θόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα.

Photius 306, 24 Ἀντιφάνης Βουσίριδι κτλ. Athenaeus 2, 47 d Ἀντιφάνης κτλ. Eustath. 1163, 26 τρισυλλάβως νώγαλα, οἷον βότρους κτλ. νώγαλα Ath. C et Eustath.] νωγαλεύματα Ath. vulg.: νωταλαιν cod. Phot. νωγαλέον ex Athenaeo Suidas. βουσήριδι cod. Phot. — Ephippo (24) eundem versum tribuit Athen. 1, 28 f, sed κάρνα, non βότρους memorans. potuit uterque eas cupedias enumerare.

66

τὸ χερνιβεῖον προῶτον· ἡ πομπὴ σαφής.

Pollux 10, 65 εἰπόντος Ἀντιφάνους ἐν Βουσίριδι κτλ. χερνιβεῖον Mein.] χερνίβιον. 'Plutarchus De Is. et Osir. observavit in pompis Osiridi adornatis τῶν ἱερῶν προπομπεύειν τὸ ὕδρεϊον.' Kuhn. cf. etiam Schoem. Ant. gr.² II 229. per ironiam haec aliquis dicere videtur homines quosdam praelata urna incedentes conspiciatus.

67

δραῖμ' ἀκοῦσαι

ἀντὶ τοῦ δραμάτος ἀκοῦσαι. Ἀντιφάνης Βουσίριδι. Bekker. Anecd. 89, 32.

ΒΟΥΤΑΛΙΩΝ

Cf. quae ad Ἀγροικον adnotavimus. Athen. 8, 358 d παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀντιφάνει) ἐν Βουταλίῳ, ὅπερ δραῖμα τῶν Ἀγροίκων ἐστὶν ἐνὸς διασκενῆ. ἐνὸς Lehrsius Aristarch. 352 eiecit. fort. scr. ὁμολογουμένως. ceterum cf. Mein. I 331. 2. — est Butalio etiam Xenarchi. Schol. Arist. Ran. 990 Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκνθος καὶ Μελητιδῆς ἐπὶ μωρία διεβέβληντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίῳ καὶ ὁ Κόροιβος.

68

Α. καὶ μὴν ἐστιάσω τήμερον

ὑμᾶς ἐγώ· σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβών,

Πίστ', ἀργύριον. Π. ἄλλως γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι

χρηστῶς ἀγοράζειν. Α. φράζε δή, Φιλούμενον,

5 ὅψω τίτι χαίρεις; Φ. πᾶσι. Α. καθ' ἕναστος λέγε·

ἰχθὺν τίν' ἡδέως φάγοις ἄν; Φ. εἰς ἀγρόν

ἦλθεν φέρον ποτ' ἰχθυοπώλης μαινίδας

καὶ τριγλίδας, καὶ νῆ Δί' ἤρσεσεν σφόδρα

ἡμῖν ἅπασιν. Α. εἴτα καὶ νῦν, εἰπέ μοι,

10 τούτων φάγοις ἄν; Φ. κἄν τις ἄλλος μικρὸς ἢ·
τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα
ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. Α. τί φῆς, ὦ φίλτατε,
ἀνθρωποφάγους; πῶς; II. ὢν ἄν ἄνθρωπος φάγοι,
δῆλον ὅτι. ταῦτα δ' ἐστὶν Ἑλένης βρώματα,
15 ἃ φησιν οὗτος, μαινίδας καὶ τριγλίδας.

Athenaeus 8, 358 def ἄλλα μὴν οὐδὲ οὕτως εἰμὶ φίλιχθυσ ὥς
ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ (Ἀντιφάνει) ἐν Βουταλίῳ . . . φησὶ γὰρ κτλ.
358 f ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ Ἑκάτης βρώματα ἔφη τὰς μαινίδας εἶναι
καὶ τὰς τριγλίδας. v. 11—15 Athenaeus 7, 313 b Ἀντιφάνης δ'
ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίῳ Ἑκάτης βρώματα καλεῖ τὰς μαινίδας διὰ
τὴν βραχύτητα λέγων οὕτως κτλ. v. 12 Eustathius 1630, 12 καθὰ
τις καὶ ἰχθύας, οἱ πολλοὺ ἐτιμῶντο, ἀνθρωποφάγους εἶπε. . . ὥς
τὰς τῶν τρυφόντων [περι]οῦσίας κατασπῶντας. 3. Πίστ'
Porson. conl. Plaut. Merc. 2, 2, 7] πιστὲ Α. 7. ἦλθεν L] ἦλθες
Α. 8. ἦρξεν] ἦρσαν Schweigh. 10. κἄν τις Dindf.] κἄν εἴ
τις Α. 12. ἰχθῦς. τί φῆς, ὦ φίλτατε; ἀνθρωποφάγους add. 313.
φιλίτη Porson. 13. πῶς; II. ὢν (γ') ἄν Dobr.] πῶς ὥς Α 358.
πῶς οὖν Α 313. πῶς; οὕς ἄν Iacobs. Add. Ath. 178. ἄνθρω-
πος φάγοι Α 313] ἀνθρωποφάγοι Α 358. 15. ἃς φησιν Cobet.
N. l. 15. 16.

3. Hellad. Phot. Bibl. 279 p. 532, 40 ἀπὸ τρόπου δὲ (δού-
λους καλοῦσι) Παρμενίωνα καὶ Πίστιον καὶ Δρόμωνα. proclive
tamen est scribere λαβῶν, παῖ, τὰργύριον. 4. χρηστῶς, quod
frustra Herwerdenus temptabat Mnem. nov. VI 63, comicis haud
inusitatum est et hic aptissimum.

feminam — nam οὗτος v. 15 ea est persona quam littera Α
notavimus — vel adolescentem simplicem, ex agro nuper in urbem
transvectum nescio quis lautis epulis excipere cupit. iocus v. 13
inde petitur, quod agrestes illi homines magnos pisces carnivoros
esse putabant, servus autem ἀνθρωποφάγον lepide eum interpreta-
tur, qui ab hominibus comedatur. Helenae cenam cur servulus pro
Hecates epulis dicat ex ecloga ipsa non cognoscitur. in Hecates
autem sacris vilissima quaeque offerebantur. Schoem. Ant. gr.² II
421. Hemsterh. Luc. Dial. mort. 1, 1.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

69

πορφύρας ὀκτώ κύκλοι

Pollux 7, 170 Ἀντιφάνης ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν
εἴρηκε κτλ. 'πορφύροις Α omisso κύκλοι.' Bekker. quid hic sint
κύκλοι nescio.

ΓΑΜΟΣ

Eodem nomine fabulas scripserunt Philemon et Diphilus ac latine Caecilius Statius. O. Ribbeck, Com. Rom. fr.² p. 43.

70

πατάνια, σεῦτλον, σίλφιον, χύτρας, λύχνους,
κορίαννα, κρόμυ', ἄλας, ἔλαιον, τρύβλιον.

Athenaeus 4, 169 d πατάμιον (πατάνειον Α) δὲ διὰ τοῦ π Ἀντιφάνης ἐν Γάμῳ (σάμῳ Α) κτλ. contra Bekker. Anecd. 84, 13 βατάνια· τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Ἀντιφάνης Γάμοις. 1. πατάνια Β] πατάνεια Α. 2. κρόμυ'] κρόμυνα Α. ἄλας Schweigh.] ἄλας Α. cf. fr. 95. 142.

fortasse fragmentum inter duas personas distribuendum est, ut χύτρας λύχνους et τρύβλιον sint alterius. ἄλας de cibo frugali et viliori, ut apud Horat. Serm. 1, 3, 13 *sit mihi mensa tripes et concha salis puri*. cf. Pers. 3, 24. Lucian. Tim. 56 εἴ ποτε τρυφώην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν. De merc. cond. 19. Iacobs. Addit. 140. 1.

71

κογχίον τε μικρὸν ἁλλᾶντός τε προστετμημένον

Athenaeus 4, 160 d κόγχος μνήμης τετύχηκεν... (παρὰ) Ἀντιφάνει τῷ κωμικῷ, ὃς ὑποκοριστικώτερον αὐτὸν ὠνόμασεν ἐν Γάμῳ οὕτως κτλ. κογχίου τι Mein. Anal. Ath. 76, prorsus incerta conjectura.

72

ἐκτεμὼν χορδῆς μεσαῖον

Athenaeus 3, 95 a Ἀντιφάνης ἐν Γάμοις κτλ. μεσαῖον θυναδὸς τέμαχος fr. 181.

ΓΑΝΤΜΗΔΗΣ

Raptum Ganymedis fabulae argumentum fuisse utrumque fragmentum docet. fuit etiam Alcaeī *Ganymedes* et Eubuli.

73

τῶν οἰκιῶν οὖν ὧν ὄρας, ἐν τῇδε μὲν
ὁ τῶν Φρυγῶν τύραννος οἰκῶν τυγχάνει
γέρον, ἀπ' ἀρχῆς Λαομέδων καλούμενος.

Schol. Eurip. Troad. 821 καὶ Ἀντιφάνης Λαομέδοντος παῖδα τὸν Γανυμήδην φησὶ διὰ τούτων κτλ. desunt igitur in extremo fragmento ea ipsa verba, quibus poeta Ganymedem Laomedontis

filium esse dixerat. apud Homerum II. 20, 232 *Trois filius est. ad Ganymedem* haec rettulit G. Hermannus Opusc. V 186. 1. οἰκίων L. Dindf. et Hermann.] οἰκίων A. μὲν ὁ τῶν Meinek.] μενόντων A. 2. οἰκῶν Mein.] ὄκων A. 3. ἀρχῆς Seidlerus apud Herm.] ὄργῆς A. Ἀντιφάνης Hermann.] ἀριστοφάνης A. διὰ τούτων Fritzscheus apud Herm.] τὰς A. 'videntur praesentes in scaena agere Mercurius et alius quidam, cui Ganymedis rapinam Iuppiter mandaverat. huic viam monstrabat Mercurius.' Mein. ex prologo excerpta esse adparet. ἀπ' ἀρχῆς i. e. a regia dignitate Laomedon ut μέδων τοῦ λαοῦ dicitur.

74

II. οἷμοι περιπλοκάς

- λίαν ἐρωτᾷς. A. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.
 τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι,
 ταχέως λέγειν χρὴ πρὶν κρέμασθαι. II. πότερά μοι
 5 γρῖφον προβάλλεις τοῦτον εἰπεῖν, δέσποτα,
 τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοιδά τι,
 ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; A. ἔξω τις δότω
 ἱμάντα ταχέως οἶον. II. οὐκ ἔγνων ἴσως.
 ἔπειτα τοῦτο ζημιοῖς με; μηδαμῶς.
 10 ἄλμης δ' ἐχρῆν τι περιφέρειν ποτήριον.
 A. οἶσθ' οὖν ὅπως δεῖ τοῦτό σ' ἐκπιεῖν; II. ἐγώ;
 κομιδῇ γε. A. πῶς; II. ἐνέχυρον ἀποφέρουτά σου.
 A. οὐκ ἀλλ' ὀπίσω τῷ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ
 ἔλκειν ἀπνευστί.

Athenaeus 10, 459 a λεκτέον ἤδη καὶ τίνα κόλασιν ὑπέμενον οἱ μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρῖφον. ἐπινον οὗτοι ἄλμην παραμισγομένην τῷ αὐτῶν ποτῷ, καὶ ἔδει προσενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευστί, ὡς Ἀντιφάνης δηλοῖ ἐν Γανυμήδει διὰ τούτων κτλ. cf. Pollux 6, 107 ὁ μὲν λύσας γέρας εἶχε κρεῶν τινα περιτοράν, ὁ δὲ ἀδυνατήσας ἄλμης ποτήριον ἐκπιεῖν. 1. ἐρωτᾷς] ἐρωτᾷς A. 4. κρέμασθαι VI.] κρεμᾶσθαι A. ποτερά A. 5. προβάλλεις VI.] προβαλεῖς A. 6. 7. τι ἢ Dindf.] τιν A. 10. παραφέρειν Villebrun. 11. τοῦτό σ' Casaub.] σε τοῦτ' A. 12. κομιδῇ A. σου Herm.] σοι. om. A.

conloquitur Laomedon rex (A) cum paedagogo Ganymedis (II). aut nescit servus aut callido simulat se nescire, quomodo puer raptus sit. itaque fingit se domini verba non intellegere, tamquam griphi instar obscura sint. Laomedon loris eum caedi iubet: quo facto indignabundus quaerit, velitne dominus propterea, quod griphum non solverit (οὐκ ἔγνων ἴσως 8), loris se caedi. eis enim qui gri-

phum non solverint non verbera, sed eam poenam convenire, ut muriae poculum ebibant. quod per ironiam accipiens rex quaerit qua ratione sibi poculum ebibendum putet. 'servus praecavens sibi ne loris caedatur ita, inquit, me poculum ebibere oportet, ut id pro pignore auferam, quo meum sit, si tu me caedas. minime vero, respondet senex: ne tanges quidem, sed reiectis in dorsum manibus uno spiritu trahes.' Hermann. apud Mein.

8. scrib. ἡμάντα ταχὺ βόειον. Π. οὐκ ἔγνωκ' ἴσως, et v. 13 τὸ χεῖρ' ἀποστρέψαντα.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Cf. quae ad Eubuli *Glaucum* adnotavimus.

75

καλυψάμενος τριβωνίῳ

διαπαρθένευσα.

Pollux 3, 43 Ἀντιφάνης Γλαύκῳ κτλ. καλυψάμενος — Ἀντιφάνης Mein.] καλύψας καλύμματος — Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 88, 17 διαπαρθενεῦσαι . . . δεδιωκμένα· Ἀντιφάνης. Μηναγύρτη. post διαπαρθενεῦσαι Meinekius excidisse arbitratur Ἀντιφάνης Γλαύκῳ.

ΓΟΡΓΥΘΟΣ

Titulus suspectus. Γεργίθιος Reinesius Var. lect. 3, 3 p. 382, Γύργαθος (Aristoph. fr. 217) Dobraeus Advers. II 318. cf. Mein. I 327. mihi Γοργύρα scribendum videtur, qua voce non solum Herodotus 3, 145, sed Harpocrate testē etiam Dinarchus et Aeschines usi sunt. Gloss. Her. γοργύρη· δεσμοτήριον ὑπόγειον. cf. Lysipp. 1. Hesych γοργύρα· ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξήει. similiter Etym. m. γεργύρα. idem γόργυρον· δεσμοτήριον. γοργυρά, ὑπόνομος βορ(βορ)ώδης. καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξιτήτους κατασκευάς. cf. Eustath. 1688, 53. similes tituli sunt Alexidis (H) εἰς τὸ φρέαρ, Anaxippi et Diphili Φρέαρ, quodammodo etiam Phe-recratis Ἴπνός.

76

ἥττόν τ' ἀποσταίην ἂν ὦν προειλόμην
ἢ Καλλιμέδων γλαύκου πρόοιτ' ἂν κρανίου.

Athenaeus 8, 340 c Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ κτλ. de Callimedonte Carabo cf. 26, 5.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

77

τάριχος ἀντακαῖον εἴ τις βούλετ' ἢ
Γαδειρικόν, Βυζαντίας δὲ θυννίδος
ὀσμαῖσι χαίρει.

Athenaeus 3, 118 d Ἀντιφάνης ὁ ποιητὴς ἐν Δευκαλίῳ ταρί-
χων τῶνδε μέμνηται κτλ. 1. βούλετ' Dindf.] βούλεται A. 2. δὲ]
τε Jacobs. Addit. 82. ὀσμαῖσι] εὐφροσύναις ὀσμαῖσι A. εὐφραίνειτ'
ὀσμαῖς Mein., ὄσφραισι χαίρει Naber. Mnem. nov. VIII 46 conl.
Achill. Tat. 56, 31.

Herodot. 4, 53 (ὁ Βορυσθένης ποταμὸς) κή τεα μεγάλα ἀνά-
κανθα, τὰ ἀντακαίους καλέονσι, παρέχεται εἰς ταρίχευσιν (Stöck,
Welse, Lhardy). Athen. 7, 315 d ἐν Γαδείροις . . . καὶ τῶν ἀντα-
καίων αἱ γνάθοι καὶ οὐρανίσκοι καὶ οἱ λεγόμενοι μελανδρύαι ἐξ
αὐτῶν ταριχεύονται. cf. Aelian. De anim. 14, 23 et 26. Antiph.
186. Lyne. 9. Sopat. Paph. Athen. 3, 119 a ἐδέξατ' ἀντακαῖον, ὃν
τρέφει μέγας Ἴστρος Σκυθαῖσιν ἡδονήν. de salsamentis Gaditanis
cf. Eupol. 186.

78

σησαμίδας ἢ μελίπηκτα ἢ τοιοῦτό τι.

Athenaeus 14, 646 f σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πε-
φρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα . . . Ἀντιφάνης Δευκα-
λίῳ κτλ. 'μελίπηκτον?' Dindf. B. ναί, τοιοῦτό τι Mein. ed. mai.

ΔΗΛΙΑ

Semel commemorat et Aristophani tribuit Athenaeus 9, 373a.
Antiphanis nomen substituit Mein. I 329. 30. cf. Dind. Aristoph.
fr. p. 9.

79

λάχανα κνήστ' ἢ στέμφυλα

Athenaeus 9, 373 a οὕτως δὲ (κνιστά) εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν
Ἀγλῖα τὰ σύγκοπτα λάχανα κτλ. Eustath. 872, 9 λάχανα κνηστὰ
ἐκαλοῦντο τὰ συγκοπτά. Photius κνηστὰ ('κνιστά primo') λάχανα·
συγκοπτά. Pollux 6, 62 τὰ δὲ συγκεκομμένα λάχανα κνιστά ἐκάλουν.
Hesych. κνιστά· λάχανα συγκεκομμένα. — κνήστ' ex Phot. Eustath.]
κνιστά A. cf. Aristoph. fr. 908.

ΔΙΑΤΜΟΙ

80

ὁ γὰρ παράσιτος ἐστίν, ἃν ὀρθῶς σκοπῆς,
κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.

οὐδεις παράσιτος εὔχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
τοῦναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν αἰεί.

- 5 ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τις, οὐ φθονεῖ,
μετέχειν δὲ τούτων εὔχετ' αὐτῷ συμπαρῶν.
κάστιν φίλος γενναῖος ἀσφαλὴς θ' ἄμα,
οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος,
ὀργὴν ἐνεργεῖν ἀγαθός· ἄν σκώπτῃς, γελᾷ·

- 10 ἔρωτικός, γέλοιος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ,
πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολήν,
ἄν ἢ τὸ σιτάροκμα δεῖπνον εὐτρεπές.

Athenaeus 6, 237 f Ἀντιφάνης ἐν Διδύμοις φησὶν κτλ. 1. ὁ γὰρ Wakefield] ὄρα γὰρ A. ὄρα Grot. Excerpt. 607. ὄρα Clinton. Mus. crit. I 571. 9. ἀγανός Bothius. γελᾶν Herwerd. Mnem. nov. III 304. 12. σιτάροκμα Cobet. Mnem. V 81.

ex hac Antiphanis ecloga cognoscitur non accurate scripsisse Pollucem 6, 35 πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασεν, εἶτα Ἀλεξίς. cur duo fragmenta haec esse Meinek. Anal. Ath. 103 statuerit non satis intellego. fortasse v. 3 παράσιτος ex interpretamento ortum et scribendum est οὐδεις γὰρ αὐτῶν vel ἡμῶν.

81

τὸ ποτήριόν μοι τὸ μέγα προσφέρει λαβών.

ἐνεχεάμην ἄκρατον οὐχὶ παιδιᾶ,

κυνάθους θεῶν τε καὶ θειαινῶν μυρίους·

ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς,

- 5 καὶ τοῦ γλυνκτάτου βασιλέως διμοιρίαν.

Athenaeus 10, 423c κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀντιφάνην, ὃς ἐν Διδύμοις φησὶ κτλ. 2. ἐνεχεάμην K.] ἐπεχεάμην. . παιδιᾶ K.] παιδίον A. 4. ἔπειτ' Koppiers. Observ. 37] εἴτ' A.

v. 4, quamquam comicorum est ἡ θεός (cf. quae adnotavimus ad Aristoph. fr. 204), ut in oratione elatiore reliqui τῆς θεᾶς. Minervam intellegit Casaubonus, regem Alexandrum Philippi filium Meinek. deam Olympiadem potius dixeris. nam Aeschinis et Demadis aetate vel etiam paullo superiore iam ad tam foedam adulationem delapsos fuisse Athenienses frustra negat Herwerdenus Anal. crit. 46. 7, qui prorsus singularem horum versuum interpretationem excogitavit. si Antiphanem ultra Ol. 112 (cf. quae ad Παρεκδιδομένην adnotavimus) vixisse constaret, Roxanen filiumque Alexandri ex ea recens natum (γλυνκτάτου) significari dicerem. — 1. scr. προσφερέτω. 2. ἐνεχεάμην, nam ἐπιχεῖν est (aquam vino) adfundere (Cobet. N. l. 601), hic vero merum solum infunditur. cf. Alexid. 111, 1. Sophil. 4. Diphil. 5. deinde παιδιᾶ, sicuti ioco

Corn. Nep. Epam. 3. Eurip. Troad. 975 (tres deae) *παιδιαῖσι καὶ χλιδῇ ἤλθον πρὸς Ἰδην*. prorsus eodem modo saepissime σπουδῇ. *non per iocum vinum mihi infundi iussi*, sed ut salutem propinare reginae regique. 5. 'δμοιρία est dupla portio' Casaub. cf. Xenoph. Ages. 5, 1. Horat. Carm. 3, 8, 13 *sume, Maccenas, cyathos amici sospitis centum*.

82

ἀπέλαυσα πολλῶν καὶ καλῶν ἐδεσμάτων,
πιῶν τε προπόσεις τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας
ἐστρηνίων πως, καταβεβρωκὼς σιτία
ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων.

Athenaeus 3, 127 d τὰ δὲ ἐδέσματα ὠνόμασεν Ἀντιφάνης ἐν Διδύμοις οὕτως κτλ. 2. *τρεῖς*] *τρεῖς εἰς Α*. 3. Phrynich. Epit. 381 *στρηνιᾶν*· τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμῳδίας ποιηταί· ὃ ἂν μανείς τις χρῆσαιο, παρὸν λέγειν *τρυφᾶν*. cf. Sophil. 6. Diphil. 132. — *parasitus nescio quis loqui videtur*.

83

οἶνογευστεῖ, περιπατεῖ
ἐν τοῖς στεφάνοις.

Athenaeus 9, 380 f Ἀντιφάνης ἐν Διδύμοις κτλ. ἐν τοῖς στεφάνοις, *in foro coronario*. cf. Phereer. 2.

84

συμπάσχειν

τὸ ἐλεεῖν. Ἀντιφάνης Διδύμοις. Bekker. Anecd. 114, 4. cf. Koppiers. Observ. phil. 22.

ΔΙΠΛΑΣΙΟΙ

85

A. τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; *B*. οὐδὲ ἔν,
ἂν μὴ κεράσῃ τις. *A*. ἴσχε, τὸν ῥόδον λάμβανε.
ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων
τούτων περάνης, τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν
5 Παιῶνα, μηδ' Ἀρμόδιον.

Athenaeus 11, 503 de οὕτως (ῥόδος) ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνοματικοῖς, τὸ ἐπὶ τῷ σκολλῶ διδόμενον, ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν ἐν Διπλασίοις κτλ. 2. ἂν Dindf.] ἔαν *A*. ἴσχε] ἔχε (τὸν ῥόδον, λ.) Dobraeus. 4. περάνης *A*.

dei quid hic sibi velint non exputo: nam cum scolia canebantur, deis non libabatur. scribendum est τί οὖν ἔνεστι τοῖς σκύφοις; Athen. 11, 498a οἱ Ἀττικοὶ (σκύφος) καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν. 5. cf. fr. 4.

86

οὐδεὶς πώποτε,

ὦ δέσποτ', ἀπέθαν' ἀποθανεῖν προθύμως ὦν,
τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους
ἄκοντας ὁ Χάρων ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει
5 σιτιζομένους καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως.
ὁ δὲ λιμός ἐστιν ἀθανασίας φάρμακον.

Stobaeus Floril. 21, 4 Ἀντιφάνους ἐκ Διπλασίων Α. 4. τὸ πορθμεῖόν Valcken. Diatr. 280] τόπον θεῖόν. 5. σιτιζομένους] ὠσιτιζομένους?

6. εὐθανασίας Bothius. aut hoc reponendum aut cum Grotio a v. 6 novum fragmentum incohandum est.

ΔΡΑΠΕΤΑΓΩΓΟΣ

Plat. Protag. 310c ὁ γάρ τοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἀπέδρα· καὶ δῆτα μέλλων σοι φράζειν ὅτι διωξοίμην αὐτόν, ἐπελαθόμεν. 'litterarum ad fugitivum comprehendendum in finitimas urbes missarum exemplum in papyro (a. 145 a. Chr.) scriptum' exhibuit 'Lefronne Fragm. inéd. p. 14 sq.' Stallbaum.

87

κοσμίως ποιῶν τὴν ἔνθεσιν
μικρὰν μὲν ἐκ τοῦ πρόσθε, μεστὴν δ' ἔνδοθεν
τὴν χεῖρα, καθάπερ αἱ γυναῖκες, κατέφαγεν
πάμπολλα καὶ ταχύτατα.

Athenaeus 4, 161 de κατὰ τὸν ἡδιστον Ἀντιφάνη· οὗτος γὰρ ἐν Δραπεταγωγῷ λέγει κτλ. 2. πρόσθε A. cf. Lob. Phryn. 284. 5. 3. κατέφαγε Dindf.] καταφάγετε Athenaeus verbis poetae consulto inmutatis. 4. ταχύτατα] τάχιστα Herwerd. Anal. crit. 34. praestat παχύτατα.

ΔΤΣΕΡΩΤΕΣ

Merae coniecturae sunt quae de argumento fabulae exponuntur in Toeppelii progr. Neobr. 1851 p. 13.

88

ἐκεῖσε δ' οὐ πλέω
ὄθεν διεσπάρσθημεν, ἐρρωσθαι λέγων

ἄπασιν, ἔπποις, σιλφίῳ, συνωρίσιν,
καυλῷ, κέλησι, μαστοῖς, πυρετοῖς, ὀποῖς.

Athenaeus 3, 100f τοῦ δὲ ὀποῦ μέμνηται Ἀντιφάνης ἐν Δυσέ-
ρωσι περὶ Κυρήνης τὸν λόγον ποιούμενος κτλ. 1. 2. δ' οὐ πλέω
ᾧθεν K.] διουπλεωθεν Α. διαπλέω ᾧθεν Schweigh. 3. ἄπασιν]
ἀλλᾶσιν Meinek. Anal. Ath. 45. 4. μασπέτοις Dalecamp. μαζίοις
Mein. πυρετοῖς] δίφροις Lennep. Phalar. 321. at v. 3 iam συνω-
ρίδας commemoraverat. πυροῖς Mein. ed. min. ὀποῖς VL] ὀπίσω
Α. ὀπῷ Toeppel. 13.

inter duas personas divisit Meinekius in Ath. ed. B. σιλφίῳ
Α. συνωρίσιν | B. καυλῷ Α. κέλησι B. μ. Α. π. B. ὀπ. at quam
hic habemus orationem, ea multo similior est Arist. Ran. 112 sq.
quam Plut. 190 sq. — negat qui haec loquitur se Cyrenen, unde
abreptus sit, reditum esse, facile relictis omnibus quae illa
urbs pulchra et praeclara habeat. Strab. 17, 837 ἵπποτροφός
ἐστὶν ἀρίστη. de laserpitio cf. quae ad Arist. Eq. 894. 5 attuli.
quibus addo Strab. 17, 838. Plin. N. h. 5, 33. usque ad taedium
eo gloriari Cyrenaeos indicat poeta eiusdem rei nominibus identi-
dem repetitis (σιλφίῳ, καυλῷ, ὀπῷ). 4. Theophr. Hist. plant. 6,
3, 1 τὸ δὲ φύλλον (τοῦ σιλφίου) καλοῦσι μάσπετον. (Plin. N. h.
19, 42 *huius folia maspetum vocabant.*) quod cum nominatim ad-
dere Theophrastus necessarium duxerit, non credo poetam ea voce
usum esse quae Atheniensibus esset ignota. ac multo magis ridi-
culum videtur μαστροποῖς. neque vero πυρετοῖς scripsisse potest
Antiphanes, cum saluberrima fuerit Cyrenaica. Theophr. Caus. pl.
6, 18, 3 ἡ γὰρ χώρα λεπτή καὶ ξηρὰ καὶ οὐκ ἄγαν θερμὴ, καθαρῷ δὲ
τῷ ἀέρι καὶ ἀνύδρῳ. itaque, quoniam erat pulcherrima simul et
magna, in monte posita, a mari longe conspicua (Strab. 17, 837),
scribo πύργοις.

ΔΥΣΠΡΑΤΟΣ

I. e. servus propter nequitiam non facile vendibilis. — iterum
edidit Epicrates, quo factum est ut ipsi interdum tribueretur.
Meinek. I 321. 2. 414.

89

δραῖν τε κείμενα

ἄμητας ἡμιβρώτας ὀρνίθια τέ,
ᾧν οὐδὲ λειψθέντων θέμις δούλῳ φαγεῖν,
ᾧς φασιν αἱ γυναῖκες. ὃ δὲ χολᾶν ποιεῖ,
5 γάστριν καλοῦσι καὶ λαμνρὸν ὃς ἂν φάγῃ
ἡμῶν τι τούτων.

Athenaeus 6, 262c καὶ Ἀντιφάνης ἐν Δυσπράτῳ φησὶν κτλ.
'eosdem versus Epicrates apud Athen. 1. 1. in Δυσπράτῳ (fr. 5)
posuerat, unde postrema ὃ δὲ — τούτων ceteris addidi propter

Antiattic. 116, 8 *χολᾶν* ὀργίξασθαι. *Ἀντιφάνης*. Mein. — quae in Epicratis fr. 5 antecedunt Antiphanis non esse cognoscitur ex verbis codicis C hisce: *μετήνεγκε δὲ τὰ λαμβεῖα ταῦτα ἐξ ἀντιφάνους ἀπὸ τοῦ ὀραῖν τε κείμενα καὶ ἐξῆς*. 2. *ἡμιβρωῖτας* L] *ἡμιβρώτους* A. at in Epicratis fr. 5 *ἡμιβρωῖτας* etiam A. 4. *χολᾶν* Porson.] *χοαῖν* A. 5. *ἡμῶν* δς *ἂν* | *φάγη* Porson.

3. *λειφθέντων*. cf. Eubul. 15, 10. Eupol. 330. 5. *λαμνρός* alibi apud comicos non invenitur. cf. Xenoph. Conviv. 8, 24. Phrynich. Epit. 291 *λάμνρος*· *οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπὶ χάριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν, οἱ δ' ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ*. cf. Lobeck. Phryn. 291. 2. 760. Pathol. prol. 274. Fritzsch. Arist. Ran. 245.

90

*Σικελῶν τε τέχναις ἡδυνθεῖσαι
δαιτὸς διαθρυμματίδες.*

Athenaeus 14, 661 f *Ἀντιφάνης ἐν Δυσπράτῳ ἐπαινῶν τοὺς Σικελικοὺς μαγειροὺς λέγει κτλ.* aut delendum *δαιτὸς* cum Din-dorfio aut aliquid supplendum. Meinek. *δαιτὸς λιπαρᾶς*.

ΔΩΔΩΝΙΣ

Cf. Meinek. I 330. Aristoteles Rhet. 2, 23 *Θήβησιν Ἰσμηνίου καὶ Στὶλβωνος ἀμφισβητούντων ἢ Δωδωνὶς ἀπέδειξεν Ἰσμηνίου τὸν υἱόν, καὶ διὰ τοῦτο Θετταλίσκον Ἰσμηνίου ἐνόμιζον*.

91

*πόθεν οἰκῆτωρ, ἥ τις Ἰώνων
τρυφεραμπεχόνων ἄβροδς ἡδυπαθῆς
ὄχλος ὥρμηται;*

Athenaeus 12, 526 d *κοινῶς δὲ περὶ πάντων τῶν Ἰώνων τρυφῆς Ἀντιφάνης ἐν Δωδώνῃ (B δωδώνι) τάδε λέγει κτλ.* 1. *ἥ τις* Mein.] *ἥ τις* A, qui in v. 2 nullum nisi in ἡδυπαθῆς accentum notat. 'unde hunc chorum venire dicam? an id quidem non dubium est quin ex Ionia?' Mein. *πόθεν οἰκῆτωρ* breviter pro ποῦ οἰκεῖ καὶ πόθεν ἀφίκεται; de duplicis interrogationis ratione cf. Plat. Protag. init. ibique Heindorf.

ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ

Perperam semel *Ἐπίδαυρος*. Meinek. I 330.

92

ἐπαίξομεν μὲν ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις.

Bekker. Anecd. 454, 32 *ἀστράγαλος*... λέγουσι δὲ καὶ *ἀστρίχους*.

Ἀντιφάνης Ἐπιδαυρίῳ κτλ. Pollux 9, 99 τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἀστράγας εἶσιν οἱ ὠνόμαζον, Ἀντιφάνης δὲ καὶ ἀστρίχους.

93

ἡκροάσο

ἀντὶ τοῦ ἡκροῶ. Ἀντιφάνης Ἐπιδαύρῳ. Bekker. Anecd. 98, 28. male ἡκροᾶσο cod. et Bekker. est enim 2. pers. plusquamperf. Cobet. V. l. 325. 388.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Pollux 3, 33 ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ τροφομένη μόνη θυγάτηρ ἐπὶ κληρος, περιόντος τε τοῦ πατρὸς καὶ ἀποθανόντος. cf. Meier et Schoem. Att. Proc. 468. 9. *Epicleron* scripsere etiam Alexis, Diodorus, Diphilus, Menander, ae latine Caecilius Statius, Sextus Turpilus. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 40. 91.

94

ὦ γῆρας, ὥς ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἶ
ποθεινόν, ὥς εὐδαιμον, εἶθ' ὅταν παρῇς
ἄχθηρόν, ὥς μοχθηρόν, εὖ λέγει τέ σε
οὐδέεις, κακῶς δὲ πᾶς τις ὅς σοφῶς λέγει.

Stobaeus Floril. 116, 23 Ἀντιφάνους ἐξ Ἐπικλήρου A. 4. δὲ om. et σοφὸς A Vind. et Meinek. in Stob. — πᾶς τις, οὐ σοφῶς Nauck. Intell. z. allg. Lit.z. 1847 p. 489.

in v. 3 vocabulum relictum est ab editoribus, quod neque usquam reperiatur et totam sententiam pervertat, ἀχθηρόν. scribendum cum Bothio ἡχθηραν ὥς μοχθηρόν. cf. Arist. Ran. 1425. Cratin. 317. aoristus est consuetudinis, frequentissimus apud omnes Atticos. praeterea in v. 1 fortasse ὥς ἀπὸν μὲν ἀνθρ. κτλ. ceterum cf. fr. 238.

ΕΥΘΥΔΙΚΟΣ

Fortasse de eo Euthydico denominata est, quem commemorat Aeschines 1, 40 οὗτος ἐκάθητο ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ τοῦ Εὐθύδίκου ἱατροεῖου. cf. ibid. 1, 50 et Suid. III 469 πόρνος ἐν Πειραιεὶ παρ' Εὐθύδίκῳ διατρίψας. Demosth. 40, 33 Εὐθύδικος ὁ ἱατρός. 'sed fuerunt etiam alii Euthydici illis temporibus. v. Schmidt. Dinarch. adv. Demad. 33.' Meinek. I 326. 7.

95

ἔπειτα πουλύπους τετμημένους
ἐν βατανίοισιν ἐφθός.

Athenaeus 4, 169 d βατάνιον δ' εἴρηκεν Ἀντιφάνης ἐν Εὐθυδικῷ κτλ. at Pollux 10, 107 καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιον τὸ ἐκπέταλον λοπάδιον . . . καὶ Ἀντιφάνους ἐν Εὐθυδικῷ πολύπους κτλ. cf. fr. 70. πολύπους Schweigh.] πολύπους utrubique. βατανίοισιν] βατάνοισιν A. Ath. πατανίοισιν Pollux. ἐφθός] ἐφθός ἐντετμημένοις A. an ἔπειτα πολύπους | ἐν β. — ἐντετμημένος?

96

ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην.

Harpocration, Photius, Suidas, Cramer. Anecd. Ox. II 497, 10 ξενιτευομένους· ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. Ἀντιφάνης Εὐθυδικῷ κτλ. perperam Photius ἀριστοφάνης εὐδίκῳ.

97

πάνυ συχνὴ σφύραινα. B. κέστραν ἀττικιστὶ δεῖ λέγειν.

Athenaeus 7, 323 b καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν σφύραιναν καλοῦσι κέστραν, σπανίως δὲ τῷ τῆς σφυραίνης ὀνόματι ἐχρήσαντο. . . Ἀντιφάνης ἐν Εὐθυδικῷ κτλ. πάνυ συχνὴ | σφ. κτλ. Dindorf. et Meinek. in Athen. ed.

ΕΥΠΛΟΙΑ

Est etiam cognomen Veneris Εὐπλοία. Pausan. 1, 1, 3. Preller. Myth. gr.² I 266. 9.

98

λύπη γὰρ ἀνθρώποισι καὶ τὸ ξὴν κακῶς
ὥσπερ πονηρῶ ζωγράφῳ τὰ χρώματα
πρώτιστον ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σώματος.

Stobaeus Floril. 99, 32 τοῦ αὐτοῦ (Ἀντιφάνους) ἐξ Εὐπλοίας A. λύπη γὰρ — πονηρῶ ζωγράφῳ Toup. Emend. I 173] λυπηρόν — πονηρῶ ζωγράφῳ. πονηροὶ ζωγράφοι Grotius. hoc dicere videtur: ut pravi pictores vivos et proprios colores servare non possint, sic maerorem et egestatem primum sanitatis colores extinguere, deinde etiam animum opprimere.

99

Harpocration et Photius ξυστίς· γυναικεῖόν τι ἔνδυμά ἐστιν ἡ ξυστίς πεποικιλμένον, ὥς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ ὥσπερ ξυστίδα ὥσπερ τὸ ποικίλως ὑφασμένον. verba Antiphanis desunt apud Photium. ποικίλον ἡμφιεσμένον A. ὥσπερ ξυστίδα | τῶν ποικίλως ὑφασμένων Meinek.

τὰ ποικίλ' ὥσπερ ξυστίδ' ἡμφιεσμένον Saupp. Lys. fr. 204. cf. Cratin. 268. Arist. Nub. 70. fr. 320, 7.

ΕΦΕΣΙΑ

100

δύστηνος ὅστις ξῆ θαλάττιον βίον·
τῶν γὰρ πλεόντων ζητεῖν. στάδια ἑκατὸν
ἐλθεῖν που δὴ κρεῖττον ἢ πλεῦσαι πλέθρον.
πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων;

Stobaeus Floril. 59, 6 Ἀντιφάνους Ἐφεσίας A. 2. εἰ τῶν πλεόντων ξῆ τις Grotius. 3. που δὴ] σπουδῇ AB. που διὰ γῆς Grot. in ed., ποδὶ δὴ in ms. τῶν γ. πλ. ξῆ τις; ἑκατὸν στάδια (γὰρ suppl. Gaisf.) ἐλθεῖν ποσὶν δὴ κρεῖττον Iacobs. Add. Ath. 186. ξῆν τιν' ἐρεῖς; στάδι' ἑκατὸν κτλ. idem Lect. Stob. 16. τῶν γ. πλ. ξῆν τιν'; ἢ στ. κτλ. et 3. ἐλθεῖν ἐπ' οὔδει Nauck. Philol. VI 416. ἑκατὸν στάδι' ἐλθεῖν κρεῖσσον (sic) ἢ πλ. πλ. Gaisford. τῶν γ. πλ. ξῆν τιν' οἶε; στάδια γὰρ | ἑκατὸν περιελθεῖν κτλ. Dobr. Adv. II 358. temptari possunt multa: v. 3 carere vix potest ποσὶν. v. 4 a reliquis separandus est.

101

ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Apostolius 7, 27 παραινετική Ἀντιφάνους τοῦ Ἐφεσίου. sic Z, Ἀντιφάνους A. adparet Ἐφεσίας scribendum esse. Stobaeus Floril. 59, 15 Ἀντιφάνους A (κρεῖττον pro μᾶλλον). sine auctoris nomine etiam Diogenian. 4, 83. Diogenian. Vindob. 2, 77 (ubi additur ἀποτροπή τοῦ θαλαττοπλεῖν). Greg. Cypr. L. 2, 14. Macar. 3, 79. Etym. m. 415, 29. Arsen. 23, 64. Suid. Cramer. Anecd. Ox. I 189, 4. Menand. monost. 664. quorum alii μᾶλλον, alii κρεῖσσον.

ΖΑΚΤΝΘΙΟΣ

102

εἴτ' οὐ δικαίως εἰμὶ φιλογύνης ἐγὼ
καὶ τὰς ἑταίρας ἡδέως πάσας ἔχω;
τουτὶ γὰρ αὐτὸ πρῶτον ὃ σὺ ποιεῖς παθεῖν,
μαλακαῖς καλαῖς τε χερσὶ τριφθῆναι πόδας,
5 πῶς οὐχὶ σεμνὸν ἐστίν;

Athenaeus 12, 553 c Ἀντιφάνης... ἐν Ζακυνθίῳ κτλ. 2. ταῖς ἑταίραις — πάσαις Herwerd. Mnem. nov. IIII 316. 3. ποιεῖς] ποεῖς A. ψέγεις Herwerd., caesura, nisi expungatur σὺ, intolera-

billi. ποιεῖς sic potest defendi, si eum qui haec dicit mulierem pedes sibi fricantem adloqui statuas. — Ζακύνθῳ Koppiers. Obs. 39] Ζακύνθῳ.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ

103

ἄγαλμα καὶ γροαφὴν καὶ ἀνδριάντα

ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. Bekker. Anecd. 82, 9. ambigue locutus est: aut enim Antiphanem una voce ἄγαλμα ad picturam et statuam significandam promiscue aut tribus illis vocibus sine significationis discrimine usum esse dicit.

ΗΝΙΟΧΟΣ

Aut auriga aut homo cui nomen Heniocho erat significatur. cf. Ael. Dionys. Eustath. 576, 42. Photius 71, 20. Schol. Leid. Hom. Π. 5, 505. Mein. I 326.

104

ἀνδρὸς διαφέρει τοῦτ' ἀνήρ· ὁ μὲν κακῶς
πράττων τὸ λυποῦν ἤγαγ' εἰς παράστασιν,
ὁ δ' ἐμφορόνως δεξιόμενος ἤνεγκεν καλῶς.

Stobaeus Floril. 108, 28 Ἀντιφάνης Ἡνιόχῳ Α. 2. παράστασιν] περίστασιν Dobr. Adv. II 360. praestat μετάστασιν conl. Alexid. 292. παράστασις enim cum et desperationem et constantiam animi apud posteriores scriptores significet, per se solum, nisi universa sententia utrum intellegendum sit monstret, usurpari non potest; περίστασις autem pro συμφορᾷ positum stoicis demum attribuit Phrynichus Epit. 376. post πρᾶττων nonnulla excidisse et v. 3 εὐφορόνως scribendum esse censet Herwerden. Mnem. nov. VI 63. mihi verba poetae videntur graviter corrupta esse.

ΘΑΜΤΡΑΣ

Significari videtur clarissimus ille Thrax, iam Homeridis (Π. 2, 595 sq.) notus, qui Θάμυρις vulgo, ab Atticis Θαμύρας vocabatur. cf. Preller. Myth. gr.² II 491. 2. fuit etiam Sophoclis *Thamyras*. Nauck. Trag. fr. p. 144.

105

καὶ σοῦ γ' ἐπάννυμός τις ἐν φήμας βροτῶν
Θορήκης κατάρδων ποταμὸς ὀνομασμένος,
Στρυνῶν, μερίστας ἐργέλεις κερτημένος.

Athenaeus 7, 300 c ὅτι δὲ καὶ αἱ Στρυνόνιαι ἐργέλεις δι' ὀνό-

ματος ἦσαν, φησὶν ἐν Θαμύρᾳ Ἀντιφάνης κτλ. 2. Θρήνης 'tragicorum sermonem imitatur' Mein. ὠνομασμένος] ser. εὐνόμου πέδον. cf. Aesch. fr. 192 N. Hesych. κατάρδειν . . ποτίζειν. Ar- chestratus Athen. 7, 298f Strymonias anguillas cum Copaeis commemorat. Aristot. H. an. 8, 4, 5 ἐν τῷ Στρυμόνι (αἱ ἐγγέλεις) περὶ πλειάδας ἀλλίσκονται. (Mein.) videntur haec ex oraculo excerpta esse in prologo vel in exodo fabulae pronuntiatio.

[ΘΕΟΓΟΝΙΑ]

Mein. I 318—320.

ΘΟΡΙΚΙΟΙ Η ΔΙΟΡΥΤΤΩΝ

De *Thorico* pago tribus Acamantidis (Ind. III Kirchh. I. Att.), argentifodinis Laureoticis insigni, cf. Bursian. Geogr. gr. I 353. ad illas argentifodinas etiam titulum fabulae pertinere crediderim. sed cf. Mein. I 331.

106

λοῦται δ' ἀληθῶς; ἀλλὰ τί;
ἐκ χρυσοκολλήτου γε κάλπιδος μύρω
Αἴγυπτίῳ μὲν τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη,
φοινικίνῳ δὲ τὰς γνάθους καὶ τιτθία,
5 σισυμβρίῳ δὲ τὸν ἔτερον βραχίονα,
ἀμαρακίνῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην,
ἐρπυλλίνῳ δὲ τὸ γόνυ καὶ τὸν ἀχένα.

Athenaeus 12, 553d Ἀντιφάνης . . ἐν Θορικίοις κτλ. 15, 689e ὅτι δὲ διὰ σπουδῆς ἦν τοῖς παλαιότεροις ἢ τῶν μύρων χρῆσις δηλον ἐκ τοῦ καὶ ἐπίστασθαι ποῖον τι ἐκάστῳ τῶν μελῶν ἡμῶν ἐστὶν ἐπιτήδειον. Ἀντιφάνης γοῦν ἐν Θορικίοις ἢ Διορύττοντί φησι κτλ.

1. λοῦται δ' A 553] λουτ' αἰδου ο A 689. ἀλλὰ τι A 553. 2. χρυσοκόλλη τε A 553. 3. τὰ σκέλη A 689] τὰς χεῖρας A 553. 4. φοινικίῳ A 689. καὶ] τὰ τε Herwerd. Obs. crit. 48. 5. σισυμβρίῳ A 553. 7. ἐρπυλενω et γύνυ A 553.

post v. 5 Meinek. in Ath. ed. hunc versum adiecit μελιλωτίνῳ δὲ τὸν ἔτερον καὶ τὰ σφυρά. non credo ullam mulierem diversis unguentis brachia unxisse. scribendum est τὸν βραχίον' ἐκάτερον. initio et inepta est interrogatio ἀλλὰ τί et deest verbum unde pendeant quae sequuntur. conicio Antiphanem scripsisse λουσαμένην δ' ἀλείφεται. 3. τῷ σκέλῃ?

ΙΑΣΩΝ

Mein. I 314. 316.

ΙΑΤΡΟΣ

107

ἄπαν τὸ λυποῦν ἐστὶν ἀνθρώπῳ νόσος
ὀνόματ' ἔχουσα πολλά.

Stobaeus Floril. 99, 31 Ἀντιφάνους ἐξ Ἰατροῦ Α. ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπων Α. ὀνόματ' Gaisf.] ὀνόματα δ'.

108

τῶν γίγγρων ἀνλῶν

μνημονεύει Ἀντιφάνης ἐν Ἰατρῷ. Athenaeus 4, 175 a. cf. Amphid. 14.

ΙΠΠΕΙΣ

Interdum cum Aristophanis fabula confunditur. Mein. I 336. ea cuius fr. 109. 110 exstant scaena poeta describit quam scite equites in expeditionibus bellicis commodorum vitae domesticae defectionem explegant.

109

πῶς οὖν διαιτώμεσθα; Β. τὸ μὲν ἐφίππιον
στρωμ' ἐστὶν ἡμῖν, ὃ δὲ καλὸς πῖλος κάδος,
ψυκτὴρ· τί βούλει; πάντ', Ἀμαλθείας κέρας.

Athenaeus 11, 503 b Ἀντιφάνης Ἰππεῦσι κτλ. 2. πῖλος Α. κάδος Dobr. Adv. II 336] καλὸς Α. 3. κέρας Α. πῖλος, i. e. galea, cassis, ut Arist. Lys. 562. cf. Hom. Il. 10, 265. hoc dicit: pileus nobis erit cadus, psycter, quidvis aliud, Amaltheae cornu. melius fortasse ψυκτὴρ, ὃ τι βούλει, πάντ', Ἀμ. κ. cf. Preller. Myth. gr.² I 103. II 245.

110

τῶν δ' ἀκοντίων

συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνεῖω χρώμεθα.

Athenaeus 15, 700 c Ἀριστοφάνης δ' Ἰππεῦσι κτλ. Eustath. 1571, 19. λυχνεῖω VL et Eustath.] λυχνίω Α. Ἀριστοφάνης] Ἀντιφάνης Porsonus et Meinek. Cur. crit. 75. λυχν. χρ., i. e. utimur pro candelabro.

111

Cramer. Anecd. Ox. III 83, 14 καὶ γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κἀπη φάτνη, παρὰ τὸ κἀπτειν, ὃ ἐστὶν ἐσθίειν. φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι Καπαῖον ἦτοι φάλτον Δία. cf. Aristoph. fr. 905.

ΚΑΙΝΕΤΣ

De *Caeneco* vel *Caenide* cf. Pindar. fr. 144 Bergk. Plut. Mor. 1057 de. Apollon. Rhod. 1, 59 sq. Verg. Aen. 6, 448 cum adn. Servii. Ovid. Met. 12, 172 sq. et 454—531. Preller. Myth. gr.² II 11. 20. fabula etiam ab artificibus saepissime repraesentata.

112

εἰτ' ἠδηλος φιάλην τὸ ὄπλον Ἄρεως,
κατὰ Τιμόθεον, ξυστόν τε βέλος.

Athenaeus 10, 433 c οὐκ ἂν ἀμάρτοι δέ τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ (Νέστορος) λέγων φιάλην Ἄρεως, κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καϊνέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως κτλ. Aristot. Poet. 21 λέγω δὲ οἶον ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπίς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τοίνυν τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως. cf. Rhetor. 3, 4 extr., ubi codices Ἄρεος pro Ἄρεως, et Anaxandrid. 80.

sic ut supra scriptum A. τὸ ὄπλον delet Koppiers. Observ. 40. Ἄρεως] Ἄρεος Mein. initio ἦται δ' ἦρος Tyrwhitt. Aristot. Poet. p. 176. εἰτ' ἦδη δὲς Emperius.

de *Timotheo* poeta et citharoedo cf. Pherecr. 145, 21. Anaxandr. 6. Diphil. 77. dubitari non potest quin fragmentum misere corruptum ex Centauiromachiae parodia excerptum sit. sententia saltem intellegi poterit, si quae exciderunt ita fere suppleas (ἀντίπαλος τούτοις) ἔστη Πηλεὺς, φιάλην Ἄρεος κατὰ Τιμόθεον ξυστόν τε βέλος (χερσὶν νομῶν). cf. Ovid. Met. 12, 366 sq. atque ἔστη iam Iacobs. teste Dindorfio.

ΚΑΡΕΣ

113

οὐχ ὄρῳς ὀρχούμενον
ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον; οὐδ' αἰσχύνεται
ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος,
ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκῶς τέχνην,
ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδη.

Athenaeus 4, 134 b Ἀντιφάνης ἐν Καρσὶ κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἔθος τῆς ὀρχήσεως κωμῶδεῖ τινα τῶν σοφῶν ὥς παρὰ δεῖπνον ὀρχούμενον, λέγων οὕτως κτλ. v. 1. 2 Eustath. 159, 45 ἀστεῖως ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης ἀνάπαλιν πρὸς τὸ ὀρχήσατο σκέλεσιν ἔφη τὸ 'οὐχ ὄρῳς — βάκηλον'. Phrynich. Epit. 272 σημαίνει ὁ βάκηλος τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ἀσσανοὶ Γάλλον καλοῦσι. cf. Alexid. 100. *Tribacelus* comoedia est Cn. Naevii (O. Ribbeck. Com. Rom.² p. 23), ex graeco ut videtur translata. ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶν Meinekio iudice is dicitur qui quae loquitur manuum quo-

que viva disertaque gesticulatione exprimit. Xen. Symp. 2, 19. Herod. 6, 129.

ceterum Trendelenburgio auctore deridetur *Heraclides Ponticus*. Diog. L. 9, 15 ἐξήγηνται αὐτοῦ (Ἡρακλείτου) τὸ σύγγραμμα... Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. 5, 86. 88 φέρεται δ' (Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ)... Ἡρακλείτου ἐξηγήσεις δ'. 87 μουσικά δὲ περὶ τῶν παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ α' β' γ'... περὶ τῶν τριῶν τραγωδιοποιῶν... δητορικά δὲ περὶ τοῦ δητορεύειν ἢ Πρωταγόρας. 86 οὗτος ἐσθ' ἡ τί τε μαλακῇ ἐχρῆτο... πρῶτος τε ἦν τὸ βλέμμα καὶ σεμνός. *Theodectes* rhetor ille Phaselita est, Aristotelis sive discipulus sive amicus, de quo Aristot. Rhet. 2, 23. Plut. Mor. 837c. Athen. 13, 566e. Cic. Orat. 51, 172. Gell. 10, 18. 3. πᾶσιν] παισίν?

ΚΑΡΙΝΗ

Cf. Meinek. I 311. Menand. p. 91. Arist. Ran. 1302. ex Menandri fabula cognomine *Caecilium Carinam* suam expressit. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 53. Hesych. Καρίναι· θρηνηδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουνσαι πρὸς τὰς τάφους... παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες.

114

τρίποδα καὶ κάδον

παραθέμενος ψυκτῆρά τ' οἶνον . . .
μεθύσκειται.

Athenaeus 11, 503 b ἐν δὲ τῇ Καρίνῃ (καρινῇ Α) σαφῶς δηλοῦται ὅτι τούτῳ (τῷ ψυκτῆρι) ἐχρῶντο οἰνοχοοῦντες κυάθῳ· εἰπὼν γὰρ τρίποδα — μεθύσκειται, ἐν τοῖς ἐξῆς (fr. 115) ποιεῖ αὐτὸν λέγοντα πότος κτλ. τρίποδα καὶ | οἶνον κάδον παραθέμενος ψυκτῆρά τε | μεθ., numeris non optimis, Dobr. Adv. II 336.

115

πότος ἔσται . . .

σφοδρότερος· οὐκοῦν, εἰ φράσαι τις, οὐκ ἔτι
ἔξεστι κυαθίζειν γάρ . . .
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβὼν

5 ἀπόφερε τᾶλλα πάντα.

Athen. 11, 503 b (exscr. ad fr. 114). ἔσται πότος | σφοδρότερος. οὐκοῦν εἰ φράσων τις; οὐκέτι | ἔξεστι· κυαθίζειν γάρ... Dobraeus, cuius vestigia secutus Herwerdenus Mnem. nov. VI 64 ἔσται π. | σφ. οὐκοῦν εἰ φράσων, ὅτι οὐκέτι | ἔξεστι κυαθίζειν παρ' ἡμῖν ἐνθάδε. G. Hermann (Mein. V 75) rationem non satis intellego. Athenaeo ipso teste ὁ μεθύσκόμενος haec dicit, qui ut

computatio fortior fiat non iam ut antea vinum aqua mixtum, sed merum bibi iubet. itaque eis vasis quorum ad vinum temperandum usus est ablatis omnibus cadus solus et poculum efferruntur. *κναθίζειν* enim est *vinum aqua miscere*. cf. Diphil. 107. itaque sic fere fragmentum redintegrandum erit: ἔσται πότος | σφοδρότερος· οὐκοῦν μὴ κεράσῃ τις· οὐκ ἔτι | ἔξεστι *κναθίζειν* γάρ· (ἀλλά, παῖ, τρέχε) | τὸν τε κάδον κτλ. de γὰρ in fine sententiae posito cf. quae ad 26, 22 adnotavimus.

ΚΗΠΟΤΡΟΣ

116

Athenaeus 13, 586a τῆς Σινώπης... μνημονεύει. Ἀντιφάνης ἐν... Κηπουροῦ. cf. 26, 12.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ

Acta est post Ol. 112, 3. cf. fr. 117. 'Pomponii *Citharistam* laudat Nonius v. *irascere*.' cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 230. falluntur qui *Citharoedum* eandem fabulam esse credunt. Mein. I 313. 4. *citharoedus* est qui *cithara* canit. de *citharista* cf. quae ad Arist. Nub. 964 adnotavimus.

117

οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὥς ἀπόρθητοί ποτε;
νῦν δ' ὀμηρεύουσ' ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

Clearch. Athen. 15, 681c ὄρα τοὺς τὸ κοσμοσάνδαλον ἀνευρόντας (ἀνείροντας Mein. in ed. Athen.) Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. διόπερ καλῶς περὶ αὐτῶν εἶρηκεν ὁ κωμωδιοποιὸς Ἀντιφάνης ἐν Κιθαριστῇ κτλ. Aeschin. 3, 133 Λακεδαιμόνιοι δ' οἱ ταλαίπωροι προσψάμενοι μόνον τούτων τῶν πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς περὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν, οἱ τῶν Ἑλλήνων ποτὲ ἀξιούντες ἡγεμόνες εἶναι, νῦν ὀμηρεύοντες καὶ τῆς συμφορᾶς ἐπίδειξιν ποιησόμενοι μέλλουσιν ὥς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι. cf. Harpocration ὀμηρεύοντας. (Mein.) Diodor. 17, 73 Ἀντίπατρος ὀμήρους ἔλαβε τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν Σπαρτιατῶν πενήκοντα, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις ἐξέπεμψαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀξιούντες αὐτοῖς δοῦναι συγγνώμην. Plut. Mor. 235b μετὰ δὲ τὴν Ἄγιδος ἦταν ὀμήρους αἰτοῦντος Ἀντιπάτρου πενήκοντα παῖδας, Ἐτεοκλῆς ἐφορεύων εἶπε παῖδας μὲν οὐ δώσειν... πρεσβύτας δ' ἢ γυναικάς, εἰ βούλοιτο, διπλασίους δώσειν. factum hoc est Ol. 112, 3. quid πορφυροῦ κεκρύφαλοι sibi velint nescio, nisi forte poeta significat Lacedaemonios iam mulierum instar esse.

οὐ ψευδὸς οὐδὲν φησιν

Athenaeus 8, 342 d καὶ Μάτων δὲ ὁ σοφιστὴς ὀψοφάγος ἦν· δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀντιφάνης ἐν Κιθαρωδῶ οὐ ἡ ἀρχὴ κτλ. 'quod exordium fabulae... sibi commemorandum putavit Athenaeus, eius rei haud alia causa fuisse videtur, quam quod duae Citharoedi editiones ferebantur, quarum altera testimonio de Matone carebat.' Mein.

ὀφθαλμὸν ὥρουττέν τις ὥσπερ ἰχθύος
Μάτων προσελθών.

Athen. 8, 342 d. cf. fr. 118. de Matone cf. 190, 16. Anaxil. 20. Athen. 7, 307 d. 8, 343 a.

εἰσδύμενος εἰς πόρκον, ὅθεν ἔξω πάλιν
οὐ ῥαδίως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Etymol. m. 683, 27 Ἀντιφάνης Κιθαρωδῶ κτλ. Diphil. 78. Plat. Sophist. 220 c κύρτους καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους. Photius πόρκος· κύρτος θαλάσσιος ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων. cf. Hesych. πόρκος. Cramer. Anecd. Par. III 18, 4.

στειλεάν

ῥαφανίδα, σικύους τέτταρας.

Athenaeus 3, 74 a sine auctoris fabulae nomine. Hesych. στειλεάν· τὴν μακρὰν ῥαφανον. Ἀντιφάνης ἐν Κιθαρωδῶ. στειλεάν Hesych.] στελέω A Athen. ῥαφανίδα Porson. Miscell. 234] ῥαφανίδα. potest etiam unus trimeter fuisse prima syllaba privatus.

Nomen videtur fictum esse; neque enim, opinor, is Cleophanes significatur, qui in Euboea Phocione duce contra Philippi copias fortiter pugnavit. Plut. Phoc. 13.

τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστίν
ἢ τί ποτε τὸ σπουδαῖον; ἀκολουθεῖν ἔρις
ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, νῆ Δία,

λεπτῶν ἀσίτων συκίνων, λέγονθ' ὅτι

- 5 τὸ πρᾶγμα τοῦτ' οὐκ ἔστιν εἶπερ γίνεται·
οὐδ' ἔστι γάρ πω γινόμενον ὃ γίνεται,
οὔτ' εἰ πρότερον ἦν, ἔστιν ὃ γε νῦν γίνεται·
ἔστιν γάρ οὐκ ὄν οὐδέν· ὃ δὲ μὴ γέρονέ πω,
οὐκ ἔσθ' ἕωσπερ γέρονεν, ὃ γε μὴ γέρονέ πω·

- 10 ἐκ τοῦ γὰρ εἶναι γέρονεν· εἰ δ' οὐκ ἦν ὄθεν,
πῶς ἐγένετ' ἐξ οὐκ ὄντος; οὐχ οἷόν τε γάρ.
εἰ δ' αὐτόθεν ποι γέρονεν, οὐκ ἔσται
κηποι δέποτις εἴη, ποθεν γενήσεται
τοῦκ ὄν εἰς οὐκ ὄν· εἰς οὐκ ὄν γάρ οὐ δύνησεται.

- 15 ταυτὶ δ' ὃ τι ἔστιν οὐδ' ἂν ἀπόλλων μάθοι.

Athenaeus 3, 98f τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δηλοῖ νομίζω γὰρ μὴδὲ τὸν Πύθιον διαναγνῶναι· κατὰ γὰρ τὸν Ἀντιφάνους Κλεοφάνη κτλ.
4. Athenaeus 13, 565f οὐ δεῖ οὖν οὕτως ἔσταλμένους περὶ ἀργύριον ἐπιτοῇσθαι καὶ ἐρωμένους περιάγεσθαι ξυρουμένους τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον, τοὺς ἀκολουθοῦντας ἐν τῷ Λυκίῳ μετὰ σοφιστῶν νῆ Δία λεπτῶν ἀσίτων συκίνων, κατὰ τὸν Ἀντιφάνην.

1. τυραννεῖν ἔστιν] παρανοεῖν ἔστι δὴ Κ. 2. ἔρις] ἐρῆς Κ. conl. Eupol. 326. Timocl. 10. ἐρεῖς Scaliger. 3. λυκίῳ et σοφιστῶ Α. 4. συκίνων] σκυτίνων Α 565 f. λέγονθ'] λέγοντα Α. κλύειν θ' Κ. 5. τοῦτο Α. 6. οὐκ ἔστι Dindf. 7. οὐδ' Grotius. 9. ἔσθ' ἕωσπερ Dobr. Adv. II 301] ἔστιν ὥσπερ Α. γέρονε etiam priore loco Α. ὃ γε Schweigh.] ὃ δε Α. οὐκ ἔστι· πῶς γὰρ γέρονεν ὃ γε μὴ κτλ. Mein. ed. mai. 11. ἐγένετο Α. 12—15 sic Α. 12. εἰ δ' αὖ ποθέν, πῶς γέρονεν, οὐκ ὄν; ἔστ' ἄρ' οὐκ οὐδέν ποτ'· G. Herm. (Mein. V 76). αὐτόθεν πη 'ex se ipso natum' Mein. 14. οὐκ ὄν τ' ἐς οὐκ ὄντ' ἀπέν' οὐ δύνησεται H. Iacobi. 15. ἀπόλλων Dindf.] ἀπόλλων Α.

verba sunt patris seniorisve amici adulescentulum ab argutiis dialecticis revocantis. inridentur captiones Eleaticae inprimis sectae vel potius eorum qui tum talia admirabantur. videtur enim illo tempore potissimum, Platonis maxime Aristotelisque opera, doctrinae Eleaticae cognitio in vulgus permanasse. cf. Aristot. De Xenoph. p. 974. Parmenid. ap. Simplic. Phys. fol. 3. ibid. De caelo f. 27 b. 4. συκίνων, ut Theocr. 10, 45 σύκιννοι ἄνδρες, qui nihil proficiunt. Horat. Serm. 1, 8, 1 olim truncus eram ficulnus, inutile lignum.

ΚΝΑΦΕΤΣ

123

ὅστις τέχνην πρῶτος κατέδειξε τῶν θεῶν,
οὗτος μέγιστον εὗρεν ἀνθρώποις κακόν.

ὅταν γὰρ ἀπορῇται τις, ἂν μὲν ἀργὸς ᾗ,
 ἐλθὼν ἀπεκινδύνευσεν ἡμέραν μίαν,
 5 ὥστ' ἢ γεγυμέναι λαμπρὸς ἢ τεθνηκέναι.
 ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἀρραβῶνα τὴν τέχνην
 τοῦ ζῆν, αἰὲν πεινῶμεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν,
 ἐξόν τε μικρὸν διαπορηθῆναι χρόνον,
 τὸν βίον ἅπαντα τοῦτο δρᾶν αἰρούμεθα.

Stobaeus Floril. 61, 2 Ἀντιφάνους ἐκ Κναφέως Α. 1. πρῶτος κατέδειξε Α] κατέδειξε πρῶτος. 3. ἢ Iacobs. Lect. Stob. 101] ἦν. 5. λαμπρὸς Naber. Mnem. nov. VIII 49] λαμπρὸν.

3. ἂν μὲν ἀργὸς ᾗ, i. e. si artem (τέχνην) non habet. 4. Horat. Serm. 1, 1, 7 quid enim? concurritur: horae momento aut cita mors venit aut victoria lacta. ἐλθὼν, ut nos: so geht er hin und cet. ceterum cf. quae de hoc fragmento disputat Birtius Elpid. 34. 71.

ΚΝΟΙΘΙΔΕΥΣ Η ΓΑΣΤΡΩΝ

Photius Κνοιθιδεύς· ὄρος τῆς Ἀττικῆς. 'fortasse montis Cnoethidei genium introduxerat Antiphanes, quemadmodum Lycabettum Theopompus comicus' fr. 29. Mein. I 331. γάστρων Arist. Ran. 200.

124

ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
 γρίφους παρὰ πότον ῥόμην ληρεῖν σαφῶς
 λέγοντας οὐδέν, ὁπότε προστάξει τέ τις
 εἰπεῖν ἐφεξῆς ὃ τι φέρων τις μὴ φέρει,
 5 ἐρέλων νομίζων λῆρον, οὐκ ἂν γενόμενον
 οὐδέποτε γ' οἶμαι πρᾶγμα παντελῶς λέγειν,
 ἐνέδρας δ' ἐνεκα. νυνὶ δὲ τοῦτ' ἔγνωχ' ὅτι
 ἀληθὲς ᾗν· φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι δέκα
 ἔρανόν τιν', οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν
 10 οὐδεῖς. σαφῶς οὖν ὃ τι φέρων τις μὴ φέρει,
 τοῦτ' ἔστιν, ᾗν θ' ὁ γρίφος ἐνταῦθα ῥέπων.
 καὶ τοῦτο μὲν δὴ κάστι συγγνώμην ἔχον·
 ἀλλ' οἷα λογοποιούσιν ἐν τῷ πράγματι
 οἱ τὰργύριον μὴ κατατιθέντες, ὥς σφόδρα
 15 Φίλιππος. ἄρ' ᾗν εὐτυχῆς τις νῆ Δία.

Athenaeus 10, 448 e περὶ δὲ τῶν γρίφων Ἀντιφάνης μὲν ἐν Κνοιθιδεῖ (κνοιθιδι Α) ἢ Γάστρωνί φησιν κτλ. 2. πότον] πωτον Α. ῥόμην VL] ῥμην Α. 3. προστάξει τέ Κ.] προστάζεται

Α. 4. εἰπεῖν VL] εἰπὼν Α. 5. λῆρον, οὐκ ἂν γενόμενον οὐδέποτε γ' Dobr. Adv. II 328] λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον· οὐδέποτε γ' (γε) Α. 8. ἄνθρωποι δέκα ἔρανόν τιν' Scaliger apud Casaub.] ἔρανόν τιν' ἄνθρωποι δέκα Α. 10. οὐδείς Iacobs. Addit. 240] οὐδὲ εἰς Α. 13. ἐν] ἐπὶ Herwerd. Mnem. nov. III 313. 14. σφοδρά Φίλιππος VL] σφοδροφίλιππος Α. 15. ἄρ'] ἄρ' Α.

ad griphum in convivio propositum singuli eo quo accumbabant ordine deinceps (εἰπεῖν ἐφεξῆς v. 4) respondere debebant. — 5. οἶμαι rectissime se habet. verba enim hunc in modum construenda sunt: νομίζων αὐτὸν λέγειν λῆρον, προᾶγμα οὐκ ἂν, οἶμαι, γενόμενον οὐδέποτε παντελῶς. *rem quae nunquam opinor fieri possit.* cf. Mnesim. 1. 8. 'decem sumus qui eramur nos conlaturus esse promissimus: sed nemo nostrum est qui ferat eramur: omnes tamen ferre dicimur: ferimus igitur et non ferimus.' Casaub. Demosth. 10, 40 δεῖ τὸν ὠρισμένον... ἔρανον... δικαίως φέρειν καὶ ἐκόντα ὑποτελεῖν. cf. 21, 101. 184. ac sic εἰσφέρειν 53, 8. 13—15. hoc dicit: pro pecunia verba dant et excusationibus moras nectunt (λογοποιοῦσιν), prorsus ut Philippus, rex Macedoniae scilicet, id facere solet, qui Atheniensibus montes auri pollicebatur, sed numquam quae promiserat faciebat. ἦν est prima persona. 'nae ego nunc rem acu tetigi.'

125

ἄτοπά γε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν
κηρύγμαθ', οὗ καὶ νῦν τις ἐκεκράγει μέγα
μελίτος γλυκυτέρας μεμβράδας φάσκων ἔχειν.
εἰ τοῦτο τοιοῦτ' ἐστίν, οὐδὲν κωλύει

5 τοὺς μελιτοπάλας αὐτὸ λέγειν βοᾶν θ' ὅτι
πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν μεμβράδων.

Athenaeus 7, 287e ἔστιν εὐρεῖν (τὸ βεμβράς) καὶ διὰ τοῦ μ γραφόμενον. Ἀντιφάνης ἐν Κνοιθιδεῖ κτλ. Κνοιθιδεῖ· ἄτοπά γε Mein.] κνοισθιδεατόπον τε Α. κηρύγμαθ' Mein.] κήρυγμα Α. rectissime Meinekius: nam de multis id genus proclamationibus unam (οὗ — τις) commemorat. de duplici forma (βεμβράς, μεμβράς) cf. Phrynich. 50.

ΚΟΡΙΝΘΙΑ

126

ἔπειτα κάκροκώλιον
ῥεῖον Ἀφροδίτῃ; γέλοιον. Β. ἀγνοεῖς;
ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φιληδεῖ ταῖς ὑσίν,
ὧ δέσποθ', ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπεῖρξε
5 τὸ ζῶον . . . τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν.

Athenaeus 3, 95 f ἀροοκωλλίων δὲ μέμνηται . . . Ἀντιφάνης Κορινθία κτλ. 1. κἀροκ. Dindf.] καὶ ἀροκ. Α. 3. ὑσίν] ὑεσίν Α. ὃ δέσποθ' anonymus apud Schweigh.] δέσποτα Α. 4. pro ἀπεῖρξε utique scribendum est ἀπεῖθισε, et v. 5 τὸ ζῶον αὐτή, τ. δ. β. ἦν.

4. Aeschin. 1, 34 ταῖς τιμωρίαις τούτους ἀπεθίζειν χροί. 1, 52 ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας . . . τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι. 5. boves Cyprios veteres dicebant stercore vesci. Diogen. 3, 49 βοῦς Κύπριος εἴ· ἦτοι κοπροφάγος. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖσε βόες. 5, 80 Κύπριος βοῦς· ἐπὶ τῶν κοπροφάγων καὶ εἰκαίων. similiter Apostol. 5, 1. Hesych. βοῦς Κύπριος et Κύπριος βοῦς, Suid. βοῦς Κύπριος. paullo aliter Plin. N. h. 28, 266 boves in Cypro contra tormina hominum excrementis sibi mederi (dicunt).

ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ

Isocr. 15, 2 ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἔδος ἐργασάμενον τολμῶν καλεῖν κοροπλάθον. Bekker. Anecd. 272, 31 κόρη . . . τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον καὶ πήλινον, ἀφ' οὗ καὶ κοροπλάθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται. Schol. Dion. Chrysost. 31, 356 d κόρας· τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων γύψινα πλαττόμενα ἀνδριαντάρια. Ruhnk. Tim. 165. 6.

127

γύναι, πρὸς αὐλὸν ἦλθες. ὀρχήσει πάλιν
τὴν ἰγδιν . . . τὴν θυῖαν ἀγνοεῖς;
τοῦτ' ἔστιν ἰγδισ.

Pollux 10, 103 ἰγδιν αὐτὴν (τὴν θυῖαν) κεκλήκασιν Σόλων τε . . . καὶ ἔτι σαφέστερον Ἀντιφάνης Κοροπλάθω· γύναι — τὴν ἰγδιν. ἔστι μὲν οὖν ἰγδισ καὶ ὀρχήσεως σχῆμα· ὁ δὲ παῖζων πρὸς τοῦνομα κωμικῶς ἐπήγαγε· τὴν θυῖαν ἀγνοεῖς; τουτέστιν ἡ ἰγδισ. Etym. m. 464, 49 (Gud. 271, 15) ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἰγδισμα, ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοῖδναι. Athen. 14, 629 f γελοῖται δ' εἰσὶν ὀρχήσεις ἰγδισ καὶ μακτρισμός κτλ. Pollux 4, 101 βακτριασμός δὲ καὶ . . . ἰγδισ ἀσελγῆ εἶδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ. Phryn. Ecl. 164 θυεῖαν λέγε, μὴ ἰγδιν, ubi cf. Lobeck. Herwerden. Stud. crit. 83 ὀρχήσει πάλιν τὴν ἰγδιν. B. ἰγδιν; A. τὴν θυῖαν ἀγνοεῖς; dubitans an extrema verba Meinekii non recte Antiphanis fragmento adiecerit. — videtur nescio quis mulierem simplicem duplici vocis ἰγδισ significatione decipere. πρὸς αὐλὸν ἦλθες, i. e. 'tempore venisti: tibia enim canitur'.

ΚΟΥΡΙΣ

Κουρίδα Amphidis tonstricem Grotius, novaculam interpretatur Dalecampius. at Helladius Phot. Bibl. 530, 13 τὰς νῦν λεγομένας

κουρίδας of Ἀττικοὶ κομματορίας (Arist. Eccl. 737) ἐκάλουν. hominis rustici et simplicis imaginem in hac fabula poetam exhibuisse censet Meinek. I 332. 406. est etiam Alexidis Κουρίς et Cn. Naevii *Commotria*. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 12.

128

ἐλθὼν τε πρὸς τὸν τεμαχοπώλην περιμένε,
παρ' οὗ φέρειν εἴωθα· κἄν οὕτω τύχη,
Εὐθυνοσ . . ἀπολοπίζων αὐτόθι
χρηστόν τι περιμένειν κέλευσον μὴ τεμεῖν.

Athenaeus 3, 120a Εὐθύνον δὲ τοῦ ταριχοπώλου μέμνηται Ἀντιφάνης ἐν Κουρίδι οὕτως κτλ. 3. εὐθουνοσ A. lacunam indicavit Dindorf. Εὐθυνοσ αὐτὸς Mein. V 76. ἀπολοπίζων Fritzs. Daetal. 106 not.] ἀπολογίζων A. 4. περιμένων — μοι Schweigh. de *Euthyno* cf. 190, 1. Euphron. 1, 9. fortasse idem est quem commemorat Aristot. Rhet. 2, 19 Ἰσοκράτης ἔφη δεινὸν εἶναι, εἰ δὲ μὲν Εὐθυνοσ ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται. 2. cf. Xenoph. Hellen. 4, 1, 34 καὶ ἐὰν οὕτω τύχῃσιν, ἔστιν ὅτε καὶ ἀπέκτειναν ἀλλήλους. (Fritzs.) 4. χρηστόν τι, ut 145. Arist. Pac. 563. mihi v. 3 sic scribendus videtur Εὐθύνον ὅψον ἀπολοπίζοντ' αὐτόθι χρηστόν τι, Παρμένων, κέλευσόν μοι τεμεῖν.

129

A. ὁ μὲν ἀργῶ τρεφόμενος

θαλάττιον μὲν οὗτος οὐδὲν ἐσθλεί,
πλὴν τῶν παρὰ γῆν, γόγγρον τιν' ἢ νάρκην τιν' ἢ
θύνην τὰ πρὸς τῆς ποια τὰ κάτωθεν λέγω.

5 B. τούτους φάγοις ἄν; Γ. τοὺς γὰρ ἄλλους νενομίκα
ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. B. τὸ δεῖνα δ' ἐσθλείς;
τουτι κακόνωτα πλοῖα Γ. Κωπᾶδας λέγεις;
ἀγρίως γε. B. παρὰ λίμνην γὰρ γεωργῶν τυγχάνω·
τὰ δ' ἐργέλεια γράφομαι λιποταξίου.

10 κομιδῇ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ.

Athenaeus 7, 303.4 τῆς θυννίδος τὸ οὐραῖον ἐπαινεῖ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Κουρίδι οὕτως κτλ. τούτων τῶν λαμβείων ἕναι ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἐν Ἀκιστρία καὶ ἐν Ἀγρολίφῃ ἢ Βουταλίῳ. v. 9 Eustathius 1240, 22 ὅθεν Ἀντιφάνης ὑποκοριστικῶς (!) ἔφη· τὰ ἐργέλεια κτλ. personarum notas posuit Dobraeus Adv. II 316. 2. μὲν habet etiam A. ὁ μὲν ἐν Cobet. N. l. 129. ὁ δ' ἐν Mein. in ed. Ath. θαλάττιον ὅψον Mein. ed. mai. ὅψον θαλάττιον Casaub. 3. πλὴν C] πρὶν A. 4. sic A. 6. τὸ δεῖνα δ' ἐσθλείς Schweigh.] τὸ δ'

ἵνα δ' ἐσθιῆς (ἡ in rasura fort. m.¹) A. 7. sic A, nisi quod Κωπαῖδας habet et personarum notis ut solet caret. 8. παρὰ del. Dindf., γὰρ Iacobs. 9. ἐγγέλεια Schweigh.] ἐγγέλια A et Eustath. γράφομαι λιποταξίου Mein. et Pors.] γράφομαι λειποταξίου A et Eustath. 10. κομιδῇ γὰρ οὐκ] ἐνταῦθα γὰρ Eustath.

scaenam apud salsamentarium esse suspicatur Dobraeus Adv. II 316. similis videtur esse fr. 68. I' est simplex ille et agrestis homo, B agricola, fortasse Atheniensis, unus ex Philippi κληρούχοις, conl. Demosth. 18, 41 τοὺς Θηβαίους ἐλεῖς, κτῆμα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. de A nihil ego constituerim. ceterum ecloga est obscurissima. v. 4 Mein. cum Schweigh. θύνῃς τὰ πρὸς τῇ B. ποῖα; A. τὰ κάτωθεν λ., ad τῇ intellegi οὐρᾷ monens. cuius timiditatis causam ego non perspicio. τὰ πρὸς γῆς Cobetus: 'lepide enim τὰ κάτωθεν ita adpellavit. τὰ πρὸς γῆς dictum est ut τὰ πρὸς ποδῶν et similia.' v. 7 H. Iacobi ap. Mein. V 77 et ed. min. xv κακόνωτα ταυτὶ χάπαλά; cf. etiam, si tanti est, Herwerd. Nov. add. crit. 19. Naber. Mnem. nov. VIII 50. in emendando hoc versu id ante omnia tenendum est, prorsus inepta esse κακόνωτα πλοῖα et verbis interrogantis contineri debere paraphrasin anguillae, eamque tam perspicuam, ut adpareat cur alter statim illas significari intellegat. fortasse Γ. τὸ τί; B. τὰ Βοιωτῶν λοιπά; Γ. Κωπαῖδας λέγεις; ἀγρίως γε (ἐσθίω). anguillas solas dicit (post Chaeronensem calamitatem et Thebarum excidium) in Boeotia relictas esse. de correpta Βοιωτῶν syllaba prima cf. Arist. Eq. 479. 80 et quae ibidem ad 139 adnotavimus.

ΚΤΒΕΤΤΑΙ

Cf. quae ad Eubuli Κυβεντάς adnotavimus.

130

ρίσκοις ἦν ὃν εἶπεν

Pollux 10, 137 χηλοί, κιβωτοί...κίσται καὶ κιστίδες...παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ρίσκοι, ὡς Ἀντιφάνης ἐν Κυβενταῖς κτλ. cf. Posidipp. 9 Mein. Terent. Eun. 754 (cistella cum monumentis) *sitast in risco*.

ΚΤΚΛΩΨ

Polyphemum ipsum loquentem induci testis est Eustathius fr. 133. Philoxenum Cytherium secutus est Antiphanes: nam ut videtur amari Cyclopem a Galatea fecit. cf. Cyclopis Philoxenei fragmenta apud Bergkium Poet. lyr. gr. et Nonn. 6, 300 sq. 39, 257 sq. 40, 555 sq. E. Rohde Griech. Rom. 77. 8.

131

κέρμα γάρ τι τυγχάνω

παρ' Ἀντιφάνει ἐν τῷ Κύκλωπι Pollux 9, 88. idem 7, 170
κέρμα ἐνικῶς... Ἀντιφάνης ἐν Κύκλωπι. λαβῶν in fine add.
Meinek.

132

ἔστω δ' ἡμῖν κεστρεὺς τμητός,
νάρκη πυκτὴ, πέρκη σχιστὴ,
τευθὶς σακτὴ, συνόδων ὀπτός,
γλαύκου προτομή, γόγγρου κεφαλὴ,
5 βατράχου γαστήρ, θύννου λαρόνες,
βατίδος νῶτον, κέστρας ὄσφυς,
ψήττας κίσχος, μαινίς, καρίς,
τρίγλη, φυκίς·

τῶν τοιούτων μῆδεν ἀπέστω.

Athenaeus 7, 295f Ἀντιφάνης δ' ἐν Κύκλωπι ὑπερακοντίζων
τὸν τένθην Ἀρχέστρατόν φησιν κτλ. 1. ἡμῖν A] ὑμῖν C. cf.
133, 1. τμητός Porson.] ὑμήτιος A. νῆστις Schweigh. 6. ὄσφυς
et κίσχος, μενίς sine acc. A. 7. κίσχος] ἰξύς Porson. (ψήττης).
ψήττα, ξιφίας Mein., conl. Archestr. Athen. 7, 314 e. Hesych. ξι-
φίας· ἰχθύς ποιός. addo Ovid. Halieut. 97 *durus xiphias*. Plin.
N. h. 32, 15 *xiphiam* (dicunt) *rostro mucronato esse; ab hoc naves*
perfossas mergi. an ψήττα, σκίνδος? cf. Anaxandr. 27, 4. nam
xiphias quidem prorsus dissimilis est eorum qui hic commemorantur.

133

τῶν χειρσαίων δ' ὑμῖν ἦξει
παρ' ἑμοῦ ταυτί·
βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ἡλιβάτας,
αἰξ οὐρανία, κριὸς τομίας,
5 κάπρος ἐκτομίας, ὄς οὐ τομίας,
δέλφαξ, δασύπους, ἔριφοι, . .
τυρὸς χλωρός, τυρὸς ξηρός,
τυρὸς κοπτός, τυρὸς ξυστός,
τυρὸς τμητός, τυρὸς πηκτός.

Athenaeus 9, 402 e παρ' Ἀντιφάνει... ἐν Κύκλωπι κτλ. v. 2
Eustath. 1753, 22 παρὰ δὲ Ἀντιφάνει ἐπαινῶν αἶγα ὁ Κύκλωψ λέ-
γει οὐρανίαν αἶγα ἐν τῷ βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος ἡλιβάτας, αἰξ
οὐρανία, κριὸς τομίας καὶ ἐξῆς· λέγοι δ' ἂν αἶγα οὐρανίαν ὡς οἶον
μεγάλην. v. 4. 5. 7—9 adfert idem 1524, 13. v. 7 Eustath. 1001,

51 χλωρός τυρός ὁ νεοπαγής. v. 8 idem 872, 11 παρ' ᾧ (Ἀθηναίῳ) καὶ ὁ κοπτός τυρός καὶ ὁ τηγτός ὁ αὐτός ἂν εἴη τῷ κνηστῷ.

3. ἡλιβάτας Eustath.] ἑλιβάτας A Ath. 6. lacunam indicavit Dindf. — 'ἡλίβατον dicitur quidquid magnitudine excellit. ita ἡλίβατον κακὸν Damox. 2, 22.' Mein. ἡλιβάτας fortasse a Philoxeno adscivit. αἶγα οὐρανίαν per iocum immiscuit. cf. Cratin. 244. — fr. 132. 3, quibus non recte adicit 302, in unum coniungi posse censet Meinek. I 325. videtur Polyphemus speratas Galatae nuptias adornare. ac pisces quidem a sponsa praeberi cupit (ἔστω δ' ἡμῖν fr. 132) utpote dea marina; gregum fetus 133 de suo promittit.

ΚΩΡΥΚΟΣ

Dubium est utrum ὁ τῶν ἀθλητῶν κώρυκος an hominis nomen proprium significetur. Mein. I 338. cf. Timocl. 29. C. F. Hermann. Ant. gr. pr. 37, 17. Hemsterh. Polluc. 10, 172. quamquam hominem quidem Κώρυκον adpellatum non novi. fortasse fabula Κωρυκαῖος inscripta erat. Strab. 14, 644 πάντα τὸν πολυπράγμονα καὶ κατακούειν ἐπιχειροῦντα τῶν λάθρα καὶ ἐν ἀπορρήτῳ διαλεγομένων Κωρυκαῖον καλοῦμεν, καὶ ἐν παροιμίᾳ φαμέν· τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἡκροάζετο. cf. Menand. 149 Mein. Dioxiipp. 2 (3 Mein.). Zenob. 4, 75. Append. prov. Leutsch. 4, 96. Steph. Byz. Κώρυκος.

134

τῶν θαλαττίων δ' αἰεὶ
ὄψων ἐν ἔχομεν, διὰ τέλους δὲ τοῦθ', ἄλας.
. ἐπὶ δὲ τούτοις πίνομεν
οἰνάριον εἶδος, νῆ Δί', οἰκίας τρόπον
5 πόσειδος οἶον τοῖς παροῦσι συμφέρει
ἀπαξάπασιν ὀξυβάφῳ ποτηρίῳ.

Athenaeus 9, 366 bc ἀνηδύντων δὲ ἄλῶν πλήρεις οἱ Κυνηκοί, παρ' οἷς κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, λέγει δ' ἐν Κωρύκῳ τις ἄλλος κύων, κτλ. 1. αἰεὶ A. 2. ἔχομεν] ἔχ' ὁ μὲν A. τοῦθ' ἄλας Schweigh.] τοῦτο ἄλα A. 3. lacunam indicavit Dindorf. 4. εἶδος] ἡδος Schweigh. 6. ἀπαξάπασιν] ἀπαξαναπασιν A. Cobet. N. 1. 15. 16 v. 4. 5 ita scribit οἰνάριον, εἶδος νῆ Δία σκιάς τρόπον. B. πῶς εἶδος; A. οἶον κτλ.

Eustath. 1417, 19 ἡδος δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείους . . . ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνουσιν (ἡδος). Αἴλιος γοῦν Διονύσιος φησιν· ἡδος τὸ ὄξος δασύνουσιν Ἀττικοί. Athen. 2, 67c ὄξος· τοῦτο μόνον Ἀττικοί τῶν ἡδυσμάτων ἡδος (scr. ἡδος) καλοῦσι. Poll. 6, 65 τὸ δὲ ὄξος καὶ ἡδος ἐκάλουν. Hesych. ἡδος· ἡδονή. καὶ ὄφελος . . . καὶ ὄξος. itaque ἡδος, proprie Chalcidensium (Schol. Plat. 9), etiam Atticis non inusitatum fuit, quamquam vulgo ὄξος dicebant.

conloquuntur autem tres, cynicae disciplinae sectator, cynicorum contemptor, adulescens, quem cynicus suae scholae ut videtur conciliare studet. uno de marinis fructibus etiam cynicos uti dicit, sale. bibere se autem vinum vilissimum. non vinum, inquit cynicorum contemptor, sed acetum nequissimum (ἡδος). quod quid sit cum adulescens nesciat, cynicus adversarium praevertens ‘tale’ inquit ‘vinum quod omnibus prosit’. itaque v. 3 sq. ita scribo: *A. ἄλας* (καθαρούς, ἀκραφνεῖς cf. Aristoph. fr. 32)· ἐπὶ δὲ τοῦτοις πίνομεν | οἰνάριον — *B. ἡδος, νῆ Δία, κοιλιοστρόφον*. *Γ. πῶς ἡδος*; *A. οἶον τοῖς παροῦσι συμφέρειν ἀπαξάσιν, ἔξ. π.* cf. Aristoph. fr. 462. κοιλιοστροφία Schol. Nic. Al. 596. et de adv. πῶς sic posito Alexid. 143, 2. Cobet. N. 1.

135

πρῶτον μὲν ὥσπερ πυθαγορίζων ἐσθίει
ἔμψυχον οὐδέν, τῆς δὲ πλείστης τούβολου
μάξης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Athenaeus 4, 161 a Ἀντιφάνης... ἐν τῷ κυρίως (κυρίῳ A) *Κωρύκῳ* ἐπιγραφομένῳ (cf. quae ad fr. 160 adnot.) φησί κτλ. v. 3 Eustathius 1863, 56 τοῦ δὲ λέπειν... χρῆσις μὲν καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ μάξης κτλ. 3. μελαγχρῆ sine acc. A. — πλείστης τούβολου, contrarium μικρόν ἐστι τούβολου Eupol. 185. Append. prov. 1, 93 δέκα τοῦ ὀβολοῦ· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἄξιων, ἐπεὶ τὰ δέκα τοῦ ὀβολοῦ πιπρασκόμενα πάννυ ἐστὶν εὐτελεῖ. cf. Hesych. et Apostol. 5, 93 f. μελαγχρῆ, ut Cratin. 425. Eupol. 430. λέπει, ut Eupol. 255. 427.

136

ἐν ὄσῳ δ' ἀκροᾶμαι σου, κέλυσόν μοί τινα
φέρειν ἀπονίψασθαι. *B. δότω τις δεῦρ' ὕδωρ*
καὶ σμῆμα.

Athenaeus 9, 409 c d ἐχρῶντο δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἀποπλύνοντες αὐτάς, καὶ σμῆματι ἀπορρύνεως (ἀπορρύνεως A) χάριν, ὥς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν *Κωρύκῳ* κτλ. Eustath. 1401, 6 οἷς (τοῖς εἰς χεῖρας νύμματα καταχεομένοις) πολλάκις καὶ τι προσεδίδοδο καταρτικόν (scr. καθαρτικόν) χερῶν, κατὰ τὸ ‘δότω τις δεῦρο ὕδωρ καὶ σμῆμα’, ὥς φησιν Ἀντιφάνης. 1. μοι add. Koppiers. Observ. 41. 2. δεῦρο A.

ΛΑΜΠΑΣ

Lampadem et Lamponem unam fuisse fabulam consent Fabricius et Schweighaeuserus, distinguit Meinekius, aut *λαμπαδηδρομίαν* aut meretricem *Lampadem* dici censens I 313. 400. fuit etiam Alexidis *Λαμπάς*.

137

τράπεζα φουστημινεις ἀλλὰ μὴν δαίμονος
ἀγαθοῦ μετάνιπτρον, ἐντραγεῖν, σπονδή, κρότος.

Athenaeus 11, 486 f μετάνιπτρον· ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὶν ἀπονίψονται, διδομένη κύλιξ. Ἀντιφάνης Λαμπάδι δαίμονος κτλ. idem 487 b Ἀντιφάνης Λαμπάδι τράπεζα — μετάνιπτρον. 1. sic A. prorsus futilia sunt quae Dindorfius edidit τράπεζ' ἐφ' ἡμῖν ἔστιν, ἀλλὰ δ. neque magis probanda quae Nauckius excogitavit (Philol. VI 416) τράπεζα, φουστή, μαινίς, ἄλιμα, δαίμονος κτλ. nam primum τράπεζα et φουστή cum reliquis non eiusdem sunt generis, deinde potio quae in genii honorem fiebat *post cenam* ante com-
potationem dabatur, simulque *mensa auferebatur* et tibicinae venie-
bant. cf. Athen. 2, 138 d. 15, 675 c. Nicostr. 20. Plat. Symp. 176 a. e. itaque scribo (ἀπῆρετο) τράπεζ', ἐφυσᾷτ'· ἡ λθ ε φιάλη δαίμονος κτλ. cf. Arist. Vesp. 954. Av. 859 et Xenarch. 2.

ΛΑΜΠΩΝ

Vatem Lamponem, ab antiquae comoediae poetis exagitatum, dici posse Meinekius negat I 313, nisi forte Antiphanes 'Lamp-
onis nomine symbolice usus sit, ut crescentem in dies hariolorum
adrogantiam inluderet'.

138

κεστρεῖς ἔχων, ἀλλ' οὐ στρατιώτας, τυγχάνεις
νήστεις.

Athenaeus 7, 307 d ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις... Ἀντι-
φάνης Λάμπωνι κτλ. ἀλλ' οὐ Mein.] ἄλλους A. fragmentum sic
ut traditum est prorsus obscurum.

139

ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρασον εὐζωρότερον.

Athenaeus 10, 423 d Ἀντιφάνης... ἐν Λάμπωνι κτλ. ὁ δεῖνα
ἰάπυξ A. cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 918. servus Iapyx
adpellatur.

ΛΕΠΤΙΝΙΣΚΟΣ

Praeter eum Leptinem, contra quem habita est oratio Demo-
sthenis 20, alii quoque homines tum eodem nomine fuerunt, veluti
ὁ ἐκ Κοίλης Dem. 22, 60.

140

οἶνον Θάσιον πίνεις ἄν; B. εἴ τις ἐργέαι.
A. πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; B. εἰρηνικῶς.

μαλακάς σφόδρα, δι' ἧς μέλιτι προσπαίζειν βία.

A. μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρου; B. τρώγοιμι καὶ
5 ὥν δὲ καταπίνουμ' ἄν. A. ἄλλου δεῖ τινος;

Athenaeus 14, 641f ἐδίδδοτο δὲ καὶ ὥν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ, ὥσπερ καὶ λαγῶα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσέφεροτο, ὡς Ἀντιφάνης ἐν Λεπτινίσκῳ φησὶν οὕτως κτλ. Eustathius 1401, 52 αἱ δεύτεραι τράπεζαι . . . ἐν αἷς λαγῶα καὶ κίχλαι καὶ μελίπηκτα καὶ ὥα περιεφέροντο. διὸ ἀστεῖως Ἀντιφάνης φησὶν ἐν ἐρωτήσῃ καὶ ἀποκρίσει ταῦτα· οἶνον — καταπίνουμ' ἄν. 2. ἀμυγδαλάς δέ πως A. post v. 2 lacunam statuit Dindf. 3. διας A. βία] βιαί A. δέδοται Eustath. δέαν in compendio codicis C agnoscere sibi videbatur Schweigh. 4. δ' εἴ] δεῖ A. προσφέρου A] προσφέρει Eust. τρώγοιμι καὶ A] τρώγοιμ' ἄν C et Eust. 5. δεῖ Dobr. Adv. II 348] δῆ.

λαγῶα καὶ κίχλαι, quae commemorat Athenaeus, non inveniuntur in Antiphani verbis. v. 3 graviter corruptum esse adparet, siquidem μαλακάς ad ἀμυγδάλας pertinere nullo modo potest, et interrogationem simul et responsum contineri his verbis necesse est. locutionem πῶς ἔχεις inlustravit Cobetus Mnem. IIII 304 conl. Plat. Reip. 1, 329 b πῶς ἔχεις πρὸς τὰ φροδίσια; Symp. 174 b. 176 b. Menand. 313, 1 Mein. addo Theophil. 4, 3. Sosip. 51.

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ

Sic an Λευκαδία inscripta fuerit dubium est. Mein. I 323. 330.

141

ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ.

Suidas ἀνάριστος· μᾶλλον δ' ἀναρίστητος. . . Ἀντιφάνης Λευκαδῖφ κτλ. cf. Aristoph. fr. 454.

142

ἄσταφίδος, ἁλῶν, σιραίου, σιλφλου, τυροῦ, θύμου, σησάμου, νίτρου, κυμίνου, ῥοῦ, μέλιτος, ὀριγάνου, βοτανίων, ὄξους, ἐλαῶν, εἰς ἀβυρτάκην χλόης, καππάριδος, ῥῶν, ταρίχους, καρδάμων, θρίων, ὀποῦ.

Athenaeus 2, 68a ἀρτύματα ταῦτα καταλέγει πον Ἀντιφάνης (sine fabulae nomine) κτλ. Pollux 6, 66 εἶη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ λίτρου. Ἀντιφάνης ἐν Λευκάδι (Λευκαδίῳ) σησάμου — χλόης. 2. νίτρου] λίτρου Poll. ῥοῦ μέλιτος desunt in Ath. 3. βοτανίων Ath.] βατανίου Poll. ἐλαῶν Ath.] ἐλαίου Poll.

adparet in tali condimentorum indice neque βοτάνια neque βατάνια apta esse. scr. βαλανίων, cf. Pherecr. 186. Hermipp. 63, 20, inprimis Nioch. 15 et de ἀβυρτάκῃ Theopomp. 17.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ

143

ἀλλὰ πρὶν δεδειπνάναι
ἡμᾶς παρέσται.

Athenaeus 10, 422 e Ἀντιφάνης ἐν Λεωνίδῃ κτλ. cf. Her-
mipp. 60.

ΔΗΜΝΙΑΙ

Fortasse argumentum simile fuit *Lemniarum* Aristophanis et
Nicocharis. Meinek. I 330. 455. *Lemnia* praeterea est Alexidis,
Lemniae Diphili et lat. Sexti Turpillii. O. Ribbeck. Com. Rom.
fr.² p. 96.

144

εἴτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίῳν τέχνη
ἢ πρόσδοτος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυνῶς;
ὁ ζωγράφος πονεῖ τι καὶ πικραίνεται,
ὁ γεωργὸς ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνοις πάλιν.
5 πρόσεστι πᾶσιν ἐπιμέλεια καὶ πόνος.
ἡμῖν δὲ μετὰ γέλωτος ὁ βίος καὶ τρυφῆς·
οὗ γὰρ τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιά,
ἄδρὸν γελάσαι, σκῶψαί τιν', ἐκπιεῖν πολύν,
οὐχ ἡδύ; ἔμοι μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δεύτερον.

Athenaeus 6, 258 d Ἀντιφάνης ἐν Δημνίαις τέχνην τινὰ εἶναι
ὑποτίθεται τὴν κολακείαν ἐν οἷς λέγει κτλ. 7. οὐ] οὐ Α. 8.
ἄδρὸν sine spir. Α. ἐκπιεῖν] ἐμπιεῖν Herwerd. Obs. crit. 49.
post v. 4, quoniam miles et nauta vix potuerint omitti, lacunam
statuit Iacobs. Addit. 157.

145

παρετέθη τρίπους
πλακοῦντα χρηστόν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
ἔχων ἐν ἀργυρῷ τε τρυβλίῳ μέλι.

Athenaeus 6, 230 de Ἀντιφάνης ἐν Δημνίαις κτλ. χρηστόν,
ut 128.

ΛΥΔΟΣ

146

Κολχὶς ἄνθρωπος πάροις

Athenaeus 10, 445 c ὁ δὲ πάροις παρα τίνι κεῖται; ... Ἀντι-
φάνης ἐν Λυδῷ εἶρηκε κτλ. serva significatur ex Colchide oriunda.
ἡ ἄνθρωπος frequentissime apud oratores.

ΛΤΚΩΝ

‘Fortasse a Lyeono Searphensi, celeberrimo illis temporibus histrione, nomen inditum est, quem aliquando in comoedia quam aetitabat versum, quo munus ab Alexandro magno peteret, inse-
ruisse tradit Plutarchus Mor. 334 f. cf. Athen. 12, 538 f. in eun-
dem Phalacci exstat epigramma Anal. Brunck. I 421.’ Mein. I 327.

147

τά τ' ἄλλα δεινούς φασι τοὺς Αἰγυπτίους
εἶναι τὸ νομίσαι τ' ἰσόθεον τὴν ἔρχεσθαι.
πολὺ τῶν θεῶν γὰρ ἐστὶ τιμιωτέρα.
τῶν μὲν γὰρ εὐξαμένοισιν ἐσθ' ἡμῖν τυχεῖν,
5 τοῦτων δὲ δραχμὰς τοῦλάχιστον δώδεκα
ἢ πλεον ἀναλώσασιν ὁσφρέσθαι μόνον.
οὕτως ἐσθ' ἄγιον παντελῶς τὸ θηρίον.

Athenaeus 7, 299 e Ἀντιφάνης ἐν Λύκωνι κωμῶδων τοὺς
Αἰγυπτίους φησί κτλ. Eustathius 1240, 29 Ἀντιφάνης τὰ τε ἄλλα
δεινούς φησι τοὺς Αἰγυπτίους εἶναι καὶ νομίσαι ἰσόθεον τὴν ἔρχε-
σθαι, ὅς καὶ εἰπὼν πολὺ τῶν θεῶν αὐτὴν τιμιωτέραν εἶναι... ἐπάγει
οὕτως ἐσθ' — τὸ θηρίον. 1. τὰ τ' ἄλλα Α] τὰ τε ἄλλα Eustath.
2. τε Α. 5. δώδεκα] ἰβ' Α. 6. ὁσφρέσθαι Elmsl. Med. 147
not. extr.] ὁσφρέσθαι Α. 7. οὕτω 'στὶν Porson. at numquam sic
comici. οὕτως ἄγιον γε Koppiers. Obs. 43. οὕτως ἄγιον τι. Din-
dorf., Antiphanis tamen haec non esse suspicatus. — 3. τιμιωτέρα
carior et honoratior. cf. Arist. Ach. 759. v. 4 utique scriben-
dum θιγεῖν, siquidem qui deos precabantur simulacra eorum tan-
gere solebant: contra anguillas *tangere* non licet, sed cum pluri-
mum *olfacere*.

ΜΑΛΘΑΚΗ

Cf. Meinek. I 328. 9. Theophil. 11. Lucian. Rhet. praec. 12
Αὐτοθαῦδα τὴν κωμικὴν ἢ Μαλθάκην ἢ Γλυκέραν τινά.

148

ἔρχεται,
μετέρχετ' αὖ, προσέρχετ' αὖ, μετέρχεται,
ἦκει, πάρεστι, ῥύπτεται, προσέρχεται,
σμηται, κτενίζειτ', ἐκβέβηκ', ἐντρίβεται,
5 λοῦται, σκοπεῖται, στέλλεται, μυρίζεται,
κοσμεῖτ', ἀλείφειτ'. ἂν δ' ἔχη τι ἀπάργχεται.

Clemens Alex. Paedag. 3, 2, 7 τοῦτο αὐτὸ γὰρ τοι καὶ Ἀντι-
φάνης ὁ κωμικός ἐν Μαλθάκῃ τὸ εἰταϊρικὸν τῶν γυναικῶν ἐπι-

σκώπτει, τὰ κοινὰ πάσαις δῆματα εἰς τὴν κατατριβὴν ἐξηυρημένα λέγων κτλ. 2. μετέρχετ' αὐ, προσέρχεται αὐ Pierson. Moer. 337] μετέρχεται αὐτή, προσέρχεται, οὐ. Herwerd. Obs. crit. 49. 50 μετέρχεται, προσέρχεται, αὐ μετέρχεται. v. 3 ante 2 ponit G. Herm. Mein. V 77. v. 3 Grotius, v. 2 Meinek. eicit. 4. σμῆται Klotz] σμῆχεται. ἐκβέβηκε BFN. ἐκβέβληκε V. ἐμβέβηκε MP. ἐκβέβηκε, ἐντρίβεται Mein. ante Cobet. Mnem. VI 182] ἐκβέβηκε, τριβεται. 5. λούται Pierson.] λούεται. praeterea libri plene κτενίζεται, κοσμεῖται, ἀλείφεται. 6. ἔχη Sylb.] ἔχοι. ἂν τύχη δ' ἀπάγχεται Mein. ed. mai. an ἀλείφεθ'· ὅς ἂν ἔχη δ', ἀπάγχεται? 3. προσέρχεται corruptum videtur. ῥύπτεται, ut Arist. Ach. 17. Lys. 377 εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γ' ἐγὼ παρέξω. 4. pro ἐκβέβηκε scribendum est ἐκδέδνηκε, vestes exuit. Arist. Lys. 920. 925. Menand. 190 Mein. 5. 'σκοπεῖται sc. in speculo' Mein.; mihi dubia res est. — sunt excusationes servulae dominam aliis negotiis occupatam esse viro vel amasio fingentis. describitur autem mulier Myrrhines in Lysistrata similis.

ΜΕΛΑΝΙΩΝ

Distichon elegiacum in comoedia locum non habere existimabat Valekenar. Diatr. 270. at ne tragoedia quidem alienum putavit Euripides Andr. 103—116. Mein. I 297. *Μελανίων*, non *Μελανίων* (ut A Athen.) scripsi propter Arist. Lys. 785. 796. 807.

149

τοῦτον ἐγὼ κρίνω μετανιπτρίδα τῆς Ὑγιείας
πίνειν ζωροτέρω χρώμενον οἶνοχορό.

Athenaeus 10, 423 d Ἀντιφάνης Μελανίῳ κτλ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Fuit et tragoedia *Meleager* Antiphontis (Nauck. 615) et comoedia Antiphanis. Meinek. I 314. 5. 6.

150

ἀσκοπυτίνην τινα

δίψους ἀρωγόν

Pollux 10, 73 ἄλλα καὶ ἀσκοπυτίνη· καὶ γὰρ τοῦτ' ἂν τις εὖροι ἐν Ἀντιφάνους Μελεάγρῳ κτλ. ut ἀσκοθύλακος, ἀσκοπήρα. cf. Aristoph. fr. 174. 577. Diphil. 55, 2. Menand. 259 Mein. 'erant duo genera πυτινῶν, alterae viminibus erant obductae, alterae corio' (ἀσκοπυτῖναι). Fritzsche. Q. Arist. 295.

ΜΕΛΙΤΤΑ

Meretrix videtur esse quae postea *Mania* dicebatur. Macho Athen. 13, 578 ed. Meinek. I 329.

151

ἐπὶ χρήμασιν δ' ὧν ἔμπορος φρονεῖ μέγα,
ὧν ἔστι πάντων ἐνίοτ' ἄνεμος κύριος.

Stobaeus Floril. 59, 17 Ἀντιφάνους Μελίττης Α. 1. χρήμασιν δ' ὧν Dobr. (Pors. Arist. 108)] χρήμας' ἰδῶν Voss. Arsen. B. Gesn. marg. χρήμας' ἰδῶν Α. φρονεῖ] φρονεῖς Dobr. — πάντων χρημάτων, i. e. quae mercatoris sunt.

Practorea cf. fr. 302.

ΜΕΤΟΙΚΟΣ

152

προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ
τραπεξοποιόν, ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους
έτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τᾶλλ' ὅσα
τούτῳ προσήκει.

Athenaeus 4, 170 d τῶν δὲ μαγείων διάφοροί τινες ἦσαν οἱ καλούμενοι τραπεξοποιοί. εἰς δ' δὲ οὗτοι παρελαμβάνοντο σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Μετοίκῳ κτλ. 2. λύχνους] λύχνους τ' Α. σπονδὰς ποιεῖν, quod est τοῦ τραπεξοποιοῦ, prorsus diversum a σπονδὰς ποιῆσθαι, quod est convivarum. cf. Athenion. 40. 1. Menand. 266 Mein.

ΜΗΔΕΙΑ

Antiphonti tragico tribuere volebat Ruhnkenius, non recte: sunt enim *Medeae* etiam Strattidis, Eubuli, Canthari. Meinek. I 314. 6.

153

ἦν χιτῶν ἀμόργινος,
ἕτερος δὲ περιηγητός ἐστιν οὔτοσί.

Pollux 7, 57 Ἀντιφάνης ἐν Μηδείᾳ κτλ. ἦν ἄρα καὶ ὁ περιηγητὸς εἶδος χιτῶνος. ἦν ἐν μηδείᾳ χ. Α. ἦν 'en tunicam am.' Mein. οὔτοσί· ἦν ἄρα Bekker.] οὔτοσιν ἄρα Α. οὔτοσί δ' ἄρα ceteri. Stephan. Byz. Ἀμοργός· νῆσος μία τῶν Κυκλάδων... τὸ δ' ἀμόργινος χιτῶν χρώματος ἴδιον. Photius et Hesych. περιήγητος· ὁ περιπόρφυρος χιτῶν (περιήγητος cod. Phot.). cf. Boeckh. C. I. I 248a.

ΜΗΤΡΑΓΥΡΤΗΣ

Μηναγύρτης Bekker. Anecd. 88, 18, nullo significationis discrimine: cf. 159, 8. Rubnk. Tim. 10, 11. Lobeck. Aglaoph. 645 et Menandri *Μηναγύρτης*. Meinek. I 338. — *Ἀγύρτης* fuit Philemonis, *Ariolus* Cn. Naevii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 9.

154.

τὴν τε παῖδ' ἀλείμματα
παρὰ τῆς θεοῦ λαβοῦσαν εἶτα τοὺς πόδας
ἐκέλευ' ἀλείφειν πρῶτον, εἶτα τὰ γόνατα.
ὥς θάττον ἢ παῖς δ' ἤψατ' αὐτοῦ τῶν ποδῶν
5 ἔτριψέ τ', ἀνεπήδησεν.

Athenaeus 12, 553c *Ἀντιφάνης ἐν Μητραγύρτῃ φησί κτλ.* 1. παῖδα A. ἄλειμμά τι Naber. Mnem. VIII 50. 4. δ' ἤψατ' Korpier. Obs. 38] διήψατο A.

μητραγύρται 'dei *deaeve* alicuius effigiem vel humeris portantes vel iumento inponentes per oppida et vicos vagabantur et verbo deis, re ipsa sibi stipem quaerebant'. Rubnken. Tim. 10. eidem aegrotis se mederi posse simulabant, et talis prodigiosa curatio, claudi puto, hic narratur. agebant autem prorsus ut hodie quoque in Italia pharmacopolae circumforanei (*ciarlatan* dicunt), quorum artificia in foro Neapolitano ipse plus quam semel vidi. scilicet talis *μηναγύρτης* nescio quem hominem conduxerat, qui claudum se esse simularet. iam cum in forum plebes confluxisset, claudum produxit et puellulam aliquam, filiolum suam opinor, istis artibus iam adsuefactam, ex manibus deae iubet unguentum ferre eoque claudi pedes perungere. quo facto ille sanatus exsilit. — unum mutandum est: v. 5 scrib. *ἐνέτριψέ τ'*: nam aliud est τοὺς πόδας τρίβειν, *fricare*, aliud ἐντρίβειν *φάρμακον τῷ ποδί*, *perungere* pedem.

155

δεδιωκημένα

Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. Bekker. Anecd. 88, 18.

ΜΗΤΡΟΦΩΝ

156

διδούσιν

οὐ διδῶσιν' *Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι*. Bekker. Anecd. 88, 24. *Ἀντιφάνης* Meinek. I 328. cf. Aristoph. fr. 936. *Ἀριστοφῶν* Bergk. apud Mein. II 899, cuius memoriam apud grammaticos non fere inveniri monuit Mein. ed. mai.

ΜΙΔΩΝ

Μίδων ἢ ἱπποτρόφος titulus est dialogi Platoni adscripti Diog. L. 3, 62. eodem nomine fabulam docuit Alexis. Meinek. I 401.

157

ἀργυροθήκην

Ἀντιφάνης ἐν Μίδωνι εἴρηκεν. Pollux 10, 152.

ΜΙΝΩΣ

Cretae rex significari videtur. fuit fortasse etiam Alexidis *Minos*.

158

τρώγοντες μολόχης ῥίζαν

Athenaeus 2, 58d μαλάχαι. . . ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις εὗρον τοῦ Ἀντιφάνους Μίνως διὰ τοῦ ο γεγραμμένον. cf. Eustath. 1406, 57 (τρώγοντας). daetylici vel quod probabilius videtur anapaestici versus particula (καὶ τρ. κτλ.).

ΜΙΣΟΠΟΝΗΡΟΣ

159

εἴτ' οὐ σοφοὶ δῆτ' εἶδιν οἱ Σκύθαι σφόδρα,
οἱ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις
διδόασιν ἱππων καὶ βοῶν πίνειν γάλα;
κοῦ μὰ Δία τίτθας εἰσάγουσι βασκάνους,
5 καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις, ὧν μείζον (κακὸν
οὐκ ἔστιν οὐδέν, μετὰ) γε μαίας νῆ Δία·
αὗται δ' ὑπερβάλλουσι, μετὰ γε νῆ Δία
τοὺς μητραγυρτοῦντάς γε· πολὺ γὰρ αὖ γένος
μικρῶτατον τοῦτ' ἔστιν, εἰ μὴ νῆ Δία
10 τοὺς ἰχθυοπώλας βούλεται τις λέγειν,
. . . μετὰ γε τοὺς τραπεζίτας· ἔθνος
τούτου γὰρ οὐδέν ἔστιν ἐξωλέστερον.

Athenaeus 6, 226d ἐμφανίζει δ' αὐτῶν (τῶν ἰχθυοπωλῶν) καὶ τὸ σκαιόν, ἔτι δὲ μισάνθρωπον Ἀντιφάνης ἐν Μισοπονήρῳ πρὸς τοὺς ἐν τῷ βίῳ κακίστους τὴν σύγκρισιν αὐτῶν ποιούμενος διὰ τούτων κτλ. 3. διδόασιν Grotius Excerpt. 615] διαδιδόασιν A. 4. κοῦ Hanov. Exerc. crit. 149] οὐχὶ A. 5. 6 lacunam explevit Grotius. quamquam multa eaque probabiliora possunt excogitari. cf. Cobet. N. 1. 130. 8. μητραγυρτοῦντάς Schweigh.] μητραρπατώντας γυροῦντάς A, de quo corruptelarum genere bene disseruit

G. Kaibelius in Ind. lect. Rost. aest. 1883 p. 4 sq. 10. βούλεται τις B] τις βούλεται A. 11. lacunam indicavit Dindorf. μάλιστα vel ὀρθῶς γε supplet Dobr. Adv. II 310. τούτους δὲ H. Iacobi V 77. nihil nisi εἰ μὴ νῆ Δία τοὺς ἰχθυοπάλας... μετὰ γε τοὺς τραπέζιτας genuinum putat Cobetus, verba τις βούλεται λέγειν 'Graeculi hiulcam sententiam utcumque sarcientis additamentum' censens. 'deinde editoris (Meinekii) temeritate γέ additum' (βούλεται γέ τις). cum v. 4 cf. Arist. Eq. 716, et de accentu nominis τίτην Herodian. I 311, 30. cum v. 12 Arist. Eccl. 1053. 1070. Plut. 443. Diphil. 87 comparavit Nauckius Trag. gr. adesp. 345 ὁ δ' αὐτ' ἐκείνου φθόγγος ἐξωλέστερος. addo Anaxil. 22, 31.

ΜΝΗΜΑΤΑ

160

τῶν Πυθαγοριστῶν δ' ἔτυχον ἄθλιοί τινες
ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγοντες ἄλιμα καὶ κακὰ
τοιαῦτα συλλέγοντες ἐν τῷ κωρύνῳ.

Athenaeus 4, 161a τί οὐ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἐκείνους ζηλοῖς, περὶ ὧν φησιν Ἀντιφάνης ἐν Μνήμασι τάδε κτλ. 1. Πυθαγοριστῶν Elmsl. Cens. Edinb. III.191] Πυθαγορικῶν. δ' ἔτυχον Porson.] δὲ τυχὸν A. 2. ἄλιμα (sic) A. ἄλιμον Nauck. Philol. VI 417. 3. ἐν τῷ κωρύνῳ add. Koppiers. Obs. 41: sequuntur enim apud Athenaeum haec καὶ τῷ κυρίως Κωρύνῳ δ' ἐπιγραφομένῳ φησί (fr. 135).

Πυθαγόρειοι et Πυθαγορικοί plerumque ipsius Pythagorae amici et discipuli dicuntur, Πυθαγορισταὶ inepti victus eius morumque imitatores. itaque Πυθαγορισταὶ fere comici, Alexis bis Πυθαγόρειοι. Πυθαγοριστής comoedia fuit Aristophontis. — ἄλιμον Theophrastus semper singulari numero; Wimmerus ἄλιμον. Hist. pl. 4, 16, 5 χαλεπὸς ὁ κύτισος· ἀπόλλυσι γὰρ πάνθ' ὡς εἰπεῖν· ἰσχυρότερον δὲ τούτου τὸ ἄλιμον· ἀπόλλυσι γὰρ τὸν κύτισον.

ΜΟΙΧΟΙ

161

οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων
ἀτυχεστέρον· τῷ μὴ γὰρ ἀποχρῆν ἀποθανεῖν
αὐτοῖς ἀλοῦσιν, εἴτα κατεδεδεσμένοις
εὐθύς ταφῆναι, παραδοθέντες ἄθλιοι
5 τοῖς ἰχθυοπάλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις
σήπονθ', ἔωλοι κείμενοι δὴ ἡμέρας
ἢ τρεῖς· μόλις δ' ἐάν ποτ' ὠνητὴν τυφλὸν
λάβωσιν, ἔδοσαν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν

τούτῳ· κομίσας δ' ἐξέβαλεν . . οἴκαδε
10 τὴν πεῖραν ἐν τῇ ῥυνὶ τῆς ὁσμῆς λαβών.

Athenaeus 6, 225 do ὅτι δὲ καὶ νεκροὺς παλουῦσι τοὺς ἰχθῦς καὶ σεσηπότας, ἐπισημαίνεται ὁ Ἀντιφάνης ἐν Μοιχοῖς διὰ τούτων κτλ. v.2.3 Eustath. 1179, 36 ἀποχρῆν εὔρηται ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, οἷον τῷ γὰρ μὴ — ἀλουῖσι. τῷ μὴ γὰρ Erfurdt. Obs. 455] τὸ γὰρ μὴ Α. 7. ἐάν Porson. Adv. 50] ἄν Α. 8. ἔδωσαν Herwerd. Mnem. nov. VI 63] ἔδωκαν Α. 10. ὁσμῆς Mein.] ὁδμῆς.

2. 'τῷ μὴ ἀποχρῆν i. q. διὰ τὸ μὴ ἀποχρῆν'. Mein. 4. Gorgias 'vultures ἐμψύχους τάφους' dicebat [Longin.] De subl. 3, 2. Mein. 9. οἴκαδε cum κομίσας coniungendum est. excidit autem, ut v. 4 et 8 monstrant, nihil aliud quam ἀτάφους.

ΜΤΛΩΝ

I. e. *pistrinum*. 'compares *Ergastulum* Pomponii.' Meinek. I 325. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 232. scribendum autem non μύλων, quod perperam ipse quoque in volumine primo aliquotiens reliqui, sed μυλῶν.

162

βυβλιδίου κόλλημα

Ἀντιφάνης ἐν τῷ Μυλῶνι εἴρηκε. Pollux 7, 211. βυβλ. K.] βιβλ.

ΜΤΣΤΙΣ

Aut nomen proprium aut a μύστις derivatum est. cf. 163, 4.

163

σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. B. τοῦτο μὲν σοι πείσομαι·
καὶ γὰρ ἐπαργόν, ὧ θεοί, τὸ σχῆμά πως
τῆς κύλικός ἐστιν ἄξιόν τε τοῦ κλέους
τοῦ τῆς ἐορτῆς. οὗ μὲν ἡμεν ἄρτι γὰρ
5 ἔξ ὀξύβαφίων κεραμεῶν ἐπίνομεν·
τούτῳ δέ, τέκνον, πολλὰ ἀγάθ' οἱ θεοὶ
τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὅς ἐποίησέ σε,
τῆς συμμετρίας καὶ τῆς ἀφελείας εἵνεκα.

Athenaeus 10, 446 bc Ἀντιφάνης ἐν Μύστιδι κτλ. idem 11, 494 cd ὅτι δ' ἐστὶ τὸ ὀξύβαφον εἶδος κύλικος μικρᾶς κεραμεᾶς, σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Μύστιδι διὰ τούτων· γραῦς ἐστὶ φίλοινος, ἐπαινοῦσα κύλικα μεγάλην καὶ ἐξευτελίζουσα τὸ ὀξύβαφον (τὴν κύλικα Α) ὥς βραχύ. εἰπόντος οὖν τινος πρὸς αὐτήν 'σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι' λέγει τοῦτο μὲν κτλ. v. 5 adfertur a Pol-
luce 10, 67.

1. δὲ A. perperam Epit. et Eustath. 1253, 58 τὸ πῖσσαι παρὰ Ἀντιφάνει ἀντὶ τοῦ πῖω. ac πῖσσαι pro πείσσαι A 494. 4. οὐ μὲν ἦμεν Dindf.] ουμενημεν A 446. οὐ μὲν οὐ μὲν A 494. οὐ μενοῦμεν Dobr. Adv. II 327. οὐ τελοῦμεν Lob. Agl. 628. ἄρτι] ἀρτίως A 494. 5. κεραμεῶν] κεραμέων A utrobique. 6. πολλὰ κἀγαθὰ A 494] πόλλ' ἀγαθὰ A 446. 7. ἐποίησέ σε] ἐποίησε A 494. 8. ἀφελείας A 446] ἀσφαλείας A 494. cf. Cobet. N. l. 136. εἵνεκα K.] οὔνεκα.

in v. 6 τέκνον producta syllaba priore, tragicorum more. 8. neque ἀσφαλείας neque ἀφελείας aptum videtur, siquidem illa ὀξυβάφια κεραμεῖα certe multo et ἀσφαλέστερα et ἀφελέστερα erant. ser. τῆς τ' ὠφελείας εἵνεκα. Arist. Thesm. 183.

164

ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ·
τεκμήριον δ'· ὅταν γὰρ ἐκατόμβας τινὲς
θύωσιν, ἐπὶ τούτοις ἅπασιν ὕστατος
. πάντων καὶ λιβανωτὸς ἐπετέθη,
ὡς τᾶλλα μὲν τὰ πολλὰ παραναλούμενα
δαπάνην ματαίαν οὖσαν αὐτῶν εἵνεκα,
τὸ δὲ μικρὸν αὐτὸ τοῦτ' ἀρεστὸν τοῖς θεοῖς.

Porphyrius De abstin. carn. 2, 17 ὅθεν καὶ τῶν ποιητῶν τισὶ διὰ τὸ γνώριμον ἀποφαίνεσθαι ἐδόκει τὰ τοιαῦτα, ὡς Ἀντιφάνει ἐν Μύστιδι λέγεται κτλ. 3. 4. ὕστατον | πόπανον ἀπάντων vel ὕστ. πάντων πόπανόν τε Meinek. ὕστατος ἀπαξἀπάντων et v. 7 ἀρέσκον Cobet. N. l. 131. 419. 6. εἵνεκα K.] οὔνεκα.

v. 3. 4 scribendum videtur ἐπὶ τοῖς βουσί πᾶσιν ὕστατος | πέλανος ὑπ' αὐτῶν κτλ. 6. αὐτῶν, i. e. τῶν θυόντων εἵνεκα.

165

βούλει καὶ σύ, φιλτάτη, πιεῖν;
B. καλῶς ἔχει μοι. A. τοιγαροῦν φέρε . . .
μέχρι γὰρ τριῶν δεῖν φασι τιμᾶν τοὺς θεούς.

Athenaeus 10, 441 c οἶαι δ' εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι μεθύουσαι αἱ γυναῖκες παραδίδωσιν Ἀντιφάνης . . . ἐν Μύστιδι (γυναῖκες δὲ εἰσιν αἱ διαλεγόμεναι) κτλ. 2. prorsus sic A. in fine φέρε' ἐγὼ πῖω G. Herm. ἐμοὶ φέρε Cobet. N. l. 132. 3. δεῖν add. Dindf.

de καλῶς ἔχει μοι, blande recusandi formula, cf. Arist. Ran. 508. duae mulieres conloquuntur, quarum altera alteri potionem offert, sed cum illa recuset, ipsa bibit.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ

166

ἐγὼ τέως μὲν ῥόμην τὰς Γοργόνας
 εἶναί τι λογοποίημα, πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
 ἔλθω, πεπίστευκ'· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
 τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίνομαι,
 5 ὥστ' ἐξ ἀνάγκης ἔστ' ἀποστραφέντι μοι
 λαλεῖν πρὸς αὐτούς· ἂν ἴδω γὰρ ἡλίκον
 ἰχθὺν ὅσον τιμᾶσι, πῆγνυμαι σαφῶς.

Athenaeus 6, 224 cd Ἀντιφάνης ἐν Νεανίσκοις φησὶν κτλ. 1.
 ῥόμην Grotius Excerpt. 619] ῥῶμην A. 3. ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι|
 τοῖς Porson. Toup. Emend. III 501] εὐθὺς ἐμβλέπων γὰρ αὐτοῖς
 A. 6. ἂν Dindf.] ἔάν A. ἡλίκον, i. e. *quam exiguum*.

167

ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν,
 ὦ μῆτερ, ἡ πενία δὲ περιφανές τε καὶ
 ταπεινόν.

Stobaeus Floril. 97, 8 Ἀντιφάνους ἐκ Νεανίσκων A. 2. δὲ
 add. Grot. τε καὶ ταπεινόν] καὶ σαφρόν B. — 1. τῶν κακῶν,
 i. e. *miseriarum integumentum*.

ΝΕΟΤΤΙΣ

Scriptam esse circ. Ol. 109, 2 ex fr. 169 conlegit Meinek. I
 329 conl. Clinton. Fast. Hellen. 153 Kr. eodem fere tempore actae
 sunt Anaxilae Εὐανδρία, Alexidis Ἀδελφοί et Στρατιώτης, fortasse
 etiam Timoclis Ἥρωες. Νεοτίς meretricis nomen videtur esse. cf.
 Pherecr. Corianno et Eubuli Νεοτίς.

168

παῖς ὢν μετ' ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας ἐνθάδε
 ἀφικόμην ἀχθεὶς ὑπὸ τινος ἐμπορίου,
 Σύρος τὸ γένος ὢν· περιτυχὼν δ' ἡμῖν ὁδὶ
 κηρυττομένοις ὀβολοστάτης ὢν ἐπρίατο,
 5 ἄνθρωπος ἀνυπέροβλητος εἰς πονηρίαν,
 τοιοῦτος οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν
 μηδ' ὢν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἥσθιεν,
 ὁ τρισμακαρίτης, εἰσφέρειν ἔξω θύμου.

Athenaeus 3, 108 e τὰ ἐκ Νεοτίδος (νεοτίδος A) Ἀντιφάνους
 τὰδε κτλ. 4. ἐπρίατο] ἐπριάτο A. 7. ἥσθιεν] εἰσθιεν A.

Harpocrat. 134, 17 et Photius ὀβολοστάτας δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς . . . πολλάνις ἐν τῇ κατωφδίᾳ (ἢ κατωφδία Phot., cf. Arist. Nub. 1155). 5. πονηρία est avaritia et quae ex ea oritur inopia atque miseria victus.

169

ὁ δεσπότης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς
ἀπέλαβεν ὥσπερ ἔλαβεν. B. ἡγάπησεν ἂν
τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβὼν Δημοσθένης.

Athenaeus 6, 223 de ἀποδιδόμεν σοι τὰ . . . λείψανα, καὶ οὐ δίδομεν, ὡς ὁ Κοθωκίδης φησὶ ῥήτωρ (Aeschin. 3, 83) Δημοσθένην χλευάζων, ὅς Φιλίππου Ἀθηναίους Ἀλόννησον διδόντος συνεβούλευε μὴ λαμβάνειν εἰ δίδωσιν ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσιν, ὅπερ Ἀντιφάνης ἐν Νεοτιτίδι παιδιὰν θέμενος ἔρσχηλεῖ τόνδε τὸν τρόπον κτλ. v. 2. 3 Plutarchus Demosth. 9 τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν τις . . . ὁ δὲ παρασκώπτων ὡς χρώμενον τῷ ἀντιθέτῳ, φησὶν οὕτως· ἀπέλαβεν κτλ. 2. ὥσπερ] ὅσπερ Dobr. Arist. Nub. 1382 et Advers. II 309. 3. ἡγάπησεν ἂν] ἡγάπησε γὰρ Plut. ἡγάπησέ γ' ἂν Dobr.

Aeschin. 3, 83 Ἀλόννησον ἐδίδου (Φίλιππος)· ὁ δ' ἀπηγόρευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσι, περὶ συλλαβῶν διαφερόμενος. Argum. or. Hal.: Ἀλόννησος ἦν μὲν τῶν Ἀθηναίων ἀρχαῖον κτῆμα, κατὰ δὲ τοὺς Φιλίππου καιροὺς ὑπὸ ληστῶν κατείχετο, οὓς ἐκβαλὼν ὁ Φίλιππος ἀπαιτοῦσι μὲν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν νῆσον οὐκ ἀποδίδωσιν (ἐαυτοῦ γὰρ εἶναι φησιν), αἰτοῦσι δ' ὑπισχνεῖται δώσειν. Philipp. Epist. 14 οἱ ῥήτορες λαμβάνειν μὲν οὐκ εἶων, ἀπολαβεῖν δὲ συνέβούλευον. [Demosth.] 7, 5 ἔξετε τὴν νῆσον, ἂν τε λάβητε, ἂν τ' ἀπολάβητε. cf. Anaxil. 9. Alexid. 7. 209. Timocl. 18, 4. — adfirmat servus erum suum hereditatem a patre relictam non ut donum a tutoribus vel nescio quo alio, sed ut debitum accepisse. itaque scribendum ἀπέλαβεν, οὐ παρέλαβεν.

170

Athenaeus 13, 586a μνημονεύει δὲ (Σινώπης) Ἀντιφάνης . . . ἐν Νεοτιτίδι. cf. 22, 26, 12. 41.

ΟΒΡΙΜΟΣ

Nomen proprium videtur esse Meinekio I 327.

171

ἂν κελεύῃ με σταθμοῦχος — B. ὁ σταθμοῦχος δ' ἐστὶ τίς;
ἀποπνίξεις δέ με καινὴν πρὸς με διάλεκτον λαλῶν.
A. εἰ 'πιτάττοι μοι στέγαρχος —

Pollux 10, 21 εἴρηται τοίνυν ἐν Λισχύλου Σισύφῳ 'σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος εὐ κατιλλώψας ἄθρει.' Ἀντιφάνης δὲ ἐν Ὀβρίμῳ φησὶν κτλ. 1. ὁ Bentr.] ἦ. fort. ἂν κελεύῃ με σταθμοῦχος τις — B. σταθμ. κτλ. 2. δέ] γάρ ABC. ἀλλ' ἀποπνίξεις quod coniecit Bekkerus metro adversatur. νῆ Δ' ἀποπνίξεις με G. Hermann. 3. εἴ τι τάττοι μοι στ. Mein. ed. mai. propius ad id quod codices praebent accedit ἢ 'πιτάττη μοι στέγαρχος.

Hesych. σταθμοῦχος ὁ τῆς οἰκίας κύριος καὶ ξενοδόχος. Aesch. fr. 222 N. 'binae sunt personae, quarum prior novo vocabulo utitur σταθμοῦχω pro οἰκοδεσπότῃ, quod altera se negat intellegere. prior vero ineptire pergit et quasi σαφέστερόν τι aliud verbum adhibet aequè ignotum' στέγαρχος. Bentr. Epist. Hemsterh. 52.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Η ΠΕΛΟΥ

Hippodamiae fabula comoediae argumentum videtur fuisse.

172

τί δ' ἂν Ἑλληνες μικροτράπεζοι
φυλλοτρῶγες δρᾶσειαν; ὅπου
τέτταρα λήψει κρέα μικρ' ὀβολοῦ.
παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὄλους
5 ὀπτῶσιν βοῦς, ἐλάφους, ἄρνας.
τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὄλον
τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ
θερμὴν παρέθηκε κάμηλον.

Athenaeus 4, 130 e Ἀντιφάνης ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Οἰνομάῳ ἢ Πέλοπι διαπαίζων ἔφη κτλ. Eustathius 245, 24 διὸ σκώπτων Ἀντιφάνης ἔφη· τί δ' ἂν Ἑλληνες μακροτράπεζοι φυλλοτρῶγες δρᾶσειαν; 3. λήψῃ et μικρὰ A. 5. ὀπτῶσιν βοῦς K.] βοῦς ὀπτῶσιν A.

2. iure Dobraeus Adv. II 304 in quantitate vocis φυλλοτρῶγες offendit. neque vero Graeci φύλλοις vescebantur, sed φυλλάδι, cf. Call. 4. Mnesim. 4, 31. Diphil. 18, 4. itaque necessario scribendum φυλλοδοτρῶγες.

comparat Persa Graecorum in victu tenuitatem cum Persarum magnificentia, neque de praeterita popularium suorum, sed de praesenti opulentia gloriatur: namque etiam παρέθηκε v. 8 aoristus est consuetudinis. quapropter v. 4 scribo παρὰ δ' ἡμετέροις προδίμοισιν. cum v. 8 Meinekius contulit Herod. 1, 133 οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν (Περσῶν) βοῦν καὶ ὄνον καὶ ἵππον καὶ κάμηλον προτιθέται ὄλους ὀπτοὺς ἐν καμῖνοις. Hieron. adv. Iov. 2, 17 Arabes et Saraceni et omnis cremi (i. e. solitudinis) barbaria camelorum lacte et carnibus vivit.

ΟΙΩΝΙΣΤΗΣ

Hanc fabulam ab initio usque ad finem a Menandro in *Δεισιδαίμονι* expressam esse Caecilius tradit apud Porphyrr. Euseb. Praep. ev. 10, 2. dempto plagii crimine Menandrum Antiphanis fabulam imitatum esse et nonnulla in suam transtulisse existimat Meinek. I 32. 338. fragmenta non exstant.

ΟΜΟΙΟΙ

Cf. Meinek. I 338. Schol. Aristot. Eth. Nic. 4, 12, 1127 a 10 ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῶν κωμωδιοποιῶν προαγόμενος Ὅμοιος, ἀηδὴς τις πᾶσιν, ὃν καὶ δύσκολόν φασιν εἶναι. unde in omnibus comoediis, quae Ὅμοιος vel Ὅμοιοι inscribuntur, duo homines in ceteris rebus pares, moribus diversos, fratrum illorum Terentianorum similes, sibi oppositos alterumque incosum fuisse Usenerus coniecit Mus. Rhen. XXVIII 405 sq.

173

εὖ δ' ἐγίνεθ' ὅτι φακῆν
ἔψεν μ' ἐδίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τις εἷς.

Athenaeus 4, 158 c Ἀντιφάνης Ὅμοιαις κτλ. 1. εὖ δεγμνεθήφακην εψειημεδίδασκε A. εὖ δ' ἐγίνεθ' ὅτι Porson. ἔψεῖν μ' ἐδίδασκε Iacobs. Addit. Ath. 99. τις εἷς] τισεις A.

174

εἴτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἣ τράπεζαν δευτέραν,
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.
ὥς δ' ἐδείπνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰν μέσῳ,
καὶ Διὸς σωτήρος ἦλθε θηρίκλειον ὄργανον,
5 τῆς-τροφεῖας ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

v. 1. 2 Athenaeus 14, 642 a Ἀντιφάνης... ἐν Ὅμοιαις εἴτ' ἐπεισῆγεν — παντοδαποῖς. v. 3—6 Athenaeus 11, 471 c μνημονεύει τοῦ ἐκπώματος καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ὅμοιαις οὕτως· ὥς δ' ἐδείπνησαν κτλ. ad unum fragmentum coniunxit Meinek. 3. τὰν Koppiers. Obs. 50] τὰ A. 5. σεμνοπότου Casaub.] σεμνοπόνου A.

1. δευτέραν etiam ad χορείαν pertinet. mensas enim primas et secundas sermone elatiore tamquam quasdam choreas praedicat. v. 2. 5. 6 Antiphanes aut ex *Cena* Philoxeni Cytherii (de quo cf. quae ad *Cyclopem* adnotavimus) descripsit aut ad imitationem eius composuit. ceterum, ut tetrametri trochaici versusque dactylici inter se excipiant, v. 5 ante 4 ponendus videtur et scribendum σεμνόποτοι σταγόνες. — ceterum cf. Cobet. N. 1. 132. 3.

ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ

175

ἐν Ἡλίου μὲν φασὶ γίνεσθαι πόλει
 φοίνικας, ἐν Ἀθήναις δὲ γλαῦκας. ἡ Κύπρος
 ἔχει πελειᾶς διαφόρους, ἡ δ' ἐν Σάμῳ
 Ἦρα τὸ χρυσοῦν, φασίν, ὀρνίθων γένος,
 5 τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς.

Athenaeus 14, 655 b Ἀντιφάνης ἐν τοῖς Ὀμοπατρίοις φησὶν κτλ.
 Eustathius 1035, 44 ὁ δ' αὐτὸς (Ἀντιφάνης) τοὺς ταῶς ἐπαινῶν
 φησιν· ἐν Ἀθήναις γλαῦκες, ἐν δὲ Κύπρῳ πέλειαι διάφοροι, ἡ δ' ἐν
 Σάμῳ Ἦρα τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος, τ. κ. κ. π. τ. 3. διαφό-
 ρους P] διφόρους A. 4. Ἦρα τὸ] ἦρατο A. 5. ταῶς Mein.]
 ταῶς. cf. quae ad Arist. Av. 102 adnotavimus.

1. *Heliodoli* in Solis templo tabulae erant pictae fabulosam
 avem phoenicem monstrantes. Herodot. 2, 73. Varro R. r. 3, 6, 2
 (Mein. V clxix) *pavonum greges agrestes transmarini esse dicun-
 tur in insulis, Sami in luco Iunonis.* idem apud Gellium 6, 16, 5
pavus e Samo (praestat). Menodot. Sam. Athen. 14, 655 a οἱ τοιοῦ-
 τοί εἰσι τῆς Ἦρας. καὶ μήποτε πρῶτιστοι καὶ ἐγένοντο καὶ ἐτρά-
 φησαν ἐν Σάμῳ καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν.
 Herwerdenus quod Mnem. nov. III 322 v. 2 propter δέ ante γλ
 non productum vix sanum censet, antiquam comoediam cum nova
 confundit.

ΟΜΦΑΛΗ

Lydorum regina ex Herculis fabula nota. non multo post
 Ol. 100 comoediam actam esse indicat Meinekius I 305.

176

πῶς γὰρ ἂν τις εὐγενὴς γεγὼς
 δύναιτ' ἂν ἐξελθεῖν ποτ' ἐκ τῆσδε στέργης;
 ὄρῳ μὲν ἄρτους τοῦσδε λευκοσωμάτων
 ἱπνὸν κατέχοντας ἐν πυκναῖς διεξόδοις,
 5 ὄρῳ δὲ μορφὴν κριβάνοις ἡλλαγμένους,
 μίμημα χειρὸς Ἀττικῆς, οὓς δημόταις
 Θεαρίων ἔδειξεν.

Athenaeus 3, 112 c τῶν δ' Ἀττικῶν ἄρτων ὡς διαφόρων μνημο-
 νεύει καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ὀμφάλῃ οὕτως κτλ. 1. γεγὼς VL] γεγωνὸς A.
 2. ποτ' ἐκ τῆσδε Porson. Miscell. 178] ποτε δ' ἐκ τῆς A. 3. ὄρῳ
 μὲν] ὄρῳμεν A. τοῦσδε] τοὺς δὲ A. 4. κατέχοντας Mein. Quaest.
 Menandr. 24] κατεμπέχοντας A, quod nihil aliud est quam duae

scripturae in unam conflatae κατέχοντας et ἐπέχοντας. 6. δημό-
ταις Porson.] δηγonais A.

‘videntur haec Herculis verba esse apud Omphalen voluptati-
bus dediti’. Mein. in furno sedere videtur. 4. διέξοδοι proprie
sunt solis siderumque caelestium orbes et circuitus, hic panum non
minus splendentium ordines. tragicam gravitatem adfectari recte
monuit Meinekius. 6. nisi ἔκμαγμα χ. Ἀττ. scribendum est (cf.
Arist. Thesm. 514. Cratin. 255. Poll. 9, 130. 1), panes dicit qui
apud Omphalen conficiantur Atticorum esse simillimos. de *Thea-
rione* cf. Aristoph. fr. 1.

177

ἐν χύτρᾳ δέ μοι

ὅπως ὕδωρ ἔψοντα μηδέν’ ὄψομαι·

οὐ γὰρ κακὸν ἔχω μηδ’ ἔχοιμι· ἐὰν δ’ ἄρα

στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ’ ἢ τὸν ὀμφαλόν,

5 παρὰ Φερτάτου δακτύλιος ἔστι μοι δραχμῆς.

Athenaeus 3, 123 b Ἀντιφάνης ἐν Ὀμφάλῃ κτλ. 2. μηδέναι
A. 3. an οὐ κακὸν ἔχω γὰρ? ἔχοιμι A. 4. γαστέρα A. 5.
ἔστιν A. — de syntaxi οὐκ ἔχω μηδ’ ἔχοιμι cf. Soph. Ant. 500.

Hercules calidam potionem aqua admixta sibi adparari vetat:
neque enim aegrotum se esse (οὐ κακὸν ἔχω). scilicet merum
praefert. *Phertatus* medicus vel pharmacopola non cognitus ali-
unde, nisi forte idem est quem Demosthenes 32, 17 κοινωνὸν τοῦ
Πρώτου dicit. *anulus* est magicus. cf. Eupol. 87. Aristoph. fr.
250. Plut. 884.

178

οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ’, ᾧ κόρη.

Athenaeus 3, 125 ab κεῖται ὁ φιλοτάριχος παρ’ Ἀντιφάνει ἐν
Ὀμφάλῃ οὕτως κτλ. videtur hic quoque Hercules loqui.

Ad hanc fabulam fr. 276 refert Meinekius.

ΟΜΩΝΤΜΟΙ

179

οἷα δ’ ἡ χώρα φέρει

διαφέροντα πάσης, Ἰππόνικε, τῆς οἰκουμένης,

τὸ μέλι, τοὺς ἄρτους, τὰ σῦκα. B. σῦκα μὲν νῆ τὸν Δία

πάνν φέρει. A. βοσκήματ’, ἔρια, μύρτα, θύμα, πυρούς, ὕδωρ,

5 ὥστε καὶ γνοίῃν ἐν εὐθύς Ἀττικὸν πίνων ὕδωρ.

Athenaeus 2, 43 bc οὐ γὰρ Ἀντιφάνει τῷ κωμικῷ πεπίστευκα
λέγοντι κατὰ πολλὰ τὴν Ἀττικὴν διαφέρουσιν τῶν ἄλλων καὶ ὕδωρ

κάλλιστον ἔχειν· φησὶ γὰρ κτλ. v. 1--4 idem 3, 74d Ἀττικὸν μὲν (σῦκον) οὐ μνημονεύει Ἀντιφάνης ἐν Ὀμωνύμοις· ἐπαινῶν γὰρ τὴν χώραν τὴν Ἀττικὴν τάδε λέγει· οἶα — πάνυ φέρει. 2. διαφέροντα] διαφέρουσα Mein. πάσης] πᾶσιν Mein. τῆς ἀπάσης, Ἰππόνικ, οἰκουμένης Porson. 4. θυμα Dobr. Adv. II 296] θύματα. θυμιάματα Porson. πυρούς] τυρούς VL. ὕδωρ Dobr.] ὕδωρ διαφέρων. 5. πίνων ὕδωρ Porson.] ὕδωρ πίνων.

v. 3. 4 altera persona plurimos in Attica ali sycophantas significat. 5. fort. scribendum ὥστ' ἀναγνοίην ἂν εὐθύς κτλ., sc. αὐτήν, τὴν χώραν.

Cf. praeterea fr. 316.

ΟΡΦΕΥΣ

180

βύστραν τιν' ἐκ φύλλων τινῶν.

Pollux 10, 172 τοῦτο (βύσμα) βύστραν ἕτεροι κεκλήκασιν, ὥς ... Ἀντιφάνης Ὀρφεῖ κτλ. Hesych. βύστραι· αἱ τῶν λαχάνων ἐν-θέσεις. ἐνιοὶ δὲ τοὺς ἐκ τῶν λαχάνων ψωμούςς (?).

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΗΣ

181

τῆς τε βελτίστης μεσαῖον θυinnάδος Βυζαντίας
τέμαχος ἐν τεύτλου λακιστοῖς κρύπτεται στεγάσμασιν.

Athenaeus 7, 303 f Ἀντιφάνης ἐν Παιδεραστῇ κτλ. 2. τεύτλου et κρύπτεται A. cf. fr. 72.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ

Posterior Alexidis Parasito. Mein. I 339. 377. 381.

182

ἄλλος ἐπὶ τούτῳ μέγας
ἤξει τις ἰσοτράπεζος εὐγενής — B. τίνα
λέγεις; A. Καρύστου θρόμμα, γηγενής, ζέων —
B. εἴτ' οὐκ ἂν εἴποις; ὕπαγε. A. κάκκαβον λέγω.
5 σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις λοπάδ'. B. ἐμοὶ δὲ τοῦνομα
οἶει διαφέρειν, εἴτε κάκκαβόν τινες
χαίρουσιν ὀνομάζοντες εἴτε σίττυβον;
πλήν ὅτι λέγεις ἄγγειον οἶδα.

Athenaeus 4, 169 ef ἐν Παρασίτῳ ὁ Ἀντιφάνης καὶ τάδε εἴρη-
κεν κτλ. v. 4—7 Pollux 10, 106 καὶ κάκκαβον δὲ τὴν κακκάβην

κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν Ἀντιφάνης κέκληκεν εἰπὼν Παρασίτῳ κάρκαβον — σίττυβον; Eustathius 872, 14 καὶ ἄρσενικῶς κάρκαβος λέγεται, οἶον· 'κάρκαβον λέγω, σὺ δ' ἂν ἴσως εἴποις λοπάδα, τὴν καὶ σίττυβον', ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ 'ἐμοὶ δὲ τοῦνομα οὐ διαφέρει, εἴτε κάρκαβον ὀνομάζουσιν τινες εἴτε σίττυβον'. 5. λοπάδα et τοῦνομ' A. 7. χαίρουσιν ὀνομάζοντες B et Poll.] χαίροντες ὀνομάζουσιν A.

2. ἰσοτράπεζος 'fortasse ex Philoxeni Cena Athen. 4, 147b'. Mein. ἰσοτράπεζος ὅλος νῆστις συνόδων. pro εὐγενῆς vide an scribendum sit εὐπινῆς. cf. Cratin. 414. 3. Καρύστου θρέμμα, olla Carystia. Matron Athen. 4, 135e ἀντὰρ ἀπ' Εὐβοίης λοπάδες τόσαι ἐστιχόωντο. γηγενῆς, idem quod κύτος πλαστὸν ἐκ γαίας 52, 2. 3. κάρκαβος, vulgo κακκάβη. cf. quae adnotavimus ad Nicoch. 14. 4. ὕπαγε, perge dicere. cf. Arist. Ran. 174.

183

οἷα δ' ἐστὶν οἷσθα σύ,

γύναι· σκόροδα, τυρός, πλακοῦντες, πράγματα
ἐλευθέρι', οὐ τάριχος, οὐδ' ἡδύσμασιν
ἄρνεϊα καταπεπλησμέν', οὐδὲ θρυμματὶς

5 τεταραγμένη καὶ λοπάδες, ἀνθρώπων φθοραί.
καὶ μὴν ῥαφάνους γ' ἔψουσι λιπαράς, ᾧ θεοί,
ἔτνος θ' ἄμ' αὐτοῖς πῖσινον.

Athenaeus 9, 370e Ἀντιφάνης δ' ἐν Παρασίτῳ ὡς εὐτελοῦς βρώματος τῆς κράμβης μέμνηται ἐν τούτοις κτλ. 1. σὺ add. L. 2. γυναι τοῖ σκοροδατυρός A, unde Mein. in Athen. ed. οἷα δ' ἔστ', οἷσθ', ᾧ γύναι, | ἄρτοι, σκόροδα. 3. ἐλευθερίου A. 4. καταπεπλησμενουδὲ θρυμματὶς A. 3 et 4 emendavit Tyrwhitt. Toup. Emend. IIII 422. καταπεπασμέν' οὐδὲ Jacobs. θρυμματὶς L. 6. ἔψουσι P] ἐψοῦσιν A. 7. θ' ἄμ' Casaub.] θαῦμ' A. αὐτοῖς] αὐταῖς Mein.

res libero viro dignas esse quas non adpetat homo mollis et delicatulus monet Schweighaeuserus. 4. ἄρνεϊα. Lobeck. Paralip. 323 not. Photius θρυμματὶς· σκεῦασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συναλλίδων. 5. τεταραγμένη. cf. Amips. 18. erus simplex et parvus coniugem iubet cenam non sumptuosam parare. nam v. 6 sine dubio scribendum est ῥαφάνους πέψον σὺ λιπαράς, et in fine, cum Athenaeus Antiphanis ecloga utatur, ut eum ὡς εὐτελοῦς βρώματὸς τῆς κράμβης meminisse demonstret, in eis autem quae hodie scripta leguntur ne syllaba quidem de crambe inveniantur, addendum ἢ κράμβην τινά.

184

ἐγὼ περὶ τὴν ὀψωνίαν μὲν οὐ πάνυ
ἐσπούδακ', οὐδ' αὖ συνέτεμον λίαν πάνυ,
ὥς ἂν τις ἄλλως ἐξενεχθεῖσιν ὅπου
τοῦ διαλάβοι κραιπάλην ἐλληνικῶς.

Athenaeus 8, 358d ταῦτα καὶ παρ' ἡμῶν ἔχετε, ἄνδρες φίλοι, ὀψωνησάντων κατὰ δύναμιν τὴν ἑαυτῶν ὑγιεινῶς. κατὰ γὰρ τὸν Ἀντιφάνους Παράσιτον ἐγὼ περὶ τὴν — κραιπάλην ἐλληνικῶς. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ οὕτως εἰμὶ φίλιχθους ὥς ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ ἐν Βουταλίῳ. 1. πάνυ Casaub.] πάνυ τι Α. 2. ἐσπούδακα Α. 3. ἄλλοις et πότου Casaub. 'reliquis triclinio elatis', quo nihil proficitur. G. Hermannus conl. Alexid. 9, 7—9 ὥς ἂν τις ἄλλοις ἐξενεχθεῖς ἐκ πότου | μὴ διαβάλη τὴν κτλ. ac διαβάλοι v. 4 Koppiers. Obs. 52. Herwerd. Mnem. nov. VI 64 οὐδ' αὖ σύντονον λίαν πότου, ὥς ἂν τις ἄλλος ἐξενεχθεῖς, εἰ ξένος πότου διαβάλοι κτλ. 'qui si quis alius succensercm, si qui hospes convivii graeci diffamaret temulentiam.' nihil horum sufficit.

185

χοιρίων

σκέλη καπύρ'. Β. ἀστεῖόν γε νῆ τὴν Ἑστίαν
ἄριστον. Α. ἐφθός τυρός ἐπεδόνει πολὺς.

Athenaeus 3, 96b Ἀντιφάνης Παρασίτω κτλ. 1. χοιρίων Schweigh.] χοιρέων. 2. καπύρ' L] καπυρά Α. de ἐφθῶ τυρῶ cf. Eubul. 151, 2 et de verbo ἐπιδονεῖν Eubul. 37.

186

τάριχος ἀντακαῖον ἐν μέσῳ
πίον, ὀλόλευκον, θερμόν.

Athenaeus 3, 118d Ἀντιφάνης ὁ ποιητῆς... ἐν Παρασίτῳ κτλ. cf. fr. 77.

ΠΑΡΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

Videtur significari puella non legitime in matrimonium data. cf. παραπαίειν, παραληρεῖν, παρακρούεσθαι, παραφρνικτωρεῖν al. — Seleucus cum Diodoro teste (20, 53) Ol. 118, 2 regem se adpellari iusserit, fragmentum 187 adparet scribi non potuisse ab eo qui Ol. 112 mortuus est. itaque Clinton Mus. phil. I 607 Alexidis fabulam esse Παρεκδιδομένην censet, Meinekius aut Euphronis Παρεκδιδομένην significari aut Antiphanem non eo quo Suidas testatur tempore mortuum esse, sed vitam fortasse ad Ol. 119, aetatis annum centesimum quartum (ρδ' pro οδ') produxisse conicit. I 305. 6. 7. 478.

187

ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες, αὐτὸν τὸν θεόν,
 ἐξ οὗ τὸ μεθύειν πᾶσιν ἡμῖν γίνεται,
 ἢ μὴν ἐλέσθαι τοῦτον ἂν ξῆν τὸν βίον
 ἢ τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχὴν.
 5 φοφεῖν φακῆν ἐσθ' ἡδὺ μὴ δεδοικότα,
 μαλακῶς καθεύδειν ἄθλιον δεδοικότα.

Athenaeus 4, 156cd κατὰ τὸν ἡδὺν Ἀντιφάνη, ὃς ἐν τῇ Παρο-
 εκδιδομένῃ ἔφη κτλ. 1. δὲ A. 2. ἡμῖν Mein.] ὑμῖν A. 3. ἢ
 μὴν Casaub.] ἡμῖν A. 4. φακῆν A. 6. μαλακῶς δὲ δειπνεῖν
 scribendum aut totum versum Antiphani abiudicandum esse Her-
 werdenus censet Mnem. nov. VI 65. coniungenda sunt verba
 ἄθλιόν ἐστι μαλακῶς (i. e. ἐν στρώμασι μαλακοῖς) καθεύδειν δεδοικότα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

'Dubitari non potest quin hominem exhibuerit Sanchonis Pan-
 sae' vel Sam Welleri 'instar proverbiis ioculariter ludentem'.
 Meinek. I 278.

188

ἐγὼ γὰρ ἂν τι τῶν ὑμετέρων φάγοιμι,
 μύκητας ὤμους ἂν φαγεῖν ἐμοὶ δοκῶ
 καὶ στρυφνὰ μῆλα κεῖ τι πνίγει βρωμὰ τι.

Athenaeus 2, 60de Κηφισόδωρος ὁ Ἰσοκράτους μαθητὴς ἐν τοῖς
 κατὰ Ἀριστοτέλους... ἐπιτιμᾷ τῷ φιλοσόφῳ ὡς οὐ ποιήσαντι λόγου
 ἄξιον τὸ παροιμίας ἀθροῖσαι, Ἀντιφάνους ὅλον ποιήσαντος δρᾶμα τὸ
 ἐπιγραφόμενον Παροιμίαι, ἐξ οὗ καὶ παρατίθεται τάδε κτλ. 1. ἐγὼ γ'
 ἂν εἰ τῶν Porson. φάγοιμί τι Casaub. 2. ἐμοὶ add. Casaub.
 3. κεῖ τι Dindf.] καὶ εἴ τι. πνίγει C] πνίγοι. βρωμ' ἔτι Dindf.
 βρωμάτων Mein.

primus versus nondum persanatus videtur. aversatur nescio
 quis Pythagoristarum opinor vel cynicorum victum, vel acerbissima
 et tristissima alimenta istorum cenis se praeferre dicens.

189

στίμμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κερυφάλους.

Photius στίμμι καὶ στίμμιν· ὃ τινες στίβην (στίβι). Ἀντιφάνης
 Παροιμιαζομένων κτλ. κρωβύλους cod. Herodian. I 354, 7. II 767, 4
 στίμμι, ὅπερ γυναικες κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς χροῖνται. II 767, 17
 εὐρέθη δὲ καὶ τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον οἷον ἡ στίμμις στίμμεος
 ἰωνικῶς καὶ στίμμεως ἀττικῶς, ἡ αἰτιατικὴ στίμμιν οἷον Ἴων Ὀμφάλη
 (fr. 25 N.).

ΠΛΟΥΤΣΙΟΙ

190

Εὐθυνοσ δ' ἔχων

- σανδάλια καὶ σφραγίδα καὶ μεμυρισμένος
 ἐλογίζετο τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι·
 Φοινικίδης δὲ Ταυρέας θ' ὁ φίλτατος,
 5 ἄνδρες πάλοι ὀψοφάγοι τοιοῦτοί τινες,
 οἷοι καταβροχθίζειν ἐν ἀγορᾷ τὰ τεμάχη,
 ὀρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι,
 ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοσίαν πάννυ.
 κύκλους δὲ συναγείροντες ἔλεγον ἂν τάδε,
 10 ὥς οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν
 τῆς μὲν θαλάττης ἀντιποιεῖσθαι τινας
 ὑμῶν ἀναλίσκειν τε πολλὰ χρήματα,
 ὅψου δὲ μηδὲν . . εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.
 τί οὖν ὄφελος τῶν νησιαρχῶν ἐστι; δεῖ
 15 νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν
 τῶν ἰχθύων. νυνδὲ Μάτων συνήρπακεν
 τοὺς ἀλιέας, καὶ Διογείτων νῆ Δία
 ἅπαντας ἀναπέπεικεν ὥς αὐτὸν φέρειν,
 κοῦ δημοτικόν γε τοῦτο δρᾷ τοσαῦτα φλῶν.
 20 γάμοι δ' ἐκείνοισ καὶ πότοι νεανικοὶ
 ἦσαν.

Athenaeus 8, 342e Ἀντιφάνης δ' ἐν Πλουσίοις κατάλογον ποι-
 εῖται ὀψοφάγων ἐν τούτοις κτλ. v. 8. Eustath. 867, 58 εὐνοσία...
 καὶ ἡ ἀνάπαλιν ἀνοσία κατὰ τὸ δεινῶς πάννυ τὴν ἀν. φέροντας.
 2. σανδάλια Koppiers. Obs. 55] σανδάλιον A. 3. ἐλογίζετ' ἰὼν
 Dobr., ἐλογίζετ' ἐλθὼν πραγμάτων Cobet. N. l. 133. scribendum
 est ἐλογίζετ' ὄψων πραγμάτων, cum venditore pretium compu-
 tabat obsonii. cf. Alex. 179. 186. 5. sic A. scribendum πολὺ
 πάντων ὀψοφαγίστατοι τινες, atque ὀψοφαγίστατοι iam Iacobs.
 Addit. 190. 7. ἐξέθνησκον A. 9. ἂν add. Dobr. Arist. Plut.
 980 p. 121. ἔλεγον τοιαδί Mein. in Ath. ed. 11. 12. πάλοι |
 ἡμᾶς vel τινας | μάτην vel τινας | νήσων τ' Dobr. 13. μηδὲν]
 μηδὲ A. μηδὲν ἐνθάδ' Casaub. δεῦρο μηδὲν Mein. in Ath., μηδὲν
 μήποτ' antehac Menandr. p. 181. 14. νησιαρχῶν] νησιάρχων Mein.
 in Ath. νησιωτῶν Herwerd. crit. 33. ἔστι; δεῖ VL] ἐστιν
 δὴ A. ἔστιν εἰ νόμῳ κατακλείσται (?) Porson. 16. νυνδὲ Μάτων
 Dindf.] νῦν δὲ μακρῶι A. 17. καὶ δὴ Διογ. Mein. melius ὁ δὲ
 Διογ. 18. ἅπαντας Muret. V. l. 19, 3] πάντας A. 19. τοσαῦτα

Iacobs.] τοιαῦτα Α. 20. ἐκείνοις Koppiers. 54] ἐκεῖνοι Α. νεανικοῖ] νεανίσκοι Α.

de *Euthyno* cf. 128, de *Phoenicide* et *Taurca* 48, de *Matone* sophista et lurcone 119. quis *Diogiton* significetur nescio. Euthynus ut unus de σφραγιδονυχαραγορομήταις describitur. 7. ἐκθνήσκειν dicuntur qui deliquium animi passi mortuorum similes sunt Wytttenbach. Plut. De sera num. vind. p. 94. cf. Plat. Leg. 12, 959 a. 15. Meinek. confert Demosth. 4, 33 ἂν πᾶσαν τὴν δύναμιν νόμῳ κατακλείσῃτε ἐπὶ τῷ πολέμῳ μένειν. παραπομπὴν ποιεῖν, i. e. novam oportet piscium vendendorum rationem institui, ut publice certus eorum numerus viritim in singulas domos mittatur. sic ab Atheniensibus σκάφη εἰς τὴν τοῦ σίτου παραπομπὴν εἰς Ἑλλήσποντον mittebantur Demosth. 18, 73. Xen. Hell. 7, 2, 23 οἱ δὲ Κορίνθιοι . . . τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια πάντα σίτου γεμίσαντες εἰς τὸν Φλιούντα παρήγαγον· καὶ . . . ἐκάστης ἡμέρας παραπομπαὶ ἐρίγνοντο. cf. Aeschin. 2, 168. 20. ‘γάμοι non verae sunt nuptiae, sed epulae quales in nuptiis parari solent.’ Iacobs. tales epulas singulos homines privatos sibi parare ceteris esurientibus Phoenicides et Taureas palam conqueruntur.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Casaubonum pro Antiphane apud Athen. 6, 222 a Aristophanis nomen restituentem refellit Meinek. I 339. cf. 272.

191

μακάριόν ἐστιν ἡ τραγωδία
ποιήμα κατὰ πάντ', εἰ γε πρῶτον οἱ λόγοι
ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι,
πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν· ὥσθ' ὑπομνήσαι μόνον
5 δεῖ τὸν ποιητὴν· Οἰδίπουν γὰρ ἂν μόνον
φῶ, τᾶλλα πάντ' ἴσασι· ὁ πατὴρ Λαίος,
μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες,
τί πείσεθ' οὗτος, τί πεποίηκεν. ἂν πάλιν
εἴπῃ τις Ἀλκμέωνα, καὶ τὰ παιδία
10 πάντ' εὐθύς εἴρῃχ', ὅτι μανεῖς ἀπέκτουεν
τὴν μητέρα, ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθὺς
ἤξει πάλιν τ' ἄπεισι . . .
ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,
κομιδῇ δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
15 αἵρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν,
καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πάντα δεῖ

εὐρεῖν, ὀνόματα καινά, τὰ διωκημένα
 πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφὴν,
 20 τὴν εἰσβολήν. ἂν ἔν τι τούτων παραλίπη
 Χρέμης τις ἢ Φεῖδων τις, ἐκσυρίττεται.
 Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Athenaeus 6, 222 a ὑπομνήσομεν τὰ παρ' Ἀντιφάνει λεγόμενα ἐν Πουήσσει τύνδε τὸν τρόπον κτλ. 2. πάντα Δ. κατὰ πάνθ' ἥς γε G. A. Hirschig. Annot. crit. 3. 4. ὥσθ' K.] ὥς Δ. 5. ἂν μόνον | φῶ, τᾶλλα Dindorf.] φῶ τὰ δ' ἄλλα Δ. at μόνον post v. 4 vix credibile. ser. Οἰδίπουν γὰρ. ἂν φράσω, τὰ γ' ἄλλα κτλ. 9. Ἀλκμέωνα Dindf.] Ἀλκμαίωνα. cf. quae nos ad Amphidis Alcmeonem et quae Nauck. Tr. gr. fr. ad Eurip. Alcmeonem adnotavit ac praeterea Timocl. 6, 12. 10. εἴρηχ' Dindf.] εἴρηκεν Δ. 11. μητέρα et δὲ Δ. 12. 13. τ' ἄπεισι . . . ἔπειθ' Casaub.] ταπεισιθ' Δ. ἄπεισιν, εἰθ' ἥξει πάλιν Herwerd. Nov. add. crit. 20. μηδὲν Schweigh.] μηθὲν Δ. 14. ἀπειρήκωσιν Dindf.] ἀπειρηκόσιν Δ. 18. καινά, τὰ Casaub.] καινὰ κάπεται τὰ Δ. deinde διωκημένα Δ. διωκημένα Herwerden. 20. παραλείπη Δ. 21. φίδων Δ. 22. ταῦτ'] πάντ' Mein. Anal. Athen. 95.

2. οἱ λόγοι sunt *argumenta* fabularum. Metagen. 14. Arist. Vesp. 54. 5. Οἰδίπουν φάναι numquam Graecos dixisse arbitrari ita, ut idem esset quod Oedipi nomen pronuntiare. 9. Hyperid. Euxen. xxxiiii 1 οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσασι καὶ τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκαλείων. 11. quomodo in Alcmeonis fabula Adrastus dudum mortuus venire possit et abire non exputo. scribendum est ἀγανακτῶν δὲ δράσας εὐθέως statim post matris caedem indignatus tantum facinus. verba ἥξει πάλιν τ' ἄπεισι pertinere videntur ad errores Alcmeonis post matris caedem. profectus enim est primum ad Oeclem in Arcadiam, ab hoc ad Phegeum (ἐς Ψωφίδα), deinde ad Acheloum, unde Psophidem revertitur et inde profectus a Phegei filiis interficitur. 15. Plat. Cratyl. 425 d οἱ τραγωδοί, ἐπειδὴν τι ἀπορῶσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἰρόντες. cf. Cic. N. d. 1, 53. Grotius Exc. 622 tam facile quam digitulum tollunt machinam (Mein.), i. e. nullo negotio. 18. τὰ διωκημένα Antiphanes scribere vix potuit. cf. 155. at Herwerdeni διωκημένα neque usitatum Atticis est neque sententiae satisfacit. ser. τῶκο-νομημένα. Aristot. Poet. 13 Εὐροπίδης εἰ καὶ τᾶλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ. cf. Plut. Mor. 347e. 20. τὴν εἰσβολήν, ut [Longin.] De subl. 38, 2 (Ἰσοκράτης) εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ (τοῦ Πανηγυρικοῦ) ταῦτα τίθησιν. — ceterum cf. Diphil. 30, 4. 5.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ponticos, quorum multi aut mercaturae causa aut ut philosophorum scholis interessent Athenis versabantur, saepe ludibrio ha-

bitos esse ab Atheniensibus adnotavit Meinekius I 330. 387. fuerunt Alexidis, Epigenis, Timoclis comoediae cognomines.

192

ὅστις ὠψώνηκ' ἴσως
τούτους μεγαλείως ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις
ὑπογάστρι' ἐλθών, ὅσα Ποσειδῶν ἀπολέσαι.
τάττειν τε γεννικῶς παρασκευάζεται
5 πλευρὰν μετ' αὐτῶν.

Athenaeus 7, 302 f ἐπὶ ἰχθύων μὲν ὑπογάστριον λέγουσι, σπασίως δὲ ἐπὶ χοίρων καὶ τῶν ἄλλων ζώων. ἄδηλον δὲ ἐπὶ τίνων ἔταξε τὸ ὑπογάστριον Ἀντιφάνης ἐν τῷ Ποντικῷ ὅταν λέγῃ κτλ. 1. ὠψώνηκε Α. 2. ποσειδῶν ἀπολέσαι Α. 3. ταττειν Α.

pro τούτους v. 2 cum Herwerdeno Mnem. nov. IIII 307 ταύταις, pro ὅσα v. 3 ἃς et pro τάττειν v. 4 utique βράττειν scribendum est. cf. Arist. Ach. 1005. Pac. 1197. Ran. 510. 553. fr. 271. Pherecr. 108, 23. 130, 10. 183. Aristomen. 8. videtur servus indignari quod erus cum meretricibus patrimonium profundat.

ΠΡΟΒΑΤΕΤΣ

Pollux 7, 184 προβατεῖς, προβατευταί. possessorem potius quam pastorem ovium dici arbitror.

193

Βοιώτῃαι μὲν ἐγγέλεις, μῦς Ποντικοί,
θύννοι Μεγαρικοί, μαινίδες Καρύστιαι,
φάγροι δ' Ἐρετρικοί, Σκύριοι δὲ κάραβοι.

Athenaeus 7, 295 c Ἀντιφάνης ἐν Προβατεῖ (sine accentu Α) φησὶν κτλ. 1. βοιωτία Α. 2. θύννοι Α] supra ser. γλαῦκοι C. scilicet animadverterat librarius eum de quo dicturus erat Athenaeus piscem non commemorari. at saepissime is ea verba quibus quod dicit confirmare voluerat, excerpere oblitus est. exempli causa cf. fr. 183. quamquam Archestratus quoque glaucum Megarenses laudat Athen. ibid. ceterum cf. 236.

ΠΡΟΒΑΗΜΑ

Argumento haud dissimilis Cleobularum Cratini, Cleobulinae Alexidis, Sapphus Antiphanis. Mein. I 277. 8. cf. Birt. Elpid. 49.

194

Α. ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοὺς περιβάλλειν
οἰηθείς, μεγάλη δαπάνη μίαν εἴλκυσε πέρικην.

καὶ ταύτην ψευσθεὶς ἄλλην κεστρεὺς ἴσον αὐτὴν ἦγεν. βουλομένη δ' ἔπεται πέρικη μελανούρω.

5 B. κεστρεὺς, ἀνὴρ, μελάνουρος, οὐκ οἶδ' ὅτι λέγεις οὐδὲν λέγεις γάρ. A. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω. ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα διδοὺς οὐκ οἶδε δεδωκώς οἷσι δέδωκ', οὐδ' αὐτὸς ἔχων ὦν οὐδὲν ἐδεῖτο.

B. διδοὺς τις οὐκ ἔδωκεν οὐδ' ἔχων ἔχει;

10 οὐκ οἶδα τούτων οὐδέν. A. οὐκοῦν ταῦτα καὶ ὁ γριφὸς ἔλεγεν· ὅσα γὰρ οἶσθ' οὐκ οἶσθα νῦν, οὐδ' ὅσα δέδωκας, οὐδ' ὅσ' ἀντ' αὐτῶν ἔχεις.

τοιοῦτο τοῦτ' ἦν. B. τοιγαροῦν κἀγὼ τινα εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς βούλομαι γριφον. A. λέγε.

15 B. πίννη καὶ τρίγλη φωνὰς ἰχθῦ δύ' ἔχουσαι πόλλ' ἐλάλουν, περὶ ὧν δὲ πρὸς ὃν τ' ᾤοντο λέγειν τι οὐκ ἐλάλουν· οὐδὲν γὰρ ἐμάνθανεν, ὥστε πρὸς ὃν μὲν ἦν αὐταῖς ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς πολλὰ λαλούσας αὐτὰς ἀμφοτέρως ἢ Δημήτηρ ἐπιτρέψει.

Athenaeus 10, 450c Ἀντιφάνης ἐν τῷ Προβλήματι φησιν κτλ.

1. περιβάλλειν Herwerd. Obs. crit. 52] ἐπιβάλλων A. ἐπιβάλλειν Dalecamp. 3. κᾶτ' αὐτὴν Cobet. N. l. 134. 11. οἶσθ'] οἶσθα A. 15. ἰχθῦν δυ A. 15. πίννη] πίνη Mein. 16. περὶ ὧν δε προς σον A. 19. ἐπιτρέφαι] ἐπιτρίψει Casaub. ἐπιτρίψαι Dobr. an ἐπέτρισεν?

1. contulit Herwerdenus Herodot. 1, 141 ὡς δὲ ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, λαβεῖν (Κῦρον) ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πλήθος πολλὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξειρύναι. 3. Dalecampius et Casaubonus καὶ ταύτης ψευσθέντ', ἄλλην κεστρεὺς ἴσον αὐτῇ ἦγεν, aenigma ita interpretantes: quidam libidinosus multis meretricibus rete iniecerat magnoque sumptu unam extraxit. cum et ab ista elusus fuisset, leno aliam priori parem ei adduxit: volens autem sequitur scortum scortatorem. ego ἐπέχω. 4. Numen. Halieut. Athen. 7, 320e πέρικαισι καθηγητὴν μελάνουρον. improborum societatem hoc proverbio notari arbitrantur. utrumque piscem saxatilem esse et nigrum docet Gesner. De aquatil. 542. 7. quomodo explicari haec posse putaverit Dobraeus, ipse exponit Advers. II 328. mihi admodum dubia est non minus illius quam Casauboni interpretatio. 13. τοιοῦτο τοῦτ' ἦν interrogative personae B recte ut videtur tribuit Meinekius. versibus 15 sq. ipsae illae aenigmatum antea propositorum praestigiae inrideri videntur: 'nihil enim (sani) dicentes tamen aliquid dicere videntur, quod tamen nemo intellegit, ut quibus dicuntur non dicantur et eis solis qui dicunt dicantur'. οὐδὲν γὰρ ἐμάνθανεν is scilicet cui proponebantur. v. 18 nondum persanatus est.

ΠΡΟΓΟΝΟΙ

Non *avi*, sed *privigni privignaeve* dici videntur. cf. Eurip. Ion. 1329. 30. fuit etiam Titinii *Privigna* et Afranii *Privignus*. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 143. 195.

195

τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου
ὅτι τύφος οὐκ ἔνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
τοιουτοσί τις εἰμι, τύπτεσθαι μύδρος,
τύπτειν κεραυνός, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή,
5 φέρειν τιν' ἄρας ἄνεμος, ἀποπνῖξαι βρόχος,
θύρας μοχλεύειν σεισμός, εἰσπηδᾶν ἀκρίς,
δειπνεῖν ἀκλήτος μυῖα, μὴ ἔξελθεῖν φρέαρ,
ἄρχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ὅς' ἂν μόνον
τύχη τις εἰπῶν, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν
10 ἅπαντα. καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
διὰ ταῦτα πάντα σκηπτόν· ἀλλ' οὐδὲν μέλει
τῶν σκωμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὧν φίλος
ἔργοισι χρηστὸς οὐ λόγοις ἔφυν μόνον.

Athenaeus 6, 238 d Ἀντιφάνης ἐν Προγόνοις κτλ. v. 3—7 Eustathius 1951, 45 τούτοις προσθετέον ἐκείθεν (ἐξ Ἀθηναίου) καὶ τὸ τύπτεσθαι μύδρος εἰμι — φρέαρ. 3. τοιουτοσί τις εἰμι Dobr. Arist. Plut. 361 p.44] τοιοῦτος εἰ μὴ δη τις A. 4. τυφλοῦν Eust. τινα A. 5. ἄρας ἄνεμος Lobeck. Aglaoph. 1307] αἰραῖαννεμος A. 7. ἀκλήτως Eust. μὴἔξελθεῖν A. 8. ὅς' C] ὅς A. 9. ταῦτα A. ἀπερισκέπτως Naber. Mnem. nov. VIII 51. ἀπρόσκειπτος Mein. in Ath.

7. aut ἔξελθεῖν aut φρέαρ corruptum est. 12. pro ὧν ser. οὗν. nam ἔφυν cum participio non coniungitur. verba extrema ex Euripidis fabula aliqua excerpta esse censet Herwerden. Nov. add. crit. 20. 1. ceterum cf. Aristophont. 4 et de syntaxi quae adnotavimus ad Arist. Nub. 260. Teleclid. 19.

[ΠΤΡΑΤΝΟΣ]

Non recte Antiphani dedit Meinekios quae Euphanis est fabula.

ΣΑΠΦΩ

Athenaeus 10, 450 e ἐν δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντιφάνης αὐτὴν τὴν ποιήτριαν προβάλλουσιν ποιεῖ γρίφους, ἀπολυομένου τινός.

196

- Σ. ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σφύζουσ' ὑπὸ κόλποις
αὐτῆς, ὄντα δ' ἄφωνα βοῇν ἴσθησι γεγωνόν
καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης
οἷς ἐθέλει θνητῶν, τοῖς δ' οὐδὲ παροῦσιν ἀκούειν
5 ἔξεστιν, κωφὴν δ' ἀκοῆς αἰσθησιν ἔχουσιν
Β. ἡ μὲν φύσις γὰρ ἦν λέγεις ἐστὶν πόλις,
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας.
οὔτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια
τὰκ τῆς Ἀσίας καὶ τὰπὸ Θράκης λήμματα
10 ἔλκουσι δεῦρο, νεμομένων δὲ πλησίον
αὐτῶν κάθηται λοιδορουμένων τ' αἰεὶ
ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὄρων.
Σ. πῶς γὰρ γένοιτ' ἄν, ὦ πάτερ,
ῥήτωρ ἄφωνος, ἦν μὴ ἀλῶ τρὶς παρανόμων;
15 Β. καὶ μὴν ἀκριβῶς ῥόμην ἐγνωκέναι
τὸ ῥηθέν ἀλλὰ δὴ λέγε.
Σ. θήλεια μὲν νῦν ἐστι φύσις ἐπιστολή,
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα·
ἄφωνα δ' ὄντα ταῦτα τοῖς πόρρω λαλεῖ
20 οἷς βούλεθ', ἕτερος δ' ἂν τύχη τις πλησίον
ἐστὼς ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἀκούεται.

Athenaeus 10, 450 e ἐν Σαπφοῖ (Ἀντιφάνους) ἡ μὲν (ποιήτρια) φησὶν (v. 1—5). ταῦτά τις ἐπιλυόμενός φησιν (v. 6—16). ἔπειτα ποιεῖ τὴν Σαπφῶ διαλυομένην τὸν γριφὸν οὕτως (v. 17—21). 1. σώζουσ' Α. 2. αὐτῆς et 18 αὐτῇ Dindf.] αὐτῆς, αὐτῇ. ὄντα Porson.] ἦτα Α. 3. ἠπείρου διὰ πάσης] ἠπείρους διὰ πάσας K., syntaxi Homericā, ut in versu epico. 4. θνητῶν] νήσων invenisse videtur in suo libro Basilius Boisson. Anecd. gr. III 450. δ' οὐδὲ παροῦσιν Dobr. Adv. II 328] δὲ οὐδὲ παρεοῦσιν Α. 10. νεμομένων] φθιγγομένων K. 11. αἰεὶ Α. ante v. 13 nonnulla exciderunt, quibus Sappho non recte solutum esse griphum indicabat. οὐδὲν λέγεις initio inserit Iacobs. Addit. Ath. 242. 14. ἦν μὴ ἀλῶ τρὶς] ἦν ἄλλω τρις Α. ἦν ἀλῶ Cobet. N. l. 5. 6, personae B ea verba tribuens. scribendum est πρὶν ἂν ἀλῶ κτλ. cf. Arist. Ran. 1380. Menand. 609 Mein. 15. ῥόμην Dindf.] ῥῆμην Α. Σ. παλῖεις ἔχων. Β. καὶ μὴν ἀκριβῶς ῥόμην | ἐγνωκέναι τὸ ῥ. ἀλλ' ἤδη λέγε Cobet. 17. μὲν νυν Erfurdt. Obs. 466] μὲν οὖν Α. ἔστιν Α. 19. ταῦτα add. Grotius Excerpt. 627. 21. ἀκούεται (sc. τὰ γράμματα) K.] ἀκούσεται.

2. Hesych. γεγωνόν· τὸ ἐξάκουστον, μεγαλόφωνον. contulit

Basiliï aenigma politicis versibus scriptum (Boissonad. Anecd. gr. III 450) Meinekîus in ed. mai. 14. qui ter *παρανόμων* convictus erat, *δητῶρ* iam esse non poterat. cf. Meier. De bonis damnat. p. 130. C. F. Hermann. Ant. gr. 132, 1. verba *ἀπολύεσθαι*, *ἐπιλύεσθαι*, *διαλύεσθαι* ab Athenaeo promiscue posita inlustravit Lehrs. Aristarch. 205 adn. extr.

197

βυβλιογράφος

παρὰ Ἀντιφάνει ἐν Σαπφοῦ. Pollux 7, 211. βυβλ. K.] βιβλ.

ΣΚΛΗΡΙΑΙ

Aut *Σκυρίας*, quo nomine Sophoclis Euripidisque ferebantur tragoediae fabulam Achillis a patre in Seyro insula abditi tractantes, aut *Σκληρίαν* titulum comoediae fuisse coniecit Meinekîus I 312. III 114.

198

ἔστιν παρ' αὐτὴν τὴν δίφορον συκὴν κάτω

Athenaeus 3, 77 d *διφόρον δὲ συκῆς μνημονεύει Ἀντιφάνης ἐν Σκληρίαις κτλ.* ἔστιν παρ' Porson.] ἔστιν γὰρ παρ' A. ἔστι παρ' Iacobs. Addit. Ath. 57. cf. Arist. Eccl. 708.

ΣΚΥΤΑΙ Η ΤΑΥΡΟΙ

Ταῦροι sunt chersonesi Tauricae gens. fortasse *Σκύθαι Ταῦροι* vel (conl. Plin. N. h. 4, 85 *iugum ipsum Scythotauri tenent*) *Σκυθότανροι* verus fabulae titulus fuit. cf. Peripl. Pont. Eux. p. 6 Huds.

199

ἐπὶ κῶμον δοκεῖ

ἴωμεν ὥσπερ ἔχομεν. B. οὐκοῦν δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες. Χαιρεφῶν οὕτως . .
μεμάθηκε κωμάζειν ἄδειπνος.

Athenaeus 6, 243 c *Ἀντιφάνης ἐν Σκύθῃ κτλ.* 1. εἰ δοκεῖ Dindf. 2. δᾶδα Mein.] καὶ δᾶδα A. 3. lacunam indicavit Dindf. 4. μεμάθηκε κωμάζειν Casaub.] μεμάθηκ' ἐγκωμάζειν A.

1. Thucyd. 1, 3, 1 (ἡ Ἑλλάς) δοκεῖ μοι οὐδὲ τοῦνομα τοῦτο ξύμπασά πω εἶχεν. Plat. Menex. 236 b ὅτε μοι δοκεῖ συνετίθει τὸν ἐπιτάφιον λόγον. verba Χαιρεφῶν κτλ. fortasse personae A tribuenda sunt. ad explendum v. 3 multa possunt excogitari. ceterum *Chae-rephon* qui ab Antiphane commemoratur parasitus non confundendus est cum Socratis amico, mortuo ante Socratem (Plat. Apol. 21 a).

200

ταχὺ γὰρ γίνεται

κακκλησιαστής οἰκόσιτος.

Athenaeus 6, 247f καλεῖται δ' οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. Ἀντιφάνης Σκύθῃ κτλ. 2. κακκλ.] ἔκκλ. A. οἰκόσιτος est qui domi cenat; deinde qui sine convivis cenat; deinde qui de suo patrimonio vivit; denique qui gratis aliquid facit. hic si recte Athenaeus vocem interpretatus est, sententia haec esse videtur: ut inopia Athenienses coegit ut sumptus publicos coercerent, mox etiam qui contionibus populi intersunt mercedem accipient nullam. ceterum nomen ἐκκλησιαστής comicis praeterea non fuisse in usu adnotavit Cobet. V. 1.² 345. 6.

201

σαράβαρα καὶ χιτῶνας πάντες ἐνδεδυκότες.

Pollux 7, 59 ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις Ἀντιφάνης ἔφη κτλ. τὰ δὲ τοιαῦτα ὀνόματα μνηνεύει με καὶ μὴ κρίνειν (probare) νόμιζε. et 10, 168 Ἀντιφάνης ἐν Σκύθαις ἢ Ταύροις κτλ. Bekkerus utrobique sic ut scripsimus ἐνδεδυκότες. initio καὶ addendum esse, nisi σαράβαρα primam tertiamque producat, Meinekius admonet. Phot. σαράβαρα· ἐσθῆς Περσικῇ· ἐνιοὶ δὲ λέγουσι βρακία. σάραπισ· χιτῶν Περσικὸς μεσόλευκος. Hesych. σαράβαρα· τὰ περὶ τὰς κνημίδας (κνήμας?) ἐνδύματα. et σκέλαι· τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρδοι σαράβαρα. Lobeck. Pathol. prol. 112 'σαράβαρα quae eodem modo a Latinis scribuntur, derivata fortasse a vestimenti Persici nomine σάραπισ.' cf. Tertullian. Pall. 4. Resurr. carn. 58. Gesenius יִרְבָּרָס.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Η ΤΥΧΩΝ

Cf. Meinek. I 336. Hesych. Τύχων· ἐνιοὶ τὸν Ἑρμῆν, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ Ἀφροδίτην. Strab. 13, 588 οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ καὶ Κονισάλῳ (cf. Plat. com. 174, 12. 13) καὶ Τύχωνι καὶ τοῖς τοιούτοις. Diodor. 4, 6 τοῦτον δὲ τὸν θεὸν (Πρίαπον) τινὲς μὲν Ἰθύφαλλον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ Τύχωνα. Clement. Alex. Protrept. 10, 102 τί γὰρ ἡγεῖσθε τὸν Τυφῶνα (Meursius Τύχωνα) Ἑρμῆν; Etym. m. 773, 1 Τύχων Τύχωνος· δαίμων ἐστὶ τῶν περὶ τὴν Ἀφροδίτην. poterat tamen etiam miles ipse Τύχων adpellari, i. e. *Fortunae filius*: ut non reiicienda videantur quae de hoc titulo et similibus Ritscheliuss disputavit Parerg. Plaut. 164. 5.

202

. . ἐν Κύπρῳ φῆς, εἰπέ μοι, διήγετε
πολὺν χρόνον; B. τὸν πάνθ' ἕως ἣν ὁ πόλεμος.

- A.* ἐν τίνι τόπῳ μάλιστα; λέγε γάρ. *B.* ἐν Πάφῳ.
οὐτ' ἀπὸ πρᾶγμα τρυφερόν διαφερόντως ἦν ἰδεῖν
5 ἄλλως τ' ἄπιστον. *A.* ποῖον; *B.* ἐρριπίζετο
ὑπὸ τῶν περιστερῶν, ὑπ' ἄλλου δ' οὐδενός,
δειπνῶν ὁ βασιλεύς. *A.* πῶς; ἐάσας τᾶλλα γὰρ
ἐρήσομαι σε τοῦθ'. *B.* ὅπως; ἡλείφετο
ἐκ τῆς Συρίας ἤκοντι τοιούτῳ μύρῳ
10 καρποῦ σύχνη οἷον φασὶ τὰς περιστεράς
τρῶγειν. διὰ τὴν ὁσμὴν δὲ τούτου πετόμεναι
παρῆσαν, οἷαί τ' ἦσαν ἐπικαθίζάνειν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν· παῖδες δὲ παρακαθήμενοι
ἐσόβουν. ἀπαίρουσαι δὲ μικρόν, οὐ πολὺ,
15 τοῦ μήτ' ἐκείσε μήτε δεῦρο παντελῶς,
οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον
αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περισκλήρον, ποιεῖν.

Athenaeus 6, 257 d Ἀντιφάνης ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Στρατιώτῃ
τὰ ὅμοια λέγει περὶ τῆς τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλέων τρυφῆς. ποιεῖ δέ
τινα ἀναπνυνθάνομενον στρατιώτου τάδε κτλ. et 258 b οὐκ ἂν δια-
μάρτοι τις τὸν τοῦ μειρακίου τούτου τοῦ Κυπρίου βίον ὕγρον
ὀνομάζων. 1. ἐν τῇ K. Dindorf. quidni ἄλλ' ἐν? 5. ἄλλως
τ' Dindf.] ἄλλως γ' A. 6. δὲ A. 7. τᾶλλα B] τὰμὰ A. 8.
τοῦθ'. B. ὅπως; Cobet. N. l. 16] τοῦτο· πῶς; 10. σύχνη οἷον Por-
son.] συχνοῦ δ' A. σύχνη οὐπερ Dobr. ser. σύχνη οἷου et v. 9 τοι-
ούτου. 14. ἀπαίρουσαι Herwerd. Mnem. nov. VI 65] ἐπαίρουσαι A.
praeterea v. 12 scribo ἰταμαί τ' ἦσαν ἐπικ. cf. Alexid. 105,
3. 234, 5. 246, 4. de genetivo v. 15 Meinekius confert Heindorf.
Plat. Gorg. 457 e. quamquam quae ille adfert exempla huic ver-
sui non omnia conveniunt.

203

ἐκ τῶν μαγειρείων βαδίζων ἐμβαλὼν
εἰς τοῦψον.

Pollux 9, 48 καὶ μαγειρεῖα... ὁ τόπος, ὅθεν μισθοῦνται τοὺς
μαγείρους, ὡς Ἀντιφάνης ἐν Στρατιώτῃ ὑποδηλοῦν ἔοικεν κτλ.
ἐμβαλὼν] fort. ἐνέβαλον.

204

ὅστις ἀνθρώπος δὲ φῦς
ἀσφαλές τι κτήμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται,
πλεῖστον ἡμάρτηκεν· ἢ γὰρ εἰσφορὰ τις ἤρπακεν

τ' ἀνδοθεὺν πάντ', ἢ δίκη τις περιπεσὼν ἀπώλετο,
 5 ἢ στρατηγῆσας προσῶφλεν, ἢ χορηγὸς αἰρεθεὶς
 ἱμάτια χρυσᾷ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ,
 ἢ τριηραρχῶν ἀπήγξατ', ἢ πλέων ἥλωκέ ποι,
 ἢ βαδίζων ἢ καθεύδων κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν.
 οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅς' ἂν καθ' ἡμέραν
 10 εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχη.
 οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἀρπάσαι
 κειμένην ἂν τις προσελθὼν· ἀλλ' ὅταν τὴν ἐνθεσιν
 ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃς κατεσπακῶς,
 τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιξε τῶν ὑπαρχόντων μόνον.

Athenaeus 3, 103e καὶ παρ' Ἀντιφάνει ἐν Στρατιώτῃ ἢ (ἢ
 om. A) Τύχωνι παραινέσεις εἰσφέρων ἄνθρωπος τοιοῦτός ἐστιν, ὅς
 φησιν κτλ. 1. δὲ φῶς] γεγῶς Valek. Eurip. Phoen. 1282. 5.
 ἢ χορηγὸς Casaub.] χορηγὸς A. 6. χρυσᾷ Grot. Excerpt. 627]
 καὶ χρυσία A. ῥάκκος A. 9. οὐθέν A. 10. εἰσαναλίσκων
 Casaub.] εἰσαναλίσκειν A. τύχη Pors.] τύχοι A. 11. οὐδὲ] κού-
 δὲ? 13. τυγχάνῃς C] τυγχάνῃ A.

3. de perfecto consuetudinis, quod rarius quidem est aoristo,
 sed nequaquam inusitatum, cf. quae adnotavi ad Arist. Eq. 718.
 Anaxandr. 34. Alexid. 257. Theophil. 4. et infra v. 7. 8. 7. ἀπ-
 ἡγξατο 'propter sumptuum magnitudinem, qui totum saepe patri-
 monium funditus evertabant'. Casaub. ποι coniungendum cum
 participio πλέων, ἥλωκε, a praedonibus videlicet. 8. βαδίζων, in
 itinere, ut πλέων in navigatione. cum v. 13. 14 cf. Amphid. 8.
 Athen. 11, 478e πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χεῖλεος ἄκρου.
 Cato cens. Gell. 13, 17 saepe audivi inter os atque offam multa
 intervenire posse; verumvero inter offam atque herbam, ibi vero
 longum intervallum est. 14. Eurip. Hec. 981 ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ
 ἦδ' ἐρημία. Hippol. 785 τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου
 contulit Valek. addo Iph. T. 762 ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ. Heracl. 397 ἐν
 ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἰδρύσεται χθονός. nusquam sic in eis quae ex-
 stant fabulis Aeschylus aut Sophocles, neque vero comici praeter
 hunc versum, non tamen cum Hirschigio (Ann. crit. 3) temptandum.
 Demosth. 19, 152. 262 contulit Cobetus Mnem. VII 66. 7. somel
 quod sciam Plat. Leg. 10, 892e.

205

τῶν ταῶν μὲν ὥς ἅπαξ τις ξεῦγος ἡγάγεν μόνον,
 σπάνιον ὃν τὸ χοῖμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν ὀρυγῶν·
 χρηστὸν ἄνθρωπον δ' ἐάν τις ἕνα μόνον ζητῶν ἴδῃ,
 ὅψεται ἐκ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας.

v. 1. 2 Athenaeus 9, 397a ὅτι σπάνιος οὗτος ὁ ὄρνις (ταῶς) δηλοῖ Ἀντιφάνης ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι λέγων οὕτως τῶν ταῶν — ὀρνύγων. v. 1—4 idem 14, 654e τοσοῦτον γὰρ ἐστὶ τὸ πληθὺς τούτων τῶν ὀρνίθων ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὥς δοκεῖν προμεμαντευμένον τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀντιφάνην ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι εἰρηκέναι τάδε κτλ. Eustathius 1035, 44 ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης εἰπεῖν λέγεται ὅτι κτλ. 1. τῶν A 397] τὸν A 654 et Eust., qui μὲν et μόνον omittit. τῶν A. ἀπαξ τις A 654] ἀπάξης A 397. 2. ὄν] ἦν Casaub. τὸ om. Eust. τι Dobr. πλείους A 654] πλείους δ' A 397. 3. δὲ ἄν et εἰδῆ A. χρῆσθον δὲ ἄνθρωπον ἑάν Eust.

quod v. 1 G. A. Hirschigius Ann. crit. 3 temptabat ἡγὰρ' ἐν μόνον, necessarium certe non est, quamquam adsentitur Cobet. N. l. 136.

ΤΙΜΩΝ

Egregius est de Timone locus Plutarch. Anton. 69. 70. cf. Arist. Av. 1549. Lys. 808. Phrynich. 18. Plat. com. 218 et quae ad Arist. Ran. 130 adnotant editores. hunc ipsum Timonem iam diu mortuum — fuit enim sub exitum belli Peloponnesiaci — significari et ex Antiphanis fabula potissimum Luciani dialogum expressum esse praeter Meinekium I 275. 327. 8 docuit Engerus Annal. Fleckeis. LXXVII 557.

206

ἦκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους,
 λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς
 πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαῖστ' ἀπονέμων.
 ἡμῖν δὲ τοῖς θνητοῖς ἐπριάμην κωβίους.
 ὥς προσβαλεῖν δ' ἐκέλευσα τὸν τοιχωρύχον,
 τὸν ἰχθυοπώλην, 'προστίθῃμι', φησί, 'σοὶ
 τὸν δῆμον αὐτῶν· εἰσὶ γὰρ Φαληριοί.'
 ἄλλοι δ' ἐπώλουν, ὥς ἔοικ', Ὀτρυννικούς.

Athenaeus 7, 309d Ἀντιφάνης δ' ἐν Τίμωνι ἐπαινῶν τοὺς κωβίους καὶ ὁπόθεν εἰσὶ κάλλιστοι δηλοῖ διὰ τούτων κτλ. 3. ψαῖστ' (sic) C] ψαιστὰ A. ἀπονέμων] ἀπονεμῶ recte Cobet. V. 1.² 400. 4. θνητοῖσιν et ut solet κωβίους A. 5. δὲ et τοιχωρύχον A. 6. φησί Casaub.] φημί A.

'cum in emendis gobiis iuberem piscarium ἐπιδόσεως loco aliquid adicere, ille ego vero auctarii loco adicio gobiorum patriam: sunt enim Phalerici: quo nomine carius eos vendere debebam. gobii enim Phalerici tantum ceteris praestare credebantur quantum Otrynici ab aliis vinci.' Casaub. ὥς ἔοικε per ironiam, scilicet. οἱ Ὀτρυνῆς, pagus τῆς Αἰγυπτῶς, noti ex [Demosth.] 44, 9. 35. 7. 8. 9. 44. 52. cf. Kirchhoff. I. A. 324 p. 175.

ΤΡΑΤΜΑΤΙΑΣ

207

μὴ μεστὰς αἰεὶ

ἔλκωμεν, ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον
 παταξάτω τις, καὶ τι καὶ μελίσκιον,
 στροφή λόγων παρελθέτω τις. ἡδύ τοι
 5 ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλήν ἑνός
 παραδίδου δ' ἐξῆς ἔμοι
 τὸν ἀρκεσίγνιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.

A. Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν; B. ἀλλὰ τίς;

A. Φιλόξενος δῆπουθεν. B. οὐδὲν διαφέρει,

10 ὦ τάν· ἐλέγχεις μ' ἔνεκα συλλαβῆς μιᾶς.

Athoneus 10, 446 a Ἀντιφάνης ἐν τῷ Τραυματίᾳ κτλ. 1. αἰεὶ A. 2. λογισμὸς] διάλογος Herwerd. Mnem. nov. VI 65. scr. λογίσκος, *sermoneulus*, ut μελίσκιον. cf. οἰνίσκος, οἰκίσκος. 3. παταξάτω] παρξάτω Mein., quod verbum nimis est violentum. scr. παρξεισίτω. cf. Nicostr. 4 et quae ad Eubul. 37 congeSSI. 4. στροφή λόγων Porson.] στροφή A. ἡδύ τοι Porson.] ἡ αὐτὴ λέγων A. ἡδύ τι Grot. Excerpt. 629. 5. ἐστὶ A. 6. παραδίδου — ἀρκεσίγνιον Athenaei verba esse indicat Dindorfius, post v. 5 plura excidisse censens. 7. τὸν Casaub.] οἶνον A. 9. οὐθὲν A. 10. ὦταν ἐλέγχεις A.

4. Clement. Alex. Strom. 6, 8, 70 ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων confert Meinekius V 78, quod longe aliter dictum est. 5. τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡδέος εἰς τὸ ἐναντίον non suavem esse recte interpretatur Valck. Diatr. 229, unde (nisi a παραδίδου alterum fragmentum incohandum est) facile suppleas τοῦ γ' ἡδέος αὐτοῦ. aliter Herwerd. Obs. crit. 10. 6. non bene Athenaeum suum intellexit Eustathius 1910, 48 ὅτε καιρὸν ἢ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν Εὐριπίδειον μοῦσαν ἀρκεσίγνιός ἐστιν. Bergkii eam vocem in Philoxeni fragmentis (17) inter τὰ ἄδηλα εἶδη recepit. mihi Antiphanes ita demum intellegi posse videtur, si Euripides re vera vinum, in cantico puto, τὸν ἀρκεσίγνιον (fort. ἀερσίγνιον) dixit. id epitheton alter tam alienum ducit poesi Euripidea, ut Philoxeno potius dignum iudicet.

208

κατεσκευασμένος

λαμπρότατον ἱατρεῖον εὐχάλοισι πάνν
 λουτηρίοισιν, ἐξαλείπτροις, κυλιχνίσιν,
 σικύαισιν, ὑποθέτοισιν.

Pollux 4, 183 ἐν Ἀντιφάνους Τραυματία καὶ ταῦτα τῶν ἱατρικῶν σκευῶν κτλ. Pollux 10, 46 καὶ τοῦτο τοῦνομα (λουτήριον)... ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἐκλούτρων ὀνομαζομένων Ἀντιφάνης ἐν Τραυματία κτλ. 2. εὐχάλκοις Mein.] ἐγγάλκοις vel εὐλάμπροις.

3. Arist. Ach. 1063 ὕπεχ' ὥδε τοῦ ξάλειπτρον. Eq. 906 ἐγὼ δὲ κυλίχρινόν γέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι. Hesych. κυλιχρίδες... ἄλλοι πυξίδας ἱατρικάς. Phot. κυλιχρίδα· τὴν ἱατρικὴν πυξίδα. 4. de σικύαις cf. Eubul. 147. Cratel. 41. Arist. Pac. 542.

ΤΡΙΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Scriptam esse post Ol. 100, 1 ex fr. 209, 5 cognoscitur.

209

πολύ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διάφορος
ὁ Φιλόξενος. πρώτιστα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
ιδίοισι καὶ καινοῖσι χρῆται πανταχοῦ.
ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν
ὥς εὖ κέκραται. θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
ἐκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μουσικὴν.
οἱ νῦν δὲ κισσόπλεκτα καὶ κρηναῖα καὶ
ἀνθεσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασιν
ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ἄλλότρια μέλη.

Athenaeus 14, 643 d ὁ Κυθήριος Φιλόξενος, ὃν ἐπαινῶν Ἀντιφάνης ἐν τῷ Τριταγωνιστῇ φησιν κτλ. 2. πρώτιστα Dobr. Adv. II 349] πρώτα A. 3. ιδίοισι Grotius Excerpt. 629] ιδίοις A. καινοῖσι Grotius] κοινοῖσι A. κοὺ κοινοῖσι Bergk. ap. Mein. V 78. 4. τὰ add. Casaub. 5. ἦν A. 6. τὴν ἀληθῶς Grot.] τ' ἀληθῶς A. 7. κισσόπλεκτα Mein.] κισσόπληκτα A. consulto formis non vulgaribus utitur. 8. ἀνθεσιπότατα Elmsl. Arist. Ach. 1151] ἀνθεσιπότατά τε A. flores circumvolitantia apum instar. μέλεα epitheton est, non substantivum. perstringit lyricos, quod ex sola rerum natura imagines petant. μέλεα μελιπτέρωτα Μοισᾶν poeta apud Athen. 14, 633a.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ

Antiphanis et Axionici fabulis hoc nomine inscriptis lucem adferre videtur ad quem Meinekius V 78 relegat Athenaeus 13, 607 f οἶδα δὲ καὶ Πολύστρατον τὸν Ἀθηναῖον, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου, τὸν ἐπικαλούμενον Τυρρηνόν, ὅτι τῶν ἀύλητρίδων τὰ ἱμάτια περιέδνε. erat enim is mos Tyrrhenorum. Timaeus Athen. 12, 517 d παρὰ δὲ Τυρρηνοῖς... αἱ θεράπαιναι γυμναὶ τοῖς ἀνδράσι διακονοῦνται.

210

ἀρετὴ τὸ προῖκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν.

B. λέγεις ἔσσεσθαι τὸν Τιθύμαλλον πλούσιον·

εἰ πράζεται γὰρ μισθὸν ἐκ τοῦ σοῦ λόγου

παρ' οἷς ἐδείπνει προῖκα, συλλέξει συχνά.

Athenaeus 6, 240f Ἀντιφάνης Τυρρονηῶ κτλ. 1. ἀρετὴ Erfurdt. Obs. 447] ἡ ἀρετὴ A. 2. τὸν add. Schweigh. 3. εἰ πράζεται Cobet. N. l. 14] εὐπράζεται A. ἐσπράζεται Casaub. 4. συλλέξει Dindf.] συλλέγειν A. συχνά Cobet.] συχνήν A. praeterea scribendum est παρ' οἷσι δειπνεῖ. παρ' οἷς τε δειπνεῖ Dindorf. — verba personae B non satis concinunt cum v. 1.

de *Tithymallo* agit Athenaeus toto cap. 38 libri 6.

211

δήμου δ' Ἀλαιοὺς ἐστίν. B. ἐν γὰρ τοῦτο μοι

τὸ λοιπὸν ἐστι, καὶ κακῶς ἀκούσομαι.

A. τί δῆτα τοῦτο; B. θροᾶτταν ἢ ψῆτταν τιν' ἢ

μύραιναν ἢ κακὸν τί μοι δώσει μέγα

5 θαλάττιον.

Athenaeus 7, 329e ὅτι δὲ θροᾶτταν ἔλεγον τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον. .παρίστησι. .καὶ Ἀντιφάνης ἐν Τυρρονηῶ κτλ. 1. τῶν | δῆμων Herwerd. Obs. crit. 51. ἀλαιοὺς sine acc. A. ἐν ἄρα — ἔτι λοιπὸν ἦν, ὅτι καὶ Herwerd. 2. ἐστίν A. ἐστίν, εἰ Naber. Mneim. nov. VIII 52. an ἐστ' εἰ καὶ? 4. δώσει] θήσει ('an μ' ὀνομάσει?') Herwerd. Stud. crit. 84. 5.

Ἀλαί pagus est τῆς Αἰγίδος, et Ἀλαιοὺς Kirchhoff. I. A. 157. 188. 230. 237. Ἀλαιοὶς fabula est Menandri. 'videtur poeta mulierculam induxisse pisces vehementer aversantem et Halaeensi civi, apud quos multam piscium capturam fuisse constat, invito animo nubentem'. Mein. 'miracula ponitur a Graecis in convicio. Aesch. Cho. 994. Arist. Ran. 477', item 'ψῆττα. . . Lysistr. 115. Plat. com. 106. nihil certius quam mulierem. . . respondere, se ab illo, quippe Halaeensi, identidem cognomento aliquo ex eo genere. . . laceratum iri.' Herwerd. Stud. crit. 84. 5. de θροᾶττη cf. Archipp. 27. mihi non liquet.

ΤΑΡΙΑ

Intellegenda videtur urna ei similis, de qua Horat. Serm. 2, 6, 10.

212

οὗτος δ' ὄν λέγω

ἐν γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινὸς

ἰδὼν ἑταίρας εἰς ἔρωτ' ἀφίκετο,
 ἀστῆς, ἐρήμου δ' ἐπιτρόπου καὶ συγγενῶν,
 5 ἡθὺς τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης,
 ὄντως ἑταίρας· αἱ μὲν ἄλλαι τοῦνομα
 βλάπτουσι τοῖς τρόποις γὰρ ὄντως ὄν καλόν.

Athenaeus 13, 572a Ἀντιφάνης Ὑδρία (ύδρα Α) κτλ. 2. ἐν rectissime Sauppius Epist. G. Herm. 107] ἐκ. 6. αἱ Dindf.] ἃ Α. ἄλλαι VL] ἄλλοι Α. 7. ον Α. — de particula γὰρ insolentius conlocata cf. 26, 22. ceterum ex v. 4 cognoscitur non omnes ἑταίρας fuisse peregrinas: quod moneo propter Schoemann. Ant. gr.² I 535.

213

Athenaeus 3, 104a καὶ παρ' Ἀντιφάνει δὲ ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι παραινέσεις εἰσφέρων ἄνθρωπος τοιοῦτός ἐστιν, ὅς φησιν... (fr. 204). τὰ αὐτὰ εἶρηκε καὶ ἐν Ὑδρία.

ΤΗΝΟΣ

Alexidi plerumque tribuitur, Antiphani Athen. 13, 572b. cf. Alexidis fab. cogn. — fr. 331 dubitans huc refert Meinek. 315 Halbertsma.

ΦΑΩΝ

Dubium utrum fabulosus ille Sapphus amator an famelicus quidam Pythagorista, de quo cf. Alexid. 221, 15, comoediae nomen dederit. Meinek. I 323.

214

στρώματα,
 κλίνας, τύλας.

Pollux 7, 192 Ἀντιφάνης ἐν Φάωνι κτλ. et 10, 40 ἐν δὲ Ἀντιφάνους Φάωνι κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὑρεῖν τὰς τύλας, στρώματα, κλίνας, τύλας.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ

Non nomen proprium, sed quod novae comoediae indoli magis convenit, adpellativum esse videtur. Meinek. I 326. Toepfel. Progr. Neobr. 1867, 10. cf. Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος Alexidis, Φιλέταιρος Amphididis, Φιλέταιροι Hegesippi.

215

κομψός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὔτοσι
 γαλαθηνός.

Athenaens 9, 396 ed Ἀντιφάνης Φιλεταίρω κτλ. οὔτοι Schweigh.] οὗτος Α. κρωμακίσκος ab Antiphano scriptum esse non potest: nam κρώμαξ est saxorum congeries vel *grumus*. Nauckius Philol. VI 417 κωραλίσκος, porcellum laute adparatum intellegens. qui quomodo *puerulus* dialecto dorica dici debuerit non adsequor. mihi γρυλακίσκος (α γρυλος, γρυλαξ) scribendum videtur. cf. Bekker. Anecd. 33, 1. Herodian. I 154, 22. II 488, 36. sunt autem per multa in αξ desinentia minus usitata. Lobeck. Paral. 276 sq. Pathol. prol. 446 sq. si ut fieri solebat scribebatur γρυλλακίσκος, id facile in id quod praebet Α transire poterat.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ

Fortasse *Philiscus* ille Abydenus, qui ab Ariobarzane cum grandi pecunia in Gracciam missus (Xenoph. Hellen. 7, 1, 27. Diodor. 15, 70) tanta apud Athenienses floruit gratia, ut et civitatem ei donarent et statuam aeneam ponerent, sed post nequissima facinora Lampsaci interfectus est. Demosth. 23, 141. 2. 3. 202. quae coniectura si vera est, adparet fabulam scriptam esse circiter Ol. 103. ceterum fuit etiam Alexidis *Philiscus*.

216

σκευός (τι) ὀλοσίδηρον

ὥς ἐν Ἀντιφάνους Φιλίσκῳ. Pollux 10, 176.

ΦΙΛΟΘΗΒΑΙΟΣ

Sicuti antea multi fuerant Athenis qui Spartiatarum habitum moresque imitarentur, sic tum multi ad Thebanorum consuetudines se componebant. eos inrideri sententia est Meinekii I 486 adn. 14.

217

πάντ' ἔστιν ἡμῖν· ἥ τε γὰρ συνώνυμος
 τῆς ἔνδον οὔσης ἔρχελευς Βοιωτία
 τμηθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης
 χλιαίνεται, αἶρεθ', ἔψεται, παφλάζεται,
 5 προσκάεθ'· ὥστε μηδ' ἂν εἰ χαλκοῦς ἔχων
 μυκτῆρας εἰσέλθοι τις, ἐξελθεῖν πάλιν
 εἰκῇ· τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοήν.
 Β. λέγεις μάγειρον ζῶντα; Α. πλησίον δέ γε
 ταύτης ἄσιτος ἡμέραν καὶ νύχθ' ὄλην
 10 κεστρεύς, λοπισθείς . . . πασθείς, στραφεῖς,
 χρωσθείς, ὁμοῦ τι πρὸς τέλος δρόμον περῶν,

σίξει κεκραγώς, παῖς δ' ἐφέστηκε ῥανῶν
 ὄξει, Αἰβυς τε καυλὸς ἐξηρασμένος
 ἀκτῖσι θείαις σιλφίου παραστατεῖ.

- 15 B. εἴτ' οὐκ ἐπωδούς φασιν ἰσχύειν τινές;
 ἐγὼ γὰρ ἤδη τρεῖς ὁρῶ μασσωμένους,
 σοῦ ταῦτα συστρέφοντος. A. ἢ τε σύννομος
 τῆς κυφονώτου σῶμ' ἔχουσα σηπίας,
 ξιφηφόροισι χειρὸν ἐξωπλισμένη

- 20 τευθὺς μεταλλάξασα λευκαυγῇ φύσιν
 σαρκὸς πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασιν,
 ξανθαῖσιν αὔραις σῶμα πᾶν ἀγάλλεται,
 δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη.

. ὥστε γ' εἴσιθι.

- 25 μὴ μέλλε, χῶρει· δεῖ γὰρ ἡρισθηκότας
 πάσχειν, εἴαν τι καὶ παθεῖν ἡμᾶς δέη.

Athenaeus 14, 622 f πάντ' ἔστιν ἡμῖν, κατὰ τὸν ἡδιστον Ἀντιφάνην, ὃς ἐν τῷ Φιλοθηβαίῳ φησὶν ἢ τε κτλ. v. 1—4 idem 4, 169 c Ἀντιφάνης δ' ἐν Φιλοθηβαίῳ κτλ. 3. τηθεῖσα 623 A] μιχθεῖσα 169 A. 4. αἰρεθέξεται A 623. 5. μηδανει χαλκεὺς A. 10. λοπισθεῖς C] λεπισθεῖς. Phot. λοπίζειν· οὐ λεπίζειν. cf. Aristophan. fr. 135. Antiph. 128. Cobet. N. l. 12. 14, qui paullo post ἄλσι πασθεῖς, ἐκστραφεῖς. malim ἄλσι καταπασθεῖς, στραφεῖς. πασθεῖς C et epit. Hoesch.] σπασθεῖς A. καταπλυνθεῖς add. Casaub. ἐκπλυνθεῖς Dobr. 11. τέλος Mein.] τέλος μέρος A. 12. σίξει C] ἥξει A. ἔδει Dobr. παῖς τ' Cobet. ρανων A. 14. παραστρατεῖ A. 15. ἐπωδὰς Cobet. 17. σύννομον (σῶμα) Herwerd. Nov. add. crit. 22. 18. κυφονώτου Toup. Emend. III 121] κουφονώτου A. σῶμ'] σχῆμ' Koppiers. Observ. 57. σηπίας C] σηπία A. 21. πυρωτοῖς A. πυρωποῖς Mein. διπίσμασιν Abresch. 22. αὐγαῖς Porson. 24. ὥστε γ' A. ὥστ' C. proclive est supplere τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔστιν· ὥστε γ' εἴσιθι.

2. 'nomen puellae fortasse fuit Κωπαῖς'. Mein. Anal. Ath. 299. immo Enchelys, aptissimum meretricis cognomen. 5. προσκάεται iniuria suspectum Meinekio: comice enim id quod cavendum erat ne fieret eis quae fieri debebant addit. 8. tam egregium coquum negat usquam inter vivos reperiri posse. 11. χρωσθεῖς, 'fried brown' Dobr. 12. ῥανῶν, aceto conspersurus, scil. ubi piscem ab igne removerit. Dorio Ath. 7, 309 f (Mein.) στρέφοντα δὲ (φησὶ δεῖν) ἀλείφειν καὶ ὑποπάσσειν ἀλλ' ὀλίγω, ἀφελόντα δὲ ὄξει ῥανῶν. 13. 14. i. e. caulis et folia laserpitii iuxta posita sunt. Plin. N. h. 19, 45 folia (laserpitii) aurei coloris. 46 probatio sinceri prima in colore modice rufo et cum frangitur candido intus, mox

translucente. 15. 'servus ero dicit se alicunde parasse unde ce-
nent οἱ τρεῖς (16), adulescens, amica et ipse servus. miratus adu-
lescens eum adloquitur ut magum et incantatorem.' Dobr. 'et sunt
qui nihil posse incantatores putent.' Dalecamp. Cobetus ut suam
coniecturam (ἐπωδάς) probet confert Plat. Charimid. 155c εἶπον ὅτι
τὸ φάρμακον εἴη φύλλον τι, ἐπωδὴ δὲ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη, ἣν
εἰ μὲν τις ἐπάδοι ἅμα καὶ χρῶτο αὐτῷ, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιοῖ τὸ
φάρμακον· ἄνευ δὲ τῆς ἐπωδῆς οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φύλλου. ita
coquus cibis ῥῆσιν suam quasi quandam incantationem addit, ut
efficiant quod vult. 17. 'in verbo συστρέφοντος ioci cardo est.
ut enim magi torto rhombo homines vinciunt, sic coquus' torto
obelo. Iacobs. Addit. 334. 19. ξιφῶφ. χ. dicit anteriores manus
in modum ensium prominentes. Schweigh. 22. Meinekios con-
fert Verg. Aen. 6, 204 *discolor auri aura refulsit*.

4. utique scribendum videtur αἴθεθ': nam inter τὸ χλιαί-
νεσθαι et ἔψεσθαι anguilla non tollitur, sed *infervescit*. elatiori
autem orationi id verbum egregie accommodatum est. 11. pi-
sceem comparat cum cursore, qui non multum abest quin metam
attingat.

218

οὐ δεινὸν ἔστι προσφάτους μὲν ἂν τύχη
πωλῶν τις ἰχθῦς, συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς
τοῦτον σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν,
ἐὰν σαπροὺς κομιδῇ δέ, παίζειν καὶ γελᾶν;
5 τοῦναντίον γὰρ πᾶν ἔδει τούτους ποιεῖν·
τὸν μὲν γελᾶν, τὸν δ' ἔτερον οἰμῶζειν μακρὰ.

Athenaeus 6, 225 f Ἀντιφάνης... ἐν Φιλοθηβαίῳ φησὶν κτλ.

2. συναγαγόντα Grotius Excerpt. 631] συνάγοντα A. 4. κομιδῇ
δὲ Schweigh.] δὲ κομιδῇ A.

Fortasse ex Philothebaeo etiam fr. 276 excerptum erat.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Fuit etiam Strattidis *Philocteta*. cf. huius editionis I 724.
Antiphontis potius tragoediam significari putat Meinekios I 314. 16.
cf. Nauck. Tr. gr. 615. 16. ex *Philotide* nomen corruptum esse
idem Meinekios suspiciatur III 129. Sophocli denique tribuit
Bergkios Ztschr. f. Alt. 1855 p. 110.

219

σοφόν γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει
τὸ γῆρας, ὥς δὴ πόλλ' ἰδόν τε καὶ παθόν.

Stobaeus Floril. 115, 15 Ἀντιφάνους ἐκ Φιλοκτήτου. Ἀντι-

φάνους Α] Σοφοκλέ. Trinc. et Vind. 1. ἔχει] πέλει Voss. pr., quo deleto ἐστὶ. ἐστὶ Trinc. τοῦσι πρ. τ. β. καλῶς Bergk. 2. παθόν Α] μαθόν.

ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ

Philometorem et Philopatorem unam eandemque comoediam fuisse proclivis est coniectura. sed ut Philometori unice aptum est fr. 220, ita Philopatorem quodammodo Turpilii fabula cognominis tuetur. Mein. I 313. 14. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 107 sq. ceterum etiam Posidippi Philopator fuit.

220

ἔμμητρον ἂν ἦ τὸ ξύλον, βλάστην ἔχει.
μητρόπολις ἐστὶν οὐχὶ πατρόπολις πόλις.
μήτραν τινὲς πωλοῦσιν ἥδιστον κρέας.
Μητρᾶς ὁ Χῖος ἐστὶ τῷ δήμῳ φίλος.

Athenaeus 3, 100 d μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ Ἀντιφάνης ἐν Φιλομήτορι οὕτως κτλ. 1. ἔμμητρον ἂν Α. 2. in exitu πόλις add. Mein. 4. Μητρᾶς (i. e. Μητρόδωρος) Mein.] μήτρας.

Theophr. H. pl. 1, 6, 5 ἅπασαι δ' (αἱ ῥίζαι) ἔμμητροι. Caus. pl. 5, 17, 2 τὰ ξύλα τὰ ἔμμητρα διαστρέφεται κατειργασμένα ἤδη μέχρι οὗ ἂν τελέως ἀναξηρανθῇ. 2. Μητρόπολις et Πατρόπολις Meinek. at non opus est nomine proprio: siquidem is qui loquitur matri plus quam patri verecundiae deberi comice exemplis demonstrat. sic μητρόπολιν urbem dici ex qua coloniae deducantur, non πατρόπολιν. 4. 'Metrodorum Chium, Anaxarchi Abderitae Ol. 110 clari magistrum commemorat Diog. L. 9, 58.' Mein. Μητρόδωρος ὁ Χῖος ἐν Τρωικοῖς Athen. 4, 184a. περὶ φύσεως Cic. Acad. 2, 23, 73.

ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ

Cf. *Philopator* Posidippi et Sexti Turpilii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 107.

221

γεγάμηκε δῆπου. Β. τί σὺ λέγεις; ἀληθινῶς
γεγάμηκεν, ὃν ἐγὼ ζῶντα περιπατοῦντά τε
κατέλιπον;

Athenaeus 13, 559 d Ἀντιφάνης ἐν Φιλοπάτορι κτλ. Eustathius 1552 init. τῶν τις παλαιῶν φίλον χθὲς μὲν ἄξυνγα σήμερον δὲ γυναικὶ ἐκδοθέντα οἰκτισάμενος, οἴμοι, ἔφη, χθὲς ἔζη, ὥς δῆθεν σήμερον τεθνεώσ. 1. τί σὺ Dobr.] σὺ τί Α. 2. τε add. Koppiers. ex Eustathii verbis forsitan aliquis conligat v. 2 scribendum esse τέθνηκεν, ὃν κτλ. — si forte senex fuit de quo loquitur poeta, optime convenit fabulae Turpilianae fr. 1.

ΦΙΛΩΤΙΣ

Alciph. 1, 36, 4 commemoratur μακαρία Φιλώτις, meretrix.
Plut. Rom. 29 θεράπεινα Φιλώτις.

222

οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον ὥσπερ ἄλλοτε
ἔψειν ἐν ἄλμῃ φημί. *A.* τὸ δὲ λαβράκιον;
B. ὅπτᾱν ὄλον. *A.* τὸν γαλέον; *B.* ἐν ὑποτρίμματι
ξέσαι. *A.* τὸ δ' ἐγγέλειον; *B.* ἄλεις, ὀρίγανον,
5 ὕδωρ. *A.* ὁ γόγγρος; *B.* ταυτόν. *A.* ἡ βατίς; *B.* χλόη.
A. πρόσσετι θύννου τέμαχος. *B.* ὀπτήσεις. *A.* κρέας
ἐρίφειον; *B.* ὀπτόν. *A.* θάτερον; *B.* τάναντία.
A. ὁ σπλήν; *B.* σεσάχθω. *A.* νῆστις; *B.* ἀπολεῖ μ' οὔτοσί —

Athenaeus 14, 662 b Ἀντιφάνης ἐν Φιλώτιδι τὴν σοφίαν τῶν
μαγείρων ἐμφανίζων φησὶν κτλ. et 7, 295 d ὁ δ' αὐτὸς (Ἀντιφάνης)
ἐν Φιλώτιδι καὶ ταῦτα λέγει κτλ. (desunt tria verba extrema).

1. γλαυκίδιον A 295] γλνκίδιον A 662. 2. ἔψειν A 295] ἔλειν
A 662. φημί om. A 295. cf. Cobet. N. l. 19. 3, 4. ἐν ὑπο-
τρίμματι ξέσαι Casaub.] ἐνυποτριμματίζεσθαι A 295. ἐν ὑποτρίμματι
ξέσθαι A 662. ἐγγέλειον Schweigh.] ἐγγέλιον A utrubique. ἄλεις
A 295] ἄλας A 662. 5. ταυτον A 295. 6. ὀπτήσεις A 295]
ὀπτῆς εἰς A 662. 7. ἐρίφειον A 295] ἐρίφιον A 662.

erus coquo de convivio adparando properans et quam brevis-
sime praecipit. 7. 'haedi caro assa esto: caro altera autem, i. e.
agnina (nam opponuntur vulgo τὰ ἐρίφεια τοῖς ἀρνείοις), elixa.'
Coraes. at θάτερον κρέας usquam dici posse carnem agninam et
τάναντία esse carnem elixam prorsus incredibile est. scr. *A.*
τάρνιον; *B.* ταγηνιεύς (ut antea ὀπτήσεις). fort. etiam pro
ὀπτόν scribendum est ὅπτα. 8. 'quamvis nostro palato licet nec
faretus nec nudus admodum sapiat, aliter indicarunt veteres; apud
quos etiam torreri et nescio quo condimento parari solitum repe-
rias. Athen. 3, 149 f. ut hic sic etiam 3, 96 c coniunctim nomi-
nantur σπλήν et νῆστις.' Schweigh.

ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ

Sic semper inscriptiones vetustiores. Harpocrat. Φρεάρριος
... ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος. Steph. Byz. Φρέαροι (sic RV)
δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Φρεάρου Ἀθήνησιν ἐπι-
σήμου ἥρωος. ὁ δημότης Φρεάριος. τὰ τοπικὰ Φρεαρόθεν, Φρεα-
ρόνδε, Φρεαροῖ. cf. Lys. 21, 8. Isae. 5, 5. Demosth. 18, [84].

223

στακτὴ δυοῖν μυαῖν οὐκ ἀρέσκει μ' οὐδαμῶς.

Athenaeus 15, 691 d Ἀντιφάνης ἐν Φρεαρκίῳ (Φρεαρρῳ Α) στακτῆς τοῦ μύρου μνημονεύων φησί κτλ. antea permagno venire istud unguentum Athenaeus narraverat, minis quinque et decem; itaque quae loquitur mulier eo quod duabus minis emptum erat nequaquam contenta est.

ΧΡΥΣΙΣ

Meretrix sine dubio. 'quae si eadem est quam commemorat Menander (288 Mein.), Antiphanea fabula postremis poetae dramatis accensenda est.' Meinek. I 328. Caecilii Statii fabula erat *Chrysion*. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 39. quamquam nihil inpedit quominus Χρῦσις scribamus idque nomen ipsius illius sponsi aureos montes possidentis esse statuamus, qui fr. 224 commemoratur. Chrysis Corinthius est Thuc. 2, 33.

224

τῷ σατραποπλούτῳ δ', ὥς λέγουσι, νυμφίῳ,
κεκτημένῳ τάλαντα, παῖδας, ἐπιτρόπους,
ξεύγη, καμήλους, στρώματ', ἀργυρώματα,
φιάλας, τριήρεις, τραγέλαφους, καρχήσια,
5 γαυλοὺς ὀλοχρύσους — Β. πλοῖα; Α. τοὺς κἀδους μὲν οὖν
καλοῦσι γαυλοὺς πάντες οἱ προγάστορες.

Athenaeus 11, 500 e Ἀντιφάνης Χρυσίδι (Χρῦσιδι Α) κτλ. 1. τῷ σατραποπλούτῳ Dobr. Adv. II 335] σαπροπλούτῳ Α. 2. ἐπιτρόπους corruptum. 4. etiam τριήρεις et τραγέλαφοι poculorum sunt genera. cf. Athen. 500f et Epinic. 2, 8. Eubul. 48. Alexid. 106. 5. Hesych. γαυλοί· καὶ τὰ Φοινικικὰ πλοῖα γαῦλοι καλοῦνται... τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας γαυλοὺς καλοῦσι. etiam v. 6 altera pars corrupta est. ὥς προγάστορας?

225

τέτταρες δ' αὐλητρίδες
ἔχουσι μισθὸν καὶ μάγειροι δώδεκα,
καὶ δημιουργοὶ μέλιτος αἰτεῦσαι σκάφας.

Athenaeus 4, 172c οἳ δὲ ἐκχωρίστο τὰ τῆς ὑποργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὀψαρτυτικῆς δὲ τῶν μαγείρων, Ἀντιφάνης διεσάφησεν ἐν Χρυσίδι οὕτως κτλ. v. 3 Eustathius 1858, 53. 2. δώδεκα] IB Α. 3. αἰτεῦσαι Eust. Hesych. δημιουργός... λέγεται δὲ καὶ γυνὴ δημιουργός, ἥ ἐν τοῖς γάμοις

(τὰ) *πέμματα πέσσει*. indignatur erus quod ad placentas conficiendas mulieres totos alveos mellis poscant. de coquis apud Athenienses cf. Philyll. 10. Alexid. 129.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

226. 227

τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρακωμένη
 ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη,
 καὶ βολβὸς εἰς τις καὶ παροψίδες τινές,
 σόγχος τις ἢ μύκης τις ἢ τοιαῦθ' ἃ δὴ
 5 δίδωσιν ἡμῖν ὁ τόπος ἄθλι' ἀθλίοις.
 τοιοῦτος ὁ βίος, ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων.
 Β. οὐδεὶς κρέως παρόντος ἐσθίει θυμόν,
 οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν

 τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ τι παθεῖν
 10 πέπωσθ' ἐκάστῳ τῶν φίλων; ταχὺ δὴ λαβὼν
 ὅπτα μύκητας πρηνίνους τουσδὶ δύο.

Athenaeus 2, 60c Ἀντιφάνης τὸ δεῖπνον — πυθαγορίζειν. καὶ προσελθὼν· τίς γὰρ κτλ. v. 11 Herodian. I, 61, 3 σημαίνει δὲ (ὁ μύκης) καὶ τοὺς ἀμαντίας τοὺς περὶ τὰ δένδρα γινομένους, ὡς παρὰ Ἀντιφάνει· ὅπτα μύκητας πρηνίνους τούσδε δύο. 60, 30 μύκητά τε καὶ μύκην. cf. II 639, 17. 679, 1. Choerob. Bekker. Anecd. 1399 post verba ex Herodiano exscripta, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ὅπτας μύκητας πρηνίν δύο. fallitur Dindorfius Aristoph. fr. p. 205, n. 496. 3. τις add. Grot. Excerpt. 637. 9. τίς γὰρ κάτοιδ' ἡμῶν κτλ. Mein. Anal. Ath. 32.

conloquitur Pythagorista aliquis cum adversario eius disciplinae, cuius verba sunt v. 7. 8. itaque non recte Meinekius cum Dobraeo Adv. II 298 v. 7. 8 tamquam alterum fragmentum a superioribus separavit. 10. τῶν φίλων, ut omnes Pythagorei inter se amici sunt.

228

τοῦ δ' ἂν τις ἄλλου πρὸς θεῶν, τίνος εἵνεκα
 εὔξαιτο πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων,
 ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
 σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος ἡδίστης θεῶν;
 5 τοῦ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
 ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι δὲ
 δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

Athenaeus 1, 3f Ἀντιφάνης φησίν. 1. τοῦ δ' ἂν Porson.]

τοῦ δὲ γάρ CD. τοῦ δὲ γάρ B. τίνος εἶνεκα K.] οὔνεκα BD. περ οὔνεκα VL, unde Iacobsius et Porsonus, quamquam περ in nullo codice est, effinxerunt πάτερ, οὔνεκα. 3. παραβοηθεῖν L] περιβοηθεῖν V. 5. καὶ] καὶ τοῦ B. 6. οὐχὶ — δὲ Porson.] οὐχὶ δὲ — γάρ. 7. non recte Herwerdenus Nov. add. crit. 22 proposuit μόνοισι δειπνοῖσιν τ. π. π.: nam epitheto λαμπροῖσι cum vi praeposito satis indicatur non in magnificentia epularum satiandi potestatem sitam esse. totius autem sententiae summa haec est: divitiarum voluptatem in auxiliandi facultate, non in edendi bibendique licentia cerni. — v. 4 ex tragoedia excerptus est.

229. 230

οὔτοι δὲ τὰ δειπνα τῶν ἐν τῇ πόλει
ἀφορῶσι . . καὶ πέτονται δεξιῶς
ἐπὶ ταῦτ' ἄκλητοι . . .

οὐς . . ἐκ κοινοῦ . .

5 ἔδει τρέφειν τὸν δῆμον, αἰεί θ' ὥσπερ
'Ολυμπίασί φασι ταῖς μνίαις ποιεῖν
βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακόπτειν πανταχοῦ.

Athenaeus 1, 4. 5 οὔτοι δὲ — ἄκλητοι, Ἀντιφάνης φησί. καὶ ἐπάγει· οὐς ἐκ κοινοῦ — πάνταχοῦ. 1. οὔτοι] οὔτ B. οὔτοι δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει | τὰ δειπν' ἀφορῶσι Salmasius. οὔτοι δὲ πρὸς τὰ δ. τῶν ἐν τῇ π. | ἀφορῶσιν αἰεί καὶ Meinek. τῶν ἐν τῇ πόλει | λαμπρῶν vel λιπαρῶν ἀφορῶσι K. 3. ταῦτ'] ταῦτα codices. ἄκλητοι] ἄκλητος CD. 6. Ὀλυμπίασι Schweigh.] Ὀλυμπιάσι. 5. ὥσπερ Salmas. ὅπερ Dobr. et verbis οὐς ἐκ κοινοῦ — τὸν δῆμον Antiphani abiudicatis Meinek. in Ath.

'ait poeta bonum factum fore, si parasiti isti' publice 'alantur fiatque illis quod solet muscis Olympiae; hoc est ut non prius ineantur ab iis qui volunt una esse convivia, quam in gratiam parasitorum bovem mactaverint.' tamquam bos in muscarum gratiam sit mactatus. Casaub., adlato Plin. N. h. 29, 107 eo mirabilius est Olympiae sacro certamine nubes earum (muscarum) immolato tauro deo quem Myioden vocant extra territorium id abire. addit Schweighaeuserus Aelian. De nat. an. 5, 17 ἱερῶν γοῦν (Ὀλυμπίασι) καταθνομένων τοσούτων καὶ αἵματος ἐκχεομένου καὶ κρεμαμένων κρεῶν αἱ δὲ (μνῖαι) ἀφανίζονται ἐκοῦσαι καὶ τοῦ γε Ἀλφειοῦ περαιοῦνται εἰς τὴν ἀντιπέρασ ὄχθην... καὶ παρὰ τὸν τῶν ἄθλων χρόνον ἀπαλλάττονται. cf. 11, 8. Paus. 5, 14, 2. Antiphani's iocum pro vero venditat Eustathius 1454, 24.

231

τὸ δὲ

ξῆν εἰπέ μοι τί ἔστι; τὸ πίνειν φήμ' ἐγώ.

ὄρᾳς παρὰ ρεΐθροισι χειμάρροισι ὅσα
 δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
 5 βρέχεται μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίνεται,
 τὰ δ' ἀντιτείνονθ' οἷονεὶ δίδωκεν τινὰ
 ἣ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

Athenaeus 1, 22 f Ἀντιφάνης λέγει κτλ. Eustath. 1612, 15 καὶ Ἀντιφάνους ἀπορίαν 'τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι, τί ἐστιν'; ἥς λύσις 'τὸ πίνειν φῆμ' ἐγώ'. καὶ παρωδίαν ἐκείνην ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους ὄρᾳς κτλ. (Sophocl. Antig. 712 sq.) 2. τὸ ante πίνειν cum Meinekio delendum. 7. σχόντ' Grotius] ἔχοντ'. αὐτόπρεπον Eustath. recte Iacobsius Addit. Ath. 14 omnia uni personae continuat: alii B. τὸ πίνειν κτλ. participium σχῶν rarius invenitur: Soph. El. 551. Eurip. Hel. 469. Antiphont. 5, 67.

232

ἄρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χουσίον·
 μόνου γὰρ αὐτοῦ διαμένειν εἴωθ' ἀεὶ
 τὸ χρῶμα ταυτό· τῶν φίλων δὲ τοὺς τρόπους
 οὐδέποθ' ὁμοίως ξωγραφοῦσιν αἱ τύχαι.
 5 πλοῦτος δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπου τρόπων.
 ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχροῖα πράττη πράγματα,
 τί τοῦτον ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἶε ποιεῖν;

Stobaeus Floril. 91, 14 Ἀντιφάνους A. v. 6. 7 Stobaeus Floril. 2, 3 Antiphanis Gesner. Apostol. 13, 13 n (Leutsch) Ἀντιφάνους. Antonius Mel. II p. 7, 27 ed. Gesn. addito Antiphanis nomine. 2. αὐτοῦ A] ἀεὶ. εἴωθ' ἀεὶ] εἴωθε δὴ Valcken. 3. ταυτό B] δ' αὐτό. 4. ὁμοίους Cobet. N. l. 137. 5. ἀνθρώπου] ἀνθρώποις B. ἀνθρώπων Herwerd. Obs. crit. 53. 6. ὅς ἂν Cobet. γὰρ] τις Stob. 2, 3 et Apost. πράττη] τις πράττη A. ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχροῖα τις πράττη, λέγε Mein. 7. τοῦτον A] τούτων Voss. ἀπορήσαντα πράξειν προσδοκᾷς Stob. 2, 3 et Apostol., nisi quod hic εὐπορήσαντα. v. 5 post 7 conlocat O. Hense Lect. Stob. 45, v. 6. 7 ac fortasse etiam v. 5 a reliquis separandos et tria fragmenta discernenda esse opinio est Meinekii. neutrum credo. sententia haec est: aurum praeter cetera petendum: solum enim semper eundem colorem servat. ac praeterea quasi obrussa quaedam est morum hominis: nam ubi cet.

233

ὁ διδοὺς τὸν ὄρκον τῷ πονηρῷ μαίνεται·
 τοῦναντίον γὰρ νῦν ποιοῦσιν οἱ θεοί.

ἐὰν ἐπιорκήσῃ τις αὐτούς, εὐθέως
 ὁ διδούς τὸν ὄρκον ἐγένετ' ἐμβρόντητος, ὥς
 5 οἶμαι δικαίως, ὅτι πεπίστευκέν τι.

Stobaeus Floril. 27, 8 Ἀντιφάνους Α. Ἀντιφώντος Trinc.
 2. νῦν] πᾶν Herwerd. Obs. crit. 53, conl. fr. 218, 5 3. αὐτούς
 Α] αὐτός. 4. διδούς] δούς Cobet. Mnem. VIII 116. cf. quae ad
 Arist. Nub. 1421 conguessimus exempla.

sententia verborum, quae quoniam non plena est non facile
 intellegitur, haec esse videtur. credebatur a deis puniri qui peieraret.
 hoc olim forsitan verum fuerit: *nunc* (νῦν) dei prorsus contra
 faciunt: puniunt enim non eum qui peierat, sed eum qui homini
 periuro iusiurandum permittit: itaque quisquis id facit insanire
 recte dicitur.

234

σφαῖραν λαβὼν

τῷ μὲν διδούς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἄμα,
 τοῦ δ' ἐξέκρουσε, τὸν δ' ἀνέστησεν πάλιν,
 κλαγκταῖσι φωναῖς
 5 ἔξω, μακράν, παρ' αὐτόν, ὑπὲρ αὐτόν, κάτω,
 ἄνω, βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει.

Athenaeus 1, 14. 15 διηγείται δὲ τὴν φαινίδα παιδιὰν οὕτως
 Ἀντιφάνης κτλ. ἐκαλεῖτο δὲ φαινίδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως (?) τῶν σφαι-
 ριζόντων. 3. ἐξέκρουσε] ἐξέκρουσεν B. scribendum videtur ἐξ-
 ἐκρουεν, nam ἀνέστησεν quidem manifesto corruptum est. 5. ὑπὲρ
 αὐτόν C, om. cod. Corsel. 6. βραχεῖαν] ταχεῖαν Schott. ἐγκατα-
 στρέφει] καταστρέφει Porson. ἀπόδος, ἐγκαταστρέφει Dobr. Adv.
 II 293. 'give me back a short ball'. ἐγκαταστρέφου tuo te loco
 tene. Mein.

Cn. Naevii Tarentillae fr. 2 contulit O. Ribbeck. Com. Rom.
 fr.² p. 19. 20. quamquam satis diversa est utriusque eclogae
 ratio. — 3. 'huius ex manibus pilam excussit'. Mein. 5. 6. im-
 perare is qui loquitur alteri videtur quomodo pila iacienda sit.
 Pollux 9, 165 ἡ δὲ φαινίδα (ἐν σφαίρα παιδιὰ) εἴρηται. . . ὅτι ἑτέρω
 προδείξαντες ἑτέρω ῥίπτουσιν, ἐξαπατῶντες τὸν οἴομενον (ἐναντιούμε-
 νον?). — cf. 283.

235

κρύψαι, Φειδία,
 ἅπαντα τᾶλλα τις δύναιτ' ἂν πλὴν δυοῖν,
 οἶνόν τε πίνων εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών.
 ἀμφοτέρα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων
 5 καὶ τῶν λόγων ταῦθ'· ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
 μάλιστα τούτους καταφανεῖς ποιεῖ.

Athenaeus 2, 38 b Ἀντιφάνης κτλ. v. 1—3 Eustathius 1770, 8. 2. ἅπαντα VL] πάντα BCD. 3. τε πίνων] θ' ὑποπιὼν Herwerd. Obs. crit. 51. πεπωκὼς G. A. Hirschig. Ann. crit. 4. sed πίνων utpote de consuetudine dictum recte se habet. 6. καταφανεῖς αἰτούς ποιεῖν Schweigh. τοῦτο καταφανεῖς πᾶσιν ποιεῖν Mein. ἀρρουμένους μάλιστα μάλιστα τοῦτο Cobet. N. l. 36.

236

ἐξ Ἥλιδος μάγειρος, ἐξ Ἀργους λέβης,
Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα,
ἰχθὺς Σικυῶνος, Αἰγίου δ' αὐλητρίδες,
τυρὸς Σικελικός,
5 μύρον ἐξ Ἀθηνῶν, ἐγγέλεις Βοιωταίαι.

Athenaeus 1, 27 d Ἀντιφάνης που ὁ χαρίεις τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ιδιώματα οὕτω καταλέγει κτλ. Eustathius 974, 54 Ἀντιφάνης τὸν ἐξ Ἥλιδος μάγειρον, τὸν ἐξ Ἀργους λέβητα, τὰς ἐξ Αἰγίου αὐλητρίδας καὶ ἄλλα ἐπάγει· μύρον κτλ. 1. ἄρρου B. 3. σικυώνιος. 5. ἐγγέλεις Dindf.] ἐγγέλυσ. in Athenaei ed. v. 4 post 5 conlocat Mein.

cf. fr. 193. neque vinum Phliasium neque tibicinas ex Aegio conductas alibi usquam commemorari memini.

237

ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς
ἀφρῶ σκιασθὲν χρυσοκόλλητον δέπας
μεστόν, κύκλῳ χορεῦον, ἔλκουσι γνάθοις
ὄλκοις ἀπαύστοις, παντελαῶς ἐστραμμένον
5 τᾶνῳ κάτω δεικνύντες.

Athenaeus 11, 781 e ποτήριον τορνευτόν. καὶ τορνευτὰ Ἀντιφάνης κτλ. 2. σκιασθὲν Valcken. Callim. fr. p. 258] σκια καὶ. an σκεπασθὲν? 3. γνάθοιν Mein. Anal. Ath. 213. 4. ἐστραμμένον Villebrun] ἐστραμμένοις.

3. pro χορεῦον, cum Athenaeus pocula τορνευτὰ ab Antiphane commemorari testetur, necessario scribendum τορνευτόν. 4. melius ὄλκαῖς ἀπαύστοις, denique τετραμμένον τᾶνῳ κάτω δ.: exhaustum enim poculum invertitur, ut τὰ ἄνω fiant κάτω. orationis genus prorsus est tragicum, ut apud Alexid. 119.

238

ὠνείδισάς μοι γῆρας ὥς κακὸν μέγα,
οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἢ ζημία,

οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.
5 [τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.]

Stobaeus Floril. 115, 9 Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους A Voss. cf. Meinek. I 62. II 247. 8. 1. γῆρας] τὸ γῆρας Voss. 2. οὐ Gesner] ὧ. θάνατος δ' A. v. 5 Sophocli tribuitur Stob. 116, 39, Acrisio Sophoclis (63 Nauck.) Stob. 119, 7. imitationem Ciceronis Cat. mai. 2 'senectus, quam ut adipiscantur omnes optant, eandem accusant adeptam: tanta est stultitiae inconstantia et per-versitas' indicavit M. Hauptius Opusc. III 380. cf. etiam fr. 94.

239

οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκεν,
ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδ' ἐλύσατο
πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὥφλεν δίκην.
οὕτω τὸ γῆρας σωφρονοῦν οὐκ εὐτυχεῖ.

Stobaeus Floril. 116, 26 Ἀντιφάνους Voss. desunt versus in A. 1. κατεδήδωκεν Voss. 2. ἐλύσατο, ex servitute. — sequebatur apud poetam disputatio, cur in tanta modestia tamen senectus misera esset. fallitur enim Herwerdenus Stud. crit. 82. κατεμώρανεν, cf. Eubul. 54.

240 a. b

σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής·
ὅταν ἤ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὅξος γίνεται.
πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον
ἅπαντα τὰνθρώπεια προσφοιτᾷ κακὰ.

Stobaeus Floril. 116, 13. 14. utrobique Ἀντιφάνους A. coniunxit haec ad unum fragmentum Meinekii in comicorum editione utraque, separavit in Stob. v. 3. 4 etiam Arsenius Viol. 129. 1. σφόδρ' Mein.] σφόδρα τί. ἡμῶν ὁ βίος A] ὁ βίος ἡμῶν. comparat Grotius Anthol. Pal. II 43 ἂν περιλειφθῇ μικρόν ἐν ἄγγελσιν ἡδέος οἴνου, εἰς ὃξὺ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον. οὕτω ἀπαντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν γῆρας ὁ πρεσβύτης γίνεται ὀξύχολος. 3. ὡς πρὸς Cobet V. l.² 163 sq. 'graecum est ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν καταφυγεῖν. si transpones, praepositio non repetitur: ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγεῖν'. Cobeti hanc esse legem, non Atticorum, quamquam nubem testimoniorum congerit, tria docebunt exempla: Isocr. 15, 160 ὑπὲρ τοῦ μὴ πλουτεῖν ὥσπερ τῶν μεγίστων ἀδικημάτων ἀπολογίαν δεῖ παρασκευάζεσθαι. Arist. Av. 538 κατεσκεδάσαν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν ὥσπερ κενεβρεῖων. Nub. 947 ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηπῶν ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀπολείται. ἐργαστήρια Athenis sunt

opificum tabernao, quo omnes Athenienses accedere solebant. apte Cobetus contulit Lys. 24, 20.

241

δέσποιν', ὅταν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ,
ᾧ μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι,
οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ
καὶ πρότερον ὁμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι.

Stobaeus Floril. 27, 5 Ἀντιφάνους Α. 2. ἐπιωρκ. Β] ἐπιωρκ.
4. ἐπιωρκ. Gaisf.] ἐπιωρκ. — cf. Amphid. 42.

242

πάρεστιν ὅσον χρηστόν, ἐπαγωγὸν πᾶνν,
οἶνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα·
ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς
πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

Athenaeus 1, 28 f Ἀντιφάνης κτλ. πάρεστιν Iacobs. Addit. 26] ἔστιν. v. 3. 4 non recte a prioribus separavit Dindorfius, quia 6, 270 c ex Euripide (fr. 887) excerpserit ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὐ, ubi Nauckius plurimas eius sententiae imitationes conegessit. Antiphanem quoque eclogam Euripideam expressisse facile cognoscitur et ex priore nominis Κύπριν syllaba producta (ut Eubul. 67, 8) et ex tragica forma πράσσουσιν v. 4. cf. Mein. Anal. Ath. 13, 14, qui recte iudicat posteriores versus Athenaeum prorsus inepte optimorum vinorum enarrationi interpositum fuisse, si non cum duobus prioribus cohaerent.

243. 244

βίος θεῶν γὰρ ἔστιν ὅταν ἔχῃς ποθὲν
τάλλότρια δειπνεῖν μὴ προσέχων λογίσμασιν.
Β. μακάριος ὁ βίος· δεῖ μ' αἰεὶ καινὸν πόρον
εὐρεῖν ὅπως μᾶσθημα ταῖς γνώθοις ἔχω.

Athenaeus 1, 8 d Ἀντιφάνης δέ φησι βίος — λογίσμασιν. καὶ πάλιν μακάριος κτλ. ὁ βίος· δεῖ Mein.] ᾧ βίος ᾧ δεῖ CD. μάκαρος ὁ βίος· οὐ δεῖ Casaub. 3. μ'] δ' Dobr. 4. εὐρεῖν ὅπως Mein.] εὐρίσκειν ὥς. εὐρεῖν ἔμ' ὥς Dobr. Adv. II 293. de sententia Meinekii comparavit Apollodor. Caryst. 5, 15. sermo est concertantium inter se, quorum alter per ironiam dicit parasitorum vitam scilicet felicissimam esse, cum semper novae machinae sint excogitandae cet. alterius verba Athenaeus in solutam orationis formam mutavit. poeta ni fallor μ. ὁ β., ᾧ γε δεῖ καινῶν αἰεὶ | πόρων, ὅπως κτλ.

245

ἐς μακαρίαν τὸ λουτρόν, ὥς διέθγκέ με.
ἐφθὸν κομιδῇ πεποίηκεν, ἀποκναίσειεν ἄν
κᾶν ὅστισοῦν μου λαβόμενος τοῦ δέσματος.
οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα θερμόν ἐσθ' ὕδωρ.

Athenaeus 1, 18 c (τῶν βαλανείων) τὸ βλαπτικὸν Ἀντιφάνης δηλοῖ κτλ. 1. ἐς Mein.] εἰς. 2. πεποίηκεν B] πεποίηκ'. ἀποκναίσειεν] ἀποκνίσειεν C. 3. κᾶν Porson.] καὶ. 4. τι add. Casaub.

Hellad. Phot. Bibl. 535, 2 οἱ Ἀττικοὶ κατὰ τι πάτριον ἔθος οὐ χροῶνται τῇ εἰ διαφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας ἢ ἐς μακαρίαν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ διχρόνου ἐκφωνοῦσι τὴν πρόθεσιν. (Mein.) — cf. Arist. Eq. 1151 cum mea adn. et Lehrs. Popul. Aufs. 344 adn. versu 4 non poetae, sed Athenaei verba contineri videntur. στερεόν certe corruptum.

246

μεταλλάξαι διάφορα βρώματα
ἐσθ' ἡδύ, καὶ τῶν πολλαῖς θρυλουμένων
διάμεστον ὄντα τὸ παραγεύσασθαί τινος
καινοῦ, παρέσχε διπλασίαν τὴν ἡδονήν.

Athenaeus 2, 45 a μεταλλάξαι βρώματα διάφορά ἐσθ' ἡδύ, φησὶν Ἀντιφάνης κτλ. 1. τὸ γὰρ μεταλλάξαι διάφορα βρ. Casaub.] μ. βρ. διάφορα. 2. θρυλ. Dindf.] θρυλλ. 4. παρέσχε διπλ. τ. ἡδ. Schweigh.] διπλ. π. τ. ἡδ. Porson. Adv. 106 διπλ. γὰρ π. ἡδ.

Anaxipp. 1, 4 οὔτοι (οἱ μάγειροι) τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλουμένα ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βυβλίων.

247

τὸ γὰρ πεπαιδευῆσθαι, μόνον ἄν τις τοῦτ' ἔχη,
ἀληθές ἐστι καὶ τὸ τῶν ἀδικημάτων
μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας,
ἐλεεῖν δὲ πάντως.

Stobaeus Floril. Gaisf. IIII append. ms. Florent. p. 34 Ἀντιφάνους. 1. ἔχη Mein.] ἔχοι. 2. καὶ παρ' ἡδικοτότων H. Iacobi V οἰ. lxxv. ἐλεεῖν H. Iacobi] ἐλεῖν. cf. Cobet. V. 1.² 16. quae H. Iacobi V 79 proposuit nullius sunt pretii. bene idem contulit Demosth. 21, 12 εἰς τοσοῦτον ἀφίχθε φιλανθρωπίας. ὥστε καὶ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων τὸ λαμβάνειν δίκην ἐπέσχετε. ac similiter Philem. 88, 14. v. 2 utique εὐνηθές ἐστι scribendum est. dixerat quispian humanum esse inimicis ignoscere. respondet alter non semper ita se habere: humanitatem enim per se solam, si iustitia et severitate careat, nimiamque ignoscendi facilitatem stolidam esse.

ἐλεεῖν πάντως, *usquequaque ignoscere*. de sententia cf. etiam Menand. 531. 569 Mein.

248

τί φής; . . . ἐνθάδ' οἷσιν τι καταφαγεῖν
ἐπὶ τὴν θύραν, εἶθ' ὥσπερ οἱ πτωχοὶ χαμαὶ
ἐνθάδ' ἔδομαι . . . καὶ τις ὄψεται;

Athenaeus 2, 163 ed. Dind. Ἀντιφάνης κτλ. cum fr. 249 in solo C exstat, edidit primus Koppiers. Observ. phil. 58. 1. τὸ δεῖπνον ἐνθάδ' οἷσιν καταφ. Herwerd. Obs. crit. 53. 3. scribendum videtur ἐνθάδ' ἔδόμειθα (sic Naber. Mnem. nov. VIII 54) καὶ παριῶν τις ὄψεται; cf. Aristoph. fr. 474.

249

εὐτρεπίζετε

ψυκτῆρα, λεκάνην, τριπόδιον, ποτήριον,
χύτραν, θυῖαν, κάκκαβον, ζωμήρυσιν.

Athenaeus 2, 163 ed. Dind. ὁ αὐτὸς (Ἀντιφάνης) κτλ. 1. εὐτρεπίζετε Bothius] εὐτρεπίζε. 2. ποτήριον Rubinken] πότερον. πτερόν Bergk. σπόγγον, πτερόν Mein. ed. mai. 3. θυῖαν Mein.] θυεῖαν. ψυκτῆρ notus ex Plat. Symp. 213 extr., ubi cf. schol. et Rubnk. Tim. 278. 9.

250

ὥς δυστυχεῖς, ὅσοισι τοῦ κέρδους χάριν
ἐπίπροσθε τᾶσχα φαίνεται εἶναι τῶν καλῶν.
ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν.

Stobaeus Floril. 16, 12 Ἀντιφάνους Α. Ἀντιφώντος Trinc. 1. ὥς Α] ὦ. 2. τᾶσχα Mein. in Stob.] ταῖσχα.

251

ἐγὼ γυναικὶ δ' ἐν τι πιστεύω μόνον,
ἐπὰν ἀποθάνῃ μὴ βιώσεσθαι πάλιν,
τὰ δ' ἄλλ' ἀπιστῶ πάνθ' ἕως ἂν ἀποθάνῃ.

Stobaeus Floril. 73, 48 Ἀντιφάνους Α. Ἀντιφώνου Trinc. 3. ἂν add. A Voss. Trinc. — Herwerdeno Obs. crit. 54 v. 3, Meinekio in praef. Stob. ultima verba πάνθ' κτλ. suspecta sunt, cuius suspicionis idoneam causam non video.

252

ὀφθαλμιῶν ἄνθρωπος ἰσχυρῶς, καὶ
πάμπολλα πάσχων, ἐν ἀγαθὸν πάσχει μόνον,
ὅτι οὐχ ὀρᾷ γυναῖκα τοῦτον τὸν χρόνον.

Stobaeus Floril. 73, 52 Ἀντιφάνους Α. Arsenius Viol. 129.
3. ὅτι Mein.] ὅτ' Α. ὅταν Voss.

253

τί φῆς; λαθεῖν ζητῶν τι πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο διαφέρειν οἶει
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Stobaeus Floril. 74, 9 Ἀντιφάνους Α. γυναῖκ' Porson. Adv. 304]
γυναῖκα. ἐρεῖς] ἔρις Α. 2. διαφέρειν οἶει Porson.] διαφέρει.
λίαν διαφέρει Β.

254

μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν συνειδότην
ὁ χρόνος, ὃν ἀεὶ λανθάνειν ἀμηχανῶ.

Stobaeus Eclog. phys. 1, 8, 5 Ἀντιφάνους 'sic A ut videtur'.
Gaisf. 1. με add. VAE. 2. ἀμηχανῶν V.

255

τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν.
πάντ' ἔστ' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφυγότα.

Stobaeus Floril. 116, 15 τοῦ αὐτοῦ (Ἀντιφάνους) Α. Arsenius
Viol. 130. 2. ἰδεῖν γὰρ Arsen. — v. 1 scribendum est ὥσπερ
ὄρμος ἐστὶ, conl. quem attulit Meinekios Bion. Diog. L. 4, 48
τὸ γῆρας ἔλεγεν ὄρμον εἶναι τῶν κακῶν· εἰς αὐτὸ γοῦν πάντα κατα-
φευγεῖν.

256

ὦ γῆρας, ὥς ἅπασι τοῖς ζητοῦσί σε
ψέγειν ἀφορμὰς παραδίδως τοῦ πράγματος.

Stobaeus Floril. 116, 16 Ἀντιφάνους Α. 1. ὥς] ὅσας Cobet.
N. 1. 138. 2. ψέγειν] λέγειν Β.

257

οἴμοι τάλας, ὥς ἄδικον ὅταν ἡ μὲν τύχη
λίπη τινὸς τὴν τάξιν, ὁ δὲ τρόπος μένη.

Stobaeus Floril. 107, 5 Ἀντιφάνους Α. om. Trinc. 2. μένη
Gaisf.] μένη Α.

258

καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς.
τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δ' ἐπιτίμησιν φέρει.

Stobaeus Floril. 97, 1 Ἀντιφάνους Α. Arsen. Viol. 138. .v. 1

Menand. monost. 300. Gnomol. Byzant. Wachsmuth. (Stud. z. d. gr. Gnom.) 192 οὐ τὸ πένεσθαι αἰσχρόν, ἀλλὰ τὸ κακῶς εὐπορεῖν.

259

ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρὸς κακός,
πάντας βλέποντας παραλαβὼν τυφλοὺς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 93, 20. Arsenius Viol. 129. coniuncti cum duobus Menandri versibus (fr. 600 Mein.) Ἀντιφάνους esse dicuntur in cod. A et Arsen. Viol., Ἀριστοφάνους Trinc. cf. 328. Clemens Alex. Strom. 4, 5, 24 ἔμπαλιν δὲ Ἀντιφάνης ὁ κομικός, ὁ πλοῦτος, φησί, πλεόν θάτερον (θατέρου Sylb.) βλέποντας παραλαβὼν τυφλοὺς ποιεῖ. 2. πάντως Mein. ed. mai. βλ. π. τ. π. Clem.] τυφλοὺς βλ. π. πάντας ποιεῖ Stob. 'nisi forte praestat πλεόν τι θατέρου βλέποντας παραλαβὼν | τυφλοὺς ποιεῖ Mein. ed. min. Cic. lael. 15, 22, 54 non enim sola ipsa Fortuna caeca est, sed cos etiam plerumque efficit caccos quos complexa est. (Mein.)

260

νιῶ γὰρ ἀγαπητῷ τι πράττων πρὸς χάριν
ἔρανον ἑμαυτῷ τοῦτον οἶομαι φέρειν.

Stobaeus Floril. 83, 19 Ἀντιφάνους A. om. Trinc.

261

ὅστις δ' ἐρυθριᾷ τηλικούτος ὢν ἔτι
πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακός.

Stobaeus Floril. 79, 7 Ἀντιφάνους A. falso apud Stobaeum coniunctum cum 262 et 263. non praetereundum est γονεῖς.

262

ὅστις γὰρ ὁμολόγόν τι μὴ ποιεῖ πατρί,
πάντων ἂν οὗτος κατεφρόνησε τῶν θεῶν.

Stobaeus Floril. 79, 7. cf. fr. 261. ὁμολόγόν] ὁμολογῶν A. ποιῇ Gesn. marg.] ποιῇ. κατεφρόνησε] καταφρονήσαι Mein. — insanabilem esse locum edicit Cobet. N. 1. 614. scribendum est ὅστις δ' ἂν εὖ λέγοντι μὴ πεισθῇ πατρί, conl. Soph. Ant. 723. 725. 771. 1031. 2. 1255.

263

τοῦ γὰρ πατρὸς κρατεῖν μὲν αἰσχύνην φέρει,
ἡττημένῳ δὲ δόξα νικητήριος.

Stobaeus Floril. 79, 7. cf. fr. 261. 2. ἡττημένῳ] ἡσσημένῳ.

hoc fragmentum a duobus superioribus iam separavit Grotius. tragico attribuit Nauck. Tr. gr. p. 723 (459). in A perperam v. 2 *Φιλήμονος* praefigitur, cuius proximum est fragmentum. nihil ego video causae cur Antiphani abiudicetur. *νικητήριον* 55, 3.

264

μὴ ὄμμασιν τὸ σῶμα λαμπρύνειν θέλε,
ἔργοις δὲ καθαροῖς καὶ τρόποις τὴν καρδίαν.

Stobaeus Floril. 74, 3 *Ἀντιφάνους* A. ὄμμασιν] *χρώμασιν* Gesner. Grot. *ὄμμασιν* Iacobs. Addit. Athen. 348, in Lect. Stob. tamen p. 115 Gesnero adsentiens. non ab Antiphane, sed a Christiano homine confectos esse hos versus 'quovis pignore' contendit Herwerdenus Obs. crit. 54. quod quamquam probat Meinekius praef. Stob. XIII, ego quidem non credo, nihil hic reperiens quod non etiam a 'quovis pagano' scriptum esse possit. ὄμμασιν tamen mutandum est in *βάμμασιν*. Arist. Ach. 112. Pac. 1174. 6. Plat. Leg. 12, 956 a.

265

δούλω γὰρ οἶμαι πατρίδος ἐστέρημένῳ
χρηστὸς γενόμενός ἐστι δεσπότης πατρίς.

Stobaeus Floril. 62, 9 *Ἀντιφάνους* A. om. Trinc. 1. δούλω] *δοῦλος* AB. 2. *δεσπότης πατρίς*] δ' ἔπος τῆς πατρίδος AB.

266

τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ᾧ φιλιότη,
ὃς ἔνεκα τοῦ ξῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος;

Stobaeus Floril. 53, 9 *Ἀντιφάνους* A. 1. *μισθοφόρος* Grot.] *μισθοφόρων* A Voss. τί δ'; οὐχὶ θανάτῳ μισθοφορῶν ὀφείλεται vel τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφορῶν ὀφειλέτης Iacobs. Lect. Stob. 97. 8, conl. Horat. Ep. Pis. 63 *debemur morti nos nostraque*. τίς δ' οὐχὶ θανατῷ μισθοφόρος, ᾧ φιλιότη Cobet. N. 1. 135 conl. Plat. Phaed. 64b οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῷσι. his accedat mea coniectura τίς δ' οὐχὶ θάνατον μισθοφορῶν ὀφλισκάνει, ut γέλωτα, αἰσχύνην, παράνοιαν ὀφλισκάνειν, alia.

267

ἐπεὶ γὰρ ἀποθνήσκειν ἀνάγκη γίνεται,
τὸ προῖκ' ἀποθανεῖν ἐστὶ φανερόν τι ζήμια.

Stobaeus Floril. 51, 18 *Ἀντιφάνους* A. 1. ἀνάγκη K] ἀνάγκη. fortasse ex eadem fabula cum fr. 266. videtur mercennarius aliquis vitae rationem defendere. 'cum mors necessitatis lege omnibus

sit inposita, is lucrum facit qui vitam vendit; qui gratis moritur, manifestum damnum habet'.

268

οὐκ ἔστιν οὐδὲν λεγόμενον μακρῶς, ὅτε
ὁ λέγων ὑποτάττει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα.

Stobaeus Floril. 34, 4 Ἀντιφάνους] Ἀντιλόχου Trinc. Antiloichi, al. Antiphanis Gesner. τοῖς λόγοις om. Trinc. ὅταν — ὑποτάττει Mein. — melius intellegerem, si scripsisset τοὺς λόγους τοῖς πράγμασιν.

269

τὸ μὴ συνειδέναι γὰρ αὐτοῦ τῷ βίῳ
ἀδίκημα μηδὲν ἡδονὴν πολλὴν ἔχει.

Stobaeus Floril. 24, 7 Ἀντιφάνους A. Ἀντιφῶν Trinc. αὐτοῦ Mein.] αὐτοῦ. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 515.

270

τὰ πονηρὰ κέρδη τὰς μὲν ἡδονὰς ἔχει
μικρὰς, ἔπειτα δ' ὕστερον λύπας μακρὰς.

Stobaeus Floril. 10, 22 Ἀντιφάνους A Voss. Ἀντιφῶντα Trinc. Maximus Conf. 41 p. 64. ἔπειτα] εἶτα A Voss. λύπας] τὰς λύπας A Voss.

271

συνεχῶς γὰρ ἐμπιμπλάμενος ἀμελὴς γίνεται
ἄνθρωπος, ὑποπίνων δὲ πάνυ φροντιστικός.

Athenaeus 2, 40 c Ἀντιφάνης φησίν. ἐμπιμπλάμενος Herwerd. Obs. crit. 51] ἐμπιμπλάμενος. ἀμελὴς γ. ἄνθρ. Mein.] ἄνθρ. ἀμ. γ. ἀμβλὺς γ. ἄνθρ. G. A. Hirschig. Ann. crit. 4, nulla necessitate. pro συνεχῶς scribendum videtur ξηρῶν conl. Athen. 2, 39 d ἐκ τροφῆς ξηρᾶς οὐτ' ἂν σκώμματα γένοιτο οὐτ' αὐτοσχέδια ποιήματα. ὑποπίνειν, i. e. parcius bibere, saepissime per iocosam quandam λιτότητα significat largius potare. cf. quae ad Arist. Av. 494 adnotavimus.

272

στεφάνους ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο,
καὶ δᾶδα χρηστὴν ἡμμένην χρηστῷ πυρί.

Athenaeus 15, 686 b κατὰ τὸν Ἀντιφάνη κτλ. κατὰ τὸν Ἀντιφάνη· στεφάνους Mein.] κατὰ τὸν Ἀντιφάνους A. στεφάνους excidisse iam Casaubonus monuerat. δᾶδα et χρηστῷ A. ἐνεγκε — τῶν χριστῶν δύο καὶ δᾶδα χριστὴν — χριστῷ πυρί Mein. Anal.

Ath. 335. 'χριστὸν πῦρ intellego ignem in quem unguenta in-
iecta sunt'. at cf. 128, 4. 145. 242. Alexid. 15, 8. Theophil. 4, 3.
Philem. 32. Arist. Pac. 563. Av. 593. Lys. 702.

273

οὐδ' ἤψεν κρέα
οὐδ' ἐγκέφαλον, ὅπτα δὲ καὶ τὰς κοιλίας·
οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος.

Athenaeus 1, 12 b ζωμὸν δὲ οὐκ ἐποίει Ὅμηρος θύων βοῦς,
οὐδ' ἤψεν κρέα — ἦν ἀρχαῖος. Ἀντιφάνης φησί. ἤψεν Dindf.]
ἤψε. si etiam quae praecedunt, ut coniecit Meinekius, sunt Anti-
phanis, sic scribenda erunt: ἀλλ' οὐκ ἐποίει ζωμόν, οὐδ' ἤψεν
κρέα. idem Meinekius confert Schol. Hom. Il. 21, 362 οἶδεν Ὅμη-
ρος ἔψησιν κρεῶν, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐ παρεισάγει.

274

αἰὲ δὲ πρὸς Μούσαισι καὶ λόγοις πάρει,
ὅπου τε σοφίας ἔργον ἐξετάζεται.

Athenaeus 1, 3 b διόπερ ἐκεῖνα τῶν Ἀντιφάνους ἐρεῖ κτλ.
2. ὅπου τε VL] ὅπου BCD. ὅπου τι Mein. ed. mai. pro πάρει
v. 1 Meinekius ἄρ' εἶ. nam εἶναι dici, non παρεῖναι πρὸς τινι,
concl. Demosth. 19, 127 ἦν ὅλος πρὸς τῷ λήμματι. addo Diphil.
99. contra Eubul. 63 πρὸς τούτοιςιν δὲ (i. e. praeterea) παρέσται
σοι κτλ. huc non pertinent. fortasse tamen scribendum καὶ λό-
γοιςιν εἶ vel πρὸς Μούσας σὺ καὶ λόγους φέρεται.

275

νήτας, σχαδόνας, κάρυ' ἐντραγεῖν, ῥ', ἐγκρίδας,
ῥαφανίδας ἀπλύτους, γογγυλίδας, χόνδρον, μέλι.

Athenaeus 2, 56 e ὅτι δὲ τὸ ἀπλυτοὶ ἐπὶ τῶν ῥαφανίδων ἀκούειν
δεῖ . . . δηλοῖ Ἀντιφάνης γράφων κτλ. 1. ἐντραγεῖν Schweigh.]
ἐντρώγειν. ῥ' Dindf.] ῥά. non audiendus est Ruhnken. Tim. 189.

276

ἐν νόσημα τοῦτ' ἔχει·
αἰὲ γὰρ δξύπεινός ἐστι. B. Θετταλὸν λέγεις
κομιδῇ τὸν ἄνδρα.

Athenaeus 2, 47 b τὸ δὲ δξύπεινος . . . καὶ Ἀντιφάνης κτλ.
Herculem significari animadvertit Meinekius. ex Alcestride aut ex
Omphale Philothebaeove excerptum esse potest.

277

ἐὰν μὲν ἄρα πέπερι φέρῃ τις πριάμενος,
στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον.

Athenaeus 2, 66 d Ἀντιφάνης. 1. ἐὰν Dindf.] ἄν. φέρῃ τις Dindf.] τις φέρῃ, quod ita admitti posse Dindorfius animadvertit, ut tetrametros trochaicos fuisse statuamus, quorum posterior incipiebat a πριάμενος. 2. γράφουσι Dindf.] γράφῃ CD. *ad populum ferunt ut crucietur*. Arist. Av. 1052. Alexid. 126, 17. 'nam qui Athenas piper aliasque merces in Asiae emporiis emtas inportabant', a sycophantis 'in periculum capitis vocari' solebant, tamquam 'regis Persarum speculatores'. Casaub.

278

τὸ μὲν ἀτυχῆσαι παντὸς εἶναι μοι δοκεῖ,
ἀνδρὸς δ' ἐνεργεῖν ἀτυχίαν ὀρθοῦ τρόπου.

Stobaeus Floril. 108, 29 continuo scriptum post fr. 281. discrete Meinek. Ἀντιφάνους A. v. 1 om. B. 2. ἀνδρὸς] πρῶως Hal-
m. an ἱλαρῶς? ὀρθῶ τρόπῳ Grotius.

279

νῦν δεῖ περιόντα πέπερι καὶ καρπὸν βλίτου
ξητεῖν.

Athenaeus 2, 66 Ἀντιφάνης πάλιν κτλ. περιόντα Dindf.] περι-
ώντα. cf. Pherecr. 186.

280

ἐχθρὸς μετὰ πέντ' ἔπινον, ἡμέραν τρίτην
μεθ' ἑπτά.

Zonaras 1745 τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τρίτης ἡμέρας...
Ἀντιφῶν κτλ. Ἀντιφάνης Meinek. Cur. crit. 75. μετὰ πέντε,
μεθ' ἑπτά, i. e. συμποτῶν.

281

τὰ τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν εὐγενῆ.

Stobaeus Floril. 108, 29. a fr. 278 separavit Meinek. τὰ]
τὰ τῆς B. 'forsan τὰπὸ τῆς' Mein. γνησίως Jacobs. Addit. 322
ex Menand. 198 Mein.] ἡπίως. εὐγενῆ] εὐμενῆ Trinc.

282

οἴμοι κακοδαίμων, τὸν τράχηλον ὡς ἔχω.

Athenaeus 1, 14 f πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περι τὴν σφαιριστικὴν ἀμίλλης τό τε κατὰ τοὺς τραχηλισμοὺς ῥωμαλέον. Ἀντιφάνης κτλ. accesserunt haec ex C. confert Casaubonus Galen. III 301 Basil. ὅταν γὰρ συνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀποκαλύοντες ὑφαρπάσαι τὴν μεταξὺ διαπονῶσι, μέγιστον αὐτὸ καὶ σφοδρότατον καθίσταται, πολλοῖς μὲν τραχηλισμοῖς, πολλαῖς δ' ἀντιλήψεσι παλαιστικαῖς ἀναμειγμένον, ὥστε κεφαλὴν καὶ αὐχένα πονεῖσθαι τοῖς τραχηλισμοῖς.

283

φαινίνδα παίζων ἦεις ἐν Φαινεστίου.

Athenaeus 1, 15 a ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων, ἣ ὅτι εὗρετῆς αὐτῆς, ὥς φησιν Ἰόβας ὁ Μανρούσιος, Φαινέστιος ὁ παιδοτρίβης. καὶ Ἀντιφάνης κτλ. ἦεις] νῆστις Cobet. N. l. 137. ἦν τις vel εἴ τις 'sententia imperfecta' Mein. Anal. Ath. 7. Etymol. m. Milleri (Mélanges 299) φενίνδα· παιδιὰ διὰ σφαῖρας γινομένη· οἷον οὐ φενίνδα σφαιριῶν, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων. cf. fr. 234. Antiphanis esse verba in Etymologico Flor. servata et φενίνδα veram esse scripturam Meinekius existimat Herm. III 455. at facile post φενίνδα aliquid excidissee potest. nostri fragmenti quamvis dubia in tanta brevitate sit emendatio, tamen facillimum videtur scribere παίζων εἶδέ σ' ἐν Φ. ceterum Pollux 9, 105 ἣ δὲ φαινίνδα εἴρηται... ἀπὸ Φαινίδου τοῦ πρώτου εὐρόντος.

284. 285

ἄριστον ἐν ὕψω . . ὁ μάγειρος ποιεῖ.
συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμοῦ;

Athenaeus 1, 11 c τὸ προινὸν ἔμβρωμα. ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσίεσθαι ψωμούς, ὥς Ἀντιφάνης ἄριστον — ποιεῖ, εἴτ' ἐπάγει· συνακρατίσασθαι κτλ. 1. δ' ἔνδον inserit praef. ed. min. xv Meinek. 2. πῶς Casaub.] πῶς. πῶς ἔχεις, ut 140. πρὸς τὸ συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμοῦ; Cobet. N. l. 108, quae quomodo sive uni versui sive duobus accommodare voluerit nescio. fort. πῶς ἔχεις γνώμης ἐμοί; vel πρὸς δὲ τὸ | συνακρ. — μετ' ἐμοῦ; B. καλῶς.

286

δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν.

Athenaeus 1, 23 a εἴρηται δὲ τὸ βρέχειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν. Ἀντιφάνης κτλ. Eustath. 890, 49. φαγόντας φάργα Mein. Anal. Ath. 11. nam verbum βρέχειν per se solum vix potest idem significare quod πίνειν.

287

ἐπεὶ δ' ὁ τρίπους ἤρθη, κατὰ χειρῶν τ' εἴχομεν —

Athenaeus 2, 49 b Ἀντιφάνης κτλ. Eustathius 740, 16 παρ-
άγει καὶ Ἀντιφάνην εἰπόντα κτλ. τ' εἴχομεν] ἐχέομεν Eust. quod
si probetur, ἐχέομεν tamen scribendum est, ut iam Meinek. ed. mai.
at κατὰ χειρῶν prorsus pro substantivo est: κατὰ χειρῶν (χειρὸς)
διδόναι, λαμβάνειν, et figurate πάντα μοι τὰ πράγματα κατὰ χειρὸς ἦν.
Philyll. 3. Nicostr. 25. Alexid. 261, 2. Menand. 457 Mein. Arche-
dic. 2, 3. Pherecr. 146, 5. εἴχομεν autem idem est quod εἰλή-
φειμεν. — ὁ τρίπους, τουτέστιν ἡ τράπεζα. Eust.

288

ὁ μὴδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμον.

Stobaeus Floril. 9, 16 Ἀντιφάνους A Voss. Arsen. Viol. 128.
Ἀντιφῶντος Trinc. μὴθὲν et οὐθενὸς A.

289

εἰ θνητὸς εἷ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.

Stobaeus Floril. 21, 4 Ἀντιφάνους A Voss.] Ἀντιφῶντος Trinc.
Maximus Conf. 80 p. 158.

290

τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνεται.

Stobaeus Floril. 29, 51 Ἀντιφάνους Trinc. om. A. idem ver-
sus Menand. monost. 494.

291

τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

Stobaeus Floril. 37, 13 Ἀντιφάνους A. Arsen. Viol. 129.
Menand. monost. 717.

292

ὥς ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.

Stobaeus Floril. 68, 27 Ἀντιφάνους A. Arsen. Viol. 130.
τοῦ γαμεῖν — τὸ δ. A. at dixerat sine dubio poeta summam cala-
mitatem esse nuptias.

293. 294

ἄπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλήν αὐτοῦ ποιεῖ.

πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος.

Stobaeus Floril. 95, 1 Ἀντιφάνους Α. Apostol. 3, 59 c (Arsen.) sine auctoris nomine. secundum a priore separavit et incerto poetae tribuit Grotius. duo fragmenta esse constat. 1. γλυκέα] ἡδέα Gesn. marg. 2. Theocr. 21 init. ἃ πενία... τῷ μόχθοιο διδάσκαλος Toeppel. Progr. Neobr. 1867, 21.

295

λύπη μανίας δμότοιχος εἶναι μοι δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 99, 27 Ἀντιφάνους Α. om. Trinc. δμότοιχος] δμόστοιχος AB. Plutarch. Mor. 503 d μανία γὰρ δμόστοιχος μὲν ἡ ὀργή κατ' ἐνόους, ἡ δὲ μέθη σύνοικος, ubi Meziriacus δμόστοιχος. Aeschyl. Ag. 1002 νόσος γὰρ αἰεὶ γέιτων δμότοιχος ἐρείδει. (Gaisford.)

296

μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα

Plutarchus Mor. 845 b προελθὼν δὲ πάλιν (Δημοσθένης) εἰς τὰς ἐκκλησίας νεωτερικῶς τινα λέγων διεσύρετο· ὥς κωμωδηθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιφάνους κτλ. Plutarch. Demosth. 9 Ἐρατοσθένης μὲν φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλαχοῦ γεγονέναι παρὰ βακχον, ὁ δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος τὸν ἔμμετρον ἐκείνον ὄρκον ὁμόσαι ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον ὥς ἐνθουσιῶντα κτλ. Schol. Arist. Av. 194 μὰ νῆ-φέλας· οὕτω δὲ τὰ προστυχόντα ὥμνον, μὰ κρήνας, μὰ γῆν, μὰ ποταμούς (Mein. III 613). cf. Timocl. 38.

297

περίνησα καὶ περίλευκα καὶ πεντέκτενα

Pollux 7, 52 Ἀντιφάνης δὲ πού φησι κτλ. ἔστι δὲ τὰ μὲν πεντάκτενα χιτωνίσκοι παρὰ τὴν ὥαν πορφυροῖ, πέντε κτένας ἐν-υφασμένοι· τὰ δὲ περίλευκα τὸναντίον εἶη ἂν ὕφασμα ἐκ πορφύρας ἢ ἄλλου χρώματος ἐν τῷ περιδρόμῳ λευκὸν ἐνυφασμένον. τὰ δὲ περίνησα πρόκροσσόν ἐστι περίβλημα, ἔχον τὰ νήματα ἐξηρητημένα· ἢ πορφύρα κύκλῳ τὰ τέλη τοῦ ὕφασματος περιέρχεται, νήσου σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος. πεντέκτενα Mein.] πεντάκτενα. cf. Hermipp. 34 et Menand. 92 Mein. Phot. περίνησα· περιβόλαια περιφερῇ καὶ νησοειδῇ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαί-ναις. idem πεντέκτενοι· περιπόρφυροι· διὰ τὸ ἐνυφάνθαι περὶ τὰς ὥας πέντε κτένας πορφυροῦς. Hesych. περίνησον· ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ. idem πεντεκτενῇ· ἐνδύματα οἷον πριόνων ὁδοῦσιν ἐμφερῇ, πεποικιλμένα.

298

μονοφαγεῖς ἤδη τι καὶ βλέπεις ἐμέ.

Athenaeus 1, 8 e ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστίν· ἐν χρήσει τοῖς παλαι-

οἷς. Ἀντιφάνης. excidit initio syllaba. σὺ Iacobs. Addit. Ath.
6. vel καὶ.

299

συναγαγῶν

τρεις ὄντας εἰς τρίκλινον ὑμᾶς

Athenaeus 2, 47 f καὶ τρίκλινοι οἶκοι καὶ τετράκλινοι καὶ ἐπτά-
κλινοι καὶ ἐννεάκλινοι καὶ κατὰ τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς ἦσαν παρὰ τοῖς
παιαίοις. Ἀντιφάνης κτλ. potest esse etiam pars tetrametri tro-
chaici.

300

οἶνω . . τὸν οἶνον ἐξελαύνειν,

σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοᾶντα,

κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην,

αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγεῖρω,

5 στάσιν στάσει, μάχῃ μάχην, ὑπωπίοις δὲ πύκτην,

πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα.

Athenaeus 2, 44 a Ἀντιφάνης κτλ. 1. οἶνω δὲ δεῖ Elmsl.
Arist. Ach. 717 p. 68. 3. κόπῳ κόπον, quae post ἐξελαύνειν con-
locant codices, transposuit Elmsl. 5. μάχῃ μάχην Elmsl.] μάχην
μάχῃ. 6. δίκῃ δίκην Elmsl.] δίκην δίκῃ.

v. 1 et 3 variis coniecturis homines docti temptaverunt. οἶνω
τὸν οἶνον ἐξέλα, κόπῳ κόπον ~-~ et v. 3 κρότῳ κρότον pro κόπῳ
κόπον Iacobs. Addit. Ath. 40. πυρὶ μὲν τὸ πῦρ, οἶνω δὲ δεῖ κτλ.
et v. 3 δόλῳ δόλον pro ψόφῳ ψόφον Wilamow. Herm. VII 148.
ἦλῳ δὲ δεῖ τὸν ἦλον, οἶνω δ' οἶνον κτλ. Naber. Mnem. nov. VIII
53. ac Diogenian. 5, 16 ἦλῳ τὸν ἦλον καὶ πάτταλον ἐξέκρουσας
παττάλῳ. Aristot. Polit. 5, 9, 6 καὶ χρήσιμοι οἱ πονηροὶ εἰς τὰ
πονηρά· ἦλῳ γὰρ ὁ ἦλος, ὥσπερ ἡ παροιμία. Cic. Tusc. 4, 35, 75
nono quidam amore veterem amorem tamquam clavo clavum eicien-
dum putant. Greg. Cyr. 2, 60 ἦλος τὸν ἦλον, πάτταλος τὸν πάτ-
ταλον ἐξέκρουεν. ineptissime Macar. 5, 22. 3. Galen. III 8, 250
Bas. VI 204 Kuehn. ἀκοῦσαι γούν ἔστι τῶν φασκόντων, ὥς κόπῳ
χρὴ λύνειν τὸν κόπον. cum eis quae sequuntur Meinekius confert
Plat. com. 174, 17. Epier. 3, 22. Machon. Athen. 13, 580 d ὁ δὲ
μειδιάσας κῦβδ', ἔφη, τριωβόλου. ridicule Wilamowitzius ut κόπον
cum πόρνη nescio quomodo cohaerere probet ad Arist. Ran. 1280
provocat. 4. de Callistrato cf. Theopomp. 30. Anaxandrid. 40.
Eubul. 11. 107, 5. 6.

recte Wilamowitzius bina singulorum versuum membra ita
coniuncta esse dicit, ut a proverbiis ad alia transeat risus mo-
vendi causa inventa. sed haec non omnia eadem ratione adiciun-
tur. sic κήρυξ τὸν βοᾶντα expellit maiore vi vocis, triobolum me-

retricem, quia hoc pretio vincantur meretrices, Callistratum coquus, quia Callistratus inpudentia cum coquis certans eis tamen multo sit inferior.

301

ἀσπάραγος ἐπηγλαῖζετ', ὦχος ἐξήνθηκέ τις.

Athenaeus 2, 63 a Ἀντιφάνης δὲ διὰ τοῦ π φησὶν ἀσπάραγον κτλ. ἐπηγλαῖζετ' Porsón.] ἡγλαίειν. cf. Eubul. 150. Ephipp. 4, 6. de forma ἀσπάραγος cf. Phryn. Ecl. 110 cum adn. Lobeck. non intellego temporum generisque differentiam. fort. scr. ἐξανθίζετο. cf. Arist. Ach. 1047. Lys. 43. Philem. 79, 6.

302

[μέλι,] πέρδικες,
φάτται, νῆτται, χῆνες, ψᾶρες,
κίττα, κολοιός, κόψιχος, ὄρνυξ,
ὄρνυς θήλεια

Athenaeus 2, 65 e Ἀντιφάνης δὲ καὶ ψᾶρας ἐν τοῖς βρώμασι καταλέγει κτλ. 2. ψᾶρες Dindf.] ψᾶρες. mel in avium catalogo locum non habere Meinekius animadvertit. scribendum est Ἀντιφάνης... καταλέγει Μελίτιττ' πέρδικες κτλ. adduntur enim etiam in primis Athenaei libris interdum fabularum nomina. Melittae Antiphaneae fragmentum est 151.

303

Zenobius 6, 34 Φιλίππου Ἀλεκτρονών· αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτρονών γὰρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγός, ἐν ἀπέκτεινεν, ὥς φασι, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ... Ἀντιφάνης. cf. infra fr. Heraclidis et Droysen. Hellenism. I 617. 8. ex Zenobio sua derivavit Apostol. 17, 85.

304

Plutarchus Moral. 79a ὁ γὰρ Ἀντιφάνης ἔλεγε παίζων ἔν τινι πόλει τὰς φωνὰς εὐθὺς λεγομένας πῆγνυσθαι διὰ ψῦχος, εἰθ' ὅσπερ ἀνιεμένων ἀκούειν θέρους ἂ τοῦ χειμῶνος διελέχθησαν. fortasse haec occulto aliquo fonte ex Antiphane in Muenchhausiadem nostram manaverunt.

305

ἄμητες, ἄμυλοι

Athenaeus 14, 644 f ἄμης· πλακοῦντος γένος. Ἀντιφάνης κτλ.

306

ἐπίτοκος ἡ γυνή

ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ κωμωδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν.
Phryn. Ecl. 333. cf. Lobeck.

307

συνέλκειν τὰς ὀφρῦς

ἀντὶ τοῦ συνάγειν (fr. 218). οὕτως Ἀντιφάνης. Photius.

308

τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει

ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἔτων. οὕτως Ἀντιφάνης.
Photius et Suidas. Ἀντιφάνης Suid.] αντιφα cod. Phot. eadem
Bekker. Anecd. 114, 26 sine auctoris nomine.

309

ὑπέρχολος γενόμενος

ἀντὶ τοῦ ὑπεραγανακτήσας. οὕτως Ἀντιφάνης. Photius, Suidas
et omisso auctoris nomine Bekker. Anecd. 115, 2.

310

ἀλουργαῖον

ἀντὶ τοῦ ἀλουργές. cf. Aristoph. fr. 741. scr. ἀλουργίδιον.

311

ἀμαρτυρήτους

ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντιφάνης. Suidas, Zonaras 141.

312

ἀνώγειον

τὸ ὑπερῶν οἴκημα . . . τῶν κωμωδιοποιῶν οἱ περὶ Ἀντιφάνην.
Bekker. Anecd. 405, 32. Suidas. — ἀνώγειον Suid. vulg.] ἀνόκαιον
Bekk. Anecd. ἀνώγειον Suid. ABC. τῶν κωμωδιοποιῶν] τὸν κω-
μωδιοποιὸν Bekk. Anecd. et Suid. A. Ἀντιφάνην Bekk. Anecd.
Suid. A.] Ἀριστοφάνην. cf. Lobeck. Phryn. 297. 8.

313

ἀποδικεῖν

ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ἀντιφάνης. Bekker. Anecd. 427, 9.
Suid. Hesych. ἀποδικεῖν· ἀπολογεῖσθαι δίκην.

314

ἄρδεύειν

παρ' Ἀντιφάνει μόνω. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἄρδεν, οὐκ ἄρδεύειν λέγουσιν. Bekker. Anecd. 443, 22. ἄρδεῖαν, cum ἄρδεύειν nequaquam apud Antiphanem solum reperiatur, Lobeckius Phryn. 763. Hesych. ἄρδεῖα· ποτισμός. idem ἄρδεύει· ποτίζει. cf. Aesch. Prom. 852.

315

αὐχένιοι

χιτῶνος εἶδος ὑπὸ Ἀντιφάνους. Hesychius. Ἀντιφάνης Ὕπνω Halbertsma Mnem. III 232. potius Ὕπνω Ἀντιφ. cf. Valeken. Diatr. 214 c.

316

ἐπιστάτης

ἀντὶ τοῦ διδάσκαλος. ὁμολογουμένως Ἀντιφάνης. Bekk. Anecd. 96, 12 (ἐπισάτης cod.). saepius sic in Protagora Plato. in voce ὁμολογουμένως fabulae nomen latere suspicabatur Koppiersius. fort. Ὀμωνύμοις.

317

εὐκλήρημα

Bekker. Anecd. 77, 25 ἀκληρίαν Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι. ὁ αὐτὸς εὐκλήρημα ἀντὶ τοῦ κατόρθωμα. εὐκλήρημα Koppiers. Obs. 6] εὐκλήρωμα. ἀκλήρημα Diodor. Sic. 13, 31, δυσκλήρημα Polyb. et Diod. Sic. in Exc. Vat. cf. fr. 14.

318

ἦθη

πληθυντικῶς φασὶ μὴ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἐνικῶς. ἀλλ' Ἀντιφάνης εἶπε πληθυντικῶς. Bekker. Anecd. 98, 15. cf. Lobeck. Phryn. 364.

319

κάθεμα

Pollux 5, 98 (περὶ γυναικείων κόσμων) καὶ ὡς Ἀντιφάνης κάθεμα· ἐκάλουν δ' αὐτὸ καὶ καθετήρα. Hesych. κάθεμα· ὁ κατὰ στήθους ὄρμος. κάθεμα Hesych.] κάθημα Pollux. Lob. Phryn. 249.

320

κασωρίτιν

Eustathius 741, 29 κασωρίς ἡ πόρνη . . . Ἀντιφάνης δέ, φασί, κασωρίτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν. Lobeck. Paralip. 30. 1. cf. Arist. Eq. 1285.

321

κύδαροι

πλοιάρια ἄττα. παρ' Ἀντιφάνει τὸ ὄνομα. Photius. Hesych. κύδαρος· νεὼς εἶδος. cf. Poll. 1, 82. Etym. m. 543, 3 sq. Bekk. Aneed. 274, 18. Gell. 10, 25, 5. M. Schmidt. in Hes. Lobeek. Pathol. prol. 112 'nec satis constat de κύδαλος et κύδαρος, cydarum'.

322

πτωχεύειν

οὐ τὸ ἐπαιτεῖν, ἀλλὰ τὸ πένεσθαι. Ἀντιφάνης. Bekker. Aneed. 112, 24.

323

χρήσασθαι

ἀντὶ τοῦ δανείσασθαι. Ἀντιφάνης. Bekker. Aneed. 116, 11. sane factum esse potest ut Antiphanem confunderet cum Aristophane (Nub. 22); sed quidni etiam Antiphanem eo verbo usum esse credamus?

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

324

εἴ φησι τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν,
ἧ ποὺ τίς ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος.
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπεται οὐδὲν ἕτερον ἢ τεθυνηκέναι.

Stobaeus Floril. 63, 12 Ἀντιφάνους Α. at eosdem versus Athenaeus 13, 563 a Theophili Philaulo tribuit, quinque aliis auctos. 1. εἴ Η. Iacobi] εἴ τις Stob. τίς Athen. ὅς Grotius. εἰ τοὺς ἐρῶν-
τάς φησί τις νοῦν οὐκ ἔχειν Gesn. marg. 4. καταλείπεται Voss.
ἕτερον ἢ] ἄλλο πλὴν Athen.

325

Athenaeus 1, 28 d ἐπαινεῖται ὄντως ὁ Ἀττικὸς κέραμος. Εὐ-
βουλος δέ φησι· Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πι-
θάκνια. Ἀντιφάνης δέ· νᾶπυ Κύπριον, καὶ σκαμωνίας ὀπόν,
κάρδαμον Μιλήσιον, κρόμμυον Σαμοθράκιον, καυλὸν ἐκ
Καρχηδόνος καὶ σίλφιον, θύμον Ὑμήττιον, ὀρίγανον
Τενέδιον. quae cum Pollux 6, 67 ad Eubuli Glaucum referat,
Dindorfius etiam quae Athenaeus ex Eubulo excerpta profert An-
tiphanis esse existimat. sed omnino dubium est an nihil ex his
sit Antiphanis. cf. Eubul. 19.

326

Maximus Conf. 41., 64 κύων μελετήσας σαρκῶν ἀπογεύεσθαι φυλάττειν οὐκ ἐτι δύναται τὴν ἀγέλην. 'si Antiphanis sunt, versus ita restituere licet: μελετήσας κύων | σαρκῶν ἀπογεύεσθαι φυλάττειν οὐκ ἐτι | δύναιτ' ἄν ἀγέλην.' Mein. comparavit M. Hauptius Opusc. III 380 Demosth. 25, 40 τοὺς γενομένους κύνας τῶν προβάτων κατακόπτειν φασὶ δεῖν.

327

ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

Stobaeus Floril. 93, 1 Ἀλέξιδος (339), οἱ δὲ Μενάνδρου Α. Ἀλέξιδος Trinc. *Alexidis, alias Antiphanis, alias Menandri* Gesner. Cleric. p. 242. — om. Vindob.

328

οὐπώποτ' ἐξήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὦν ἔχει.

Stobaeus Floril. 93, 20. Arsen. Viol. 129. coniunctos cum fr. 259 Ἀντιφάνους dicunt A et Arsen., Ἀριστοφάνους Trinc. at Stobaeus ipse 16, 7 et Anton. Mel. 140 p. 221 recte Menandro assignant (fr. 600 Mein.).

329

οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων
ὄντως γυναικὸς προῖκα πολλὴν φερομένης.

Stobaeus Floril. 72, 9 Ἀντιφάνους Α. at Arsenius Leutschii 13, 39 t eosdem versus Alexidis (fr. 340) esse dicit. 2: ὄντως] πάντων Mein. Arsenius 41, 18 γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας καλᾶς ἔχη, qui versus Euripidis est ex Antiopa (211 N.).

330

βέβαιον ἔξεις τὸν βίον δίκαιος ὦν,
χωρὶς τε θορύβου καὶ φόβου ξήσεις καλῶς.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 24 Ἀριστοφάνους γραφοντος κτλ. Antiphani tribuit Mein. I 321. cf. Aristoph. fr. 899.

331

οὐτοσὶ δέ σοι
τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλαίου Σαμιακοῦ
ἔστιν μετρητής.

Athenaeus 2, 66 f Σαμιακοῦ ἐλαίου μνημονεύει Ἀντιφάνης ἢ Ἀλεξίς κτλ. ex Ὑπνώ petitum existimat Meinek. quia ea fabula modo Alexidis modo Antiphanis esse dicatur.

332

γερόνται παλαίστραι

παρ' Ἀντιφάνει. Pollux 2, 13 cod. Falckenb. at Bekkerus ex suis codicibus Ἀριστοφάνει. cf. Aristoph. fr. 715.

333

Boissonadii Anecd. I 125 et Gnomolog. Vindob. Ritschl. Opuse. I 565, 59 Ἀντιφάνης· αἱ νέαι φιλλίαι ἀναγκαῖαι μέν, αἱ δὲ παλαιαὶ ἀναγκαιότεραι. Ἀντισθένης vel Ἀντιφῶν Mein. cf. I 317.

334

χολᾶν

τὸ ὀργίζεσθαι. Ἀντιφάνης. Bekker. Anecd. 116, 8. pertinere videtur ad fr. 89.

ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ

Meinek. I 330 sq. U. Koehler. I. A. n. 977 III.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Meinek. I 367 sq. 373 sq. Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 328.

ΑΓΡΟΙΚΟΙ

Fabula, si recte de C. I. I 230 Bergk. statuit Mus. Rhen. XXXIII 328 n. 3, ἐπὶ Ἀπολλοδώρου (δι' Ἀνα)ξίππου Lenaeis acta est, Ol. 107, 3. at fr. 3 non videtur scriptum esse ante alteram orationem Olynthiacam, Ol. 107, 4.

1

τίνα δὴ παρεσκευασμένοι

πίνειν τρόπον νῦν ἐστε; λέγετε. τίνα τρόπον;

B. ἡμεῖς τοιοῦτον οἶον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.

A. βούλεσθε δῆτα τὸν ἐπιδέξι'; *B.* ὦ πάτερ,
5 λέγειν ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια
λέγειν, Ἄπολλον, ὥσπερ εἰ τεθυνηκότε;

Athenaeus 11, 463f τοῦ ἐπιδέξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀγροίοις οὕτως κτλ. 2. νῦν ἐστε Dobr. Adv. II 330] ἐστὲ νυνὶ *A.* πίνειν quod in fine versus addit *A.*, delevit Dobr. λέγεθ'. *B.* ὅντινα τρόπον | ἡμεῖς; κτλ. *K.* 4. δῆτα Cobet. *N.* 1. 19. 20] δῆπου *A.* δῆτ' οὖν Dindf. cf. Arist. Av. 1689. Ran. 416. deinde τὸν ἐπιδέξιωπατερ *A.* notam *B* adiecit Dobr. 5. λέγειν] τί φῆς; Dobr. πίνοντι; *B.* τὸν κτλ. Cobet. 6. λέγειν] λέγεις; Dobr. ὥσπερ ἐπὶ Cobet. (cf. Antiph. 240.)

v. 4. 5 scribendum existimo *B.* ὦ πάτερ, | τί λέγεις; ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια | λέγειν; verba extrema non intellego.

2

ὥς δ' ἐστεφανώθην, ἣ τράπεξ' ἐσῆρετο,
τοσαῦτ' ἔχουσα βρώμαθ', ὅσα μὰ τοὺς θεοὺς
καὶ τὰς θεὰς οὐδ' ἔνδον ὄντ' ἤδειν ἐγώ.
οὕτως παρέξω χρηστῶς οὐκ ἔξω τότε.

Athenaeus 14, 642 b Ἀναξανδρίδης Ἀγροίοις κτλ. 1. ἐσῆ-
ρετο *K.* Mus. Rh. XXX 400] ἐπήγετο. 2. τοσαῦτ'] ἐπήγετοσάντ'
A. coniunctim. 3. οὐδ' εἰ γέρονεν *G. A.* Hirschig. Ann. crit. 4.
οὐδ' εἰ γέρον' ὄντως οἶδ' ἐγώ Nauck. Bulletin de l'acad. de Pétersb.
VIII 379. an οὐκ εἶδον οὐδ' ἤδειν? 4. οὕτως et χρηστῶς *A.*
χρηστὸς Villebr. Χρηστε, κοῦκ Mein.

ad firmandam coniecturam suam v. 3 *G. A.* Hirschigius con-
tulit Demosth. 21, 78 τοῦτον οὐδ' εἰ γέρονεν εἰδὼς οὐδὲ γιννώσκων.
Isocr. 12, 70 νησύδρια . . . ἃ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐδ' (εἰ γέρονεν
adi. Hirschig.) ἴσασιν. addit Cobetus *N.* 1. 107 Demosth. 18, 70
Σέρριον καὶ Δορίσκον. . . οὐδ' εἰ γέρονεν οἶδα. Isocr. 9, 6 ἥδιον ἂν
εὐλογουμένων ἀκούοιεν, οὓς οὐκ (οὐδ' ?) ἴσασιν εἰ γεγόνασιν. Cic.
Fam. 9, 15, 4 reges . . quos ego . . omnino natos nesciebam. at ista
omnia cum contemptu dicuntur, hic admiratio potius locum habet.
παράξῃν est vitam sine consilio et successu trahere. Plut. Mor. 13 b
ζῆν, οὐ παράξῃν προσήκει. extrema nondum recte mihi videntur
emendata esse.

3

μεγάλ' ἔσως ποτήρια
προπινόμενα καὶ μέστ' ἀκράτου κυμβία
ἐκάρωσεν ὑμᾶς. *B.* ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

Athenaeus 11, 481 f Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀγροίοις κτλ. Macrobius
Saturn. 5, 21 Anaxandrides etiam comicus in fabula Ἀγροίοις.

μεγάλ' — ὑμᾶς. 1. ποιήρια] κυμβία Macrob. 2. μέστ'] μετ' Macrob., qui in hoc versu κυμβία omittit. 3. ἐκάκωσεν Macrob. deinde ἀνακεχέτηκεν Α.

verbum ἀναχαιτίζειν manifesto mutuatus est a Demosthene 2, 9; nam Eurip. Hippol. 1232 ἔσφηλε κἀνεχαιτίσειν nulla translatione usus est. Harpocrat. ἀνεχαιτίσε... ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν ἢ ἀνέτρεψεν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. Poll. 1, 210 ἀναχαιτίζουσιν (οἱ ἵπποι) ἱστάμενοι κατὰ τοὺς οὐραίους πόδας. Bekker. Anecd. 19, 8 ἀναχαιτίσαι· ἀνακόψαι εἰς τοῦπίσω. (quae sequuntur perversa sunt.)

ΑΓΧΙΣΗΣ

4

οὐκ ἔστι δούλων, ὧράθ', οὐδαμοῦ πόλις,
τύχη δὲ πάντα μεταφέρει τὰ σώματα.
πολλοὶ δὲ νῦν μὲν εἰσιν οὐκ ἐλεύθεροι,
εἰς αὖριον δὲ Σουνιεῖς, εἴτ' εἰς τρίτην
5 ἀγορᾷ κέχρηται· τὸν γὰρ οἶακα στρέφει
δαίμων ἐκάστω.

Athenaeus 6, 263 b Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀγχίση φησὶν κτλ. 1. ὧραθέ Α. 2. σώματα] χρήματα perperam Herwerd. Mnem. nov. III 305. 4. αὖριον Dindf.] τ' αὖριον Α. 6. ἐκάστοτε Herwerd. Obs. crit. 54.

1. servi certa patria carent, et a fortuna alii aliorum dissipantur. 4. 'conicias Sunicenses in admittendis civibus admodum faciles fuisse.' Mein. 5. ἀγορᾷ κέχρηται, i. e. 'reipublicae administrandae participes fiunt.' Schweigh.

5

ἡμιχρύσους

Pollux 9, 59 εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατήρ, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς· Ἀναξανδρίδης δὲ ἐν Ἀγχίση καὶ ἡμιχρύσους λέγει. idem 6, 161 ἡμιχρύσους δὲ Ἀναξανδρίδης.

ΑΙΣΧΡΑ

I. e. Αἴσχροα, mulieris nomen. Mein. I 369.

6,

ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διανεκῇ
σώματος μέρη δαμάζει· ἐν πυρικτίτοισι γᾶς·
Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν οἶμαι λέγων.

Athenaeus 10, 455 f Ἀναξανδρίδης Αἴσχροα (αἰσχροῖ Α) κτλ.

1. διηροτάμηκεν et δι^Ηανεκῇ Α. 2. δαμάξετε (i. e. δαμάζεται, med.) et πυρικιτοισι γ^Ηας Α. 3. οἶμαι Boeckhius] εἶναι Α.

1. obiectum verbi διηροτάμηκε in integra ecloga fuit ταῦρον vel aliquid eiusmodi. verbum ipsum Aeschyleum est (Prom. 1023); ab illo ut solet mutuatur Euripides Alcest. 494. Electr. 816. ἄρταμος i. e. μάγειρος (Poll. 6, 34. cf. Epicrat. 6) etiam in soluta oratione, veluti Xenoph. Cyr. 2, 2, 4. τὰ διανεκῇ σώματος artificiosius dicuntur pro eis quae Homerus vocat νῶτα διηνεκῇ. διανεκῇ σώματα Plat. Hipp. I 301 b (contulit Mein.). 2. neque πυρίκιτα γῆς neque πυρίκιτος γῇ intellegi potest. scribo ἐν πυρικίτῳ στέγα. cf. Antiph. 52, 3. de Timotheo cf. Antiph. 112. Pherecr. 145, 21.

ΑΜΠΡΑΚΙΩΤΙΣ

Ἐν (ἄστει) Bergk. Mus. Rh. XXXIII 328 n. 3.

ΑΝΤΕΡΩΝ

7

περιστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία

Athenaeus 14, 654b Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀντερώντι κτλ. παρ-εισάγων Α. Hirschig. Annot. crit. 4 sine ulla necessitate.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

8

κακομαθής

Ἀναξανδρίδης Ἀχιλλεῖ. Bekker. Anecd. 104, 17.

ΓΕΡΟΝΤΟΜΑΝΙΑ

Cf. fr. 10. Protagonista utebatur poeta Philemone. Aeschin. 1, 115. Mein. I 369.

9

τὴν ἐκ Κορίνθου Λαῖδ' οἶσθα; Β. πῶς γὰρ οὐ;
τὴν ἡμετέρειον. Α. ἦν ἐκεῖνη τις φίλη
Ἄντεια. Β. καὶ τοῦθ' ἡμέτερον ἦν παίγνιον.
Α. νῆ τὸν Δί' ἦνθαι τότε Λαγίσκιον, τότε ἦν
5 καὶ Θεολύτη μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλή,
ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὀκιμον λαμπρὸν πάνν.

Athenaeus 13, 570 de μνημονεύει τῆς Λαίδος καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Γεροντομανίᾳ καὶ ἄλλας ἐταίρας αὐτῇ συγκαταλέγει διὰ τούτων κτλ. 1. λαῖδα Α. 2. τὴν ἡμεριον ἣν ἐκεῖνη τις φιαλή Α. ἡμε-

τέρειον Abresch. Diluc. Thucyd. 489. φήλη VL. τὴν Ἱμεραίαν Casaub. τὴν Ὑγκαρείαν Schweigh. 3. ἄντεια, non ἄνθεια, A. 4. Λαγίσκιον, τότε ἦν Mein.] Λαγίσκη, ἦν δὲ τότε A. ἦνθαι καὶ Λαγίσκιον τότε Mein. Anal. Ath. 266. ἦνθαι καὶ Λαγίσκη· καὶ τότε ἦν Dobr. Adv. II 344. 6. λαμπρὰ Dobr.

2. ἡμετέρειος 'nostratem potius significat quam nostrum.' Lo-beek. Paralip. 322. 5. εὐπρόσωπος καὶ καλή, ut Arist. Plut. 976 (Mein.).

10

καίτοι πολλοί γε πονοῦμεν.

τὸν ἀσύμβολον εὖρε γέλοια λέγειν Ῥαδάμανθυς καὶ Παλαμήδης.

Athenaeus 14, 614 c Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Γερωντομανίᾳ καὶ εὐρετὰς τῶν γελοίων φησὶ γενέσθαι Ῥαδάμανθυν καὶ Παλαμήδην, λέγων οὕτως κτλ. — πολλοὶ (sic) A. Aristot. Rhet. 3, 12 ἀνάγκη δὲ μεταβάλλειν τὸ αὐτὸ λέγοντας· ὅπερ ὡς προσοδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι· 'οὗτός ἐστιν ὁ κλέψας ὑμῶν, οὗτός ἐστιν ὁ ἐξαπατήσας, οὗτος ὁ τὸ ἔσχατον προδοῦναι ἐπιχειρήσας.' οἷον καὶ Φιλήμων ὁ ὑποκριτῆς ἐποίει ἔν τε τῇ Ἀναξανδρίδου Γερωντομανίᾳ, ὅτε λέγει Ῥαδάμανθυς καὶ Παλαμήδης, καὶ ἐν τῷ προλόγῳ τῶν Εὐσεβῶν τὸ ἐγώ· ἂν γάρ τις ταῦτα μὴ ὑποκρίνηται, γίνεται ὁ τὴν δοκὸν φέρων. extrema inlustrat Photius ὑπέρου περιτροπή· ἐπὶ τῶν ταῦτά ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων. καὶ αὐταὶ δὲ αἱ παροιμίαι τοῦτο δηλοῦσιν· ὁ Διὸς Κόρινθος... καὶ ὁ τὴν δοκὸν φέρων. verba καίτοι — πονοῦμεν Athenaei esse censet Schneidewinus G. g. A. 1848 p. 1716. non credo. ὁ ἀσύμβολος per εὐφημισμὸν quendam parasitus dicitur; ac talem poeta videtur induxisse tamquam artis suae laudatorem. is eam antiquitus ortam, ut Protagoras apud Platonem sophisticam, et multorum opera paullatim excultam esse docebat. fort. tamen γ' ἐπονοῦμεν. tum exempli causa vetustissimum Rhadamanthi Palamedisque inventum commemorabatur cum multis aliis sine dubio.

ΔΙΑΤΜΟΙ

11

βρέτας

ὁ ἀναίσθητος. Ἀναξανδρίδης Διδύμοις. Bekker. Anecd. 85, 19. significatione propria Arist. Eq. 31. Lys. 562.

ΔΙΟΝΤΣΟΤ ΓΟΝΑΙ

Cf. Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 328 n. 3. eodem nomine Polyzelus fabulam scripserat.

ΕΛΕΝΗ

12

A. ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὃ τι βούλει λέγε.

B. ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτερείου τεμενικοῦ.

A. ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Suidas ἀβέλτερος· λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένη κτλ. 2. ἀβελτερείου Dindf.] ἀβελτηρίου. τεμενικοῦ] τεκμήριον (ἀβελτερίου) Reisig. Coniect. 17. δηλουμένου Lobeck. Phryn. 519. aliam emendationum incredibilium congeriem qui volet inveniet apud Bernhardyū. nec probabiliora sunt quae de hac ecloga Herwerdenus exposuit Mnem. nov. VI 66, ἀβελτερίου γ' Ἑλληνικοῦ vel θούλληνικοῦ vel στ' Ἑλληνικοῦ (volebat σθ') scribens. de forma ἀβελτέρειος 'nihil decerni potest'. Lobeck. Paralip. 322. miror neminem incidisse in ἀβελτερίου Τιτανικοῦ, quod propter τὸ μέγεθος v. 3 aliquam habet probabilitatem. cf. Plat. Leg. 3, 701c. sed ne hoc quidem quicquam proficitur.

Practerea cf. fr. 81 et Alexandri comici fr. 3. Mein. I 370.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ

(Ἐπὶ Φανο)στράτου (Ol. 99, 2) Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 328 n. 3.

ΕΤΣΕΒΕΙΣ

Aristot. Rhetor. 3, 12, exscr. fr. 10, unde cognoscitur in prologo fabulae pronomen ἐγὼ identidem fuisse repetitum.

ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Perperam interdum Γεωγράφοι vel Γεωγράφος. nam geographiae quae proprie dicitur geographorumque nomen, Platonis Aristotelisque aetati ignotum — siquidem liber de mundo, ubi p. 393^b, 29 οἱ εὖ γεωγραφήσαντες commemorantur, post Chr. n. demum scriptus esse videtur — non ante Eratosthenem exstissee consentaneum est. neque vero Ἀγίας, ut semel auctor comoediae dicitur, quicquam aliud est quam ΑΝΑΞ(ανδρίδου) nomen per compendium scriptum. cf. Amphid. 49. 51. — fuerunt Ζωγράφοι(-ος) etiam Antiphanis, Diphili, Hipparchi, ut *Pictores* L. Pomponii Bononiensis. cf. Mein. I 370. 1. 416. III 168. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 242.

13

πυξίον λαβῶν κάθου.

Pollux 10, 59 εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοῦνομα (πυξίον) ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις ἢ Γεωγράφοις, ἐκατέρως γὰρ ἐπιγράφεται τὸ δρᾶμα· κτλ. Bekker. Anecd. 113 in. πυξίον· ὅπου

οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἄγλας Ζωγράφω. tunc igitur κάθου pro κάθησο iam in usu fuit. cf. Alexid. 224. Aristoph. fr. 620.

14

κιννάβαρις

ἄρσενικῶς. Ἀναξανδρίδης Γεωγράφω. Bekker. Anecd. 104, 32. et 1208 (ad 999, 27) τὸ δὲ κιννάβαρι καὶ ἄρσενικῶς εὐρέθη, ὁ κιννάβαρις. εὕρηται γὰρ παρὰ Ἀλεξανδρίδῃ ἡ αἰτιατικὴ τὸν κιννάβαριν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

15

ὁ μὲν γὰρ εὐφυνὴς τις εἶναι φαίνεται,
ὥς δ' εὐρύθμως λαβὼν τὸ μελετητήριον
εἶτ' ἐσχεδίασε δριμέως ἐν . . . παπαῖ,
μεστὸς γενόμενος πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι
5 κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον,
ἵνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστάς, ὧ φίλε.

Athenaeus 14, 638 d τοῦ Ἀργᾶ μνημονεύει . . . Ἀναξανδρίδης ἐν Ἡρακλεῖ κτλ. 2. εὐρύθμως Schweigh.] εὐρυθμος A. 3. εν-παπαι A. lacunam indicavit Schweigh. δριμέως παπαῖ παπαῖ Casaub. δριμέως ἐν μάλα παπαῖ Mein. — Eustath. 1455, 34 Εὐριπίδης (cum multis aliis) ἐπὶ συνετοῦ εἶρηκε τὸ δριμύ. Cycl. 104 δριμὺ Σισύφον γένος. cf. quae ad Arist. Av. 255 adnotavimus. 4. μεστὸς γενόμενος i. e. cum satis cantu tuo me delectavero. Bekker. Anecd. 442, 30 Ἀργας· ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν ἄργας καλεῖται. οὕτως ἔλεγον καὶ τὸν Δημοσθένην (Plutarch. Dem. 4. Aeschin. 2, 99. Harpocrat. et Hesych. ἀργᾶς). fuit autem Argas illo tempore cantor et citharoedus celeberrimus. cf. 41, 17. Alexid. 19. de accentu Herodian. I 51, 4 (cf. 54, 3) ἐτι δὲ περισπῶνται ταῦτα μόνως κύρια ἢ ὑποκοριστικά, Ἐρμαῖς, Ἀργᾶς κτλ. 6. sophistae hic sunt musici, ut Protagoras apud Platonem principes cuiusque artis sophistas adpellabat.

videntur duo pueri artis musicae magistro in disciplinam tradi, quorum alter ei magnopere probatur. alter fortasse Hercules fuit. τὸ μελετητήριον hic est *instrumentum* musicum. Hesych. μελετητήριον οἶκος ἢ ὄργανον, ἐν ᾧ τις μελετᾷ. 5. κωδωνίσας, ubi accuratius te examinavero.

ΘΕΤΤΑΛΟΙ

16

λιθάζειν

οὐχὶ λεύειν καὶ καταλεύειν. Ἀναξανδρίδης Θετταλοῖς. Bekker. Anecd. 106, 10.

ΘΗΣΑΤΡΟΣ

Eodem nomine comoedias composuerunt Philemon, Menander, Diphilus, Archedicus, Dioxippus, ac latine Luscius Lavinius, Menandri ut videtur imitator. cf. Donat. Ter. Eun. prol. 10. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 84.

17

ο τὸ σκόλιον εὐρὼν ἐκείνος, ὅστις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ὃν
ὠνομάσεν ὀρθῶς, δεύτερον δ' εἶναι καλόν,
τρίτον δὲ πλουτεῖν, τοῦθ', ὀρθῶς, ἐμαίνετο.
5 μετὰ τὴν ὑρίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει.
καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον.

Athenaeus 15, 694 ef ὁσθέντος τούτου (τοῦ σκολίου)... ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακεχλευμένον τὸν κωμωδιοποιὸν ἐν Θησαυρῷ λέγοντα οὕτως κτλ. 2. ὃν Bergk. Poet. lyr. Scol. 8] ἦν Α. 6. πεινῶν Canterus] πίνων Α.

scolium quod Simonidis antiquitus vel Epicharmi vel alius poetae esse dicebatur Athenaeus 15, 694 e excrispsit: ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φῶν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως, καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. cf. Philem. 163. oratio cum nimis impedita videatur, v. 3 scribendum censeo ὀρθῶς ὀνομάσας. 4. ὀρθῶς. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 355. 'secundo loco' inquit 'ponendae erant divitiae, non forma corporis: nam sine divitiis venustas nullius pretii est'.

18

ἀναλαβὼν μόνονον ἡΰλουν τὸν ὑμέναιον.

Athenaeus 4, 176 a Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Θησαυρῷ κτλ. possunt esse tetrametri reliquiae vel trimetrorum. in exitu supplere licet sexcenta. — cf. 51.

ΘΗΣΕΥΣ

19

ὅτε τὰς μορίας ἔτρωγεν, ὥσπερ καὶ Πλάτων.

Diogenes Laert. 3, 26 τοιοῦτος δ' ὢν (Πλάτων) ὅμως ἐσκόφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν... Ἀναξανδρίδης ἐν Θησεῖ κτλ. καὶ add. G. Hermannus. — i. e. 'in Academia versabatur, olearum sacrarum plena'. olivis autem maxime delectatum fuisse Platonem narrat Diog. L. 6, 25.

20

παρθένοι παίζουνσι πρὸς ἐλάφρ' ἐξαλλάγματα.

Bekker. Anecd. 96, 4 ἐξαλλάγματα. Ἀναξανδρίδης Θησεὶ κτλ. ἐλαφρὰ cod. παίζουνσιν εὐθὺς Mein. παίζειν φιλοῦσι Herwerd. Mnem. nov. VI 66. Phrynich. Ecl. 363 ἐξαλλάξαι τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην. φυλαττόμενον χρηὸ οὕτω λέγειν. οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται. cf. Bekker. Anecd. 96, 1. Zonar. 767.

19

(Ἐπὶ Ἴπ)ποδάμαντος (Ol. 101, 2) Bergk. Mus. Rh. XXXIII 328 n. 3.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ

Sexti Turpili *Canephorum* veri similius est ex Menandrea expressam esse. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 86.

21

ἅπαντές ἐσμεν πρὸς τὰ θεῖ' ἀβέλτεροι,
κοῦκ ἴσμεν οὐδέν.

Stobaeus Ecl. II 1, 3 Ἀναξανδρίδης Κανηφόρῳ. Ἀναξ. Canterus in vers.] Ἀλεξανδρίδης A. Ἀλεξανδρίδου ἀνηφόρῳ ad latus contextus graeci'. Gaisf.

ΚΕΡΚΙΟΣ

Κερκίων Reines. Defens. var. lect. 72. Mein. I 371. cf. quae ad Arist. Av. 553. 558 adnotavimus. an Κερκιδᾶς Arcas (Demosth. 18, 295. Polyb. 18, 14, 2. 12. Harpocr. Κερκίδας) intellegendus est?

22

ἐρυθρότερον καρίδος ὅπτις σ' ἀποφανῶ.

Athenaeus 3, 106 a Ἀναξανδρίδης. ἐν Κερκίῳ κτλ. sine poetae nomine Eustath. 1220, 53. ἐρυθρότερον C Eust.] ἐρυθρώτερον A. ἴπις C Eust.] ὅπτιων A. servo nescio quis minari videtur.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ

23

βύστρα

Pollux 10, 172 τοῦτο δὲ (βύσμα) βύστραν ἔτεροι κεκλήκασιν, ὥς Ἀναξανδρίδης Κιθαριστρίᾳ. cf. Antiphan. 180.

ΚΤΝΗΓΕΤΑΙ

24

υἱὸς γὰρ οἰκόσιτος ἤδὺ γίνεται.

Athenaeus 6, 247 e f Ἀναξανδρίδης ἐν Κυνηγέταις κτλ. cf. Antiphan. 200. Anaxil. 39.

ΚΩΜΩΙΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ

Cf. Mein. I 247 et quae ad Alcaei *Comoedotragediam* nos adnotavimus I 760.

25

γελασίην

τὴν πολλὰ γελῶσαν. Ἀναξανδρίδης ἐν Κωμωδοτραγωδίᾳ. Bekker. Anecd. 87, 23. γελασίην cod. — apud Abderitas Democritus Γελασίης adpellabatur. Aelian. V. h. 4, 20.

ΔΟΚΡΙΔΕΣ

Titulo forsitan aliquid lucis adferat Athenaeus 12, 516 a οὐ μόνον Ἀνδῶν γυναῖκες ἄφεται τοῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπιξεφυρίων. 14, 639 a. 15, 697 b αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι (ῥδαί), μοιρικαὶ τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσιν. Strab. 6, 259. 60. cf. tamen etiam Polyb. 12, 5 et quae ad Φιληφόρου titulum adnotavimus.

26

λήμμα καὶ ἀνάλωμα

Ἀναξανδρίδης Λοκρίσιν. Bekker. Anecd. 106, 25. 'cod. ἀνήλωμα vel ἀνήλωμαι'.

ΛΥΚΟΤΡΩΣ

Thraciae regem, non Lacedaemonium neque Atheniensem significari existimo.

27

καὶ συμπαίζει καριδαρίοις
μετὰ περικιδίων καὶ θραυτιδίων,
καὶ ψητταρίοις μετὰ κωθαρίων,
καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων.

Athenaeus 3, 105 f Ἀναξανδρίδης Λυκούργῳ κτλ. v. 1. 2 idem 7, 329 e ὅτι δὲ θραύτταν ἔλεγον τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον, καὶ Ἀναξανδρίδης παρίστησιν ἐν Λυκούργῳ λέγων οὕτως κτλ. 1. συμπαίζει A 105] συμπιλάζειν A 329. καριδαρίοις A 105] κορακινιδίοις

Α 329. 2. περιδίων Α 329] περιδικίων Α 105. at *πέρικτες* semper Attici. θραυτιδίων Α 329] θριυτιδίων Α 105. 3. ψητταρίοις Lobeck. Phryn. 74] ψιτταδίοις Α. κωθαρίων Schweigh.] κωβιδαρίων Α. — καὶ συμπαίξει | κариδαρίοις μετὰ περιδίων, | κορακινιδίοις μετὰ θραυτιδίων Meinek. propter discrepantiam Athenaei: in quibus offendit asyndeton concl. 3 et 4. in κωβιδίων offendit prius ι breve (α κωβιδίος). μετὰ κορακινίων Mein.

si Lycurgum recte Thraciae regem interpretati sumus, Bacchus hic significatur a rege in mare expulsus. bene Hom. Il. 6, 130 sq. confert Mein. Anal. Ath. 48. *ξυμπαίξει*, ut Arist. Av. 1098, ubi cf. adnot.

ΜΑΙ[NOMENΟΣ]

Vel *Μαινόμενοι* (-ομένη) ἐπὶ Χίωνος (Ol. 103, 4) Bergk. Mus. Rh. XXXIII 328 n. 3. *Μαινόμενος* etiam Diphili fuit et Diodori.

ΜΕΛΙΛΩΤΟΣ(Ν)

De *arbore meliloto* cf. Strab. 17, 831, de *flore* Plin. N. h. 21, 53. 63. 13, 12.

28

οὐ μανικόν ἐστ' ἐν οἰκίᾳ τρέφειν ταῶς,
ἐξὸν τοσουτουὶ δὴ' ἀγάλματ' ἀγοράσαι;

Athenaeus 14, 654. 5 ὅτι δὲ καὶ τιθασοὺς εἶχον αὐτοὺς (τοὺς ταῶς) ἐν ταῖς οἰκίαις... παρίστησιν... Ἀναξανδρίδης ἐν Μελιλωτῷ κτλ. 1. οὐχὶ et οἰκιδαι Α. οὐ Dindf. 2. τοσουτουὶ δὴ' Coraes] τοιούτουσιδου Α. λαβεῖν δὴ' ἀγάλματα | ἀγορᾶς Dobr. Advers. II 350 inrideri existimans Eurip. El. 388. cf. Metag. 10. quae coniectura est infelicissima: quis enim umquam *emit* ἀγάλματα ἀγορᾶς? videndum potius an scripserit poeta δὴ' ἀγέλας, 'eum duo greges non pluris constant quam par pavonum'. loquitur agricola.

29

τὸ κυλικεῖον

ἔστι καὶ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Μελιλωτῷ. Athenaeus 11, 460e. cf. Aristoph. fr. 104.

ΝΗΡΕΤΣ

Significatur *Nereus Chius*, coquus et caupo illis temporibus notissimus. Meinek. I 372. cf. Euphron. 1, 6. fortasse haec fabula non diversa fuit ab ea cui *Νηρηίδες* nomen est.

30

ὁ πρωῶτος εὐρὼν πολυτελὲς τμητὸν μέγα
γλαύκου πρόσσωπον, τοῦ τ' ἀμύμονος δέμας

θύννου τά τ' ἄλλα βρώματ' ἐξ ὑγράς ἁλός,
 Νηρεὺς κατοικεῖ τόνδε πάντα τὸν τόπον.

Athenaeus 7, 295 e Ἀναξανδρίδης (ἀναξανδρείδης A) Νηρεῖ κτλ. 2. ἀνύμονος Dobr.] ἀκύμονος A. 4. κατοικῶ Naber. Mnem. nov. VIII 54 sine ulla necessitate. quid sit πολυτελὲς τμητὸν γλαύκου πρόσωπον nemo facile exputabit. scribendum est ὁ πρῶτος εὐρών πουλύποδας, τιλτόν, μέγα γλ. πρ. et paullo post τά τ' ἄλλα βρωτὰ τὰξ ὑγρ. ἁλ. cf. Eur. Suppl. 1110. Xen. Laced. reip. 5, 3 et de τιλτῷ Plat. com. 193. Nicostr. 5, 5. iocus petitur ex duplici nominis Nerei significatione.

31

γογγυσμός

ἀντὶ τοῦ τονθορυσμοῦ (cod. θορυσμοῦ). Ἀναξανδρίδης Νηρεῖ. Bekker. Anecd. 87, 5.

Praeterea cf. Anaxilae fr. 23.

NHPHIDEE

32

δὸς δὴ τὸν χόα

αὐτῷ σύ, Κῶμε, καὶ τὸ κυμβίον φέρων.

Εὐριπίδης τις τήμερον γενήσεται.

Athenaeus 11, 482 cd μνημονεύει (Εὐριπίδου) καὶ Ἀναξανδρίδης Νηρηΐδιν κτλ. 1. χό' A. 2. σύ, Κῶμε (servi nomen est) Mein.] σύγκωμε A. αὐτῷ φέρων, σύγκωμε, καὶ τὸ κυμβίον Bergk. R. c. Att. 85 not. 3. τήμερον Dindf.] σήμερον.

Athen. 11, 482 c οὐ τὸν τραγικὸν λέγει (Εὐριπίδην Ἐφριππος 9. 16) ποιητήν, ἀλλὰ τινα δμώνυμον αὐτῷ, ἥτοι φίλοινόν τινα ἢ αἰτίαν (famam) ἔχοντα οὐ χρηστήν, ὥς φησιν Ἀντίοχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδία κωμωδουμένων ποιητῶν. versum 3 fortasse alteri personae tribuendum esse iam Meinek. adnotavit in ed. mai.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

33

τῶν ζωγράφων μὲν ἡ καλὴ χειρουργία
 ἐν τοῖς πίναξι κρεμαμένη θαυμάζεται,
 αὕτη δὲ σεμνῶς ἐκ λοπάδος ἀρπάζεται
 ἀπὸ τοῦ ταγῆνου τ' εὐθέως ἀφανίζεται.

5 ἐπὶ τίνα δ' ὧδ' ἄλλην τέχνην, ὧς χρηστὲ σύ,
 τὰ στόματα τῶν νεωτέρων κατακάετ', ἢ
 ὠθισμός ἐστι δακτύλων τοιούτος

- ἢ πνιγμός, ἂν μὴ ταχὺ δύνηται καταπιεῖν;
 ἀλλ' οὐ μόνη γὰρ τὰς συνουσίας ποιεῖ
 10 εὖοπος ἀγορά; τίς δὲ συνδειπνεῖ βροτῶν
 φρυκτοὺς καταλαβὼν ἢ κορακίνους ὠνίους
 ἢ μαινίδ'; ὥραϊον δὲ μειρακύλλιον
 ποίαις ἐπῳδαῖς ἢ λόγοις ἀλίσκεται
 τίσιν, φράσον γάρ, ἂν τις ἀφέλῃ τὴν τέχνην
 15 τὴν τῶν ἀλιέων; ἥδε γὰρ δαμάζεται,
 ἐφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρουμένη,
 ἄγουσ' ὑπ' αὐτὰ σώματ' ἀρίστου πύλας
 ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν.

Athenaeus 6, 227 b καὶ οἱ ἀλιεῖς ἐπὶ τῇ τέχνῃ μέγα φρονοῦσι
 μᾶλλον ἢ οἱ ἄριστοι τῶν στρατηγῶν. παρὰ γοῦν τινα τοῦτων
 Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀδυσσεῖ περὶ τῆς ἀλιευτικῆς τέχνης τάδε λέγοντα
 κτλ. 2. πῖναξιν A. 3. αὐτῇ Schweigh.] αὐτῇ A. δ' ἀσέμνωσ
 Bothius. 4. ταγήνου ου in ras. m.¹ A. 5. ὦδ' add. Erfurdt.
 Obs. 431. δῆτ' Bergk. 6. κατακάετ' ἢ Dobr. Arist. Plut. 361
 p. 44] κατακάεσθαι A. 7. ὠθισμός C] ἡθισμός A. δακτύλων]
 γαστριδῶν? cf. quae ad Arist. Ran. 200 adnotavimus. τοιου-
 τος δὲ Dobr.] τοιούτων A. 8. ἂν Dindf.] ἐάν A. 9. ἀλλ' οὐ μόνη
 cum interrog. post ἀγορά Casaub.] ἄλλον μονονη A. ἀλλ' οὖν μόνη
 Dindf. 11. φρύκτ' οὐ Casaub. (potius μῆ). κορακίνους A. 12. μαι-
 νίδ' Casaub.] μηδὲν A. 14. ἂν Dindf.] ἐάν A. 15. τὴν add. Iacobs.
 Addit. Ath. 135. 17. ἄγουσ'] οἴγουσ' Erfurdt. Obs. 456. idem
 αὐτὰ τὰ ἀρίστου] Εὐρύτου Iacobs. (ἄγουσί τ' αὐτὰ τὰ σώματ' ἐπ'
 Εὐρ. π.) et Erf. multo deterius Herwerd. Obs. crit. 55.

3. ἐκ λοπάδος ad *elixa*, ἀπὸ τοῦ ταγήνου ad *frixa* pertinere
 monet Schweighaeus. 5. non recte se habet κατακάειν τὰ στόματα
 ἐπὶ τι. dici poterat ἐκκαόνται αἱ καρδίαι ἐπὶ τι: sed quid repo-
 nendum sit nescio. 11. Hesych. φρυκτά· ξηρὰ ἰχθύδια εὐ-
 τελεῖ. atque etiam coracini vilissimi habebantur. Pherecr. 56.
 Amphid. 22. Diphil. 71. Antiph. 68, 15. non hoc dicit piscator
 neminem cum altero cenare velle, nisi pisces frixos aut coracinos
 reperiāt (Casaub.), vel si ne frixos quidem coracinosve reperiāt:
 ei enim ab hominibus delicatioribus omnino contemnebantur: sed
 neminem apud eum cenare velle, qui pro pretiosioribus qui-
 tum diligebantur piscibus nihil nisi vilissimos frixos et coracinos
 emat. itaque cum *in foro emere* apud Graecos sit λαμβάνειν, non
 καταλαμβάνειν (cf. quae adnotavimus ad Phrynich. 51), scribendum
 est φρυκτοὺς λαβόντι καὶ κορακίνους κτλ.: nam ex καὶ quod
 oblitus erat librarius suprascripto ortum est κατα, ut ἢ natum
 est ex τι. 16. προσώποις, ut 30, 2. Athen. 7, 295 a (attulit Mein.)
 καὶ γὰρ τὸν Θησέα γεγονότα καλὸν ὑπολαμβάνω τοῦ Τληπολέμου

τὸν ἰχθὺν τοῦτον (γαλεὼν) αὐτῷ παρασχόντος παρεσχηκέναι. 'circumscribitur verbis Εὐρύτου πύλαι ἢ πυργή conl. Diog. L. 6, 59.' Iacobs. — nolo omittere Hesych. δημίαισι πύλαις· κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρται.

34

ὕμεῖς γὰρ ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετε, οἷδ' ἀκριβῶς·
 ἂν μὲν γὰρ ἢ τις εὐπρεπής, ἱερὸν γάμον καλεῖτε·
 ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, σταλαγμόν.
 λαμπρός τις ἐξελήλυθ', . . ὅλολος οὗτος ἐστὶ·

- 5 λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς, ζωμὸς κατωνόμασται·
 χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν, κονιορτὸς ἀναπέφηνεν·
 ὀπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῷ, λέμβος ἐπικέκληται·
 τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ, κεστρῖνός ἐστι νῆστις.
 εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἂν τις βλέπῃ, καινὸς θεατροποιός·
 10 ὑφείλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἀτρεὺς ἐκλήθη·
 ἐὰν δὲ κριόν, Φρίξος· ἂν δὲ κωδάριον, Ἰάσων.

Athenaeus 6, 242 de τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ἀ' ἐπὶ χλεύῃ Ἀθηναῖοι παίζοντες ἔλεγον, μνημονεύει Ἀναξανδριδῆς ἐν Ὀδυσσεὶ οὕτως κτλ. Eustathius 1642, 59 (sine auctoris nomine) φησὶ γοῦν τις πρὸς Ἀθηναίους, ὡς ὑμεῖς ἀλλήλους κτλ. (om. 2. 4. 9). v. 7 Eustathius 1761, 49 τοῦ δὲ καὶ λέμβον τὸ ἐφόλκιον λέγεσθαι χρῆσις φέρεται Ἀναξανδριδῶν παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ. v. 8 Athenaeus 7, 307 ef Ἀναξανδριδῆς Ὀδυσσεὶ κτλ. 1. χλευάζετε A. 2. ἂν Dindf.] ἐὰν A. 3. ἂν μὲν γὰρ ἢ τι σμικρὸν Eustathius, quia v. 2 omisit, et in exitu καλεῖτε αὐτὸν στ. 4. εὐθύς post οὗτος inserit Porson. Miscell. 237, post ἐξελήλυθ' Mein., ὑμῖν V 81. ὅλολος A. 5. Δημοκλῆς om. Eust. 7. τῷ τῷ A Eust. 8. πολλὰ A 307. ἐστὶν νῆστις A 242. 11. ἂν Dindf.] ἐὰν A.

2. ἱερὸν γάμον 'Hymenaeum dicit in Iunonis Iovisque nuptiarum imitamentis ministrantem'. Mein. Anal. Athen. 105, ut venustulum hominem ornatum eum prodiisse censens. Philox. Cyther. 13 Bergk. Ἰάμε, θεῶν λαμπρότατε. 3. Stalagmus apud Plautum servus est in Captivis. 4. Phot. 329, 18 ὅλολυν· Μένανδρος (900 Mein.) τὸν γυναικῶδη καὶ κατάθειον καὶ βάκηλον. cf. Herodian. I 236, 29. 237, 11. II 938, 16. 5. quis fuerit Democles non constat. nam Dionysii quidem adulator, de quo Athenaeus loquitur 6, 250 et 13, 584 f., vix videtur significari posse. cf. etiam Isae. 5, 5. 9. Demosth. 25, 47 et Dinarch. κατὰ Δημοκλέους. ζωμός, cf. Aristophont. 4 et de perfecto Antiphan. 204. 6. κονιορτός Euctemonis erat cognomen. Demosth. 21, 139 Εὐκτῆμων ὁ κονιορτός· τοιοῦτοί τινές εἰσι μισθοφόροι περὶ αὐτὸν (Μειδίαν). 9. θεατροποιός corruptum est. ser. βλέπῃ παῖδας, θεατροπίπης. cf. quae ad Arist. Eq. 407

adnotavimus. *Θεατροτορύνη Μέλισσα* Athen. 4, 157 a. 10. 'pro *Atrco* potius *Thyestem* commemorari exspectes'. Mein. conl, Eurip. El. 719. Preller. Myth. gr.² II 388.

ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ

Magister aliquis armorum significatur, qualem ridicule describit Plato in *Lachete*. orta erat ἡ ὀπλομαχία sub exitum belli Peloponnesiaci et ambigebant de utilitate eius Athenienses.

35

μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἄμα σοι καὶ μέγαν.

Athenaeus 4, 182 d ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς... ἐν ταύτῳ ὁξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυνται, ὡς Ἀναξανδρίδης (Ἀλεξανδρίδης A, corr. Meurs.) ἐν Ὀπλομάχῳ φησί κτλ. et 14, 634 e *Τρύφων* δ' ἐν δευτέρῳ περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως 'μάγαδις ἐν ταύτῳ ὁξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυνται, ὡς Ἀναξανδρίδης (Ἀλεξανδρίδης A) ἐν Ὀπλομάχῳ φησὶν' κτλ. magadis utrum tibia sit an cithara disceptatur Athen. 14, 634 c—636 b. μέγα Casaub. 'aut λαλήσω corruptum aut scribendum μάγαδι et μέγα'. Mein. non intellego.

36

λεπτοτέρως

Ἀναξανδρίδης Ὀπλομάχῳ. Bekker. Anecd. 106, 18.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ

Hom. Il. 2, 827. 4, 88 sq. 5, 168 sq.

37

οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθός, ὧ βέλτιστ', ἔσει.
αὕτη δὲ καρικοῖ τὸ σῶμα καμπύλη,
ἄγκυρά τ' ἐστὶν ἄντικρυς τοῦ σώματος.

Athenaeus 3, 105. 6 ὁ δ' αὐτὸς (Ἀναξανδρίδης) κὰν Πανδάρῳ φησὶν κτλ. Eustathius 1220, 49 ἐκ τῆς καρικοῦς χρηστόν ἐστι τὸ καρικοῦ, ἥρουν ὡς εἰπεῖν σφαιροῦ, οἷον αὕτη δὲ καρικοῖ τὸ σῶμα, καμπύλη τ' ἄγκυρά ἐστι. 1. ἐπικεκυφὼς Casaub.] ἐπικεκυφὼς A. ἀνακεκυφὼς cum interrog. post ἔσει Mein. Anal. Ath. 48. ἔσει Dindf.] ἔσει A. 2. καρικοῖ A. καμπύλη τ' ἄγκυρά τ' A. καμπύλη τ' ἄγκυρα praeter Eustath. C. καμπύλον Mein. 3. σχήματος G. A. Hirschig. Ann. crit. 5 conl. Arist. Eccl. 150 διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ. αὕτη certe est βακτηρία. mihi scribendum videtur ἄγκυρά τ' ἐστὶν ἀντ. τὸ σχῆμά σου.

Ἄρεος παιδίον

ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται . . . Ἀναξανδρίδης Πανδάρῳ. Suidas Ἀρεοπαγίτης. Ἀναξ. Hemsterhus. Arist. Plut. p. 324] ἀλέξ. Πανδάρῳ Mein. I 373] πεισάνδρῳ.

ΠΟΛΕΙΣ

Meinekus eodem quo Eupolis Civitates in scaenam introduxerit consilio etiam Anaxandridem censet usum esse et praesentibus sociis Aegyptiorum quidem legatos foedus auxiliumque ab Atheniensibus petivisse, Civitatem autem Atheniensium id fieri posse negavisse. de argumento non habeo quod opponam: sed quod in antiqua comoedia Eupolidi licebat, in nova aliter instituendum erat Anaxandridi.

οὐκ ἂν δυναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ.
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολὺ.
βοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς.
5 τὴν ἔρχεσθαι μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα,
ἡμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παρὰ πολὺ.
οὐκ ἐσθίεις ὕει', ἐγὼ δέ γ' ἥδομαι
μάλιστα τούτοις· κῦνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγώ,
τοῦψον κατεσθίουσαν ἡνίκ' ἂν λάβω.

10 τοὺς ἱερεῖς ἐνθάδε μὲν ὁλοκλήρους νόμος
εἶναι, παρ' ὑμῖν δ', ὥς ἔοικ', ἀπηργμένους.
τὸν ἀέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς,
κλαίεις, ἐγὼ δ' ἥδιστ' ἀποκτείνας δέρω.
δύναται παρ' ὑμῖν μυγαλῇ, παρ' ἐμοὶ δέ γ' οὔ.

Athenaeus 7, 299 f Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Πόλεσι πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους ἀποτεινόμενος τὸν λόγον φησὶν κτλ. v. 10. 11 Eustathius 1183, 13 τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς ἐννοήτους δηλαδὴ ὄντας σκώπτει τις εἰπὼν ἀπηργχθαι διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ὥς οἶά τινα προεδόσθαι ἀπαρχὴν τὴν τμησιν τῶν αἰδοίων, ὥς δηλον ἐκ τοῦ κτλ. 3. διέχουσι A. 6. παραπολύ A. 7. ὕεια A. 11. ἔοικ' A] ἔοικεν. 13. κλαίεις Dindf.] κλαίεις A et ἥδιστα, i ex η corr. m.¹. 14. δυνατή K. μυγάλη A. cf. Cephisodor. 7. Herod. 2, 66. 67.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ

An Πρωτεσίλεως? fortasse tragoediae Euripideae argumentum in ridiculum deflexerat. cf. Preller. Myth. gr.² II 422. quomodo

fragmenta cum fabula Protesilai congruere possint intellegetur conlatis eis quae ex Cobeti Obs. crit. Plat. 124 ad Terei titulum exscripta sunt.

40

μύρω δὲ παρὰ Πέρωνος, οὐ̣περ ἀπέδοτο
ἐχθὲς Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἴγυπτίου,
ὃ̣ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Athenaeus 12, 553 d Ἀναξανδρίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ κτλ. idem 15, 689. 690 Ἀναξανδρίδης Πρωτεσιλάῳ κτλ. 1. μύρω δὲ A 553] μύρον τε A 689. 2. ἐχθὲς A 553] χθὲς A 690. Αἴγυπτίου A 690] ἐναιπιτωι A 553. 3. νῦν ἀλείφει A 690] συναλείφει A 553.

de *Perone* unguentario cf. Theopomp. 1. 16. Antiph. 35. οὐ̣περ i. e. *de quo* non nihil vendidit. quis esset ille, qui pedes Callistrati ungere dicitur, ex eis quae praecedebant aut sequebantur perspiciebatur: poterat Melanopus (ac sic Bergk. R. c. Att. 405), poterat vero etiam is qui unguentum vendidisset significari. de *Melanopi Callistratique* in republica gerenda simultatibus Plutarch. Demosth. 13 Μελάνωπος ἀντιπολιτευόμενος Καλλιστράτῳ καὶ πολλάκις ὑπ' αὐτοῦ χρήμασι μετατιθέμενος (scr. μεταπειθέμενος) εἰώθει λέγειν πρὸς τὸν δῆμον 'ὁ μὲν ἀνὴρ ἐχθρός, τὸ δὲ τῆς πόλεως νικάτω συμφέρον'. Aristot. Rhet. 1, 14 init. ἀδίκημα δὲ μεῖζον, ὅσῳ ἂν ἀπὸ μεῖζονος ἢ ἀδικίας. διὸ καὶ τὰ ἐλάχιστα μέγιστα, οἷον ὃ Μελανώπου Καλλίστρατος κατηγορεῖ, ὅτι παρελογίσαστο τρία ἡμιωβέλια ἱερὰ τοὺς ναοποιούς... ὁ γὰρ τρία ἡμιωβέλια ἱερὰ κλέψας καὶ ὅτιοῦν ἀδικήσκειν. inter legatos ab Atheniensibus Ol. 102, 1 Spartam de pace missos commemorantur Xenoph. Hell. 6, 3, 2. 3. 10. cf. Orat. Att. fragm. ed. Tur. p. 218. 9 et ind. nom. p. 73.

41

καὶν ταῦτα ποιῆθ' ὥσπερ φράζω,
λαμπροῖς δείπνοις δεξόμεθ' ὑμᾶς,
οὐδὲν ὁμοίοις τοῖς Ἰφικράτους
τοῖς ἐν Θράκῃ· καίτοι φασὶν
5 βουβανκαλόςανλα γενέσθαι.
κατὰ τὴν ἀγορὰν μὲν ὑπεστρωσθαι
στρώμαθ' ἄλουργῇ μέχρι τῆς ἄρκτου·
δειπνεῖν δ' ἄνδρας βουτυροφάγας,
αὐχμηροκόμας μυριοπληθεῖς·
10 τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι,
μείζους λάκκων δωδεκακλίνων·
αὐτὸν δὲ Κότυν περιεξῶσθαι

- ζωμόν τε φέρειν ἐν χοῦ χρυσῇ,
 καὶ γευόμενον τῶν κρατήρων
 15 πρότερον μεθύειν τῶν πινόντων.
 αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενεΐδαν,
 Ἀργᾶν δ' ἄδειν καὶ κιθαρίζειν
 Κηφισόδοτον τὸν Ἀχαρνῆθεν,
 μέλπειν δ' ὠδαῖς
 20 τοτὲ μὲν Σπάρτην τὴν εὐρύχορον,
 τοτὲ δ' αὖ Θήβας τὰς ἑπταπύλους
 τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν.
 φερνάς τε λαβεῖν δύο μὲν ξανθῶν
 ἵππων ἀγέλας, αἰγῶν τ' ἀγέλην,
 25 χρυσοῦν τε σάκος
 . . . φιάλην τε λεπαστήν,
 Χίου τε πρόχουν, κέρχων τε χύτραν,
 βολβῶν τε σιρὸν δωδεκάπηχυν
 καὶ πουλυπόδων ἑκατόμβην.
 30 ταῦτα μὲν οὕτως φασὶ ποιῆσαι
 Κότυν ἐν Θοράκῃ, γάμον Ἰφικράτει.
 τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον
 καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις
 τοῖς ἡμετέροις. τί γὰρ ἐκλείπει
 35 δόμος ἡμέτερος ποίων ἀγαθῶν;
 οὐ σμύρνης καὶ Συρίας ὀδμαὶ
 λιβάνου τε πνοαί; τερενοχρῶτες
 μαζῶν ὕψεις, ἄρτων, ἀμύλων,
 πουλυποδείων, χολίκων, δημοῦ,
 40 φυσκῶν, ζωμοῦ, τεύτλων, θρίων,
 λεκίδου, σκοροδῶν, ἀφύης, σκόμβρων,
 ἐνθρυμματίδων, πτισάνης, ἀθάρης,
 κυάμων, λαθύρων, ὥχρων, δολίχων,
 μέλιτος, τυροῦ, χορίων, πυρῶν,
 45 καρύων, χόνδρου.
 κάραβοι ὅπται, τευθίδες ὅπται,
 κεστρεὺς ἐφθός, σηπίαι ἐφθαί,
 μύραιν' ἐφθή, κωβιοὶ ἐφθοί,
 θυρνίδες ὅπται, φυκίδες ἐφθαί,
 50 βάτραχοι, πέρκαι,

- συνόδοντες, ὕνοι, βατίδες, ψῆτται,
 γαλεός, κόκκυξ, θρίτται, νάρκαι,
 ῥίνης τεμάχη, σχαδόνες, βότρυνες,
 σῦκα, πλακοῦντες, μῆλα, κράνειαι,
 55 ῥόαι, ἔρπυλλος, μήκων, ἀχράδες,
 κνήκος, ἐλάαι, στέμφυλ', ἄμητες,
 πράσα, γήτειον, κρόμυνα, φυστή,
 βολβοί, κανλοί, σίλφιον, ὄξος,
 μάραθ', ῥά, φακή, τέττιγες, ὅποι,
 60 κάρδαμα, σήσαμα, κήρυκες, ἄλεις,
 πίνναι, λεπάδες, μύες, ὄστρεα,
 κτένες, ὄρκυνες· καὶ πρὸς τούτοις
 ὀρνιθαρίων ἀφάτων πλήθος,
 νητιῶν, φατιῶν· χῆνες, στρουθοί,
 65 κίχλαι, κόρυδοι, κίτται, κύκνοι,
 πελεκάν, κίγκλοι, γέρανος — B. τουδί
 τοῦ χάσκοντος διατειναμένη
 διὰ τοῦ πρῶκτοῦ καὶ τῶν πλευρῶν
 διακόψειεν τὸ μέτωπον.
 70 οἶνοι δέ σοι λευκὸς . . .
 γλυκὺς ἀνθιγενῆς ἡδὺς καπνίας.

Athenaeus 4, 131 a sq. Ἀναξανδρίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ διασύρων
 τὸ τῶν Ἰφικράτους γάμων συμπόσιον, ὅτε ἤγετο τὴν Κότνος τοῦ
 Θρακῶν βασιλέως θυγατέρα, φησὶν κτλ. v. 13 et 26. 7 Philemon
 p. 204. Eustathius 1835, 20 χοῦς . . . οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ
 καὶ θηλυκῶς, οἶον 'ζωμόν τε φέρει ἐν χοῖ χροσῇ'. αὕτη δὲ καὶ
 πρόχους . . . λέγεται, οἶον 'φιάλην τε λεπαστὴν χιόνος τε πρόχουν'.
 1. ποιῆθ' K.] ποιῆς A. ποιῆσθ' Bergk. Zimmerm. Altert. 1837
 p. 42. 2. δεξόμεθ' Wakefield. Silv. crit. 2, 89] δεξεθ' A.
 δέξονθ' (οἱ δεσπόσυννοι 33) Jacobs. Addit. Ath. 89. 3. ὁμοίως A.
 4. καὶ τοῖς A. 5. βουβαυκαλόσαυλα M. Haupt. Opuse. III 561. 2]
 βυβακαλούς ἀντὰ A. βουβαύκαλα ταῦτα Mein. 7. στρώμαθ'
 ἄλουργῇ Wakefield] στρώματα μὲν ἄλουργὰ A. ἄρκτου] ἀκάτου K.,
usque ad scapham Iphicratis. 8. βουτυροφάγας Dobr. Append.
 Aristoph. p. 130] βούτυρον φασὶν A. ac iam Casaubonus 'Thracēs
 poeta facit butyrophagos, cum in Graccia vix butyri adhuc esset
 usus cognitus'. 12. κόττην C. 16. Ἀντιγενεΐδαν Schweigh.]
 ἀντιγενεΐδαν A. 17. ἀργαν A. 22. τάς θ' Mein., in ed. mai.
 idem μεταβάλλοντας, quod praefero. 24. ἀγέλας VL] ἀγέλην A.
 (bis). 26. laeunam indicavit Dindorfius. φιάλην] φίλην A.
 27. Χίου K.] χιόνος A. κίγχεων τε σιρόν, βολβῶν τε χύτραν Dobr.

Advers. II 304 conl. Arist. Eccl. 1092 βολβῶν χύτραν. 28. δω
δεκάπηγεων (sic) C. 29. πολυπόδων Schweigh.] πολυπόδων A
34. ἐλλείπει recte Meinek. Anal. Ath. 61. 36. καὶ om. C e
epit. Hoeschel. οὐχὶ σμύρνης Casaub. οὐ σμύρνης γὰρ vel ἀ
οὐ σμύρνης vel οὐ σμύρνης Ἀσσυρίας Mein. an σμύρνης τῆς Συ
ρίας? 37. πνοαί Dindf.] ποῖαι A. 39. πολυποδείων Schweigh.
πολυποδείων A. 43. ὥρων C] ὥρων A. 44. πυρῶν] πνο
Schweigh. 7, 311 d. γύρων, 'quod placentae genus est' Mein. cf.
Arist. Av. 565. 48. μύραινα A. 49. ὅπται] ἐφθαί C. 'au
hoc probandum aut eodem versu scribendum φυνκίδες ὅπται' Mein.
52. θρίτται K.] θρίσσαι. an θρῆται? 53. δίνης Schweigh.
δεινῆς A. 56. στέμφυλα A. 57. γήτειον Dindf.] γήτεια A, qu
deinde κρόμνα. 59. ὅποι Mein. Euphor. 84] ὅπτοι A. ὀπό.
Dobr. 61. ὄστρεα Schweigh.] ὄστρεα A. 63. ἄφατον Schweigh.
66. τουδὶ Mein. Euph. 85] τουτὶ A. an τουτὶ σοῦ χάσκοντος?
70. οἶνος δ' ἔσται λευκός, μαλακός Iacobs. Addit. Athen. 90. an
οἶνος δ' οἴκοι? λευκός, κερρός Mein.

de Iphicratis in Thracia commoratione brevissime Theopompus
Athen. 12, 532 b. Aristot. Oecon. 1351 a, 18 sq. *nuptias indica
magis quam commemorat* Corn. Nep. Iph. 3 *Menesthea filium re
liquit ex Thressa natum, Coti regis filia.* Demosth. 23, 129 (Κόντος
κηδεστής ἦν Ἰφικράτει τὸν αὐτὸν τρόπον ὄνπερ Χαριδήμῳ Κερσο
βλέπτῃς, καὶ τὰ πεπραγμένα πολλῶ μείζονα καὶ χάριτος πλείονος ἄξι
ὕπερ Κόντος Ἰφικράτει. 5. Etym. 192, 20 βαύκαλον· μαλακίζό
μενον (βανκίζομενον M. Haupt. Opusc. III 561), τρυφερόν. βανκόν
γὰρ τὸ τρυφερόν. Hesych. βαυκά· ἡδέα. βανκίζεσθαι· θρύπτεσθαι
cf. Poll. 4, 100. Photius σαῦλον· τρυφερόν. σαυλοῦσθαι· θρύ
πτεσθαι, ἀβρύνεσθαι. Hesych. σαῦλον· ἀβρόν. τρυφερόν. Ἀτικοί
σαυλοῦσθαι· τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι. Eurip. Cycl. 40.
Arist. Vesp. 1173. cf. Arar. 9. 8. Plin. N. h. 28, 133 *buty
rum barbararum gentium lautissimus cibus et qui divites a plebe
discernat.* 11. Photius (ac similiter Suidas et Schol. Ald. Arist. Eccl. 154) λάκκος· Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τι
νὲς ὀρύγματα ὑπὸ γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα, καὶ στρογγύλα καὶ τε
τράγωνα, καὶ κοιῶντες αὐτὰ οἶνον ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον εἰς
αὐτὰ· καὶ ταῦτα λάκκους καλοῦσιν. δωδεκακλίνων, ut κεφαλῆς
ἐνδεκακλίνων Teleclid. 44. proprie oecos ita dici monuit Casaub.
12. περιοιῶσθαι, ut coquum. cf. Alexid. 174, 11. Hegesipp. 1, 7.
16. Harpocrat. Ἀντιγεν(ε)ίδας... υἱὸς ἦν οὗτος Διονυσίου, ἐνδοξό
τατος αὐλητῆς. Dionysius magister fuit Epaminondae. Corn. Nep.
Ep. 2. Bekker. Anecd. 410, 1 Ἀντιγεν(ε)ίδας· ἐνδοξότατος γέγονεν
αὐλητῆς, υἱὸς Διονύσου (Διονυσίου). formam nominis explicat
Lobeck. Paralip. 5. de Arga cf. 15. 22. Bekker. Anecd. 15, 25
ἡ μεταβολή ἐστιν ἐξ ὁμοίου τόνου εἰς ἀνόμοιον μετάβασις, οἷον
εἴ τις ἐν ἐνὶ ποιήματι ἢ κρούματι τὴν μελοποιίαν, τυχὸν θῶριον
οὔσαν, ὑποθῶριον ποιῇ, μὲν τὴν δῶριον τὴν ὑποθῶριον. Theophr.

H. pl. 4, 11, 4 πρὸ Ἀντιγεν(ε)ίδον . . ἡϋλουν ἀπλάστως . . . ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν κτλ. 28. Eurip. fr. 824 N. ἀνοῖξαι μὲν σιρούς οὐκ ἤξιον. Schol. Demosth. 8, 45 σιροῖς· τὰ κατὰ γαίαν Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ (255 N.) σιροὶ κριθῶν . . . μελίην τὴν κέγχρον. Etym. m. 714, 21 σιροί· τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων. apud Thracēs frequentem eorum usum fuisse narrat etiam Varro R. r. 1, 57. 29. ἐκατόμβην, ut Ephipp. 8, 4. 36. ὀδμαί in anapaestis minus offendit. cf. Mnesim. 4, 60. Antiph. 161, 10. 43. Hesych. δόλιχοι· ὀσπρίων εἶδος. 59. cicadae quoque conditae edebantur. cf. Athen. 4, 133 b. Aristoph. fr. 51. 60. ἄλεις vix sanum. an ἄμης? cf. v. 57 φυστή et Ephipp. 8, 3. 65. κίχλαι, κύκνοι prima producta ut 37 τερενοχωῶτες. 66. Hesych. γέρανος . . . καὶ ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιστα. α τουδὲ altera persona loqui incipit. cf. Plat. com. 173, 21. 'digito monstrabat histrio qui haec recitabat unum ex spectatoribus, quem propter εὐρυπρωκτίαν notare vellet . . . utinam grus illa toto corpore perforato frontem impudici illius pertundat'. Mein., ex parte secundum Casaub. de vino καπνίγ cf. Pherecr. 130, 6 (Cratin. 334). Hehn Kulturpfl. 136.

ΣΑΜΙΑ

42

τὸ γὰρ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειν ὄνομα ἔχει.

Athenaeus 6, 255 a ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς ἐκτρεπόμενοι τοῦνομα ἀρεσκεῖαν προσαγορεύουσιν, ὡς καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Σαμίᾳ κτλ. ἀρέσκειν Canter Nov. lect. 4, 5] ἀρέσκεῖαν A. cf. Casaub. Theophr. Char. 5 p. 62 Lips.

ΣΑΤΤΡΙΑΣ

Nomen proprium esse videtur formatum ut Ἀριστίας et sim. Mein. I 373. Ἰππίας, Ξενίας, Δεινίας, Γοργίας, Κλεινίας, Ξανθίας al.

43

ὠτάρια

ὠνόμασε καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Σατυρίᾳ (σατυρίαι A). Athenaeus 3, 95 c.

ΣΩΣΙΠΠΟΣ

Quis intellegendus sit nescio. fuit etiam poeta comicus Sosippus.

44

πτόλιν

Schol. Hom. Iliad. 23, 1 Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ κωμικῶν Ἀναξανδρίδῃ ἐν Σωσίππῳ.

THPETYΣ

Chamaeleon Heracl. Athen. 9, 374 ab Ἀναξανδρίδης... ὅτε μὴ νικῶν, λαμβάνων (τὰς κωμωδίας) ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατεμεῖν καὶ οὐ μετεσκέυαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. καὶ πολλὰ ἔχοντα κομψῶς τῶν δραμάτων ἠφάνιζε δυσκολαίων τοῖς θεαταῖς... θαυμάζω οὖν πῶς ὁ Τηρεὺς διεσώθη μὴ τυχῶν νίκης καὶ ἄλλα δράματα τῶν ὁμοίων τοῦ αὐτοῦ. — 'deos istos et personas mythologicas inducebant de rebus Atheniensium tamquam probe sibi notis inter sese disserentes'. Cobet. Obs. crit. Plat. 124.

45

ὄρνις κεκλήσει. B. διὰ τί, πρὸς τῆς Ἑστίας;
πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν
ὥσπερ Πολύευκτος ὁ καλός; A. οὐ δῆτ', ἀλλ' ὅτι
ἄρρην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπη.

Athenaeus 4, 166 d Πολύευκτον Ἀναξανδρίδης ἐν Τηρεῖ κωμῶδων κτλ. 1. κεκλήσῃ et 3. δῆτα A. — adparet *Polyeuctum* quoque ab Atheniensibus *avem* vocatum esse. cf. Arist. Av. 165 sq. 1290 sq. significatur autem *Polyeuctus* *Sphettius*, orator nobilissimus, de quo cf. Demosth. 9, 72. Dinarch. 1, 100. Plutarch. Mor. 841e. Ruhnck. Hist. crit. or. LXXX. Saupp. Orat. Att. fr. 273. dissentit tamen Boeckh. Forsch. auf d. Gebiet d. att. Redn. 643. de *gallinis* gallorum victricibus cf. Aristot. H. an. 10, 49. Aelian. H. an. 5, 5.

46

ἀλλ' οἷα νύμφη βασιλῆς ὠνομασμένη
μύροις Μεγαλλείοισι σῶμ' ἀλείφεται.

Athenaeus 15, 691a τοῦ Μεγαλλείου μύρον μνημονεύει... Ἀναξανδρίδης Τηρεῖ κτλ. μεγαλλίοισι et μεγαλλίον A. cf. Pherecr. 140. — ὠνομασμένη 'regia virgo desponsata'. Mein. de qua significatione iure dubitat Herwerden. Obs. crit. 55. scribendum est ἔνδον ἄσμενη. cf. Eupol. 281. Lysipp. 8. Toepfeli. Progr. Neobr. 1867, 8 ἄσμενη χροῖν. 2. Μεγαλλείοις τὸ σῶμ' Herwerd. Stud. crit. 86.

47

ὀχνομένους δὲ τοὺς κάπρους
καὶ τὰς ἀλεκτρούνας θεωροῦσ' ἄσμενοι.

Athenaeus 9, 373 f τὸν ἀλεκτρούνα... οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασιν... Ἀναξανδρίδης Τηρεῖ κτλ. θεωροῦσ' Dindf.] θεωροῦσιν A. τοῖς κάπροις ὀχνομένοις quid faciam nescio.

ΤΒΡΙΣ

48

οὕκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἄψεις μοι λύχνον;

Athenaeus 15, 700a Ἀναξανδρίδης ἐν Ὑβρει κτλ. ἐν Ὑβρει· οὕκουν Porson.] ἐνυβριουκουν Α. atque Ὑβρει iam Casaub. et Iacobs. Addit. Ath. 370.

ΦΑΡΜΑΚΟΜΑΝΤΙΣ

I. e. homo medici simul et arioli partes agens.

49

ὅτι εἴμ' ἀλαζών, τοῦτ' ἐπιτιμᾶς; ἀλλὰ τί;
νικᾷ γὰρ αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ
μετὰ τὴν κολακείαν. ἦδε μὲν γὰρ διαφέρει.

Athenaeus 6, 261 f τῇ δ' ἀλαζονείᾳ μετὰ τὴν κολακείαν χά-
ραν δίδωσιν Ἀναξανδρίδης ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φαρμακομάντει λέγων
οὕτως κτλ. 1. εἰμὶ Α. τί; νικᾷ Casaub.] τινι καὶ Α. 3. ηδε-
μενγαρ Α. — loquitur ipse φαρμακόμαντις, ἀλαζονείαν ab arte sua
abesse posse negans. cf. Rubnk. Tim. 21. 2.

50

ἀσφάραγον σχῆνόν τε τεμῶν καὶ ὀρίανον, ὅς δὴ
σεμνύνει τὸ τάριχον ὁμοῦ μιχθεὶς κοριάννῳ.

Athenaeus 2, 68 b ὅτι εἴρηται ἀρσενικῶς ὁ θύμος καὶ ὁ ὀρί-
γανος. Ἀναξανδρίδης κτλ. Etymol. -m. 630, 49 θηλυκῶς μὲν εὐ-
ρηται (ὀρίγανος) παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, ἀρσενικῶς
δὲ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Φαρμακομάντει. Cramer. Anecd. Paris.
III 12, 32 ἀρσενικῶς (ὀρίγανος) παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Φαρμακο-
μάντει. Eustathius 1148, 26 καὶ ὁ ὀρίγανος, οἶον ὀρίανον, ὅς
δὴ κτλ. cf. 1390, 59. 1. τεμῶν Casaub.] τέμνων. 2. τὸ τάρι-
χον] τὸ τάριχος Eust., qui tamen 1390, 59 ex Aelio Dionysio ὁ
τάριχος καὶ τὸ τάριχον. μιχθεὶς Eust.] μι cum lacuna B. μιχθέν
V L.

ΦΙΛΛΗΦΟΡΟΣ

Nescio possintne huc pertinere quae Polybius narrat 12, 5
ὑπὲρ τῆς φιαληφόρου παρ' αὐτοῖς (Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις)
λεγομένης τοιαύτη τις ἱστορία παρεδότο... τὸ μὴ παῖδα ποιεῖν ἐξ
αὐτῶν τὸν φιαληφόρον, ἀλλὰ παρθένον διὰ τὴν ἀπὸ τῶν γυ-
ναικῶν εὐγένειαν. narraverat enim mulieres apud Locros in summo
honore esse.

51

τὸν μόναυλον ποῖ τέτορας; οὗτος Σύρε.

B. ποῖον μόναυλον; A. τὸν κάλαμον.

Athenaeus 4, 176 a Ἀναξανδρίδης... ἐν Φιλιππόρῳ κτλ. Eustathius 1157, 36 παλαιὸν ὁ αὐλὸς καὶ πολυειδὲς καὶ ὡς ἐπιπολὺν καλᾶμιος· παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρεῦσιν (Ἀναξανδρίδῃ Mein. ed. mai.) ἦν μόναυλος κάλαμος. 1. τὸν ἐμὸν Mein. καὶ τὸν Schweigh. Σύρε (sic) A. 2. 'καλάμινον?' Dindf. — cf. 18.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

52

ὅστις γαμεῖν βουλεύετ', οὐ βουλεύεται
ὀρθῶς, διότι βουλεύεται χοῦτῳ γαμεῖ.
πολλῶν κακῶν γὰρ ἐστὶν ἀρχὴ τῷ βίῳ.
ἢ γὰρ πένης ὢν τὴν γυναῖκα χρήματα
5 λαβὼν ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναῖκ' ἔτι,
ἣς ἐστὶ δοῦλος καὶ πένης. ἦν δ' αὖ λάβῃ
μηδὲν φερομένην, δοῦλος αὐτὸς γίνεται·
δεῖ γὰρ τὸ λοιπὸν ἀνδ' ἐνὸς τρέφειν δύο.
ἀλλ' ἔλαβεν αἰσχρὰν· οὐ βιωτὸν ἐστ' ἔτι,
10 οὐδ' εἴσοδος τὸ παρὰπαν εἰς τὴν οἰκίαν.
ἀλλ' ἔλαβεν ὠραίαν τις· οὐδὲν γίνεται
μᾶλλον τι τοῦ γήμαντος ἢ τῶν γειτόνων·
ὥστ' οὐδαμῶς κακοῦ γ' ἀμαρτεῖν γίνεται.

Stobaeus Floril. 68, 1 Ἀναξανδρίδου A. 1. βουλεύετ'] βού-
λεται Gesn. marg. βουλεύεται] βούλεται Voss. Arsen. 4. ἢ A
Voss.] ἦν. 6. καὶ πένης corruptum videtur Meinekio. 7. αὐτὸς]
αὐθις Gesn. marg. αὐτὸς Vind. 13. οὐδαμῶς] οὐδαμοῦ B.

Herwerd. Obs. crit. 56 v. 5 sq. δέσποιναν· ἦν δ' αὖ μηδὲ ἐν
λάβῃ φερομένην, δοῦλος αὐθις γίνεται. at rectissime adduntur et
οὐ γυναῖκ' ἔτι (domina est, non iam uxor eius) et ἣς ἐστὶ δοῦλος.
sed pro καὶ πένης scribendum est κούκ ἀνήρ. 7. δοῦλος αὐτὸς
corrupta sunt. servus fiebat, si divitem, non si pauperem duxisset.
scripsit poeta φροῦδος ἀνίας. cf. Arist. Nub. 722. Ran. 94 et
de ι in ἀνία Porson. Eurip. Phoen. 1334. Pherecr. 24. Arist. Eq.
349. 11. γίνεται, ἢ γυνή. 13. pro κακοῦ γ' ἀμαρτεῖν scriben-
dum est κακῶν ἀμοιρεῖν. nam ἀγαθοῦ τινος ἀμαρτεῖν recte
dicitur, κακοῦ non item.

53

οὔτοι τὸ γῆράς ἐστιν, ὥς οἶει, πάτερ,
 τῶν φορτίων μέγιστον, ἀλλ' ὅς ἂν φέρῃ
 ἀγνώμονως αὐτ', οὗτός ἐστιν αἷτιος·
 οὐδ' εὐκόλως, ἐνίοτε κοιμίζειν ποιεῖ
 5 μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον
 λύπην τ' ἀφαιρῶν ἡδονὴν τε προστιθείς,
 λύπην δὲ ποιῶν, εἴτι δυσκόλως ἔχει.

Stobaeus Floril. 117, 2 Ἀναξανδρίδου A. 2. φορτίων] φρον-
 τίδων A. 4. οὐδ'] ἂν δ' Arsen. perperam. οὐ δυσκόλως (pro
 var. lect.) B. ὅδ' Gesn. κοιμίζειν ποιεῖ Trinc.] κοιμίζειν ποιεῖ A.
 cum Iacobsio Add. Ath. 31 scribendum σὺ δ' εὐκόλως ἐνεγκες (cf.
 Menand. 547 Mein.), μὴ μεῖζον ποιεῖ (τὸ φορτίον). 6. λύπην
 τ' Voss.] λύπην. 7. λύπην] κοῦφον Dobr. fort. λήθῃ τε παύ-
 ων. εἴ τι Gaisf.] εἴ τις.

54

ἡδονὴν ἔχει,
 ὅταν τις εὖρῃ καινὸν ἐνθύμημά τι,
 δηλοῦν ἅπασιν· οἱ δ' ἑαυτοῖσιν σοφοὶ
 πρῶτον μὲν οὐκ ἔχουσι τῆς τέχνης κριτὴν,
 5 εἶτα φθονοῦνται· χρὴ γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν
 ἅπανθ' ὅς ἂν τις καινότητ' ἔχειν δοκῇ.

Athenaeus 5, 222 b κατὰ γὰρ τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀναξανδρίδην
 κτλ. 3. δ' ἑαυτοῖσιν Porson.] δὲ αὐτοῖσιν A. 6. ἅπαντα A.
 ὅς ἂν τις] scr. ὅταν τι.

55

ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβὼν
 ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν ἢ ἀκρατής ἄγαν·
 ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δὲ τούτου δίχα,
 ἀκρατής· ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφοτέροι κακοί.

Stobaeus Floril. 41, 2 Ἀναξανδρίδου A. Maximus 93, 154
 'Alexandri al. Anaxandridae'. 1. παρακαταθήκην γὰρ Porson Tracts
 249] γὰρ παρακαταθήκην. γὰρ om. Max. 4. ἴσως] ἴσον — κακόν
 Reisig. Coniect. 36.

de crasi v. 2 cf. Krueg. Gr. gr. II 14, 8, 1. Kuehner Gr. gr.
 52, 4.

56

χαλεπή, λέγω σοι, καὶ προσάντης, ᾧ τέκνον,
 ὁδός ἐστιν, ὥς τὸν πατέρ' ἀπελθεῖν οἴκαδε

παρὰ τ' ἀνδρός, ἥτις ἐστὶ κοσμία γυνή.
ὁ γὰρ διάυλος ἐστὶν αἰσχύνην ἔχων.

Stobaeus Floril. 74, 1 Ἀναξανδρίδου A. 3. παρὰ τ' ἀνδρός Pflugk.] παρ' ἀνδρός. cf. Cobet. N. l. 614. ἥ τις A] εἴ τις. 4. ὁ γὰρ διάυλος οὗτος αἰσχύνην vel πλεῖστον αἰσχύνης ἔχει.

57

τὸ νέκταρ ἐσθίω πάνν
μάττων διαπίνω τ' ἄμβροσίαν, καὶ τῷ Διὶ
διακονῶ, καὶ σεμνός εἰμ' ἐκάστοτε
Ἥρα λαλῶν καὶ Κύπριδι παρακαθήμενος.

Athenaeus 2, 39 a Ἀναξανδρίδης τὸ νέκταρ οὐ ποτόν, ἀλλὰ τροφήν εἶναι λέγει θεῶν κτλ. Eustathius 1632, 62 παρὰ δέ τις τῶν παλαιῶν τὸ νέκταρ ξηρὰ ἢν θεία τροφή. προφέρεται γοῦν Ἀναξανδρίδης μὲν γράφων οὕτω· τὸ νέκταρ — διακονῶ. Photius et Suidas νεκτάρειον· νέκταρ θεῶν πόμα. καὶ οἶνος, οὕτως, ὡς Ἀναξανδρίδης. καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός. 1. ἐσθίω πάνν | μάττων Casaub.] πάνν μάττων ἐσθίω. πάνν μάττων ἐσθίω | νέκταρ διαπίνω κτλ. Mein. in Ath. — Plat. Reip. 4, 420 e πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους. cf. Arist. Ach. 751.

58

ἐὰν λούσησθε νῦν
θάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσεται
τὸ βάρος, διασκεδᾷ τε τὸ προσὸν νῦν νέφος
ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Athenaeus 1, 34 d Ἀναξανδρίδης κτλ. 2. ἐντράγητε G. Herm. De metr. 165] ἐντρώγητε. παύσεται C] παύσετε. 3. διασκεδᾷ τε Bernhardy Synt. 468] διασκεδᾷτε. subiectum est τὸ βάρος πανόμενον.

Theophr. H. pl. 4, 16, 6 Ἀνδροκύδης δὲ καὶ παραδείγματι τοῦτο κατεχρήσατο πρὸς τὴν βοήθειαν τὴν ἀπὸ τῆς θάφανου γινόμενην πρὸς τὸν οἶνον ὡς ἐξελαύνουσαν τὴν μέθην· φεύγειν γὰρ δὴ καὶ ζῶσαν τὴν ἄμπελον τὴν ὁσμὴν.

59

ὦ πονηρὰ καρδιά,
ἐπικαιρέκακον ὥς εἰ μόνον τοῦ σώματος·
ὀρχεῖ γὰρ εὐθύς, ἂν ἰδῇς δεδοικότα.

Athenaeus 15, 688 b Ἀναξανδρίδης δὲ τὸν ἀγωνιῶντα παράγει λέγοντα κτλ. 2. ἐπικαιρεκακον ὥσει A. ἐπικαιρέκακόν πως εἰ Dobr.

μόνον] μόριον Naber. Mnem. VIII 55. 3. ὀρχεῖ Dindf.] ὀρχῇ A m.¹. ὀρχῇ m.². ὀρχῇ Canter. ἦν Muret.] ἄν A.

Pollux 3, 101 ὁ δὲ ἐπιχαιρέκακος ἀνεκτόν. cf. Alexid. 51. ac Timoclis est comoedia Ἐπιχαιρέκακος.

60

μηδέποτε δοῦλον ἡδονῆς σαυτὸν ποίει·
λάγνης γυναικός ἐστιν, οὐκ ἀνδρός τόδε.

Stobaeus Floril. 6, 23 Ἀναξανδρίδου A.

61

Ἐρως σοφιστοῦ γίνεται διδάσκαλος
σκαιοῦ πολὺν κρείττων πρὸς τὸν ἀνθρώπων βίον.

Stobaeus Floril. 63, 10 Ἀναξανδρίδου A. 2. κρείττον A. σκαιοῦ] Κέλου Mein. in Stob., i. e. Prodicus Ceo, 'cuius sapientia vel in proverbium abiit.' πρὸς τὸν] τῶν πρὸς Mein. praef. Stob. defendit quod vulgo scribitur Herwerd. Mnem. nov. VI 67 dici haec censens 'ab amatore aliquo adulescenti, qui inepti, ut ipsi videatur, magistri voce correptus iram non cohibens ista reponat.'

62

ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτθ' ὅτιοῦν, ἂν σοι δοκῇ,
ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

Bekker. Anecd. 92, 16 ἐμὲ ἀντὶ τοῦ ἐμαντόν, σὲ ἀντὶ τοῦ σαυτὸν... Ἀναξανδρίδης κτλ. πρᾶτθ' ὅτιοῦν Mein.] πρᾶττε ὅτι cod.

63

τὸ συνεχὲς ἔργον παντὸς εὐρίσκει τέλος.

Stobaeus Floril. 29, 12 Ἀναξανδρίδου A. alii Euripidis Archelao adsignabant coniunctum cum fragmento apud Stobaeum proximo. ἔργον Vindob.] ἔργον. constantiam dicit ad cuiusvis operis finem pervenire.

64

καλὸν γ' ἀποθανεῖν πρὶν θανάτου δρᾶν ἄξιον.

Aristoteles Rhet. 3, 11 καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου τὸ ἐπαινούμενον κτλ. ταῦτόν γάρ ἐστι τῷ εἰπεῖν ἄξιον γὰρ ἀποθανεῖν μὴ ὄντα ἄξιον ἀποθανεῖν, ἢ ἄξιόν γ' ἀποθανεῖν μὴ θανάτου ἄξιον ὄντα ἢ μὴ ποιοῦντα θανάτου ἄξια.

65

ἀρκτῇ, λεοντῇ, παρδαλῇ, μοσχῇ, κυνῇ.

Pollux 5, 16 καὶ μοσχῇ ἡ τοῦ μόσχου (δορά), ὡς Ἀναξανδρίδης εἴρηκεν κτλ. Hesych. ἀρκτῇ· ἡ τῆς ἄρκτου δορά.

66

οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

Append. Stob. Flor. p. 31 Gaisf. Ἀναξανδρίδου. cf. quae ad Eupolidis *Νουμηνίας* adnotavimus. videtur poeta respicere Sophocl. Ai. 522 χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἡ τίκτους' αἰεί.

67

ἡ πόλις ἐβούλεθ', ἥ νόμων οὐδὲν μέλει.

Aristoteles Ethic. Nicom. 7, 11 εἰκε δὴ ὁ ἀκρατὴς πόλει ἡ ψηφίζεται μὲν ἅπαντα τὰ δέοντα καὶ νόμους ἔχει σπουδαίους, ζητῆται δὲ οὐδέν, ὥσπερ Ἀναξανδρίδης ἔσκωψεν κτλ. Cyrillus De trin. 2 p. 96. ἐβουλεύετο L^b O^b. imitatus autem erat poeta Euripidem: cf. Aelian. H. an. 4, 54 Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἱππῶ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ἥ νόμων οὐδὲν μέλει, φησὶν Εὐριπίδης. Sext. Emp. c. Math. 11 p. 576, 9 οὐχ ἡμᾶς αἰτιάσθαι δεῖ... ἀλλὰ τὴν φύσιν, ἥ νόμων οὐδὲν μέλει. ceterum cf. Mein. I 368.

68

ὑπερήμεροί μοι τῶν γάμων αἱ παρθένοι.

Aristoteles Rhet. 3, 10 καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἱαμβεῖον ὑπὲρ τῶν θυγατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγχρονίζουσιν κτλ. Ἀναξανδρίδου] ἀλεξάνδρου Q Y^b Z^b. proprie ὑπερήμερος dicitur qui multam inpositam constituta die non persolvit. Bekker. Anecd. 311, 28.

69

ὥς δὴ παχεῖαν τὴν περιζώστραν ἔχει.

Pollux 2, 166 καὶ περιζώστραν Ἀναξανδρίδης εἴρηκεν κτλ. δῆλον ὅτι τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι καλοῦσι φασκίαν. δὴ Mein.] δέ.

70

τρίκλινον δ' εὐθέως συνήγετο
καὶ συναυλίας γέροντι.

Athenaeus 2, 48 a Ἀναξανδρίδης κτλ. reliquiae sunt tetram. troch.

71

χοῦς κεκραμένος | ψιθίου

Athenaeus 1, 28f Ἀναξανδρίδης. cf. Eubul. 138. Verg. Georg. 2, 93 *passo* (vino) *Psithia utilior*. 4, 269 *Psithia passos de vite racemos*. Plin. N. h. 14, 80 *Psithium et melampsithium passi genera sunt, suum saporem, non vini referentia*.

72

πληγὴν ἔχων

ἀντὶ τοῦ τετραμένος. Ἀναξανδρίδης. Bekker. Anecd. 111, 27.

73

ἀκολαστάσματα

καὶ Ἀναξανδρίδης κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης (Lysistr. 398). Bekker. Anecd. 367, 21. ἀκολαστάσματα Mein.] ἀκολαστάματα.

74

Hesychius ἀμφίδυσιν· ἐπίθετον φιάλης παρὰ Ἀναξανδρίδην. idem ἀμφίθετος φιάλη· ἐπατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη... ἢ διὰ μέγεθος ἀμποτέραις ταῖς χερσὶν αἰρουμένη (αἰρομένη?) καὶ τιθεμένη (Hom. Il. 23, 616). itaque hoc illi quod sine dubio corruptum est substituendum.

75

τάχα

ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. οὕτως Ἀναξανδρίδης. Photius.

76

χορτασμόν

Ἀναξανδρίδης εἶρηκε, καὶ τὸ χορτάζειν Ἀριστοφάνης (Pac. 139. 176). Pollux 6, 43.

77

ῥάρια

Ἀναξανδρίδης. Athenaeus 2, 57c.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

78

κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμείου πικροῦ.

Stobaeus Floril. 68, 7 Ἀναξανδρίδου Α. at idem 77, 8 Di-philo tribuit. paterfamilias cum uxore amicove conloquens felicem se praedicat, quod filiae conlocandae occasionem invenerit: semper enim puellam parentibus quasi quoddam horreum curarum esse. sententia non videtur integra, ita fere supplenda: ταμείου πικρῶν | ἀεὶ μερμινῶν τοῖς φυτεύσασιν.

79

τὴν ἀξίαν γὰρ δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.

Aristoteles Rhet. 3, 11 sine nomine auctoris, sed postquam paullo ante fr. 64 attulit. unde hunc quoque versum Anaxandridis esse suspicatur Meinekius, cum praesertim Aristoteles. huius poetae fabulis plurimum delectatus esse videatur, conl. Spengel. Synag. techn. 20. γὰρ add. K.

80

φιάλας Ἄρεος

Ἀναξανδρίδης καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα, i. e. τὰς καρυνωτὰς φιάλας. Athenaeus 11, 502 b. quae quomodo Martis paterae potuerint dici non video. fortasse pro Anaxandride Antiphanis nomen reponendum est, cuius cf. fr. 112. nisi forte etiam Anaxandrides Timotheum perstrinxit.

81

ὀρίγανον

Etym. m. 630, 49 (ὀρίγανος) ἀρσενικῶς παρὰ Ἀναξανδρίδην ἐν Φαρμακομάντει (50), οὐδετέρως δὲ ἐν ἐλεγείοις. eadem Cramer. Anecd. Paris. III 12, 32, sed in exitu οὐδετέρως δὲ ἐν Ἠλείοις. Meinekius I 370 et in eis quae ad fr. 12 ed. min. adnotavit ἐν Ἑλένῃ. H. Iacobi apud Mein. ed. min. xvi ad Ionis Chii Elegiarum fr. 22 Koepk. ea pertinere arbitratur, secundum Ath. 2, 68 b Etymologici verba ita emendans: ἀρσενικῶς παρὰ Ἀναξ. ἐν Φ. καὶ Ἰωνί ἐν ἐλεγείοις, οὐδετέρως δὲ [παρ' Ἀμειψία] καὶ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀταλάντῃ.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ

Mein. I 355 sq.

ΑΓΚΤΑΙΩΝ

Schol. Arist. Vesp. 1178 Ἀγκυλίῳ ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα (κακῶς add. Portus) διατιθέναι (καμωδεῖται). unde Meinekius I 359 Ancy lionem tamquam alterum Phidippidem matrem verberasse coniecit. dubium tamen esse potest Eubuline fabula respiciatur, cum etiam Alexis *Ancy lionem* scripserit. nisi forte id nomen in pro-verbio erat, cuius indicium latere videtur apud Millerum (Mélanges

p. 374) ῥμε' Ἀκυλίωνος (scr. Ἀγκυλίωνος) λεγομένην. cf. Miller. 345. Mein. Herm. III 456. nomen Ἀγκυλίων exstat etiam Arist. Vesp. 1397.

1. 2. 3

καὶ γὰρ πάλαι πέττει τὰ νικητήρια.

ἔξεπήδησ' ἄρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον.

εἶεν, γυναικες· νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὄλην

ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε.

θῆσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας

καὶ μῆλα πέντε καὶ φιλήματ' ἐννέα.

Athenaeus 15, 668 d ἐγίνετο δὲ καὶ περμᾶτιά τινα ἐν ταῖς παν-
νυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγεύονται χορεύοντες. καὶ
διωνομάζετο τὰ περμᾶτια τότε χαρίσιοι (χαρισίαι A) ... μνημονεύει
Εὐβουλος ἐν Ἀγκυλίῳ λέγων οὕτως (fr. 1). εἶθ' ἐξῆς φησιν (fr. 2).
ὅτι δὲ καὶ φιλήμα ἦν ἄθλον ἐξῆς λέγει ὁ Εὐβουλος (fr. 3). v. 2
idem 14, 646 b Εὐβουλος ἐν Ἀγκυλίῳ ὡς περὶ ἄρτον αὐτοῦ
(τοῦ χαρίσιου) ὅντος οὕτως λέγει κτλ. et Eustathius 1843, 27 Εὐ-
βουλος· εἶτ' εὐθὺς (haec perperam finxit ex Athenaei εἶθ' ἐξῆς) ἐξ-
επ. — χαρίσιον. 1. πέττει A. 2. ἔξεπήδησα A 668 et Eust.].
ἔξεπῆλθας A 646. πέττουσα] πέψουσα? 3, 2 τῇ δεκάτῃ A.

fragmentum alterum aut tetrametro trochaico aut duorum tri-
metrorum partibus constat. — de δεκάτῃ cf. Arist. Av. 494. 922.
Hesych. δεκάτην θύομεν· τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφε-
σιν ἐτίθεσαν. erravisse Athenaeum, cum χαρίσιον etiam panem
esse diceret, demonstravit Fritzsche Daetal. 62. 3.

4

ὀπτήσιμον γογγυλίδα ταυτηνὶ φέρω.

Athenaeus 9, 369 e ταύτης (τῆς γογγυλίδος) μνημονεύει Εὐβου-
λος ἐν Ἀγκυλίῳ οὕτως κτλ.

ΑΓΧΙΣΗΣ

5

Pollux 6, 10 ὅτι καὶ πίλοις τὰ κνέφαλλα ἀνεπλήρουν Εὐβουλος
ἐν Ἀγχίῳ διδάσκει. καὶ πτερωτὰ καὶ πτελωτὰ προσκεφάλαια ὀνο-
μάζουσιν.

6

Παλλάδας

Pollux 9, 76 ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον, ὅθεν τὸ

νόμισμα τοῦτο Εὐβουλος ἐν Ἀγχίση καλεῖ Παλλάδας, πῶλον δὲ τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον. cf. Eurip. fr. 676 N. similiter iocatur Agesilaus Plut. Ag. 15 extr. Artax. 20 extr. possunt etiam extrema ex Eubuli Anchise excerpta esse.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Herodian. I 273, 31 Ἀμάθεια· ἔστι δὲ αἷξ ἡ θρεψαμένη τὸν Δία. Amaltheae cornu Hercules (cf. fr. 7) ab Acheloo victo accepisse dicebatur. cf. Preller. Myth. gr.² II 245 et Mein. I 356. 9.

7

θερμότερον ἢ κρανρότερον ἢ μέσως ἔχον,
τοῦτ' ἔσθ' ἐκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἐλεῖν.
καὶ γὰρ οὐ καυλοῖσιν οὐδὲ σιλφίῳ
οὐδ' ἱεροσύλοις καὶ πικραῖς παροψίδι
5 βολβοῖς τ' ἑμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα.
ἃ δ' εἰς τ' ἐδωδὴν πρῶτα καὶ ῥώμης ἀκμὴν
καὶ πρὸς ὑγίειαν, πάντα ταῦτ' ἐδαινύμην,
κρέας βόειον ἐφθὸν ἀσόλοικον μέγα,
ἀκροκώλιόν τε γεννικόν, ὅπτα δελφάκια
10 ἀλίπαστα τρία.

Athenaeus 2, 63 d τούτων (τῶν βολβῶν) Ἡρακλῆς ἐσθίειν παραιοῖται ἐν Ἀμαλθείᾳ Εὐβούλου λέγων κτλ. Photius κρανρότερον, εὐθραυστότερον, σκληρότερον. 3. ἐγὼ K. 4. μικραῖς Dobr. Adv. II 298. 7. ταῦτα δαίνυμαι? 9. γεννικόν V. δελφάκια LV] δελφάνι' BCD. ὁπτόν δέλφακα Dindf. ὅπτα δέλφακος ἀλίπαστα Mein. Anal. Ath. 33. ἀλίπαστα τρίδραγμα K. conl. Arist. Pac. 1210. Ran. 553.

cf. Alexid. 173. Sosip. 51 sq. — ridiculum Herculi videtur quod magis quomodo cocta sint quam quanta sint quae comeduntur homines curent. v. 2 ex Euripidis Androm. 369 repetitus ὅτου τις τυγχάνει χρεῖαν ἔχων, τοῦτ' ἔσθ' ἐκάστῳ κτλ. 3. καυλοὶ sunt laserpitii caules edules. 4. παροψίδες ἱεροσύλοι, ut τοιχωρύχον λαγύνιον Diphil. 3, πανοῦργα ὀψάρια com. anon. Plut. Mor. 126 a. 8. κρέας ἀσόλοικον carnem nullo artis lenocinio corruptam interpretatur Toupus Emend. III 96. ἀκροκώλιον item ἐφθόν, 'siquidem ἀκροκώλια (suilla) semper fuerunt cocta, nusquam assa'. Fritzsch. Arist. Ran. 1203 p. 366.

8

καὶ πρὸς γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον
καταθέντες εἰσάλλεσθε καὶ καχάζετε
ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.

Schol. Arist. Plut. 1129. Suid. et Harpocrat. Marcian. (sine fabulae nomine) ἀσκολιάζειν· ἀσκολιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρον ἐτλ-θεντο ἀσκούς περυσνημένους καὶ ἀηλημιμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον. καθάπερ Εὐβουλος ἐν Δαμαλείᾳ (sic V., om. reliqui, Δαμαλία Suid., Ἀμαλθεία Hemsterhusius) φησὶν οὕτως κτλ. 1. τούτοις] τοῦτο Harp. ἀσκούς Suid. in exitu χαμαὶ add. Bentl., τινὰ Dindf., τάχα vel μέγαν Mein. ψιλὸν ἀσκὸν εἰς μέσον K. 2. ἐνάλλεσθε Suid. καχάζετε Dindf.] καγχάζετε. κακχέζετε Harpocr. 3. ἀπὸ κελεύματος Suid., om. Harpocr. ἀπορρέουσιν ἀποκελεύ-ματα V Arist.

ΑΝΑΣΩΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀνασώζομένους adnotantur.

9

ἔτεροι δὲ θεοῖσι συμπεπλεγμένοι
μετὰ Καράβου σύνεισιν, ὃς μόνος βροτῶν
δύναται καταπιεῖν ἐκ ζέοντων λοπαδίῳ
ἄθρους τεμαχίτας, ὥστ' ἐνεῖναι μηδὲ ἔν.

Athenaeus 8, 340 d Εὐβουλος δ' ἐν Ἀνασώζομένοις κτλ. 1. ἔταιροι A. τοῖς θεοῖσι Casaub. θεοισέχθροισι vel θηρίοισι Herwerd. Nov. add. crit. 24. 2. μόνος βροτῶν μόνος A. 4. ἄθρους Dindf. τεμαχίτας A. ἀνεῖναι Dobr. ὥστε μεῖναι Coraes.

varia helluonum genera describuntur: alii carne delectantur, alii cum *Callimedonte* Carabo (cf. Antiph. 26, 5) piscibus. συμπεπλεγμένοι, ut Herodot. 3, 78. Demosth. 9, 51 συμπλακέντας διαγωνίζεσθαι. hic ridicule ὀψοφάγοι digladiari dicuntur — non cum deis sine dubio, sed cum piscibus. scribendum enim ἔτεροι δὲ δῆ θύννοισι συμπεπλ., qui quam accepti fuerint Atheniensibus sexcentiens testantur comici.

ΑΝΤΙΟΠΗ

Euripidis potissimum tragoediam videtur traduxisse. Mein. I 395. cf. Hom. Od. 11, 260 sq. Apollodor. 3, 5, 5 et de Euripidis fabula Nauck. p. 326 sq. 338.

10

Ζῆθον μὲν ἐλθόνθ' ἄγνόν ἐς Θήβης πέδον
οἰκεῖν κελεύει· καὶ γὰρ ἀξιωτέρους
πωλοῦσιν, ὥς ἔοικε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ·
ὁ δ' ὀξύπεινος· τὸν δὲ μουσικώτατον

ὃ κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα,
οὗ ῥᾶσ' αἰεὶ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι
κάπτοντες αὖρας ἐλπίδας σιτούμενοι.

Athenaeus 2, 47 b Εὐβουλος κτλ. ad *Antiopam* recte rettulit Meinekius. 1. ἐλθόνθ' Iacobs. Addit. Ath. 40] ἐλθεῖν. quod si retinetur, v. 2 κῶκεῖν scribendum est. 4. ὁ Grotius] σὺ.

'nescio quis nuntius ad Zethum et Amphionem' (vel potius ad *Antiopam*) 'Iovis ut videtur mandata perfert'. Cobet. Obs. crit. Plat. 119. fortasse Mercurium induxit poeta. qui si (in prologo opinor, cf. Toeppel. Progr. Neobr. 1851, 14) oratione recta Iovis ipsius verba pronuntiabat, v. 2 κελύω scribendum est. simillimum esse prologum Ionis monet Toeppelius, conl. simul Lucian. Deor. dial. 3 extr. 20 init. Hom. Il. 2, 9 sq. Nicostr. 21. 2. ἀξιώτερους, ut Arist. Eq. 645. 672. Vesp. 491. cf. Cobet. Mnem. VIII 345. 6. 6. ῥᾶστα, ut θεοὶ ῥεῖα ζῶντες. 7. Aesch. Ag. 1668 οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. non huc pertinent quae Toeppelius contulit Eurip. Cycl. 629 ἐγκάπαντες αἰθέρα γνάθοις, siquidem eis verbis ut taceant admonentur satyri.

11

Καλλίστρατός τίς ἐστιν . . . οὗτος οὖν
πυγὴν μεγάλην εἶχ', ὃ Χαριάδη, καὶ καλήν.
Β. τοῦτον καταλεπτέ' ἐστὶν ἐς τοὺς κόλλοπας
τοὺς ἐκδρομάδας.

Eustathius 1915, 18 ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται ταῦτα· κόλλοπα τὸ παχὺ δέσμα φασὶ λέγεσθαι . . . ἕτεροι δὲ οὕτω καλοῦσι τὸν περιτρέχοντα καὶ ἐταιροῦντα, ὡς καὶ Εὐπόλις ἐν τῷ Καλλίστρατός τίς ἐστι κτλ. haec non Eupolidis, sed Eubuli ex *Antiopa* esse docuit Meinekius conl. Bekker. Anecd. 102, 33 κόλλοπας φασὶ δεῖν κυρίως λέγειν τοὺς τῶν δογάνων . . . οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὐβουλος Ἀντιόπη ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. cf. quae ad Plat. com. 186 adnotavimus. verba melius digessit Meinekius. Eustathius ἐστὶ τις — μεγάλην πυγὴν εἶχεν — καταλεπτέον ἐς κτλ.

1. Bergk. Καλλίστρατος δ' ἐστὶν τίς; Β. ὅστις; οὗτος ὅς κτλ. Nauckius Aristoph. Byz. 170 Καλλίστρατός τίς ἐστὶν οὕτως· οὗτος οὖν (conl. Arist. Lys. 784), quod mihi prorsus alienum videtur. excidisse arbitror in exitu versus ὁρᾷς, de quo cf. quae ad Arist. Nub. 355 adnotavimus. de *Callistrato* cf. 107, 5. 6. Theopomp. com. 30. Antiph. 300. Theopomp. hist. Athen. 4, 166 e Καλλίστρατος ὁ Καλλικράτους δημαγωγὸς καὶ αὐτὸς πρὸς μὲν τὰς ἡδονὰς ἣν ἀκρατής, τῶν δὲ πολιτικῶν πραγμάτων ἣν ἐπιμελής. 4. Eustath. ἐκδρομάδες οἱ ἀκολασταίνοντες ὑπέρακμα, ὡς παραδεδραμηκότις τὴν ὥραν.

12

πῶνειν μὲν ἅμῃς καὶ φαγεῖν μέγ' ἀνδρικοὶ
καὶ καρτερεῖμεν, τοῖς δ' Ἀθηναίοις λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν, τοῖ δὲ Θηβαῖοι μέγα.

Athenaeus 10, 417 b καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυφαγίαν ἐκωμω-
δεῖτο, ὡς τὸ Βοιωτόν. Εὐβουλος γοῦν ἐν Ἀντιόπῃ φησί κτλ. Eustath.
954, 33 ὡς δὲ καὶ ἐπολυφάγουν (οἱ Βοιωτοί), λεγέτω Εὐβουλος, παρ'
ὃ φησί τις Βοιωτός (cf. Ahrens Dial. II 523), ὅτι πονεῖν ἅμῃς
καὶ φαγεῖν ἀνδρικοί. 1. πῶνειν (i. e. πίνειν) Ahrens Dial. II 524]
πονεῖν Α. ἅμῃς Ahrens] ἅμῃς Α. μέγ' Mein.] μὲν Α. 2.
καρτερεῖμεν Ahrens] καρτερῇ μὲν Α. τοῖς δ' Ἀθηναίοις Α] τοῖ δ'
Ἀθηναῖοι. καρτερεῖμεν τοῖδε Θηβαῖοι· λέγειν | καὶ μικρὰ φαγέμεν
τοῖς Ἀθηναίοις μέγα Ahrens. τοῖ δὲ Θηβαῖοι μέγα glossema esse
suspiciatur G. A. Hirschig. Ann. crit. 5. cui de τοῖ δὲ Θηβαῖοι
adsentior, sed ad explendam oppositionem cum Α scribendum cen-
seo τοῖς δ' Ἀθηναίοις λέγειν καὶ μικρὰ φαγέμεν, μικρὰ δ' αὖ
πῶνειν μέλει.

13

περὶ πρώτους ὕπνους

Εὐβουλος Ἀντιόπη. Bekker. Anecd. 111, 22.

ΑΣΤΥΤΟΙ

Argumenti ratio facillime cognoscitur e Xenarchi fr. 1. sed cf.
fr. 14 extr.

14

μὴ παρατίθει μοι θριδακίνας, ὧ γύναι,
ἐπὶ τὴν τράπεζάν, ἣ σεαυτὴν αἰτιῶ.
ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γάρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
τὸν Ἀδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκεν Κύπρις·
5 ὥστ' ἐστὶ νεκῶν βρωμα.

Athenaeus 2, 69 c Καλλίμαχος δὲ φησιν ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν
Ἀδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγοροῦντων τῶν ποιητῶν ὅτι
ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίδια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θριδαξί. καὶ
Εὐβουλος δ' ἐν Ἀστύτοις φησί κτλ. 1. μὴ νυν vel μὴ π. μοι τὰς
Porson. μὴ μὴ Mein. et quidni μὴ παρατίθει σύ μοι? 3. ὁ λό-
γος B.

Dobraeus non ἐν Ἀστύτοις, sed ἐν ἀστύτοις, inter cibos Vene-
rem exstinguentes scripsisse Athenaeum et ab epitomes auctore eius
verba non recte intellecta esse suspiciatur. Plin. N. h. 19, 127
(lactucam vocant) rotundam ac minima radice, latis foliis, astytida
quidamque eunuchion, quoniam haec maxime refragetur Veneri. ita-

que hoc fragmentum fortasse eis adnumerandum, quae sunt ἀδῆλων δραμάτων. quamquam ἐν ἀστυίοις φησί mire dicitur pro ἐν ἀστυίοις καταλέγει.

ΑΤΤΗ

Euripideam tragoediam (Nauck. Tr. gr. fr. p. 347) ridicule imitabatur. cf. huius ed. I 782.

15

τί, ὦ πόνηρ', ἔστηκας ἐν πύλαις ἔτι,
 ἀλλ' οὐ βαδίζεις; τοῖς δὲ γενναίως πάλαι
 διεσπάρακται θεομὰ χηνίσκων μέλη,
 διερράχισται σεμνὰ δελφάκων κρέα,
 5 κατηλόηται γαστροὺς ἐν μέσῳ κύκλος,
 κατησίμωται πάντα τὰκροκώλια,
 νενωγάλισται σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος,
 παρεντέτρωκται τευθὶς ἐξωπτημένη,
 παρεγκέκαπται κρανί' ἐννέ' ἢ δέκα.
 10 ὥστ' εἴ τι βούλει τῶν λελειμμένων φαγεῖν,
 ἔπειγ' ἔπειγε, μὴ ποθ' ὥς λύκος χανῶν
 καὶ τῶνδ' ἁμαρτῶν ὕστερον συχνὸν δράμῃς.

Athenaeus 14, 622 e τὰ ἐξ Ἀϋγῆς εἶπεν Εὐβούλου κτλ. v. 7 Eustathius 1163, 27 ἀναλογία δὲ τοῦ ἐνωγάλισται κατὰ τὸ κέκτηται ἔκτεται... καὶ τὸ ἐκπέπηξε ἐφέπηξε (?) παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ τέθλασται ἔθλασται. 4. σεμνὰ, conlato praesertim v. 7, vix sanum videtur. fortasse τέρενα. cf. Aristoph. fr. 224. Alexid. 189. 5. κατηλόισται A, unde Meinek. in Ath. ed. κατηλόκισται, conl. Hesych. κατηλόκισται· ἀνηλόκισται, ἀνέσχισται. 7. νενωγάλισται Mein.] ἐνωγάλισται A. cf. quae adnotavimus ad Cratin. 164. 9. παρεγκέκαπται Valcken. Animadv. Ammon. 21] παρεγκέκαπται A. κρανί' Mein.] στερανι A. 10. ὥστ' εἴ τι Valck.] ὥστε ἐπεὶ A. φαγεῖν] λαβεῖν Mein. Anal. Ath. 299. 11. ἔπειγ' ἔπειγ' μὴ ποτ' (sic) A. 12. ἁμαρτῆς C omissis quae sequuntur. deinde συχνῶ δραμῆς A.

cum v. 1 cf. Arist. Eccl. 1114, cum v. 11 Aristoph. fr. 337 et Euphron. 1,30, ac potissimum Cratin. 52. quibus omnibus consideratis extrema hunc in modum emendo: μὰ ποδορῶς (i. e. μὴ ἀπ.) λύκος χανῶν καὶ τῶνδ' ἁμαρτῶν ὕστερον στυτὸν δάκνης. cf. Arist. Vesp. 778.

Praeterea cf. Philyll. 6.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ

Euripidis Bellerophontem per parodiam expressit. Mein. I 360.

16

τίς ἂν λάβοιτο τοῦ σκέλους κάτωθι μοι;
ἄνω γὰρ ὥσπερ κοιτάβειον αἰρομαι.

Athenaeus 15, 666e ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτοῦς τινας κοιτάβους· ἔστι δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπύπτοντα. Εὐβουλος Βελλεροφόντη κτλ. 1. κάτωθι μοι] κάτω θέμενοι A. 2. ἄνω A.

‘sunt Bellerophonitis verba cum Pegaso in altum elati.’ Mein. κάτωθε Alexid. 128, 3. cf. Arist. Ran. 286. 7. Lobeck. Phryn. 284. 5 et Soph. Ai. 259. 60.

ΓΑΝΤΜΗΔΗΣ

Eodem nomine inscriptae erant etiam Alcaeī Antiphanisque comoediae. cf. quae adnotavimus ad Alcaeī fr. 5.

17

ὕπνος αὐτὸν ὄντα κακόςιτον τρέφει.

Athenaeus 6, 248bc κακόςιτον δὲ μέμνηται Εὐβουλος ἐν Γανυμήδει κτλ. ὕπνος γὰρ Porson. ipsum Ganymedem significari censet Meinekius I 360. quae idem de Somno Ganymedis amatore ex Licymnio Athen. 13, 564c in ed. mai. excerpserit, ea non ad Ganymedem, cuius nemo quod sciam Somnum finxit amatorem, sed ad Endymionem pertinent. Eubulus excusare videtur cur seu Ganymedes seu quisquis alius hic respicitur adeo sit somniculosus: male nutritum enim esse.

18

δίπυρον

Εὐβουλος ἐν Γανυμήδει διπύρους τε θερμούς. οἱ δίπυροι δ’ εἰσὶ τινες ἄρτοι τρυφῶντες. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Athenaeus 3, 110a. cf. Alcaeī com. fr. 5.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Glaucum docuit Anaxilas quoque et ut videtur etiam Antiphanes (75). Eubuli *Glaucum* a quibusdam Antiphani fuisse adsignatum Meinekius suspicatur I 75. cf. I 360.

19

καὶ νᾶπυ Κύπριον καὶ σκαμωνίας ὀπόν,
καὶ κάρδαμον Μιλήσιον καὶ κρόμμυον
Σαμοθράκιον, καὶ κανλὸν ἐκ Καρχηδόνης,

καὶ σίλφιον θύμον τε τῶν Ὑμηττίων,
5 ὀρίγανόν τε Τενέδιον.

Pollux 6, 67 ἔνια τῶν ἡδυσμάτων ἐπηνεῖτο ἐκ χωρίων, ὡς Εὐβουλος ἐν Γλαύκῳ φησί (v. 1—4). v. 5 accessit ex Athenaeo 1, 28 d, ubi haec Antiphani tribuuntur: Ἀντιφάνης δέ· νᾶπν Κύπρον, καὶ σκαμωνίας ὀπὸν, κάρδαμον Μιλήσιον, κρόμμυον Σαμοθράκιον, καυλὸν ἐκ Καρχηδόνης καὶ σίλφιον, θύμον Ὑμηττίον, ὀρίγανον Τενέδιον. Eustathius 867, 45 περιάδεται ἐν κρομύοις τὸ Σαμοθράκιον παρ' Ἀντιφάνει, καθὰ καὶ τὸ Κύπριον νᾶπν καὶ τὸ Μιλήσιον κάρδαμον καὶ ὁ Ὑμ. θύμος καὶ τὸ Τενέδ. ὀρ. 5. τε add. Porson. — Theophr. H. pl. 9, 20, 5 τῆς δὲ σκα[μ]ωνίας... ὁ ὁπὸς μόνον χορήσιμος, ἄλλο δ' οὐδέν. (Purgierwinde Fraas 171). epitomes auctor videtur erravisse. cf. Antiphan. 325.

20

ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπέισαμεν
λαβόντας εἰς Ὑμηττὸν ἐξελθεῖν ὄπλα
καὶ σιτί' ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότος.

Harpocratio 185, 21 ἔπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τὸ Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ὑμηττῷ φανείη χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ καὶ φυλάττοιο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμηκῶν. οἱ δὲ ἀναλαβόντες ὄπλα ἐξέθρονον ἐπ' αὐτούς· ἄπρακτοι δ' ὑποστρέψαντες καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες, ἔσκωπτον ἀλλήλους λέγοντες 'σύ δέ γ' ὥου χρυσοχοήσῃν.' ... ἐχλευάζοντο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Εὐβουλος γοῦν ἐν Γλαύκῳ φησὶν κτλ. v. 1. 2 Append. prov. 5, 32, Greg. Cyp. Leid. 3, 39 et omisso fabulae nomine Suidas χρυσοχοεῖον. 2. λαβόντες A Harp. 3. σιτί' Valesius] σὺ ABC. σὺς I. quae exstant in Bekker. Anecd. 316, 3 χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε τί ἐστι· παροιμία ἐν ἧθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν, huc certe non pertinent.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ

21

ἐθέλει δ' ἄνευ
μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν ἐπισίτιος.

Athenaens 6, 247 a ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες... Εὐβουλος ἐν Δαιδάλῳ κτλ. — ἐπισιτίος A.

22

Themistius Aristot. De anim. 1, 3 extr. οἱ κινουμένην κατὰ τόπον τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα ἀποφαινόμενοι παραπλήσιόν τι

λέγουσι Φιλίππῳ τῷ κωμωδοδιδασκάλῳ· φησὶ γὰρ ὁ Δαίδαλος παρ' αὐτῷ κινουμένην ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην ἐγγέας ἄργυρον χυτόν. sic Spengelius p. 34. Schol. Plat. 331 Bekk. Φίλιππον τὸν τοῖς Εὐβούλου δράμασιν ἀγωνισάμενον. aut igitur docuit aut egit quasdam Eubuli fabulas Philippus: quapropter quae hic vocatur Philippi Daedalus eadem est quae Eubuli. Mein. I 342. fort. χυτὸν ἄργυρον γὰρ ἐγγέας κινουμένην | ἐποίησα τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην (Δαίδαλος).

23

μήχι

ὥς ναίχι καὶ οὐχί. Εὐβουλος Δαιδάλῳ. Bekker. Anecd. 108, 14. ludens id videtur finxisse, ut Democritus τὸ δὲν ad analogiam τοῦ μηδέν.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

24

ἡπάτια, νῆστις, πλεύμονες, μήτρα

Athenaeus 3, 100e Εὐβουλος ἐν Δευκαλίῳ κτλ. idem 3, 107f ἡπάτιον δ' εἴρηκεν... Εὐβουλος ἐν Δευκαλίῳ. deest in fine iam-bus. fort. ἡπάτια, νῆστις, πλεύμονες, μήτρας τόμοι.

Praeterea cf. 152. Eupol. 136.

ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ

Non confundenda cum *Dionysio*. cf. Σεμέλη ἢ Διόνυσος. — Syracusanorum tyrannum significari docet fr. 25. egregie de hac fabula disputavit Meinek. I 361. 2.

25

ἀλλ' ἔστι τοῖς σεμνοῖς μὲν αὐθαδέστερος,
καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι τοῖς σκώπτουσί τε
ἑαυτὸν εὐόργητος· ἡγεῖται δὲ δὴ
τούτους μόνους ἐλευθέρους, καὶ δούλος ἦ.

Athenaeus 6, 260 cd postquam Philippum regem pronum ad ludibria fuisse narravit ita pergit: τὰ παραπλήσια ἐπολεῖ καὶ ὁ Σικελιώτης Διονύσιος, ὥς Εὐβουλος ὁ κωμωδιοποιὸς παρίστησιν ἐν τῷ τοῦ τυράννου ὁμωνύμῳ δράματι κτλ. 2. καὶ τοῖς] τοῖς δ' αὖ vel (in Ath.) τοῖσι δὲ Mein. 3. ἑαυτὸν Casaub.] αὐτὸν A. εἰς αὐτὸν Mein. ed. mai. πᾶσι, τοῖς σκώπτουσι δὲ | εἰς αὐτὸν G. A. Hirschig. Ann. crit. 6. δὲ δὴ Schweigh.] δὴ A. 4. καὶ δούλος ἦ, i. e. τις αὐτῶν. — εὐόργητον Athenaeus certe hic *facilem ad ignoscendum* interpretabatur.

26. 27

Εὐριπίδου δ' ἔσωσας ὥς ἴσασί σοι —

[ὦ παρθέν' εἰ σώσεις μί σ', ἔξεις μοι χάριν;]

*καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πῆμασιν
τὰ σῆγμα συλλέξαντες, ὥς αὐτοὶ σοφοί.*

Schol. Euripid. Med. 476 Dindf. ἔσωσά σ', ὥς ἴσασιν· πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν... Εὐβουλὸς Διονυσίῳ Εὐριπίδου δ' ἔσωσας, ὥς ἴσασί σοι· καὶ παρθελεύσεις ἔξεις μοι χάριν κτλ. 2. ὦ παρθέν' εἰ σώσεις μί σ' ἔξεις Andromedae fr. 126 N., ubi tamen εἴσει pro ἔξεις] παρθελεύσης ἔξει I. παρθελεύεις ἔξεις B. Fl. 6. 15. 3. ἐγγελῶσι Porson.] ἀγγελοῦσι.

fr. 1 conl. Plat. com. 30 (ex parte cum Meinekio) fortasse ita redintegrandum ἐκ τῶν σῆγμα τῶν Εὐριπίδου | ἔσωσας ὥς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι —. v. 2 Euripidis est, non Eubuli, qui tamen eum fortasse per ludibrium repetiverat. v. 4 ὥς αὐτός, sc. Εὐριπίδης Fritzschius Arist. Thesm. 501, quod vulgatum est intellegi posse negans. non recte. inducitur Euripides ipse, de comicorum malignitate indignabundus, si quid minus bene fecerit acriter conligentium, tamquam ipsi soli sapientes sint et omni errore careant.

28

χαὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔδουσιν.

Ptolemaeus Heph. Phot. Bibl. 190 p. 150 ὅτι τὸ κτλ., ἀγνοῦν δὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ κωμικοῦ εἰς Διονύσιον κωμῳδία. καὶ περὶ τῆς παρωδήσεως τοῦ στίχου. ἡ δὲ ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἣτις ἵπποις περιεπτομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. Suidas III 223 Πτολεμαῖος Κυθήριος, ἐποποιός. οὗτος ἔγραψε περὶ ψαλακάνθης. ἐν τούτῳ δὲ φησιν, ὅτι βοτάνη ἐστὶ θαυμαστὴν τινα δύναμιν ἔχουσα. in quibus ante verba οὗτος ἔγραψε inserenda esse Πτολεμαῖος Ἡφαιστίωνος indicat Meinekios, ut Ptolemaeus Cytherius discernatur a grammatico Ptolemaeo. — Eubuli versus quomodo ad inrisionem Dionysii pertineat non adparet. Procles, Naxiorum in Sicilia imperator, patriam Dionysio prodidit Ol. 94, 2. Diodor. 14, 15. Mein. I 361.

29

κωφότερος κίχλης

παρ' Εὐβούλῳ ἐν Διονυσίῳ. λέγεται καὶ ἀφωνότερος κίχλης. Photius, Suidas, Cramer. Anecd. Par. I 396, 33. Zenobius 4, 66 κωφότερος κίχλης· ταύτης Εὐβουλὸς ἐν Διονυσίῳ μέμνηται.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ

Cf. Σεμέλη ἢ Διόνυσος. Mein. I 363.

ΔΟΛΩΝ

Iliadis Doloneam ut videtur comice tractavit.

30

ἐγὼ κεχόρτασμαι μέν, ἄνδρες, οὐ κακῶς,
ἀλλ' εἰμὶ πλήρης, ὥστε καὶ μόλις πάννυ
ὑπεδησάμην ἅπαντα δρωὶν τὰς ἐμβάδας.

Athenaeus 3, 100a Εὐβουλος ἐν Δόλῳ κτλ. 3. ὑπεδησάμην cum ceteris codicibus A. quod moneo propter G. A. Hirschigium Ann. crit. 6. Dolon haec dicere videtur nocturnam in castra Graecorum expeditionem parans. ἅπαντα δρωὶν, i. e. vel opera data vix mihi contigit ut soccos induerem.

31

διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε·
καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην
ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας, ἥνικ' ἦν νέος.

Athenaeus 11, 471d Εὐβουλος ἐν Δόλῳ κτλ. v. 2. 3 Moeris Θηρίκλειον, Thomas Mag. 182 omissis tamen postremis ἥνικ' ἦν νέος. Etymol. m. 451, 29 Θηρικλέους τέκνον (Theopomp. com. 32, 1). κύλιξ, ἦν λέγουσι (λέγεται) πρῶτος κεραμεὺς Θηρικλῆς ποιῆσαι, ὥς φησιν Εὐβουλος ὁ τῆς μέσης κωμωδίας ποιητής. Etym. Gud. 251, 56 Θηρίκλειον· σημαίνει τὸ Θηρικλέους ποτήριον, ὥς φησιν Εὐμύλος. 2. γὰρ] δὲ Thom. Mag. εἰργαζόμην] εἰργάσμεν Thom. Mag. 3. τὰς κύλικας] τὰκπώματα Moeris et Thom. Mag.

glorietur servulus se numquam vascula eluisse, sed *clingendo* effecisse ut puriora essent recentibus Thericlis poculis. quamquam illud ipsum quod gravissimum erat, *clingendo* se vascula purgasse, non dicit, si poeta scripsit quae exstant in A ἥνικ' ἦν νέος (cf. Arist. Eq. 412. 417. 426). sed fort. scripsit ἐκλιχμώμενος. simplex λιχμᾶσθαι Arist. Vesp. 1033. Pac. 756.

32

πρὸς φθειρα κείρασθαι

Εὐβουλος Δούλῳ (Δόλῳ Mein.) Photius. Pollux 2, 29 ἔλεγον δὲ καὶ πρὸς φθειρα κείρεσθαι τὴν πένθυμον κουράν, ὥς Εὐβουλος ὁ κωμικός.

ΕΙΡΗΝΗ

33

Bekker. Anecd. 86, 30 γέμειν την ναῦν μόνον φασὶ δεῖν λέγειν, τὰ δ' ἄλλα μεστὰ λέγειν. ἐλέγχει δ' αὐτοὺς Εὐβουλος Εἰρήνην. in eis quae proxime antecedunt Antiatticista dixerat γοργός... ἐλέγχει δ' αὐτοὺς Ἀριστοφάνης Εἰρήνην (565). unde Fritzschius Ind. Rost. 1857|8 p. 7 Eubuli Εἰρήνην per errorem commemoratam et Εὐβ. Εὐρώπην scribendum esse coniecit. itaque titulus est dubius.

ΕΥΡΩΠΗ

34

κτίζε Βοιωτῶν πόλιν
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας.

Athenaeus 10, 417 c (Εὐβουλος) ἐν Εὐρώπῃ κτλ. Eustathius 954, 34 (omisso fabulae nomine). κτίζω Eust. — cf. fr. 66. est oraculum Cadmo ab Apolline datum, a comico lepide inmutatum. Apollodor. 3, 4, 1 ὁ δὲ θεὸς εἶπε... πόλιν κτίξειν ἐνθα ἂν (ἡ βοῦς) πέσῃ καμουσα. cf. Diodor. 4, 2.

ΗΧΩ

35

νύμφα ἀπειρόγαμος τεύτλῳ περὶ σῶμα καλυπτὰ
λευκόχρως παρέσται,
ἔρχελυς, ὃ μέγα μοι μέγα σοι φῶς . . ἐναργές.

Athenaeus 7, 300 b ὅτι δ' ἥσθιον τὰς ἐγγέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες... Εὐβουλός φησιν ἐν Ἥχοϊ κτλ. 1. νύμφα supra ser. η A. ἀπειρόγαμε C. 3. ὃ] ἂ et deinde φῶς ἔσται vel ἔσσει' Mein. mihi conlato Hom. II. 6, 6 φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκε veri similius videtur poetam scripsisse φῶς θήσει ἐναργές.

Cf. praeterea fr. 139.

ΙΞΙΩΝ

36

ἐν ταῖς γεννικαῖς εὐωχίαις
ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἐκάστοτε
ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας
καὶ κάρδαμ' ἐσκενασμένα.

Athenaeus 8, 347 d φησιν ἐν Ἰξίονι Εὐβουλος. Ἰξίονι, non Ἰξίῳ A. 3. ἄνηθα] an ἄννηθα? Arist. Thesm. 486. Bekker. Anecd. 403, 3 ἄννητον. Alexid. 127, 7. at ibid. 5 μάραθρον, ἄνηθον, fort. ἄννηθα, μάραθρον.

ΙΩΝ

37

μετὰ ταῦτα θύννων μεγαλόπλουτ' ἐπεισέπλει
 ὑπογάστρι' ὀπτῶν, αἶ τε λιμνοσώματοι
 Βοιωτῖαι παρῆσαν ἐργέλεις θεαὶ
 τεῦτλ' ἀμπεχόμεναι.

Athenaeus 7, 300 bc ὅτι δ' ἥσθιον τὰς ἐργέλεις καὶ μετὰ τεύ-
 τλων ἐντυλίξαντες καὶ Εὐβουλός φησιν... ἐν Ἰωνι κτλ. v. 1. 2 idem
 7, 302d ἐπαινεῖται δὲ τοῦ ἰχθύος τούτου τὰ ὑπογάστρια, ὥς καὶ
 Εὐβουλός φησιν ἐν Ἰωνι μετὰ ταῦτα — ὀπτῶν. 1. μετὰ A 302]
 καὶ μετὰ A 300. μετὰ ταῦτα om. C 300. ἐπεισέπλει A 302]
 ἐπὶ σὲ πλεῖ A 300. 3. παρῆσαν Mein. Anal. Ath. 132.

1. ἐπεισέπλει, ut ἐπιχορεύειν Diphil. 44, 1. 64, 4, ἐπιβαλχεύειν
 Nicostr. (Philet.) 4, 1, ἐπιδονεῖν Antiph. 185, ἐπιρροθεῖν Soph. fr.
 691 N. cf. Antiph. 207. Alexid. 117. 2. λιμνοσώματοι Mein.,
 λιπαροσώματοι G. A. Hirschig. Ann. crit. 6, λειοσώματοι Valcken.
 (et Cobet. N. l. 138). mihi χιονοσώματοι scribendum videtur.
 cf. Antiph. 49. praeierat quodammodo Euripides Helen. 216 Ζεὺς
 ...χιονόχρως κύκνον πετρῶ et cuius auctoritas apud comicos illius
 aetatis non minus valet Philoxenus Cytherius Athen. 4, 147a μάζας
 χιονόχροας. λευκόχροας anguilla dicitur 35, 2.

38

τρύβλια δὲ καὶ βατάνια καὶ κακκάβια καὶ
 λοπάδια καὶ πατάνια πυκινὰ ταρφέα
 κοῦδ' ἂν λέγων λέξαιμι.

Athenaeus 4, 169 f Εὐβουλός ἐν Ἰωνι καὶ βατάνια (βατάνεια
 A) καὶ πατάνια (πατάνεια A) λέγει ἐν τούτοις κτλ. v. 1. 2 Pollux
 10, 106 ἐν Εὐβούλου Ἰωνι εἴρηται τρύβλια δὲ καὶ πατάνια καὶ κακ-
 κάβια καὶ λοπάδια, ὥς ἕτερον ὄν παρὰ τὴν λοπάδα τοῦτο τῷ σχήματι.
 2. hic πατάνια A. ταρφέα κοῦδ' ἂν] ταρβα καὶ οὐδαν A. 3. λήξαιμι
 Fritzschi Daetal. 73 n. 38 conl. Rhcs. 874 ὅδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον
 οὐ λήξει λέγων. iure adversatur Meinekius III 223 et 441. οὐδ' ἂν
 λέγων λέξαιμι est 'ne si incipiam quidem dicere dicere possim.'

βατάνια et πατάνια coniungi potuisse iure negat Meinekius.
 cum v. 1 Pollux praebeat πατάνια, v. 2 scribendum est τηγάνια.
 Athenaeus fort. scripsit ἐν Ἰωνι τὰ βατάνια καὶ πατάνια λέγει. sed
 corrupta sunt etiam πυκινὰ ταρφέα, formae apud comicos, in trimetris
 praesertim, inauditae.

39

οὔτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιωτίος,
 ὥστ' οὐδὲ δειπνῶν, ὥς λέγουσ', ἐμπίμπλαται.

Athenaeus 10, 417 c (Εὔβουλος) ἐν Ἴωνι κτλ. 2. δειπνῶν Casaub.] δειπνῶν A. ἐμπίμπλαται Dindf.] ἐμπίμπλαται A.

ΚΑΛΑΘΗΦΟΡΟΙ

Hesych. καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες. μυστικά Meinek. Philol. XII° 615, μυστηρικά idem XIII 556. Δημητριάδης M. Schmidt. nescio tamen an neglecto Hesychio puellae intellegendae sint florum calathos portantes.

40

Ammonius Differ. verb. 50 et Etym. Gud. 186, 52 ἔσω... ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμωδίας ποιητῆς ἐν Καλαθηφόροις ὅπως δὲ σπεύσεσθ' ὅτε τις γέρων ἔσω, δέον εἰπεῖν ἔνδον. Etymol. Gud. ὁπεύσεσθαι ὅτι. Meinek. ὅπως δὲ πεύσεσθ' εἴτε τις γέρων ἔσω. ἔσω (apud comicos εἶσω) pro ἔνδον positum magnam habet dubitationem.

ΚΑΜΠΥΛΙΩΝ

A quibusdam Araroti adscripta. cf. fr. 41. Mein. I 363 et Arar. fr. 8—12. cum καμπύλη sit rusticorum, voce καμπυλίω hominem agrestem significari arbitror.

41

τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
ἢ κηροπλαστήσας Ἐρωθ' ὑπόπτερον;
ὥς οὐδὲν ἦδει πλὴν χελιδόνας γράφειν,
ἀλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.
5 ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥάδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ· πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
τοιούτο πρᾶγμα; λῆρος, εἰ κἄφησέ τις.

Athenaeus 13, 562 c Ἀραρῶς ἢ Εὔβουλος ἐν Καμπυλίῳ κτλ. Eustathius 987, 24 Εὔβουλος... ἀποστερεῖ πτερῶν τὸν Ἐρωτα, ὥς οὔτε κοῦφον οὔτε ῥάδιον ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον, βαρὺν δὲ κομιδῇ.

2. Ἐρωτα A. 8. verba extrema (λῆρος κτλ.) om. C. εἰ κἄφησέ τις Dindf.] εἰ κὰν φήσειέ τις A. τοιοῦτο πρᾶγμα λῆρον ἂν φήσειέ τις Porson.

42

ὥς δ' ἐδείπνει κοσμίως,
οὐχ ὥσπερ ἄλλαι τῶν πράσων ποιούμεναι

τολύπας ἔσαττον τὰς γνάθους καὶ τῶν κρεῶν
ἀπέβρυκον αἰσχρῶς, ἀλλ' ἐκάστου μικρὸν ἂν
5 ἀπεγένεθ' ὥσπερ παρθένος Μιλησία.

Athenaeus 13, 571 f Εὐβουλος ἐν Καμπυλίῳ κοσμίαν ἑταίραν
παράγων φησὶν κτλ. 4. 5. ἂν ἀπεγένεθ' Piers. Moer. 101] ἀνα-
πετενε Α.

ποιουμένη — ἔσαττε — ἀπέβρυκεν Herwerd. Obs. crit. 59. per-
peram: cf. quae ad Arist. Eq. 784 conguessimus exempla. quibus
addo Plat. Symp. 189 c δοκοῦσιν ἄνθρωποι...μέγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ
κατασκενᾶσαι...οὐχ ὥσπερ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται. Reip. 3, 410b
πρὸς τὸ θυμοειδὲς βλέπων...πονήσει μᾶλλον ἢ πρὸς ἰσχύν, οὐχ
ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἀθληταὶ ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόνους μεταχειρίζον-
ται (sic enim recte C. Fr. Hermann. ex Galeno). 5. Μιλησία.
Athen. 10, 429 a παρὰ Μασσαλήταις νόμος ὑδροποτεῖν. ἐν δὲ Μι-
λήτῳ ἔτι καὶ νῦν φησι Θεόφραστος τοῦτ' εἶναι τὸ νόμιμον (Schweigh.).

43

ὦ γαῖα κεραμί, τίς σε Θηρικλῆς ποτε
ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος;
ἦ που κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὥς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις.

Athenaeus 11, 471 e Ἀραρῶς ἢ Εὐβουλος ἐν Καμπυλίῳ κτλ.
Eustath. 1153, 45. 1. κεραμί, τίς σε Porson. Miscell. 242] κεραμι-
τιοσε Α. κεραμίτι σὲ C Eustath. γῇ κεραμὶς etiam Poll. 10, 185
(Mein.). loquitur sine dubio mulier. 'quis tantus artifex tam
scite te confecit: nam certe non minus prudens fuit quam The-
ricles.'

44

τὴν τ' εὐπρόσωπον λοπάδα τοῦδε τοῦ θαλαττίου
γλαύκου φέρουσαν εὐγενέστερον
λάβρακά θ' ἐφθόν . . . ἄλμῃ μίαν.

Athenaeus 7, 295 e Εὐβουλος Καμπυλίῳ κτλ. om. C. 3.
θ'] τ' Α. Meinekius Anal. Ath. 130 τὴν τ' εὐπρόσωπον λοπάδα
τοῦ θ. γλαύκου φέρουσαν εὐγενέστατον κάρα, quod Athenaeus haec
adferat ut doceat quanti sit caput glauci aestimatum. at iam duo
alia fragmenta inseruerat, quorum neutro caput glauci comme-
morat. Dobraeus Adv. II 315 λοπάδα τοῦ θ. | αὐτοῦ φέρουσαν
γλαῦκον εὐγενέστερον, glaucum nobiliorem ipso Glaucō. Cobetus
N. l. 11 τοῦ θαλαττίου θεοῦ Γλαύκου omisso ut videtur λοπάδα.
Herwerd. Anal. crit. 30 τὴν τ' εὐπρ. λοπάδ' ἔτ' εὐγενέστερον γλαῦ-
κον φέρουσιν τοῦ θαλαττίου θεοῦ. deinde v. 3 λάβρακά θ' ἐφθόν
λιπαρὸν ἄλμῃ νῇ Δία Meinek. conl. Sotad. 1, 9. — unum perspicio

τοῦ θαλαττίου prorsus inutile esse epitheton *pisci* additum et pertinere ad Θεοῦ, quod recte addidit Cobetus. sic anguillae ipsae deae dicuntur vel cum deabus comparantur Antiph. 147. Anaxandr. 39, 5. Eubul. 37. 64. itaque scribendum esse arbitror *λοπάδα τοῦ θαλαττίου* | *γλαῦκον φέρουσαν εὐγενέστερον Θεοῦ*, quod, cum Θεοῦ in primum versum esset translatum, degeneravit in τοῦδε τοῦ. v. 3 *λάβρακά θ' ἐφθόν (τόνδ') ἐν ἀλμαίᾳ (φέρω)*. cf. Aristoph. fr. 419.

45

τραγημάτων δ' ἔσθ' ἡ τράπεζά σοι πλέα.

B. οὐ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἐκάστοτε.

Athenaeus 14, 642c *Εὐβουλος Καμπυλίῳ κτλ.* 2. οὐ C] οὐχὶ A.

46

*ἀνιακκάς, περιμανώς, μανέρω*s

Suidas *ἀνιακκάς*. ὥδῃς ὄνομα ὁ (ὡς Mein.) *περιμανώς* καὶ *μανέρω*s. *Εὐβουλος Καμπυλίῳ*. Bekker. Anecd. 405, 7 ex hac glossa nihil habet nisi *ἀνιακκάς*. Suidas *μανέρω*s καὶ *περιμανώς*. ὀνόματα ὥδῃς. *Εὐβουλος Καμπυλίῳ*.

Cf. praeterea fragmenta Ararotis 8—12.

ΚΑΤΑΚΟΛΛΩΜΕΝΟΣ

Tituli rationem non intellego. intellegerem, si esset *Κατακηλούμενος*. Hesych. *κατακηλούμενοι*. ἔξοιστρούμενοι, καταθελγόμενοι. sed in tanta Athenaei constantia, qui semel atque in praepositione sola, non in verbo variat, mutare non audeo.

47

καὶ πνικτὰ Σικελὰ πατανίων σωρεύματα

Athenaeus 9, 396a *Εὐβουλος Κατακολλωμένῳ κτλ.* Pollux 10, 107 τὸ δὲ πατάνιον *Εὐβούλου ἐν Κατακολλῶντι κτλ.* *Σικελὰ* Bentl. in Poll.] *σικελικά*. an *Σικελῶν*? cf. 132. *πατανίων* sine accentu A Ath. — in Anal. Ath. 171 Meinekius suspicatur hic ut alibi coqui nomen (*Πατανίων*) obscuratum latere.

48

ἀλλ' εἰςὶ φιάλαι πέντε, τραγέλαφοι δύο.

Athenaeus 11, 500e οὕτω (τραγέλαφοι) *τινὰ καλεῖται ποτήρια, ὧν μνημονεύει* . . . *Εὐβουλος ἐν Κατακολλωμένῳ (μετακ. A) κτλ.* — cf. Antiph. 224.

49

ἀλλὰ παραλαβὼν ἀκράτῳ κροῦε καὶ δίδου πυκνὰς
καὶ βότρυς τρώγειν ἀνάγκας' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

Athenaeus 14, 653e οἷδασι δὲ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς ἐν οἴνῳ
συντιθεμένους βότρυς. Εὐβουλος γοῦν ἐν Κατακολλωμένῳ φησὶν κτλ.
cf. 138. Amphid. 18. Plaut. Casin. 3, 5, 16 *se percussit flore Li-*
beri. Ovid. Rem. am. 145 *multo tempora quassa mero*. Athen. 4,
168b διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου (Mein.). πυ-
κνάς, i. e. πόσεις.

50

Athenaeus 10, 442e Μιλησίους δ' Εὐβουλος ἐν Κατακολλωμένῳ
ὕβριστὰς εἶναί φησι μεθυσθέντας.

51

διατοιχεῖν ἔδει

ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν. Εὐβουλος Κατακολλωμένῳ. Bekker. Anecd.
89, 20. cod. διατυχεῖν et κατακολλωναίῳ. ἔδει add. H. Iacobi
Mein. ed. min. xvi ex Polluce, qui 1, 114 de re navali disputans
ἔρεις δὲ καὶ 'διατοιχεῖν ἔδει'. τὸ γὰρ ἀνατοιχεῖν ιδιωτικόν. Phryn.
App. 34 διατοιχεῖν τὸ εἰς τὸν ἕτερον τοῖχον τῆς νεὼς διαβαίνειν ἐν
τῷ πλοίῳ (πλῶ Lobeck.), ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντιτοιχεῖν (ἀνατ.?) λέ-
γουσιν. Lobeck. Phryn. 161. 2.

52

τροποῦσθαι κώπην

Εὐβουλος Κατακολλωμένῳ. Bekker. Anecd. 114, 25. κατα-
κολλωμένοις cod. — Hesych. τροπώσασθαι· τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν
σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτήρῳ. Phot. Suid. τροπωτήρες· οἱ ἱμάντες
οἱ ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμούς περιδέονται.
Poll. 1, 87 ὕθεν μὲν αἱ κῶπαι ἐκδέδενται, σκαλμός, ὃ δὲ ἐκδέδεν-
ται, τροπωτήρ, καὶ τροπώσασθαι τὴν ναῦν.

ΚΕΡΚΩΠΕΣ

Cf. quae ad cognominem Hermippi comoediam adnotavimus
I 233.

53

μετὰ ταῦτα Θήβας ἦλθον, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην
τὴν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι καὶ κοπρῶν' ἔχει
ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος, οὗ πλήρει βροτῶ
οὐκ ἔστι μείζον ἀγαθόν· ὥς χεζητιῶν

5 μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δ' ἰδίων ἀνὴρ,
δάκνων τὰ χεῖλη, παγγέλοιός ἐστ' ἰδεῖν.

Athenaeus 10, 417d καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυφαγίαν ἐκωμω-
δεῖτο, ὥς τὸ Βοιωτὸν. Εὐβούλος γοῦν... ἐν Κέρκωψι κτλ. v. 1. 2
Eustath. 954, 33. 1. μεταταῦτα Α. θήβαζ' C et Eustath. οὐ]
οὐ Α. 2. καὶ cum reliquis omittunt C et Eustath. κοπρῶν
Casaub.] κόπρων Α. 3. οὐ] οὐ Α. βροτῶ Casaub.] βροτῶν Α.
βορᾶς Herwerd. Obs. crit. 59. 5. ἰδίων Fritzsche. Com. gr. fr. 7. 8]
ἐσθίων. δὲ στένων Dobr. ἀσθμαίνων Mein. — cf. 34. 66.

54

Κόρινθον ἦλθον· ἡδέως ἐνταῦθά πως
λάχανόν τι τρώγων ὥκιμον διεφθάρην.
κάνταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα.

Athenaeus 13, 567c Εὐβούλου ἐκ Κερκώπων κτλ. Ὁκιμον me-
retrix erat illo tempore celeberrima. Athen. 13, 587c. Anaxandr. 9.
Nicostr. 21. κατελήρησα, ut καταπεφρόντικα Arist. Nub. 857, κατ-
εμώρανεν Antiph. 239, καταμισθοφορῆσαι Arist. Eq. 1352, κατεσι-
κέλιξε Vesp. 911. — fragmenta 53 et 54 ad eandem narrationem,
Herculis opinor, pertinebant. Mein. I 364.

ΚΛΕΨΤΑΡΑ

Cf. quae ad Pherecratis Corianno adnotavimus. Athen. 13,
567d Εὐβούλου Κλεψύδρα. οὕτω δ' ἐκλήθη αὕτη ἡ ἑταῖρα, ἐπειδὴ
πρὸς κλεψύδραν συνουσίαζεν, ὥς κενωθεῖη. Mein. I 364. fragmenta
non exstant.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Phrynich. Ecl. 338 κορυδαλλός· Εὐβούλου τοῦ κωμωδιοποιοῦ
δραῦμα ἐπιγράφεται οὕτως. σὺ δὲ... κόρυδον λέγε τὸ ζῶον. aviculam
galeritam dicit. Mein. I 364. scribendum autem κορυδαλλός se-
cundum Herodian. I 158, 24. ac sic Hippothoontidis pagus in in-
scriptionibus.

55

ἔθι δεῦρ' ἀφελού τ' ὦ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα.

Bekker. Anecd. 1189 σημειούμεθα τὸ λάγνης ὦ λάγνα παρ'
Εὐβούλῳ ἐν Κορυδαλῶ. ἔχει δὲ οὕτως κτλ. δεῦρ' ἀφελού τ' ὦ
λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα Mein.] δεῦρο ἀφελού λάγνου ταχυνάκιλα cod.

ΚΤΒΕΤΤΑΙ

'Aleatorum insaniam perstrinxisse videtur, quod argumentum
in cognomine fabula tractaverunt Antiphanes et Amphis et in

Alconibus a Nonio laudatis L. Pomponius.' Mein. I 364 conl. Arist. Vesp. 74. Philetaer. 2. Aeschin. 1, 42. 68. O. Ribb. Com. Rom. fr.² 225.

56

ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν
τῶν θηρικλείων ὑπεραφρίζουσαν παρά,
κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβήτριαν,
μέλαιναν, εὐκύκλωτον, ὄξυπύνδακα,
5 στίλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἐκνευιμένην,
κισσῶ κᾶρα βρύουσαν, ἐπικαλούμενοι
εἰλκον Διὸς σωτήρος.

Athenaeus 11, 471 d Εὐβουλος... ἐν Κυβευταῖς κτλ. 1. μάλ' ἀνδρικὴν C et epit. Hoesch.] μαλαν ἀνδρικὴν A. 2. παρὰ A. πάνν Dobr. Adv. II 331. περίξ Ahlwardt. Seebod. Bibl. crit. 1821, n. 5. κᾶρα Mein. πάτερ Herwerd. Obs. crit. 66. 7. 3. κωθωνόχειλον Ahlwardt] κωθωνοχειρον A. 4. ὄξυπύνδακα Schweigh.] ὄξυπύνδακα A. 6. κᾶρα βρύουσαν Porson. conl. Soph. O. C. 473] καταβρύουσαν A. κισσοῖσι καταβρύουσαν Mein. Anal. Ath. 217. ἐπικαλούμενοι A] ἐπικαλούμενος C et Hoesch.

2. ὑπεραφρίζουσαν κᾶρα 'poculum super oram spumans' Mein. mihi scribendum videtur χαρᾶ conl. 109. Alexid. 119. Aristophont. 14. potatoris enim laetitia poculo tribuitur. 3. χεῖλη 'sunt ὀφρυώδεις ἐπαναστάσεις sive ἄμβωνες, quos in cothone commemorat Critias Plut. Lycurg. 9. Athen. 11, 483 b. Pollux 6, 97'. Mein. ψηφοπεριβομβήτριαν 'subindicat quandam similitudinem, quam poculum illud cum clepsydra habebat, in quam demissi calculi iudiciales argutum sonum efficiebant'. Mein. quae interpretatio frigidissimas argutias poetae obtrudit. fortasse scripsit γριφοπεριβ., quia inter potum griphi proponebantur. 4. ἀν εὐρυπύνδακα? 6. κισσῶ hic non temptandum propter orationem elatiorem. ceterum cf. Archestr. Athen. 1, 29 b ὅταν πλήρωμα Διὸς σωτήρος ἔλῃσθε, ἥδη χρὴ γεράον, πολὺν σφόδρα κρατα φοροῦντα οἶνον ὑγρὰν χαίταν λευκῶ πεπυκασμένον ἄνθει πίνειν, et Antiph. 4.

57

κεντρωτός, ἱερός, ἄρμ' ὑπερβάλλον πόδας,
κήρυκος, εὐδαίμων, κυνῶτες, ἄρτια,
Λάκωνες, ἀντίτευχος, Ἀργεῖος, δάκνων,
Τιμόκριτος, ἐλλείπων, πυαλίτης, ἐπίθετος,
5 σφάλλων, ἀγύρτης, οἰστρος, ἀνακάμπτων, δορεὺς,
λάμπων, Κύκλωπες, ἐπιφέρων, Σόλων, Σίμων.

Pollux 7, 205 καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ εἰσιν (βόλοι), οὓς ὀνομάζει

Εὐβουλος ἐν τοῖς Κυβευταῖς κτλ. v. 6 Photius 207 λάμπων· κυβιστικός (κυβεντικός) βόλος. οὕτως Εὐβουλος. ἀστραγάλων iactus Eustathius (1289, 57) dicit triginta quinque numero fuisse, κύβων iactus supra quinquaginta novimus. Eubuli enim catalogo et fragmentis 58. 59 addenda sunt ea quae Pollux 7, 204 profert nomina (cf. etiam 9, 100), praeterea Hesych. ἀβραμίας· ὄνομα βόλου κυβεντικοῦ.

1. ἄρμ' ὑπερβάλλον πόδας Bentleius Epist. Mill. 486 Lips. dictum existimat ut πεζὸς ὁδεύων παρὰ Λύδιον ἄρμα. 2. Photius (attulit Nauck Philol. VI 417) κάρυννος· βόλων ὀνόματα (βόλου ὄνομα). Cramer. Anecd. Ox. II 21, 22 κυνωτός· βάλου ὄνος (βόλου ὄνομα Mein.). κυνώτας Lobeck. Pathol. prol. 263 n. 24. Hesych. ἄρτος· βόλος τις. verum erit ἄρτιος. 3. Phot. Λάκωνες· κυβεντικοῦ βόλου ὄνομα. Hesych. Ἀργεῖος (ἀργεῖης cod.)· κυβεντικοῦ βόλου ὄνομα. 4. πυαλίτης, attice πυελίτης. Lob. Phryn. 309. sed multa in his nominibus insunt dorismi vestigia. 5. pro σφάλων fort. scribendum σχαδών. Hesych. σχαδών· κυβεντικός βόλος. Hesych. et Etym. m. ἀγύρης· καὶ ὄνομα βόλου κυβεντικοῦ. 6. Simon Meinekio nomen accepisse videtur a Simone illo famosissimo veteratore, de quo Zenob. 5, 41. Diogen. 7, 26. fueritne idem cum eo quem inriserunt Arist. Nub. 351. 399, Eupol. 218 nescio. — plurimorum nominum rationes explicari vix poterunt.

58

Proverbia Bodlei. 642 (Append. proverb. Leutsch. 3, 98) Μίδας ἐν κύβοις εὐβολώτατος· βόλου ὄνομα ὁ Μίδας, οὗ καὶ Εὐβουλος ἐν Κυβευταῖς μέμνηται. 'priora si Eubuli sunt, senarium facile restituas, Μίδας μὲν ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος.' Mein. dissentit Pollux 7, 204 τῶν μὲν φαύλων καὶ δυσβόλων... Μίδας, Μάνης. 205 ὁ μέντοι Μίδας καὶ τῶν μέσων βόλων ἦν. Midas rex non magis dives fuit quam stolidus: quocirca non facile est diiudicare.

59

Hesychius Μάνης· κυβεντικοῦ βόλου ὄνομα... καθάπερ Εὐβουλος ἐν Κυβευταῖς παρίστησι, καὶ ἄλλων καταλέγων ὀνόματα βόλων (καταλεγόμενων βόλ. cod., emend. Musurus). cf. Arist. Ran. 965 cum eis quae adnotavit Fritzsche.

Aliam quoque Hesychii glossam Ξανθίμιας (Ξανθίας Mein.)· βόλου ὄνομα ad hanc comoediam pertinere censet Meinekios.

ΛΑΚΩΝΕΣ Η ΛΗΔΑ

60

ἀλλ' ἠκούσαμεν
καὶ τοῦτο, νῆ τὴν Ἑστίαν, οἴκοι ποθ' ὥς

ὅς' ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμάρτη, τύπτεται,
ὥς φασιν, ἀνλητῆς παρ' ὑμῖν.

Athenaeus 9, 380. 1 ἐπὶ τούτοις ὁ μάγειρος ἔφη, λέξω τοίνυν καὶ γὰρ . . . εὖρεσιν ἐμὴν, ἵνα μὴ ὁ ἀνλητῆς πληγὰς λάβῃ· ὁ γὰρ Εὐβουλος ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ ἔφη κτλ. 3. ὅς' add. Schweigh. ἐξαμαρτάνῃ C. 4. φασιν Grotius Excerpt. 653] φησιν A. ἀνλητῆς Mein.] ὁ ἀνλητῆς A. cf. Philyll. 10.

61

οὐκ ὦον σύ με
χολὴν ἔχειν, ὥς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου,
ἐγὼ δέ γ' εἰμὶ τῶν μελαμπύγων ἔτι.

Athenaeus 3, 108a ἔστι δὲ καὶ ἰχθύς τις ἡπατος καλούμενος, ὃν φησιν ὁ αὐτὸς Εὐβουλος ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ (ἤδη δ' pro ἢ Λήδᾳ A) οὐκ ἔχειν χολὴν κτλ. 1. σύ add. Pors. — loqui videtur Tyndareos: adhuc ita se validum esse dicit, ut iniuriam inlatam ulciscatur. Arist. Lys. 802 μελάμπυγος τοῖς ἐχθροῖς ἄπασιν. sic Hercules dicitur μελάμπυγος. Preller. Myth. gr.² II 231.

62

ὥσπερ εἰ σπονδὴν διδούς
ἐν τῷ κυλικίῳ συντέτριφεν τὰ ποτήρια.

Athenaeus 11, 460 de εἶρηται γὰρ οὕτως (κυλικεῖον) ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. . . Εὐβουλος ἐν Λήδᾳ κτλ. ὥσπερ εἰ Schweigh.] ὥσπερ A. — cf. Aristoph. fr. 104. prima verba non intellego: neque quicquam proficitur eo quod Toeppelius (Progr. Neobr. 1857, 7) confert Eurip. Ion. 1192 τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ δίδωσι γαίᾳ.

63

πρὸς τούτοισιν δὲ παρέσται σοι
θύννου τέμαχος, κρέα δελφακίων,
χορδαί τ' ἐρίφων, ἡπάρ τε κάπρου,
κριοῦ τ' ὄρχεις, χόλικές τε βοός,
5 κρανία τ' ἀρνῶν, νῆστis τ' ἐρίφου,
γαστήρ τε λαγώ, φύσκη, χορδή,
πνεύμων, ἀλλὰς τε.

Athenaeus 7, 330c παραθήσομέν σοι καὶ ἃ Εὐβουλος εἶρηκεν ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ κτλ. 1. τούτοισιν Kuster. ap. Schweigh.] τούτοις. 5. κρανία τε A. 7. ἀλλὰς A. 6 et 7 om. C. — cum χορδαί et v. 3 et v. 6 commemorantur, dubito an semel scribendum sit κωλῇ (κωλαῖ).

ΜΗΔΕΙΑ

64

τεῦτλ' ἀμπεχομένης παρθένου Βοιωτίας
Κωπᾶδος· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεάν.

Athenaeus 7, 300c οὗ δ' ἥσθιον τὰς ἐγγέλεις καὶ μετὰ τεύτων ἐντυλίξαντες... Εὐβουλος δέ φησιν... ἐν Μηδείᾳ κτλ. 1. τεῦτλ' ἀμπεχομένης addenda esse monuit Casaub. praecedit enim apud Athenaeum fr. 37. παρθένου, quia anguilla quasi locum occupat Minervae. non hoc dicit se vereri anguillam deam adpellare, sed vereri deam suo nomine *anguillam* adpellare, tamquam non sit dea. parodiam esse Eurip. Orest. 37 ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς | Εὐμενίδας monuit Toepfeli Progr. Neobr. 1851, 15. — θεάν, ut Antiph. 81. cf. Aristoph. fr. 204.

ΜΥΛΩΘΡΙΣ

Harpocr. μυλωθρός· ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ (ὁ) ἐργαζόμενος (ἐν) αὐτῷ... ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τούνομα. Dinarch. 1, 23 Μένωνα μὲν τὸν μυλωθρὸν ἀπεκτείνετε, διότι παῖδα ἐλεύθερον... ἔσχεν ἐν τῷ μυλῶνι. cf. Demosth. 53, 14. Μυλωθρὸν scripsit Alexis.

65

καὶ πιεῖν χωρὶς μέτρω
ὀξύβαφον εἰς τὸ κοινόν. εἴθ' ὑπώμνυντο
ὁ μὲν οἶνος ὄξος αὐτὸν εἶναι γνήσιον,
τὸ δ' ὄξος οἶνον αὐτὸ μᾶλλον θατέρου.

Athenaeus 11, 494e μνημονεύει δὲ τοῦ ὀξύβαφου ὡς ποτηρίου καὶ Εὐβουλος ἐν Μυλωθρίδι (μυλωθρίδῃ A) κτλ. 1. μετρώ Schweigh. 2. εἴτ' ἐπομνύτω Dindorf. 3. αὐτὸν] αὐτὸς Mein. in Athen. ed. 4. αὐτὸ Dindf.] αὐτὸν A. Coraes αὐτὸ, ac sic Mein. in Ath., simul proponens οἶνος Anal. Ath. 228.

Harpocr. ὑπωμοσία· τὸ ὑπερίθισθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημία ἢ νόσῳ ἢ τινι τῶν παραπλησίων μεθ' ὅρκου... ἐλέγετο... ὑπόμνυσθαι. duo extremi versus facilem habent interpretationem. sed quem locum in tali causa habeat ampliatio et quae sit intellegenda simulationis species neque ex fragmento ipso cognoscitur neque ex eis quae Dobraeus Adv. II 334 et Meinekius in ed. mai. exposuerunt.

ΜΥΣΟΙ

Habent aliquam similitudinem fragmenta 66 et 53. 54. cf. Mein. I 365.

66

σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπών,
 ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθλὲιν δι' ἡμέρας
 ὅλης τραχήλους καὶ κοπρῶνος πλησίον —

Athenaeus 10, 417 d ἐν τοῖς Μυσοῖς πρὸς τὸν Ἡρακλέα ποιεῖ τινα τὰδε λέγοντα (Εὐβουλος) κτλ. v. 2 etiam fr. 34. 1. λέγεις] λόγος Naber. Mnem. nov. VIII 247. talia soluta sententiarum continuatione diiudicari non possunt. 3. κοπρῶνος Schweigh.] κοπρῶνας A. scribendum videtur τοῦ κοπρῶνος πλησίον. καὶ τακῶνας πλησίον κοπρῶνος Mein. Anal. Ath. 184. deest verbum finitum. — τράχηλοι, cochlearum cervices, libentissime ab Atheniensibus edebantur. Archedic. 3, 4. Posidipp. 12, 3 Mein. sed Boeotis alia sine dubio placebant, neque eos per totos dies cochleis delectatos fuisse consentaneum est. scribendum φασήλους, qui est rusticorum cibus. Arist. Pac. 1144. Demetr. com. 5. vilem phaselum dicit Verg. Georg. 1, 227. Plin. N. h. 18, 118 (faba) praevalens pulmentari cibo et hebetare sensus existimata.

NANNION

Ab aliis Philippo tributa. Mein. I 342. cf. quae adnotantur ad fr. 105.

67

ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα,
 πῶς οὐχὶ πάντων ἐστὶν ἀθλιώτατος;
 ἔξδὸν θεωρήσαντι πρὸς τὸν ἥλιον
 γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας,
 5 ἐν λεπτοπήνοισι ὕφεσιν ἐστώσας, οἷας
 Ἡριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας,
 μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν,
 καὶ μὴ λαθραίαν κύπριν, αἰσχίστην νόσων
 πασῶν, διώκειν, ὕβρεος οὐ πόθου χάριν.
 10 Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,
 ἧ Κυδῖαν ναύαρχον ἐξεπέμψατο.

Athenaeus 13, 568 f καὶ ἐν Ναννίῳ (νανίῳ A), εἰ (om. A) Εὐβούλου τὸ δρᾶμα καὶ μὴ Φιλίππου (φιλιππίδου A, cf. Mein. Menandr. praef. xi), φησὶν κτλ. v. 4—7 etiam in Pannychide (fr. 84). v. 10 est Euripidis Iphig. Aul. 370. 4. ἐπὶ κέρως A. 5. ὕφεσιν Porson. Miscell. 243] ὕμεσιν A. 8. νόσων Casaub.] ὄσων A. νόσον Mein. 9. ὕβρεως A. 10. στένω Porson. ex Eurip.] περιστένω A. cf. Mein. I 356. 11. ἡ κυδία A.

manifesta est tragoediae imitatio, siquidem per totam eclogam anapaestis abstinuit et v. 8 κύπριν producta syllaba priore posuit. cf. Antiph. 242. Nauck. Trag. fr. adesp. 128. duo extremi versus cum prioribus non videntur cohaerere. — 4. cf. Xenarch. 4, 6. 6. 'Phaethontiadās dicit in populos mutatas. comparatio ad corporis gracilitatem et membrorum concinnitatem spectat'. Mein. 9. ὕβρεος, cf. Theopomp. com. 32, 3. *Cydiam* eum fuisse arbitratur Meinekius, de quo Ruhnken. Hist. cr. or. LXXIII.

ΝΑΤΣΙΚΑΑ

68

ὅς νῦν τετάρτην ἡμέραν βαπτίζεται
νῆστιν πονήρου κεστρέως τρίβων βίον.

Athenaeus 7, 307 f Εὐβουλος *Ναυσικάα* κτλ. Eustathius 1178, 4 (sine fabulae nomine). 1. ὅς] ὡς Eust. 2. νῆστιν] νῆστις C (supraser. νῆστιν) et Eust. πονήρου Gesn. De aquat. 562. nam non pravus, sed innocens mugil et miser habebatur. Zenob. 4, 52 extr. cf. Aristoph. fr. 156. — Ulixem significari intellexit Meinekius.

ΝΕΟΤΤΙΣ

Cf. quae ad Pherecratis Corianno adnotavimus et Mein. I 365.

69

μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἔκπωμ' αἰεί.
ἀτὰρ ὡς ὅμοιον οὐμὸς νῖδς ᾧχετο
ἔχων φιάλιον τῷδε. B. πολλὰ γίνεται
ὁμοία.

Athenaeus 11, 467 bc μνημονεύει δὲ τοῦ γραμματικοῦ ἐκπώματος ὡς οὕτως καλουμένου Εὐβουλος ἐν Νεοττίδι οὕτως κτλ. 1. κάκιστα Dobr. Adv. II 330 conl. Arist. Ran. 1456] κάκιστον A. ἔκπωμ' Jacobs. Addit. Ath. 250] ἔκπωμα ει A. 2. αταρως ὁμοιον ουμὸς νῖδς ᾧχετ' A. 3. φιάλιον τῷδε. B. πολλὰ Cobet. N. l. 20] φιάλιον. τῷ δὲ πολλὰ.

'pater ἀτὰρ — τῷδε, deinde alius nascentem suspicionem avertens aut elevans respondet πολλὰ κτλ.' Cobet. necessarium videtur sic verba distribuere: A. μισῶ — αἰεί. B. ἀτὰρ — τῷδε. A. πολλὰ κτλ. Plaut. Rudent. 478 haec (urna) litterata est: capse cantat quonia sit.

ΞΟΥΘΟΣ

Hellenis filius, Ionis pater. cf. Preller. Myth. gr.² II 154.

70

τί ποτ' ἔσθ' ἀπαξάπαντα διαπεπρισμένα
ἡμίσε' ἀκριβῶς ὥσπερ εἰ τὰ σύμβολα;

Schol. Eurip. Med. 613 σύμβολα· οἱ ἐπιξενούμενοί τισιν ἀστρογάλον κατατέμνοντες θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰ-δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενουῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἡμισυ ἀστρογάλιον ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὐβουλος Ξούθῳ κτλ. οὕτως Ἑλλάδιος. 1. ἔσθ' ἀπαξάπαντα Cobet. N. l. 131] ἐστὶν ἅπαντα. 2. ἡμίσε' Mein.] ἡμίσεως. ὥσπερ εἰ Mein.] ὥσπερ εἰς.

'agitur de rebus quibusdam accuratissime in duas partes divis. illud autem dubium est, σύμβολα Eubulus utrum de hospitali an nummaria tessera intellegi voluerit. eadem enim utriusque erat ratio, docente Polluce 9, 71.' Mein. cf. Hermipp. 61. 14. Aristoph. fr. 44. Archipp. 8.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ Η ΠΑΝΟΠΤΑΙ

Panoptas iam Cratinus, diverso tamen sine dubio consilio, scripserat. cf. quae ad illum titulum adnotavimus et Mein. I 365.

71

ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορῶν
ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἐστὼς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων
οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.

Athenaeus 11, 478 c Εὐβουλος ἐν Ὀδυσσεὶ ἢ Πανόπταις κτλ. 1. εὐήγορῶν Mein.] εὐήγορος. 2. αὐτοῖσιν] ἀστοῖσιν Mein. τὴν καλὴν] παγκάλην K.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ

72

ὁ πρῶτος εὐρὼν τὰλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ
δημοτικὸς ἦν τις, ὥς ἔοικε, τοὺς τρόπους.
ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον
καλέσας ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
5 φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἰκοῦν λαβών.

Athenaeus 6, 239 a Εὐβουλος ἐν Οἰδίποδι κτλ. 1. cf. Theopomp. 34. etiam Eubulus sine dubio Euripidem per parodiam imitatur, cuius versum 5 quoque esse suspicatur Meinekius. cf. Di-phil. 73, 7—9.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Η ΠΕΛΟΨ

73

περιφοραῖς κυκλούμενος,
ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος

Athenaeus 15, 678 f *μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ κυλιστοῦ στεφάνου) Εὐβουλος ἐν Οἰνομάῳ ἢ Πέλοπι κτλ.* Eustathius 1538, 42 (sine fabulae nomine). 1. *περιφοραῖς* om. Eust. 2. *ὥσπερ τις* Eust. — fortasse intellegendus Oenomaus in certamine curru excussus. cf. Archipp. 40.

ΟΛΒΙΑ

74

ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται
ἐν ταῖς Ἀθήναις· σῦκα — B. κλητῆρες A. βότρους,
γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα — B. μάρτυρες A. ῥόδα,
μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι — B. δίκαι
5 A. πυός, πυριάτη, μύρτα — B. κληρωτήρια
A. ὑάκινθος, ἄρνες — B. κλεψύδραι, νόμοι, γραφαί.

Athenaeus 14, 640 b ὡς ὁ Εὐβουλος ἐν Ὀλβίᾳ ἔφη κτλ. 2. *σῦκα, κλητῆρες* Pierson. Moer. 368] *οὐ κακλητηρες* A. 4. 5. *δικαι πυος πυριατη* sine accentu A. in personarum notatione secutus sum Toepellium (Progr. Neobr. 1851, 12 not.). cf. Arist. Plut. 190 sq.

1. *verbi πωλήσεται neque tempus neque forma probanda.* scribendum *πωλεῖται* ἄεί. cf. Aristoph. fr. 569. 5. cf. Arist. Vesp. 710. Cratin. 142.

ΟΡΘΑΝΗΣ

Cf. Aristoph. fr. 702. Plat. com. 174, 12. Strab. 13, 587. 8 *ἀπεδείχθη δὲ θεὸς (ὁ Πρίαπος) ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε τὸν Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ καὶ Κονισάλῳ καὶ Τύχωνι καὶ τοῖς τοιούτοις.* Hesych. Ὀρ[η]θάνης· *τῶν ὑπὸ Πρίαπόν ἐστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον.* Phot. Ὀρθάνης· *πριαπώδης θεός· ἐντέτεται ἐρμου καὶ νύμφης.* Porson. *ἐντέταται Ἐρμῇ καὶ Νύμφαις.* mihi potius Mercurii ex Nympha aliqua filium esse Photius dicere videtur.

75

παῖσαδ' εὐμορφος γυνή
ἐρῶσα φοιτᾷ τηγάνων τε σύντροφα
τριβαλλοπανόθρεπτα μειρακύλλια·
ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ Φαληρικὴ κόρη

- 5 σπλάγχνοισιν ἄρνείοισι συμμεμιγμένη
 πηδᾶ, χορεύει, πῶλος ὥς ἄπο ξυγοῦ.
 ῥίπῃς δ' ἐγείρει σκύλακας Ἡφαίστου κύνας,
 θερμῇ παροξύνουσα τηγάνου πνοῇ.
 ὁσμὴ δὲ πρὸς μυκτῆρας ἡρεθισμένη
 10 ἄσσει. μεμαγμένη δὲ Δήμητρος κόρη
 κοίλην φάραγγα δακτύλου πιέσματι
 σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μιμουμένη,
 δείπνου πρόδρομον ἄριστον.

Athenaeus 3, 108ab Εὐβουλος Ὀρθάνῃ (ὀρθάνῃ A) κτλ. v. 7.
 8. 1. 2 etiam 6, 228f Εὐβουλος ἐν Ὀρθάνῃ (ὀρθάχνῃ A) 'ῥίπῃς
 — πνοῇ'. καὶ πάλιν· 'πᾶσα δ' εὐμορφος — συντρυφᾶ'. 2. ἐρῶσα
 φοιτᾶ A 228] ἐρεῖ ος απηδει A 108. τηγάνων τε σύντροφα A
 108] τηγάνῳ τε συντρυφᾶ A 228. 3. τριβαλλοποπανόθρεπτα Cas-
 saub. 4. καὶ] scrib. γῆ. Φαληρικὴ Dalecamp.] φαληρῖς ἢ A.
 6. ἀπὸ Iacobs. Add. Ath. 70 conl. Eurip. Orest. 45 πηδᾶ δρομαῖος
 πῶλος ὥς ἀπὸ ξυγοῦ] ὑπὸ A. 7. σκύλακας K. Mus. Rhen. XXX
 405. 6] φύλακας A 108. φλόγας C 228. 8. θερμῇ (sic) — πνοῇ
 A 228. τηγάνου A 228] πηγάνου A 108. 11. κοίλην φάραγγα
 Dobr. Adv. II 302] κοίλη φάραγγος A. πιέσματι Valck. Schol.
 N. t. I 377] πιάσματι. cf. Mein. Anal. Ath. 48.

'conveniunt mulierculae et adulescentuli libidinosi, Orthanae
 sacra facturi.' Mein. cf. Plat. com. 174. 2. τηγάνων σύντροφα μ.
 sunt 'adulescentuli delicatis opsoniis adsueti'. Mein. 3. rectissime
 A τριβαλλοπανόθρεπτα. cf. quae ad Arist. Av. 1529 adnotavimus
 et de Pane lasciviae amatore Preller. Myth. gr.² I 583 not. 3.
 4. Phalerica puella est *apua*, ut Δήμητρος κόρη v. 10 *farina*. cf.
 Strattid. 2. Antiph. 52, 9. 6. πηδᾶ, ignis scilicet aestu in olla.
 Eubulus praeter ceteros tragicorum imitationibus gaudet. cf. Mein.
 I 356. itaque v. 10 retinendum ἄσσει. 7. tragici et lyrii poetae
 'quos *comites* deis deabusque iungunt eos *canes* adpellare solent'.
 Iacobs. Add. Ath. 71, conl. Aesch. Ag. 136. Prom. 1022, quibus
 addo Prom. 803. 9. ut ventus *incitatus* dici potest, sic etiam
nidoris flamen celeriter ad nares perveniens. quod moneo propter
 Herwerd. Nov. add. crit. 25. 10. fort. scribendum μεμαγμένην
 — κόρη κοίλην φάραγγα — πιέσματα σύρει — μιμουμένην. cavi-
 tates quae in massa, dum magna vi subigitur, exsistere solent, cum
 sulcis comparantur quos in mari arant naves (Schweigh.). 13.
 πρόδρομον ἄριστον id genus est adpositionis, quo praeter ceteros
 Euripides gaudet. Orest. 1105 Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην
 πικράν. 841. 2 σφάγιον ἔθετο ματέρα, πατρῶων παθέων ἀμοιβάν.
 cf. El. 1260. Androm. 291. Tro. 879. Orest. 499. 727. 962. Herc.
 fur. 323. Phoen. 213. Heindorf. Plat. Gorg. 507e. Pflugk. Eur.
 Andr. 291. Hec. 1074.

76

ὥς εὖ νευανάγηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου
ὁ θεοῖσιν ἐχθρός.

Athenaeus 3, 108 d τὰ ἐξ Ὀρθάνου (ὀρθάννου Α) Εὐβούλου
ιαμβεῖα (ιαμβία Α) εἰπὼν κτλ. Μυρτίλος quod post ἐχθρός ab
Athenaeo additur non Eubuli esse Meinek. Anal. Ath. 49 monuit:
est enim Myrtilus unus ex convivis. ac fortasse etiam ὁ θεοῖσιν
ἐχθρός Athenaei est. — ὥς εὖ νευανάγηκεν, quam bene factum est,
quod naufragium fecit.

77

δεινὸν μὲν ἰδόντα παριππεῦσαι
Κυπρίους ἄρτους· μαρνήτης γὰρ
λίθος ὥς ἔλκει τοὺς πεινῶντας.

Athenaeus 3, 112 ef Κυπρίων δ' ἄρτων μνημονεύει Εὐβουλος
ὥς διαφόρων ἐν Ὀρθάνῃ διὰ τούτων κτλ.

78

καρῖδα καθῆκα κάτω κἀνέσπας' αὖθις.

Athenaeus 3, 105 f ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε καρῖδα . . . Εὐβουλος
ἐν Ὀρθάνῃ (ὀρθάννῃ Α) κτλ. καθῆκατω κ' ἀνέσπας' Α. 'temere
haec tentavit Herwerd. Nov. add. crit. 25. cf. Gaisford. ad Heph.
p. 341 ed. pr.' Mein. Anal. Ath. 47.

79

τοῦ κυάθου

μνημονεύει . . . Εὐβουλος ἐν Ὀρθάνῃ (ὀρθάννῃ Α). Athenaeus
10, 424 b. eum dicit κύαθον quo medici utuntur. Arist. Pac. 542.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ

80. 81. 82

ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἔτυχεν ὄν κατ' ἀντικρὺ
τῆς οἰκίας καινὸν καπηλεῖον μέγα,
ἐνταῦθ' ἐπετήρουν τὴν τροφὸν τῆς παρθένου
κεράσαι κελεύσας τὸν κάπηλόν μοι χόα
5 ὀβολοῦ, παραθεῖναι θ' ὥς μέγιστον κἀνθαρὸν
.
ὁ δὲ κἀνθαρος πάλαι κενὸς ὥς ξηραίνεται
.
ἄμα δὲ λαβοῦσ' ἠφάνικε πηλίκον τινὰ

οἷεσθε μέγεθος ἀρεσιαν; μέγαν πάννυ,
καὶ ξηρόν ἐποίησ' εὐθέως τὸν κάνθαρον.

Athenaeus 11, 473e Εὐβουλος ἐν Παμφίλῳ πολλάκις μεμνημένος τοῦ ὀνόματος (κάνθαρος) φησὶν ἐγὼ δὲ — κάνθαρον. καὶ πάλιν ὁ δὲ — ξηραίνεται. καὶ ἔτι ἅμα κτλ. 3. ἐνταῦθα A. 6. κενὸς Schweigh.] δὴ καινὸς A. ὡς] ὦν Mein. deletat Schweigh. πάλαι δὴ κείμενος | ξηραίνεται Mein. Anal. Ath. 256. δὴ (i. e. δηλονότι) κενὸς ὡς (ὦν) delet Cobet. N. 1. 38. πάλαι πάλαι ξηραίνεται Herwerd. Stud. crit. 84. 8. Ἀρεσία Dobr. Append. Arist. 113. pro μέγαν πάννυ edulii nomen restituendum esse suspicatur Herwerd. Mnem. nov. VI 67.

v. 8 quod scripsit Dobraeus Ἀρεσία non bene convenit cum οἷεσθε. 9. 'ξηρόν ποιεῖν τ. κ. est cantharum potando siccare.' Jacobs. — tria haec fragmenta ex eadem narratione excerpta sunt. inebriat nescio quis amatae puellae nutricem, cuius fr. 2 esse videtur dolentis quod tam diu cantharus sit siccus. rursus dato a caupone vino (fr. 3) cantharum celerrime ebibit.

83

προῶτον μὲν αὐτοῦ παραλαβὼν τὴν χαλκίαν
τὸν λόν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν.

Pollux 9, 90 τὸν δὲ νῦν χαλκὸν οἱ Ἀττικοὶ χαλκίον εἰώθασιν καλεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργύρου ἀργύριον καὶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ χρυσίον ... Εὐβουλος ἐν Παμφίλῳ κτλ. medicum dicit pro exigua mercede venenum sponsia de manu abstersisse.

ΠΑΝΝΤΧΙΣ

84

ἢ τὰς φιλωδοὺς κερμάτων παλευτρίας
οὐκ οἶσθα, πώλους Κύπριδος ἐξησκημένους,
γυμνάς, ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένους,
ἐν λεπτοπύργοις ὕφεισιν ἐστώσας, οἷας
5 Ἡριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας·
παρ' ὧν βεβαίως ἀσφαλῶς τ' ἐξεστὶ σοι
μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν.

Athenaeus 13, 568e ἢ οὐκ οἶδας κατὰ τὴν Εὐβούλου Παννυχίδα τὰς κτλ. 1. ἢ τὰς ex Athenaei verbis Eubulo reddidit Cobet. N. 1. 138. φιλωδοὺς Dobr. Adv. II 343] φειδωλοὺς A. 2. οὐκ οἶσθα ex Ath. (οἶδας) supplevit Cobet. 3. ἐπικαιρῶς A. 4. λεπτονήτοις ὕμεισιν A. ὕφεισιν Porson. Misc. 243. 6. παρ' ὧν] παρὼν A. — ceterum cf. fr. 67.

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣ

Parmeniscus Metapontinus Pythagoreus est Athen. 14, 614a, Παρμενίσκος ὁ Διονυσιοδώρου κοινωνός Demosth. 56, 5. 7. 9. 10. sed fortasse neuter significatur.

85

ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα

Photius κυντερώτατα· καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὐβουλος Παρμενίσκῳ κτλ. Bekk. Anecd. 101, 30 κυντερώτερον καὶ κυντατώτατον· Εὐβουλος Παρμενίσκῳ. sententia et verborum nexus in tanta fragmenti exiguitate non perspicitur. fortasse ἀπολῶν ἐκείνου καὶ τ. κ. | δράσων.

86

τετορύνηκας

ἔστιν ἐν Εὐβούλου Παρμενίσκῳ. Pollux 10, 98. scilicet coquorum vocabula tunc in locum coriariorum successerant. cf. Arist. Eq. 463—469. 479.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Meretrix illa aetate notissima. Anaxil. 22, 8. Timocl. 25. fortasse eadem, de qua Demosth. 39, 2. 4. 9. 32. 40, 2. 8. 10. 11. 20. 23. 27. 51. 61. Meinek. I 366.

87

μετοίκιον

Harpocration 127, 2 ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν (τῶν ξένων) καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ ἰβ', ὅπερ ὠνόμαστο μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Εὐβουλος ἐν τῇ Πλαγγόνι. cf. Poll. 3, 55. Phot. μετοίκιον. Boeckh. Oec. Ath. I 446. Schoem. Ant. gr.² I 366.

ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

88

τρέφει με Θετταλός τις, ἄνθρωπος βαρύς,
πλουτῶν, φιλάργυρος δὲ κάλιτήριος,
ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρη τριωβόλου.

Athenaeus 3, 108 d τὰ ἐκ Πορνοβοσκοῦ Εὐβούλου ἱαμβεῖα (ἱαμβία Α) τάδε κτλ. βαρὺ πλουτῶν Boisson. βαθὺ πλ. Mein. Anal. Athen. 49, nulla necessitate. sed miror neminem vidisse quam non conveniat tali homini, qualis ultimis inprimis verbis describitur, epitheton ὀψοφάγος, quod ortum est ex proximo ὀψωνῶν. restituendum est aut μονοφάγος conl. Arist. Vesp. 923. Amips. 24, aut σκατοφάγος. Menand. 757 Mein.

89

οὐκ ἂν δυναίμην ἐμφαγεῖν ἄρτον τινά·
παρὰ Γναθαινίῳ γὰρ ἄρτι κατέφαγον
ἔψουσαν αὐτὴν καταλαβὼν γηθυλλίδας.

Athenaeus 9, 371 ef τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα (γηθυλλίδες) μνήμης εὐρίσκω τετυχηκὸς παρὰ μὲν Εὐβούλῳ ἐν Πορνοβοσκῷ οὕτως κτλ. 3. ἔψουσαν Dalecamp.] ἔψευσαν A. — non credo poetam scripsisse ἄρτον τινά, nam de oleribus loquitur. fortasse ἀρτύματα.

ΠΡΟΚΡΙΣ

‘Nota de Cephalo et Procride fabula, fortasse etiam Philetaero in Cephalo tractata, argumentum praebuit.’ Mein. I 366. cf. Preller. Myth. gr.² II 144 sq. Sophoclis tragoedia fuit *Procris*. cf. E. Rohde, Gr. Rom. 101, 3.

90

οὐκουν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνί;
κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων
ἐρίων, ἄνωθεν δ’ ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα.

B. Ἀπολλων. A. εἴτα χόνδρον αὐτῷ δεύσετε

5 γάλακτι χηνός. B. Ἡράκλεις. A. καὶ τοὺς πόδας
ἀλείψετε’ αὐτοῦ τῷ Μεγαλλεῖω μύρῳ.

Athenaeus 12, 553 b ἐν δὲ Πρόκριδι (προκρίδα A) λέγει τις πῶς δεῖ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ τῆς Πρόκριδος κυνός, ὡς περὶ ἀνθρώπου τοῦ κυνός τὸν λόγον ποιούμενος κτλ. 1. οὐκουν Toeppel. Progr. Neobr. 1851, 16] οὐκοῦν. 6. ἀλείψετε’ Cobet. N. l. 111] ἀλείψατ’ A. Μεγαλλεῖω Mein. in Ath.] μεγαλλίῳ. cf. Pherecr. 140. Aristoph. fr. 536. Strattid. 33.

de Laclape, Procridis cane cf. Ovid. Met. 7, 754. Hygin. Fab. 189, inprimis autem (quem indicavit Meinekius) Poll. 5, 39 τὰς Μολοττίδας (κύνας) ἀπογόνους εἶναι κυνός ὃν Ἡφαιστος ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου (ex insula prope Chalcedonem, cf. Steph. Byz. Δημόνησος) χαλκευσάμενος, ψυχὴν ἐνθελὼς δῶρον ἔδωκε Διὶ κακείνῳ Εὐρώπῃ, αὕτη δὲ Μίνῳ. καὶ Μίνῳς Πρόκριδι καὶ Πρόκρις Κεφάλῳ. 5. γάλακτι χηνός nequaquam confirmatur notissimo proverbio (ὀρνίθων γάλα) apud Aristophanem: nusquam enim hic locus est rebus quae non sunt. scribendum videtur στέατι χηνός. sic Dioscorides στέαρ ὀρνίθειον, χήνειον. ridicule (fort. Procris ipsa) de cane venatico loquitur, tamquam sit canicula Melitensis, quales tunc mulierculae alebant.

91. 92

ἡμεῖς δ’ οὐδέπω δεδείπναμεν.

ὃν χορὴ δεδείπνάναι πάλαι.

Athenaeus 10, 422e εἴρηκε δὲ οὕτως (δεδείπναμεν) . . . Εὐβουλος Πρόκριδι (προκριδῆ Α) ἡμεῖς δ' — δεδείπναμεν, καὶ πάλιν ὄν — πάλαι. χρῆ] 'fort. χρῆν' Mein. — cf. Hermipp. 60.

ΠΡΟΣΟΤΣΙΑ Η ΚΤΚΝΟΣ

93

ἀγαπῶν τε καὶ ἐψητὸν ἐν τεύτλοις ἕνα
διὰ δωδεκάτης ἐψόμενον ἡμέρας ἰδη.

Athenaeus 7, 301a ἐψητὸς ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων . . . Εὐβουλος ἐν Προσοτσίᾳ ἢ Κύκνῳ κτλ. 2. δια (sine acc.) Α.

ΣΕΜΕΛΗ Η ΔΙΟΝΤΣΟΣ

94

τρεις γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
5 ὃν ἐκπίνοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'. ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς·
ἕκτος δὲ κώμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
ὁ δ' ὄργδος κλητῆρος· ὁ δ' ἔνατος χολῆς·
10 δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ·
πολὺς γὰρ εἰς ἐν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

Athenaeus 2, 36b Εὐβουλος δὲ ποιεῖ τὸν Διόνυσον λέγοντα κτλ. Suidas οἶνος. Cramer. Anecd. Ox. III 254, 6 (sine auctoris fabulaeve indicio) το μὲν πρῶτον ὑγείας· τὸ δεύτερον ἡδονῆς· τὸ τρίτον ὕβρεως· τὸ δὲ τελευταῖον μανίας. ad *Semelen vel Dionysum* rettulit Grotius Excerpt. 649. 1. γὰρ] γίνεται C. 2. ὑγείας Dindf.] ὑγείας. ἕνα] ἕνεκα Suid. 5. ἐκπίνοντες C] εἰσπίνοντες. ἐκπίνοντες Suid. 6. ἔτι Suid.] ἔθ'. 7. ἡμέτερος] ὑμέτερος A Suidae. ἐστ'] ἐστιν Suid. ὕβρεως Dindf.] ὕβρεως. cf. Theopomp. 32, 3. 9. ὁ δ' ὄργδ. Casaub.] ὄργδ. κλητῆρος Florens Christianus Arist. Vesp. 1384] κλήτορος. 10. ὥστε καὶ βάλλειν] ὥστ' ἐκβάλλειν Suid. ὥστε καὶ σφάλλειν πόδας Iacobs. Add. Ath. 35. ὥστε κακβάλλειν Mein. Anal. Ath. 18. 11. μικρὸν et 12. ῥᾶστα om. Suid.

1. fortasse scribendum ἐγκεράννυμεν. cf. v. 7. 3. an ὃν ἄκρατον ἐκπίνουσι? nam conlatis testimoniis ab Athenaeo 486f.

487 adpositis adparet ἀγαθοῦ δαίμονος et ὑγείας eandem fuisse potionem: illa autem meraca erat. C. F. Hermann. Ant. priv. 28, 18. 10. ὥστε βαμβάλλειν ποιεῖ, i. e. *balbutire*. cf. Lobeck. Pathol. prol. 113 not. 2. 12. ὑποσκελλίζει, i. e. *mentem pervertit*.

95

πρῶτον μὲν ὅταν ἐμοί τι θύωσιν τινες,
αἶμα, κύστιν, μὴ καρδίαν
μηδ' ἐπιπόλαιον. οὐκ ἐγὼ γὰρ ἐσθίω
γλύκιον οὐδὲ μηρίαν.

Clemens Alex. Strom. 7, 6, 30 Εὐβουλος ὁ καὶ αὐτὸς κωμικὸς ὥδ' ὡς περὶ τῶν θυσιαῶν γράφει (fr. 130). καὶ παραγαγὼν τὸν Διόνυσον ἐν Σεμέλῃ διαστελλόμενον πεποιήκεν κτλ. 1. θύωσιν Sylb.] θύωσι L. 2. θύουσιν αἶμα Sylb. post κύστιν plura excidisse suspicatur Mein. 3. μηδ' Sylb.] μηδὲ. 4. γλύκιον G. Hermann.] γλυκεῖαν. κοιλία Arsen. Viol. 299. οὐκ ἐγὼ γὰρ ἐσθίω | γλυκύτερον οὐδὲν μηρίων Grotius Excerpt. 655. γλυκεῖαν i. e. *fel* Mein. IIII 613 sq. quae in Mnem. nov. VI 68 Herwerdenus protulit ea, utpote graecae linguae legibus adversa, publica luce indigna erant. neque vero probanda quae G. Hermannus proponit Aeschyl. II 101 θύουσιν αἶμα, κύστιν· οὐ μὴ καρδίαν, μηδ' ἐπιπόλαιον· οὐκ ἐγὼ γὰρ ἐσθίω | γλύκιον οὐδὲν μηρίων;

mihi conl. Pherecr. 23 non dubium videtur quin Bacchus his verbis illa recuset quae homines quippe quibus ipsi uti non possint deis inmolant, et ea poscat quae antiquitus deis dabantur μηρία. itaque sic haec constituo: μήθ' αἶμα μήτε κύστιν μήτε καρδίαν, | μηδ' ἐπιπόλαιον· ὥς ἔγωγ' οὐκ ἐσθίω | γλύκιον οὐδὲν μηρίων. Hesych. ἐπιπόλαιον· τὸν ἐπίπλουν, ὑμένα. cf. Philetaer. 17.

96

Ἐρμῆς ὁ Μαίης λίθινος, ὃν προσεύγμασιν
ἐν τῷ κυλικεῷ λαμπρὸν ἐκτετριμμένον —

Athenaeus 11, 460 e εἴρηται οὕτως (κυλικεῖον) ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη... Εὐβουλος... ἐν Σεμέλῃ ἢ Διονύσῳ κτλ. 1. προσεύγμασιν] προσευξάμην Fritzschius apud Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 8. at quis praestet poetam orationem non sic continuavisse ὃν προσεύγμασιν — ἐκτετριμμένον τιμῶμεν vel ἱκετεύομεν? 2. ἐκτετριμμένον rectissime. sic Polybius τὰς πανοπλίας ἐκτρίβειν. cum poculis in κυλικεῷ Mercurius marmoreus positus erat ut deus tutelarum cauponarum. id signum ut pocula abstergebatur. cf. Alexid. 119 et Toeppel. 8. 9. non audiendus est Herwerden. Nov. add. crit. 25.

κοχῶναι

μέμνηται καὶ Εὐβουλὸς ἐν Σκυτεῖ. Schol. Hippocr. Epid. 5, 7. Erotian. 20, 9 Klein. Εὐβουλὸς ἐκ Σκυτεῖων (i. e. Σκυτέων vel Σκυτέως) Goett. Gel. anz. 1852 p. 424.

ΣΤΕΦΑΝΟΠΩΛΙΔΕΣ

Cn. Naevii *Corollariam* Eubuleae fabulae imitationem fuisse probabilis est coniectura Fielitzii De Att. com. bip. p. 10. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 12.

μὰ Δι' οὐχὶ περιπεπλασμένοι ψιμυθίοις,
οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους
κεχρισμένοι. καὶ ἐξίητε τοῦ θέρους,
ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὑδρορροαὶ δύο
5 ῥέουσι μέλανος, ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρὼς
ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ,
ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι
εἰξάσι πολιαῖς, ἀνάπλεω ψιμυθίου.

Athenaeus 13, 557 f αἱ δὲ γαμεταὶ ἡμῶν γυναικες οὐκ εἰσὶ τοιαῦται, οἷας Εὐβουλὸς φησιν ἐν Στεφανοπώλιν κτλ. Eustathius 976, 56 (sine fabulae nomine). 1. ψιμυθίῳ C et Eust. 3. κεχρισμένοι C et Eust. ἐξίητε A. 4. μὲν τῶν C et Eust. ὑδρορροαὶ A. 7. δ' αἱ] δὲ Eust. 8. εἰξάσιν ἡγουν ὁμοιοῦνται Eust.

4. 5. Bekker. Anecd. 68, 17 ὑπογράμματα· οἷς ὑπογράφονται τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δὲ τις μέλαινα σκευασία, ἣν καὶ στίβην (στίμμι) καλοῦσιν. cf. Aristoph. fr. 320, 5. 880. Pollux 5, 101 ἰσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἐντριμμα, ψιμύθιον, ἄγχουσα, φῦκος, καὶ τὰ ὑπογράμματα. cf. Hesych. ὑπογράμματα. Phot. ὑπόγραμμα.

στεφάνους ἰσως βούλεσθε· πότερ' ἐρπυλλίνους
ἢ μυρτίνους ἢ τῶν διηνθημένων;

B. τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τουτωνί· σὺ δὲ
τά γ' ἄλλα πῶλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων.

Athenaeus 15, 679 de καταλέγει δὲ Εὐβουλὸς καὶ ἄλλους στεφάνους (fr. 105) καὶ τοῖς ἐξῆς τάδε φησί κτλ. cum 679 b Athenaeus ex Eubuli Corollariis quaedam excerpterit (fr. 104), dubium esse non potest quin hoc quoque fragmentum et 105 ad eandem fabulam pertineant.

1. πότερ' Canter.] πότερον A. 2. διεξηγητισμένων Porson.
 at quid est διεξανθίζειν? cum apud Aeschylum. (Suppl. 73) inven-
 niatur verbum ἀνθεμίζεσθαι, ab ἀνθεμον derivatum ut ἀνθίζειν ab
 ἄνθος, ἀνθεμον autem apud poetas Atticos sit frequentissimum,
 fortasse licebit scribere διηνηθεμισμένων. 3. τουτωνι· σὺ δὲ
 Dobr. Arist. Plut. 361 p. 44] τούτῳ σὺ A. 4. τὰ γ' ἄλλα G. Her-
 mann.] τᾶλλα A. ἅπαντα πῶλει τᾶλλα Dobr. τούτων τῶν καλῶν· |
 σὺ δὲ τᾶλλα Bergk. τουτωνι δίδω· | τὰ δ' ἄλλα Mein. in Ath.
 3. 'myrteas volumus coronas; ceteras vendas licet.' Mein.

100

λῦε τἀλαβάστια

θαῖττον σὺ καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου
 καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον.

Pollux 10, 120 Εὐβουλος ἐν ταῖς Στεφανοπώλισι τοῦτο μὲν (τὸ
 εἰς τὰς ληνύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου) σπαθίδα, τοὺς
 δ' ἀλαβάστους ἀλαβάστια εἴρηκεν κτλ. cf. Aristoph. fr. 205.

101

εἰ μὴ σὺ χηνὸς ἦπαρ ἢ ψυχὴν ἔχεις.

Athenaeus 9, 384c χηνείων δ' ἡπάτων... μνημονεύει Εὐβουλος
 ἐν Στεφανοπώλισι λέγων οὕτως κτλ. (εὐπολις ἐν στεφανοπώλησι A).

102

Αἰγυπτίῳ ψάγδανι τρεῖς λελουμένη

Athenaeus 15, 690e Εὐβουλος δ' ἐν Στεφανοπώλισιν κτλ. ψα-
 γδανι sine acc. A. cf. Eupol. 198. Aristoph. fr. 206. Epilyc. 1.

103

εὐχρων τι κιλλόν, μανθάνεις, θερίστριον

Herodian. I 158, 3. II 101, 9 Lentz. τὰ εἰς λογ ἐτέρῳ λ παρα-
 ληγόμενα, οὗ τὸ α μὴ προηγῆται, ὀξύνεται· κιλλός, εἶδος χρώματος
 (eselsgrau) ἐν Στεφανοπώλισιν Εὐβούλου κτλ. de θεριστρίῳ Valcken.
 Theocr. Adonias. p. 368c conferri iubet Meinekius. de μανθάνεις
 cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 355. Av. 1003.

104

ὦ μάκαρ ἦτις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ
 . . . στρουθίον ἀεροφόρητον
 λεπτότατον περὶ σῶμα συνίλλεται τε
 ἡδυπότατον περὶ νυμφίον εὐτριχα

5 κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται
αὐξόμενος ἕαρος ὀλολυγόνος
ἔρωτι κατατετηκώς.

Athenaeus 15, 679 b στέφανον... τὸν στρούθιον καλούμενον, οὗ μέμνηται μὲν ὁ Ἀσκληπιάδης, παρατιθέμενος τὰ ἐκ τῶν Εὐβούλου Στεφανοπωλίδων ταῦτα κτλ. πλέκεται δ' οὗτος ἐκ τοῦ στρουθίου καλουμένου ἄνθους. 1. ἐν] ἐ in rasura m.¹ A. 3. sic, sine accentu tamen, non συνίλλεσται, A. cf. Cobet. N. l. 457. 5. κισσος, καλάμῳ et 6. ὀλολυγόνος A.

plurimae in pulcherrima hac ecloga commemorandae sunt hominum doctorum coniecturae. 1. δώματι Mein. fort. ἐνὶ δώματι | ὧ. 2. ἀβροφόρητον et (Anal. Ath. 328) ἀερόφοιτον Mein. idem lacunam indicavit, quam voce στέφανον explet G. A. Hirschig. Ann. crit. 7. mihi in exitu scribendum videtur αὐροδόνητον. 3. περύγωμα Herwerd. Mnem. nov. IIII 322. περιδῆμα K. in exitu τε delendum est. 3. ἡδύτατον Mein., ἡδύπνοον, coniungendum cum περιδῆμα, K. 5. scribendum est πλατάνῳ. 6. ἕαρος αὐξομένου Mein., αὐξομένας ὥρας Bergk.

1. μάκαρ ἦτις. cf. quae ad Arist. Av. 1723 adnotavimus. 4. νυμφίον εὔτριχα, ut εὔτριχι πώλῳ Cratin. 87. 5. cf. Theophr. Caus. pl. 2, 18, 3. 6. ὀλολυγόνῃ Lobeckius Rhemat. 324 interpretatur *Käuzlein*. mihi hic quidem *lusciniā* dici videtur. hederā arborem amplectitur, ut lusciniā in eius ramis canentem audiat. aliter tamen Meinekius: extrema 'ad incognitam nobis fabulam spectare videntur de Cisso (Nonn. 12, 97. 188. Paus. 1, 31) Ololygonis nymphae amore tabescente'. fallitur E. Rhodius Gr. Rom. 158. 9 de Cissi Calamique amore cogitans, cum Nonnus nihil nisi Cissum et Ampelon a Calamo sustineri narret. — excepto ultimo versus videntur dactylici esse. fortasse haec ea puella recitavit, quae fr. 105 adpellatur.

105

Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις
στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων,
γρυπότατον, χαριέστατον, ᾧ Ζεῦ.
τίς γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει.

Athenaeus 15, 679 d καταλέγει δὲ Εὐβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους κτλ. — cf. fr. 99. 2. τὸν στ. Iacobs. Add. Ath. 355. 3. ὑγρότατον G. A. Hirschig. Ann. crit. 7. 4. τί γάρ; Bergk. φιλήσεις Mein. (τίς γὰρ ἂν αὐτὸν ἔχουσ' ἀφίλητος; in Ath.) fortasse τίς γὰρ ἂν αὐτὸν ἔχουσ' ἄφελος μένοι;

Αἴξ meretricum cognomen erat (Machon. Athen. 13, 583 cd, 584 ef), inprimis Nannii (587a), quam Hyperides commemoraverat ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. cf. Amphid. 23.

ΣΦΙΓΓΟΚΑΡΙΩΝ

Significatur servus (Καρίων) quidquid dicebat Sphingis instar tamquam aenigmatum tenebris involvens. Mein. I 277. 8. 366.

106

νῆ τὸν Δί' ἡσθένουν γάρ, ὃ βέλτιστε σύ,
φαρουῖσα πρώην σῦκα τῆς μεσημβρίας.

Athenaeus 3, 80ab ἄλλοι δέ φασιν ὅτι μὴ δεῖ σῦκα προσφέρεισθαι τῆς μεσημβρίας... Εὐβουλος ἐν Σφιγγοκαρίωνι κτλ. cf. Pherecr. 80. Aristoph. fr. 463. Nicophont. 12.

107

ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμῶνυμος ἄρρεινι θῆλυς,
οἰκείων ἀνέμων ταμίας, δασύς, ἄλλοτε λείος,
ἄξύνετα ξυνετοῖσι λέγων, νόμον ἐκ νόμου ἔλκων.
ἐν δ' ἐστὶν καὶ πολλά, καὶ ἂν τρώσῃ τις ἄτρωτος.

5 τί ἐστι τοῦτο; τί ἀπορεῖς; B. Καλλίστρατος.

A. πρωκτὸς μὲν οὖν οὗτος. B. σὺ δὴ ληρεῖς ἔχων.

A. οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωττος, λάλος,
ἐν ὄνομα πολλοῖς, τρωτός, ἄτρωτος, δασύς,
λείος· τί βούλει; πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.

10 ἀττελεβόφθαλμος, μὴ πρόστομος, ἀμφικέφαλλος,
αἰχμητής, παίδων ἀγόνων γόνον ἔξαφανίζων.

ἰχνεύμων Αἰγύπτιος.

τῶν γὰρ κροκοδείλων οὗτος ὥς λαμβάνων,
πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον καταγνύει,

15 ἔπειτ' ἀφανίζει· διότι δ' ἔστ' ἀμφίστομος;
κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χεῖλεσιν δάκνει.

οἷδ' ἐγὼ ὅς νεός ὢν ἐστὶν βαρύς, ἂν δὲ γέρωι ἦ,
ἄπτερος ὢν κούφως πέτεται καὶ γῆν ἀφανίζει.

πάππος ἀπ' ἀκάνθης· οὗτος γὰρ

20 νεός μὲν ὢν ἔστηκεν ἐν τῷ σπέρματι·

ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κούφως ὢν
δήπουθεν, ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.

ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνός,
εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὃξὺ διαπρό,

25 ἀνθρώπους τίκτον κατὰ τὴν πυγὴν ἐν' ἑκάστῳ·
ὦν οἱ μὲν μοίρας ἔλαχον βίον, οἱ δὲ πλανῶνται,
αὐτὸ δ' ἑκάστος ἔχων αὐτόν, καλέω δὲ φυλάττειν.

Athenaeus 10, 449 e Εὐβουλος ἐν Σφιγγοκαρίωνι τοιοῦτους γρί-
φους προβάλλει, αὐτὸς καὶ ἐπιλύων αὐτοὺς κτλ. ταῦτα δὲ (i. e.
quae v. 23 sq. proposuit) ὅτι κληρωτικὸν σημαίνει, ἡμεῖς δια-
κρίνατε, μὴ πάντα παρὰ τοῦ Εὐβούλου λαμβάνωμεν. 2. ἄλλοτε λεῖος
VL] ἄλλο τει δεῖος A. 5. τί ἐστὶ] τίς ἐστὶ A. 6. σὺ δὲ A.
9. τί βούλει; πνευμάτων Casaub.] τι βουλευπινευμάτων A. 10. μι-
κρόστομος Casaub. μικρόστομος Mein. ἀμφικέφαλος Dindf., conl.
Arist. Eq. 418] ἀμφικέφαλος A. 13. ἀν τῷ' ἐκεῖνος? 14. κατα-
γνύει Porson. Eurip. Med. 743] κατὰγνυσιν A. 15. δ' ἐστ' Gro-
tius Excerpt. 655] δὲ A. 16. κεντεῖ κατω θε τοῖς A. δάκνει
C] δάκνων A. 17. ὅς C] ὡς A. 18. κοῦφον C. κοῦφος Gro-
tius. πέτεται nescio quis] πέταται A. 24. διαπρό Lobeck. Phryn.
614] διάτρωτον A. 25. τίκτον ep. Hoesch. et ('ni fallor' Dindf.)
C] τίκτειν A. τίκτει Schweigh.* 26. βίον A. 27. αὐτο et αὐτον
A. οἱ δὲ πλανῶνται αὐτὸς ἑκάστος ἔχων αὐτόν, κόλπῳ δὲ φυλάττει
Emperius Mus. Rhen. I 459. ceterum necessario αὐτ' φυλάσσειν
αὐτ' φυλάσσει, et si illud verum est, fortasse κέλομαι pro καλέω
scribendum.

'primum aenigma quod Cario servus proponit ad *Callistrati*
(Theopomp. 30. Antiph. 300) contumeliam spectat, hominis in re-
publica administranda strenui, sed voluptatibus dediti.' Mein. ὁμ.
ἄρρ. θ., quia podex maris feminaeque idem nomen habet. 'quae
ad Callistratum translata quid significant haud obscurum est.' Mein.
3 confert Iacobsius Eurip. Phoen. 1508 (1512) δυσξύνετον ξυνετὸς
μέλος ἔγνω Σφιγγός. νόμον ἐκ νόμου, modum ex modo, cantum ex
cantu, *cine Melodie nach der anderen*. 4. ἐν καὶ πολλὰ callidum
Callistrati ingenium designant. 5. inter duas interrogationes in-
tercapedo facienda est, dum is qui interrogat alterius responsum
expectat. post v. 9. 11. 16. 18. 22 nonnulla ab Athenaeo omissa
esse adparet. 10. Archestr. Athen. 4, 163 d. 7, 310 e ὕσσοι
κεπφαττελεβῶδη ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν εἰσὶν τ' ἀπόπληκτοι.
locustarum et ichneumonis oculos pro ratione capitis magnos esse
Buffone auctore monet Schweighaeuser. μὴ πρόστομος reicit Casau-
bonus, quod os vel rostrum ichneumonis sit acutissimum. ceterum
ex v. 15 facile cognoscitur hic quoque scribendum esse ἀμφίστο-
μος. 'bicipitem ichneumonem dicit, quod cauda eius speciem ali-
quam capitis prae se fert.' Mein. cf. tamen Brehm. Thierleben I
474 sq., qui plurimas de eo narrationes fabulas esse docet. 14.
θηριοῦσθαι simili significatione atque ἀνδροῦσθαι. 15. *cur cum*
dicam ἀμφίστομον, scire cupis? 18. bene Meinekius confert Plat.
Protag. 338a φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων ἀποκρύψαντα γῆν
et Verg. Aen. 3, 291 *protinus aerias Phaeacum absecondimus arces*.

19. frustra Herwerdenus Mnem. nov. VI 68 versum explere conatur: interponit enim suam Athenaeus, ut 12 et eis quae in exitu addit, interpretationem. Soph. fr. 783 γραίας ἀκάνθης πάππος ὥς φνσώμενος. 23. etiam invito Casaubono scribendum μεμνῶς ἄνω. camus enim (κημός) sine dubio tectus erat sive corio sive alia re, ita tamen ut fissura maneret, qua demitterentur calculi. cf. Cratin. 132. 25. ἕν' ἕκαστον 'quia de singulis sontibus separatim feruntur suffragia'. Casaub. 26. οἱ μὲν sunt ei qui absolvuntur; πλανᾶσθαι est in exsilium expelli.

108

ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον· ἐν δὲ κύκλῳ νιν
παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλανίσιν μαλακαῖς κατάθρυπτοι
τὸν πόδ' ἀμαρακίνοισι μύροις τρίβουσι τὸν ἔμῳν.

Athenaeus 12, 553a ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφόντων ἐναλείφειν μύροις . . . Εὐβουλος ἐν Σφιγγοκαρίωνι κτλ. 1. νιν] $\overline{\nu\iota\nu}$ A. ἔνδεκ' Ἀδωνιν Iacobs. Add. Ath. 293. 2. παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλανίσιν μαλακαῖς Iacobs.] παρθενικά τρυφερά χλανιδανα μαλακά A. χλιδανὰ μάλα καὶ κατάθρυπτοι Mein. in Ath., praeferens tamen dualem παρθενικά τρυφερά — καταθρύπτω. 3. μύροις Iacobs.] μύροις A. ἔμῳν A] ἁμόν vel ἄβρόν Iacobs, ἑλλόν 'pernicem' Mein., αἰνόν, Callistratum gripho significari censens, Bergk. sed quid hic esse possit griphi non intellego. — v. 1 κατακείμενον pendet a verbo posito in eis quae Athenaeus omisit; in exitu fortasse scribendum ἐν δὲ δύῳ νιν κτλ. de adiectivo παρθενικά pro παρθένω posito cf. quae ad Arist. Nub. 186 adnotavimus. 2. παρθενικά, τρυφερά, χλιδανὰ, μαλακά, καταθρύπτω. 3. τὸν πόδα μύροις τρίβειν nemo umquam dixit. poeta scripsit τὸ πόδ' — μύροις χρίσουσι τυράννῳ.

ΤΙΤΑΝΕΣ

Fortasse non diversa a Τίτθαις. Mein. I 367.

109

προσγελῶσά τε
λοπὰς παφλάξει βαρβάρῳ λαλήματι,
πηδῶσι δ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις.

Athenaeus 6, 229a Εὐβουλος . . . καὶ ἐν Τιτᾷσι κτλ. v. 2 Pherecrati tribuit Eustathius 1290, 45, cuius tamen contra Athenaeum auctoritas nulla est. v. 3 sine auctoris nomine idem adfert 1862, 17. 2. βαρβάροις λαλήμασιν Eusth. — προσγελῶσα. cf. fr. 56, 2.

ΤΙΤΘΑΙ

De accentu cf. quae adnotavimus ad Antiph. 159, 4. *Τίτθη* fuit Menandri, *Τίτθη* vel *Τίτθαι* Alexidis, *Títthe* Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 71.

110

μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως ὅ τι ἂν ἡ,
 ὀσίας ἔνεκα, σηπίδι' ἢ τευθίδια,
 πλεκτάνια μικρὰ πονύποδος, νῆστίν τινα,
 μήτραν, χόρια, πνόν, λάβρακος κρανίον
 5 εὐμέγεθες.

Athenaeus 7, 311 d ὡς διαφόρου ὄντος τοῦ τῶν λαβράκων ἐγκεφάλου, καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαύκων. καὶ Εὐβουλος δ' ἐν Τιτθαῖς φησι κτλ. 1. καθαρῶς A. ἂν ἢ Casaub. conl. Ephipp. 15] ἔανη A. 2. σηπίδια A. 3. μικρὰ Schweigh.] τὰ μικρὰ A. πονύποδος Dindf.] πολυποδος A. 4. χόρια, πνόν Casaub.] χοριαπνον A.

imitatus est, si quidem imitatus est, Ephippus Ὁμοίους fr. 15, 3. 4. cf. etiam Nicostr. (Philet.) 6, 2. Amphid. 35. καθαρείως est *honeste et modeste*. Strab. 3, 154 καθαρείως καὶ λιτῶς. τευθίδιον a τευθίς, τευθίδος Athen. 3, 106 c contra comicorum consuetudinem, apud quos semper τευθίδες et τευθίδια (Pherecr. 130, 10. Ephipp. 15, 4). ac fortasse Eubulus ex Ephippo emendandus καθαρείως· ὅ τι ἂν ἢ, ὀσίας ἔνεκ' ἀρεκῇ. τευθίδια, σηπίδια.

111

καριδᾶς τε τῶν

κυφῶν.

Εὐβουλος Τιτθαῖς (τηθαῖς A). Athenaeus 3, 106 a. in poetae verbis nihil varietatis habet A.

112

ὥς γὰρ εἰσῆλθε τὰ γερόντια τότε εἰς δόμους,
 εὐθύς ἀνεκλίνετο· παρῆν στέφανος ἐν τάχει·
 ἤρετο τράπεζα. παρέκειθ' ἄμα τετριμμένη
 μᾶζα χαριτοβλέφαρος.

Athenaeus 15, 685 e Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν στέφανον τῆς εὐωχίας... Εὐβουλος Τιτθαῖς (post hanc vocem rasura in A) κτλ. 2. στέφανος Erfurdts Obs. 457] ὁ στέφανος A. 3. ἤρετο A. — numeri sunt paeonici.

113

μύστακα

βραχέως. Εὐβουλος Τιτθῇ. Bekk. Anecd. 108, 28. i. e. μύστᾱκα. cf. Strattid. 65 cum eis quae adnotavimus.

ΦΟΙΝΙΞ

114

καὶ γὰρ ὁ ταῶς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται.

Athenaeus 9, 397ab ὅτι σπάνιος οὗτος ὁ ὄρνις δηλοῖ . . . Εὐ-
βουλος ἐν Φοίνικι κτλ. ταῶς Mein.] ταῶς A. Athenaei, non poetae
verba esse suspicatur Naber. Mnem. nov. VIII 247.

ΧΑΡΙΤΕΣ

115

καὶ γὰρ πόσῳ κάλλιον, ἱκετεύω, τρέφειν
ἄνθρωπόν ἐστ' ἄνθρωπον, ἂν ἔχη βίον,
ἢ χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα,
ἢ στρουθόν, ἢ πίθηκον, ἐπίβουλον κακόν.

Athenaeus 12, 519a ἔφη Εὐβουλος ὁ κωμικὸς ἐν Χάρισιν οὕ-
τως κτλ. 2. ἂν ἔχη βίον om. C. — adpellatur aliquis qui aut
ipse matrimonium pertinaciter aversabatur aut filio matrimonium
inire non permittebat. 1. cum exclamatio sit, non interrogatio,
prorsus inusitatum est πόσῳ pro ὅσῳ, ut dubitem an scribendum
sit καὶ πάτερ, ὅσῳ. ἱκετεύω absolute, ut ἀντιβολῶ, Arist. Ran.
745. Eccl. 1071. Plat. com. 191. Philetaer. 7, 1. 2. ἂν ἔχη, ὁ
τρέφων δηλονότι.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Meretrix sine dubio intellegenda est, sed diversa ab illa, quam
Teleclides commemorat fr. 17. Mein. I 367.

116. 117

κακὸς

κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δεύτερος
ἔγρημε· τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς·
ὁ μὲν γὰρ ἦν ἄπειρος, οἶμαι, τοῦ κακοῦ,
5 ὁ δ' οἶον ἦν γυνὴ κακὸν πεπυσμένος

ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', εἴτ' ἐγὼ κακῶς ποτε
ἐρῶ γυναῖκας; νῆ Δί' ἀπολοίμην ἄρα,
πάντων ἄριστον κτημάτων. εἰ δ' ἐρένετο
κακὴ γυνὴ Μῆδεια, Πηνελόπη δέ γε
10 μέγα πρᾶγμ'. ἐρεῖ τις ὥς Κλυταιμνήστρα κακὴ·
"Αλκηστιν ἀντέθηκα χρηστήν. ἀλλ' ἴσως
Φαίδραν ἐρεῖ κακῶς τις· ἀλλὰ νῆ Δία

χρηστὴ τίς ἦν μέντοι, τίς; οἷμοι δεΐλαιος,
ταχέως γέ μ' αἶ χρησταὶ γυναικες ἐπέλιπον,
15 τῶν δ' αὖ πονηρῶν ἔτι λέγειν πολλὰς ἔχω.

Athenaeus 13, 559 b Εὐβουλος δ' ἐν Χρυσίλλᾳ κακὸς — πε-
πυσμένος. καὶ προσελθὼν (προσελθὼν A) φησιν ὦ Ζεῦ κτλ. 2. ἀπ-
όλοιτο A. δεύτερος Mein.] δεύτερον A. 5. πεπυσμένος Porson.]
πεπεισμένος A. 6. πολυτίμητε A. κακῶς ποτε Iacobs. Addit. Ath.
296] ποτε κακῶς. 9. Πηνελόπη δέ γε Cobet. Mnem. V 91] πηνε-
λόπη δὲ A. 10. πρᾶγμα A. 12. κακὴν Mein. Anal. Ath. 257.
13. τίς ἦν Mein.] τίς ἦν A, qui etiam secundo loco τίς.

imitatus est Aristophon fr. 5. 2. δεύτερον γαμεῖ 'qui post
prioris uxoris mortem alteram duxerit; at Eubulus' (cf. v. 4.5) 'de
eo loquitur qui omnium hominum secundus uxorem duxit'. Toepfel.
Progr. Neobr. 1857, 12. 8. cf. Plat. com. 98. Herodot. 5, 24.
13. cf. Arist. Nub. 787. 8. Plat. Phaedr. 340 f ὅμνυμι γάρ σοι —
τίνα μέντοι, τίνα θεῶν; de οἷμοι δεΐλαιος cf. Arist. Eq. 139 cum
eis quae adnotavimus.

ΨΑΛΤΡΙΑ

118

τὰ κυλικεῖα δὲ

ἐξεῦρεν ἡμῖν.

Athenaeus 11, 460 e εἴρηται οὕτως (κυλικεῖον) ἡ τῶν ποτηρίων
σκευοθήκη. Εὐβουλος . . . καὶ Ψαλτρίᾳ δὲ ἔφη κτλ. 1. δ' A.
— fortasse v. 2 explendus ἐξεῦρεν ἡμῖν ὁ Σεμέλης. sequitur enim
apud Athenaeum ἐν δὲ Σεμέλῃ (fr. 96).

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

119

εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο
ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι, Φιλοκράτης καὶ Φιλοκράτης.
ἓνα γὰρ ἐκείνον ὄντα δύο λογίζομαι
μεγάλους μᾶλλον δὲ τρεῖς.
5 ὃν φασί ποτε κληθέντ' ἐπὶ δεῖπνον πρὸς φίλου τινὸς
εἰπόντος αὐτῷ τοῦ φίλου, ὀπηνίκ' αὖ
εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ἦ,
ἦκειν, ἔωθεν αὐτὸν εὐθὺς ἡλίου
μετρεῖν ἀνέχοντος, μακροτέρας δ' οὔσης ἔτι
10 πλεῖν ἢ δυοῖν ποδοῖν παρεῖναι τῆς σκιᾶς,
ἔπειτα φάναι, μικρὸν ὀψιαίτερον
δι' ἀσχολίαν ἦκειν, παρόνθ' ἅμ' ἡμέρα.

Athenaeus 1, 8 b Εὐβουλος ὁ κωμικός φησί που κτλ. 2. καὶ

Φιλοκράτης L] καὶ φιλοκλήτης BCD. 4. μάλλον δὲ τρεῖς μεγάλους Bothius. cogit. μεγάλους ἰέρακας συμποσίων vel tale quid. 5. ποτε κληθέντ' Schweigh.] ποι κληθέντ' BC. πρὸς] ὡς BC. φίλου τινὸς B] φίλου αὐτοῦ τινος C. φίλου . . . τινὸς D. ὅν φασι παρακληθέντ' (sic iam VL) ἐπὶ δεῖπνον πρὸς τινος | εἰπόντος αὐτῷ τῶν φίλων Porson. ὅν φασί ποτε κληθέντ' ἐπὶ δεῖπνον πρὸς φίλου | εἰπόντος αὐτῷ τότε μάλισθ', ὀπηνίκ' ἂν κτλ. Herwerd. Mnem. nov. III 295. 11. ἔπειτα φάναι] φάναι δ' ἔπειτα Porson. [ἔπειτα δὲ φάναι] Dindorf., lubricam tamen emendandi operam esse in his priorum librorum corruptelis epitomes scriptoris manu multifariam vitiatorum recte monens. 12. ἦκειν παρόνθ' G. Hermann. De metr. 165] παρόνθ' ἦκειν.

1. πάρεσιν Iacobs. Add. Ath. 6. perperam: nondum enim adsunt qui invitati erant. conloquuntur coquus et dominus ut videntur de ingenio convivarum: duos enim esse prorsus invictos cet. itaque fortasse ἔτ' εἰσίν. — fuerunt permulti illis temporibus Philocratae, ex quibus quis potissimum hic exagitetur non constat. 5. δεῖπνον Eubulus dicit *vespertinam cenam*: ea enim erat recentiorum consuetudo. cf. Etym. m. 262, 35. Hesych. δεῖπνον. iam Philocrates ab amico invitatus, si viginti pedum umbra esset, eam mensuram non ad vespertinum, ut debebat, sed ad matutinum tempus referens primo mane ad cenam adfuit. cf. Fielitz. De Att. com. bip. 55. Menand. 353 Mein. — in exitu v. 5 scribendum videtur ἐπὶ δεῖπνον, προσφόρως κτλ., v. 6 τοῦ φίλου τόθ', ἡνίκ' ἂν κτλ., v. 11 καὶ τ' ἀπολογεῖσθαι.

120

ἰχθὺν δ' Ὀμηρος ἐσθίουτ' εἴρηκε ποῦ
 τίνα τῶν Ἀχαιῶν; κρέα δὲ μόνον ὥπτων, ἐπεὶ
 ἔφοντά γ' οὐ πεποίηκεν αὐτῶν οὐδένα.
 ἀλλ' οὐδὲ μίαν ἄλλην ἑταίραν εἶδε τις
 5 αὐτῶν, ἑαυτοὺς δ' ἔδεφον ἐνιαυτοὺς δέκα.
 πικρὰν στρατείαν δ' εἶδον, οὔτινες πόλιν
 μίαν λαβόντες εὐρυπρωκτότεροι πολὺ
 τῆς πόλεως ἀπεχώρησαν, ἧς εἶλον τότε.

Athenaeus 1, 25c ὅτι δὲ καὶ ἰχθὺς ἥσθιον, Σαρπηδὼν δῆλον ποιεῖ ὁμοίων τὴν ἄλωσιν πανάγρου δικτύου θήρα· καὶ τοι Εὐβουλος κατὰ τὴν κωμικὴν χάριν φησὶ παίζων κτλ. v. 1. 2 Eustath. 1720, 30 Εὐβουλος κωμικώτερον παίζων φησίν· ἰχθὺν — Ἀχαιῶν. 1. δ' Grotius Excerpt. 659] δὲ ποῦ γ' VL. δὲ που B; δὲ ποῦ Eust. εἴρηκε ποῦ Grot.] εἴρηκε BCD Eust. 2. τίνα Dindf.] τινά. 5. αὐτῶν om. C. ἑαυτοὺς] αὐτοὺς BCD. 6. εἶδον] εἶχον Mein., sed cf. V 83. 7. μίαν] βίᾳ Dobr. 8. πόλεως Dindf.] πόλεως, cf. Theopomp. com. 32, 3.

4. οὐδὲ μίαν ἄλλην 'ex noto usu dicendi' explicat Meinek. at non solum ea quae attulit Iacobsius. Add. Ath. 22. 3, sed omnia omnino eius usus exempla alienissima sunt. poeta scripsit ἄλλ' οὐδὲ μὰ Δία πάλιν ἐταίραν εἶδέ τις. nam postquam piscium usum carnumque elixarum heroica aetate ignotum esse docuit, etiam ἐταίρας tunc fuisse negat. πάλιν sic saepe, velut Antiphan. 144, 4. 191, 8. Menand. 295, 9 Mein.

121. 122

A. θεὸς ἐπτάκλινον. B. ἐπτάκλινος οὐτοσί.

A. καὶ πέντε κλίνας Σικελικάς. B. λέγ' ἄλλο τι.

A. Σικελικὰ προσκεφάλαια πέντε. (B. πέντ', ἰδού.

A. καὶ πέντε τρίποδας.) B. τρίποδες οὗτοι πέντε σοι.

5 A. καὶ πέντε — B. πεντηκοστολόγος γενήσομαι.

Athenaeus 2, 47f ὅτι καὶ τρίκλινοι οἶκοι καὶ τετράκλινοι καὶ κατὰ τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς... Εὐβουλος κτλ. (v. 1—3). idem 2, 49c Εὐβουλος τρίποδες οὗτοι πέντε — γενήσομαι. probabiliter in unum fragmentum coniunxit Meinek. quae uncis inclusi, v. 3 ego supplevi, v. 4 Meinek. cf. Eupolid. 149. 152. 3. 5. i. e. si totiens (decies) quinas nescio quas res in rationem referam, πεντηκοστολόγος γενήσομαι. Phot. πεντηκοστολόγοι· τελῶναι. Μένανδρος (904 Mein.). Poll. 2, 124 δεκατηλόγους δὲ καὶ πεντηκοστηλόγους Δημοσθένης (21, 133. 34, 7. [59, 27]). Boeckh. Oec. Att.² I 425—432. II 352—355. εἰκοστολόγος Arist. Ran. 363.

123

Athenaeus 2, 65e τὸ στρουθᾶριον παρ' ἄλλοις τε καὶ παρ' Εὐβούλῳ· περδίκια λαβὲ τέτταρ' ἢ καὶ πέντε, δασύποδας τρεῖς, στρουθᾶριά θ' οἷον ἐντραγεῖν, ἀκανθυλλίδας, βιττάκους, σπίνια, κερχνῆδας, τά τ' ἄλλ' ἅτ' ἂν ἐπιτύχῃς. λάβετε τέταρ' ἢ πέντε C. — nescio cur Meinek. in ed. min. de restituendis his versibus desperaverit, quod multo facilius est quam ipsi in ed. mai. successit. difficile est sententiam poetae ita interpretari, ut tibi ipse satisfacias. versus fere fuerunt hi:

περδίκια

λαβὲ (i. e. eme) τέτταρ' ἢ καὶ πέντε, δασύποδας δὲ τρεῖς,
στρουθᾶριά θ' οἷον ἐντραγεῖν, ἀκανθίδας
καὶ βιττάκους, σπινίδια, κερχνῆδας τε καὶ

5 τᾶλλ', ἅτ' ἂν ἐπιτύχῃς.

in his nihil fere mutavi praeter ἀκανθίδας, quae non raro commemorantur, et σπινίδια, quae semper sic, numquam σπίνια vocantur. nescio tamen quid sit οἷον ἐντραγεῖν, etiamsi scribi possit ὅσον ἐντραγεῖν. quamquam enim aviculae illis temporibus inter τραγῆματα

numerabantur, tamen ἐντραγεῖν, cum pariter ad omnia quae commemorantur pertineat, aut primis aut extremis verbis, non mediae orationi erat inserendum. quae cum ita sint, scribo στρονθάρια πλόν', ἀτταγαῖν, vel secundum posteriorum consuetudinem (Phoenicid. 2, 5) ἀτταγῆν', ἀκανθίδας. si quis autem miretur psittacos (βιττάκους) et κερχνηδας emi, Ach. 875 etiam κολοιοί veneunt.

124. 125

Θάσιον ἢ Χῖον λαβὼν

ἢ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῇ.

B. ἄτοπον δὲ τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ

παρὰ ταῖς ἐταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ

5 μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

Athenaeus 1, 28f Εὐβουλος· Θάσιον — νεκταροσταγῇ. idem 1, 25f Εὐβουλος δέ φησιν ἄτοπον δὲ κτλ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Ἄλεξις (282) σχεδὸν ἀπαρλλάκτως, τοῦ σφόδρα μόνου κειμένου ἀντὶ τοῦ ἀεί. Eustathius 1422, 48 Εὐβουλος δὲ ὁ κωμικὸς παίζει οὕτως κτλ. λέγεται δὲ καὶ Ἄλεξις σχεδὸν τι ἀπαρλλάκτως οὕτω γράψαι. ἄτοπόν γε Eust. ἀεὶ om. Eust. — in unum fragmentum coniunxit Meinekius, meretricem cum amatore conloqui censens. 2. νεκταροσταγῇ, ut Aristoph. fr. 579, 5.

126

Σίκων ἐγὼ

βεβρεγμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος.

B. πέπωκας οὗτος; A. ναὶ μὰ Δία, πέπωκ' ἐγὼ

Μενδαῖον.

Athenaeus 1, 23ab Εὐβουλος κτλ. v. 2. 3 (-οὔτος) Eustathius 890, 50. Cramer. Anecd. Paris. III 247, 10 βεβρεγμένος ἦκει, ὥς φησιν Εὐβουλος. ναὶ μὰ Δία πέπωκ' ἐγὼ Hanov. Exerc. crit. 45] πέπωκ' ἐγὼ μὰ Δία. Sicon et servorum et liberorum hominum nomen est. in nova comoedia prodigum significare Meinekius demonstrat conl. Themist. 34 p. 462 Dindf. (πλέον διδούς ἢ ὅσον τις ἦτησε) τίνα Σίκωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρίνην; de vino Mendacio cf. Cratin. 183.

127

γύναι,

ῥάφανόν με νομίσασ' εἰς ἐμὲ σὺ τὴν κραιπάλην

μέλλεις ἀφείναι πᾶσαν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖς.

Athenaeus 1, 34d Εὐβουλος δέ πού φησι κτλ. 2. σὺ] σου Dobr. — 'mulier vini iraeque plena cum vehementer invecta esset in hominem nescio quem, illē videris inquit me pro brassica habere,

in quam omnem tuam effundas crapulam. brassica enim crapulam diluere existimabatur'. Iacobs. Add. Ath. 30. cf. Anaxandr. 58. Amphid. 37. Alexid. 286.

128

κόκκον λαβοῦσα κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος
τρίψας' ὁμοῦ σμύρνῃ διάπαττε τὴν ὁδόν.

Athenaeus 2, 66d εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέ-
πει, φυλλίς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον . . . Εὐβουλος κτλ.
Cramer. Anecd. Ox. III 338, 10 τὸ δὲ πεπέριδος Εὐβουλος εἶπε.
1. κνίδιον VL] κνίδειον BCD. ἢ τοῦ] ἢ τοι Mein. πεπέριδος L.
2. διάπαττε L] διαπάτει V. τὴν ὁδόν suspectum Meinekio. τήνδ'
ὅλην Herwerd. Obs. crit. 60, quod minime aptum, quia maxima
pars vasis vino sine dubio explenda est. fort. τὴν πρόχουιν. —
granum cnidium non a Cnido, sed ab *urtica* (κνίδη) nomen acce-
pisse sententia est Schweighaeuseri, nequaquam tamen necessaria.
Theophr. H. pl. 9, 20, 2 ὁ κνίδιος κόκκος στρογγύλον ἐρυθρόν τῇ
χροιά, μείζον δὲ τοῦ πεπέριδος, ἰσχυρότερον δὲ πολὺ τῇ θερμότητι,
δι' ὃ καὶ ὅταν διδῶσι κατάποτον, διδόασιν γὰρ πρὸς κοιμίας
λύσιν, ἐν ἄρτω ἢ στέατι περιπλάττοντες. cf. Plin. N. h. 13,
114 (*granum Cnidium*). 27, 70. apud Eubulum ad πρόπομα ad-
hiberi testatur Athenaeus.

129

πολλοί, φυγόντες δεσπότας, ἐλεύθεροι
ὄντες πάλιν ζητοῦσι τὴν αὐτὴν φάτιν.

Stobaeus Floril. 62, 32 Εὐβούλου A. tropice haec de cupi-
ditatibus tamquam dominis hominum videntur dicta esse.

130

αὐτοῖς δὲ τοῖς θεοῖσι τὴν κέρκον μόνην
καὶ μηρόν ὥσπερ παιδερασταῖς θύετε.

Clemens Alex. Strom. 7, 6, 30 Εὐβουλος δὲ ὁ καὶ αὐτὸς κω-
μικὸς ᾧδὲ πως περὶ τῶν θυσιῶν γράφει κτλ. 2. μηρὶ' Cobet. N.
1. 138 conl. fr. 95.

131

ὁ Λευκάδιος πάρεστι καὶ μιλίτιος
οἰνίσκος οὔπω πότιμος.

Athenaeus 1, 29a Εὐβουλος κτλ. 1. Μιλήσιος L. 2. οὔπω L]
οὔτω BC. οὐ Λευκ. γὰρ ἐστὶ Mein. in Athen.

Milesium vinum nusquam commemorari adnotavit Meinekios.
οἰνίσκος, ut Cratin. 183. scribendum est A. οὐ Λευκάδιος γὰρ

ἔστι; (hoc vinum nonne Leucadium est?) B. ναί, μελίττιον, οἰνίσκος οὕτω πότιμος. μελίττιον Arist. Vesp. 367. atque etiam nomen proprium est Μελίττιον.

132

Athenaeus 1, 28c Εὐβουλος δέ φησι Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. κεράμια L] κεράμεια BC. βοτάνια C. — Μεγαρικὰ πιθάκνια 'amphorae species fuit. Schol. Arist. Nub. 1204 et Odys. 2, 90'. Mein. tantam brevium syllabarum multitudinem a poeta congestam esse vix crediderim. fort. scribendum Κνίδια κεράμια καὶ Σικελικὰ βατάνια, | Μεγαρικὰ δ' αὖ πιθάκνια.

133

καὶ μὴν οἴκαδε
πολλοστιαῖος ἀποτρέχω, γύναι.

Cramer. Anecd. Oxon. I 369, 1 τριακοστὸς τριακοστιαῖος. οὕτως καὶ παρὰ τὸ πολλὸς πολλοστός καὶ πολλοστιαῖος, παρὰ Εὐβούλῳ κτλ. οἴκαδε πολλοστιαῖος Nauck.] οἴκαδε τι πολλοστιαῖος. γύναι] γύναι.

134

ταῖς ξυστίσιν ταῖς χρυσοπάστοις στόρνυται.

Pollux 6, 10 ξυστίδες χρυσόपाστοι, ὡς Εὐβουλος κτλ. στόρνυται, ἡ κοίτη δηλονότι.

135

Athenaeus 2, 43 f Εὐβουλος εὐρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον, τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν. τὰ αὐτὰ δ' ἱαμβεῖα καὶ Ὀφελίων φησί. Ὀφελίων Porson. Misc. Kidd. 233] ὀφελί ms. a Porsono commemoratus. ὠφελίας B. ὁ Φιλητᾶς ceteri. haec verba cum Athenaeus et apud Eubulum et apud Ophelionem inveniri testetur, non inter ἀμφισβητήσιμα referenda, sed utrique poetae tribuenda erant. versus ita fere restitui possunt

ποιεῖ τε τοὺς πίνοντας εὐρετικούς μόνον,
ὁ δ' οἶνος ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ.

Plin. N. h. 23, 42 in proverbium cessit sapientiam vino obumbrari.

136

ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.

Zenob. Milleri (Mélanges p. 353) εἴρηται ἡ παροιμία παρ' Εὐβούλῳ τῷ τῆς μέσης κωμωδίας ποιητῇ. ἦν δὲ ὁ Νικόστρατος ὑποκριτῆς τραγικὸς δοκῶν καλλίστους (κάλλιστα Miller) ἀγγέλους εἰσηκέναι. cf. Append. prov. Leutsch. 2, 9a. Macar. 3, 46.

Suidas ἐγὼ ποιήσω, qui perperam ut videtur *comicum* fuisse actorem narrat. Meinekios I 347 eum ante Ol. 90 fuisse docet.

137

φηγούς, κάρνα Καρύστια

Athenaeus 2, 52 b Εὐβουλος κτλ.

138

οἶνον γάρ με ψίθιον γεύσας
ἡδὺν ἄκρατον, διψῶντα λαβὼν
ὅξει παίει πρὸς τὰ στήθη.

Athenaeus 1, 28 f μέμνηται δὲ οὗτος (Εὐβουλος) καὶ ψιθίου οἶνου κτλ. cf. Anaxandr. 71. 'cum Psithium vinum mihi degustandum dederit, nunc sitientem videns acetum, i. e. vile vinum, mihi infundit'. Mein. conl. Theopomp. com. 65. — παίει, ut κροῦε 49.

139

οὔτοι ἀνιπτόποδες χαμαιευνάδες ἀερίοικοι,
ἀνόσιοι λάρυγγες,
ἄλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες, ὧ λοπαδάγχαι
λευκῶν ὑπογαστριδίων.

Athenaeus 3, 113 f οὔτοι ἀνιπτόποδες χαμαιευνάδες ἀερίοικοι, κατὰ τὸν κωμικὸν Εὐβουλον, ἀνόσιοι λάρυγγες, ἄλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες, οὐχ ὁ προπάτωρ ὑμῶν Διογένης . . . ἔλεγεν ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον; ὑμεῖς δ' ὧ λοπαδάγχαι, κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν Εὐβουλον, λευκῶν ὑπογαστριδίων, ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθαι τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε. v. 1—3 (ἀνιπτόποδες — παραδειπνίδες) Eustathius 1058, 12 φέρεται γοῦν Εὐβούλου περὶ φιλοσόφων τὸ κτλ. 3. παραδειπνίδαι Mein. ed. mai. conl. Lobeck. Soph. Ai. 880. λοπαδάγχαι Dalecamp.] λοπαδάγχαι. 4. τῶν λευκῶν Mein. ed. mai. λευκανγῶν Herwerd. Nov. add. crit. 25. deinde 'fort. ὑπογαστριῶν' Mein.

metrum cum idem sit atque fr. 35, Meinekios ad *Echo* fabulam hos versus refert. ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι Selli dicuntur Hom. Il. 16, 235. apud Eubulum *cynici* his verbis significantur in summa simplicitatis specie voracissimi; χαμαιευνάδες autem pro χαμαιεῦναι eo consilio, quo apud Homerum Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. — versus quarti, qui in fr. 35 deest, neque de metro neque de verbis constat.

140

προανάσυρμα παρθένον

Εὐβουλος ὁ κωμικὸς τὸ λαθρίδιον γέννημα . . καταγελάστως ὠνό-

μασεν. Pollux 3, 21. ἀνασύρεσθαι obscaena significatione Bekker. Anecd. 399, 8 ἀνερύσατο (Mein. ἀνεσύρατο)· ἐγύμνωσεν. Hesych. ἀνασῦραι· ἀποκαλύψαι. ἀνεσύρατο· ἄνω τὰ ἱμάτια ἔσυρεν.

141

ἀπορησία

ἀντὶ τοῦ ἀπορία. οὕτως Εὐβουλος. Bekker. Anecd. 433, 32. Suidas. cf. Lobeck. Phryn. 514.

142

γλωττοκομεῖον

εἴρηται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου φοινικιστὴν σκώπτοντος. Etymol. m. 235, 46. Hesych. γλωττοκομεῖον... καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. φοινικισταὶ sunt homines foede inpudici. Schol. Arist. Pac. 883 λείκτης διεβάλλετο ὁ Ἀριφράδης... ὡς φοινικιστὴς γὰρ λοιδορεῖται. Hesych. σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακόν, ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Lucian. Pseudolog. 28 ἐπειδὴν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοί, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν.

143

δεδιυῖα

Bekker. Anecd. 90, 1 δεδιῶς ὄντος (ὄντως cod.) τοῦ ἀρσενικοῦ, δεδιυῖα τὸ θηλυκόν. Εὐβουλος.

144

εὐκερματεῖν

Εὐβουλός που κέρχεται τῷ ὀνόματι. Photius. *nummis bene instructum esse*.

145

ἱστόπους

ὡς Εὐβουλος λέγει. καὶ κελέοντες δὲ οἱ ἱστόποδες καλοῦνται. Pollux 7, 36.

146

νωδός

ὁ ὀδόντα μὴ ἔχων, ὡς Εὐβουλος λέγει καὶ Φρύνιχος ὁ κωμικός (79). Pollux 2, 96. cf. quae ad Eupol. 281 adnotavimus.

147

σικύαν

τὴν τῶν ἱατρῶν. οὕτως Εὐβουλος. Photius. cf. Antiphan. 208.

148

Στήνια

φορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος. ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις. οὕτως

Εὐβουλος. Photius. cf. Schoemann. Ant. gr.² II 461. Preller, Demet. u. Pers. 339.

149

τοκάδα

Εὐβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν. λεγόμενόν τι. Photius et Etymol. m. 761, 37. recte distinxisse videntur Dobraeus Adv. I 610 et Meinekius hunc in modum: τοκάδα· [τὴν γεννωῶσαν]. Εὐβουλος. (Suidas τοκάς· ἢ γεννωῶσα.) τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν. λεγόμενόν τι.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

150

Ἀμφιδρομίῳ ὄντων, ἐν οἷς νομίζεται
ὀπιτᾶν τε τυροῦ Χερρονησίτου τόμον,
ἔπειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἡγλαῖσμένην,
πνύειν τε παχέων ἀρνίων στηθύνια,
5 τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνους,
ὁμοῦ τε χναύειν μαινίσιν σηπίδια,
πιλοῦν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς,
πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Athenaeus 2, 65 c σπίνου. Εὐβουλος κτλ. cf. 9, 370 d. 1. νομίζεται L] νομίζεται B. ὀνομάζεται V. 2. τυροῦς A 370. Χερρον. BC. τόμον] τόμους A 370. 4. ἀρνίων A 370. 6. ὁμοῦ] κοινῇ A 370. μαινίσιν] τευθίσιν A 370. 7. πιλεῖν et ἐπιστρεφῶς A 370. 8. εὐζωρεστέρους LV 65.

in epitome haec Eubulo adsignantur; at cum Athenaeus ipse 9, 370 d eosdem versus duobus aliis auctos ex Ephippi Geryone (fr. 3) excerptos commemoret, scriptori ipsi plus fidei habendum videtur quam epitomes auctori. poterat sane etiam Ephippus ab Eubulo mutuari. — de *Amphidromiis* cf. Schoemann. Ant. gr.² II 537. 7. cf. Aristoph. fr. 191. Bekker. Anecd. 293, 10 αἱ πλεκτάναι τοῦ πολύποδος οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, οὓς εἴωθεν ἀποτείνειν. polypos autem et sepias Amphidromiis ab amicis donari solitas narrat Suidas ἀμφιδρόμια.

151

ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἡμείψαμεν,
ὔδωρ τε ποταμοῦ σῶμα διεπεράσαμεν,
[καὶ] ἡμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἄρδεται.

Athenaeus 2, 43 c τὸ ὔδωρ ποταμοῦ σῶμά φησί που Εὐβουλος ὁ κωμωδιοποιὸς εἰρηκεῖναι Χαιρήμονα τὸν τραγικόν κτλ. v. 1. 2 Eustathius 1545, 50. 3. ὕδ. Schweigh.] ἐξ ὕδ. — Chaeremonis esse duo versus priores, tertium Eubuli, ἡμῶν δὲ κτλ, Dindorfii est sen-

tentia. 'Eubuli locum, in quo ipsum illud ποταμοῦ σῶμα riserat, excidisse', tertium autem verum neque Chaeremonis neque Eubuli esse suspicatur Meinekius.

152

Cf. Eupolidis fr. 136.

153

Hygin. Astron. 29 *Eubulus autem Cecropem demonstrat esse (aquarium), antiquitatem generis commemorans et ostendens antequam vinum traditum sit hominibus, aqua in sacrificiis decorum usos esse, et ante Cecropem regnasse quam vinum sit inventum.* num comicus Eubulus significetur incertum est.

154

Schol. Ven. Hom. II. 22, 162 *περὶ τέρματα· ἀντὶ τοῦ διὰ τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται, ἐπεὶ εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσιν, εὐφυνῶς κάμπτειν οὐ δύνανται. οὕτως Εὐβουλος.* hic quoque quis Eubulus intellegatur dubium est.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Meinekius I 340 — 343.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ἀποσιμῶσαι

τὸ ἐπικῶσαι καὶ τὴν πυγὴν προτεῖναι γυμνήν. Φίλιππος. Suidas et omisso Philippi nomine Bekker. Anecd. 434, 22. Erotian. 93, 2 Klein. *λορδότατον· τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ λορδὸν καλεῖται, ὃ δὴ καὶ κυρτὸν καλεῖ.* indicavit H. Iacobi Mein. ed. min. xvi. cum Erotiano fere consentit Photius *λορδόν*.

ΑΡΑΡΩΣ

Mein. I 343 — 346.

ΑΔΩΝΙΣ

1

ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος ὥς ἡμᾶς στρέφει.

Athenaeus 3, 95e καὶ Ἀραρῶς Ἀδώνιδι κτλ. Bekker. Anecd. 113, 9, ῥύγχος· τὸ πρόσωπον. Ἀραρῶς κτλ. εἰς ἡμᾶς τρέφει cod.

Bekk. — fortasse significatur Mars in aprum mutatus. Mein. I 344. Preller. Myth. gr.² I 272. 3.

2

ἄλλος ἄλλον παρεκάλει

ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους. Ἀραρῶς Ἀδώνιδι. Bekker. Anecd. 81, 8. ibid. 379, 9 ἄλλος ἄλλον· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

3

κολοβωθῆναι

Ἀραρῶς Ἀδώνιδι. Bekker. Anecd. 104, 3.

KAINETΣ

Cf. Antiphanis *Caeneus* et Mein. I 344. 5.

. 4

παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ

φορῶν κροσσωτοὺς καὶ γυναικείαν στολήν.

Pollux 7, 65 (οἱ θύσανοι) καὶ κροσσοὶ δοκοῦν ἂν ὠνομάσθαι Ἀραρότος εἰπόντος ἐν Καίνει κτλ. ἔνιοι γὰρ οὕτω γράφουσιν ἀντὶ τοῦ κροσσωτούς. Pollucem κροσ(σ)ωτούς scripsisse manifestum est. poetam κροσσωτούς dedisse censet Meinekios, κροσός Atticis abiudicans. — Caenei anceps inter marem feminamque species designari videtur.

5

ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκείνος αὐτὴν ἐπελέκα.

Bekker. Anecd. 112, 18 πελεκᾶν· εὗρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀραρῶς Καίνει κτλ. αὐτὴν Bekker.] αὐτὸν cod. — si filia quae commemoratur Caenis est, Neptunus est qui eam dicitur πελεκῆσαι, adpellatur autem Elatus, Caenidis pater. Preller. Myth. gr.² II 11.

6

ἀνεμιαῖον φόν

Ἀραρῶς Καίνει. Bekker. Anecd. 81, 32. ὑπηνέμια dicuntur Arist. Av. 695. fr. 186. Plat. com. 19.

7

θυγατριδεῖν

ἀντὶ τοῦ θυγατέρα καλεῖν. Ἀραρῶς Καίνει. Bekker. Anecd. 99, 30. Meinekios θυγατριρίζειν. potius θυγατερίζειν, ut πατερίζειν Arist. Vesp. 652. παππίζειν vel παππάζειν Vesp. 609. ἀδελφίζειν Apolloph. 4. καρδαμίζειν Arist. Thesm. 617.

ΚΑΜΠΥΛΙΩΝ

Cf. quae ad Eubuli *Campylionem* adnotantur.

8

τὰ κομψὰ μὲν δὴ ταῦτα νωγαλεύματα,
κόγχαι τε καὶ σωλῆνες, αἷ τε καμπύλαι
καριῶδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην
εἰς σχοινόπλεκτον ἄγρος.

v. 1 Athenaeus 2, 47 d νωγαλεύματα ἐκάλουν τὰ ἡδέα βρώματα.
Ἀραρῶς κτλ. v. 1—3 Athenaeus 3, 86 d Ἀραρῶς Καμπυλίωνι
φησιν κτλ. v. 2—4 Athenaeus 3, 105 e ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε κα-
ριῶδα Ἀραρῶς ἐν Καμπυλίῳ αἷ τε καμπύλαι — ἄγρος. v. 1—3
(καριῶδες) Phot. νωταλεύματα (sic). Ἀραρῶς Καμπυλίῳ κτλ. v. 3. 4
sine auctoris fabulaeve nomine Eustathius 1220, 54. 1. μὲν om.
A 86 et Phot., add. C. δῆ] δῆτα Porson. in Phot. νενωγάλισται
Eubul. 15, 7.

9

βαυκά, μαλακά, τερπνά, τρυφερά

Aspasius Aristot. Eth. Nicom. 4, 58 Ald. βαυκὸν ἔλεγον οἱ
παλαιοὶ τὸν τρυφερόν, ὥς ὁ ποιητὴς Ἀραρῶς ἐν Καμπυλίῳ κτλ.

10

ἀναλοῦν

ἀναλίσκειν. Ἀραρῶς Καμπυλίῳ. Bekker. Anecd. 83, 16. cf.
Aristoph. fr. 220.

11

ἀριστῆσαι

Ἀραρῶς Καμπυλίῳ. Bekker. Anecd. 444, 14.

12

θεώσειν καὶ θεῶσαι

κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀραρῶς
Καμπυλίῳ. Bekker. Anecd. 99, 32. cf. Lysipp. 4.

Reliqua fragmenta exscripsimus in Eubuli *Campylione*.

ΠΑΝΟΣ ΓΟΝΑΙ

Cf. Mein. I 282.

13

ἀρπάσας μόνυλον εὐθύς, πῶς δοκεῖς;
κούφως ἀνήλλετο.

Athenaeus 4, 175 f Ἀραρώς δ' ἐν Πανὸς γοναῖς κτλ. 1. ὁ δ' ἀρπάσας Valcken. Eurip. Hipp. 446. ἀναρπάσας Mein. possunt tamen etiam dimetri iambici esse ... ἀρπάσας | κτλ. describitur Pan recens natus statim naturam suam et ingenium aperiens.

14

ἄδικτος

ἡ παρθένος. Ἀραρώς Πανὸς γοναῖς. Bekker. Anecd. 82, 8.

15

λαμπρόψυχος

ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος. Ἀραρώς Πανὸς γοναῖς. Bekker. Anecd. 106, 6.

ΤΜΕΝΑΙΟΣ

‘Titulus fabulae sitne ad nuptiale carmen in fabula cantatum an ad mythicum illum Hymenaeum referendus definire non ausim. in nuptiis celebrandis versatam esse fabulam docet fr. 17.’ Mein. I 345.

16

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ παράσιτος, φίλτατε·
ὁ δ' Ἰσχόμαχος ὁδὶ τρέφων σε τυγχάνει.

Athenaeus 6, 237 a τοῦ ὀνόματος τοῦ παρασίτου μνημονεύει Ἀραρώς ἐν Ὑμεναίῳ (ἐνυμναιῳ A) διὰ τούτων κτλ. 2. ὁδὶ τρέφων Bothius] ὁ διατρέφων A, puncto addito supra α, Cobeto teste N. l. 139. quamquam nihil eiusmodi adnotavit Kaibelius. *Ischomachus* idemne sit cum eo quem in Oeconomico Xenophon cum Socrate conloquentem facit nescio. *Χαρίδημος* ὁ Ἰσχομάχον νιός commemoratur [Demosth.] 58, 30.

17

ὅπως δὲ τὴν νύμφην, ἐπειδὴν καιρὸς ἦ,
μετέωρον ἐπὶ τὸ ξεῦγος ἀναθήσεις φέρων.

Suidas ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρώς Ὑμεναίῳ κτλ. 1. ἐπειδὴν Kusterus] ἔαν. cf. Cobet. N. l. 139. 2. ἀναθήσεις φέρων Toupus I 44] ἀναθήσει συμφέρειν. sunt verba sponsi πάροχον quid vesperi sit faciendum admonentis.

ΛΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

18

ἔργον δουλικόν

Ἀραρώς. Pollux 3, 75. indicavit H. Iacobi Mein. ed. min. xvi.

19

ἔωθας

Ἀραρώς. Photius et Suidas ἔωθως. cf. Archipp. 48.

20

κοκκυμηλέαν, κοκκύμηλον

Athenaeus 2, 50b Ἀραρώς δὲ κοκκυμηλέαν καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρον. κοκκυμηλέαν BCD. Pollux 1, 232 κοκκύμηλον μὲν οὐδετέρως ὁ καρπός, ἀρσενικῶς δὲ τὸ δένδρον καλεῖ ἢ μέση καμφοδία, ὁ κοκκύμηλος. unde Casaubonus in Athenaeo τὸν κοκκύμηλον pro κοκκυμηλέαν. at arborum frugiferarum nomina maximam partem in ἑα (ῆ) desinunt.

21

χορτάζεσθαι

Ἀραρώς. Pollux 6, 43. cf. Eubul. 7, 5. 30, 1.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ

Meinekus I 346sq. Schol. Plat. 331 Bekker. καὶ τρίτον (Ἀριστοφάνης ἔσχεν υἱόν), ὃν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαιρχον Φιλέταιρον. unde miro errore Porsonus unum eundemque hominem fuisse Nicostratum et Philetaerum coniecit, probato tamen a Walpolio Com. gr. fr. p. 99 et Clintono Praef. Fast. Hell. xlv Krueg. scilicet nihil aliud scholiasta significare voluit, quam Nicostratum ab Apollodoro tertium (Philetaerum secundum), a Dicaeiarcho secundum (Philetaerum tertium) Aristophanis filium dici. cf. Mein. III 278.

ΑΒΡΑ

1

πίναξ ὁ πρῶτος τῶν μεγάλων ἡγρήσεται,
ἔχων ἐχῖνον, ὠμοτάριχον, κάππαριν,
θρυμματίδα, τέμαχος, βολβὸν ἐν ὑποτρίμματι.

Athenaeus 4, 133c Νικόστρατος ἐν Ἀβρα κτλ. exponit ero coquus, quem cenae ordinem instituere velit. 1. μεγάλων] τελε-
τῶν? quod cum ironia accipiendum. nam ὠμοτάριχος, *crudum salsamentum*, non coctum aut assatum, *vilis* cibus est. Dioscor. 2, 33 ὁ δὲ ὠμοτάριχος σάριξ ἐστὶ θύννου τεταριγευμένου. cf. Alexid.

15, 4. Archestr. Athen. 4, 135 a ὠμοτάριχον ἐὼ χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον.' Mein.

2

ταῦτ' ἀξιῶ.

εἴτ' ὀρνιθάριον, τὸ περιστέριον, τὸ γαστρίον.

Athenaeus 14, 654 b περιστέριον οὕτως . . . Νικόστρατος Ἄβρα κτλ. 2. περιστέριον sine accentu A. ἀξιοῖ· τοῦρνιθάριον Dindf. ἀξι' ἦν· τοῦρν. (*modico pretio venibant*) Dobr. Adv. II 349. ἀξιῶ (*haec probo*) retinendum arbitror: nam videtur domina servulam docere, quomodo deminutivis utatur elegantiorum hominum sermo. cf. Arist. Nub. 661. 680. 684. 6.

ΑΝΤΕΡΩΣΑ

3

μετανιπτρίδ' ἀντῶ τῆς ὑγείας ἔγχεον.

Athenaeus 11, 487 b Νικόστρατος Ἀντερῶση κτλ. cf. Calliae fr. 6. Philetaer. 1. ἔγχεον imperativus est aor., quod moneo propter Bothium. cum eundem versum plus tribus aliis auctum Athenaeus 15, 693 a ex Pandroso Nicostrati (fr. 19), quae bis praeterea commemoratur, adferat, mihi quidem Ἀντερῶσα nihil nisi corruptela videtur esse tituli Πάνδροςος.

ΑΝΤΥΛΛΟΣ

Etiam Philetaero tribuebatur. est autem Ἀντύλλος deminutivum (ab Ἀντικλῆς), ut Θράσυλλος, Ἀρίστυλλος (Mein. I 347 sq.), Ἥρυλλος al. — fuit Isocratis (15, 93 sq.) discipulus Anticles, alius archon Ol. 113, 3. Diodor. 17, 110. et plures alii praeterea.

4. 5

Βυζάντιόν τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω,
Γαδειρικόν θ' ὑπογάστριον παρεισίστω.

ἀλλ' ἐπριάμην παρ' ἀνδρός, ὃ γῆ καὶ θεοί,
ταριχοπῶλον πάνυ καλοῦ τε κάγαθοῦ

5 τιλτὸν μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν
ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν
τριῶν ἥδη κατεσθίουτες οὐ δεδωκά γε·
ὑπερμέγεθες γὰρ ἐστι.

Athenaeus 3, 118 e Νικόστρατος ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἀντύλλῳ Βυζάντιον — παρεισίστω. καὶ προσελθὼν· ἀλλ' κτλ. 1. τε add. Schweighaeuser. mihi τι etiam melius videtur. 2. τε et παρεισίστω A.

3. παρὰ et 4. καὶ ἀγ. A. 5. τιλιτον A. 6. ὅ γ' οὐκ Casaub.
7. sic A. τριῶν κατεσθίοντες οὐδὲ δώδεκα (ac δώδεκά γε PB) Por-
son. Adv. 67. νῆ Δία (pot. μὰ Δ.) τριῶν κτλ. Mein. τριῶν κατ-
εσθίοντες ὄντες δώδεκα Cobet. N. l. 37 conl. Hermipp. 45, 3. Arist.
Vesp. 693. fort. τριῶν ἐδεστὰς ἐστιῶντες δώδεκα. cf. Antiphan.
26, 15. Herodot. 3, 99.

de salsamento *Gaditano* cf. Eupol. 186. Antiphan. 77, de τιλτῶ
Plat. com. 193. est 'desquamatum'. Mein. Hesych. τιλτόν· εἶδος
ταριχίου.

6

τί οὖν ἀγοράζω; φράξε γάρ.

B. μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, δασύποδα,
ἐὰν περιτύχῃς, ἀγόρασον καὶ νηπτιά,
ὁπόσα σὺ βούλει, καὶ κίχλας καὶ κοψίχους,
5 ὀρνιθαρία τέ τῶν ἀγρίων τούτων συχνά·
χάριεν γάρ.

Athenaeus 2, 65 d Νικόστρατος ἢ Φιλέταιρος κτλ. ad *Antyllum*
rettulit Mein. I 347. 1. ἀγοράσω Dobr. 6. χάριεν γάρ Casaub.]
χαίρειν γάρ cod. Steph. ap. Casaub. χαίρειν BCD. cf. Eubul. 110.

7

οὔποτ' αὐθις

σηπίαν ἀπὸ τηγάνου

τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος.

Athenaeus 3, 108 c ἡσθιον δὲ καὶ ταγηνιστὰς σηπίας. Νικό-
στρατος ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἀντύλλῳ φησὶν κτλ. 1. οὔποτ' ἂν αὐθις
αὐ Porson. οὐδέποτ' αὐθις ἂν Mein. 2. σηπίας — μένος idem
Anal. Ath. 49. infeliciter Bernhardus Eratosth. p. 142 trimetros
restituere conatus est. versus ut supra factum est distinxit Seidler.
V. d. 110.

ΑΠΕΛΑΤΝΟΜΕΝΟΣ

Amatorem dici existimo a puella exclusum.

8

εὖ γ' ἄνδρες, εὖ σφόδρ'· ἀλλὰ μὴν τῇ ματτῷ
οὔτω διαθήσω τὰ μετὰ ταῦθ', ὥστ' οἶμαι
οὐδ' αὐτὸν ἡμῖν τοῦτον ἀντερεῖν ἔτι.

Athenaeus 14, 664 bc ὅτι δὲ ὕστατον καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰς-
εφέρετο (ματτῷ), Νικόστρατος φησὶν ἐν Ἀπελανομένῳ. μάγειρος

δ' ἔστιν ὁ διηγούμενος ὡς λαμπρὰν καὶ εὐτακτον παρεσκεύασεν εὐωχίαν, προδιηγούμενός τε οἶον ἦν τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον καὶ τρίτης μνησθεὶς παραθέσεως ἐπιφέρει κτλ. 1. εὐ γετ' et σφόδρα A. εὐ γ' Casaub. — de *mattyā* cf. Arist. Nub. 451. Athen. 4, 141 e ἔστι δ' ἡ ματτύη φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγῶ, ἄρνες, ἔριφοι. 2. διαθήσω, i. e. ὑμᾶς vel αὐτούς. 3. scribendum est οὐδ' αὐτὸν ἡμῖν Μῶμον ἀντερεῖν. nam Arist. Eccl. 570 ὥστε ... καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί exemplum est in summa similitudinis specie dissimile. Plat. Reip. 6, 487 a οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Lucian. V. h. 2, 3 οἱ δὲ ταῦροι τὰ κέρατα εἶχον ... ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. Trag. fr. adesp. 447 N. οὐδεὶς ἂν εἴποι κεῖνον ἀνθρώπων κακῶς, οὐδ' εἰ Φθόνον γένοιτο δυσμενέστερος.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

9

λοιπή τις ὀξὺς ἔστι καὶ ψυκτήριον
τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον.

Athenaeus 6, 230 d τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Νικοστράτῳ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Βασιλεῖς. ἀλαζὼν δ' ἔστι στρατιώτης περὶ οὗ λέγει κτλ. ἐξήλαννον γάρ τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμέρος ἰδέαν. 1. λοιπή] λεπτή Pierson. Moer. 281. λιτή Mein. 2. τῆσδ' idem Anal. Athen. 99. — ἡ εὐπάρυφος quo tenuior erat, eo pretiosior, qualibus utebantur divites et nobiles. dicit nescio quis militi nihil reliquum esse nisi duo vasa tenuiora vel prae-texta ipsius.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

I. e. *Calumniator*.

10

ἡ ναῦς δὲ πότερον εἰκόσορός ἐστ' ἢ κύκνος,
ἢ κἀνθάρος; τουτὶ γὰρ ἂν πύθωμ' ἔτι,
αὐτὸς περανῶ τὰ πάντα. B. ἀμέλει κυκνοκἀνθάρος.
[ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμευμένους]

Athenaeus 11, 474 b Νικόστρατος Διὰ βόλῳ κτλ. 1. εἰκοσορός ἐστιν A. ἐστ' Stephanus Append. Thes. κύκνος. 2. ἂν Dindf.] ἐὰν A. πύθωμ' Jacobs. Add. Ath. 257] πύθωμαι A. ἔτι Jacobs.] ὅτι A. 3. περανῶ Jacobs.] περῖανω A, qui deinde πάντα. ver-sum quartum a grammatico adiectum esse monuit Dindorfius. v. 3 quid sibi velint αὐτὸς περανῶ τὰ πάντα soluta sermonis perpetuitate non adparet.

ΕΚΑΤΗ

11. 12

τῶν κατεσταμνισμένων

ἡμῖν λαγύνων πηλίκου τινές; B. τρέχους.

τὸν μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγννον.

Athenaeus 11, 499 bc ἄρσενικῶς δὲ εἶρηκε τὸν λάγννον Νικόστρατος ἐν Ἑκάτῃ (v. 1. 2). καὶ πάλιν (v. 3). 2. post πηλίκου verba ἄρσενικῶς δὲ εἶρηκε τὸν λάγννον inepte repetit A. Pollux 10, 72 λάγννος καὶ λαγύνιον· Δίφιλος δ' ἄμφω λέγει, τὸ μὲν ἐν τῇ Ἑκάτῃ πολλάκις, τὸ δὲ λαγύνιον ἐν Ἀδελφοῖς. unde Nicostrati Hecaten a Diphilo iterum editam esse coniecit Meinek. Pollux 7, 162 εἶρηται ἐν τῇ μέσῃ καμωδία κατασταμνίζειν τὸν οἶνον τὸ κατεράν (e dolio in lagenas diffundere).

ΗΣΙΟΔΟΣ

13

βεμβράδ', ἀφύην, ἐψητόν

Athenaeus 7, 301b πληθυντικῶς λέγουσιν ἐψητοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον (ac sic etiam ἀφύαι) . . . ἐνικῶς δὲ Νικόστρατος ἐν Ἑσιόδῳ κτλ. βαμβράδ' A.

ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ

14

Athenaeus 3, 110a τούτου (τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου) μνημονεύει Νικόστρατος ἐν Ἱεροφάντῃ.

ΚΛΙΝΗ

15

ναστὸς τὸ μέγεθος τηλικούτος, δέσποτα,
λευκός· τὸ πάχος γὰρ ὑπερέκλυπτε τοῦ κανοῦ.

ὁσμὴ δέ, τοῦπίβλημ' ἵπεί περιηρόθη,
ἄνω βάδιζε καὶ μέλιτι μεμιγμένη

5 αἰμίς τις εἰς τὰς ῥῖνας· ἔτι γὰρ θερμοὺς ἦν.

Athenaeus 3, 111c ναστὸς ἄρτος ζυμλῆς καλεῖται μέγας, ὥς φησι Πολέμαρχος· Ἡρακλέων δὲ πλακοῦντος εἶδος. Νικόστρατος δ' ἐν Κλίνῃ κτλ. 2. πάχος γὰρ Porson. Adv. 242] γὰρ πάχος A. δὲ πάχος Hanov. Exerc. crit. 150. 4. ἄνω βάδιζε Mein.] ἐβάδιζ' ἄνω A. quod qui retinuerunt συμεμιγμένη Brunck., διαμεμιγμένη Meinek. antehac, προσμεμιγμένη Herwerd. Anal. crit. 30.

16

καὶ δυσχερὲς λάγυννος οὗτος πλησίον
ὄξους.

Athenaeus 11, 499c ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυννον Νικό-
στρατος... ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Κλίνῃ κτλ.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ

17

ὃς μέλανα ποιεῖν ζωμὸν οὐκ ἠπίστατο,
θροῖον δὲ καὶ κἀνδανυλον ἢ τούτων τι τῶν
εἰς ματτύην οὐδέτερον εἶδε πώποτε.

Athenaeus 12, 517a μνημονεύει τοῦ κανδανύλου... καὶ Νικόστρα-
τος ἐν Μαγείρῳ ὃς — κἀνδανυλον. et 14, 664c Νικόστρατος... καὶ
ἐν Μαγείρῳ θροῖον κτλ. in unum fragmentum coniunxit Mein. 2.
θροῖον et κἀνδυλον A 664. 3. οὐδ' ἕτερον Mein. neutrum verum.
nam post sententiam negativam οὐκ ἠπίστατο, verba θροῖον δὲ καὶ
κἀνδανυλον ἢ τούτων τι inferri non poterant nisi adiecta gradatione
item negativa. scribendum est οὐδ' ἔκταρ εἶδε. cf. Aesch. Ag. 117.
Eumen. 988 et proverbia οὐδ' ἔκταρ βάλλει Plat. Reip. 9, 575c et
οὐδ' ἔκταρ ἤκει. Schol. Plat. ibid. cf. Ruhnck. Tim. 149. Blomfield.
Gloss. Ag. 114 suae ed. — de *candaulo* Lydio copiosius Athenaeus
paullo ante egerat 516 cd.

ΟΙΝΟΠΙΩΝ

Bacchi ex Ariadne filius, rex Chii insulae. cf. Apollodor. 1, 4,
3, 4 cum adn. Heyn. Preller. Myth. gr.² I. 352. 3. ab aliis Phile-
taero tribuebatur fabula. Mein. I 348.

18

ἀμφίας

μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοπίωνι. Suidas. Οἰνοπίωνι
Meurs.] οἰνοποιῶ.

Cf. Philetaeri *Oenopion*.

ΟΡΝΙΘΕΥΤΗΣ

Harpocrat. ὀρνιθευτής... ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δράμα
Ὁρνιθευτής Νικοστράτου. fragmenta non exstant.

ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ

19

κἀρώ, φιλτάτη,
μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς ὑγείας ἔρχεον.

B. λαβὲ τῆς ὑγείας δὴ σύ. Γ. φέρε, τυχάγαθῇ.
 τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', ἢ πρόνοια δὲ
 5 τυφλόν τι κάσύντακτόν ἐστιν, ὧ πάτερ.

Athenaeus 15, 693 a Νικόστρατος Πανδρόσω κτλ. 1. καὶ ὧ φ. Jacobs. Add. Ath. 364. ἄγ' ὧ φ. Mein. fort. καὶ σύ, φ. 2. μετανιπτρίδ' fr. 3] μετανιπτριάδ' A, qui autw sine acc. et ι. 3. Γ. add. K. τυχάγαθῇ Dindf.] τυχααγαθη A. 4. πράγμαθ', ἢ Jacobs.] πράγματα A. 5. καὶ ἀσύντακτον A. πάτερ] περ A.

versum 4 mutuatus est a Chaeremone (fr. 2 Nauck.) τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία. Cic. Tusc. 5, 25 *vitam regit fortuna, non sapientia* (Mein.).

20

ἀλλ' ἐγγέασα θᾶπτον ἀγαθοῦ δαίμονος
 ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκποδῶν.
 ἱκανῶς κεχόρτασμαι γάρ. B. ἀγαθοῦ δαίμονος.
 A. δέχομαι. λαβοῦσ' ἀπένεγκε ταύτην ἐκποδῶν.

Athenaeus 15, 693 b ἐν δὲ τῷ αὐτῷ δράματι (Πανδρόσω) καὶ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος κράσεως μνημονεύει, ἧς καὶ σχεδὸν πάντες οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί. ἀλλ' ὧ γε Νικόστρατος οὕτως φησὶν κτλ. 1. ἐνγέασα θᾶπτον A. 2. et 4. ἐκποδῶν Mein. Anal. Ath. 338] ἐκ ποδῶν A. inter duas personas distribuit K.

2. ἀπενεγκάτω serva quae adest. quod moneo propter Herwerd. Stud. crit. 73. 4. ταύτην, i. e. τὴν τράπεζαν.

21

ἔπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ
 πρὸς Ἀερόπην ἐλθοῦσα πέμψαι στρώματα
 αὐτὴν κέλευε, φησί, καὶ παρ' Ὀκμιον
 χαλκώματα.

Athenaeus 13, 587 d Νικόστρατος ὁ τῆς μέσης κωμωδίας ποιητῆς ἐν Πανδρόσω οὕτως κτλ. versus primus recte distinxit Dobraeus Advers. II 345. 3. κέλευε, φησί Dobr.] κέλευ' ἔφη. παρ' Ὀκμιον Cobet. N. I. 140 conl. Cratin. 98, 8. Anaxandr. 40. Cratin. min. 14. [Theophr.] Char. 10 τῆς αὐτῆς ὁδοῦ παριὼν κομίσασθαι παρ' Ἀρχίου τοὺς ταρίχους. attamen παρ' Ὀκμιον sic explicari potest: παρ' Ὀκμιον ἐλθοῦσα κέλευε αὐτὴν πέμψαι κτλ. — τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ut Arist. Pac. 1155 χάμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω. de Ocimo meretrice cf. Anaxandr. 9, 6. Eubul. 54.

ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ

Cf. quae ad Pherecrat. 11, 2 adnotavimus.

22

ὁ κάπηλος γὰρ οὐκ τῶν γειτόνων,
 ἄν τ' οἶνον ἄν τε φανὸν ἀποδῶταί τινι
 ἄν τ' ὄξος, ἀπέπεμψ' ὁ κατάρατος δοῦς ὕδωρ.

Athenaeus 15, 700 b Νικόστρατος ἐν Πατριώταις κτλ. 2. τε φανὸν B] σφέφανον A. 3. ἀπέπεμψεν A. — φανοί sunt οἱ καλούμενοι λυγροῦχοι Athen. 699 f, quibus a caupone oleum statim infundebatur. cf. Menand. 63 Mein.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Fortasse patris *Plutum* mutatis temporibus accommodatam tertium edidit.

23

Athenaeus 6, 247 e καὶ Ἀλεξίς ἐν Ὁρέστη Νικόστρατός τε ἐν Πλούτῳ. quid Nicostratus in Pluto de parasitis (de his enim agit Athenaeus) dixerit-frustra quaeras.

ΣΤΡΟΣ

Apud Eudociam solam Σύρος ἀπελαννόμενος. Mein. I 349.

24

Κηφισόδωρον οὐ κακῶς μὰ τὸν Δία
 τὸν πλάνον φασὶ στενωπὸν εἰς στενὸν στηθαί τινας
 ἀγκαλίδας ἔχοντας, ὥστε μὴ παρελθεῖν μηδένα.

Athenaeus 14, 615 ef Νικόστρατος ἐν Σύρῳ κτλ. 2. scribendum εἰς μέσον. i. e. viam angustam inmissis baiulis ocluserat. cf. quae ad Amphidis Πλάνον adnotavimus et Dionys. 4.

ΤΟΚΙΣΤΗΣ

Plat. Alcib. II 149 e οὐ γὰρ τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν θεῶν ὥστε ὑπὸ δώρων παράγεσθαι, οἷον κακὸν τοκιστήν. cf. Alexidis Τοκιστῆς ἢ Καταψευδόμενος.

25

καταλαμβάνομεν τὸν πορνοβοσκὸν καὶ δύο
 ἐτέρους κατὰ χειρὸς ἀρτίως εἰληφότας
 καὶ στέφανον. B. εἶεν. καλὸς ὁ καιρός, Χαιρεφῶν.

Athenaeus 15, 685 e τοῦτο δ' ἦν ἔθος (τὸν στέφανον ἀρχὴν ποιῆσθαι τῆς εὐωχίας) καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, ὡς Νικόστρατός φησιν ἐν Τοκιστῇ. Αἰγύπτιον γὰρ ὑποστησάμενος τὸν τοκιστήν φησι κτλ. 1. δύ' A. de Chaerephonte parasito cf. Antiphan. 199.

ΨΕΥΔΟΣΤΙΓΜΑΤΙΑΣ

26

καὶ σὺ μὲν
τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐτρεπῇ ποίει.
κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασιν,
μύρον, στεφάνους, λιβανωτόν, ἀνλητρίδα λαβέ.

Athenaeus 15, 685 cd ἡ δὲ τῶν στεφάνων καὶ μύρων πρότερον εἴσοδος εἰς τὰ συμπόσια ἡγεῖτο τῆς δευτέρας τραπέζης, ὡς παρίστησι Νικόστρατος ἐν Ψευδοστιγματίᾳ διὰ τούτων κτλ. 2. εὐτρεπῇ, non εὐπρεπῇ A. λαβεῖν est *emere et conducere*.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

27

εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες
ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολὺ.

Stobaeus Floril. 36, 8 Νικοστράτου A. Boissonad. Anecd. I 114. Antonius Mel. 95, 157, ubi post εἰ inseritur ἐπὶ et v. 3 ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν φρονιμώτεροι om. πολὺ. 2. παράσημ' A. 3. ἐγένοντ' et ἐμφρονέστεραι Mein. V cxc.

28

οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
νῇ τὴν Ἀθηνᾶν συντόμως γε, φίλτατε
Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον.

Stobaeus Floril. 105, 48 Νικοστράτου A. Arsen. Viol. 372. 2. γ' ὧ φ. Bothius. — cf. Eurip. fr. 46. 662 N. Arist. Ran. 1217.

29

ἄρ' οἶσθ' ὅτι τῆς πενίας ὄπλον
ἡ παρρησία; ταύτην ἔάν τις ἀπολέσῃ,
τὴν ἀσπίδ' ἀποβέβληκεν οὗτος τοῦ βίου.

Stobaei App. Flor. 21, 24 (p. 29 Gaisf.). 1. ὄπλον ἔστιν ἡ | παρρ. Mein. in Stob. ἄρ' οἶσθ' ὅτι | πενίας ὄπλον μέγιστον ἡ παρρησία; | ταύτην — ἀπολέσῃ, τί ἄλλο γ' ἢ κτλ. Mein. Stob. praef. xxxii. ἄρ' οἶσθ' ὅτι τῆς π. ὄπλον παρρησία | ἄριστόν ἐστιν; ἦν ἔάν τις κτλ. Herwerd. Nov. add. crit. 26. ac talia excogitari possunt sexcenta.

30. 31

πάλιν χρόνῳ τάρχαϊα καινὰ γίνεται.

οὐκ ἔστι δυσαρεστότερον οὐδὲ ἐν χρόνῳ·
οὐδέποτ' ἀρέσκει τὰντὰ τούτῳ τῷ θεῷ.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 12 'in codicibus VAE Nicostrati nomen ad proximum versum' (fr. 31) 'trahitur. legitur autem is in codicibus continuo cum nostro, unde probabile est utrumque Nicostrati esse'. Heeren. 2. *δυσαρεστότερον* Heeren.] *δυσαρεστότατον* V. *δυσαρεσκότατον* A E. οὐδὲ ἐν Grotius] οὐδὲν.

32

μειράκιον δὲ κατὰ τύχην
ὑποσκαφιόκαρτον τι κεχλαμυδωμένον
κατάγεις ἀναγκόσιτον.

Athenaeus 2, 47e ἀναγκόσιτον δὲ . . . Νικόστρατος κτλ. 1. δὲ add. Porson. Misc. 234. 2. τι Porson.] τι καὶ. κατάγεις ἀναγκόσιτον Porson.] κατὰ γῆς ἀναγκοσιτῶ. cf. Cratet. 44.

33

ἀλύσεις, καθετηῆρας, δακτυλίους, βουβάλι', ὄφεις,
περισκελίδας, ἐλλέβορον.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 123 λέγει γοῦν ὁ κωμικὸς Νικόστρατος κτλ. Pollux 5, 100 *περισκελίδας*· καὶ γὰρ τούτῳ τῷ ὀνόματι κέχρηται Μένανδρος καὶ Νικόστρατος οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι. βουβάλια codices. Hesych. βουβάλιον· γυναικὸς κοσμάριον. cf. Aristoph. fr. 320. Diphil. 59.

34

ῥήτορες

ἐξωρμενικότες, δυσχερεῖς, παλιναίρετοι

Photius ὀρμενα· τὰ τῆς κράμβης . . . Νικοστράτῳ (Νικόστρατος Mein.) κτλ. ῥήτορες ἐξωρμενικότες Porson.] ῥήτορι ἐξωρμενηκότες cod. παλιναίρετοι Mein.] πάλιν αἰρετοί. Bekker. Anecd. 38, 17 ἐξωρμενίζειν· τὸ ἐξανθεῖν . . . ὀρμενα γὰρ καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὰ τῶν λαχάνων ἐξανθήματα. cf. ibid. 24, 13. Eustath. 899, 15. Athen. 2, 62f Ἀττικοὶ δ' εἰδὶν οἱ λέγοντες ὀρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνηθηκότα. Pollux 6, 54 πᾶν τὸ ὑπερεξηνηθηκός, ὅπερ ἐκκεκαυληκός καλοῦσιν, ὀρμενον ὠνόμαζον. Photius ὀρμενον· τὸ ἄγριόν τι λαχanon κυρίως οὕτως καλούμενον· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ ἐκκεκαυλικὸς παντὸς λαχάνου καὶ ἄνθους. Hesych. ἐξωρμενίζει· ἐκκεκαυληκός, ἐκκέχυσαι. Sopli. fr. 294 N. κᾶξορμενίζει κοῦν ἐπισχολάζεται βλάστη. — παλιναίρετα sunt quae electioni adversantur, quae nemo facile eligat, incommoda et odiosa. Ruhnken. Tim. 203. 4.

35

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ὧ ξένη,
βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις.

Eustathius 677, 4 οἱ δὲ παλαιοὶ βλοσυρόν φασὶ καὶ τὸ σεμνόν, παρ' οἷς καὶ χοῆσις Νικοστράτου φέρεται αὕτη κτλ. ψυχὴν] τέχνην Cobet. N. 1. 74. 'lena erat ut suspicor'.

36

εἰπέ μοι, τίνι

• ἐδιακόνεις;

Νικόστρατος. Cramer. Anecd. Paris. III 114, 11. indicavit H. Iacobi.

37

Bekker. Anecd. 342, 17 Suidas Ἀδράστεια, cod. Harpocrat. p. 6 Bekk. ἔμοι μέντοι ὡς διαφέρουσιν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν (τὴν Ἀδράστειαν) τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος. ὡς μὴ διαφέρουσιν Suid. cf. Lehrs Popul. Aufs. 57. 8.

38

ζιγγοῦν

τὸ ὑποπίνειν Κίλικες. οὕτως Νικόστρατος. Photius. Bekker. Anecd. 98, 6 ζιγγοῦν ἀντὶ τοῦ πίνειν Κίλικες λέγουσιν.

39

στήριγμα

τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἀμάξῃ δίκρουν. οὕτως Νικόστρατος. Photius. scribendum στήριγγα. Hesych. στήριγγες· ἐρείσματα· οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασιν τῷ τῆς ἀμάξης ζυγῷ. cf. Xen. Eq. 1, 5 τῶν κνημῶν τὰ ὀστέα... ἐστὶ στήριγγες τοῦ σώματος. ac στήριγγα Plut. Mor. 280 c.

40

Ταραντῖνον

λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, οὐ πάντως πορφυροῦν, ὥς τινες ἐπέλαβον. οὕτως Νικόστρατος. Photius et Suidas, qui Ταραντινίδιον praebebat. Hesych. Ταραντῖνον· ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτόν, κρωσσούς (κροσσούς) ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

41

Schol. Euripidis Phoen. 1010 Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαῖου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. 'si tamen is comicus Nicostratus est'. Mein.

στρῆνον

οἱ μὲν τὸ ὄξυ καὶ τὸ ἀνατεταμένον. Νικόστρατος δὲ τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα. Photius et Etym. m. 730, 21 στρηνόν. indicavit H. Iacobi. musicum Nicostratum intellegit Stiehlus Philol. X 170.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ

Meinek. I 349. 50.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΤΣΑΙ

Cf. Meinek. I 349 et Philippidis *Adoniazusae*.

ΑΝΤΥΛΛΟΣ

Cf. quae ad Nicostrati *Antyllum* adnotavimus.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

1

ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα
μεγάλην ὑπειπὼν τῆς Ὑγείας τοῦνομα.

Athenaeus 11, 487a Φιλέταιρος Ἀσκληπιῶ κτλ. 2. ἐπειπὼν Schweighaeus.

2

Athenaeus 8, 342a Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῶ τὸν Ὑπερείδην πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν [αὐτόν] φησί.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

3

κἄν δέη, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου,
τὸν Ταυρέαν δὲ τοῖς πόνοις ὑπερβαλῶ,
τὸν Κτησίαν τε τῷ φαγεῖν ὑπερδραμῶ.

Athenaeus 10, 416f Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀταλάντῃ κτλ. 1. δέη A. δῆ Dindorf. cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 265. κἄν | δέη Mein. Anal. Ath. 354. 2. Ταυρέαν Valcken. Eurip. Phoen. 581 p. 219] ταυρίτην A. 3. ὑπερδραμῶ 'qua forma nemo umquam Graecorum usus est' delet Herwerd. Obs. crit. 60, e v. 2 supplens ὑπερβαλῶ. sed offendunt etiam futura v. 2 et 3. itaque dubito an ea quae praebet cod. A ex glossematis orta et v. 2 ὑπερπονῶ, 3 ὑπερτρυνφῶ vel ὑπερθῆῶ scribendum sit.

Bekker. Anecd. 114, 18 *τροχάζειν* οὐ φασὶ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ *τρέχειν*. confert tamen Meinek. Hermipp. 4, 6. Lobeck. Phrynich. 582. 3. de *Sotade* nihil aliunde notum; nam Cretensis quidem leno [Demosth.] 59, 108 alius est. de *Taurca* Antiphan. 48, de *Ctesia* Athen. 10, 416 cf.

ΑΧΙΑΛΕΤΣ

4

Πηλεὺς· ὁ Πηλεὺς δ' ἐστὶν ὄνομα κεραμέως,
ξηροῦ λυγροποιοῦ, Κανθάρου, πενιχροῦ πάνν,
ἀλλ' οὐ τυράννου νῆ Δία.

Athenaeus 11, 474 d ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ Κανθάρου κεραμέως ὠνομάσθη τὸ ἔκπωμα, Φιλέταιρός φησιν ἐν Ἀχιλλεῖ κτλ. 3. Δί' Α. μὰ Δία Mein. at cf. Diphil. 32, 25. — Hesych. *κάνθαρος*· ποτηρίου εἶδος, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος. v. 1 'ludit Euripidem Iph. Aul. 701 *Πηλεὺς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην*'. Mein. ed. min. xvi. itaque ante v. 1 interrogabat nescio quis similiter atque apud Euripidem τὰ δ' Αἰακοῦ παῖς τίς κατέσχε δώματα; Arist. Thesm. 874 sq. 883 comparat Herwerden. Mnem. nov. III 314. pro ξηροῦ v. 2 scribendum *πηροῦ*.

ΚΕΦΑΛΟΣ

A solo commemoratur Suida. Mein. I 349. 50. cf. Eubuli *Procris*.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ

Steph. Byz. *Κόρινθος* . . . *κορινθιάζομαι* τὸ ἐταιρεῖν ἀπὸ τῶν ἐν *Κορίνθῳ* ἐταιρῶν· ἢ τὸ μαστροπεύειν. Schol. Leid. Hom. II. 2, 572 *κορινθιάζειν* τὸ καλλωπίζεσθαι. Lobeck. Aglaoph. 1021. cf. Aristoph. fr. 354. eodem nomine etiam Poliochi fabula inscripta erat. Meinek. I 350.

5

ὥς τακερόν, ᾧ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει.
οὐκ ἐτός ἐταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,
ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Athenaeus 13, 559 a *Φιλέταιρος Κορινθιαστῆ* κτλ. Hesychius *ἐταίρας ἱερόν· τῆς Ἀφροδίτης*. cf. Athen. 13, 571 c. 1. *βλέμμα* Α. 2. *οὐκ ἐτός*, ut Aristoph. fr. 10. — cf. fr. 8.

ΚΤΝΑΓΙΣ

De forma cf. Lobeck. Phryn. 428. 9. *venatrix* an meretrix aliqua significetur dubium est. Meinek. I 350. idem tamen *Κυναιγίς* (conl. *κυναλώπηξ*) Anal. Ath. 362.

6

παῦσαι γέρων ὦν τοὺς τρόπους. οὐκ οἶσθ' ὅτι
ἡδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἄμα,
ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμίσιον;

Athenaeus 13, 570 ef κατὰ τὴν Φιλεταίου Κυνηγίδα κτλ.
2. ἡδιστόν ἐστιν Τουρ. Addend. Theocr. 21, 26 p. 403] οὐκ ἔστιν
ἡδιστον Α. — de *Phormisio* cf. quae ad Platonis *Πρόσβεις* adno-
tavimus et Fritzs. Arist. *Ran.* 965.

7

τί δεῖ γὰρ ὄντα θνητόν, ἱκετεύω, ποιεῖν,
πλήν ἡδέως ζῆν τὸν βίον καθ' ἡμέραν,
ἐὰν ἔχη τις ὁπόθεν; ἀλλὰ δεῖ σκοπεῖν
τοῦτ' αὐτό, τάνθρωπαι' ὀρῶντα πράγματα,
5 εἰς αὔριον δὲ μηδὲ φροντίζειν ὅ τι
ἔσται· περιεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι πάνν
ἔωλον ἔνδον ἀργύριον.

Athenaeus 7, 280c Φιλέταιρος Κυναγίδι κτλ. 2. καθημέραν Α.
4. τάνθρωπια Α. 5. μηδὲ add. Grotius Excerpt. 875. ὅ τι Erfurdt.
441] εἰ' τι. 7. τἀργύριον Mein. Anal. Ath. 124. — ἱκετεύω, ut
Eubul. 115.

2. τὸν καθ' ἡμέραν βίον sine ulla necessitate Herwerdenus
Mnem. nov. IIII 319. hominem dicit nihil sapientius facere posse
quam cotidie vita suavissime frui. neque Meinekium secutus sum
fr. 6 et 7 in unum coniungentem incerta prorsus coniectura.

8

οὐκ ἐτός ἐταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,
ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Athenaeus 13, 572d περὶ δὲ τῶν ἐταιρῶν καὶ Φιλέταιρος ἐν
Κυνηγίδι τάδε φησὶν κτλ. cf. fr. 5, cuius v. 1 hic quoque adicien-
dum censet Meinek. —

9

οὐχὶ Κερκώπη μὲν ἤδη γέγον' ἔτη τρισχίλια,
ἢ δὲ Διοπείδους ἀηδῆς Τέλεσις ἔτερα μυρία;
Θεολύτην δ' οὐδ' οἶδεν οὐδεὶς, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο.
οὐχὶ Λαῖς μὲν τελευτῶσ' ἀπέθανεν βινουμένη,
5 Ἰσθμιάς δὲ καὶ Νέαιρα κατασέσηπε καὶ Φίλα;
Κοσσύφας δὲ καὶ Γαλήνας καὶ Κορώνας οὐ λέγω·
περὶ δὲ Ναῖδος σιωπῶ· γομφίους γὰρ οὐκ ἔχει.

Athenaeus 13, 587e *Φιλέταιρος ἐν Κυναγίδι κτλ.* 1. γέρον' Piers. Moer. 112] γηγόνει Α. 2. ἀηδῆς, non ἀειδῆς, Α. 3. οὐδ' add. Mein., οὐκ Jacobs. 5. *Φίλα*; Κοσσύφας Schweigh.] φιλακος· συφας Α. 6. γαλείνας Α.

1. i. e. οὐχὶ Κερκώπη μὲν ἀηδῆς γέγονεν ἔτη τρισχίλια, ἣ δὲ Δ. Τ. ἔτετρα μυρία; 2. recte Α ἀηδῆς, nam ἀειδῆς Atticis est ἀόρατος. 4. i. e. Laïs nonne tamdiu corpore quaestum fecit, ut multis annis peractis tandem inter coitum sit mortua? 5. sine necessitate Herwerd. Nov. add. crit. 26 tamquam soloecismum eximens Ἰσθμιάς δὲ κατασ. καὶ Ν. 6. mirum in modum languet οὐ λέγω, cum praesertim sequatur σιωπῶ. scribendum videtur ποῦ λέγω; (coniunct. mod.) ea sententia qua Creon Sophocl. Antig. 183 dixit τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω. 7. de *Naïde* disputavit Hanov. Exerc. crit. 31 sq.

ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΟΙ

Λαμπαδοφόροι Suidas. Meinek. I 350. *λαμπαδηφορίαι* Athenis in honorem Vulcani, Minervae, Promethei, Fauni, Bendidis instituebantur. cf. Arist. Ran. 129 cum interpr. Herodot. 6, 105. 8, 98. Plat. Reip. init. Boeckh. Oec. Att. I 496.

10

καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας
θετταλότμητον κρέας

Athenaeus 10, 418c τοῦτο δ' εἶπεν (Κράτης 19) ὥς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. *Φιλέταιρος* δ' ἐν *Λαμπαδηφόροις* κτλ. Eustathius 857, 30 ὅθεν ἔφη τις κτλ. alteri versui deest choriambus.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Fortasse alterum nomen *Atalantes*. Meinek. I 349. 50.

11

οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος. οἴκαδ', ᾧ κόρη,
ἄπιθ' ἀμπαλίνωρος.

Suidas ἀμπαλίνωρος· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. *Φιλέταιρος* Μελέαγρον κτλ. Zonaras 146 om. poetae fabulaeque nom. οἴκαδ' — ἀμπαλίνωρος. Hesychius ἀμπαλίνωρον· τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν. ἀμπαλίνωρος Blomfield. Gloss. Aesch. Ag. 149] ἀμπαλίνωρος BE. κόρος] χορός Porson. Adv. 295. καιρός G. A. Hirschig. Ann. crit. 8, metro pessumdato. sed non magis placet χορός. an ὁ τόπος? κόρη] παῖ Zon. — non credo Atticorum umquam fuisse ἄμπαλιν. Suidas, ut saepe, pravis codicibus videtur deceptus esse. poeta aut αὐτὸ παλίνωρος aut ἐμπαλίνωρος scripsit.

ΜΗΝΕΣ

12

τίς ἐστι μαιμακτηριῶν; B. μὴν δικάσιμος.

Schol. Ven. Arist. Av. 1047 ὡς ἐν τούτῳ (μοννιχιῶνι) τῶν ἐναγομένων ξένων ἀπὸ τῶν πόλεων καλουμένων. οὐκ ἦν δέ, ἀλλ' ὁ μαιμακτηριῶν, ὡς Φιλέταιρος ἐν Μησὶ δηλοῖ κτλ. Hesych. δικάσιμοι μῆνες οὕτως ἐλέγοντο, ἐν οἷς ἐδίκασον. confert M. Schmidt. Plat. Leg. 12, 958b. addo Aristoph. fr. 278.

ΟΙΝΟΠΙΩΝ

Etiam Nicostrato tribuebatur. cf. quae ad huius fabulam adnotavimus.

13

θυνητῶν δ' ὅσοι

ζῶσιν κακῶς ἔχοντες ἄφθονον βίον,

ἐγὼ μὲν αὐτοὺς ἀθλίους εἶναι λέγω·

οὐκ ἂν θανὼν δῆπουθεν ἐγγελυν φάγοις,

5 οὐδ' ἐν νεκροῖσι πέττεται γαμήλιος.

Athenaeus 7, 280d Φιλέταιρος . . . ἐν Οἰνοπίωνι δὲ ὁ αὐτός φησιν κτλ. Eustathius 1156, 48 πέμμα ἦν καλούμενον . . . γαμήλιος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ 'πέττεται γαμήλιος'. 2. ζῶσι A. 4. οὐκ ἂν Dindf.] οὐ γὰρ. γε ante δῆπουθεν delevit Porson. an θανὼν γε δῆθεν?

2. κακῶς misere, i. e. nimis pame. 5. Bekker. Anecd. 229, 3 γαμήλιος· ὁ εἰς τοὺς γάμους πλασσόμενος πλακοῦς.

14. 15

ὁ μάγειρος οὗτος Πατανίων προσελθέτω.

πλείους Στρατονίκου τοὺς μαθητάς μοι δοκεῖ
ἔξειν Πατανίων.

Athenaeus 4, 169e πατάνιον δὲ διὰ τοῦ π . . . Φιλέταιρος Οἰνοπίωνι ὁ μάγειρος — προσελθέτω. καὶ πάλιν· πλείους κτλ. πατανείων bis A. coqui nomen esse indicavit Schweighaeuser. conlaudari videtur coquus a symposiarcho: neque multum inter se distabant haec fragmenta.

Praeterea cf. Nicostrati Oenopionis fragmentum.

ΤΗΡΕΤΣ

16

πεπωκέναι δοκεῖ τὸν κατὰ δύο

καὶ τρεῖς ἀκράτου.

Athenaeus 10, 430d Φιλέταιρος δ' ἐν Τηρεῖ δύο ὕδατος πρὸς

τρεις ἀκράτου· λέγει δὲ οὕτως κτλ. Eustathius 1624, 56 οὕτω καὶ τὸ δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου. Φιλέταιρος· πεπωκέναι δεῖ (sic) κτλ.

17

ἐπίπλο[ι]ον

Athenaeus 3, 106 e ἐξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ ἥπατα περιελημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ, ὃν Φιλέταιρος ἐν Τηρεῖ ἐπίπλοιον (*omentum*) εἶρηκεν. ἐπίπλοον Dobr., Hesych. M. Schmidtii ἔπιπλον· ἐπίπλοιον· ὁ πιμελώδης ὕμην ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων, ἐπίπλους λεγόμενος. Pollux 2, 212 ἐκ τοῦ περιφεροῦς τῆς κοιλίας ἐκπέφυκεν, αὐτὴν τε καὶ μέρος τοῦ ἄλλου ἐντέρου καλύπτει, τὸ ὀνομαζόμενον ἐπίπλουν. et 2, 224 καὶ μὴν ἐκ γε τοῦ σπληνὸς ἕτερος ὕμην ἐκπεφυκώς, ὑπὸ τὸ περιτόναιον κείμενος, τὸ αὐτὸ διάφραγμα περιειληφώς, ἐπίπλους ὀνομάζεται. Ἀντιφῶν δὲ (ὁ ἰατρός) αὐτὸν καὶ ἀρρενικῶς καὶ οὐδετέρως καλεῖ. cf. Lobeck. Phryn. 142. 3.

ΦΙΛΑΤΛΟΣ

Cf. Meinek. I 350.

18

ὦ Ζεῦ, καλὸν γ' ἔστ' ἀποθανεῖν αὐλούμενον·
τούτοις ἐν ᾧδου γὰρ μόνοις ἐξουσία
ἀφροδισιάζειν ἐστίν, οἱ δὲ τοὺς τρόπους
ῥυπαροὺς ἔχοντες μουσικῆς ἀπειρία,
5 εἰς τὸν πίθον φέρουσι τὸν τετρημένον.

Athenaeus 14, 633 e τὰ ἐκ Φιλαύλου Φιλεταίρου κτλ. 1. αὐλούμενον *tibiae cantu delinitum*, ut Apollodor. Caryst. 5, 13 et ψαλλόμενος Machon Athen. 8, 348 f (Schweigh.). 5. τὸν πίθον, i. e. Danaidum dolium. Horat. C. 3, 11, 27.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

19

Athenaeus 1, 21 c Φιλέταιρος· ἀμφὶ στέρνοις φᾶρος οὐ καθήσεις, τάλαν, μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξει. ἀμφιστέρνοις φᾶρος B. Eustathius 1164, 3 σκώπτων τις ἀρρηθμίαν ἐνδύσεως φησὶν ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος. οὐ καθίσεις, τάλαν, μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξει· δοκεῖ γὰρ ὁ σκωπτόμενος ψιλὰ ἐνδύσεως προφαίνειν τὰ σκέλη, ἔχειν δὲ καὶ τὸ προκόλπιον ἀπόλυτον. καὶ ὅρα τὸ ἀμφέξει ἥγουν ἐνδύσει. tetrametros trochaicos Meinekius effinxit, creticos cum dochmiis Emperius (Mus. Rh. nov. I 459), creticos Cobetus (N. l. 30. 1). itaque manus abstineo.

20

χλαμὺς ὀλόλευκος

ὥς Φιλέταιρος ὁ κωμωδοδιδάσκαλος ὠνόμαζεν. Pollux 7, 46.

Α Μ Φ Ι Σ

Meinek. I 403 sq.

ΛΘΑΜΑΣ

1

εἴτ' οὐ γυναικός ἐστιν εὐνοϊκώτερον
 γαμετῆς ἑταίρα; πολὺ γε καὶ μάλ' εἰκότως.
 ἡ μὲν νόμῳ γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει,
 ἡ δ' οἶδεν ὅτι ἢ τοῖς τρόποις ὠνητέος
 5 ἄνθρωπός ἐστιν ἢ πρὸς ἄλλον ἀπιτέον.

Athenaeus 13, 559a Ἄμφις ἐν Ἀθάμαντι κτλ. 3. μέγα φρο-
 νοῦσ' Herwerd. Anal. crit. 31. 4. οἶδ' ὅτι ἦτοι — ὠνητέος Cobet.
 N. 1. 62. at nihil mutandum videtur. iam Grotius docuit uxores
 superbas esse legum fiducia, quae dimitti vetent nisi dote reddita.
 etiam ὠνητέος rectissime: ut servus argento, sic amator *emittitur*
 morum animique candore. sic *beneficiis emere* aliquem Plaut. Asin.
 1, 1, 57.

ΑΚΚΩ

Schol. Plat. 353 Bekk. (Ἀκκῶ) ἦν οὕτως εὐήθη λέγουσιν ὥς
 ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ τοῖματιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἷς τε
 τὸ κάτωπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν (*imaginem*)
 ... ὥς ἑτέρα προσλαλεῖν γυναικί. μέμνηται ταύτης Ἑρμιππος (7)
 καὶ Ἄμφις ἐν τῷ ὁμῶν νόμῳ αὐτῆς δράματι. cf. Ruhn. Tim.
 18. 19. Meinek. I 404. 5. fragmenta non manserunt.

ΑΛΕΙΠΤΡΙΑ

Pollux 7, 17 ἀλείπτριαν εἰρήκασιν οἱ μέσοι κωμικοί... Ἄμφιδος
 δὲ καὶ δρᾶμα ἔστιν Ἀλείπτρια. etiam Alexidis. Meinek. I 393. 405.
 fragmenta non exstant.

ΑΛΚΜΕΩΝ

De forma nominis cf. Elmsl. Eurip. Bacch. 337 p. 58. Roehl.
 Ind. C. I. Kirchhoff. I. Att. 433 col. III et quae ad Antiphan. 191, 9
 adnotavimus. dubium est utrum significetur Amphiarai filius an
 philosophus Pythagoreus, de quo Diogenes L. 8, 83. Meinek. I 423.
 III 567. Pythagoreum etiam Isocrates cum Parmenide, Melisso,
 Empedocle, Gorgia commemorat 15, 268.

2

περιθέτην

(κόμην), ὥς ἐν Ἄμφιδος Ἀλκμέωνι. Pollux 10, 170.
 Cf. praeterea fr. 50.

ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΟΣ

3

οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀτυχίας ἀνθρωπίνης
 παραμύθιον γλυκύτερον ἐν βίῳ τέχνης·
 ἐπὶ τοῦ μαθήματος γὰρ ἔστηκώς ὁ νοῦς
 αὐτὸν λέληθε παραπλέων τὰς συμφοράς.

Stobaeus Floril. 60, 1 "Αμφιδος ἐξ 'Αμπελουργοῦ Α. 4. αὐτὸν Mein.] αὐτοῦ. παραπλέων Trinc. Gesn. 1] παραπλέον. scientia quasi navis est, qua homo calamitates tamquam cautes praetervehitur.

4

ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
 ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

Stobaeus Floril. 104, 6 "Αμφιδος ἐξ 'Αμπελουργοῦ Α. 'Phaedrus nemo libenter recolit qui laesit locum'. Valcken.

5

μικρόν τι κέρμα

ὥσπερ ἐν τῷ "Αμφιδος 'Αμπελουργῷ. Pollux 9, 88. idem 7, 170 κέρμα ἐνικῶς "Αμφις εἶρηκεν ἐν 'Αμπελουργῷ. cf. Antiphan. 131. scilicet multo frequentius numero plurali.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ

6

τὸ δ' ἀγαθὸν ὃ τι ποτ' ἐστίν, οὗ σὺ τυγχάνειν
 μέλλεις διὰ ταύτην, ἥττον οἶδα· τοῦτ' ἐγώ,
 ὦ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. Β. πρόσεχε δῆ.

Diogenes Laert. 3, 27 "Αμφις 'Αμφικράτει κτλ. Hesychius Mil. p. 48. 2. ταύτην, philosophiam ut videtur. 3. verba πρόσεχε δῆ 'eri sunt respondentis et quod' servulus 'nescit aperire parantis'. Cobet. N. l. 20.

ΒΑΛΛΑΝΕΙΟΝ

7

ἀνεβόησ' ὕδωρ ἐνεργεῖν θερμόν, ἄλλος μετάκερας.

Athenaeus 3, 123e τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ 'Αθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, ὡς ... "Αμφις ἐν Βαλλανείῳ κτλ. ἀνεβόησ' Dindf.] ἀνεβόησεν Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ

Cum tamdiu antea δημοκρατία aut ἀριστοκρατία fuisset, quidni poeta etiam γυναικοκρατίαν proponeret, Aristophanis praesertim exemplo? est Γυναικοκρατία etiam Alexidis, quocum etiam alios titulos communes habet Amphis. Meinek. I 405.

8

πῖνε, παῖξε· θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος οὐπὶ γῇ χρόνος·
ἀθάνατος ὁ θάνατός ἐστιν, ἂν ἄπαξ τις ἀποθάνῃ.

Athenaeus 8, 336 c καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ δὲ Γυναικοκρατία τὰ ὅμοια λέγει ("Ἀμφις) κτλ. 1. παῖξε Muret.] καὶ παῖξε A. ουπιγη A. 2. ἀθάνατος Elmsl. Ach. Add. 47] θάνατος δ' A. ὁ θάνατος δ' ἀθάνατος Porson. Misc. 239. ἐστ', ἐπ' αὖν Nauck. Mein. Anal. Ath. 149. παῖξε i. e. ama. Herwerd. Obs. crit. 61.

ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑ

9

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον
ἀλληλεμένον; B. ναί· τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς·
ἄμητες, οἶνος ἡδύς, ῥά, σησαμαῖ,
μύρον, στέφανος, ἀνλητρὶς. A. ὦ Διοσκόρω,
5 ὀνόματα τῶν δώδεκα θεῶν διελέλυθας.

Athenaeus 14, 642 a ἐδίδοδο δὲ καὶ ῥὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ ... "Ἀμφις δ' ἐν Γυναικομανίᾳ κτλ. 2. ἀλληλεμενον sine acc. A. ναί Schweigh.] αἶ A. 3. ῥά] ὡσα A, qui statim σησαμαι et 4. ἀνλητριωδισκορω. 5. δώδεκα] IB A. τῶνόματα Herwerd. Obs. crit. 62. non recte: nam septem tantummodo nomina commemoravit; excidisse autem versum quo quinque alia ciborum nomina recensita fuerint, inprobabilis est Casauboni coniectura. tales cibos B dicit sibi non minus gratos esse quam duodecim deos, de quibus cf. quae ad Arist. Av. 95 adnotavimus. in personarum notatione Meinekium in Athen. ed. secutus sum, quamquam pro ναί scribendum arbitror παῖ, verbis personae A addendum. Eustath. 1859, 48 ἀλληλεσμένον βίον ζῆν λέγονται οἱ ῥαδίως καὶ ἀπόνως βιούοντες. Suid. ἀλληλεσμένος βίος ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. cf. Zenob. 1, 21. Diogenian. 1, 17.

10

Εὐρύβατε κνισολοιχέ, οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ.

Athenaeus 9, 386 e τοῦ μὲν ὀλβιογάστορος "Ἀμφις μέμνηται ἐν

Γυναικομανία οὕτωςι λέγων κτλ. Eustathius 402, 12 om. poetae fabulaeque nom. κνισολοῖχε A. κνισσολοιχὲ C Eust. *Eurybatus* is qui adpellatur per translationem dicitur, non proprie. cf. Aristoph. fr. 184. ante οὐκ inserendum videtur νῦν 'nunc tibi occasio datur ventris explendi'. nam Dindorfii quidem tetrametri iambici vix cuiquam placebunt.

11

εὐκυβεῖν

ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. "Αμφις ἐν Γυναικομανία. Hesychius. εὐκυβεῖν litterarum ordinem secutus I. Fr. Gronov.] εὐκολεῖν cod. "Αμφις ἐν Γυναικομανία Heringa] ἀμφεῖς δὲ γυναικομανίαν. — Poll. 7, 204 οἱ δὲ βελτίους (βόλοι), ἐφ' οἷς καὶ τὸ εὐκυβεῖν ἐλέγετο. et 9, 94 δυσκυβεῖν τε καὶ εὐκυβεῖν.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

12

κατ' ἀγρόν

ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγρῷ. "Αμφις Δακτυλίῳ. Bekker. Anecd. 104, 25.

ΔΕΞΙΔΗΜΙΔΗΣ

Nomen aliunde mihi quidem non cognitum.

13

ὦ Πλάτων,

ὥς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον,
ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκῶς τὰς ὀφρῦς.

Diogenes Laert. 3, 28 "Αμφις... ἐν Δεξιδημίδῃ κτλ. om. poetae fabulaeque nom. Suidas σκυθρωπάζειν. 2. ἦσθα AVE Suid. Diog. ed. Basil. cf. quae (contra Cobet. N. l. 685) ad Arist. Av. 19 adnotavimus. Δεξιδημίδῃ] δ' ἐξιδημίδῃ Monac. ἐν δὲ ξιμίδῃ Vindob. duo. Platonis in hac fabula partes fuisse (Mein. I 405) hoc fragmento nequaquam efficitur.

ΔΙΟΤΡΑΜΒΟΣ

14

ἐγὼ δὲ τὸν γίγγραν γε τὸν σοφώτατον.

B. τίς δ' ἔσθ' ὁ γίγγρας; A. καινὸν ἐξεύρημά τι ἡμέτερον, ὃ θεάτρῳ μὲν οὐδεπώποτε ἔδειξ', Ἀθήνησιν δὲ κατακεχρημένον
5 ἐν συμποσίοις ἰδίᾳ 'στί. B. διὰ τί δ' οὐκ ἄγεις εἰς τὸν ὄχλον αὐτόν; A. διότι φυλὴν περιμένω σφόδρα φιλονεικοῦσαν λαχεῖν τιν'. οἶδα γὰρ ὅτι πάντα πράγματ' ἀνατριαινῶσω κρότοις.

Athenaeus 4, 175 a μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν . . . "Αμφίς ἐν Διθυράμβῳ λέγων οὕτως κτλ. 1. γίγγραν γε Iacobs. Add. Ath. 113 extr.] γίγγραντε A. 3. οὐδεπώποτε ἔδειξ' Erfurdt.] οὐδεπώποτ' ἐδείχθη A. οὐδείς πώποτε ἔδειξ' Dobr. Adv. II 308. 4. Ἀθήνησιν A. 5. ἰδίᾳ K. 'στὶ Dindf.] ἡδιστον A. 8. πράγματ' est in A. ἀνατριαινῶσω K] ἀνατριαινῶσι A. cf. Plat. com. 24.

1. Pollux 4, 76 γίγγρας μικρός τις αὐλίσκος γωῶδη καὶ θρηνητικὴν φωνὴν ἀφίεις, Φοῖνιξ μὲν ὦν τὴν εὐρεσιν, πρόσφορος δὲ μούσῃ τῇ Καρικῇ. ἡ δὲ Φοινίκων γλῶττα Γίγγραν τὸν Ἀδωνιν καλεῖ, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς ἐπωνύμασται. cf. Antiphan. 108. Axionic. 3. Poll. 4, 102. — gloriatur nescio quis se multo maiorem esse quam alium, cuius altera persona magnum aliquod inventum praedicaverat, gingra invento. publice se spectatoribus eum nondum monstrasse, sed in circulis urbis *privatis* (ἰδίᾳ 5) diu cognitum et probatum esse. itaque interrogatur ab altero, cur non iam in publicam lucem inventum suum produxerit. 8. fortasse ὅτι πάντα τὰν θάδ' ἄν. κρ. 'ut Neptunus *tridente* terram, sic ego gingrae cantu audientium animos ita *percutiam*, ut omnes in honorem meum adsurgant et plaudant'.

15

τί φῆς; σὺ ταυτὶ προσδοκᾷς πείσειν ἐμέ,
ὥς ἔστ' ἐραστής, ὅστις ὠραῖον φιλῶν
τρόπων ἐραστής ἐστί, τὴν ὅψιν παρείς;
ἄφρων γ' ἀληθῶς. οὔτε τοῦτο πεῖθομαι,
5 οὔθ' ὥς πένης ἄνθρωπος ἐνοχλῶν πολλάκις
τοῖς ἐμποροῦσιν οὐ λαβεῖν τι βούλεται.

Athenaeus 13, 563 c περὶ δὲ τοῦ ἐρᾶν Ἀμφίς ἐν Διθυράμβῳ φησὶν κτλ. 2. ὠραῖον φιλῶν Iacobs. Add. Ath. 297] ὠραίων φίλων A. ὠραῖαν φιλῶν Nauck. Bulletin Petersb. VI 29. 4. γ' Iacobs.] τ' A. σώφρων τ' ἀληθῶς; deleto post παρείς interrogationis signo Dobr. 5. ἄνθρωπος] ἄνως A. — 4. 'id non magis credo quam pauperem cet.' Mein.

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ

Cf. quae ad Alexidis *Septem* adnotantur.

16

γλαῦκοι δ' ὅλοι, ῥαχιστὰ κρανίων μέρη
εὖσαρκα

Athenaeus 7, 295 ef Ἀμφίς ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις κτλ. ραχιστὰ A. cf. Blomfield. Gloss. Aesch. Pers. 432. pisces ipsi toti, κρανία fissa adponuntur, quo commodius edi possint.

ΕΠΙΘΟΙ

Carminatrices Grotius. Meinek. I 406. Lobeck. Pathol. prol. 365. Demosth. 57, 45 πολλὰ καὶ τίτθαι καὶ ἔριθαι καὶ τρυγή-
τραι γεγόνασιν ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως . . . συμφορῶν ἀσταὶ γυναῖκες.
cum his cf. fr. 17.

17

εἴτ' οὐχὶ χρυσοῦν ἐστὶ προᾶγμ' ἐρημία;
ὁ πατήρ γε τοῦ ξῆν ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός,
πενίαν τε συγκρούπτειν ἐπίσταται μόνος,
ἄστυ δὲ θέατρον ἀτυχίας σαφοῦς γέμον.

Stobaeus Floril. 56, 4 "Αμφιδος Ἐρίθων Α. 4. θέατρον Grot.]
θέατρον ἐστίν. σαφοῦς Α] σαφῶς. 2. nescio quomodo ager dici
potuerit ὁ πατήρ τ. ζ. cum articulo. scribendum arbitror σ ω τ ῆ ρ γε.

18

ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς.

Athenaeus 10, 426a κατὰ τοὺς (τὰς Mein. I 406) "Αμφιδος
Ἐρίθους παρακελεύομαι κτλ. συχνοῖς L] συχνοῦς Α. συχνά super-
scr. C. συχνοῦς ἀκράτους Mein. Anal. Ath. 192, coniectura infeli-
cissima, siquidem ἄκρατος singulari tantummodo numero usur-
patur: nam unus inter multos versus Alexid. 255, 5 emendandus
erat. — cf. Eubul. 49.

19

νεανισκεύεται

"Αμφις Ἐρίθοις. Photius et Suidas. Ἐρίθοις] ἐν Πείθοις Suid.
cf. Eupol. 29. 109. Posidipp. 7 Mein.

ΙΑΛΕΜΟΣ

Moeris Ἰάλεμος ἀττικῶς· σημαίνει δὲ . . καὶ ψυχρὸν ἄνθρωπον.
Hesychius, Photius (100, 2) Suidas ἱαλεμῶδη· τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδε-
νὸς ἄξια. addit Hesychius καὶ παροιμία, ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος
Ἰαλέμου. Zenob. 4, 39 Ἰαλέμου ψυχρότερος. Eustath. 636, 60. cf.
Meinek. Menand. p. 82.

20

ἐν ταῖς θριδακίναῖς ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις,
ἄς εἰ φάγοι τις ἐντὸς ἐξήκοντ' ἔτων,
ὁπότε γυναικὸς λαμβάνοι κοινωνίαν,
στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα, μηδὲ ἐν πλέον
5 ὧν βούλεται δρῶν, ἀντὶ τῆς ὑπουργίας
τῇ χειρὶ τρίβων τὴν ἀναγκαίαν τύχην.

Athenaeus 2, 69 bc θριδάκα, οὗ ὁ Ἄδωνις καταφυγὼν ὑπὸ τοῦ κάπρου διεφθάρη. Ἄμφις τε ἐν Ἰαλέμῳ φησὶν κτλ. 2. κἀντὸς, 'vel sexagenario minor' Herwerd. Obs. crit. 62. fortasse ἐντὸς ἐξήκοντ' ἔτ' ὦν. cf. Arist. Eccl. 984. Menand. 140 Mein. 'hic veterum iudicio quasi terminus fuit robustae et vegetae aetatis' Mein. Anal. Ath. 346, ubi cf. quae attulit testimonia. 3. λαμβάνοι] λαμβάνει BC. 4. μηδὲ ἐν Iacobs. Add. Ath. 54] μηδὲν BC. ἂν desiderabat Iacobs. scribendum utique στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτ' ἂν οὐδὲ ἐν π. cum Mein. ed. mai. 6. τύχη] φύσιν Mein. cf. Philem. 4, 6. *membrum virile* dicit.

21

ὅστις δὲ θνητὸς γενόμενος μὴ τῷ βίῳ
ζητεῖ τι τερπνὸν προσφέρειν, τὰ δ' ἄλλ' ἑῷ,
μάταιός ἐστιν ἐν γ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς
κριταῖς ἅπασιν ἐκ θεῶν τε δυστυχῆς.

Athenaeus 8, 336 c Ἄμφις ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ἰαλέμῳ φησὶν κτλ. 3. ἐν γ' ἐμοὶ Iacobs. Add. Ath. 183] ἐργεμοὶ A. cf. Aristoph. fr. 267. Soph. OC. 1214. — 2. τὰ δ' ἄλλα, i. e. τὰ μὴ τερπνά.

22

ὅστις κορακῖνον ἐσθίει θαλάττιον
γλαύκου παρόντος, οὗτος οὐκ ἔχει φρένας.

Athenaeus 7, 309 a Ἄμφις ἐν Ἰαλέμῳ κτλ. cf. 26 et de coracinis Pherecr. 56.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ

Cf. fr. 47.

ΚΟΝΙΑΤΗΣ

Pollux 7, 124. 5 χρὴ τὰ οἰκοδομήματα . . . τιτάνῳ χρῆιν . . . καὶ κονιάματα δ' ἂν εἴποις, καὶ τὸ ἔῃμα κονιᾶν, καὶ τὸν τοῦτο δρωῖντα κονιατίν. Ἄμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα Κονιατῆς. Mein. I 406. Suidas κονιαταί· οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες. Hesych. κονιαταί· ἀσβεστήριοι· καὶ οἱ χρῶνται. — λάκκοι κονιατοί Xen. Anab. 4, 2, 22. cf. Demosth. 3, 29. fragmenta non inveniuntur.

ΚΟΤΡΙΣ

Cf. quae ad Antiphanis Κουρίδα adnotavimus.

23

τυφλὸς ὁ Πλοῦτος εἶναί μοι δοκεῖ,
ὅστις γε παρὰ ταύτην μὲν οὐκ εἰσέρχεται,

παρὰ δὲ Σινώπῃ καὶ Λύκα καὶ Ναννίῳ
ἐτέραις τε τοιαύταισι παγίσι τοῦ βίου

5 ἔνδον κάθητ' ἀπόπληκτος οὐδ' ἐξέρχεται.

Athenaeus 13, 567 f τούτων τῶν (πλουσίων Mein. Anal. Ath. 357) ἑταιρῶν καὶ Ἄμφις μνημονεύει ἐν Κουρίδι λέγων κτλ. 4. ἑταί-
ραις Α. — de Nannio quae Αἰξ ἐπεκαλεῖτο (Eubul. 105) copiosius
Athen. 13, 587 a sq. παγίσι τοῦ βίου nimis mihi languidum et
ne recte quidem dictum videtur. scribo παγίσι χρυσίου.

24

Athenaeus 13, 591 d εἶρηκε δὲ περὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς (Φρύ-
νης) . . . καὶ Ἄμφις ἐν Κουρίδι.

ΚΤΒΕΤΤΑΙ

25

τὸν σκιραφευτήν

Ἄμφις εἶρηκεν ἐν τοῖς Κυβευταῖς. Pollux 7, 203.

ΛΕΤΚΑΔΙΑ

Sic enim sine dubio, non Λευκάς inscripta fuit. etiam Alexis
et Menander Λευκαδίαν scripserunt. Mein. I 406.

26

ὅστις ἀγοράζων ὄψον . . .
ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων ἀληθινῶν,
ῥαφανίδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μάλνεται.

Athenaeus 7, 277 c φησὶν Ἄμφις ἐν Λευκάδι (Λευκαδίᾳ). at-
que omisso fabulae titulo 2, 57 b. 1. ἀγοράζειν 57. 2. ἀπολαύειν]
ἄπολλον 57. — cf. fr. 22. 'non intellego quo pacto ἰχθύες ἀληθινοί
opponi possint ταῖς ῥαφανίδαι.' Mein. Anal. Ath. 29, conferens ta-
men Machon. Ath. 6, 244 b καράβων ἀληθινῶν. neuter poeta sic
scripsit. Amphidis fuit ἰχθύων Φαληρικῶν. Arist. Ach. 901. Av.
76. fr. 507. Antiphan. 206, 7. Eubul. 75, 4. Sotad. 1, 30. Matron
et Archestr. Athen. 4, 135 a. 7, 285 b. Aristot. H. an. 6, 15. Bur-
sian. Geogr. gr. I 265.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

27

ἐρίουσι τοὺς τοίχους κύκλῳ Μιλησίοις,
ἔπειτ' ἀλείφειν τῷ Μεγαλλείῳ μύρῳ,
καὶ τὴν βασιλικὴν θυμιάτε μίνδακα.

*B. ἀκήκοας σύ, δέσποτ', ἤδη πάποτε
5 τὸ θυμίαμα τοῦτο;*

Athenaeus 15, 691a τοῦ Μεγαλλείου μύρου μνημονεύει καὶ Ἄμφις ἐν Ὀδυσσεῖ διὰ τούτων κτλ. ι subscr. ubique om. A. 4. δέσποτηδη A. — ante v. 1 ἐμπεταννύναι λέγω supplet Mein. ed. mai. et Anal. Ath. 337.

fortasse conloquuntur Penelope recepto marito domum exornari iubens et Eumaeus. — Hesych. μίνδαξ· θυμίαμα ποιόν.

ΟΠΩΡΑ

Cf. fr. 48.

ΟΤΡΑΝΟΣ

28

*εἰς τὴν ἐσπέραν χορτάζομεν
ἅπασιν ἀγαθοῖς.*

Athenaeus 3, 100a Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ κτλ. χορταζόμενα πᾶσιν A. χορτάζομεν | ἅπασιν vel ἐσπέραν | χορταζόμεσθα πᾶσιν Porson. cf. Cobet. N. l. 32. χορτάζομαι | ἐν ἅπασιν Bergk. R. c. Att. 157. cf. Cratin. 142.

ΠΑΝ

29

δεῖπνον γὰρ ἀτελὲς οὐ ποιεῖ παροινίαν.

Athenaeus 10, 421a ὡς Ἄμφις φησὶν ἐν Πανί. δεῖπνον γὰρ ἀτελὲς K.] ἀτελὲς γὰρ δεῖπνον A. εὐτελὲς C inter versus. Eustath. 881, 226 ἀτελῆ κατὰ Πανσανίαν τὰ ἀδάπανα.

ΠΑΛΑΝΟΣ

Hesych. πλάνος· πλανήτης, ἀπατεών. Cephisodorum quendam (Nicostr. 24) et Pantaleontem potissimum πλάνους adpellatos esse narrat Athen. 14, 615e sq.

30

*πρὸς τοὺς στρατηγούς ῥᾶόν ἐστι μυρίαῖς
μοίραις προσελθόντ' ἀξιωθῆναι λόγου,
λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν ὣν ἂν ἐπερωτᾷ τις, ἢ
πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπάλας ἐν ἀγορᾷ.
5 οὓς ἂν ἐρωτήσῃ τις ἀναλαβὼν τι τῶν
παρακειμένων, ἔκλυεν ὥσπερ Τήλεφος
πρῶτον σιωπῇ (καὶ δικαίως τοῦτό γε·
ἅπαντες ἀνδροφόνου γὰρ εἶσιν ἐνὶ λόγῳ)*

ὥσει τε προσέχων οὐδὲν οὐδ' ἀκηκοὼς
 10 ἔκρουσε πουλύπουν τιν' ὃ δ' ἐπρήσθη καὶ τοτ' οὐ λαλῶν ὅλα
 τὰ ῥήματ', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελών, 'τιάρων
 βολῶν γένονται' ἄν· 'ἡ δὲ κέστρα;' 'κτὼ βολῶν·'
 τοιαῦτ' ἀκοῦσαι δεῖ τὸν ὁψωνοῦντά τι.

Athenaeus 6, 224 d Ἀμφίς ἐν Πλάνῳ κτλ. 1. ἔστιν Α. 3. ὦν add. Porson. Misc. 237. 5. ἂν ἐρωτήσῃ τις ἀναλαβών K.] ἐὰν ἐπερωτήσῃ τις, λαβών Α. 9. ὥσει τε προσέχων Mein. Menand. 186] ὥσει προσέχων δ' Α. 10. πουλύπουν Mein.] πώλυπόν Α., qui deinde ut supra scripsimus. 11. τὰ ῥήματα Α. τιάρων K.] τετιάρων Α. 12. βολῶν Schweigh.] ὀβολῶν Α. κτὼ Mein. Menand. 186] ὀκτὼ Α. βολῶν in exitu Α. 13. τοιαῦτα Α. — ex hac ecloga Hesych. βολοί· ὀβολοί.

2. μοίραις, um zehntausend Theile leichter. similiter certe Plat. Leg. 11, 923 b τὸ ἐνὸς ἑκάστου κατατιθεῖς ἐν μοίραις ἐλάττωσι. 5. quos si emptor, piscem aliquem prope adjacentem qui ei placuit manu tollens interrogat quanti veneat, primum piscarius pronunciat ut Telephus adstat ne verbum quidem hiscens ac quasi nihil eorum quae emptor interrogavit perciperit, polyrum percutit cet. 6. Telephus est Aeschyli in Mysis (Nauck. p. 35), qui Auges matris fratribus occisis (Append. proverb. 2, 85) expiationem petens tacebat. cf. Alexid. 178, 3. eis enim qui hominem occiderant antequam expiati essent loqui non licebat. Schol. Aesch. Eum. 272 οἱ ἐναργεῖς οὔτε ἐν ἱερῷ προσήεσαν οὔτε προσέβλεπον (Amphis ἐκνυψεν), οὔτε διελέγοντό τινι. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ· τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω; cf. Welcker. Trag. gr. I 56. ἐκνυψεν, i. e. ταυρηδὸν ὑποβλέπων. 10. κρούειν πουλύπουν idem videtur esse quod πληγαῖς πιλεῖν. cf. Aristoph. fr. 191. ἐπρήσθη nemo dum explicavit. neque Meinekii coniectura ἐπρίσθη (Menand. 278) quicquam proficitur, siquidem πρίειν (τοὺς ὀδόντας), non πρίεσθαι dicebant. verba καὶ οὐ (καὶ τοτ' οὐ Α) — ἀφελών Herwerdenus Nov. add. crit. 27 eicit. mihi quae ille retinet ὃ δ' ἐπρήσθη aliunde inlata videntur: quibus omissis reliqua quae Α habet facile inter se coeunt, ἔκρουσε πουλύπουν τινὰ κοῦ λαλῶν ὅλα | τὰ ῥήματ' κτλ. 12. verba ἡ δὲ κέστρα emptoris esse quanti constet quaerentis monet Mein.

31

παραδεδειπνημένος, παῖδες, πάλαι

Athenaeus 10, 423 a παραδεδειπνημένος δ' εἶρηκεν Ἀμφίς ἐν Πλάνῳ οὕτως κτλ. παραδεδειπνημένος Α. 'παραδεδειπνημένοι sunt cena frustrati.' Mein. V 85. Theophr. Char. 8 extr. εἰσὶ δ' οἳ καὶ πόλεις τῷ λόγῳ κατὰ κράτος αἰροῦντες παραδειπνήθησαν. est caput illud λογοποιίας.

διενεχθῆναι

ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι. "Αμφις Σαπφοῖ. Bekker. Anecd. 89, 22.

κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον
 τὸν τῶν φιλοποτῶν ἥπερ ὑμῶν τῶν μόνον
 ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.
 ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους
 5 φρόνησις οὖσα, διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς
 πάντ' ἐξετάζειν δέδιδεν ἐπὶ τὰ πράγματα
 ὁρμᾶν προχείρως, ἡ δὲ διὰ τὸ μὴ σαφῶς
 τί ποτ' ἄφ' ἐκάστου πράγματος συμβήσεται
 διαλελογίσθαι δρᾷ τι καὶ νεανικὸν
 10 καὶ θερμόν.

Athenaeus 10, 448 a "Αμφις δ' ἐν Φιλαδέλφοις ἐπαινῶν τὸν τῶν φιλοποτῶν (φιλοπωτῶν, ω corr. in o a manu rec. A) βίον φησὶ κτλ. v. 1 — 3 Eustathius 1015, 46 Demosthenis illud adferens καταπεπατημένον φέρειν ἐν πτέρυγαις Ἀθηναίους τὸν ἐγκέφαλον ita pergit: ἡ κωμωδία σκώπτουσα τοὺς σχηματιζομένους φιλοσοφίας λόγῳ σεμνοπροσώπειν εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῖς ἐπιγράφει τὸν νοῦν. λέγεται οὖν "Αμφις ὁ κωμικὸς εἰπεῖν ὅτι ἐπαινῶ — εἰωθότων. 1. πολλὰ Ἀ. 2. φιλοπωτῶν A (non corr.). 4. συντετάσθαι Wytttenbach. Eunap. 79. 9. διαλελόγισται A.

3. νοῦν solum ἐν τῷ μετώπῳ habent homines severi, non etiam vini calorem, quod interdum ipsum quoque utile esse dicit quisquis loquitur. 4. συντεταμένος et συντετάσθαι hac significatione Plato et Plutarchus. ἐπὶ τοῦ σ. οὖσα, ut Demosth. 4, 7 ἐπὶ τῆς τοιαύτης γενέσθαι γνώμης. 6, 4 κωλύσαιτ' ἂν ἐκείνον πράττειν ταῦτα, ἐφ' ὧν ἐστὶ νῦν. 8, 14 οἴεσθε τοὺς Βυζαντίους μενεῖν ἐπὶ τῆς ἀνοίας τῆς αὐτῆς ὥσπερ νῦν; cf. 21, 213.

"Απολλον, ὡς δυσάρεστόν ἐστ' ἀνιῶμενος
 ἄνθρωπος ἐφ' ἅπασίν τε δυσχερῶς ἔχει.

Stobaeus Floril. 99, 24 "Αμφιδος Φιλαδέλφων A. scribendum est ἔχων.

Cf. quae ad Antiphanis *Philetaerum* adnotavimus.

35

ἔχειν καθαρείως ἐγγελύδιόν τι καὶ
γλαυκινιδίου κεφάλαια καὶ λαβρακίου
τεμάχια.

Athenaeus 7, 295 f "Αμφις . . . ἐν Φιλεταίρῳ κτλ. . καθαρείως
Cobet. N. 1. 77. 8. 691] καθαρίως A. cf. Eubul. 110. deinde
ἐνκελιδιόν A.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

36

ποδαπὸς σύ; φράσον. B. 'Ακάνθιος. A. εἶτα πρὸς θεῶν
οἴνου πολίτης ὦν κρατίστου στρυφνὸς εἶ,
καὶ τοῦνομ' αὐτὸ τῆς πατρίδος ἐν τοῖς τρόποις
ἔχεις, τὰ δ' ἦδη τῶν πολιτῶν οὐκ ἔχεις;

Athenaeus 1, 30e ἐπαινεῖ "Αμφις καὶ τὸν ἐξ 'Ακάνθου πόλεως
οἴνον λέγων κτλ. 1. σύ Elmsl. Eurip. Bacch. 654 p. 94] εἶ. Mei-
nekus ποδαπὸς εἶ; φράσον. | B. ὁποδαπὸς εἰμ'; 'Ακάνθιος. 3. τοῦ-
νομ' αὐτό, i. e. ἀκάνθας ἔχεις, *spinosus es moribus*. 4. τῶν πο-
λιτῶν, i. e. vini, cuius civis es.

37

οὐκ ἔστιν, ὥς ἔοικε, φάρμακον μέθης
οὐδὲν τοιοῦτον ὥς τὸ προσπεσεῖν ἄφρων
λύπην τιν'. οὕτως ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα
λήρον ὥστε τὰς ῥαφάνους οὕτω δοκεῖν.

Athenaeus 1, 34e "Αμφις κτλ. 3. γὰρ ταχὺ | σφόδρα, λῆρον
κτλ. Dobr. 4. τήνδ', ὥστε λήρους (id quidem ex VL) Scaliger
ap. Grot. Excerpt. 523. 970. οὕτω] ὄντως Grotius. — cf. An-
axandr. 58. λῆρον, ut Arist. Lys. 859 λῆρός ἐστι τᾶλλα (*es ist
alles Schwindel*) πρὸς Κινησίαν. ὥστε postpositum ut hic Eurip.
Hec. 341 τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην. Phoeniss. 506 τὴν θεῶν
μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα. 1387 ἀργὸν ὥστε γίνεσθαι δόρον.
(Pors. Advers. 264.)

38

ὁ συκάμινος συκάμιν', ὀρᾶς, φέρει,
ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα,
κράνεια μέσπιλα.

v. 1. 2 Athenaeus 2, 50f "Αμφις κτλ. v. 1. 3 Pollux 1, 233
(om. poetae nomine) συκάμινος. ἔστι δ' ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ ὁ μὲν
καρπὸς συκάμινον οὐδετέρως, τὸ δὲ δένδρον ἀρρενικῶς ἐκφέρεται,
κτλ. Eustathius 1657, 14. Cramer. Anecd. Paris. I 396, 4. 1.

φέρει] φορεῖ Poll. συνκάμιν'] συνκαμίνους CD et Eust. 3. κράνεια Mein.] κρανία. cf. Anaxandr. 41, 54.

2. Theophr. H. pl. 3, 16, 4 ἡ κόμαρος ἡ τὸ μιμαίνυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. de discrimine verborum φέρειν et φορεῖν Lobbeck. Phryn. 585 sq. Cobet. N. 1. 140.

39

ἀσυμβόλου δέλπνου γὰρ ὅστις ὕστερεῖ,
τοῦτον ταχέως νόμιζε καὶν τάξιν λιπεῖν.

Athenaeus 1, 8c "Αμφις φησὶν ὁ κωμικός. 2. καὶν Mein.] καὶ. — parasitus aliquis 'se maius crimen nosse negat, quam si quis ad cenam invitatus sero veniat. eiusmodi hominem in bello quoque locum in quo conlocatus sit ocius deserturum esse.' Jacobs. Add. Ath. 6.

40

ἐν Θουρίοις τοῦλαιον, ἐν Γέλα φακοί,
Ἰκάριος οἶνος, ἰσχάδες Κιμώλιαι.

Athenaeus 1, 30b θαυμάζεται. δὲ καὶ ὁ Ἰκάριος οἶνος ὡς "Αμφις κτλ. v. 1 idem 2, 67b τοῦ δὲ ἐν Θουρίοις γινομένου ἐλαίου ὡς διαφόρον μνήμονενεῖ "Αμφις κτλ. 1. φακῇ 67. de Thurino oleo Hehn, Kulturpfl.² 99 et de vino Icario Aristoph. fr. 579.

41

ἐνῆν ἄρ', ὡς ἔοικε, καὶν οἶνῳ λόγος,
ἐνιοι δ' ὕδωρ πίνοντες εἰς' ἀβέλτεροι.

Athenaeus 2, 44a "Αμφις ὁ κωμικός ποῦ φησιν κτλ. concedit quisquis loquitur aquae amatores interdum prudentes esse posse, sed etiam in vino sapientiam inesse contendit.

42

ὅστις γὰρ ὁμνύοντι μηδὲν πείθεται,
αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥαδίως ἐπίσταται.

Stobaeus Floril. 27, 4 "Αμφιδος A. Maximus Conf. 85, 144. 1. πείθεται B. cf. Antiphan. 241. 2. ἐπίσταται] νομίζεται Mein. Stob. III Lxi.

43

πίνουσ' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας.

Athenaeus 4, 168b κατὰ τὸν "Αμφιν κτλ. δι' BD] δὲ A. δύο C. cf. Hermipp. 4, 6. fortasse etiam quae sequuntur apud Athenaeum διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ex verbis poetae leviter inmutata sunt: οἶνῳ τ' ἀκράτῳ τοὺς κροτάφους σεσειόμενοι —. cf. Arist. Nub. 1276.

44

οὐκ ἔστι κρείττον τοῦ σιωπᾶν οὐδὲ ἔν.

Stobaeus Floril. 33, 6 "Αμφιδος Trinc.

45

ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει.

Apostolius 12, 94a (Arsen.) "Αμφιδος. Stob. 99, 25 παρομμία A, sed "Αμφιδος Trinc. Plut. Mor. 513c sine auctoris nomine ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖθι καὶ τὴν χειρ' ἔχει. ac τὴν χειρ' etiam Cobet. Mnem. nov. II 440.

46

οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ

τρίκλινον;

Athenaeus 2, 47. 8 καὶ τρίκλινοι οἴκοι . . . ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς . . . "Αμφις κτλ.

47

Hyginus Astron. 2, 1 ut ait *Amphis*, *comoediarum scriptor*, *Iuppiter simulatus* (add. in) *effigiem Dianae*, *cum virginem* (Callisto) *venantem ut adiuvans persequeretur*, *amotam a conspectu ceterarum compressit*. quae rogata a Diana quid ei accidisset quod tam grandi utero videretur, illius peccato id evenisse dixit. itaque propter eius responsum in quam figuram supra diximus eam Diana convertit. Scholiasta lat. Arati 38 Buhl. *Amphis* autem, *comicus poeta*, refert *Iovem in Dianae effigiem transfiguratum in venatione Callisto oppressisse*; tempore partus plena (pleno?) cum vexaretur Dianae culpam indicasse et iratam Dianam in ursam transfigurasse. 'probabile est fabulam, ex qua haec derivata sunt, Καλλιστὼ fuisse inscriptam, quo titulo etiam Alcaeus comoediam docuit.' Mein.

48

Schol. lat. Arati 78 Buhl. *Iuppiter vero vulpem in lapidem convertit et canem astris intulit*: cuius exortus origo (origine Mein.) continetur tali, ut *Amphianus comoediarum scriptor* refert. cum hominibus stellae relinquerent locum, missus est legatus Canis ad Doloram (Oporam Mein.), quam ut vidit eo tempore tempestivam esse adamavit: qui cum flagraret amore nec posset frui, magis asperius urebatur. at homines calamitate accepta deos (ventos?) adiutores ei invocare coeperunt. tunc Aquilo misit filios suos adolescentes qui Operam (Oporam Mein.) Cani traderent. ipse flatu suo Canis ardorem sedavit, qui flatus etesiae dicitur. 'ita haec scripsi maxime cod. Diezianum secutus. Oporam vero aptissime a Sirio amatam fingi praeter sententiam toti fabulae subiectam docet etesiarum memoria,

quorum flatus exorto Sirio rapidos aestatis ardores frangebat atque ut autumnī fructus (ὀπώρα) maturescerent efficiebat. ac fortasse etiam fabulae, ex qua illa derivata sunt, *Oporam* titulum fecerat poeta. cf. Welcker. in libro cui titulum fecit Zeitschrift für Geschichte und Auslegung der alten Kunst I 500 sq. Mein.

49

διαπαρθένια δῶρα

τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελῆσθαι ὠνόμασεν Ἀμφίς ὁ κωμικός. Pollux 3, 36. Ἀμφίς] ἀμφίας C. ἀγίας A. Mein. I 404. ed. min. xvii.

50

παρακόμους

τοὺς κομῶντας Ἀμφίς εἴρηκεν ὁ κωμικός. Pollux 2, 33. ad Alcmeonem propter fr. 2 coniectura prorsus incerta referebat H. Iacobi Mein. ed. min. xvii.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

51

πυξίον

ὅπου οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἀγίας Ζωγράφω. Bekker. Anecd. 113, 1. Meinek. Ἀμφίς conl. 49 var. script. — cf. quae ad Anaxandridis Ζωγράφου adnotavimus.

ΕΦΙΠΠΟΣ

Meinek. I 351 sq.

ARTEMIS

Dianamne significaverit, cum Ἀρτεμις etiam mulierum nomen fuerit, dubitat Mein. I 351. III 322, conl. Diogen. L. 3, 42. Keil, Spec. Onom. 23. actam esse Ol. 103, 1 demonstravi Mus. Rhen. XXXVII 130 sq. 135.

1

παρ' Ἀλεξάνδρου δ' ἐκ Θετταλίας
κολλικοφάγου κρίβανος ἄρτων.

Athenaeus 3, 112 f τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων (οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις) Ἐφιππος ἐν Ἀρτέμιδι μνημονεύει οὕτως κτλ. κολλικοφάγου K.] κόλλικα φαγὼν A. Alexander est Pheraeorum tyrannus, tunc apud Athenienses propter societatem contra Thebanos initam gratiosissimus (Harpocrat. 11, 8. Plutarch. Pelop. 31. De-

mosth. 23, 120. Diodor. 15, 71), postea reipublicae hostis acerri-
mus (Diod. 15, 95. Xenoph. Hell. 6, 4, 35). is tum pollicitus
erat Atheniensibus ἡμῶν βολίου τὴν μὲν κρεῶν ὄνιον παρῆξεν.
Plutarch. Mor. 193 de, ac sine dubio etiam frumenti copiam vel
miserat vel promiserat. qua re cum Athenienses ut solebant magno-
pere exsultarent, Ephippus levitatem civium inridens ad famem
universi populi explendam iam totum panarium ex Thessalia Ale-
xandri munificentia advectum esse dicit. κολλικοφάγον autem Thes-
salian vocat Aristophanem imitatus Ach. 872 κολλικοφάγε Βοιωτί-
διον. Archestr. Athen. 3, 112 α κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρ-
χέτω. cf. Hermipp. 63, 6 et quae exposuimus in Museo Rhenano.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ

Busiridis fabulam post Cratinum multi tractaverunt. cf. Mein.
I 351 et quae ad Cratini *Busirin* adnotavimus.

2

HP. οὐκ οἶσθ' α' ὄντα πρὸς θεῶν Τιρύνθιον
'Αργεῖον, οἷ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας
πάσας μάχονται; B. τοιγαροῦν φεύγους' ἀεὶ.

Athenaeus 10, 442 d κομφοδοῦνται δὲ ὡς μέθυσοι 'Αργεῖοι μὲν καὶ
Τιρύνθιοι ὑπὸ 'Εφίππου ἐν Βουσίριδι· ποιεῖ δὲ τὸν 'Ηρακλέα λέ-
γοντα κτλ. Macrob. Sat. 5, 21 *multibidum heroea istum fuisse...*
illud non obscurum argumentum est quod Ephippus in Busiride in-
ducit Herculem sic loquentem κτλ. v. 2. 3 omisso fabulae no-
mine Eust. 1178, 34 (ὡς μεθύοντες κτλ.). 2. 3. αἰεὶ A. — con-
loquuntur Hercules et Busiris. Eurip. Alc. 677 οὐκ οἶσθ' Θεσσαλὸν
με κατὰ Θεσσαλοῦ πατρὸς γεγῶτα; contulit Toeppel. Progr. Neobr.
1867, 8. 9.

ΓΗΠΤΟΝΗΣ

Scripta est fabula Ol. 111, 2 vel 3, eo tempore quo Gallorum
legatis in Macedoniam missis illius gentis nomen primum ad Grae-
corum aures pervenerat. Mein. I 351. 2. cf. fr. 5. Strab. 7, 301. 2
φησὶ δὲ Πτολεμαῖος ὁ Λάγον κατὰ ταύτην τὴν στρατείαν (τὴν ἐπὶ
Θράκας τοὺς ὑπὲρ τοῦ Αἴμου, Ol. 111, 2 Clinton) συμμῖξαι τῷ
'Αλεξάνδρῳ Κελτοὺς τοὺς περὶ τὸν Ἀδρίαν φιλίας καὶ ξενίας χάριν
δεξάμενον δὲ αὐτοὺς φιλοφρόνως τὸν βασιλέα ἐρέσθαι παρὰ πότον,
τί μάλιστα εἴη ὃ φοβοῖντο, νομίζοντα 'αὐτόν' ἐρεῖν· αὐτοὺς δ' ἀπο-
κρίνασθαι, ὅτι οὐδένα (οὐδέν), πλὴν εἰ ἄρα μὴ ὁ οὐρανὸς αὐτοῖς
ἐπιπέσοι· φιλίαν γε μὴν ἀνδρὸς τοιούτου περὶ παντὸς τίθεσθαι. Ge-
ryonis nomine Alexandrum regem significari (?) coniecit Droysenus.

3

ἔπειτα πῶς
οὐ στέφανος οὐδεὶς ἐστὶ πρόσθε τῶν θυρῶν;

οὐ κνῖσα κρούει θινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας,
 Ἀμφιδρομίῳ ὄντων, ἐν οἷς νομίζεται
 5 ὅπτι᾽ ἄν τε τυροῦ Χερρόνησίτου τόμους,
 ἔψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἡγλαῖσμένην,
 πνίγειν τε παχέων ἀρνίων στηθύνια,
 τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνους,
 κοινῇ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια,
 10 πιλεῖν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστροφῶς,
 πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Athenaeus 9, 370c Ἀθήνησι δὲ καὶ ταῖς τετοκνίαις κράμβη
 παρεσκευάζετο, ὥς τι ἀντιφάρμακον εἰς τροφήν. "Εφίππος γοῦν ἐν
 Γηρυνόῃ φησὶν κτλ. 2. οὐδεὶς Dindf.] οὐδ' εἰς A. de ceteris cf.
 Eubul. 150.

4

καὶ συναγώγιμον

συμπόσιον ἐπιπληροῦσιν.

Athenaeus 8, 365c καλοῦσι δὲ τινα καὶ συναγώγιμα δεῖπνα,
 ὥς . . . "Εφίππος ἐν Γηρυνόῃ κτλ. 2. ἐπιπληροῦσιν Casaub.] ἐπι-
 κληροῦσιν A.

5

τούτῳ δ' ὁπότεν νάεται χώρας
 ἰχθύν τιν' ἔλωσ' οὐχ ἡμέριον,
 τῆς περικλύστου δ' ἁλίας Κρήτης
 μείζω μεγέθει, λοπὰς ἔστ' αὐτῷ
 5 δυνατὴ τούτους χωρεῖν ἑκατόν.

καὶ περιοίκους εἶναι ταύτη
 Σίνδους, Λυκίους, Μυγδονιάτας,
 Κραναοὺς, Παφίους. τούτους δ' ὕλην
 κόπτειν, ὁπότεν βασιλεὺς ἔψη
 10 τὸν μέγαν ἰχθύν, καὶ προσάγοντας,
 καθόσον πόλεως ἔστηκεν ὄρος,
 τοὺς δ' ὑποκαίνει, λίμνην δ' ἐπάγειν
 ὕδατος μεστήν εἰς τὴν ἄλμην,
 τοὺς δ' ἅλας αὐτῷ ξεύγῃ προσάγειν
 15 μηνῶν ὀκτὼ συνεχῶς ἑκατόν·
 περιπλεῖν δ' ἐπὶ τοῖς ἄμβωσιν ἄνω
 πέντε κέλητας πεντεσκάλμους,
 περιαγγέλλειν τε κούχ ὑποκαίνειν

Λυκίων πρυτάνεις· ψυχρὸν τοῦτί·
 20 *παύου φουσῶν, Μακεδῶν ἄρχων·*
σβέννυ Κελτούς, μὴ προσκαύσης.

Athenaeus 8, 346 f *τάχα δὲ καὶ ὑμεῖς ἐκόντες παρελίπετε ὡς ἱερὸν τινα ἰχθὺν τὸν παρ' Ἐφρίπῳ τῷ κωμωδιοποιῷ, ὃν φησὶ τῷ Γηρυόνη σκευάζεσθαι ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι διὰ τούτων λέγων κτλ.* 2. *ἔλωσ'* Dindf.] *ἔλωσιν* A. 3. *δαλίας* A. 5. *τούτους*] *Κνωσοὺς* Herwerd. Stud. crit. 86 (!). 6. *ταύτη*] *φασιν* Naber. Mnem. nov. VIII 249. *ταύτη Σινδοὺς* Schweigh.] *ταύτη εἰσὶν Ἰνδοὺς* A. *ταύτης Σιντούς* Droysen. de accentu nominis *Σίνδος* Meinek. Steph. Byz. 569, 27. 7. *Μυρδονιατάς* non sine dubitatione Schweigh. 11. *ὄρος, τοὺς δ'*] *ὄρος τῆσδ'*, Mein. ed. min. 17. *πεντεσκάλμους* Cobet. N. l. 775. 6] *πεντασκάλμους* A. cf. Hermipp. 34. 18. *τε κούχ* A] *τ' οὐχ* Schweigh. *ὑποκαίειν* A] *ὑποκάειν* Dindf. *κού παρακούειν* Schweigh. 19. *Λυκίων* Schweigh.] *λυκίων* A. 20. *παῦ οὖν* Cobet. V. 1.² 265 nusquam alibi inveniri *παύου* monens. 21. *σβέννυ Κελτούς* Schweigh.] *σβεννυκελτούς* A. *προσκαύσης* Schweigh.] *προσκλύσης* A. *πρὸς κλαύσης* Both. *σβέννυ, Κελτούς μὴ προσκαύσης* Mein. Anal. Ath. 153.

repetivit eclogam poeta Athenaeo teste (347 b) in *Peltasta* (fr. 19). non omnia sibi in his perspicua fuisse vel ipse Athenaeus indicat (347 b post eclogam ex *Peltasta* excerptam). propter miram rectae orationis in obliquam conversionem ante v. 6 nonnihil excidisse suspicatur Meinek. *Sindos* ad paludem Maeoticam habitasse idem adnotavit. *Σιντοὶ* Macedoniae fuerunt natio. 'Κραναοὺς quos dicat obscurum est. Droysenus Athenienses intellegebat. ii rectius dicerentur *Κραναῖοι*. Steph. Byz. *Κρανάη*.' pro *Παφίους* 'fortasse *Παρίους*'. Mein. 11. 'quantum urbis ambitus patet. Eurip. Hec. 16 γῆς ὁρίσματα.'

quae in obscurissima ecloga mihi emendari et explanari posse videntur, haec sunt. 2. *οὐχ ἡμεδαπὸν*. cf. Arist. Pac 220. Plat. Theag. 124 d. 5. *δυνατὴ πόντους χωρεῖν ἑκατόν*. 8. fortasse *Κρονίους, Ταφίους*. cf. *Κρόνιος πόντος* Bernhard. Dion. p. 32. v. 11 fortasse post v. 8 conlocandus: utique corruptus est. 12. fortasse *ὑποκάειν, τοὺς δ' ἐπάγειν λίμνην*. 13. *εἰς τὴν λεκάνην*. 18. *περιαγγέλλειν θ' ὑποκάουσιν*. 19. omittenda est alterius personae notatio: nam in eis quae sequuntur exponitur quid Lyciorum prytanes imperaverint: *ψυχρὸν τοῦτί*, i. e. haec piscis pars nondum mollita est. 20. *παῦσαι φουσῶν*, quia in illa parte calor iam nimius erat. 21. post *μὴ προσκαύσης* poeta fortasse addiderat *Ἑλλάδα πᾶσαν* vel *τὴν γῆν πᾶσαν*. *Μακεδῶν ἄρχων* Alexander rex videtur esse. quem, si in tantis tenebris restat coniectandi fiducia, poeta iocose adhortatur, ne contra ingens Persarum regnum quicquam moliatur, sed Gallicum periculum avertat, quo tota Graecia possit inflammari.

Titulus quomodo explicandus sit non constat. nam Casauboni quidem interpretationem (Sueton. Calig. 40 p. 413) refutavit Meinekius I 352.

6

ἔπειτά γ' εἰσιόντ', ἔὰν λυπούμενος
τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως,
ἐφίλησεν οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα
ὥσπερ πολέμιον, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις
5 χανοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν εὐθέως τ' ἀφείλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν ἀπέδειξεν ἴλεων.

Athenaeus 8, 363c ὅτι δὲ τὸν αὐτὸν ἴλεων καὶ ἱλαρὸν ἔλεγον δηλοῖ "Εφίππος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι "Εμπολή· περὶ ἐταίρας δὲ τινος λέγει κτλ. idem 13, 571e περὶ δὲ τῶν ἐταιρῶν "Εφίππος (εὐσχημος Α) ἐν "Εμπολῇ τάδε φησὶν κτλ. Eustathius 1411, 8 τις κωμικὸς εἰπὼν ὡς ἐκολάκευσεν οὐ συμπιέσασα τὸ στόμα ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίῳ χανοῦσα ὁμοίως. — 1. ἐπεὶ τὰ γ' Α 363. ἔπειτ' ἂν Mein. an ἔπειτά τ'? εἰσιόντα Α utrobique. λυπούμενοις (sic) Α 363. 2. ὑμῶν Α 571. ἡδέως, ἐφίλησεν Α 363] ἢ κατεφίλησεν Α 571. ἐφίλησέ τ' Mein. 4. πολέμιον Α 571] πολέμιος Α 363. 5. χανοῦσ' Mein.] χανοῦσα utrobique Α. ἦσε, παρεμ. Turneb.] ἦσε παρεμ. Α 363. ἦς ἔπαρεμ. Α 571. ἦσε, παρεμ. VL. 6. εὐθέως τε Α 571] εὐθέως Α 363. 7. λυποῦν Α 363] λοιπὸν Α 571.

πολέμιον v. 4 Meinekius utique corruptum censet. 5. pro ἦσε scribendum ὁμοίως ἔκυσε. neque v. 6 ἱλαρὸν verum esse credo: Athenaeus enim ἴλεων pro ἱλαρὸν Ephippum dixisse testatur, non utrumque ταυτολόγως coniunxisse. fortasse ἐποίησέ τ' εὐφρον' εὐθέως κτλ.

7

κοινωνεῖ γάρ, ὦ μειράκιον, ἢ
ἐν τοῖσιν αὐλοῖς μουσικῇ καὶ τῇ λύρᾳ
τοῖς ἡμετέροισι παιγνίοις· ὅταν γάρ εὖ
συναρμόσῃ τις τοῖς συνοῦσι τὸν τρόπον,
5 τόθ' ἢ μεγίστη τέρψις ἐξευρίσκεται.

Athenaeus 14, 617. 18 περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας... "Εφίππος ἐν "Εμπολῇ φησιν κτλ. 1. ἢ | ἐν Dindf.] ἦν Α. εὖ | ἢ 'ν Mein. in Ath. 2. αὐλοῖς — τῇ et 3. παιγνίοις Α. 4. συνοῦσιν οἱ τρόποι Mein. Anal. Ath. 296. . tum etiam συναρμόσασιν scribendum erat. mihi praeterea initio κοινωνεῖ ex Athenaei verbis τῆς κοινωνίας ortum et scribendum videtur συμφωνεῖ γάρ εὖ κτλ.

ΕΦΗΒΟΙ

8

χόνδρος μετὰ ταῦτ' εἰσῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον,
 φοινικίνου βῆκος τις ὑπανεώγγνυτο,
 ἱτρια, τραγήμαθ' ἦκε, πυραμοῦς, ἄμης,
 ὦων ἑκατόμβη. πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν.
 5 ἐμασώμεθ' οὕτως ἀνδρικῶς ὅσ' εἶχομεν.
 καὶ γὰρ παραμασύντας τινὰς παραβόσκομεν.

Athenaeus 14, 642e Ἐφιππος Ἐφήβοις κτλ. v. 2 idem 1, 29 d φοινικίου (sic) οἶνον μέμνηται καὶ Ἐφιππος κτλ. et Eustathius 1445, 48 τὸ γοῦν 'οἶνον φοινικίνου βῆκος τις ὑπανεώγγνυτο' οὐ πάννυ βραχὺ ἀγγεῖον τὸν βῆκον εἶναι δηλοῖ. v. 3. 4 Athenaeus 2, 58a Ἐφιππος κτλ. Eustathius 1063, 38 Ἀθήναιος . . πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. et 1205, 55 τὸ ὦων ἑκατόμβη, παιχθὲν παρὰ τινι παλαιῷ. 1. μετὰ ταῦτ' Jacobs. Add. Ath. 341] μετὰ τ' Α. εἰσῆλθεν Α. 2. φοινίκιον Α 642. 3. ἱτρια Α 642. τραγήμαθ' ἦκε Porson. Miscell. 246] τραγήματα 58. τραγήματα θῆκε Α 642. deinde πυραμοῦς αμης, 4. ὦων, εχναυομεν, 5. εμασωμεθ', οσειχομεν Α. 5. εὔ τε κἀνδρικῶς Dobr. Adv. II 349. 6. παραμασύντας Casaub.] παρὰ μασυλτας Α.

φοινίκινος οἶνος non a Phoenicia denominatus, sed a palmis (Mein.). cf. Bekker. Charicl. II 272. 6. nempe παραμασσηται gnaviter ne quid superesset adiuvabant.

9

οὐ κύλικας ἐπὶ τὰ δεῖπνα Χαιρήμων φέρει;
 Β. οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐριπίδης;

Athenaeus 11, 482bc ὅταν δὲ Ἐφιππος ἐν Ἐφήβοις λέγῃ κτλ., οὐ τὸν τραγικὸν λέγει ποιητὴν, ἀλλὰ τινὰ ὁμώνυμον αὐτῷ (Εὐριπίδην), ἦτοι φίλοιονόν τινα ἢ αἰτίαν ἔχοντα οὐ χρηστήν, ὥς φησὶν Ἀντίοχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδία κωμωδουμένων ποιητῶν. cf. 16, 5. Anaxandr. 32. 'Chacremone[m] dicere videtur tragicum'. Mein. 2. B. add. K.

10

φιάλην ἑκατέρω
 ἔδωκε κεράσας ζωρότερον Ὀμηρικῶς.

Athenaeus 10, 423d Ἐφιππος Ἐφήβοις (ἐφηβῶς Α) κτλ. 2. ἔδωκεν Α.

ΚΙΡΚΗ

11

οἶνον πίσις ἂν ἀσφαλέστερον πολὺ

ὕδαρῃ. B. μὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ τρία καὶ τέτταρα.

A. οὕτως ἄκρατον, εἶπέ μοι, πῖει; B. τί φῆς;

Athenaeus 10, 430f Ἐφίππος ἐν Κίρκῃ τρεῖς πρὸς τέτταρας κτλ. 1. πίοις A. 2. ὕδαρῃν Λ. 3. πῖει Dindf.] πῖμι A.

Ad *Circen* aut Ephippi aut Anaxilae pertinere videtur fragmentum adespoton Etym. m. 592, 40.

ΚΥΔΩΝ

Zenobius 2, 42 αἰετὶς ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοιμῶν· παρόσον ὁ Κορίνθιος Κύδων φιλοξενώτατος ἐγένετο. cf. Diogen. 8, 42. Macar. 1, 32. Apostol. 16, 59. Phot. τίς ἐν Κύδωνος. Suid. τίς et αἰετὶς. Meinek. I 353.

12

θύννον τεμάχῃ, γλάνιδος, γαλεοῦ,
ρίνης, γόγγρου, κεφάλου, πέρκης,
σαῦρος, φυκίς, βρίγκος, τρίγλη,
κόκκυξ, φάγρος, μύλλος, λεβίας,
5 σπάρος, αλολίας, θρίττα, χελιδών,
καρίς, τευθίς, ψῆττα, δρακαινίς,
πουλυπόδειον, σπητία, ὀρφῶς,
κωβίος, ἀφύαι, βελόναι, κεστρεῖς.

Athenaeus 7, 322 d Ἐφίππος δ' ἐν Κύδωνι πολλῶν καὶ ἄλλων ἰχθύων κατάλογον ποιούμενος καὶ τοῦ σαύρου μνημονεύει διὰ τούτων κτλ. v. 4 — 7 (μύλλος — ὀρφῶς) habet etiam Mnesimachus 4, 31 sq. Athen. 9, 403 b et v. 4 — 6 (μύλλος — τευθίς) idem Athen. 7, 329 d. 2. κεφάλου Mein.] κεφαλῆς A. 3. σαῦρος Dindf.] σαυρός A. φυκίς] φυκία φυκίς A qui statim βριγκος. βρίγκος A 403. 4. φάγρος] σαργός K. cf. Philyll. 13, 3. Matron. Athen. 4, 135 f (60). neque enim credo positionem debilem admissam esse ab Ephippo. μύλλος Dindf.] μύλος A. 5. σπάρος L] πάρος A 322. σπάρος, σκάρος A 403. θρίττα A 322] θραῖττα A 329 et 403. 7. πουλυπόδειον Dindf.] πουλυπόδιον A 322. πολυπόδιον A 403. — 8. dactylus cum anapaesto coniunctus raro quidem invenitur, sed non intolerabilior est proceleusmatico Arist. Nub. 916, ubi cf. quae adnotavimus.

13

καὶ μετὰ δεῖπνον κόκκος . . .
ἐρέβινθος . . . κύαμος,
χόνδρος, τυρός,
μέλι, σησαμίδες, βράχος, βρυγμός,

5 μνοῦς, πυραμίδες, μήλον, κάρουν,
γάλα, κανναβίδες, κόγχαι, χυλός,
Διὸς ἐγκέφαλος.

Athenaeus 14, 642e Ἐφίππος... ἐν Κύδωνι κτλ. v. 3—6 Eustathius 948, 38 Ἐφίππος συναριθμεῖ καὶ χόνδρον, πυρόν, μέλι, σησαμίδας καὶ κανναβίδας. v. 4 Athenaeus 14, 646f μνημονεύει αὐτῶν (τῶν σησαμίδων) καὶ Ἐφίππος ἐν Κύδωνι. lacunas indicavit Dindorfius. κόκκος Κνίδιος, ἐρέβινθος, ἀχράς, βολβός explet Meinekii conl. Eubul. 128. displicet tamen syllaba brevis in exitu v. 1.

sunt mensae secundae convivii fr. 12 descripti. 4. σησαμίδες Eupol. 163. pro βράχος scrib. βάτραχος ex Mnesimacho 4, 37. cf. Antiphan. 132, 5. Anaxandr. 41, 50. rana non inter pisces, sed inter τραγήματα numeratur, ut κόγχαι v. 6. pro βρυγμός fortasse βότρυνες et pro μνοῦς scrib. ζοῦς, Alexid. 127, 6. 5. πυραμίδες ut πυραμοῦς placentae genus. 6. κανναβίδες sunt cannabis semen. Plin. N. h. 19, 175 semen eius in Italia eibus est. conditur quippe duratque in urceis vel anni spatio. Mein. χυλός, cf. Cratin. 297. 7. Zenob. 3, 41 Διὸς ἐγκέφαλος· ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων ἡ παροιμία τέτακται. Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ βίων φησὶ τὰ πολυτελεῖ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλον καλεῖσθαι (Clearch. Athen. 12, 514e). Diogenian. 4, 24. Plutarch. Prov. 1, 63. Apostol. 6, 19. Hesych. Suid. Διὸς ἐγκέφαλος.

ΝΑΤΑΓΟΣ

14

ἔπειτ' ἀναστὰς εὖστοχος νεανίας
τῶν ἐξ Ἀκαδημείας τις ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
Βρυσσωνοθρασυμαχειοληψικερμάτων
πληγείς ἀνάγκη, ληψιλογομίσθῳ τέχνῃ
5 συνῶν τις, οὐκ ἄσκεπτα δυνάμενος λέγειν,
εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξύστ' ἔχων τριχώματα,
εὖ δ' ὑποκαθίεις ἄτομα πώγωνος βάθῃ,
εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπὸ ξυρόν,
κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν,
10 ὄγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος,
σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ,
ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός'.

Athenaeus 11, 509c Ἐφίππος ἐν Ναυαγῷ (ναυαγῶ A) Πλάτωνα τε αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων τινὰς κεκωμώδηκεν ὥς καὶ ἐπ' ἀργυρίῳ συκοφαντοῦντας, ἐμφαίνων ὅτι καὶ πολυτελεῶς ἡσκούντο καὶ

ὅτι τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποι-
οῦντο. λέγει δὲ οὕτως κτλ. 1. ἔπειτ' ἀναστὰς Iacobs. Add. Ath.
278] ἐπεὶ καταστὰς Α. εὐστοχος] εὐτροχος Dobr., εὐστομος Mein.
'si quid mutandum est'. 2. Ἀκαδημίας Dindf.] ἀκαδημίας Α.
cf. quae ad Arist. Nub. 1005 adnotavimus. ὑποπλατωνικός Mein.
conl. ὑπατιτικός Tim. Sill. 19, 3. ὑπὸ Πλατωνικο | βρυσωνο — κερ-
μάτων | πλ. ἀνάγκης, λεπτολογ. τ. | συνῶν τε κοῦκ Herwerd. Anal.
crit. 36. 7. 3. sic Mein.] βρύσων-ὁ θρ. Α. 4. ληψιλογομίσθω
Mein.] ληψιγομισθῶ Α, qui ἀναγκη et τέχνη. διψιλογομίσθω Mein.
in Athen., quod διψολογ. scribendum erat. 5. συνῶν τις] συνε-
τοῖσιν Iacobs. 6. μαχαίρα ξύστα Α. 7. δὲ ὑποκαθιέῖσα τομα Α.
corr. Scaliger ap. Grot. 8. πεδίλω Α. πόδα Scal.] πολλὰ Α. τι-
θεῖς] δεθεῖς Wyttenb. Plut. VI 442 (at debebat δεδεμένος). ξυρόν]
σφυρόν Casaub. ὑποξύλω Dobr., πέδιλον ὑπόξυλον interpretans co-
thurnum basi lignea instructum. at quis credat hominem elegan-
tem et delicatum talibus uti? 11. ἐπικαθεῖς Α.

narrationem similem esse Arist. Eccl. 427 indicavit Meinek.
2. Theopompus Chius Platonem reprehendens Athen. 508c τοὺς
πολλοὺς, φησί, τῶν διαλόγων ἀχρεῖους καὶ ψευδεῖς ἂν τις εὖροι,
ἄλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους, ὅντας ἐν τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν,
ἐνίοις δὲ καὶ τῶν Ἀντισθένης, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Βρύσωνος
τοῦ Ἡρακλεώτου. commemoratur etiam Aristot. Rhet. 3, 2 p. 1405 b 9.
Plat. Epist. 13, 360c. *Thrasymachus* Chalcedonius notus ex Pla-
tonis Republica et Phaedro (261c. 266c. 267c. 271a). cf. Aristot.
Rhet. 2, 23 p. 1400 extr. post. v. 8 Dobraeus versum excidis-
suspicatur hac sententia εὖ δὲ περιδούμενος ἄρθρα. 11. Arist.
Eccl. 150 διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ. 12. ἀλλότριον ab
ἔλεξεν pendet. ac scribendum ἀλλότριον —, ὥς ἐμοί, λόγον ἔλεξεν.
cf. Soph. Ant. 1161. Bekk. Anecd. 74, 3. Toup. Suid. I 454.
Eurip. Ion. 1519.

necessariae videntur hae emendationes: 2. τῶν — ὑπὸ Πλά-
τωνα τῶν | Βρ. — κερμάτων |, πληγαῖς ἀνάγκης μαψιλογ. τέχνη |
συνῶν τε κοῦκ κτλ. πληγαῖς ἀνάγκης, i. e. paupertate coactus.
8. πεδίλω — ὑψιξύγῳ | κνήμαις κτλ., alte ad suras ligato.

ΟΜΟΙΟΙ Η ΟΒΕΛΙΑΦΟΡΟΙ

Sic Fritzschius Quaest. Arist. I 74. — cf. quae ad Antiphanis
'Ομοίους adnotavimus, Usener. Mus. Rhen. XXVIII 405 sq. Lobeck.
Phryn. 646. 7. Pollux 6, 75 ὀβελία ἄρτοι, οὓς εἰς Διονύσου ἔφερον
οἱ καλούμενοι ὀβελιαφόροι, ἐκ μεδίμνου ἐνὸς ἢ δυοῖν ἢ τριῶν τὸ
μέγεθος, δι' ὀβελίσκων τινῶν εἰργμένους, ἀφ' ὧν καὶ τοῦνομα.
Pherecr. 55. Aristoph. fr. 103. (440.)

15

ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς·

ἅπαν γὰρ ἱκανόν ἐστι. Β. φράζε δή ποτε.

- Α. μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως. ὅτι ἂν ἦ, ὁσίας ἔνεκ' ἀρκεῖ τευθίδια, σηπίδια,
 5 καὶ κάραβός τις ἦ λαβεῖν, εἰς ἀρκέσει
 ἢ δὴ ἐπὶ τὴν τράπεζαν. ἐγγελεύδια
 Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται· τούτων λαβέ,
 ἀλεκτρονίου, φάττιον, περδίκιον,
 τοιαῦτα. δασύπους ἂν τις εἰσέλθῃ, φέρε.
 10 Β. ὡς μικρολόγος εἶ. Α. σὺ δέ γε λίαν πολυτελής.
 πάντως κρε' ἡμῖν ἔστι. Β. πότερ' ἔπεμψέ τις;
 Α. οὐκ ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή. Β. τὸ μοςχίον
 τὸ τῆς Κορώνης αὔριον δειπνήσομεν.

Athenaeus 8, 359 a ἡδιστος δ' ἐστὶ καὶ ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἐφίππῳ) ἐν τοῖς Ὀβελιαφόροις νεανίσκος κατασμικρύνων ἅπαντα (i. e. qui semper diminutivis formis utitur) τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν καὶ λέγων ὧδε κτλ. v. 13 Athenaeus 359 d εἶπατέ μοι τίνι ἐννοία ὁ Ἐφίππος ἐν τοῖς προειρημένοις ἔφη 'τὸ μοςχίον τὸ τῆς Κορώνης αὔριον δειπνήσομεν'. ἐγὼ γὰρ οἶμαι ἱστορίαν τινὰ εἶναι καὶ ποθῶ μαθεῖν. καὶ ὁ Πλούταρχος ἔφη 'Ροδιακὴν εἶναι λεγομένην ἱστορίαν, ἣν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποστοματίζειν οὐ δύνασθαι τῷ πάνυ πρὸ πολλοῦ ἐντετυχηκέναι τῷ ταῦτα περιέχοντι βιβλίῳ. 2. ἅπαν Dindf.] ἅπαντα Α. ἅπαντα γὰρ ἰκάν' ἐστὶ Porson. φράζε δή ποτε VL] φράζεο δέ ποτε Α. φράζε δ' ὅτι ποτέ Dindf. φράζ' ὧ δέσποτα Hanov. Exerc. crit. 126. φράζε δέσποτα Cobet. N. l. 118. 3. καθαρείως C] καθαρίως Α. ἂν ἦ, | ὁσίας ἔνεκ' Casaub. ἀνοησίας ἔνεκα Α. in interpungendo secutus sum Bergkium Mein. II 1051. 6. ἢ δὴ, non ἢδὴ Α. ἐγγελεύδια Β] ἐγγελεύδια Α. 7. Θήβηθεν Palmer. Exerc. 510] Θήβη μὲν Α. τούτων Jacobs Add. Ath. 195] ἐκ τούτων Α. ἔρχεθ'· ἐν τούτων Mein. cf. Cobet. 9. non recte Bergkium τσαῦτα. alia id genus dicit. ἂν τις εἰσέλθῃ Porson.] ἐάν τις ἐπέλθῃ. cf. Diphil. 32, 24 λαγώς τις εἰσελήλυθε. 10. δέ γε Casaub.] λέγε Α. 11. κρε' Dindf.] κρεσ Α. 12. ἔθυσεν ἡ γυνή Grotius Excerpt. 823] εὐθύσεινηγυνή Α. Β. add. Dobr. μόσχιον Α. cf. Eubul. 110. Nicostr. 6. Mnesim. 3, et de syntaxi v. 5 Eupol. 139, 2. 11. κρέα dicit carnes bubulas, agninas cet. 13. Theocleam meretricem, cui cognomen erat *Corone*, significari arbitratur Meinek. cf. Philet. 9. Athen. 13, 583 e. 587 b sq.

16

Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δέοι
 καὶ Δημοφῶντος ἅττ' ἐποίησεν εἰς Κότυν,
 ῥήσεις τε κατὰ δεῖπνον Θεόδωρός μοι λέγοι,
 Λάχρητί τ' οἰκῆσαιμὶ τὴν ἐξῆς θύραν,
 5 κυμβία τε παρέχοιμ' ἐστιῶν Εὐριπίδῃ.

Athenaeus 11, 482 d "Εφίππος ἐν Ὀμοίοις ἢ ἐν Ὀβελιαφόροις κτλ. 1. δὲ] δ' εἰ Mein. δὲ δράματ' εἰ Bergk. R. c. Att. 86. 2. αὐτ' ἐποίησεν Petit. Misc. 7, 5] ατεποίησεν A. Κόνυν Casaub.] κοτύλην A. 3. κατὰ] παρὰ Herwerd. Mnem. nov. IIII 315. δεῖπνον Pors. Miscell. 242] τὸ δεῖπνον. Θεόδωρος Mein.] Θεώρος. frustra adversatur Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 322 n. 1. μοι λέγοι] ἃς λέγει K. 4. Ἀρχητὶ τ' οἰκῆσαιμι Porson.] λητι τοικῆσαιμι A. 5. Εὐριπίδῃ Dobr. in Pors. Miscell.] εὐριπιδῆσ A.

ecloga similis videtur aut Arist. Ran. 151 sq. aut Lys. 233-236. si Lysistratae, retinendum in v. 1 quod codex praebet. — Dionysii maioris, Syracusanorum tyranni, tragoediae haud paucis Atheniensium videntur placuisse. Mein. I 362. Aelian. V. h. 13, 18 Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος τραγωδίαν μὲν ἡσπάζετο καὶ ἐπῆνει καὶ οὖν καὶ δράματα ἐξεπόνησε τραγικά, ἀλλοτρίως δὲ πρὸς τὴν κωμωδίαν διέκειτο. cf. Diodor. 15, 74. Demophon aliunde non cognitus. alios Diodorus 15, 26 et Demosthenes in orationibus 27. 28. 29 commemorant. Cotys est Thraciae rex, Iphicratis socer. cf. Anaxandr. 41. 3. Theodorus nobilissimus est tragoediarum actor Philippi regis aetate. Demosth. 19, 246 saepe Antigona egisse narratur. Aristot. Pol. 7, 17 Θεόδωρος ὁ τῆς τραγωδίας ὑποκριτὴς οὐθενὶ πώποτε παρήκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν, οὐδὲ τῶν εὐτελῶν ὑποκριτῶν, ὥς οἰκειομένων τῶν θεατῶν ταῖς πρώταις ἀκοαῖς. Rhet. 3, 2 οἷον ἢ Θεοδώρου φωνὴ πέπονθε πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ὑποκριτῶν· ἢ μὲν γὰρ τοῦ λέγοντος ἔοικεν εἶναι, αἱ δ' ἄλλότριαι. Plutarch. Mor. 18c ψόφον τροχίλιας . . . ἀκούοντες . . . δυσχεραίνομεν, ἐὰν δέ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται, καθάπερ . . . Θεόδωρος τὰς τροχίλιας, ἡδόμεθα. quod Ephippus eum irridet, simultati adscribendum est comicorum et tragicorum. ῥῆσιν λέγει histrio, non poeta. 4. Lachetes illa aetate quattuor quos sciam fuerunt: dux navalis, Epaminondae Ol. 104, 1 adversarius (Diodor. 15, 79); Leuconoeensis Plut. Mor. 850e, quamquam is fortasse Ephippi non aequalis erat; Melanopi f., ob peculatus crimen in carcerem coniectus, [Demosth.] Epist. 3, 1480 R. (960, 39 Tur.); denique Eteobutades, Demeae pater, Alexid. 201. quis eorum significetur nescio. de Euripide potore cf. 9. Anaxandr. 32.

ΠΕΛΤΑΣΤΗΣ

Titulus fortasse ad inventum illud Iphicratis referendus est, de quo cf. Diodor. 5, 44. Corn. Nep. 11, 1, 3. 4 cum eis quae adnotavit Nipperd. — eodem nomine etiam Eriphi fabula ferebatur.

οὐ Μενεκράτης μὲν ἔφασκεν εἶναι Ζεὺς θεός;
Νικόστρατος δ' ἀργεῖος ἕτερος Ἡρακλῆς;

Athenaeus 7, 289ab Μενεκράτης ὁ Συρακόσιος, ὁ Ζεὺς ἐπικαλούμενος... ὡς μόνος αἴτιος τοῦ ζῆν τοῖς ἀνθρώποις γινόμενος διὰ τῆς αὐτοῦ ἰατρικῆς. τοὺς γοῦν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ... συγγράφεσθαι ἠνάγκαζεν ὅτι ὑπακούσονται αὐτῷ δοῦλοι περισωθέντες. καὶ ἠκολούθουν ὁ μὲν τις Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων καὶ καλούμενος Ἡρακλῆς· Νικόστρατος δ' ἦν οὗτος ὁ Ἀργεῖος... μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἐφιππος ἐν Πελταστῇ λέγων ὧδε κτλ. 1. Ζεὺς Schweigh.] ὁ Α. ὁ Θεῶν Θεός Mein. Ζεὺς νέος deleto μὲν Herwerd. Stud. crit. 5. 2. ἀργεῖος Dindf.] ὁ ἀργεῖος Α.

Plutarch. Ages. 21 Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεῖ Ἀγησιλάῳ χαίρειν· ἀντέγραψε Βασιλεὺς Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. idem de Philippo narrat Athen. 7, 289d. Diodor. 16, 44 Ἀργεῖοι (regi Persarum contra Aegyptios Ol. 107, 2) τρισχιλίους στρατιώτας ἐξέπεμψαν, στρατηγὸν δὲ... τοῦ βασιλέως κατ' ὄνομα Νικόστρατον αἰτησαμένου συνεχώρησαν. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πρᾶξι καὶ βουλευσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἐμιμείτο τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας καὶ λεοντὴν ἐφόρει καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 428 sq.

18

ἐνθ' ὄνων ἵππων στάσεις
καὶ γεύματ' οἴνων.

Athenaeus 9, 380f Ἐφιππος ἐν Πελταστῇ κτλ. 1. ἵππων Mein.] ἵππων τε Α. 2. γεύματ' Mein.] γεύματα Α.

19

τοιαῦθ' ὕθλων δειπνεῖ καὶ ζῆ
θαυμαζόμενος μετὰ μειρακίων,
οὐ γινώσκων ψήφων ἀριθμούς,
σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἔλκων.

Athenaeus 8, 347b οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι τὰ αὐτὰ ταῦτα (fr. 5) εἴρηκεν ὁ Ἐφιππος καὶ ἐν Πελταστῇ τῷ δράματι, ἐν ᾧ καὶ ταῦτα ἐκείνοις ὑποτίεταται κτλ. εἰς τίνα δὲ ταῦτ' ἀποτεινόμενος Ἐφιππος εἴρηκεν ὥρα σοι ζητεῖν, ᾧ καλὲ Οὐλιανέ, καὶ διδάσκειν ἡμᾶς. 1. ζῆ Α. — coniung. ζῆ μετὰ μειρακίων. 3. Arist. Vesp. 656 λόγισαι φάυλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός. Becker. Charicl.² II 35. magis perspicue dixisset ψήφοις ἀριθμεῖν. eundem Macedonum ducem dici atque in fr. 5 Meinekii est opinio, quae mihi quidem prorsus incredibilis videtur. sed nullam habeo probabiliorem.

ΣΑΠΦΩ

20

ὅταν γὰρ ὦν νέος
 ἀλλότριον ἐλθὼν ὄψον ἐσθίειν μάθη,
 ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβάλλῃ βορᾷ,
 διδόναι νόμιζ' αὐτὸν σὺ τῆς νυκτὸς λόγον.

Athenaeus 13, 572c καλῶς δὲ περὶ τῶν τοιούτων (πόρωνων) "Εφίππος ἐν Σαπφοῖ φησιν κτλ. 2. ἐλθὼν Grotius] εἰσελθὼν A. neutrum scripsit poeta. ἐσθίῃ μάτην Mein. Anal. Ath. 357 conl. Menand. 173, 2. 3. προσβαλλῇ A. προσβαλεῖν et τοῦτον διδόναι νόμιζε Cobet. V. 1.² 621. 2. *eum puta rationem reddere quid noctu faciat*. Aeschin. 1, 75 τί χορὴ λέγειν ὅταν μειράκιον νέον καταλιπὼν τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις νυκτερεύῃ, τὴν ὄψιν ἐτέρων διαφέρων, καὶ πολυτελεῇ δεῖπνα δειπνῇ ἀσύμβολον.

ΦΙΛΤΡΑ

Meretricis nomen (Athen. 7, 286e), fortasse eiusdem, de qua Lysias Athen. 13, 586e Φιλύρα ἐπαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὔσα. Meinek. I 353.

21

παππία, βούλει δραμῶν
 εἰς τὴν ἀγορὰν κᾶτ' ἀγοράσαι μοι —; B. φράζε τί.
 A. ἰχθυῖς φρονοῦντας, ὧ πάτερ. μὴ μοι βρέφη.
 B. οὐκ οἶσθ' ὅτι τὰργύριον ἐστ' ἰσάργυρον;

Athenaeus 8, 358. 9 ἐκφάνλιζων δὲ καὶ "Εφίππος (φίλιππος A) τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων ἐν Φιλύρᾳ φησί κτλ. v. 2 Eustathius 1720, 54. 1. παππία Schweigh.] παπία A. 2. κᾶτ' ἀγοράσαι Mein.] καταγοράσαι A. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 409. τι sine accent. A. 4. ὅτι A. ἐστ' ἰσάργυρον Heringa Observ. 276] ἐσθ' εἰς ἄργυρον A. manifesto corruptum est τὰργύριον, natum ex eo quod sequitur. scribendum τοῦ ψάριον (ἰχθυῖς).

φρονεῖν dicuntur πάντες οἱ ἐν ἡλικίᾳ. hinc factum est ut inter se opponerentur βρέφος εἶναι, νήπιον, παιδάριον et φρονεῖν, quemadmodum dicitur ἤρχετο φρονεῖν Isae. 9, 20'. Cobet. Mnem. IIII 274.

22

πότερον ἐγὼ
 τὴν βατίδα τεμάχῃ κατατεμὼν ἔψω — B. τί φῆς;
 A. ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω; B. Σικελικῶς.

Athenaeus 7, 286c "Εφίππος ὁ καμφοδιοποῖς ἐν Φιλύρᾳ δράματι (ἐταίρας δ' ὄνομα ἢ Φιλύρα) κτλ. 2. B. add. Mein. in Athen.

nam *A* post ἔψω orationem abrumpit alterius responsum exspectans; *B* autem, ex πότερον recte concludens interrogationem ut bipartitam nondum esse finitam, tacere alterum miratus quaerit τί φής; Archestr. Athen. 286 d καὶ βατίδ' ἐφθῆν ἔσθε. 3. πῶιδ' σοι Elmsl. Ach. 300.

23

ὥς σκαιὸς εἰ κᾶγροικος αἰσχροεπῶν· ἔα,
ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς.

Athenaeus 13, 571a κατὰ τὴν Ἐφίππου Φιλύραν. 1. καὶ ἄγροικος *A*. ἔα, ἐπαρίστερ' Dindf.] επαρισστερα *A*. 2. γλῶσσαν *A*. — cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 1567.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

24

κάρνα, ῥόας, φοίνικας, ἔτερα νώγαλα,
σταμνάριά τ' οἶνου μικρὰ τοῦ φοινικίνου,
ῥάρια, τοιαῦθ' ἔτερα πολλὰ παίγνια.

v. 1. 2 Athenaeus 1, 29 d φοινικίου οἶνον μέμνηται καὶ Ἐφίππος κτλ. v. 2. 3 idem 2, 57 e Ἐφίππος κτλ. v. 1 Eustathius 1163, 26 καὶ τρισυλλάβως νώγαλα, οἶον κτλ. 1. ῥόας Dindf.] ῥοιάς. νώγαλα Casaub.] νωγαλίσματα. 2. μικρὰ deest 29. φοινικίνου Mein.] φοινικικοῦ. cf. 8. Antiphan. 65.

25

οἶνον σε πλῆθος πόλλ' ἀναγκάζει λαλεῖν.
B. οὐκοῦν μεθύοντάς φασι τάληθ' ἡ λέγειν.

Athenaeus 2, 38 b φησί που Ἐφίππος κτλ. an οὔκουν — λέγειν;

26

ὥς ἐγὼ σκιρτῶ πάλαι,
ὄπον ῥοδόπνοα στρώματ' ἔστι, καὶ μύροις
λοῦμαι ψακαστοῖς.

Athen. 2, 48 bc φησὶν Ἐφίππος. indicavit H. Iacobi Mein. V cxcvi. 3. μύροις | λοῦμαι Boisson.] λούομαι μύροις. fortasse ἔστ', ἀλείφομαι | μύροις ψακ. Arist. Plut. 529 μύροιςιν μυρίσαι στακτοῖς.

27

ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες ἀποπνέξαιμι σε.

Athenaeus 2, 60e. 61a (τῶν μυκήτων) εἰσὶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι.

οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσιν . . . "Εφίππος κτλ. ὥσπερ οἱ] ὥσπερ εἰ
Mein. μύκητες] μύκης τις K. (*wie ein Giftpilz*).

28. 29

φιλω̃ γε πρᾶμνιον οἶνον Λέσβιον.

πολλή δὲ Λεσβία σταγὼν ἐκπίνεται.

Athenaeus 1, 28f "Εφίππος κτλ. 2. ἐκπίνεται] ἐκπίνεται ἄγαν,
quod ex nomine quod sequitur Ἀντιφάνης ortum esse suspicatur
Meinek. ἄγαν φιλω̃ γε v. 1 Jacobs. Add. Ath. 26. φιλω̃ γέ τοι
πρᾶμνιον Mein. sine dubitatione scribo φιλω̃ γέροντα πρᾶμνιον
κτλ. cf. Eubul. 124. 5. Alexid. 167, 5. Aristoph. fr. 579, 3.

ΑΝΑΞΙΛΑΣ

Meinek. I 406 sq. — cum Atheniensis sit genere, miror non
potius Ἀναξίλων dici.

ΛΙΓΡΟΙΚΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀγροίκον adnotantur.

1

ἐπιτριῶσαι

ὥς ἐπιδευτεῶσαι. Ἀναξίλας Ἀγροίκοι. Bekker. Anecd. 93, 18.
neutrum alibi inveniri memini. dici videntur usurae pecuniae. cf.
Xenoph. Vect. 3, 9. Harpocr. ἐπιτρίταις. pecuniam ita mutuam
dare, ut usurae sint $33\frac{1}{3}$ centesimarum. Boeckh. Oec. Att. I 135. 6.

ΑΝΤΙΔΟ . . .

Cf. Meinek. I 407.

2

κροταλίζειν

ἀντί τοῦ κροτεῖν. Ἀναξίλας Ἀντιδο. . . Bekker. Anecd. 103, 9.
verbum exstat apud Homerum et Herodotum; Attici videntur abs-
tinuisse.

ΑΤΛΗΤΗΣ

3. 4

ὔδατός τε λακκαίου. B. παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι
νόμιζ' ὑπάρχειν.

ἴσως τὸ λακκαῖόν γ' ὕδωρ ἀπόλωλεν.

Athenaeus 3, 124f λακκαίου ὕδατος μνημονεύει Ἀναξίλας ἐν Ἀύλητῇ οὕτως· ὕδατος — ὑπάρχειν. καὶ πάλιν ἔσως ατλ. 1. B. add. Mein. τουτί γέ Dindf.] το τι γε A. σοι τουτογι Elmsl. Arist. Ach. 108 (auct.). fortasse tamen eidem personae haec tribuenda ὕδατος γε λακκαίου παρ' ἐμοῦ ποτόν γέ σοι ν. ὅπ. 2. νόμιζε A. 3. γε A. ἀπόλωλέ σοι Mein. an ἀπόλωλε νῦν?

ΒΟΤΡΥΛΙΩΝ

Βοτρυλίων an Βοτρυδίων fabulae nomen fuerit dubitatur. Meinek. I 407. 8. an Βουταλίων? cf. cognom. Antiphanis fabula.

5

οὐκ ἂν γ' ἐμοὶ τουτὶ γένηται κεράμινον.

Pollux 10, 190 Ἡρόδοτος δὲ καὶ κεραμίνην κύλικα ἔφη. καὶ ὁ Ἀναξίλας Βοτρυλίῳ κτλ.

6

Diogenes Laert. 3, 28 χλευάζει δ' αὐτὸν (Πλάτωνα) καὶ Ἀναξίλας ἐν Βοτρυλίῳ.

7

συνήλικα

Ἀναξίλας Βοτρυλίῳ. Bekker. Anecd. 113, 22. ad Bast. Epist. crit. 150 relegat Bekkerus p. 1077.

ΓΛΑΤΚΟΣ

8

δεκατῶναι

οἱ τούτοις (τοῖς δεκατωνίοις) ἐφεστηκότες ... ὥς Ἀναξίλας ἐν Γλαύκῳ. Pollux 9, 29.

ΕΤΑΝΔΡΙΑ

Bekker. Anecd. 257, 13 ἀγών τις εὐανδρίας τοῖς Παναθηναίοις ἀρόμενος, οὗ κοινωνεῖν οὐκ ἔξῃν τοῖς ξένοις. Meinek. I 408. de tempore cf. quae ad Antiphanis Νεοττίδα adnotantur.

9

καὶ τὰς παλαιστρας σοι μὰ τὴν γῆν μὴ σύ γε
δῶς, ἀλλ' ἀπόδος. B. καὶ δὴ φέρουσ' ἐξέρχομαι.

Athenaeus 6, 224a Ἀναξίλας ἐν Εὐανδρία (εὐανδρεία A) κτλ. 1. παλαιστρας σοι] παλάθας ἐμοὶ Casaub. Hesych. παλάθη· ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θείσις. et παλάθαι· σύκων μαζία. Phot. παλάθαι· μαζαὶ σύκων. Meinek. καὶ τὰς παλάθας δώσω. B. μὰ τ. γ. κτλ. at talia quae celeriter consumuntur non possunt eadem reddi. fortasse καὶ τὸ σπάλαθρον δώσω. B. μὰ τ. γ. κτλ. Pollux 7, 22 σπάλαθρον τὸ

ἐργαλεῖον, ὃ οἱ νῦν σκάλευθρον. cf. 10, 113 et de antitheto Antiph. 169. Alexid. 7. 209. Andocid. 2, 22. 3.

ΙΩ

Titulus dubius. cf. fr. 33. Meinek. I 469.

ΚΑΛΥΨΩ

Cf. Meinek. I 407.

10

παραγεύσεται σοι πρῶτον ἢ γραῦς τοῦ ποτοῦ.

Athenaeus 4, 171. 2 Ἀναξίλλας ἐν Καλυψοῖ φησὶν κτλ. παραγεύσεται et ποτου A. scrib. προγεύσεται. Cinesiam cautiorem factum eis quae apud Circeen perpressus sit (cf. fr. 11 et 13) poculumque oblatum attingere nolentem a Calypso confirmari censet Bergk. R. c. Att. 404 not. cf. fr. 13 cum adnot.

11

δύγχος φορῶν ὕειον ἡσθόμην τότε.

Athenaeus 3, 95 b Ἀναξίλλας . . . ἐν Καλυψοῖ κτλ. Cinesiam quid a Circe perpressus sit apud Calypso narrare censet Bergk. sed haec prorsus incerta sunt. Καλυψοῖ Casaub.] καμψοῖ P, καλυψοῖ, sed ita ut καμψοῖ legi possit, A.

ΚΙΡΚΗ

Cf. Meinek. I 407. 227. 8.

12

τοὺς μὲν ὀρειονόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ἡλιβάτους,
τοὺς δὲ πάνθηρας, ἄλλους ἀγρώστας λύκους,
λέοντας.

Athenaeus 9, 374 ef Ἀναξίλλας δ' ἐν Κίρκῃ καὶ ἀρσενικῶς εἵρηκε τὸν δέλφακα καὶ ἐπὶ τελείου τέθεικε τοῦνομα εἰπῶν κτλ. 1. ὀρειονόμους Bergk.] ὀρεινόμενος A. ἡλιβάτους Mein.] ὑλιβάτους A. cf. Antiphan. 133, 3. ἀνυληβότας ex Hom. Od. 10, 241 Lobeck. Phryn. 637, χιληβότας Paralip. 80. μεσπιλοβότας K. conl. Od. 10, 242 cum Amphid. 38, 3. sed ne ὀρειονόμους quidem sues esse comperi; fortasse ἐλειονόμους. nisi forte in conlocatione verborum Athenaeus aliquid turbavit, Anaxilas autem scripsit τοὺς μὲν ὑμῶν π. δ. μεσπιλοβ., | τοὺς δὲ π. ὀρειονόμους, ἄλλους δ' ἀγρ. κτλ. cum versus 2 sit tetr. creticus, v. 3 καὶ vel ἢ λέοντας Mein. — Eurylochum de sociorum casu narrare arbitratur Lobeckius.

13

δεινὸν μὲν γὰρ ἔχονθ' ὑὸς
 ῥύγχος, ᾧ φίλε Κινησία.

Athenaeus 3, 95 b Ἀναξίλας δ' ἐν Κίρκῃ κτλ. Κινησία, ex quo tota pendebat Bergkii quam commemoravimus fr. 10. 11 interpretatio, corruptum esse numeri arguunt manifesto glyconeī. Κινησία Mein. in ed. utr., κνησιᾶν I 228 (probatum Cobet. N. 1. 623). at suam κνησιᾶν nihil est quod mireris. cf. Xenoph. Memor. 1, 2, 30. apud Homerum autem Od. 10, 241 ὥς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο (iam commutati), unde manifestum est scribendum esse κλαυσιᾶν. Arist. Plut. 1098. nam lacrimare suam, id demum portentum est.

14

Diogenes Laert. 3, 28 χλευάζει δ' αὐτὸν (Πλάτωνα) καὶ Ἀναξί-
 λας ἐν . . Κίρκῃ.

Cf. praeterea quae ad Ephippi *Circen* adnotavimus.

ΑΤΡΟΠΟΙΟΣ

Titulus in libris ms. mirifice corruptus. Meinek. I 408. 9. cf. fr. 16.

15

ἐγὼ δὲ βαρβίτους, τριχόρδους, πηκτίδας,
 κινάρας, λύρας, σκινδαψὸν ἐξηρτύμαν.

Athenaeus 4, 183 b μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ σκινδαψοῦ) . . . Ἀναξίλας ἐν Λυροποιοῦ κτλ. τριχόρδους] τρίχορδον, quae legitima forma est, non τρίχορδος, Mein. Pollux 4, 60 τρίχορδον δὲ (Ἀσσυρίων) ἦν τὸ εὔρημα. τρίχορδα Herwerd. Nov. add. crit. 28. 2. σκινδαψὸν Bernh. Eratosth. 139] σκινδαψοῦς A. ἐξηρτύον ἄν Meinek. ἐξηρτύομην Bernhard. Cobetus Collect. crit. 343 Doriensem loqui existimans formas doricas restituit βάρβιτος, τρίχορδος, πακτίδας, σκινδαψος.

Athen. 182 f Ἀριστόξενος ἔκφυλα ὄργανα καλεῖ . . πηκτίδας . . καὶ σκινδαψοῦς. 183 a ἔστι δ' ὁ σκινδαψὸς τετράχορδον ὄργανον. πηκτίδας commemorat etiam Arist. Thesm. 1217. Photius κινδαψός· ὄργανον ποιόν.

16

πῶς ἔχεις; ὥς ἰσχνὸς εἶ.

B. ἀπόλλυμαι. τρέφω γὰρ ἐν ἀργῷ χωρίον.

Stobaeus Floril. 57, 4 Ἀναξιλᾶον ἐκ Λυροποιοῦ. 1. πῶς] παῖς A. ὥς] εἰς Trine. ἰσχνὸς Valcken.] ἰσχνος. Λυροποιοῦ] μυρπίου 'sic fere A.' Gaisf. μυρεπίου B. fortasse igitur Μυροποιοῦς

vel *Μυρσός* titulus fuit. confert Grotius Stob. Flor. 57, 7 (adesp. 429 Mein.) et Martial. *pascitur hic, ibi pascit ager.* cf. Herwerd. Obs. crit. 62. 3. attamen multo insolentius Anaxilas, cuius verba non dubito quin corrupta sint.

17

ἐν τοῖς βαλανείοις οὐ τίθεται λουτήρια.

Pollux 7, 167 Ἀναξίλας δὲ οὕτως (λουτήρια) ὀνομάζει τοὺς νῦν λουτήρας ἐν Λουτροποιῶ (Λυροποιῶ Schweigh.) λέγων κτλ. idem 10, 46 ἐπὶ δὲ τῶν νῦν λουτήρων Ἀναξίλας ἐν Λουτροποιῶ κτλ. ἐν deest 7, 167. — cum in omnibus publicis privatisque balneis λουτήρια, i. e. pelves vel labra fuerint, cum C. Fr. Hermannō (Becker. Charicl.² III 75) aut in exitu versus interrogationis signum ponendum aut οὖν pro οὐ scribendum est.

18

ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
 χλανίδας θ' ἔλκων, βλαύτας σύρων,
 βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων,
 ὧὰ κολάπτων, κήρυκας ἔχων,
 5 Χῶν πίνων, καὶ πρὸς τούτοις
 ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι φορῶν
 Ἐφεσῆια γράμματα καλὰ.

Athenaeus 12, 548c τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ κτλ. *Αναξίλα Λυροποιοῦ* Casaub.] ἀναξίλανροποιοῦ A teste Dindorfio. in meo Kaibelianae conlationis exemplo nihil invenio.

4. ὧὰ κολάπτων non aptum videtur. certissima emendatio est fratris mei ὧ' ἐκλάπτων. sed etiam verba κήρυκας ἔχων corrupta esse demonstravit Coraes. Toupius ἔδων (Alcae. com. 36), quod hic minime placet. scrib. κήρυκας ἐμῶν. Eupol. 163. Nicomach. 4. 7. *Ephesiac litterae* videntur nomina Dactylorum Idaeorum esse. Clem. Alex. Strom. 1, 15, 73 τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων σοφοὺς τινὰς πρώτους γενέσθαι λέγουσιν, εἰς οὓς ἢ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων γραμμάτων . . . εὗρεσις ἀναφέρεται . . . Φρύγες δὲ ἦσαν καὶ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. et 5, 8, 43 Ἀνδροκύδης ὁ Πυθαγορικὸς τὰ Ἐφέσια καλούμενα γράμματα . . . συμβόλων ἔχειν φησὶ τάξιν. Plut. Mor. 706e οἱ μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν. Hesych. Ἐφέσια γράμματα singula enumerat. cf. Strab. 10, 473. Poll. 2, 156. Wytttenbach. Plut. Mor. 85b. Lobeck. Aglaoph. 1163. 1330 sq. Schoem. Ant. gr.² II 336. 7. — καλὰ apud Atticos incredibile. an καινὰ?

describitur homo superstitiosus, in summa rusticitate elegans videri cupiens.

ΜΑΓΕΙΡΟΙ

Fortasse Athenaei errore Anaxilae tributa. Mein. I 409.

19

τῶν Αἰσχύλου πολὺ μᾶλλον εἶναί μοι δοκεῖ
 ἰχθυίδι' ὀπιᾶν. B. τί σὺ λέγεις; ἰχθυΐδια;
 συσσίτιον μέλλεις νοσηλεύειν; ὅσον
 ἀκροκώλι' ἔψειν . . . ῥύγχη, πόδας.

Athenaeus 3, 95 b ποδῶν τε καὶ ὠτίων, ἔτι δὲ ῥύγχους (μνη-
 μονεύει) Ἀναξίλας Μαγείροις κτλ. 1. μᾶλλον] μεῖζον Dobr. 4.
 ἔψειν A. ἔψειν κρεῖττον ἔστι, ῥυγχία | πόδας Mein. Anal. Ath. 43.
 tum v. 3 necesse erat scribi ὅσῳ. — v. 1 ita intellegatur, si haec
 fere antecessisse statuamus τοῦ νῦν ἀκροᾶσθαι σύμφορον τῶν δρα-
 μάτων | τῶν Αἰσχ. κτλ. Theophil. 8, 2. 3 confert Meinek. συσ-
 σίτιον dixit pro συσσίτους. v. 4 ex Athen. inserendum ὠτία.

ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ

Fortasse Phrynicheae fabulae aliquo modo similis fuit.

20

τοῦ κεντρῴως κατεδήδοκεν τὸ κρανίον
 ἀναρπάσας Μάτων, ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

Athenaeus 7, 307 c Ἀναξίλας ἐν Μονοτρόπῳ Μάτωνα τὸν
 σοφιστὴν ἐπὶ γαστριμαργία διαβάλλων φησί κτλ. idem 8, 342 d καὶ
 Μάτων δ' ὁ σοφιστῆς ὀσφάγος ἦν. δηλοῖ δὲ τοῦτ' . . . Ἀναξίλας ἐν
 Μονοτρόπῳ κτλ. 1. κατεδήδοκε et κρανεῖον A 307. cf. Arist.
 Nub. 16. Vesp. 1006—1014.

ΝΕΟΤΤΙΣ

Meretricis nomen, quod comoediis inscripserunt etiam Ἀντι-
 phanes et Eubulus. Mein. I 409.

21

ἐὰν δέ τις μέτρια λέγουσα . . .
 τοῖς δεομένοις τινῶν ὑπουργῇ πρὸς χάριν,
 ἐκ τῆς ἐταιρίας ἐταῖρα τοῦνομα
 προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ ὥς λέγεις
 5 πόρνης, ἐταῖρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις
 ἐληλυθώς· ἄρ' ὥς ἀληθῶς ἔστι γοῦν
 ἀπλῇ τις; B. ἀστεία μὲν οὖν, νῇ τὸν Δία.

Athenaeus 13, 572b Ἀναξίλλας Νεοτιτίδι κτλ. 1. μέτρια VL] μέτρια καὶ A. λέγουσι C. lacunam indicavit Dindorf. μετρίως ἔχουσα χρημάτων Mein. Anal. Ath. 267. μέτρια φρονούσα τῶν φίλων Herwerd. Obs. crit. 63. μετρίως ἔχουσα τὰς φρένας K. sed etiam multa alia possunt excogitari. 2. δεομένοις] δυναμένοις epit. Hoesch. τινων (sine acc.) A. ἡμῶν K. 3. ἐταιρείας praefero Mein. 6. ἔστιν οὖν Herwerd. ἔστι νοῦν H. Iacobi.

22

- ὅστις ἀνθρώπων ἐταίραν ἡγάπησε πώποτε,
οὗ γένος τίς ἂν δύναίτο παρανομώτερον φράσαι;
τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα πύρπνοος,
ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία κύων,
5 Σφίγξ, ὕδρα, λέαινα, ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἀρπυιῶν γένη,
εἰς ὑπερβολὴν ἀφίεται τοῦ καταπτύστου γένους;
οὐκ ἔνεσθ', αὐταὶ δ' ἀπάντων ὑπερέχουσι τῶν κακῶν.
ἔστι δὲ σκοπεῖν ἀπ' ἀρχῆς πρῶτα μὲν τὴν Πλαγγόνα,
ἣτις ὥσπερ ἡ Χίμαιρα πυρπολεῖ τοὺς βαρβάρους.
10 εἰς μόνος δ' ἱππεὺς τις αὐτῆς τὸν βίον παρείλετο·
πάντα τὰ σκευὴ γὰρ ἔλκων ὄχρε' ἐκ τῆς οἰκίας.
οἱ Σινώπη δ' αὖ συνόντες οὐχ ὕδρα σύνεισι νῦν;
γραῦς μὲν αὕτη, παραπέφυκε δ' ἡ Γνάθαινα πλησίον·
ὥστ' ἀπαλλαγεῖσιν αὐτῆς ἔστι διπλάσιον κακόν.
15 ἡ δὲ Νάννιον τί νυνὶ διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ;
οὐ δὴ' ἀποπνίξας ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται
ἔτι λαβεῖν; ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ.
ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόρρω που ποιεῖ,
τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει;
20 ἡ Θεανῶ δ' οὐχὶ Σειρήν ἔστιν ἀποτετιμμένη;
βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικός, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου.
Σφίγγα Θηβαίαν δὲ πάσας ἔστι τὰς πόρνas καλεῖν,
αἱ λαλοῦσ' ἀπλῶς μὲν οὐδέν, ἀλλ' ἐν αἰνιγμοῖς τισὶν,
ὥς ἔρῳσι καὶ φιλοῦσι καὶ σύνεισιν ἡδέως.
25 εἶτα τετράπους μοι γένοιτο, φησί, τήνπρος ἢ θρόνος·
εἶτα δὴ τρίπους τις, εἶτα, φησί, παιδίσκη δίπους.
εἰθ' ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ' ἀπῆλθεν εὐθύς ὥσπερ Οἰδίπους,
οὐδ' ἰδεῖν δόξας ἐκείνην, σῴζεται δ' ἄκων μόνος.
οἱ δ' ἐράσθαι προσδοκῶντες εὐθύς εἰσιν ἡρμένιοι,
30 καὶ φέρονθ' ὑψοῦ πρὸς αἶθρα. συντεμόντι δ' οὐδὲ ἔν
ἔσθ' ἐταίρας ὅσα περ ἔστι θηρί' ἐξωλέστερον.

Athenaeus 13, 558a Ἀναξίλας δ' ἐν Νεοτιτίδῃ φησὶν κτλ. v. 1—8 (ἀρχῆς) Eustathius 1714, 38 sq. δηλοῖ καὶ ὁ καμικὸς Ἀναξίλας... εἰπὼν κτλ. 1. πῶποτε om. Eust. 2. οὐ Wyttenb. Plut. VI 945] οὐ A. τίς om. C et Eust. οὐδὲν ἂν γένος δύν. Mein. in Ath. παρανομώτερον Grotius Excerpt. 859] παρανομώτατον A. 3. τίς Grot.] τί A. πύρπνος Eust. 7. οὐδ' ἔν ἐσθ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 8. fortasse totus versus est interpolatoris. 13. αὐρη A. 14. ὥστ' ἀπαλλαγῇσιν αὐτῆς K.] ὥς τὰ πολλά γ' εἰσὶ ταύτης A. ὥστ' ἀπαλλαγεῖσιν ταύτης Dobr. Adv. II 341. 15. νυνὶ Iacobs. Add. Ath. 295] νῦν A. νῦν δὴ Grot. δὴ νῦν Pors. 17. ἐξέπεσε] ἐξέπαισε Casaub. ἐξέπλευσε Pors. ἐξέσωσε K. 18. οὐχ ὑπορρωδεῖν ποιεῖ; τόν γε ν. — σκάφει. vel τῆς δὲ Φρύνης ἢ Χάρυβδιδος οὐχὶ πόρρω που ποφεῖ K. 21. τῷ σκέλῃ Mein. 23. λαλοῦσ' L] λαβοῦσ' A. 25. τήνπρος A] σκίμπους C. κλισμὸς G. Herm. εἰτά μοι σκίμπους γένοιτο, φησί, τετράπους ἢ θρόνος Dobr. εἰτα τετράπους μ. γ., φησὶν, ἀποροῦσῃ θρόνος K. 27. ἀπῆλθ' ἀθῶος K. ὥσπερ Οἰδίπους Grotius] ὥσπερ γ' A. 28. ἰδεῖν A. σώζεται A (ι add. m.¹, sed postea). κοῦδ' ἰδεῖν — σώζεται πάντων μόνος K., ut Oedipus unus omnium incolumis fuit. 29. ἡρμένοι A. 31. ἔστιν A.

ante v. 1 scriptum fuisse ὥς τρισάθλιος suspicatur Meinek. 4. τρίκρανος. sex capitum est apud Hom. Od. 12, 90 (Mein.). ποντία κύων. Hesych. σκύλλος· ὁ κύων. Lobeck. Rhem. 276. cf. σκύλαξ. 9. βαρβάρους, i. e. divites ex Asia mercatores. 10. hic et in proximis versibus singulos casus attingit poeta ex vitis metricum nobis ignotos. εἰς μόνος ἱππεύς, ut alter Bellerophontes. inlustrantur haec fortasse eis quae ex Mein. Anal. Ath. 355 adscripsi ad Alexid. 95. 14. διπλάσιον, quia Gnathaena duplo peior est quam Sinope. 16. θηρεύεται λαβεῖν. similia conlegit Lobeck. Ai. 71 et add. 18. ut *Chimaera* cognomen fuit meretricis (Athen. 13, 583e), sic etiam *Charybdis*. Χάρυβδιδος ἀρπαγῆς Cleo vocatur Arist. Eq. 248. 20. spectare haec ad illam fabulam, qua Sirenibus a Musis pennae evulsae ferebantur monuit Schweighaeuser. cf. Preller. Myth. gr.² I 481. 2. 25. Hesych. θρόνον· τετράπουν, quae ex hac ecloga excerpta videntur M. Schmidtio. v. 25. 26 ad Sphingis aenigma pertinere adnotavit Grotius. 30. Eurip. Phoen. 808 (confert Mein.) ἄ ποτε Καδμογενῆ... φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς γένναν.

ΝΗΡΕΤΣ

Cf. quae ad Anaxandridis fabulam adnotantur. Anaxandridi autem etiam fr. 23 tribuendum esse, per errorem ab Athenaeo Anaxilae adsignatum, suspicio est Meinekii I 372. 407.

23

καὶ τοι πολύ γ' ἔσθ' ἥδιον· οὐ γὰρ ἂν ποτε
ἐπινον ἂν τρεῖς ὕδατος, οἶνου δ' ἐν μόνον.

Athenaeus 10, 426 c Ἀναξίλας ἐν Νηρεῖ ἔφη κτλ. 2. ἂν add. Pors. τρίς Α. τρι' vel τρεῖς et ἕνα Herwerd. Obs. crit. 23. cf. Alexid. 226, 2. Diocl. 6. Pherecr. 70, 4 et quae adnotavimus ad Pherecr. Coriannus titulum extr.

ΟΡΝΙΘΟΚΟΜΟΙ

Nomen ex Atticis scriptoribus mihi quidem non cognitum.

24

καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις τιθασὸς οἰμῶζων ταῶς

Athenaeus 14, 655 a Ἀναξίλας (sic Α) Ὀρνιθοκόμοις κτλ.

ΠΛΟΥΣΙΟΙ

25

διαρραγήτω χᾶτερος δειπνῶν τις εὔ,
μὴ Κτησίας μόνος. Β. τί γὰρ σέ κωλύει;
Α. δειπνου γὰρ οὔτος, ὥς λέγουσιν οἱ σοφοί,
ἀρχήν, τελευτήν δ' ἔμαθεν οὐδεπώποτε.

Athenaeus 10, 416 de Ἀναξίλας δὲ ὁ κωμικός περὶ Κτησίλου διαλεγόμενος... καὶ Πλουσίους (πλουσιος Α) κτλ. Aelianus V. h. 1, 27 καὶ Κτησίαν δὲ φησί τινα Ἀναξίλας ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς πολλὰ ἐσθίειν. 1. utique scribendum est δειπνῶν γ' ἴσον et pro χᾶτερος fortasse καὶ Κραναός. cf. fr. 30. 2. τί γὰρ σέ κωλύει, i. e. quid tibi illius libido nocet? certe te nihil impedit quominus quantum vis vores. 3. οἱ σοφοί ei sunt, qui hominem initium quidem vitae nosse dicunt, exitum non item. v. 3 et 4 a reliquis ut varietatem fr. 31 separandos censet Herwerd. Nov. add. crit. 28.

26

Diogenes Laert. 3, 28 χλευάζει δ' αὐτὸν (Πλάτωνα) καὶ Ἀναξίλας ἐν... Πλουσίαις (sic).

ΤΑΚΙΝΘΟΣ ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

Ῥακίνθος ἢ Πορνοβοσκός cum Schweighausero Mein. I 409.

27

ἡ μουσικὴ δ' ὥσπερ Αἰβύη πρὸς τῶν θεῶν
ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρόν
τίκτει.

Athenaeus 14, 623 e Ἀναξίλας ἐν Ῥακίνθῳ φησὶν κτλ. om.

fabulae nomine Eustathius 1422, 57. 1. δὲ Α. πρὸς τῶν θεῶν om. Eust. 2. αἰεὶ Α. *θηρίον* | *τίκτει* Morell. Dion. Chrys. II 572 Reisk.] *τίκτει θηρίον* Α et Eust. αἰεὶ τι *τίκτει* κατ' ἐνιαυτὸν *θηρίον* Dobr. sed *καινόν* deesse non potest. interrogationis signum in fine posuit H. Iacobi Mein. V cxcvii. neque enim umquam πρὸς τῶν θεῶν pro νῇ τοὺς θεοὺς dixerunt Attici.

Aristot. H. an. 8, 28 λέγεται τις παροιμία, ὅτι αἰεὶ *Λιβύη* φέρει τι *καινόν*. Gen. an. 2, 7 τὸ περὶ τῆς *Λιβύης* παροιμιαζόμενον, ὥς αἰεὶ τι τῆς *Λιβύης* τρεφούσης *καινόν*. Zenob. 2, 51 αἰεὶ φέρει τι *Λιβύη* *καινόν* κακόν. cf. Strab. 17, 826. 7. Diogenian. 1, 68. Gregor. Cypri. 1, 27. Plin. N. h. 8, 43 *vulgare Gracciae dictum, semper aliquid novi Africam [ad]ferre*.

28. 29

ἐγὼ δ' ἰὼν ὀψάριον ὑμῖν ἀγοράσω.

σκεύαζε, παῖ, τοῦ ψάριον ἡμῖν.

Athenaeus 9, 385f Ἀναξίλας Ἰακίνθῳ πορνυβοσκῶ κτλ. (v. 1). καὶ μετ' ὀλίγα κτλ. (v. 2). 1. δ' ἰὼν Porson.] δῖον Α.

ΧΑΡΙΤΕΣ

30

οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσίν με προσιόντες τινές·

ὄντως ὁ Κραναὸς Κτησίῳ κατεσθίει

ἔλαττον, ἢ δειπνοῦσιν ἀμφοτέροισι συχνά;

Athenaeus 10, 416e καὶ Χάρισι δὲ (Ἀναξίλας) Κραναὸν τινα συγκαταλέγει οὕτως αὐτῷ (Κτησίῳ) κτλ. 1. με add. Dindf. τινες sine acc. Α.

ΧΡΤΣΟΧΟΟΣ

31

ἤδη σχεδὸν τι πάντα σοι, πλήν Κτησίῳ·

δείπνου γὰρ οὗτος, ὥς λέγουσιν οἱ σοφοί,

ἄρχῃν, τελευτὴν δ' οὐκ ἐπίσταται μόνος.

Athenaeus 10, 416d Ἀναξίλας δὲ ὁ κωμικὸς περὶ Κτησίῳ τινὸς διαλεγόμενος ἐν Χρυσόχοῳ δράματι φησιν κτλ. 1. ἤδη] πλήρη probabiliter Herwerd. Nov. add. crit. 28. i. e. saturi sunt omnes.

ΩΡΑΙ

32

μᾶλλον μᾶλλον

ἀντὶ τοῦ αἰεὶ [καί] μᾶλλον... Ἀναξίλας Ὁραῖς. Photius et Sui-Comici graeci, ed. Th. Kock. II.

das. ἀει] δεῖ cod. Phot. — cf. Arist. Ran. 1001 et πλέον πλέον Arist. Nub. 1288. Alexid. 29. 181.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

33

οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες. εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον
εἰσδύς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος,
ἕως ἄν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν.
5 ἔπειθ' ὁ μὲν λέμμ' ἐστίν, ὁ δ' ἕτερον δάκνει.

Athenaeus 6, 254 c (οἱ κόλακες) ζῶντας ἔτι τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν κατεσθίουσι. φησὶ γοῦν καὶ Ἀναξίλας κτλ. Eustathius 952, 51. 1. οἱ C] ἐνιοι A. unde ἐν Ἰοῖ Mein., ἐν Νηρεῖ Dindf. εἰσὶ Eust. post οὐσίας. 3. ὀκαθήμενος Herwerd. Nov. add. crit. 29. 5. ἕτερον δάκνει Casaub.] ἕτεροδακνεῖ A et Eust.

34

ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ,
οἷ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας.

Athenaeus 2, 63a Ἡσίοδος δὲ τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. καὶ Ἀναξίλας δὲ κτλ. 1. ἀπιστότερος, i. e. ἥττον ἄλλοις πίστιν ἔχων.

35

καὶ πῶς γυνή,
ὥσπερ θάλαττα, νῆσον ἀμφιέννυται;

Pollux 7, 52. 3 τὰ δὲ περὶ νῆσα πρόκροσσόν ἐστι περίβλημα ἔχον τὰ νήματα ἐξηρητημένα· ἢ πορφύρα κύκλῳ τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέρεται νῆσον σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος. καὶ τοῦτ' ἴσως νῆσον Ἀναξίλας ἀπεκάλει, εἰ μὴ ἕτερόν τι ὑφάσμα δηλοῖ, ὅταν εἴπῃ κτλ. θάλαττα Mein.] θάλατταν. — ne sic quidem quadrat comparatio. nam mare insulam cingit, non cingitur insula.

36

τὰ δὲ σφύρ' ᾧδαι μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων.

Athenaeus 2, 68 d Ἀναξίλας κτλ. Eustathius 211, 14 om. nomine auctoris. δὲ om. Eust. σφύρ' Dindf.] σφυρά.

37

φέρ' αὖτ' ἀνύσας. B. ἀλλ' ἔστι πενθηρὸν πάνυ.

Herodian. I 197, 15 Lentz. πενθηρός ἐπὶ ἱματίῳ μέλανος ἔφη Ἀναξίλας κτλ. idem I 530, 19. II 15, 22 (cf. Cramer. Anecd. Ox.

III 294, 22. Draco 75, 5) εἴρηται πενθηρὸς τὸ ἐπίθεται διὰ τοῦ η, ὥσπερ ἐπὶ ἱματίου μέλανος κτλ. οὕτως γὰρ ἔφη Ἀναξίλας.

38

τὴν Ἐκτόρειον, τὴν ἐφίμερον κόμην

Pollux 2, 29 ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ Ἐκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀναξίλας κτλ. Τίμαιος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην προεστιάλθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, τῷ δὲ τραχήλῳ περικεχύσθαι. Eustathius 1276, 29 περιάδεται κόμη Ἐκτόρειος, ἡ περικεχυμένη, φασίν. Hesych. Ἐκτόρειοι κόμαι· ὡς Δαύνιοι καὶ Πευκέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀπ' Ἰλίου ("Ιλου?) τοῖς ὅμοις περικεχυμένην τρίχα. — ἐφίμερον Meurs.] ἐφήμερον. τήνδ' ἐφίμερον Herwerd. Nov. add. crit. 29.

39

ἡμεῖς δέ γ' ἐκτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον.

Pollux 2, 34 καὶ διεκτενισμένοι μὲν εἴρηκεν Ἀρχίλοχος, καὶ Ἀναξίλας κτλ. sic apud Bekkerum. antea γε κτεν. — *Telesippus* mihi quidem ignotus. nec quae haec sibi velint scio: nisi forte κτενίζειν per translationem intellegendum est, ut ἐπέχθη Arist. Nub. 1356. de οἰκισίῳ cf. Antiphan. 200. Anaxandr. 24.

40

• καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν

Athenaeus 11, 784a ἀργυρίς. εἶδος ποτηρίου οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου. Ἀναξίλας κτλ. Eustathius 1205, 54. fortasse καὶ δὴ πίνειν Mein. Anal. Ath. 214. quidni καὶ δεῖ.

41

ἀντίκρισις

ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας. Bekker. Anecd. 408, 9 et Suidas.

42

ἐβοστρούχιζον

παρὰ Ἀναξίλας. Pollux 2, 27.

43

φιλοδεσποτεύομαι

οὕτως Ἀναξίλας. Etymol. m. 794, 19 et Photius.

44

ψηλαφίζει

ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾷ. οὕτως Ἀναξίλας. Suidas.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ

Meinek. I 410. Hanov. Exercit. crit. 29 sq.

ΒΑΒΙΑΣ

Viri nomen esse videtur. Meinek. I 410.

1

σαφῆς ὁ χειμῶν ἐστὶ τῆς πενίας λύχνος·
ἅπαντα φαίνει τὰ κακὰ καὶ τὰ δυσχερῆ.

Stobaeus Floril. 96, 19 Ἀριστοφῶντος Βαβίου Α. 1. λύχνος Grotius] ὁ λύχνος. sic interpungendum esse (non post ἐστὶ) L. Friedlaender monuit (Mein. ed. min. xvii). hiems omnia paupertatis mala inlustrare dicitur lucernae instar.

Praeterea cf. fr. 15.

ΔΙΑΤΥΜΟΙ Η ΠΥΡΑΥΝΟΣ

Cf. Meinek. I 410. Photius πύραυνος· ὁ τὸ πῦρ ἐναυόμενος. Eustath. 1548, 2 ἐκείθεν δὲ καὶ πύραυνος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ τὸ πῦρ ἐναυόμενος. Pollux 6, 89 πυραύνουσ· ἐστὶ δὲ ἀγγεῖα, ἐν οἷς τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσιν. 10, 104 τὸ δὲ πύραυνον, ὃ τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσιν. Herodian. I 178, 10 Lentz. πύραυνος ὁ χυτρώπους προπαροξύνεται. fuit etiam Euphanis et Alexidis Πύραυνος.

2

ἐπειθ' ἡπάτια καὶ νῆστίν τινα
προσέθηκεν, οἶμαι, πεντέχαλκον προσλαβόν.

Pollux 9, 70 καὶ πεντέχαλκον δὲ τοὺς πέντε χαλκοῦς ὠνομασμένους εὔρομεν ἐν τοῖς Ἀριστοφῶντος Διδύμοις ἢ Πυραύνῳ κτλ. Πυραύνῳ Kuehn.] πυραύλω. dicitur lanus pro quinque chalcis aliquid de merce sua tamquam cumulum addidisse. de *pentechalco* Hultsch. Metrol. gr. 168.

ΙΑΤΡΟΣ

3

αἱ τῶν ἑταιρῶν γὰρ διοπετεῖς οἰκίαι·
γέγονασιν ἄβατοι τοῖς ἔχουσι μὴδὲ ἔν.

Stobaeus Floril. 6, 27 Ἀριστοφῶντος Ἰατροῦ Α. 1. διοπετεῖς γὰρ Nauck. Mein. praef. Stob. I xvii. at ei ipsi numeri comicis sunt usitatissimi. — pauperibus meretricum aedes tam clausas esse

dicat, tamquam sint de caelo tactae. nam loca fulmine tacta adire non licebat. cf. Anaxipp. 3, 6.

4

βούλομαι δ' αὐτῷ προειπεῖν οἷός εἰμι τοὺς τρόπους.
 ἂν τις ἐστιᾷ, πάρειμι πρῶτος, ὥστ' ἦδη πάλαι
 . . . ζωμὸς καλοῦμαι. δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον
 τῶν παροινούντων, παλαιστὴν νόμισον Ἀργεῖόν μ' ὄραῖν.
 5 προσβαλεῖν πρὸς οἰκίαν δεῖ, κριὸς· ἀναβῆναι τι πρὸς
 κλιμάκιον . . . Καπτανεύς, ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων,
 κονδύλους πλάττειν δὲ Τελαμών, τοὺς καλοὺς πειρᾶν καπνός.

Athenaeus 6, 238b Ἀριστοφῶν ἐν Ἰατρῷ φησι κτλ. v. 5. 6
 Eustathius 1951, 40 παράσιτος ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἑαυτὸν
 σεμνύνων ἄλλα τέ τινα γλυκέως λέγει περὶ ἑαυτοῦ κατὰ εἰκασμὸν
 ἄστεϊον, καὶ ὅτι ἀναβῆναι πρὸς κλιμάκιόν εἰμι Καπτανεύς (sic) —
 ἄκμων. 1. δὲ Α. 3. παρὰ νέων inserebat Grotius Excerpt. 839.
 at quidni ζωμὸς ὑπὸ πάντων vel quidvis aliud? τινα ἄρασθαι Α.
 4. Ἀργεῖον Grotius] αὐταργεῖον Α. Ἀνταῖον Iacobs. Anthol. VII 163.
 at Antaeus ab Hercule ipse de terra sublatus erat. 5. προσβαλεῖν
 Grot.] προσβάδην Α. 6. κλιμακίδιον εἰμι K. Mein. Anal. Ath. 103.
 cf. 10. Teleclid. 19. Antiphan. 195 et quae adnotavimus ad
 Arist. Nub. 260. 1. αὐτῷ non congruit cum νόμισον v. 4. itaque
 aut αὐτὸς cum Schweighaeusero aut ἐγὼ scribendum est. 2. ζωμὸν
 omnium ciborum primum adponi solitum Meinekius ex verbis poetae
 concludit: sed fortasse pro πρῶτος scribendum λιπαρός. cf. Anaxandr.
 34, 5. 4. luctae palmam sibi vindicabant Argivi, Herculis qui An-
 taetum devicerat exemplo freti. Anthol. Pal. II p. 139 Ἀργείων ἅ πάλαι,
 οὐ Λιβύων (Mein.). Theocr. 24, 110. Iacobs. Del. epigr. 3, 45. 5. 6.
 πρὸς κλ. nemo adscendit: fortasse scribendum ἀναβῆν' ἐσπέρας
 κλιμάκιον ἐς Θυρίδα Καπτανεύς. cf. Xenarch. 4, 10. 11. Menand.
 555 Mein. 7. κονδύλοις πλήττειν Schweigh.; sed ex vulgari ser-
 mone dictionem fortasse petitam esse monet Mein. Hesych. Τελα-
 μῶνιοι κόνδυλοι . . . μεγάλοι καὶ χαλεποί. καπνός, 'la fumée cherche
 les beaux' proverbium gallicum (Villebrun). Graecum id genus
 proverbium non novi, sed Aristophontem similitudinem inde peti-
 visse arbitror, quod fumus per foramina omnia rimasque facile
 penetrat.

ΚΑΛΛΩΝΙΔΗΣ

'Nisi legendum Φιλωνίδης.' Mein. I 410. cf. fr. 14.

5

κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος
 θνητῶν· ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἠδίκηι.

οὕτω γὰρ εἰδὼς οὗτος οἶον ἦν κακὸν
 ἐλάμβανεν γυναιχ'· ὁ δ' ὕστερον λαβὼν
 5 εἰς προὔπτον εἰδὼς αὐτὸν ἐνέβαλεν κακόν.

Athenaeus 13, 559 cd Ἀριστοφῶν ἐν Καλλωνίδῃ κτλ. 1. γέ-
 νοιθ'] ἀπόλοιθ' Iacobs. Exercit. crit. I 11. recte: nam quae Lo-
 becius Paralip. 151 adfert exempla infimae sunt aetatis. cf. etiam
 Cobet. V. 1.² 205. N. 1. 118. 4. γυναικα A. — cf. Eubul. 116.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Eodem nomine fabulas scripserunt multi. etiam L. Afranii
 fuit *Depositum*. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 171.

6

αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῇ θ' ἄμα.

Stobaeus Floril. 96, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) A. Ἀριστο-
 φῶντος Trinc. aut hoc Menandri est, aut Aristophontis etiam Stob.
 96, 20a. — αἰσχρὸν] οἰκτρὸν Herwerd. Mnem. nov. VI 68. ἀσθενῇ]
 εὐσθενῇ Cobet. Mnem. IIII 136. εὐγενῇ Herwerd., si retineatur
 αἰσχρὸν.

ΠΕΡΙΘΟΥΣ

Sic, non *Περίθους*, Soph. OCol. 1594 et in vasorum inscriptio-
 nibus. tituli lapidei variant. cf. Roehlii ind. C. I.

7

καὶ μὴν διέφθαρταί γε τοῦψον παντελεῶς·

κλειῖδες μὲν ὅπται δύο παρεσκευασμέναι.

B. αἷς τὰς θύρας κλείουσι; A. θύννου μὲν οὖν.

B. σεμνὸν τὸ βρωμα. Γ. καὶ τρίτη Λακωνική.

Athenaeus 7, 303 a ἐπὶνουν δὲ τῶν θύνων καὶ τὰς κλειῖδας
 καλουμένας, ὡς Ἀριστοφῶν ἐν Περὶθῷ κτλ. v. 2—4 (βρωμα) sine
 fabulae poetaeve nom. Eustath. 1108, 21. 3. κλείουσι; A. οὐ· θ.
 Mein. at graece dicitur οὐκ ἀλλά, non οὐ — μὲν οὖν. κλείουσι;
 A. τοῦ Iacobs. Add. Ath. 176. κλείουσι; A. θύννειοι K. 4. τὸ]
 καὶ A. — iocus duplici nominum κλείς et ὀπίος significatione con-
 tinetur. 'Graecis duo clavium genera erant in usu, communium et
 Laconicarum, quae etiam *καλυπταί* (*κρυπταί*) dicebantur. oppositum
 occulto est τὸ ὀπίον, quod cerni potest: nam ὀπίον utrumque si-
 gnificat, et *assatum* et *visibile*.' Casaub. cf. Menand. 335 Mein. —
 cum verba extrema personae A parum convenire viderentur, ter-
 tiam (Γ) notavi.

ΠΛΑΤΩΝ

Cf. Mein. I 287 et Aristoph. fr. 538.

8

ἐν ἡμέραις τρισὶν
 ἰσχνότερον αὐτὸν ἀποφανῶ Φιλιππίδου.

B. οὕτως ἐν ἡμέραις ὀλίγαις νεκροὺς ποιεῖς;

Athenaeus 12, 552 e Ἀριστοφῶν Πλάτωνι κτλ. om. fabulae auctorisque nom. excerpisit Eustath. 1646, 16. 1. τρισὶν ἰσχνότερον αὐτὸν Iacobs.] αὐτὸν τρισὶν ἰσχνότερον A. 3. ἐν ὀλίγαις ἡμέραις Dobr. — manifesto imitatus est Arist. Nub. 103. 853. 1112. de *Philippide* cf. 10. Alexid. 2, 7. 144. Athenaeus 12, 522 d sq.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphan. fr. 160 adnotantur.

9

πρὸς τῶν θεῶν οἰόμεθα, τοὺς πάλαι ποτε
 τοὺς Πυθαγοριστὰς γινομένους οὕτως ἑνπᾶν
 ἐκόντας, ἣ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;
 οὐκ ἔστι τούτων οὐδέν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ.
 5 ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἔν,
 τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὐρόντες καλὴν
 ὄρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.
 ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
 καὶ μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
 10 ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Athenaeus 4, 161 e Ἀριστοφῶν ἐν Πυθαγοριστῇ κτλ. v. 1. 2 Eustathius 1553, 30 τί ποτε οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτε Πυθαγοριστὰς ἑνπᾶν. ὁ Ἀθήναιος δὲ οὕτω γράφει. — ἀριστοφάνης δ' ἐν πυθαγόροις τί πρὸς τ. θ. A. τί πάποτε οἰόμεθα C. τί ποτε οἰόμεθα Eust. ante v. 1 fortasse τί πάποτε restituendum cum interrogationis signo post οἰόμεθα. deinde scribendum τοὺς ὑδατοπότας. cf. 10. 13. 2. γινομένους A] λεγομένους Moin. recte. οὕτως BDP] ὁντως A. 8. αὐτοῖσιν Schweigh.] αὐτοῖς A.

quae in exitu v. 1 codices praebent poeta scripsisse non potest, quia non de veteribus Pythagorae discipulis, sed de noviciis eius sectatoribus (Gell. 1, 9, 11) loquitur. Schol. Theocr. 14, 5 οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιῶνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένη καὶ ἀνχμηρᾷ διαίτη χρῶνται. 9. cf. Her-mipp. 24. Alexid. 172, 5.

10

πρὸς μὲν τὸ πεινῆν ἐσθίειν τε μηδὲ ἐν
νόμιζ' ὄρᾱν Τιθύμαλλον ἢ Φιλιππίδην.
ὕδωρ δὲ πίνειν βάτραχος, ἀπολαῦσαι θύμων
λαχάνων τε κάμπη, πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι ῥύπος,
5 ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόψιχος,
πνίγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν
τέττιξ, ἐλαίῳ μῆτε χρῆσθαι μῆθ' ὄρᾱν
κονιορτός, ἀννυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν
γέρανός, καθεύδειν μηδὲ μικρὸν νυκτερίς.

Athenaeus 6, 238 c καὶ Πυθαγοριστῇ δέ φησι (Ἀριστοφῶν) κτλ. v. 3 sq., omisso tamen μῆθ' ὄρᾱν v. 7, cum fr. 4 (non addito fabulae poetae nomine) continuo coniungit Eustathius 1951, 41. 1. πίνειν C. at cf. v. 3. 3. ἀπολαύσαι et 7. μῆτε ὄρᾱν A. μῆτ' ἔρᾱν Bothius. cf. Eupol. 326. μὴ κεχρῆσθαι μηδὲ γεῦ Naber. Mnem. nov. VIII 253. μηδὲ χρῆσθαι τὸ πᾶν Wilamowitz. et Kaibel. Herm. XVIII 260. violentissime Herwerdenus Obs. crit. 64. 5 v. 8. 9 post v. 4 (λοῦσθαι ῥύπον) conlocatis verba ἐλαίῳ μῆτε χρῆσθαι μῆθ' ὄρᾱν eicit, conl. Anaxandr. 34, 6. mihi versus nondum videtur persanatus esse. de sententia et syntaxi cf. fr. 4, de *Tithymallo* Antiplan. 210, de *Philippide* supra fr. 8.

11

εἴτ' οὐ δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος
ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ' εἰκότως τ' Ἔρως;
ἐτάραττε κακείνους γὰρ ἐμβάλλων στάσεις,
ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν· ὥς δὲ λίαν ἦν θρασὺς
5 καὶ σοβαρός, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερά,
ἵνα μὴ πέτηται πρὸς τὸν οὐρανὸν πάλιν,
δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὥς ἡμᾶς κάτω,
τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε τῇ Νίκη φορεῖν
ἔδουσιν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολέμιων.

Athenaeus 13, 563 b Ἀριστοφῶν ἐν Πυθαγοριστῇ κτλ. pauca excerpst Eustathius 880, 5 et 987, 22. 2. τ' add. Pors. 4. ὅτ' ἦν] ὁ τὴν A. 6. οὐρανὸν] οὐρανὸν A. 9. τοῦ πολέμιου Eust. 987. — ἀπεψηφισμένος, i. e. decreto decorum ex Olympo eiectus.

12. 13

ἔφη καταβὰς εἰς τὴν δίαιταν τῶν κάτω
ἰδεῖν ἐκάστους, διαφέρειν δὲ πάμπαν
τοὺς Πυθαγοριστὰς τῶν νεκρῶν· μόνουσι γὰρ

τούτοισι τὸν Πλούτωνα σύσσιτεῖν ἔφη
 5 δι' εὐσέβειαν. B. εὐχερῇ θεὸν λέγεις,
 εἰ τοῖς ῥύπου μεστοῖσιν ἥδεται ξυνών.

ἑσθίουσί τε

λάχανά τε καὶ πίνουσιν ἐπὶ τούτοις ὕδωρ·
 φθείρας δὲ καὶ τρίβωνα τήν τ' ἄλουσίαν
 10 οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειε τῶν νεωτέρων.

Diogenes Laert. 8, 38 Ἀριστοφῶν Πυθαγοριστῇ ἔφη — ξυνών. ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ἑσθίουσι κτλ. Suidas Πυθαγόρα τὰ σύμβολα. 1. ἔφη Cobet.] ἔφη τε Diog., om. Suid. τὴν διαίταν Froben. Diog. et Suidas] διαίταν. τῶν] αὐτῶν Suid. 2. διαφέρει V Suid. 4. 5 σύσσιτον δι' εὐσέβειαν ἔφη V Suid. 5. εὐχερῇ] δυσχερῇ Cobet. at εὐχερῇ per ironiam dixit. 5. 6 λέγεις, | εἰ τοῖς] λέγειν σίτοις AV Suid. μεστοῖς AV Suid. 7. ἑσθίουσί τε om. Suid., cuius aliquot codices post λάχανά τε inserunt γὰρ κατέδονται, quod deest in ABV. 10. τῶν ἐνεργέων Naber. Mnem. nov. VIII 253. τῶν ἐνεωτέρων Nauck. Philol. VI 118: Pythagoreos enim sua sententia esse τοὺς σοφοὺς, reliquos omnes τοὺς ἐνεοὺς. ubi quid comparativus sibi velit nescio, sed desidero χαριεστέρων vel μετριωτέρων vel tale aliquid. — ceterum cf. quae de hac ecloga disputavit E. Rhode Mus. Rhen. XXVI 557. 8 et Griech. Roman. 260 n. 3.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ

Melitensem Philonidem significari docuit Hanov. Exerc. crit. 28. 9. Mein. I 410. cf. Schol. Arist. Plut. 179. Plat. com. 64. Theopomp. com. 4. 5. Nicochar. 3. Philyll. 23:

14

τοιγαροῦν ἔμοι μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
 δι' ἀρετὴν τῶν θηρικλείων εὐκύνκωτον ἀσπίδα,
 ὑπεραφρίξουσιν, τρυφᾶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
 προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι, χρηστότητος εἵνεκα.
 5 εἴτ' ἔλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρρωμένως.

Athenaeus 11, 472c Ἀριστοφῶν ἐν Φιλωνίδῃ κτλ. 4. εἵνεκα K.] οὔνεκα A. — cf. Antiphan. 25, 4. 112 cum eis quae adnotantur. χρηστ. εἶν., ut in titulis. loquitur serva.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

15

τὸ τέλος ἅπασιν ἐστὶ τοῖς πτωχοῖσι νύξ·
 ἐπισκοτεῖ γὰρ τοῖς κακοῖσι πανταχοῦ.

Stobaeus Floril. 96, 23 Ἀριστοφῶντος Α. 1. τὸ τέλος] ὄφελος Mein. Stob. praef. xxxv. scrib. πρόβολου. cf. Arist. Nub. 1161 cum eis quae adnotavimus. — ad *Babiam* incerta coniectura refert Meinekius.

16

Athenaeus 2, 63a Ἀριστοφῶν κάππαριν, βληχῶ, θύμον, ἀσπάραγον, πίτταν, δάμνον, σφάκελον τύμπανον. πίτταν] πίτυν Bodaeus Theophr. 638. scrib. βλίτον. cf. Theophr. H. pl. 1, 14, 2, 7, 2, 7. 8. 3, 2, 4. 4, 1. δάμνον] δάφανον Bodaeus. σφάκελον] σφάκον Schweigh. τύμπανον] πήγανον Dalecamp. et Bod. an πύανον? cf. Πυανέφια.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 414. Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 29 cum adn.

AMAZONES

1

δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες εὐκαίρως πάνυ
δοκοῦσί μοι.

Athenaeus 10, 422f Ἐπικράτης ὁ Ἀμβρακιάτης, μέσης δ' ἐστὶ κωμωδίας ποιητής, ἐν Ἀμαζόσιν κτλ. 1. δεδειπνάναι L] ἐνδειπνάναι Α. ἄνδρες Mein.] ἄνδρες Α. — cf. Hermipp. 60.

ΑΝΤΕΡΩΣ

Cf. Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 29 cum adn.

ΑΝΤΙΛΑΙΣ

Ol. 101 scriptam esse, si Laidem, quae nata est Ol. 88, 2, quinquagenariam tunc fuisse statuamus, conicit Meinekius I 414.

2. 3

τὰς μὲν ἄλλας ἔστιν ἀυλούσας ἰδεῖν
αὐλητριῖδας πάσας Ἀπόλλωνος νόμον,
· · · · · Διὸς νόμον·
αὗται δὲ μόνον ἀυλοῦσιν Ἰέρακος νόμον
· · · · ·
5 αὕτη δὲ Λαῖς ἀργός ἐστι καὶ πότις,
τὸ καθ' ἡμέραν ὀρῶσα πίνειν κασσίειν
μόνον· πεπονθέναι δὲ ταῦτά μοι δοκεῖ

- τοῖς ἀετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι,
 ἐκ τῶν ὀρεῶν πρόβατ' ἐσθίουσι καὶ λαγῶς
 10 μετέωρ' ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος·
 ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη τότε (θεῶν)
 ἐπὶ τοὺς νεῶς ἵξουσιν πεινῶντες κακῶς·
 καῖπειτα τοῦτ' εἶναι νομίζεται τέρας.
 καὶ Λαῖς ὀρθῶς γοῦν νομίζοιτ' ἂν τέρας·
 15 αὕτη γὰρ οὖν ὁπότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα,
 ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηργισμένη,
 εἶδες δ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν.
 ἐπεὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,
 τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος,
 20 ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾶόν ἐστι καὶ πτύσαι·
 ἐξέρχεται τε πανταχόσ' ἤδη πιομένη,
 δέχεται δὲ καὶ στατήρα καὶ τριώβολον,
 προσίεται δὲ καὶ γέροντα καὶ νέον·
 οὕτω δὲ τιθασὸς γέγονεν, ὥστ', ὦ φίλτατε,
 25 τὰργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει.

Athenaeus 13, 570b τὰς μὲν ἄλλας — 'Ιέρακος νόμον, 'Επι-
 κράτης φησὶν ἐν Ἀντιλαίδι. ἐν ᾧ δράματι καὶ περὶ τῆς πολυθρυ-
 λήτου Λαῖδος τάδε λέγει· αὕτη δὲ κτλ. v. 5 et 24 Eustathius
 1403, 57 ὅμοιον τῷ 'κλυτὸς Ἴπποδάμεια' καὶ τῷ 'ἡ Λαῖς ἀργὸς
 ἐστὶ καὶ πότις'. καὶ τῷ 'τιθασὸς γέγονεν' ἡ αὕτη δηλαδὴ Λαῖς.
 1. τὰς μὲν γὰρ Schweigh. et quidni καὶ τὰς μὲν? 3. lacunam in-
 dicavit Dindorf. 'Ερμου νόμον, Πανὸς νόμον inserit Cobet. N. l. 33.
 5. αὕτη] αὐτὴ Schweigh. αὐτη, λαῖς ἀργος, ποτις Α. 7. ταυτὰ
 Schweigh.] ταῦτα Α. 10. ὑπὸ Porson. Arist. Plut. 98 p. 11] ἀπὸ Α.
 11. θεῶν add. Mein. ἤδη ποτέ, τότε Casaub. 12. ἵξουσιν Α.
 14. γοῦν] νῦν Mein. in Ath. om. γοῦν Α. 15. οὖν ὁπότ' ἦν
 νεοττὸς Α. νέα] καλὴ Herwerd. Nov. add. crit. 29. nubem exem-
 plorum conguessit Lobeck. Paralip. 61. 2 ad tutandam vulgatam;
 nihilo minus poetam scripsisse credo καὶ πλέα, conl. Arist. Eq.
 1129. 17. θᾶττον] ῥᾶον Mein. Anal. Ath. 266. 20. ἐστὶν Α.
 ἐστὶν ἢ πτύσαι Herwerd. Obs. crit. 65. 6. 'facilius est eam videre
 quam sperare' quod tamen omnium facillimum est. καὶ κύσαι Iacobs.
 Add. Ath. 304. 21. πιομένη in exitu versus tolerari non potest.
 πενομένη Mein. Anal. Ath. πον μόνη G. Herm. facillimum videtur
 πετομένη. cf. Arist. Lys. 55. 24. φίλταται Α, fortasse recte.
 2. Pollux 4, 78. 9 νόμοι δὲ Ὀλύμπου' καὶ Μαρσύνου... καὶ νό-
 μος δ' ἦν Ἰέρακος· ὁ δὲ Ἰέραξ νέος μὲν ἐτελεύτα, Ὀλύμπου (Arist.
 Eq. 9) δ' ἦν οἰκίτης καὶ μαθητῆς καὶ ἐρώμενος. iocus continetur
 confusione nominum Ἰέραξ et Ἰέραξ. 12. 'insident aquilae tem-

plorum fastigiis cibo e mactatis hostiis inhiantes'. Mein. ac sic praedae inhiat Lais. 18. confert Meinek. Plat. Protag. 329b οἱ ῥήτορες . . δόλιχον κατατείνουσι τοῦ λόγου. 25. ἐκ τῆς χειρός, ut ferae mansuefactae cibum ex hominum manu sumunt.

4

ἰάρωτίκ' ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς
Σαπφοῦς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνθίου.

Athenaeus 13, 605e κατὰ τὴν Ἐπικράτους Ἀντιλαΐδα κτλ. ἰάρωτίκ' ἐκμεμάθηκα Dobr. Append. Arist. p. 125] ἐρωτικὰ μεμαθήκα Α. 2. Μελήτου Dobr.] μέλη τοῦ Α. cf. Arist. Ran. 1302, et de Cleomene Chionid. 4. — Athen. 13, 597a ἑταίραν Λυδὴν, ἣν ἡγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος . . . (ταύτης) εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς ἐποίησεν . . . ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδὴν. Phot. Λαμύνθιος· ποιητὴς ἐρωτικῶν μελῶν (Mein.).

ΔΥΣΠΡΑΤΟΣ

Cf. Meinek. I 321. 414 et quae adnotavimus ad Antiphanis Δύσπρατον.

5

τί γὰρ
ἔχθιον ἢ 'παῖ παῖ' καλεῖσθαι παρὰ πότον,
καὶ ταῦτ' ἀγενεῖω μειρακυλλίῳ τινί,
ἢ τὴν αἰμίδα φέρειν, ὁρᾶν τε κείμενα
5 ἄμητας ἡμιβρωῶτας ὀρνίθειά τε,
ὧν οὐδὲ λειφθέντων θέμις δούλῳ φαγεῖν,
ὥς φασιν αἱ γυναῖκες. ὃ δὲ χολᾶν ποιεῖ,
γαστρὶν καλοῦσι καὶ λάμυρον ὃς αὖ φάγη
ἡμῶν τι τούτων.

Athenaeus 6, 262d Ἐπικράτης ἐν Δύσπράτῳ ἀγανακτοῦντα ποιεῖ τινα τῶν οἰκετῶν καὶ λέγοντα κτλ. ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν λαμβείων δὴλός ἐστιν ὁ Ἐπικράτης τὰ τοῦ Ἀντιφάνους (fr. 89) μετενεγκών. om. poetae fabulaeque nomine excerpserunt Eustath. 1885, 38. 2. ποτον Α. 4. ἢ add. Porson. 7. χολᾶν Porson.] χοαῖν Α. 8. ἡμῶν ὃς αὖ | φάγη Porson. — cf. Eupol. 351, 5.

ΕΜΠΟΡΟΣ

6

ἐπὶ τοῖς δ' ἐργῶ
μάγειρος. οὔτε Σικελία καυχῆσεται
τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων,

οὐκ Ἥλις, ἔνθα δελφάκων ἐγὼ κρέα
5 κάλλιστ' ὅπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἡνθισμένα.

Athenaeus 14, 655f ὁπτῶν δελφάκων δὲ μνημονεύει Ἐπικράτης ἐν Ἐμπόρῳ κτλ. 3. κατ'] ποτ'? 4. οὐκ Ἥλις ἔνθα Dindf.] οὐκ ἡλίσενθα A. οὗτ' Ἥλις Casaub. 5. κάλλιστοπαπαπυρος ἀκμαῖς ἡνθισμένα A. ἀκμῇ ἥξανθισμένα recte Blaydes Arist. Ach. p. 130.

1. ἐπὶ τοῖς δ' ἐγὼ, i. e. his, aliis rei culinariae magistris, ego succedo. 2. de οὔτε — οὗ cf. Aesch. Prom. 450. Soph. Ant. 249. Eur. Or. 41. Iph. T. 373. Alex. 92 (Nauck. Philol. VI 419). 3. ἄρταμον, cf. Anaxandrid. 6.

ΤΡΙΟΔΟΤΣ Η ΡΩΠΟΠΩΛΗΣ

Tridens significatur is quo piscatores utebantur. cf. Plat. Sophist. 220cd. ῥωποπώλης est. *scrutarius*.

7. 8

λαβὲ τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον

ἐγὼ δὲ δεξιᾷ γε τόνδ' ἔχω τινά,
σιδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν βέλος,
κερατίνου τε φωσφόρου λύχνου σέλας.

Athenaeus 15, 699f Ἐπικράτης δ' ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπώλῃ προειπὼν (v. 1) ἐπιφέρει (v. 2—4). 3. βέλος Casaub.] μέλος A. Ἐπικράτης scriptum esse in Marciano Athenaei diserte testatur R. Schoell. Herm. IIII 169. — significatur genus piscandi, cuius rationem inlustrat Oppian. Halieut. 4, 640 τοὺς μὲν (τῶν ἰχθύων) ὑπηματίους, τοὺς δ' ἔσπερος εἶλε δαμέντας, εὐτ' ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπαλιῆς πυρσὸν ἀναψάμενοι . . . ἰχθύσιν . . . αἶσαν ἄγῳσιν. ἔνθ' οἱ μὲν πέυκης λιπαρῇ φλογὶ καγχαλῶντες ἄμφ' ἀνάτω θύνουσι, κακὸν δ' ἴδον ἐσπέριον πῦρ, ῥιπῆς τριγλώχινος (i. e. τριόδοντος) ἀμειλίχτιοι τυχόντες. cf. Plat. Sophist. 220e. — v. 2 pro τινά scr. κτένα.

ΧΟΡΟΣ

Titulus alioquin inauditus. *Charicles* inscripta fuisse videtur. cf. fr. 9.

9

τελέως μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπός,
ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἀρτεμιν,
τὰν Φερρέφατταν, ὥς δάμαλις, ὥς παρθένος,
ὥς πῶλος ἀδμής· ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνιά

5 ὅλη.

Aelianus H. an. 12, 10 καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ (δραῦμα δέ ἐστι τῷ Ἐπικράτει τοῦτο)· τελέως κτλ. ἐς ὑπερβολὴν δὲ λαγνιστάτην αὐτὴν εἰπεῖν ἡθέλησε μὴ ὠνιὰν ὅλην ὀνομάσας. Apostol. 9, 28 ὁ δὲ θῆλος μῶς εἰς τὰ Ἀφροδίσια λυττικός, ὡς Ἐπικράτης φησί κτλ. 1. τελέως] τελεῖως cod. μ'] δεῦμε, δευμε, δ' εὖμε, δεῖμε, δέ με, δῦμ' cod. et Apostol. δέ μ' Hercher. 3. Φερέφατταν Mein.] φερέφατταν, φαρέφατταν. eiectis quae Hercherus iure proscripsit verbis δραῦμα δέ ἐστι — τοῦτο restant haec ΕΝΤΩΙΧΟΡΩΙΤΕΛΕΙΩCΔΕΥΜΕ. quae mihi quidem ita discriminanda et emendanda videntur ἐν τῷ Χαρικλεῖ. ὡς δ' εὖ μ' ὑπῆλθεν κτλ. ὡς εὖ ut Eurip. Iph. T. 559. Phoen. 991. Arist. Vesp. 1294. fr. 73. Antiphan. 209, 5. Eubul. 76, inprimis autem Arist. Eq. 459. de nominibus hominum clarorum fabulis inscriptis cf. Mein. I 274. Chariclem autem arbitror significari generum Phocionis, de quo Plut. Phoc. 21. 22. 33. 35. 4. μυωνιά, ut ἀνθρακιά, ἀχρυσιά, ἰωνιά, κρινωνιά, μυρμηκιά, νεοττιά, ξοδωνιά, σποδιά, σφηκιά. ὅλη in fine addendum erat ex Aeliano ipso. — in iurandi formulis Athenienses haud raro formis doricis utebantur. cf. Lobeck. Phryn. 640. Theopomp. com. 23 et praeterea Cratet. 41. Epicrat. 11, 7. 28.

ΩΙΟΝ

Cf. Bergk. Mus. Rhen. XXXIII 329 adn. 1.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

10

κατάβαλλε τὰκάτια, καὶ κυλίκια
αἶθρον τὰ μεῖζω, κενὸν τοῦ καρχησίου
ἄνελκε τὴν γραῦν, τὴν νέαν τ' ἐπουρίσας
πλήρωσον, εὐτρεπῇ τε τὸν κοντόν ποιοῦ,
5 καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε καὶ χάλα πόδα.

Athenaeus 11, 782f ἄκατος ποτήριον εἰκότως πλοῖον. Ἐπικράτης κτλ. 1. καὶ add. Iacobs. Add. Ath. 249. 2. κενὸν Dindf.] καὶ εὐθὺν. 3. τ'] δ' Casaub. ἐπουρίσας E] ἐπηυρίσας. 4. εὐτρεπῇ Valcken. Diatr. Eur. 235] ἐντρεπῇ. 5. κάλως Valck.] κάλους. πόδα C et cod. Levin.] πόδας epit. Hoeschel.

1. ἄγε δὴ supplet Iacobs. pro κυλίκια Mein. κυμβία: nam 'requiritur nomen quod et poculum et navigium significet'. de hac voce (κύμβη, κυμβίον) doctissima est disputatio M. Hauptii Opusc. I 231 sq. 4. 'contum compone: solve rudentes et pedem laxa'. Valcken. ridicula ambiguitate vocabula nautica ad res obscaenas significandas adhibuit (Villebr.). κοντός (a κεντεῖν, cf. Κένταυρος) ut πούς membrum virile designat. Schol.*Eurip. Med. 679 ἀσκού τὸν προύχοντα πόδα... μὴ λύσης. ἀσκού οὖν τῆς γαστροῦς, πόδα

δὲ τὸ μὶον, παρόσον ὡς ὁ ποδῶν τοῦ ἄσχοῦ προέχει . . πο-
δεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. quid sint γραῦς
et νέαι inter se oppositae nescio.

11

τί Πλάτων

καὶ Σπεύσιππος καὶ Μενέδημος,
πρὸς τίσι νυνὶ διατρίβουσιν;
ποία φροντίς, ποῖος δὲ λόγος

5 διεφρευᾶται παρὰ τοῖσιν;

τάδε μοι πινυτῶς, εἴ τι κατειδῶς
ἦκεις, λέξον πρὸς γᾶς.

Β. ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς·

Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην

10 μειρακίων

ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημείας
ἤκουσα λόγων ἀφάτων ἀτόπων·
περὶ γὰρ φύσεως ἀφοριζόμενοι
διεχώριζον ζώων τε βίον

15 δένδρων τε φύσιν λαχάνων τε γένη.

καὶ τ' ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην
ἐξήταζον τίνας ἐστὶ γένους.

Α. καὶ τί ποτ' ἄρ' ὥρίσαντο καὶ τίνας γένους
εἶναι τὸ φυτόν; δήλωσον, εἰ κάτοιισθά τι.

20 Β. πρῶτιστα μὲν οὖν πάντες ἀναυδεῖς

τότ' ἐπέστησαν, καὶ κύψαντες
χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον.

καὶ τ' ἐξαίφνης ἔτι κυπτόντων
καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων

25 λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι,

ποῖαν δ' ἄλλος, δένδρον δ' ἕτερος.

ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις

Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς κατέπαρδ' αὐτῶν
ὡς ληρούντων.

30 Α. ἦ που δεινῶς ὠργίσθησαν

χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν·

τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαυτὴ
ποιεῖν ἀπρεπές.

Β. οὐδ' ἐμέλησεν τοῖς μειρακίοις·

35 ὁ Πλάτων δὲ παρῶν καὶ μάλα πράως,
οὐδὲν ὀρυνθείς, ἐπέταξ' αὐτοῖς
πάλιν . . .
ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γένους·
οἱ δὲ διήρουν.

Athenaeus 2, 59 c Ἐπικράτης ὁ κωμωδιοποιός κτλ. v. 20. 1 Eustathius 864, 31 ἀναυδής, οὗ πληθυντικὸν οἱ ἀναυδεῖς παρὰ τινι κωμῳδῷ οἶον 'πρώτιστα μὲν πάντες ἀναυδεῖς τότε' ἐπέστησαν'. 3. νυνὶ διατρίβουσιν Erfurdt. Obs. 438] νῦν διατρίβουσι. 5. τοῖσιν] 'fortasse τούτοιςιν' Dindf. 7. ποτὶ τὰς γὰς Grot. Excerpt. 671. δὴ πρὸς τὰς γὰς Erfurdt. φέρε πρὸς γὰς Porson. πρὸς Ἀθηνᾶς Cob. Obs. crit. 121. de dorismo cf. fr. 7. 10. τῶν μειρακίων Erfurdt. μειρακίων τῶν Mein. τινὰ μειρακίων Herwerd. in Excerpt. gr. 11. Ἀκαδημίας Dindf.] ἀκαδημίας. cf. Antiphan. 33, 6. 12. coniecturam pessimam ἄφαθ' ὡς ἀτόπων, multo ante Herwerdenum, qui bis eam commendat Nov. add. crit. 30 et Mnem. nov. IIII 297, protulit Bothius. 14. ζῶων τε καὶ δένδρων C. 20. οὖν add. Scalig. ap. Grot. πρώτιστον μὲν Mein. ed. mai. 23. κατ' ἐξαίφνης Erfurdt.] ἀξαίφνης. 24. τῶν μειρακίων del. Herwerd. Obs. crit. 66. 28. κατέπαρδ' Schweigh.] κατεπέρδετ'. v. 30—33 alteri personae tribuit Coraes. 32. ταῖςδε C] τοιαῖςδε. τοιαντὶ Mein.] τοιαῦτα. τοιαῖςδε τοιαῦτα π. ἀπρ. Dindf. 33. ἀπρεπές Casaub.] εὐπρεπές. ποιεῖν οὐκ (πῶς) εὐπρεπές ἐστιν Dindf. 37. πάλιν ἐξ ἀρχῆς Porson. praeterea τὴν κολοκύντην Mein. ἐπέταξε πάλιν πορδὴν αὐτοῖς Emperius Mus. Rhen. I 460. ἐπέταξ' αὐτοῖς πάλιν αὖ πορδὴν Mein. Anal. Ath. 31.

totam eclogam plenam esse vestigiorum dictionis Platonicae (ἀφορίζεσθαι, διατρίβειν, διερευνᾶν, διαχωρίζειν, λόγοι ἄστοιχοι) Meinekus adnotavit V 87. 16. κολοκύντη tunc potissimum Athenas primum pervenerat. Hehn Kulturpfl. 271. 21. cf. Arist. Nub. 191. 26. ποίαν, ut Arist. Eq. 606. ποαστρίαις Archipp. 44. Ποαστρία Magnetis et Phrynichi.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

12

πρωτόβαθρον

Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμωδοδιδάσκαλος. Pollux 4, 121. at Φερεικράτης Bekkeri codices et Falkenb. cf. Pherecr. 226. Praeterea cf. Pherecr. 248.

ΚΡΑΤΙΝΟΣ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ

Meinek. I 411 sq.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ

Cf. Meinek. I 57. 413 et huius ed. I 19.

ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Gigantes an *Titanes* fabulam inscripserit dubium est. Meinek. I 411. cf. fr. 2. Myrtili fuerunt *Τιτανόπανες*. cf. Cratini ipsius *Titanes*.

1

ἐνθυμεῖ δὲ τῆς γῆς ὡς γλυκὺ
ὄξει, καπνὸς τ' ἐξέρχεται εὐωδέστερος;
οἰκεῖ τις ὡς εἰκεν ἐν τῷ χάσματι
λιβανωτοπώλης ἢ μάγειρος Σικελικός.

5 [παρὰ πηλίσαν ὁσμὴν λέγεις ἀμφοῖν γλυκὺς.]

Athenaeus 14, 661e ἐκσεμνύνει δὲ τὴν τέχνην (τὴν μαγειρικὴν) καὶ ὁ νεώτερος Κρατῖνος ἐν τοῖς *Γίγασιν* λέγων κτλ. 1. ἐνθυμεῖ cum interrog. signo post 2 Cobet. N. l. 119] ἐνθυμεῖ A. 2. ἐξέρχεται A. εὐωδέστατος Bergk. R. c. Att. 277. 3. ἐν deest in A. 5. γλυκὺς om. C. totum v. 5 ut Athenaei verba (λέγει scribens et ὁ γλυκὺς Ἀντιφάνης, cuius ecloga sequitur) a Cratini versibus segregat Dobraeus. — 'loquitur de Gigantum felicitate, quibus et terra et fumus suavissime oleat'. Bergk. non liquet.

2

ὡς σφόδρ' εἶσ' Αἰγυπτιώδεις· Σωχάρης, Πααμύλης.

Hesychius Πααμύλης Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης. Κρατῖνος ὁ νεώτερος *Γίγασιν* κτλ. σφόδρ' εἶσ' Αἰγυπτιώδεις K.] σφοδρῶς ἢ (i. e. σφόδρ' εἰσὶν) Αἰγυπτιώδης cod. Σώχαρις] σόχαρ. cod. Πααμύλης] παλμύλης cod. — Photius Παμύλης· Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης. et 592, 2 ἐνομίζοντο δὲ (οἱ Τιτᾶνες) τῶν πριαπωδῶν θεῶν εἶναι. Eustath. 985, 51 ὁ κίναϊδος καὶ πειώλης (Παμύλης an πριαπώδης?) Τιτᾶν σκαπτικῶς λέγονται. cf. Jablonski Opusc. I 192. Wyttenb. Plut. Mor. 355e. Parthey Plut. Is. Os. p. 191 (M. Schmidt).

repetit quisquis loquitur quae ab altero audierat. 'quam valde hi omnes Aegyptiam originem redolent: Sochares, Paamylen'. cf. Arist. Nub. 680.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Quis hoc nomine designetur incertum est. Meinek. I 411. 12.

3

Athenaeus 4, 177a χρῆσθαι δ' αὐτοῖς (τοῖς ἐλύμοις αὐλοῖς) καὶ Κυπρίους φησὶ Κρατίνος ὁ νεώτερος ἐν Θηραμένει (θηραμένει A). cf. Call. 18.

ΟΜΦΑΛΗ

Cf. Meinek. I 412 et Cratin. fr. 241.

4

πίνειν μένοντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα
κρεῖττον· μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλοι.

Athenaeus 15, 669a κατὰ τὸν νεώτερον Κρατῖνον, ὃς ἐν Ὀμφάλῃ φησὶν κτλ. 2. μάχης et πόνον Schweigh. πόνος Bergk. πολέμον G. A. Hirschig. Ann. crit. 9. — Herculis verba videntur esse. ante v. 1 fortasse erant ὡς κατ' οἰκίαν | π. μ. κτλ.

5

ὕμεῖς δ' ἔαν
ἐπίσκοπον ἢ τρίμιτον ἔχητε

Pollux 7, 58 ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατίνου Ὀμφάλῃ εἴρηται κτλ., ὡς καὶ ταῦτα εἶδη χιτωνίσκων. non consentit Hesychius ἐπίσκοπος· ἐπίθεμα κεφαλῆς. ἢ γυναικεῖον κόσμιον. 2. ἐπίσκοπον A. — versus ut feci facillime dirimuntur. in fine alterius excidisse videtur λῆδιον. Herodian. II 542, 1 λῆδος τριβώνιον. Hesych. λῆδιον· τριβώνιον εὐτελές. et ληίδιον· εὐτελές ἱμάτιον. cf. Menand. 1036 (Mein.). Lobeck. Pathol. el. II 40. — τρίμιτον, Cratet. 34. Lysipp. 3. Aesch. fr. 355 N. Poll. 7, 78.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΑ

Cum Pythagoristarum inrisio novae comoediae temporibus admodum popularis esset, Cratinus et Alexis etiam Πυθαγορίζουσαν composuerunt. cf. Meinek. I 389.

6

Diog. Laert. 8, 37 ἔκωψε δὲ αὐτὸν (Πυθαγόραν) Κρατίνος μὲν ἐν Πυθαγορίζούσῃ. πυθαγορικοῖς cod. R. πυθαγορικαῖς cod. Arund. Pythagorizusa Aldobr. Suidas Ξενοφάνης· ἔκωψε δ' αὐτὸν καὶ Κρατίνος ἐν Πυθαγορίζουσι (sic V). itaque 'fortasse Πυθαγορίζουσι' Mein.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ

Hac quoque fabula Pythagorei exagitabantur.

7

ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἂν τιν' ἰδιώτην ποθὲν
 λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπειρώμενον
 τῆς τῶν λόγων ῥώμης ταράττειν καὶ κυκᾶν
 τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασιν,
 5 τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν νουβυστικῶς.

Diogenes Laert. 8, 37 ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις φησὶν οὕτως
 κτλ. Suidas Ξενοφάνης . . . καὶ ἐν Ταραντίνοις κτλ. ἔν] ἔάν Snid.

2. διαπειρωμένοις Scaliger. propter v. 4. 5 malim διαπειρωμένους.

3. ῥώμης, ut Plat. Protag. 311b καὶ ἐγὼ ἀποπειρώμενος τοῦ
 Ἰπποκράτους τῆς ῥώμης διεσκόπουν αὐτόν. ceterum quae hic dicun-
 tur multo minus Pythagoreis quam sophistis conveniunt. 4. πέρας
 idem quod ὁρισμός, definitio, παρίσωμα aequalis τῶν κώλων termi-
 natio, ἀπόπλανος digressio, μέγεθος magnificentia orationis. 5.
 νουβυστικῶς ut Arist. Vesp. 1294. cf. Eccl. 441.

TITANEΣ

Cf. quae ad *Gigantes* adnotavimus.

8

Κόρυδον τὸν χαλκοτύπον πεφύλαξο,
 ἦν μὴ σοι νομιεῖς αὐτὸν μηδὲν καταλείψειν,
 μηδ' ὄψον κοινῇ μετὰ τούτου πώποτε δαίση
 τοῦ Κορύδου· προλέγω σοι· ἔχει γὰρ χεῖρα κραταιάν,
 5 χαλκῆν, ἀκάματον, πολὺν κρείττω τοῦ πυρὸς αὐτοῦ.

Athenaeus 6, 241ac ἦν δὲ καὶ ὁ Κόρυδος τῶν δι' ὀνόματος
 παρὰσίτων. μνημονεύει δ' αὐτοῦ . . . Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν Τι-
 τᾶσι κτλ. 2. ἦν μη Α] εἰ μὴ Porson. οὐ μὴ Lobeck. Phryn. 458,
 refutatus a Meinekio in ed. mai. recte Emperius Mus. Rhen. I 460
 ἦ μὴ σοι νομίσης, aut persuasum habeto eum nihil tibi relicturum
 esse, anticipata negatione et cum verbo regente coniuncta. μηδὲν
 Β] μηθὲν Α. 3. τοῦδ' οὐ πώποτε Lobeck. δαῖς ἢ Α.

ex oraculo comice ficto haec excerpta sunt, qualia multa in-
 veniuntur in Equitibus. cf. Horat. Sat. 1, 9, 31 sq. v. 1 fortasse
 melius cum Mein. χαλκόντυπον, ex aere cusum, i. e. firmum et insa-
 tiabilem. cf. Eupol. 162.

ΧΕΙΡΩΝ

Non confundenda cum Cratini maioris *Χεῖρωσιν*. Meinek. I 412.

9

πολλοστῶ δ' ἔτει
 , ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ἦκων, ξυγγενεῖς

καὶ φράτερας καὶ δημότας εὐρῶν μόλις,
εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην· Ζεὺς ἔστι μοι
5 ἐρκεῖος, ἔστι φράτριος, τὰ τέλη τελεῶ.

Athenaeus 11, 460f Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν Χείρωνι κτλ. v. 4 Eustathius 1271, 31 κυλικεῖον ἢ τῶν κυλίκων σκευοθήκη, οἶον 'μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφη', ἤγουν εἰς τὸ συμπόσιον, ὡς οἶα πολιτογραφηθεῖς πον. 1. ἔτει] ἔτι A. 2. οἴκαδε A. ἤκων Iacobs. Spec. animadv. ad auct. vet. 111] ἤκω. 4. ἐνεγράφην] ἐγράφην A. ἐνεγράφη Eust. 5. φράτριος Bergk. R. c. Att. 108] φρατόριος A. φρατέριος Mein. in Ath.

homo nescio quis post diuturnam absentiam ex hostium terra rediens vix a se gentiles, tribules inventos esse, i. e. aegre sibi contigisse dicit ut ab illis agnosceretur. εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην per iocum et παρ' ὑπόνοιαν dicit pro εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον (nos ich wurde ins Seidelbuch eingeschrieben pro ins Kirchenbuch). hominibus enim id genus τὸ κυλικεῖον multo et gravius et suavius est ipsa civitate. τὰ τέλη τελεῖν Schoemannus Ind. Gryphisv. 1858 p. 7. 8 docuit eum dici, qui quae civibus praestanda sint conferendis tributis aliisque muneribus obeundis probe et iuste praestet concl. C. I. I 101, 25 τελεῖν αὐτὸν τὰ αὐτὰ τέλη ἐν τῷ δήμῳ, ἄπερ ἂν καὶ Πειραιεῖς. Dinarch. 2, 17 εἰ τὰ τέλη τελεῖ. oppos. 18 τῶν δ' ἄλλων Ἀθηναίων εἰσφερόντων ἐκ τῶν ιδίων, οὗτος οὐδὲ τῶν δημοσίων καὶ ὧν ὥφλε τὸ ἀργύριον ἅπαν ἐκτέτικεν.

ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

Cf. Meinek. I 412. 13.

10

ἄνθρωπος εἰ δηλονότι καὶ ψυχὴν ἔχεις;

B. κατὰ μὲν Πλάτων' οὐκ οἶδ', ὑπονοῶ δ' ὥδ' ἔχειν.

Diogenes Laert. 3, 28 Κρατῖνος Ψευδυποβολιμαῖος κτλ. v. 1 Meinek. ita distinguendum censet A. ἄνθρωπος εἰ; B. δηλονότι. A. καὶ ψυχὴν ἔχεις; 2. οἶδ' — ὥδ' ἔχειν G. Hermann.] οἶδα — ἔχειν.

11

βυβλιοθήκη

παρὰ τῷ νεωτέρῳ Κρατίνῳ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Pollux 7, 211. ἐν Ὑποβολιμαίῳ] ἀπεμπολημένη A. videtur tamen eadem fabula significari, quae alibi Ψευδυποβολιμαῖος dicitur. nisi forte Ἀπιμπολημένη alter fabulae titulus fuit. cf. Arist. Ach. 374. βυβλ. K.] βιβλ.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

12

εἰς ἐγγύας τρεῖς εἰσπεσὼν ἀνῆρέθην.

*Β. οὐπω τότε' ἐν Δελφοῖσιν ἦν τα γραμματα
τὴν ἐγγυήν αἵτην λέγοντ'; Α. ἦν· ἀλλ' ἐγὼ
φιλέταιρον εἶχον ἥθος.*

Schol. Plat. 324 Bekker. et Gregor. Cypri. Leid. 2, 18 παρ-
οιμία ἐγγυία, πάρα δ' αἵτα ... οἱ δὲ εἶπον αὐτὴν οὐχ οὕτω ἔχειν,
ἀλλὰ μόνον ἐγγυή αἵτη. καὶ παρέχουσι μάρτυρα τούτου Κρατῖνον
τὸν νεώτερον λέγοντα κτλ. 1. τρεῖς] τρεῖς Naber. Mnem. nov. VIII
254. εἰσπεσὼν Bekker.] πεσὼν. ἐμπεσὼν Iacobs. Add. Ath. 72.
2. οὐπω τότε' Bekk.] οὕτω ποτ'. 3. λέγοντ' add. Buttmann. ἦν
add. Bekker. 4. ἥθος Iacobs. Add. Ath. 282] ἔθος. eadem vitia
apud Gregorium, ubi cf. Leutsch.

13

καριῖδας ἡ ζάψ ἐκφέρει κίχθυδια.

Clemens Alex. Strom. 5, 8, 47 καλεῖται δ' οὕτως (ζάψ) ἡ θά-
λασσα ... Κρατῖνος ὁ νεώτερος κωμικός κτλ. καριῖδας Sylburg.] κα-
ριῖδας L. crasis qualis est κίχθυδια Atticorum poetarum unum novi
exemplum Eurip. Hel. 1024 χίκετεύετε.

14

παρ' Ἀρχεφῶντος ἡδυπότιδας δώδεκα

Athenaeus 11, 469 c Κρατῖνος ὁ νεώτερός φησι κτλ. ἡδυπότι-
δας VL atque antea seniper Athenaeus] ἡδυπότια Λ. Hesych. ἡδυ-
πότις· ἔκπωμα ποίον. Poll. 6, 96 καλοῦνται δὲ καὶ ἡδυπότιδες. de
Archephonte parasito Machon Athen. 6, 244 b—d.

ΩΦΕΛΙΩΝ

Meinek. I 415.

ΔΕΤΚΑΛΙΩΝ

Solus Suidas commemorat mentionem eius in secundo Athenaei
libro feri dicens. Meinek. I 415. fragmenta non inveniuntur.

ΙΑΛΕΜΟΣ

Cf. quae ad Amphidis *Ialemum* adnotantur.

1

*ὠρχοῦντο δ' ὥσπερ καριῖδες ἀνθρώκων ἐπὶ
πηδῶσι κυρταί.*

Athenaeus 3, 106 a Ὠφελίων ... ἐν Ἰαλέμῳ κτλ. sine fabulae
auctorisve indicio Eustath. 1220, 54. sic ut supra scripsimus Α.

ὠρχοῦντο ὥσπερ Eustath. ὠρχοῦντο δ' ὡς Dindf. ὠρχοῦνθ' ἄπερ Meinek. scrib. ὠρχοῦνθ' ὅπως. nam περ ex prima syllaba vocis καρῖδες ortum videtur. cf. Aristoph. fr. 68.

ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ

Cf. Meinek. I 415 et quae nos ad Theopompi *Callaeschrum* annotavimus I 738.

2

κυρταὶ δ' ὁμοῦ καρῖδες ἐν ξηρῷ πέδῳ

Athenaeus 3, 106 a Ὁφελίων (ωφελλων Α) Καλλαίσχρω κτλ.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ ΜΟΤΣΑΙ ΣΑΤΤΡΟΙ

A Suida solo commemoratae. Meinek. I 415.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

Λιβυκὸν τε πέπερι, θυμίαμα, βυβλίον

Πλάτωνος ἐμβρόντητον

Athenaeus 2, 66 d ὅτι εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλίς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον... Ὁφελίων κτλ. τε add. Elmsl. βυβλίον (βιβλ.) idem] καὶ βιβλίον. Λιβυκὸν πέπερι καὶ θ., β. Tourp. Emend. i 459. quomodo ea quae in πρόπομα iniciuntur coniungi possint cum libro Platonis in tanta fragmenti brevitate non perspicitur.

4

Athenaeus 2, 43 f Εὐβουλος (fr. 135) εὐρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον,

τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν.

τὰ αὐτὰ δ' ἱαμβεῖα καὶ Ὁφελίων φησί.

5

ἐλαίῳ Καρικῷ

ἀλείφεται.

Athenaeus 2, 66. 7 Καρικοῦ (ἐλαίου μνημονεύει) Ὁφελίων κτλ.

6

Hesychius Ἴσις· ἔνιοι ὁμνύοντες τὴν Ἴσιν ἐξ ἐτοίμου ἐνόσουν. ὅθεν Ὁφελίων διὰ τὸ συνεχὲς τῶν νόσων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Ὁφελίων Mein.] ὠφελίμων. συνεχὲς Mein.] συνεχὸς. Iuvenal. 13, 92 putat esse deos et peierat... decernat quodcumque volet de corpore nostro Isis et irato feriat mea lumina sistro.

ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΗΣ

Inter poetas incertae aetatis rettulit Meinekius, quamquam 'mediae poetis comoediae' adscribendum esse suspicabatur I 495. *Ναυσικράτει τῷ κωμικῷ ὑποκριτῇ* Aeschin. 1, 98, qui fortasse idem est cum poeta. de aetate hodie, si recte ut videtur Koehlerus supplevit I. A. 977 *ἢ Ναυ[σικράτ]ης*, cum nomen eius Mnesimachum inter et Alexim sit positum, dubitari non potest. accedit quod in fr. 1. 2 dicendi genus simillimum est eius, quo in tali re uti solent Antiphanis Alexidisque aequales.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ .

1. 2

- . . . δύο μὲν (φασίν) ἀπαλοὶ καὶ καλοί,
 τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις
 ἤδη φανέντος πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις,
 ὃν καὶ τὰ θνητῶν φασιν ἀγγέλλειν πάθῃ.
 5 B. γλαῦκον λέγεις. A. ἔγνωκας

 . . μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
 αἱ ξανθόχρωτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικοῖς
 πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται·
 αἷς καὶ θεᾶν τιμῶσι φωσφόρον κόρην,
 10 δειπνῶν ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.
 B. τρίγλας λέγεις
 A. γαλακότηχρῶτα Σικελὸς ὃν πῆγνυσ' ὄχλος

 B. ῥόμβος.

v. 1—5 Athenaeus 7, 296a *Ναυσικράτης Ναυκλήροις κτλ.*
 v. 6—11 (λέγεις) idem 7, 325e *Ναυσικράτης ὁ κωμωδιοποιὸς ἐπαινεῖ τὰς Αἰξωνικάς (ἔξωνικάς A) τρίγλας ἐν Ναυκλήροις λέγων οὕτως κτλ.* v. 7—12 idem 7, 330b *Ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆτταν ῥόμβον, καὶ ἔστι τὸ ὄνομα Ἑλληνικόν. Ναυσικράτης ἐν Ναυκλήροις. προειπὼν δὲ περὶ γλαύκου τοῦ ἰχθύος ἐπιφέρει κτλ.* unde efficitur duo haec fragmenta proxime inter se afuisse.

1. φασίν A] φησὶν VL, quod Athenaei esso creditur. 2. ἐπώνυμοι supplent Iacobs. Add. Ath. 174 et Porson. Append. Toup. 477. παῖδες θεοῦ Dobr. Adv. II 315. 6. μετ' αὐτὸν Mein. 7. Αἰξωνικοῖς K.] ἔξωνικὸς A utrobique. 8. ἐν τόποις A 325] ἐν τόποις A 330. 11. τρίγλας A 325] τρίγλαν A 330. 12. γαλακτοχρῶτα et πῆγνυστοχλος A. 11—13. discriptio versuum et

personarum Cobeti est N. l. 25. 6. usquequaque vestigia adparent orationis in cothurnos adsurgentis. unde v. 9 *θεάν*. cf. Cobet. N. l. 26. — Sphingocarionem aliquem, coquum sine dubio, audire mihi videor, piscium quos emit non nomina proferentem, sed naturam illis verborum ambagibus et involucris descrebentem, quibus tunc spectatores mirifice delectabantur. cf. Antiphan. 52 et Mein. I 292 sq. ei alter se intellexisse dicta eius breviter significat. itaque Nausicrates sic mihi scripsisse videtur: (καὶ νῆ) *Δί' ἡμῖν (εἰσὶν) ἀπαλοὶ καὶ καλοί· | ὁ μὲν θεοῦ (vel δαίμονος ὁ μὲν) τοῦ ν. — ἔγνωκας . . . | εἴτα μετὰ τοῦτον δ' εἰσὶν ἔκπρ. — Αἰξωνικοῖς — ἐν πόροις — ναυτίλοι. | Β. τρίγλας λ. . . | Α. γαλακτόχρως τε Σικελὸς ὄν π. ὄχλος | . . . (deest versus) | Β. ῥόμβος.*

2. *glaucus piscis* dicitur nomen accepisse a *Glaucō* daemone vel deo *marino*, de quo cf. Preller. *Myth. gr.*² I 478 sq. Hesych. ἔξω Γλαῦκε. Append. prov. 2, 72 cum eis quae Leutschius adnotavit et Eubul. 44. 7. cf. Cratin. 221. Bursian. *Geogr. gr.* I 360. 1. 9. Athen. 7, 325a τῇ δὲ Ἑκάτῃ ἀποδίδεται ἡ τρίγλη διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα. τριῶδ' τις γὰρ . . . καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ τὰ δειπνα φέρουσι. cd Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται. καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ. cf. Chariclid. 1 et Preller. *Myth. gr.*² I 246 sq. 12. haec nemo dum explicavit.

ΠΕΡΣΙΣ

Persicam mulierem intellegendam esse arbitratur Meinek. I 495. cf. 497.

3

ἐν τῇ γὰρ Ἀττικῇ τίς εἶδε πώποτε
λέοντας ἢ τοιοῦτον ἕτερον θηρίον;
οὗ δασύποδ' εὐρεῖν ἐστὶν οὐχὶ ῥᾶδιον.

Athenaeus 9, 399 ef *Ναυσικράτης* (sic Grotius Excerpt. 879, *ναυκράτης* A) ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Περσίδι (πέρσιδι A) σπανίως, φησὶν, ἐστὶν εὐρεῖν δασύποδα περὶ τὴν Ἀττικὴν. λέγει δὲ ὧδε κτλ. 2. ἢ τι τοιοῦτον C. 3. οὐ δασύποδ' A.

Meinekii opinionem Menandrum (cf. fr. 824 Mein.) a Nausicrate perstringi suspicantis refutavit M. Haupt. *Opusc.* II 94. de conlocatione particulae negativae cf. quae adnotavi ad Arist. *Nub.* 687.

ΕΥΦΑΝΗΣ

Poeta antehac ignotus. in indice comicorum (U. Koehler I. A. n. 977) post Nausicratem commemoratur.

ΠΤΡΑΥΝΟΣ

Cf. quae ad Aristophontis *Πύρανον* adnotantur.

1

ἐς κόρακας· ἦξω φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον.

Stephanus Byzant. Πάρνης· τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἄρσενικῶς λέγεται. ἐνφανῆς (sic RV) ἐν πυραύνῳ κτλ. Ἀντιφάνης Mein., Ἄμφις Fritzschi; sed recte Koehlerus Εὐφάνης. τε] γε Mein. Πάρνηθα AP, Πάρνηθός RV. τὸν Πάρνηθ' ὅλον magnum lignorum acervum dicit. cf. Arist. Ach. 347, ubi cum Bentleio scribendum Παρνήθιοι. θηλυκῶς ἢ Πάρνης Arist. Nub. 323 al.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ

Meinek. I 374 sq. Droysen. Hellenism. II 242 n. 165.

ΑΓΚΤΑΙΩΝ

Fortasse Ol. 106 scripta. cf. Mein. I 359. 381 et quae ad Eubuli *Ancylionem* adnotavimus.

1

λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα· συγγενοῦ τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρόμμυον.

Diogenes Laert. 3, 27 Ἄλεξις... ἐν Ἀγκυλίῳ κτλ. συγγενοῦ Cobet. N. l. 284] συγγενῶς. cf. Plat. com. 128 cum eis quae adnotavimus. λίτρον καὶ κρόμμυον eodem ioco quo Epicrat. 9 Platonis discipuli quae sit cucurbitae natura quaerunt.

ΑΓΩΝΙΣ Η ΪΠΠΙΣΚΟΣ

Circiter Ol. 109 actam esse cum Clintono Fast. Hell. 127 Meinek. I 386. 7. — Suid. Ἀγωνίς· ὄνομα ἑταίρας. Cicero Divinat. in Q. Caec. 17, 55 Agonis quaedam est Lilybactana, liberta Veneris Erycinae. de ἱππίσκῳ cf. Cratin. min. 5.

2

ἀπῆντων τῷ ξένῳ,
εἰς τὴν κατάλυσιν ἡσυχίαν αἰθῶν ἀνῆρ·
τοῖς παισὶ τ' εἶπα, δύο γὰρ ἦγον οἰκοθεν,
τάκπωματ' εἰς τὸ φανερόν ἐκνευιτωμένα
5 θεῖναι. κύαθος δ' ἦν ἀργυροῦς, τάκπωματα
ἦγεν δύο δραχμάς, κυμβίον δὲ τέτταρας

ἴσως ἐτέρας, ψυκτηρίδιόν τε δέκ' ὀβολούς,
Φιλιππίδου λεπτότερον. B. ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως
πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νευνομέν' ἦν.

v. 1—8 (λεπτότερον) Athenaeus 11, 502. 3 Ἄλεξις ἐν Ἰππίσκῳ
ψυκτηρίδιον καλεῖ διὰ τούτων κτλ. v. 3 sq. idem 6, 230 b Ἄλεξις
ἐν Ἰππίσκῳ νεανίσκον παράγων ἐρῶντα καὶ ἐπιδεικνύμε-
νον τὸν πλοῦτον τῇ ἐρωμένῃ ταῦτα ποιεῖ λέγοντα κτλ. 2. sic
A. ἢ συνῆν Grotius Excerpt. 557. ἦγον. ἦν δ' Mein. οὗ συνῆν
Ἀγωνίδι Herw. Mnem. nov. VI 68. 3. παῖσι A 502] πᾶσι A 230.
5. ἐκπώματα A 230] τ' ἐκπώματ' A 502. 6. τέτταρας ἴσως ἐτέρας
A 230] τέτταρας A 502. cf. Philet. 9, 1. 2. 7. ψυκτηρίδιόν τε A
503 (δὲ Schweigh.)] ψυκτηρίδιον 230. δέκ' A 230] δύ' 503.
v. 8. 9 ex 230 poetae contra Meinekium (Menand. p. 130) reddidit
Cobet. N. l. 361. quod praetermisit Kaibelius Herm. XVIII 259,
pro τέτταρας ἴσως ἐτέρας scribens δύ' ἐτέρας. νευνομένα Athen.
narrat amator Agonidis, quomodo ipsam cum nescio quo homine
(τῷ ξένῳ) in deversorio et exceperit et deceperit. Agonidem adfuisse
ipse Athenaeus testatur. v. 2 scribo εἰς τὴν κατάλυσιν ἦγον, ἦν ἐθεω-
σάμην, quam sulfuris suffitu purgandam curaveram. cf. Hom. Od.
22, 494. 23, 50. Plin. N. h. 35, 177. Schoemann. Ant. gr.² II
352 et de forma (pro ἐθειωσ.) Ararot. 12. Hesych. θεώματα· τὰ
περικαθαροτήρια. αἰθῶν apud comicos non invenitur nisi ubi Ho-
merum imitantur, Arist. Pac. 1328. Hermipp. 46, 7. — de Phi-
lippide cf. 144.

3

ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαροδός εἰμ' ἐγώ.

Athenaeus 8, 339 c Ἄλεξις ἐν Ἀγωνίδι ἢ Ἰππίσκῳ κτλ. 1.
'πίσειε VL] πείσειε A. Eurip. Or. 255 ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πί-
σειέ μοι τὰς αἵματωπούς καὶ δρακοντώδεις κόρας· αὐται γάρ, αὐται
πλησίον θρώσκουσί μου. de Misgola, citharoedorum amatore, cf.
Antiphan. 26, 14.

4

ὁ τρίτος οὗτος δ' ἔχει
σύκων κυλιστὸν στέφανον· ἀλλ' ἔχαιρε καὶ
ζῶν τοῖς τοιούτοις.

Athenaeus 15, 678 e εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς κυλι-
στόν τινα καλούμενον στέφανον... Ἄλεξις ἐν Ἀγωνίδι ἢ Ἰππίσκῳ
(ἱππίσκῳ A) κτλ. 1. οὗτος δ' Mein.] δ' οὗτος A. 'mortuorum
quorundam hominum imagines contemplari videntur. verba ἀλλ'
ἔχαιρε κτλ. fortasse alteri interlocutori tribuenda sunt' Mein. cf.
Cobet. N. l. 20. 1. Nicander Athen. 678 f ἐκκύλιστοι στέφανοι καὶ
μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων. cf. 272, 5. 207. Archipp. 40. Eubul. 73.

5

μεστὴν ἀκράτου θηρίκλειον ἔσπασεν
κοίλην ὑπερθύουσαν.

Athenaeus 11, 471e "Αλεξίς . . . ἐν Ἰππίσκῳ (ἡπακῶι Α) κτλ.
2. ὑπερβρύουσαν Sylburg. ὑπεραφρίζουσαν (Eubul. 56, 2. Aristophont. 14, 3) vel ὑπερξέουσαν Herwerd. Obs. crit. 66. 7. 'sed quidni poculum vino plenum dicatur *superaestuaré*?' Mein. Anal. Ath. 217.

6

Athenaeus 3, 120b Φειδίππου δέ, καὶ γὰρ οὗτος ταριχο-
πώλης, "Αλεξίς (μνημονεύει) ἐν Ἰππίσκῳ. cf. 218. Timocl. 21, 5.

ΑΔΕΛΦΟΙ

De tempore cf. quae ad Antiphanis *Νεοττίδα* adnotantur.

7

ἐγὼ δέδωκα γὰρ τι ταύταις; εἰπέ μοι.

Β. οὐκ ἄλλ' ἀπέδωκας ἐνέχυρον δήπου λαβών.

Athenaeus 6, 223f "Αλεξίς . . . ἐν Ἀδελφοῖς κτλ. 1. ἐγὼ οὐκ
ἔδωκα G. A. Hirschig. Annot. crit. 9. cuius emendationis necessita-
tem auctor eis quae adnotavit mihi quidem nequaquam probavit. —
cf. 209. Antiphan. 169.

ΑΙΠΟΛΟΙ

Cf. Mein. I 396. 488.

8

Suidas τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον· τοῖς εἰς θάνατον κατακριθεῖσι
τρία παρειτίθουν, ξίφος, βρόχον, κώνειον. . . μέμνηται "Αλεξίς ἐν Αἰ-
πόλοις. Zenobius 6, 11 τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον· μέμνηται
ταύτης Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Ἀναξανδρίδης Hemsterhus. Arist.
Plut. p. 324, Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός Th. Canterus. sed Zenobius
Milleri (Mélanges 355. 6) recte "Αλεξίς. de proverbio cf. Aristoph.
fr. 549.

ΛΙΣΩΠΟΣ

De tempore cf. Meinek. 381—390.

9

κομφόν γε τοῦτ' ἐστὶν παρ' ὑμῖν, ὦ Σόλων,
ἐν ταῖς Ἀθήναις, δεξιῶς θ' εὐρημένον.

Σ. τὸ ποῖον; Α. ἐν τοῖς συμποσίοις οὐ πίνετε
ἄκρατον. Σ. οὐ γὰρ ῥάδιον· πωλοῦσι γὰρ

- 5 ἐν ταῖς ἀμάξαις εὐθέως κεκραμένον,
 οὐχ ἵνα τι κερδαίνωσι, τῶν δ' ὠνούμενων
 προνοούμενοι, τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν
 ἐκ κραιπάλης. τοῦτ' ἔσθ', ὁρᾷς, Ἑλληνικὸς
 πότος, μετρίοισι χρωμένους ποτηρίοις
 10 λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως·
 τὸ μὲν γὰρ ἔτερον λουτρον ἔστιν, οὐ πότος,
 ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις. Α. θάνατος μὲν οὖν.

Athenaeus 10, 431d Ἀνδρὸς ὁ Σπαρτιάτης τὸν οἶνον ὕδαρῃ
 πωλούντων τῶν καπηλῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκραμένον ἐκέλευσεν
 αὐτὸν πωλεῖν, ἵν' αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο. τὸ παραπλήσιον καὶ
 "Ἀλεξίς εἴρηκεν ἐν Αἰσώπῳ οὕτως κτλ. 1. ἐστὶ Α. ὃ Σόλων hic
 VL, initio v. 3 A. 3. συμποσίοισιν et πίνεται Α. 5. ἐν] ἐπὶ?
 9. ποτος et χρώμενος Α. τρόπος pro πότος Naber. Mnem. nov.
 VIII 254. 10. αὐτοὺς 'i. e. ἀλλήλους' Mein.] αὐτοὺς Α. 11.
 λουτρον et ποτος Α. 12. B. add. Herwerd. Nov. add. crit. 30.

4. ὦμιον pro ῥᾳδίον G. A. Hirschig. Ann. crit. 9. debebat
 certe ὦμιος (ὁ ἄκρατος). sed ῥᾳδίον rectissime dictum: non facile
 est merum bibere, quia iam mixtum venumdant. 5. Pollux 7,
 192 ἐπίπρασκον. τὸ γλεῦκος ἐφ' ἀμαξῶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες.
 7. προνοούμενοι primum cum τῶν ὠνούμενων coniungitur, deinde
 per ἐπεξηγήσιν additur τοῦ — ἔχειν. 8. Bekker. Anecd. 45, 13
 (attulit Mein.) κραιπάλη· ἢ ἀφ' ἐσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πό-
 σις. 10. λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν poetam scripsisse non credo, sed
 ᾧδεῖν τι κτλ. — scaenam fabulae Athenis non fuisse ex verbis
 παρ' ὑμῖν κτλ. v. 1. 2 concludit Grauertus De Aesopo 29, non
 recte: cf. Arist. Ach. 729. 829. Lys. 170.

ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

10

ἡμίκακον

"Ἀλεξίς Δίχμαλώτῳ. Bekker. Anecd. 98, 13. ἐκμαλώτῳ cod. —
 ἡμικάκως Arist. Thesm. 449. cf. Poll. 6, 161.

ΑΛΕΙΠΤΡΙΑ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀλείπτριαν adnotavimus.

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ

Fuit etiam Amphidis Ἀμπελουργός. quo iure Meinekius I 397
 Alexidi eam abnegandam censeat non intellego.

11

ἀναδενδράς

Ἀλεξίς Ἀμπελουργῷ. Bekker. Anecd. 82, 4. cf. Pherecr. 109.

12

ἀπολογηθῆναι

ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. "Αλεξίς Ἀμπελουργῶ. Bekker. Anecd. 82, 5.

ΑΜΦΩΤΙΣ

Pollux 10, 75 εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν. .εἰπόν-
τος. .ἐν Κερκύονι Αἰσχύλου (fr. 97 N.) ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις
πέλας. Ἀλέξιδος δὲ καὶ δρᾶμα Ἀμφωτίς. Hesych. ἀμφώτιδες·
ᾧς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὤσιν. Eustath. 1324, 88 ἀμφώ-
τιδες κατὰ Πανσανίαν, ᾧς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς ὤσιν εἶχον. ἄλλως
δὲ γε καὶ ἐκπώματος εἶδος αἱ ἀμφωτίδες. Athen. 11, 783 d ἀμφω-
τίς· ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρησθῆναι τοὺς ἀγροίκους Φιλητᾶς φησι τοὺς
ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ καὶ οὕτω πίνοντας. *utra ἀμφωτίς fabulae no-*
men dederit ignoramus. neque de accentu constat. Mein. I 396. 7.

13

ὄνοκόπος

τῶν τοὺς ἀλέτωνας τῶνδε κοπτόντων ὄνους.

Pollux 7, 20 τὸν δὲ νῦν μυλοκόπον ὄνοκόπον "Αλεξίς εἴρηκεν
ἐν Ἀμφωτίδι κτλ. 2. ἀλέτωνα] ἀλέκτονα A. τῶνδε] τούσδε
Mein. ὄνοκόπος, eorum unus qui molares istos lapides caedunt.
Xenoph. Anab. 1, 5, 5 ὄνους ἀλέτας.' Mein. — cf. 204.

14

μετάβα

ὥσπερ καὶ ἀνάβα καὶ κατάβα. "Αλεξίς Ἀμφωτίδι. Bekker. Anecd.
108, 10. cf. Arist. Vesp. 979. Ran. 35.

ΑΝΤΕΙΑ

Cf. Meinek. I 32. 322. 377. 393 et quae ad Antiphanis *An-*
team nos adnotavimus.

ΑΠΕΓΛΑΤΚΩΜΕΝΟΣ

Hominem in Glaucum commutatum Casaubonus, glaucomate
adfectum Meinek. interpretatur I 397. *Caerulatum* vertit Grotius.
Glaucoma fabula fuit Cn. Naevii. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.²
15. — Timoleonem ἀπογλανκωθῆναι τὴν ὄψιν narrat Plutarchus
Tim. 37. idoneam comoediae fabulam habeas, si simulasse aliquem
γλαύκωμα et familiarium servorumque animos ea ratione examina-
visse statuas.

15

παρ' ἐμοῦ δ', ἐὰν μὴ καθ' ἕνα καὶ ἕνα πάντα δῶς,
χαλκοῦ μέρος δωδέκατον οὐκ ἂν ἀπολάβοις.

- B.* δίκαιος ὁ λόγος. *A.* ἀβάκιον, ψῆφον· λέγε.
B. ἔστ' ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. *A.* λέγ' ἕτερον.
 5 *B.* μῦς ἐπὶ χαλκῶν. *A.* οὐδὲν ἄσεβεῖς οὐδέπω.
 λέγε. *B.* τῶν ἐχίνων ὀβολός. *A.* ἀγνεύεις ἔτι.
B. ἄρ' ἦν μετὰ ταῦθ' ἡ ῥάφανος ἦν ἐβοᾶτε; *A.* ναί·
 χρηστὴ γὰρ ἦν. *B.* ἔδωκα ταύτης δὴ ὀβολούς.
A. τί γὰρ ἐβοῶμεν; *B.* τὸ κύβιον τριωβόλου.
 10 *A.* ὀνείν κεχειρῶν γε οὐκ ἐπράξατ' οὐδὲ ἔν.
B. οὐκ οἶσθας, ὦ μακάριε, τὴν ἀγοράν, ὅτι
 κατεδηδόκασιν τὰ λάχαν' αἱ τρωξαλλίδες.
A. διὰ τοῦτο τὸ τάριχος τέθεικας διπλασίον;
B. ὁ ταριχοπώλης ἐστίν· ἐλθὼν πυνθάνου.
 15 γόγγρος δέκ' ὀβολῶν. *A.* οὐχὶ πολλοῦ. λέγ' ἕτερον.
B. τὸν ὀπτὸν ἰχθὺν ἐπριάμην δραχμῆς. *A.* παπαῖ,
 ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἴτ' ἐν ἐπιτέλει.
B. πρόσθε τὸν οἶνον, ὃν μεθυόντων προσέλαβον
 ὑμῶν, χάας τρεῖς, δέκ' ὀβολῶν ὁ χοῦς.

Athenaeus 3, 117e ἐν τῷ Ἀπεγλανκωμένῳ (ἀπευγλ. Α) συμβολάς τις ἀπαιτούμενός φησι κτλ. v. 4 Athen. 3, 117c ὠμοτάριχον δέ τινα κέκληκεν Ἀλεξίς ἐν Ἀπεγλανκωμένῳ (ἀπευγλ. Α). 1. δῶς] δ' ὡς A. Θῆς Mein. ed. mai. ἐὰν | μή μοι καταλέγῃς καθ' ἐν ἑκάστον πάνθ' ἀπλῶς Dobr. Adv. II 303. 3. ψήφους Mein. λέγε. ἔστ' VL] λέγεσθαι A. 6. ἔτι] ὅτι A. 7. ἐβοᾶτε; A. ναί Kidd. Pors. Misc. 236] ἐβοᾶτ' εἶναι A. ἧ' πεβοᾶτε Mein. Anal. Ath. 55. 9. τριωβόλους A. 10. ὄλοιο· σίσαρον δ' οὐκ ἐπέθηκας οὐδὲ ἔν Mein. Anal. 12. κατεδηδόκασιν et λάχανα A, omittens αἱ, add. a Dindorfio. 13. τὸ add. Schweigh. 17. εἴτ' ἐπέτεινε δὴ Iacobs. Add. Ath. 82. εἴτ' ἐπέτεινεν αὐτὸν Dobr. Adv. II 303. ἀνῆκ', ἐπέτεινε δ' ἐπὶ τέλει Mein. ed. mai., πυρετὸς ἀνῆκεν, εἴτ' ἐπέτεινεν ἐπὶ τέλει, deleteo ὥσπερ Anal. Athen. 55. 18. ὃν om. A. 19. οἶνον A.

ἀπαιτούμενον τὰς συμβολάς recte Schweighaeuserus interpretatur eum a quo poscebantur symbolae, i. e. eum qui eas a singulis sodalibus acceperat ut nomine omnium pretium epularum cauponi coquove persolveret. is ad rationem subducendam v. 3 *tabulam et calculos* postulat. 3. cf. Aristoph. Ran. 623. 637. 5. μῦς, ut tunc iam etiam ἰχθῦς pro ἰχθύες. dicuntur etiam *μύακες*. Epicharm. Athen. 3, 85 d. Speusipp. Athen. 86 d. 7. ἐβοᾶτε, ut ἀναβοᾶν τὴν εὐπυγίαν 98, 11. 12. 13. τὸ τάριχος, i. e. τὸ κύβιον v. 9. 17. Hippocr. Affect. int. II 217 Lind. ἀνῆκεν ὁ πόνος, καὶ αὐθις ἐπέλαβεν ὅξυς δι' ὀλίγου.

1. καθ' ἐν ἑκάστον πάντα nemo umquam comicus coniunxit:

scribendum εἰν μὴ καθ' ἕν ἕκαστον καταμάθω. 10. ἄνευ γε χλω-
ρων, ὧν ἐπεπάσαι· οὐδὲ ἔν. cybium adparaverat coquus cum
administris nihil addens τῶν χλωρῶν ἡδυσμάτων. qua de re excu-
sat fori inopiam, omnia id genus ab erucis consumpta dicens. cf.
84, 5. 127. 17. εἴτ' ἐπενετάρη;

16

τοὺς μὲν στρατηγούς τὰς ὀφρὺς ἐπὰν ἴδω
ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν,
οὐ πάνυ τι θαυμάζω δὲ προτετιμημένους
ὑπὸ τῆς πόλεως μεῖζόν τι τῶν ἄλλων φρονεῖν.
5 τοὺς δ' ἰχθυοπώλας τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους
ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρὺς
ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγμαι.
εἰν δ' ἐρωτήσης 'πόσου τοὺς κεστρέας
πωλεῖς δὴ ὄντας;' 'δέκ' ὀβολῶν' φησίν. 'βαρὺ·
10 ὁκτὼ λάβοις ἄν;' 'εἴπερ ὦνεῖ τὸν ἔτερον.'
'ὦ τάν, λαβὲ καὶ μὴ παῖζε.' 'τοσουδί; παράτρεχε.'
ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς;

Athenaeus 6, 224 f "Αλεξις Ἀπεγλανκωμένω κτλ. 2. ποεῖν Α.
an παθεῖν? 4. μεῖζόν τι Wakefield. Silv. crit. II 71] μεῖζω Α.
5. δὲ Α. 8. δ' Β] τ' Α. ἐρωτήσης C] ἐρωτήσας Α. ἐρωτήσω
Dindf. in adnot. 9. φησί Α. 11. τάν Α. τοσουδί Dobr. Arist.
Plut. 361 p. 44] τοὺς οὐδεῖ Α. τόσου δεῖ Coraes.

11. verum pravissima caesura elumbem ab Alexide scriptum esse
numquam adducere ut credam. fortasse λαβέ, μὴ παίσσης. τοσουδί,
tam vili pretio? interrogat cetarius; abi in malam crucem. — cf.
Amphid. 30.

17. 18

καὶ γὰρ ἐφητοί τινες
παρῆσαν ἡμῖν δαιδάλοί πως
· · · · ·
τῶν οὖν κορακίνων πεῖραν οὐχὶ λαμβάνεις;
οὐδὲ τριχίδων, οὐδ' οἶον ἐφητῶν τινων;

Athenaeus 7, 301ab "Αλεξις ἐν Ἀπεγλανκωμένω· καὶ γὰρ —
πως. τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. καὶ πάλιν· τῶν
οὖν κτλ. Eustathius 1169, 12 Δαιδάλου γὰρ ἐκάλουν ἔργον πᾶν τὸ
καλόν. διὸ καὶ "Αλεξίς φησιν ὡς ἐφητοί τινες παρῆσαν δαιδάλοί
πως, ἡγουν καλοί. verba τὰ γὰρ καλὰ — ἔργα ab Alexideis seclu-
sit Meinekius. 2. δαιδαλαῖοι πως Α. Reisig. Coniect. 131 παρ-
ῆσαν ἡμῖν δαιδάλοι, νῆ τὸν Δία. Β. πῶς δαιδάλοι; Α. τὰ γὰρ

καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. Herodian. Π 909, 7 τὸ μέντοι δαιδάλεος τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. 3. λαμβάνεις] λ in rasura maiore m.¹ A. an οὐκ ἐλάμβανες; 4. οὐδ' οἶον, ut 201, 4. Phrynich. Epit. 372 οὐχ οἶον ὀργίζομαι· κίβδηλον ἐσχάτως... λέγειν δὲ χρὴ οὐ δῆπου. Bekker. Anecd. 110, 13 οὐχ οἶον ὀρ(γ)ίζομαι καὶ τὰ ὅμοια. σὺ δέ· πολὺ ἀπέχω τοῦ ὀρ(γ)ίζεσθαι. (ὀργ. pro ὀρ. Lob.). ἐψητοί, κορακῖνοι, τριχίδες sunt pisces vilissimi. Eupol. 5. 154. Aristoph. fr. 52. Eq. 662. Pherecr. 56.

ΑΠΟΒΑΤΗΣ

‘Ex prioribus poetae fabulis fuisse videtur’ (Mein. I 380. 1), scripta circiter Ol. 103. Bekker. Anecd. 198, 11 ἀποβατῶ· ἀγῶνος ὄνομα, ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἄρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀνέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸν δίφρον καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως· καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα πεζοῦ ἅμα καὶ ἱππέως. et 426, 30 ἀποβατῶν ἀγῶν· οὗτος ὁ ἀγῶν ἦγετο τῇ Ἀθηνᾶ κτλ. Harpocrat. 26, 10 ὁ ἀποβάτης ἱππικόν τι ἀγώνισμα, καὶ ἀποβῆναι τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. similiter Etym. m. 124, 31 et Suidas ἀποβάτης. cf. etiam Lycurg. fr. 20 (p. 262). Dinarch. 10, 1 (p. 330). 64, 1 (p. 337 Saupp.). Plutarch. Phocion. 20 Φῶκον δὲ τὸν νίδν βουλόμενον ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην ἀφῆκεν. καὶ γὰρ ἦν ἄλλως φιλοπότης καὶ ἄτακτος ὁ νεανίσκος. νικήσαντος δὲ καὶ πολλῶν αἰτουμένων ἐστιᾶσαι τὰ νικητήρια, τοὺς ἄλλους Φωκίον παραιτησάμενος ἐνὶ τὴν φιλοτιμίαν ταύτην συνεχώρησεν κτλ. perverse eadem narrat Athenaeus 4, 168. 9. hoc ipsum certamen Alexidi comoediae scribendae occasionem praebuisse arbitror, ut Autolycei victoria praebuit Eupolidi. Ἀποβάτης est etiam Diphili. similes tituli sunt Παγκρατιαστής Alexidis, Theophili, Philemonis, Ἰσθμιονίκης Mnesimachi, Πένταθλος Xenarchi.

19

Χορόνικος ὁ ποιητὴς ὀδί.

B. τίνων ποιητὴς ᾄσμάτων; A. σεμνῶν πάνν.

B. τί πρὸς τὸν Ἀργᾶν οὗτος; A. ἡμέρας δρόμων κρείττων.

Athenaeus 14, 638c τοῦ Ἀργᾶ μνημονεύει Ἀλεξίς ἐν Ἀποβάτῃ οὕτως κτλ. Eustathius 1226, 15 ὁ συγκρίνας ᾄσμάτων σεμνῶν ποιητὴν τινα πρὸς ἕτερον τοιοῦτον τοπικώτερον (κωμικώτερον;) καὶ εἰπὼν κρείττω ἐκείνον εἶναι ἡμέρας δρόμων. Ἀλεξίς δὲ λέγεται (!) εἶναι ὁ τοῦτο γράψας. 1. ὁ om. A. 3. τι A. Choronicus aliunde non cognitus. fortasse nomen est fictum, ut Agoracritus Aristophanis. de Arga cf. Anaxandrid. 15, et de comparatione Arist. Nub. 430. Ran. 91.

ΑΠΟΚΟΠΤΟΜΕΝΟΣ

Vel Ἀποκοπτομένη. Meinek. I 397. an Ἀποκοιμώμενος? cf. Eupol. 208. nam quid sit Ἀποκοπτόμενος nescio, nisi forte Amor intellegitur τὰ πτερὰ ἀποκοπτόμενος ὑφ' ἐταίρας. cf. Aristophont. 11, 5.

20

λέγεται γὰρ λόγος
ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεὸν
τὸν Ἑρωτα, τοὺς δ' ἐρωῶντας· αἰτίαν δ' ἔχειν
ἐκεῖνον ἄλλως, ἡγνοηκότας δὲ τοὺς
5 γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν.

Athenaeus 13, 562 d Ἀλεξίς ἐν Ἀποκοπτομένῳ κτλ. Eustathius 987, 25 Ἀλεξίς δὲ οὐ τὸν Ἑρωτα πέτεσθαι λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἐρωῶντας. 3. ἄλλως αἰτίαν ἔχειν, i. e. perperam alatum putari. cf. Pherecr. 147.

21

οὐ συμποσίαρχος ἦν γάρ, ἀλλὰ δῆμιος
ὁ Χαιρέας, κνᾶθους προπίνων εἵκοσιν.

Athenaeus 10, 431 c Ἀλεξίς ἐν Ἀποκοπτομένῳ κτλ. quae post εἵκοσιν A praebet ἴσον ἴσῳ πάλιν τὴν μείζονα ἤτουν, ea ex Sophili fr. 3 (Athen. 431 a) temere repetita esse vidit Schweighaeuser. — carnifex per iocum dicitur Chaereas nescio quis, quod interficere voluerit convivas nimia potione.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

Ἀρχιλόχοι Cratini maioris fuerat comoedia. cf. hui. ed. I 11. Meinek. I 390.

22

ὦ τὴν εὐτυχῇ ναίων Πάρον, ὄλβιε πρέσβυ,
ἢ κάλλιστα φέρει χώρα δύο τῶν συνάπασσῶν,
κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας.

Athenaeus 14, 644 b ὅτι δὲ καλοὺς πλακοῦντας ἐν Παρίῳ τοῦ Ἑλλησπόντου φαγεῖν ἔστιν οἱ ἐπιδημήσαντες μαρτυρήσουσιν. Ἀλεξίς γὰρ πεπλάνηται λέγων τοὺς ἐκ Πάρου· λέγει δὲ οὕτως ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρχιλόχῳ κτλ. 1. εὐτυχῇ A] εὐτείχῃ Dindf.. εὐτειχῇ Mein. cf. Lobeck. Paral. 245. ὄλβιαε πρεσβυ A. 2. η A. quod M. Schmidtus (Hesych. πάγον εὐτειχῇ) ab Alexide Euripidis canticum Androm. 1010 ὦ Φοῖβ' ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῇ πάγον parodia expressum esse dicit, paene ridiculum est. omnino malim quod Pari naturae magis convenit εὐαυγῇ. Eurip. Suppl.

652 *πύργον εὐαυγῇ*. Bacch. 662 *χιόνος εὐαυγείς βολαί*. (neque enim credo Elmsleio *εὐαγῆς* defendenti.) Verg. Aen. 3, 126. Horat. C. 1, 19, 6. Ovid. Met. 7, 465. — adpellatur ipse sine dubio sive praesens sive absens Archilochus.

23

λαβόμενος

ἀντὶ τοῦ λαβών. "Αλεξίς 'Αρχιλόχοις. Bekker. Anecd. 106, 16. confert Meinek. 78, 8.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΚΛΕΙΔΗΣ

24

οὕτως δ' ὀψοποιεῖν εὐφυνῶς
περὶ τὴν Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, ὥστε τοὺς
δειπνοῦντας εἰς τὰ βατάνι' ἐμβαλεῖν ποιῶ
ἐνίστε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Athenaeus 4, 169 d *βατάνιον* δ' εἶρηκεν . . . "Αλεξίς ἐν 'Ασκληπιοκλείδῃ κτλ. contra Pollux 10, 107 "Αλεξίς δὲ ἐν 'Ασκληπιοκλείδῃ *πατάνια* εἶρηκεν. cf. fr. 110, 21 sq. 2. *τὴν* add. Casaub. 3. *βατάνι'* Schweigh.] *βατάνεια* A. *λοπάδι'* fr. 110. *ἐμβαλεῖν* Iungerm. Poll. 10, 107] *ἐκβαλεῖν* A Ath. *ἐμβάλλειν* fr. 110.

ΑΣΩΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Athen. 8, 336 d *ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι· πλείονα τῆς μέσης καλουμένης κωμωδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων . . . οὐ περιέτυχον τῷ Ἀσωτοδιδασκάλῳ, ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιοθέντι σύνοιδα*. cf. Mein. I 380. 397. 8. fragmentum Alexide nequaquam indignum videtur: quamquam aliter iudicat Meinek.

25

τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠιδείου πύλας,
λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἐν τούτων καλόν.
πίνωμεν, ἐμπίνωμεν, ᾧ Σίκων, Σίκων,
5 χαίρωμεν, ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν.
τύρβαζε, Μάνη. γαστροὺς οὐδὲν ἡδιον.
αὕτη πατήρ σοι καὶ πάλιν μήτηρ μόνη.
ἀρεται δὲ πρεσβεῖαί τε καὶ στρατηγίαι
κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων.
10 ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ·

ἔξεις δ' ὅς' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα,
σποδὸς δὲ τᾶλλα, Περικλήης, Κόδρος, Κίμων.

Athenaeus 8, 336 de "Αλεξίς ἐν Ἀσωτοδιδασκάλῳ... ὁ δὲ Σω-
τίων φησὶν ἐν τῷ δράματι Ξανθίαν τινὰ οἰκέτην πεποιῆσθαι
προτρεπόμενον ἐπὶ ἡδυπάθειαν ὁμοδούλους ἑαυτοῦ καὶ
λέγοντα κτλ. 2. Ἀκαδήμειαν Dindf.] ἀκαδημιαν Α. quod vera
nominis Ἀκαδ. forma legitimaque mensura usus est magnum testi-
monium videtur non a novicio versificatore haec conficta esse. cf. 94.
Antiphan. 33, 6. ὠιδείου Α. 4. ἐν πινωμεν Α. σικῶν semel
Α. 6. Μάνη Muret V. l. 19, 3]. μανην Α, qui etiam τυρβαζε
sine acc. cf. Pherecr. 10. Hermipp. 47, 7. 10. ψύξει σ' ὁ in ve-
teribus cod. repperit Muretus. 11. πῆς Α. 12. σποδὸς Dobr.
Adv. II 317] σποδοὶ Α. κόδρος C] κόδροι Α.

2. Plut. Mor. 605 b ἐπὶ τὰς σοφὰς (ἐλθὲ) Ἀθήνησι σχολὰς καὶ
διατριβάς· ἀναπέμψασαι τὰς ἐν Ἀνκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν
στοάν, τὸ Παλλάδιον, τὸ ὠδεῖον. Diog. L. 7, 184 (Χρύσιππον)
ἐν τῷ ὠδεῖῳ σχολάζοντά φησιν Ἑρμιππος ἐπὶ θυσίαν κληθῆναι (Mein.).
ὠδεῖον πάλιν Sauppeius ap. Wachsmuth. Athen. I 635 adn. 1. scri-
bendum potius est ὠιδεῖον, στοάς. nam et ante Zenonem Citien-
sem philosophi porticibus utebantur et ipse Zeno, si circiter Ol.
117 stoicam sectam condidit, ex parte aequalis fuit Alexidis (Mein.
I 376). 4. cf. anon. 347 Mein. 5. scrib. χαίρωμεν οἷς ἔνεστι
κτλ., *gaudeamus rebus omnibus* quae ita comparatae sunt ut ge-
nium alant. 6. τυρβάζειν etiam Arist. Vesp. 257. Pac. 1007. ac
latine terram *percutere*, i. e. saltare. ἡδίων autem olim Meinek-
ius ipse (Cur. crit. 37. 8) contra Porsonum (Eurip. Or. 499) defendit.
cf. Eur. Suppl. 1101 (G. Hermannus ἡδίων πέλει). Arist. Eq. 1263
κάλλιον in melicis. Aesch. fr. 302 N. βέλτιον (al. βέλτερον). 8.
Simonid. 38 Bergk. πάντα γὰρ μίαν ἰκνεῖται δασπλήτα Χάρυβδιν,
αἰ μεγάλα τ' ἄρεται καὶ ὁ πλοῦτος. 9. Bekker. Anecd. 48, 18
καινὰ (Mein. κενὰ) ψοφεῖν· καινῶς (κενῶς) κομπάζειν. 10. ψύξει
servi inpuidentis ingenio aptissimum; forma passiva in re simillima
Plat. Phaed. 118a.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Turpili *Atulantam* ad Alexidis imitationem compositam fuisse
Meinek. arbitratur III 396.

26

μικρόφωνος

"Αλεξίς Ἀταλάντη. Bekker. Anecd. 108, 3.

ΑΤΘΙΣ

'Mulieris nomen est.' Meinek. I 398.

27

ὁ πρῶτος εἰπὼν ὅτι σοφιστῆς οὐδὲ εἰς
 ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σοφός τις ἦν.
 ἐγὼ γὰρ ἤκω νῦν ἀγοράσας οὐδὲ ἐν
 ἔμψυχον. ἰχθῦς ἐπριάμην τεθνηκότας
 5 μεγάλους· κρεάδι' ἄρνος ἔστι πίονος
 οὐ ζῶντος· οὐχ οἶόν τε γάρ. τί ἄλλο; καὶ
 ἡπάτιον ὁπτὸν προσέλαβον. τούτων ἐὰν
 δείξῃ τις ἢ φωνήν τι ἢ ψυχὴν ἔχον,
 ἀδικεῖν ὁμολογῶ καὶ παραβαίνειν τὸν νόμον.

Athenaens 9, 386 c κατὰ τὸν Ἀλεξιν οὐδενὸς ἐμψύχου μετα-
 λαμβάνεις, ὅς φησιν ἐν Ἀτιθίδι τάδε κτλ. 3. οὐδὲ ἐν L] οὐδὲν
 A. 5. ἔστι Schweigh.] ἐσθίειν A. 6. καὶ B] καὶ A. 9. ὁμο-
 λογῶ Grotius Excerpt. 563] προσομολογῶ A.

1. σοφιστῆς stare non potest: nam tantum aberat ut omnes
 sophistae sapientesve carnibus abstinerent, ut multi, velut Aristip-
 pus (σοφιστῆς εὐφυῆς fr. 36), id stultissimum esse iudicarent. ma-
 nifesto σοφιστῆς ex σοφός τις v. 2 ortum est. scrib. ὁ πρῶτος
 εἰπὼν Ὑπαγοριστῆς — ἐσθίει. nam Pythagoristarum legem
 (νόμον 9) inridet quisquis loquitur, ἔμψυχον vivum interpretatus,
 non ut Pythagorei animans. 6. fortasse οὐχ ὅσιον γάρ ἐστιν·
 ἀλλὰ καὶ κτλ.

28

ὅστις ἤδεται γὰρ ἐσθίων
 ὀσημέραι, δεῖ καὶ ποιεῖν τῶν σιτίων
 ἐπάξιόν τι, μηδὲ περινοστεῖν σχολὴν
 ἄγοντα, τῷ ζῆν πολεμιώτατον κακόν.

Stobaeus Floril. 30, 8. deest in A. sed ἀλεξί^d ἐξ ἀτιθίδος
 Vindob. cf. H. Iacobi Mein. V cciii. 2. δεῖ Porson. Adv. 303]
 ἀεί. 3. τι N. Trinc.] om. Gesn. τοι Vind. μηδὲ περινοστεῖν
 Porson.] μηδέν, περινοστεῖν δὲ. — de syntaxi cf. Eubul. 75, 13.

29

πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ,
 ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον.

Photius et Suidas μᾶλλον μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ ἀεὶ [καὶ] μᾶλλον.
 Ἀλεξίς Ἀτιθίδι κτλ. 1. πῶς] ὥς Mein. ἐπινέφει Cobet. V. 1.²
 135] ἐπινεφεῖ. — cf. Anaxil. 32. 'videtur poeta ingravescens ali-
 quod malum cum tempestate ingruente comparare.' Mein.

ΑΧΑΪΕΣ

Sic, non *Ἀχαῖς*, codices omnes. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 44 et Arist. Nub. 821.

30

ἅπαντα τὰ ζητούμεν' ἐξευρίσκεται,
 ἂν μὴ προαποστῇς μηδὲ τὸν πόνον φύγῃς·
 ὅπου γὰρ εὐρήκασιν ἄνθρωποι τινες
 μέρος τι τῶν θείων τοσοῦτο τῷ τόπῳ
 5 ἀπέχοντες, ἄστρων ἐπιτολάς, δύσεις, τροπάς,
 ἔκλειψιν ἡλίου, τί τῶν κοινῶν κάτω
 καὶ συγγενικῶν δύναιτ' ἂν ἄνθρωπον φυγεῖν;

Stobaeus Floril. 29, 33 *Ἀλέξιδος Ἀχαιίδι* Trinc. *ἀλέξιδος ἀχλίδου*, suprascr. γρ. *ἀχαιίδι* A. ἄλ. *ἀχαιίδι* B. 4. τοσοῦτον G. A. Hirschig. Ann. crit. 10. 6. κοινῶν κάτω καὶ συγγενικῶν A. συγγενῶν Grotius.

cum initio cf. Philem. 37. — Plautinum *nihil tam difficile est, quin quaerendo investigari possit* confert Herwerd. Obs. crit. 68. 6. τὰ κοινὰ κάτω sunt quae quivis in orbe terrarum tamquam usitata cognoscere possit. 7. συγγενικῶν corruptum videtur.

31

Bekker. Anecd. 338, 8 ἔστι δὲ ἀγκύλη καὶ εἰδός τι ἄμματος. *Ἀλεξίς Ἀχαιίδι*· ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν. ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἄλλοι τῇ λέξει. fortasse ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος | ἔσφιγξας οὐ καλῶς λυθεῖσαν.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ

32

ὑποκροῦσαι

ἐμποδίσαι. *Ἀλεξίς Βοστρύχῳ*. Bekker. Anecd. 115, 12. ibid. 68, 10 ὑποκρούειν τοὺς ῥήτορας· τὸ μεταξὺ λερόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζειν. 'Elmsl. Arist. Ach. 38.' addo Arist. Eccl. 256. 588. 596. Henioch. 5, 4. [Plat.] Eryx. 395e.

ΒΡΕΤΤΙΑ

Cf. Mein. I 398. Dindorf. Aristoph. fr. 244 et quae adnotavimus ad Aristoph. fr. 629. Antiphan. 45.

33

εἰδές ποτε

πίνουσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένους
 ἐν ὕδατι; B. πολλοῖς πολλαῖς δήπου. τί οὖν;

A. οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει

.5 τῶν ἐπινευουσῶν τὴν πεπαιτᾶτην ἀεί;

B. δηλονότι.

Athenaeus 14, 650c ὅτι δὲ τὰς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια Ἀλεξίς ἐν Βρεττία (βρεντία A) παρίστησι διὰ τούτων κτλ. Schol. Arist. Eccl. 355 ἀχράς τις. στένωσιν τῇ γαστρὶ παρέχει ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος. οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις ἀπίους εἵρηκεν. οὐ μόνος δέ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀλέξιδι. quae sine dubio ad hanc eclogam pertinent. Suidas ἄπια· εἶδος ὁπώρας... παρὰ Ἀλέξιδι. Bekker. Anecd. 425, 1 ἀπίους... ἔστι καὶ παρ' Ἀλέξιδι. — 2. πίνουσιν Dobr. Adv. II 137] πείνουσιν A. 3. B. πολλοῖς πολλάκις K.] πολλῶ; πολλάκις A. B. vulgo ante πολλάκις. i. e. πολλοῖς πολλάκις παρακειμένας ἀπίους εἶδον. 6. δηλονότι] δη ὄντι A. — cf. Pherecr. 8.

in aqua adferuntur pira: multane sit aqua nihil interest, dummodo sufficiat. πολλὰ πολλάκις Mein., sed quae ad tuendam hanc emendationem adfert exempla (in ed. mai. et V 88) aliena sunt omnia, quoniam in omnibus πολλά est accusativus schematis etymologici.

34

τοιούτο τὸ ζῆν ἔστιν ὥσπερ οἱ κύβοι·

οὐ ταῦτ' ἀεὶ πίπτουσιν, οὐδὲ τῷ βίῳ

ταυτόν διαμένει σχῆμα, μεταβολὰς δ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 105, 4 Ἀλέξιδος ἐκ Βρεττίας A. omisso fabulae indice Arsenius Viol. 101. confert Meinekius Terent. Adelph. 4, 7, 21 ita vita est hominum, quasi si ludas tesseriis. Plut. Mor. 467a κυβεῖα ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπέκασεν. quod ubi fecerit nescio.

ΒΩΜΟΣ

35

γυνὴ λινουργὸς περιτυχοῦς' ἀφείλετο.

Pollux 7, 72 τὴν δὲ ἐργαζομένην τὸ λίνον λινουργὸν ἂν εἴποις, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Βωμῷ κτλ. περιτυχοῦς. Pierson.] περὶ τοίχους.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Fortasse Galatea tibicina, Dionysii Syracusani meretrix, vitata a Philoxeno, significatur, de qua Athenaeus 1, 6. 7 ποιῶν τὸν Κύκλωπα (Φιλόξενος) συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος (in lautumias coniectus erat propter Galateae amorem), τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δ' ἀλλητριίδα Γαλάτειαν, ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεά. Philoxenus enim aliis quoque comicis largam praebuit fabulandi materiam.

36

ὁ δεσπότης οὐμὸς περὶ λόγους γάρ ποτε
 διέτριψε μειρακίσκος ὦν καὶ φιλοσοφεῖν
 ἐπέθετο· Κυρηναῖος ἦν ἐνταῦθά τις,
 ὥς φασ', Ἀρίστιππος, σοφιστῆς εὐφυνής,
 5 μᾶλλον δὲ πρωτεύων ἀπάντων τῶν τότε,
 ἀκολαστία τε τῶν γεγονότων διαφέρων.
 τούτῳ τάλαντον δοὺς μαθητῆς γίνεται
 ὁ δεσπότης. καὶ τὴν τέχνην μὲν οὐ πάνυ
 ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτηρίαν συνήρπασεν.

Athenaeus 12, 544e κωμῶδων δὲ αὐτὸν (Ἀρίστιππον) "Ἀλεξίς
 ἐν Γαλατείᾳ ποιεῖ τινα θεράποντα διηγούμενον περὶ τινος
 τῶν μαθητῶν τάδε κτλ. v. 6 Bekker. Anecd. 367, 24 ἀκολασία
 Θουκυδίδης ἔφη, ἀκολαστία δὲ Ἀλεξίς. attamen ἀκολασία A. — 2.
 διέτριψεν A. 3. τις huc transtulit Schweigh., in A positum post
 Ἀρίστιππος. 4. φασ', non φησ', A. 5. τῶν add. Casaub.

7. Diog. L. 2, 65 πρῶτος τῶν Σωκρατικῶν μισθοὺς εἰσεπρά-
 ξατο. 9. τὴν δ' ἀρτηρίαν συνέσπασεν Coraes: quo quid significari
 velit nescio. ἀρτηρίαν συνήρπασεν Mein. conl. (V 88) Cramer.
 Anecd. Ox. III 168 ὅποσα οὐδ' ὁ τρυφηλότετος τῶν φιλοσόφων
 Ἀρίστιππος κατηρτύσατο, τούτοις... ἀθρόα πάντα παράκειται, et
 Lucian. Vit. auct. 12, ubi ὁψοποιὸς ἐμπειρότατος dicitur. 'artem ci-
 bos condiendi enixo studio didicit' Mein., conl. Lobeck. Soph. Ai. 16.
 cf. ὀψαρτυσία.

37

νάρκην μὲν οὖν, ὥς φασιν, ὠνθυλευμένην
 ὀπτᾶν ὄλην

Athenaeus 7, 314 d "Ἀλεξίς ἐν Γαλατείᾳ κτλ.

38

εὐοψίαν

ἀντὶ τοῦ εὐπροσωπίαν. "Ἀλεξίς Γαλατείᾳ. Bekker. Anecd. 93, 1.
 Pollux 6, 38 "Ἀλεξίς εὐοψονίαν εἶπεν. possunt haec ad diversas
 poetae versus vel etiam ad diversas fabulas pertinere; fortasse ta-
 men ita lusit, ut εὐοψίαν ab εὖοψος (ἀγορά) derivatam pro εὐοψονίᾳ
 poneret vel cum hac per iocum coniungeret. cf. Herverd. Mnem.
 nov. VI 69.

39

νομικόν

τὸν ἐπιστήμονα τῶν νόμων. "Ἀλεξίς Γαλατείᾳ. Photius et omisso
 poetae et fabulae nomine Bekk. Anecd. 109, 11. γαλατία cod. Phot.

ΓΡΑΦΗ

Imaginem pictam significari concludit Meinek. III 402 ex fr. 40.

40

γεγένηται δ', ὡς λέγουσι, κὰν Σάμῳ
τοιούθ' ἕτερον. λιθίνης ἐπεθύμησεν κόρης
ἄνθρωπος ἐγκατέκλεισέ θ' αὐτὸν τῷ νεῷ.

Athenaeus 13, 606 a Κλείσοφος ὁ Σηλυμβριανὸς . . τοῦ ἐν Σάμῳ Παρίου ἀγάλματος ἐρασθεὶς κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷ νεῷ, ὡς πλησιάσαι δυνησόμενος . . τῆς πράξεως ταύτης μνημονεύει καὶ Ἀλέξιος ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Γραφή, λέγων ὧδε κτλ. 1. δὲ et λέγουσιν Α. 3. ἐγκατέκλεισέν θ' αὐτὸν Α. simillima est Pygmalionis fabula Ovid. Met. 10, 243 sq. Preller. Myth. gr.² I 275.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ

Aristophanis Ecclesiazusas quodammodo imitatum esse poetam coniecit Boettigerus Opusc. I 301. cf. Meinek. I 398. 9 et quae nos ad Amphididis Γυναικοκρατίαν adnotavimus.

41

ἐνταῦθα περὶ τὴν ἐσχάτην δεῖ κερκίδα
ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας.

Pollux 9, 44 προσαρτιθμητέον δὲ τοῖς δημοσίοις θέατρον, καὶ θεάτρον μέρος τοῖς προειρημένοις κερκίδα, ὡς ἔστιν εὐρεῖν ἐν Ἀλέξιδος Γυναικοκρατίᾳ κτλ. theatrum in theatro repraesentatum fuisse Meinek. arbitratur. at tum ἐνθάδε dicendum erat, non ἐνταῦθα. suadet mulier, quid sit faciendum, si in theatrum venerint: in cuneo supremo esse considendum.

42

ὁ δὲ Κίλιξ ὅδ' Ἰπποκλῆς,
ὁ ζωμοτάριχος ὑποκριτής

Athenaeus 3, 125 b Ἀλέξιος ἐν Γυναικοκρατίᾳ καὶ ζωμοτάριχόν τινα κέκληκεν ἐν τούτοις κτλ. ὁ ζωμοτάριχος Nauck. Phil. VI 419 'nach Pockelfleisch riechend'. at id ὀζοτάριχος dicendum erat. ζωμοτάριχος est Pockelbruche, ac sic Hippocles iste, mihi quidem aliunde non cognitus, adpellabatur. Cilicis cognomine peregrinam ei originem exprobrat.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

43

εἴτ' οὐχ ἀπάντων ἔστι τὸ μεθύειν κακὸν
μέγιστον ἀνθρώποισι καὶ βλαβερώτατον;

Athenaeus 10, 443 e καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω λάπτοντας τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς Ἄλεξις . . . καὶ Δακτυλίῳ κτλ.

44

ἐκκόψαι

ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις. Ἄλεξις Δακτυλίῳ. Bekker. Anecd. 92, 5. Suidas et Zonaras 671 ἐκκόψαι· νικῆσαι. οὕτως Ἄλεξις. Hesych. ἐκκεκομμένος· ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Η ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ

Sexti Turpilii *Demetrium* ex Alexidis fabula derivatam esse concentu fr. 46 cum Turpiliano 5 (O. Ribbeck.² 87) probatur. qua re concidit Meinekii opinio (I 388) *Demetrium* esse Poliorce- tam. cf. Fielitz. De Att. com. bipart. 10 adn. 12. iam cum Plauti verba Bacch. 911. 12 *plura ex me audiet hodie mala quam audivit unquam Clinia ex Demetrio*, ad Turpilii comoediam pertinere non possint, Romanis Cliniae Demetriique amicitiam iam antea Cn. Naevii fabula, quae Demetrius inscribitur (O. Ribbeck. 14), commendatam fuisse et Cn. Naevium ad Alexidis imitationem suam fabulam com- posuisse Fritzsche demonstravit in Toepfeli Progr. Neobr. 1867, 9 sq. itaque *Demetrius* nomen est fictum, non aequalis alicuius Alexidis, adulescens bene moratus, amicus (φιλέταιρος) *Cliniae*, iu- venis luxuriosi, quem ille gravi et benigna adhortatione ad mode- stiam et prudentiam revocare studebat. fallitur Fr. Leo Herm. XVIII 559. fabula spectatoribus adeo placuit, ut repeteretur. cf. fr. 49.

45

ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἶνω τὴν φύσιν
τρόπον τιν' ἔστί. καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλή 'στ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποξέσαι
πρώτιστον ἀφυβρίσαι τ', ἀπανθήσαντα δὲ

5 σκληρὸν γενέσθαι, παρακμάσαντα δ', ὧν λέγω
τούτων ἀπάντων ἀπαρυνθέντα τὴν ἄνω
ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν, τότε
πότιμον γενέσθαι καὶ καταστῆναι πάλιν,
ἡδύν θ' ἅπασι τοῦπίλοιπον διατελεῖν.

v. 1—5 (γενέσθαι) et 8 (α καὶ) 9 Stobaeus Floril. 115, 7 Ἀλέξιδος ἐκ Δημητρίου A. totam eclogam, sed om. fabulae nomine Athenaeus 2, 36 de Ἄλεξις δὲ πού φησιν ὡς κτλ. 1. ὁμοιότατος Ath.] ὁμοιότατον Stob. 2. καὶ γὰρ A Stob.] τὸν γὰρ. 3. πολλή 'στ' Dindf.] πολλή τ' BCD Athen. πολλή γ' Stob. 4. ἀφυβρίσαι τ' AB Voss. Stob. et BCDE Athen. (τε)] ἀφυβρίσαντ'. ἀπαν-

θήσαντα δὲ Valcken. Herodot. 9, 31] ἀποινήσαντα δὲ codices Stob. ἀπανθῆσαι (ἀπανθίσαι C, ἀπαντούσαι E) πάλιν Ath. 7. τότε Boisson. ap. Schweigh.] ποτὲ.

Plutarch. Mor. 656 a τὸν γὰρ οἶνον ἐν ἀρχῇ μὲν εἶναι γλυκύν, γίνεσθαι δὲ ἡδύν, ὅταν εἰς τὸ αὐστηρὸν τῇ πέψει μεταβάλλῃ παλαιούμενος. Demetrium amici peccata excusantem audire mihi videor. 3. 'confitentis et concedentis πολλή γ' ἀνάγκη, adfirmantis est omissio particulæ restrictivæ.' G. Hermann. Soph. Trach. 295. 5. non credo dici posse ὁ ἄνθρωπος παρακμάζει τούτων ἀπάντων. coniungenda sunt τὴν ἄνοιαν ταύτην τούτων ὧν λέγω ἀπάντων, imprudentiam illam omnium adulescentiae vanitatum.

46

πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε βορρᾶς ἢ νότος
ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρός, ἰχθῦς οὐκ ἐνῆν
οὐδενὶ φαγεῖν· νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασιν
τούτοις Φάλλος προσγέρονε χειμῶν τρίτος·
5 ἐπὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ
ἔς τὴν ἀγοράν, τοῦτον πριάμενος οἴχεται
φέρων ἅπαν τὸ ληφθέν, ὥστε γίνεται
ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Athenaeus 8, 338 d "Ἀλεξίς ἐν Δημητρίῳ Φάλλόν τινα κωμῶδεῖ ὡς φίλιχθυν ἐν τούτοις κτλ. Turpilus fr. 5 antehac si flabat aquilo aut auster, inopia tum erat piscati. 2. ἐνῆν] ἂν ἦν Porson. οὐκέτ' ἦν Mein. Anal. Ath. 150. at cf. 25, 5. Anaxil. 22, 7. 3. νυνὶ Schweigh.] νῦν A. 6. τοῦτον et 7. γίνεταί A. 8. ἐν τοῖς λαχάνοις, in foro olitorio. cf. 15, 11. 12.

47

ἀλλ' αἰσχύνομαι
τὸν Κόρυδον, εἰ δόξω συναριστᾶν τισιν
οὔτω προχείρως· οὐκ ἀπαρνοῦμαι δ' ὅμως·
οὐδὲ γὰρ ἐκείνος, ἂν καλῇ τις ἂν τε μή.

Athenaeus 6, 241 ab ἦν δὲ καὶ ὁ Κόρυδος τῶν δι' ὀνόματος παρασίτων... "Ἀλεξίς Δημητρίῳ ἢ Φιλεταίρῳ κτλ. 4. ἂν Dindf.] ἔαν A. ἂν τε μή in fine add. A. Nauck. Bulletin. Petersb. VIII 397.

48

ἔπειτα νάρκην ἔλαβον, ἐνθυμούμενος
ὅτι δεῖ γυναικὸς ἐπιφερούσης δακτύλους
ἀπαλούς, ὑπ' ἀκάνθης μηδὲ ἐν τούτοις παθεῖν.

Athenaeus 7, 314 d "Αλεξίς ἐν... Δημητρίῳ κτλ. et ex Crateua (fr. 110, 9 sq.) Athen. 3, 107 c. 2. δεῖ C] δὴ A utrubique. 3. ἐν A 107] ἐν A 314. τούτους A 314] τούτων A 107. τούτους i. e. τοὺς δακτύλους. sed fortasse λυπρὸν π.

49

τοῦψον λαβοῦσαι τοῦτο τὰπεσταλμένον
σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε,
λέπεσθε, ματτυάζετε.

Athenaeus 14, 663 c συνεμφῆναι γὰρ βουλόμενος ὁ "Αλεξίς τὴν ἀκολασίαν τῆς παρασκευῆς προσέθηκε τὸ λέπεσθαι. ἔχει δ' ἡ σύμ-
πασα ἐκλογὴ οὕτως, οὕσα ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος, ὃ ἐπι-
γράφεται Δημήτριος κτλ. v. 2 (προπόσεις) 3 Eustathius 1752, 2
"Αλεξίς πρὸς δῆλῳσιν ἀκολάστου παρασκευῆς προσέθετο τῇ ματτύῃ
(Arist. Nub. 451. Nicostr. 8. 17) τὸ λέπεσθαι, εἰπὼν κτλ. ἦν
δέ, φασί, λέπεσθαι... ἐπὶ ἀσελγούς καὶ φορτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς.
inest verbo sane ea quoque significatio, cf. Mnesim. 4, 18. hic
tamen λέπεσθαι idem est atque Eupol. 255. 427. Antiphan. 135. —
1. ταπειταλμένον A. τούπεσταλμένον recte G. A. Hirschig. Ann.
crit. 10.

50

Athenaeus 3, 108 a τὰ γηνηστῶν ἰχθύων μνημονεύει "Αλεξίς
ἐν Δημητρίῳ καθάπερ καὶ τῷ προκειμένῳ δράματι (fr. 110, 12).

ΔΙΑΠΛΕΟΥΣΑΙ

51

ἐπικαιρέακος εἶ καὶ φθονεῖς τοῖς πλησίον.

Bekker. Anecd. 91, 21 ἐπικαιρέακος. "Αλεξίς ἐν Διαπλεούσαις
λέγει κτλ. ἐν Δίς πλεούσαις Mein. — cf. Anaxandrid. 59.

ΔΙΔΤΜΟΙ

52

στεφάνων τε τούτων χύδην πεπλεγμένων

Athenaeus 15, 686 a b κελεύω αὐτὸν κατὰ τοὺς Ἀλέξιδος δι-
δύμους χυδαίους στεφανωθέντα στεφάνοις ἐξάγεσθαι τοῦ συμποσίου.
τῶν δὲ χυδαίων στεφάνων μνημονεύων ὁ κωμωδιοποιός φησι κτλ.
τουτωνὶ Cant. L.] τούτων A. τούτων τῶν Mein. Anal. Ath. 335.
in tanta fragmenti brevitare non liquet.

53

τούτῳ πρόπιθ', ἵνα καὐτὸς ἄλλῳ.

Athenaeus 10, 446 f καὶ σὺ οὖν, ᾧ ἑταῖρε, κατὰ τὸν "Αλεξίν,
ὃς ἐν Διδύμοις φησί κτλ. πρόπιθι et καὶ αὐτὸς A. emend. Dindf.

54

Pollux 9, 153 "Αλεξίς ἐν Ποιητρίᾳ εἶρηκεν ὥς ἐπὶ τὰ πολλὰ τοῦτο ποιῶ· τὸ δὲ ὥς ἐπὶ τὸ πληθὺς ὁ αὐτὸς ἐν Διδύμαις. refert huc Meinekius fragmentum adespoton apud Stobaeum Floril. 62, 40, satis probabiliter scribens ὥς ἐπὶ τὸ πληθὺς pro ἀλλ' ἐπὶ τὸ πληθὺς.

ΔΙΣ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. Δίς ἑξαπατῶν Menandri, Δίς ἑξαπατάμενος Heniochi, Δίς κατηγορούμενος Augeae, Δίς ναναγός Aristophanis, et Meinek. I 384. 399.

55

καὶ Ζωπύρα,

οἶνηρόν ἀγγεῖον.

Athenaeus 10, 441 d ἐν δὲ Δίς πενθοῦντι Ζωπύρας τινὸς μνημονεύων ("Αλεξίς) φησὶ κτλ.

ΔΟΡΚΙΣ Η ΠΟΠΠΤΖΟΤΣΑ

Ῥόδιον ἢ Ποππύζουσα Schweighaeuserus ex Athen. 9, 395 b (fr. 57). alterius fabulae διασκευήν esse coniecit Meinekius. de tempore idem I 387.

56

τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον,
ὥς φασι, χαλκῇν Καλλιμέδοντος εἰκόνα
στήσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν,
ἔχουσαν ὅπτον κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ,
ὡς αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον
σωτήρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν.

Athenaeus 3, 104 d "Αλεξίς μὲν οὖν αὐτὸν (Καλλιμέδοντα) ἐν Δορκίδι ἢ Ποππυζούσῃ φίλιχθιν εἶναι κοινῶς παραδίδωσι, καθάπερ καὶ ἄλλοι τῶν κωμωδιοποιῶν, λέγων οὕτως κτλ. 3. στήσιν C. — ἐν τοῖς ἰχθύσιν, in foro piscario. cf. quae adnotavimus ad Arist. Eq. 857. Ran. 1068. Eupol. 304. ἐν τῇ δεξιᾷ, ut Arist. Eccl. 50. 5. 6. si quid video scribendum est μέγαν σωτήρα, τοῖς ἄλλοις δὲ πάντως ζ. cf. Soph. OCol. 459. φιλίχθες enim omnes sunt Athenienses; sed Callimedes propter voracitatem praeter ceteros de cetariorum gente bene meritis, civibus ea ipsa de causa perniciosus fuit.

57

περιστεράς

ἔνδον τρέφω τῶν Σικελικῶν τούτων πάντων
κουψάς.

Athenaeus 9, 395 b ἐν δὲ Ῥοδίῳ ἢ Ποπυζούσῃ θηλυκῶς (περιστερὰ) εἴρηκε (Ἄλεξις) καὶ ὅτι αἱ Σικελικαὶ διάφοροί εἰσι κτλ.
2. τρέφω, non τρέφων, Α. τούτων πάντων τούτων Α.

58

τῆς φιλοτησίας ἐγὼ
μεστὰς προπίνω γ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένας.

Athenaeus 10, 431 a καὶ Ἄλεξις ἐν Δορκίδι ἢ Ποπυζούσῃ κτλ.
1. τῆς] τρεῖς recte Iacobs. Add. Ath. 234. γ' add. Mein. δ' Dindf. (vel προπίνων). cf. Theopomp. 32, 9 et quae adnotantur ad Alex. fr. 291. Bekker. Anecd. 70, 8 φιλοτησίας προπίνειν... ποτὲ μὲν κατὰ γενικὴν λέγεται, ἄλλοτε δὲ κατ' ὀρθὴν ἢ αἰτιατικὴν. ἂν μὲν οὖν κατὰ γενικὴν, σημαίνει αὐτὴν τὴν πρόποσιν. καὶ τὴν δεξιῶσιν τὴν ἐν τῷ (προ)πίνειν. ἐκλήθη γοῦν ἀπὸ τῆς φιάλης. τὸ δὲ κατ' ὀρθὴν ἢ αἰτιατικὴν μόνως αἰττεται ἐπὶ τῆς κύλικος. ac κύλιξ φιλοτησία Arist. Lys. 203, χορὸς φιλοτήσιος fr. 675.

ΔΡΩΠΙΔΗΣ

Neque is quem Plato commemorat (Charmid. 157 e. Tim. 20 e) neque Cliti pater (Arrian. Anab. 4, 8, 1) comoediae nomen dedit; sed fortasse *Dropidas Atheniensis*, qui Curtio auctore (3, 13, 15) a civibus cum Iphicrate et Aristogitone legatus ad Persarum regem missus et ab Alexandro m. aliquamdiu in custodia retentus est. Arrian. 3, 24, 4.

59

εἰσῆλθεν ἡταίρα φέρουσα τὸν γλυκὺν
ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ πετάχῳ τινί,
ἀστειοτάτῳ τὴν ὄψιν, οὔτε τρυβλίῳ
οὔτε φιάλῃ, μετεῖχε δ' ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν.

Athenaeus 3, 125 f ὅτι δ' ἔπινον καὶ γλυκὺν οἶνον μεταξὺ ἐσθιόντες Ἄλεξις φησιν ἐν Δρωπίδῃ (δρωπείδῃ Α) κτλ. idem 11, 496 a πέταχρον· ποτήριον ἐκπέταλον, οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον. 1. ἡ ἑταίρα et 2. πεταχμῷ Α 125. cf. Aristoph. fr. 288. v. 1 φέρουσ' οἶνον γλυκὺν K. 4. ῥυθμός (ῥυσμός) pro σχῆμα primus quod sciam Democritus philosophus usurpavit.

60

τὴν σπάθην
ἐν τῷ μύρῳ καθῆκεν.

Pollux 10, 120. 1 τὸ μὲν εἰς τὰς λεγόμενους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον... Ἄλέξιδος. ἐν τῷ Δρωπίδῃ σπάθην τὴν σπαθίδα εἰπόντος κτλ. ἐν τῷ μύρῳ, ut Homerus ἐν πυρὶ βάλλειν. — cf. Aristoph. fr. 205. Eubul. 100.

61

παραγοράζειν

Ἀλεξίς ἐν Δρωπιδῇ. Athenaeus 4, 171 b. cf. Cratin. 92.

ΕΙΣΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ

Opportune titulum inlustrat Aeschines 1, 124 ἐὰν εἰς ἕν δή-
που τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαστηρίων ἱατρὸς εἰσοικίσῃται,
ἱατρεῖον καλεῖται· ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσῃται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο
ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσῃται, χαλκεῖον ἐκλήθη... ἐὰν δὲ πορνο-
βοσκὸς καὶ πόρνοι, ἀπὸ τῆς ἐργασίας εὐθὺς ἐκλήθη πορνεῖον. sic
εἰσφωκίσεσθαι Arist. Pac. 260, ἀνφωκίσαντο Pac. 207, ἀνοικισθεῖς Av.
1351, μετοικιζόμενος Eccl. 754. nos *der neue Miether*.

62

οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου, πρᾶγμα τι
γινόμενον αἶψα, κρονικόν, ἀλλὰ τέτταρας
περιστερὰς ἀφῆκεν ἀποβεβαμμένας
εἰς οὐχὶ ταῦτόν μὰ Δία τὴν αὐτὴν μύρον,
5 ἰδίῳ δ' ἐκάστην. πετόμεναι δ' αὖται κύκλῳ
ἐρραῖνον ἡμῶν θαίματ' αἶμα καὶ στρώματα.
μή μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
ῥηλεῖον μὲν ὅστις ἐκείνῳ μύρον.

Athenaeus 15, 691 e ὡς λῆρον εἶναι τὰ ἐν τῷ Εἰσοικιζομένῳ
Ἀλεξίδος ταυτί κτλ. v. 1 Eustathius 1161, 30 παρ' Ἀθηναίῳ κεῖται
Ἀλεξίδος τὸ 'οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου'. 1. propter v. 6 scri-
bendum videtur aut ἐμύριζεν aut ἐμυριζόμεθ'. ἀλαβάστου
etiam A. πραγματι A. 2. τέτταρας] Ὡ A. 3. ἀποβεβαν-
μενας A. 4. τὴν αὐτὴν] τὰς πάσας G. A. Hirschig. Ann. crit.
10. τὴν ὁσμὴν Dobr. τὸν μέγαν (Δία) Herwerd. Obs. crit. 68. 9
concl. Arist. Nub. 1239. ληκύθιον Mein. Anal. Ath. 338. mihi
scribendum videtur δηλαδὴ. cf. inprimis Arist. Eccl. 1157. dictan-
tis scilicet vocem non recte interpretatus est librarius, non is tamen
qui codicem A scripsit. 5. ἰδίῳ A. scribendum utique ἰδίον.
deinde αὐται A. 6. ἐρραῖνον (α in ras. m.¹) A. θαυματ' αἶμα A.
καὶ Dindf.] τὰ. 8. ῥηλεῖον Canter] ῥηινῶ A.

2. γινόμενον rectissime dixit: 'quod quoniam semper fere fit
iam obsoletum est.' κρονικόν, ut Arist. Plut. 581. cf. quae adno-
tavimus ad Nub. 398. v. 7 Euripidis esse ex Telepho (701 N.)
Valckenarius adnotavit Theocr. Adon. 414. — scaena similis est
Arist. Ach. 86 sq. loquitur miles vel legatus ex Asia rediens.

63

ἐξοῖνος ἐποίει ταῦτα

Athenaeus 14, 613 c ὁ ἔξοινος... παρ' Ἀλέξειδι ἐν Εἰσοικιζομένῳ κτλ. idem 15, 685 f οὕτως (ἔξοινον) εἴρηκε τὸν μεθύσῃν (cf. Lucian. Pseudos. 5) Ἀλεξίς ἐν Εἰσοικιζομένῳ. ἐποίει ταῦτα τ' Α. Porsoni (Advers. 146) opinionem recte reiecit Meinek. in ed. min.

64

τρικόντυλον ψυγέα

Ἀλεξίς ἐν Εἰσοικιζομένῳ φησί κτλ. Athenaeus 11, 502 d. Eustathius 1632, 12. Εἰσοικιζομένῳ Schweigh.] οἰκίζομένῳ Α. Praeterea cf. fr. 344.

ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

Non Ἡ εἰς τὸ φρέαρ. Athen. 8, 340 c (fr. 67). cf. Lysipp. 1. hui. ed. I 701.

65

νυνί τέ μοι

ὁ δεσπότης προὔπεμψεν οἴνου κεράμιον
τῶν ἐνδοθεν κομιοῦντ' ἐκεῖθεν. Β. μανθάνω
ἐπιδόσιμον παρὰ τᾶλλα τοῦτ' ἔσται. Α. φιλῶ
5 αἰσθητικὴν γραῦν.

Athenaeus 8, 364 f ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα... Ἀλεξίς γοῦν ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ φησί κτλ. 1. μοι] με Schweigh. νυνί γέ τοι Mein. 2. ἡ δεσπότης Schweigh. προὔπεμψεν Α. 3. κομιοῦντ' ἐκεῖθεν L] κομιοῦντες κείθεν Α. ἐκείσε Herwerd. Mnem. nov. VI 69.

conloquuntur servus et sive era sive conserva vetula, quae tam multa ab ero gratis ad cenam alienae domi instruendam mitti indignatur. 5. propter v. 3 paene necesse est ne iocus pereat scribi μαθητικὴν γραῦν. amo anum tam bene quae audit intellegentem.

66

[τοῖς ἄρτοις] ὅσας

ἰστασι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί.

Athenaeus 3, 109 b ἐπεὶ δὲ ἤδη ἄρτοι εἰσεκομίζοντο καὶ πλῆθος ἐπ' αὐτοῖς παντοδαπῶν βρωμάτων, ἀποβλέψας εἰς αὐτὰ ἔφη τοῖς ἄρτοις κτλ., φησὶν Ἀλεξίς ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ. in his ἄρτοις est Athenaei inepte ut solet Alexidis verba suae sententiae accommodantis. poeta πτηνοῖς vel tale aliquid scripserat.

67

Athenaeus 8, 340 c τὰ αὐτὰ λαμβεῖα (fr. 247) φέρεται ἅν τῇ ἐπιγραφομένῃ Εἰς τὸ φρέαρ.

ΕΚΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ

Cf. Κηρυττόμενος.

ΕΚΠΩΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

68

ἀεὶ φιλόμυρον πᾶν τὸ Σάρδεων γένος.

Athenaeus 15, 691 d οὐ μόνον δὲ τὸ τῶν Σαρδιανῶν γένος φιλόμυρον ἦν, ὡς "Αλεξίς φησιν ἐν Ἐκπωματοποιῷ κτλ., ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Soph. Ant. 1055 τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος attulit Herwerd. Nov. add. crit. 31.

69

ἄσημον

ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου "Αλεξίς Ἐκπωματοποιῷ. Bekker. Anecd. 82, 7.

ΕΛΕΝΗ

Fortasse eadem atque Ἑλένης ἀρπαγὴ et Ἑλένης μνηστῆρες. Meinek. I 391.

70

ὡς ὅστις αὐτῆς τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων
ἐρᾷ, τὸν ἄλλον δ' οὐδὲ γινώσκει λόγον,
τῆς ἡδονῆς ἐστ', οὐχὶ τῶν φίλων φίλος,
ἀδικεῖ τε τὸν Ἑρωτ' ἐμφανῶς θνητὸς θεόν,
5 ἄπιστον αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ποιῶν.

Athenaeus 13, 563 d "Αλεξίς Ἑλένη κτλ. 1. αὐτῆς Iacobs. Add. Ath. 297] αὖ A. 2. ἐρᾷ A. λόγον] χρόνον A. 5. ἄλλοις] καλοῖς recte Mein. Anal. Ath. 261.

ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ

71

ἀκόλαστός ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπεται.

Priscianus 18, 211 Attici ἐντρέπομαι τοῦτο καὶ τούτου... "Αλεξίς Ἑλένης ἀρπαγῇ κτλ. Meinek. ἀκ. εἰ, τὴν δὲ π. οὐκ ἐντρέπει vel ἀκ. ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν τοῦ πατρὸς | οὐκ ἐντρέπεται. at comici certe Graeci, ut Romani canos (capillos), non canum, semper dicunt πολιᾶς, non πολιάν. Arist. Eq. 520. 908. fr. 410. Vesp. 1064 πολιώτεραι τρίχες. Eubul. 98, 8. Philem. 179 pro τὴν σεμνὴν πολιάν Meinek. ipse τὴν σεμνὴν τρίχα. itaque adparet scribendum esse τὴν δὲ πολιὰν μητέρα | οὐκ ἐντρέπεται. mater videtur esse Leda.

72

Bekker. Anecd. 106, 22 Λάκαιναν τὴν παρθένον φασὶ δεῖν καλεῖν, τὴν δὲ χώραν Λακωνικήν. "Αλεξίς Ἑλένης ἀρπαγῇ. utrum Alexis dixerit dubium est.

ΕΛΕΝΗΣ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

73

οὐδὲ ῥόαν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς
δέξαιτ' ἄν αὐτῶν.

Athenaeus 14, 650e "Αλεξίς Μνηστῆρσιν· ῥόαν γὰρ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν. Apostol. 13, 16 b (Arsen.) οὐδὲ ῥόαν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς δέξαιτο ἄν· ἡγουν παρὰ πονηρῶν οὐδὲ χρηστὰ λαμβάνειν. unde quod supra scripsimus effinxit Leutschius, nisi quod οὐδ' ἄν ῥόαν posuit, nulla necessitate. cf. Theophr. H. pl. 2, 2, 5. C. pl. 1, 9, 2. Schneid. Theophr. V 496 (Leutsch. Philol. I 159).

74

εἰς ἕκαστος

"Αλεξίς Ἑλένης μνηστῆρσιν. Bekker. Anecd. 96, 10.

75

θερμολουτεῖν

"Αλεξίς Ἑλένης μνηστῆρσιν. Bekker. Anecd. 99, 20. cf. Hermipp. 76.

ΕΛΛΗΝΙΣ

76

ἀεὶ δὲ καὶ ζῶντ' ἐστὶ καὶ τεθνηκότα
τὰν τῇ θαλάττῃ πολέμι' ἡμῖν θηρία.
ἄν ἀνατραπῇ γὰρ πλοῖον, εἴθ', ὥς γίνεται,
ληφθῇ νέων τις, καταπεπώκασ' εὐθέως·
5 αὐτοὶ τ' ἐπὰν ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀλιέων,
τεθνεῶτες ἐπιτρίβουσι τοὺς ὠνούμενους.
τῆς οὐσίας γὰρ εἰσιν ἡμῶν ὄνιοι,
ὁ πριάμενός τε πτωχὸς εὐθύς ἀποτρέχει.

Athenaeus 6, 226. 7 "Αλεξίς ἐν Ἑλληνίδι κτλ. 2. τὰν Iacobs. Add. Ath. 133] ἐν A. 4. ληφθῇ] fortasse ὀφθῇ, a piscibus. sed videtur consulto ληφθῇ et v. 5 ληφθῶσιν scripsisse, quoniam bellum pisces inter et homines perpetuum esse v. 2 dixerat. νέων] ναίων A. νέων est natans. 7. ἡμῖν?

ΕΠΙΔΑΤΡΙΟΣ

Unum, sed ambiguum temporis quo fabula scripta videatur indicium continetur fr. 77. Dinarchi in Demosthenem oratio habitata est Ol. 114, 1.

τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους, ὅτι
εἰσήγαγεν τάριχος. [οὓς καὶ Τιμοκλῆς
ιδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων δύο σκόμβρους ἔφη
ἐν τοῖς σατύροις εἶναι.]

Athenaeus 3, 119 f τοςάντην δ' Ἀθηναῖοι σπονδὴν ἐποιούντων
περὶ τὸ τάριχος, ὥς καὶ πολίτας ἀναγράφαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ
ταριχοπαύλου υἱούς, ὥς φησιν Ἀλεξίς ἐν Ἐπιδαυρίῳ οὕτως κτλ. 2.
εἰσήγαγε Α. εἰσήγαγον G. A. Hirschig. Ann. crit. 10. verba uncis
inclusa ut Athenaei, non poetae Hirschigius recte ab Alexidis ver-
sibus separavit, scribitque οὓς καὶ Τιμοκλῆς ιδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων
ἐν τοῖς Σατύροις ἔφη δύο σκόμβρους εἶναι. cf. Timocl. 17, 3. 21, 5.

Dinarch. 1, 43 προῖκα τοῦτον (Δημοσθένην) οἷσεθε γράψαι
τὸ ποιῆσαι πολίτας ὑμᾶς Χαιρέφιλον καὶ Φεΐδωνα καὶ Πάμ-
φιλον καὶ Φεΐδιππον (filios Chaerephili); cf. 6. 218. Bergk.
Epist. Schiller. 155 sq. Schaefer. Demosth. III 270 cum adn. —
v. 1 pro δ' υἱεῖς Meinekios ποιεῖν. scribendum videtur ποιεῖν
aut quod probabilius est ποιεῖς Ἀθηναίους. scilicet compellatur
Demosthenes, quem tamen non necesse est in scaena adfuisse.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Cf. quae adnotantur ad Antiphanis Ἐπικλήρον.

ὅστις ἀγοράζει πτωχὸς ὢν ὅσον πολὺ,
ἀπορούμενός τε τᾶλλα πρὸς τοῦτ' εὐπορεῖ,
τῆς νυκτὸς οὗτος τοὺς ἀπαντῶντας ποιεῖ
γυμνοὺς ἅπαντας. εἴτ' ἐπὶ τις ἐκδυθῇ,
5 τηρεῖν ἔωθεν εὐθύς ἐν τοῖς ἰχθύσιν·
ὃν ἂν δ' ἴδῃ πρῶτον πένητα καὶ νέον
παρὰ Μικίωνος ἐγγέλεις ἀνούμενον,
ἀπάγειν λαβόμενον εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Athenaeus 6, 227 d πρὸς δὲ τοὺς περιέργως ὀψωνοῦντας τὰ δε-
ψησὶν Ἀλεξίς ἐν Ἐπικλήρῳ κτλ. idem 6, 227 b Ἀλεξίς ἐν Ἐπικλήρῳ
Μικίωνος ἰχθυοπαύλου τινὸς μνημονεύει. 3. ποιεῖ Α. 4.
ἅπαντας suspectum Meinekio Anal. Ath. 98. εἴτ' δ' εἴ τ' Mein.
δεῖ δ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 11. scribendum videtur γυμνοὺς
ἅπαντα δεῖ δ', ἕαν κτλ. 5. τηρεῖ C. 6. ἂν δ' Dindf.] δ' ἂν
Α. 8. ἀπάγει C. — cf. 107.

ἀλλ' ἔργω, ὦ παῖ, δίδωμι, καὶ ποιήσω πάνθ' ὅσα
οὗτος αἰτεῖται παρ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 81, 20 αἰτεῖσθαι γάρ φησι τὸν ἀποδιδόντα, τὸν δὲ μὴ ἀποδώσοντα αἰτεῖν. "Αλεξίς δ' Ἐπικλήρω ἐκδιδόντος τινὸς θυγατέρα κτλ. 1. ἔγωγ' ὧ Dobr. Arist. Ach. 254] ἐγὼ cod. ἔγωγε Bekker. 2. αἰτεῖται] αἰτεῖ παῖ cod. sibi ipse non constans.

80

κακουχία

"Αλεξίς Ἐπικλήρω. Bekker. Anecd. 104, 24. cf. Plat. Reip. 10, 615 b.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Cf. "Ασῶτοι ἢ Ἐπιστολή Euthyelis (I 805 hui. ed.), Machonis, Ἐπιστολαί Timoclis. fuit etiam Caecilii Statii *Epistula*. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 41.

81

προσέκοψεν

ἀντὶ τοῦ προσέπταισεν. "Αλεξίς Ἐπιστολῇ. Bekker. Anecd. 112, 9 et fabulae nomine omisso Photius et Suidas προσέκοψεν. προσέπταισεν Phot.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

82

πολὺς γὰρ οἶνος πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Athenaeus 10, 443 f καλῶς πρὸς τοῖς οὔτω λάπτοντας τὸν οἶνον "Αλεξίς . . . κὰν Ἐπιτρόπῳ δ' ἔφη κτλ. ποεῖ A. cf. Philem. 104.

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ

Cf. Mein. I 391. fere semper codices fluctuant inter Θήβαις et Θήβας. fuit etiam Amphididis comoedia Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

83

γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη
ὑπεργέμοντα

Athenaeus 7, 294 a "Αλεξίς ἐν Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις κτλ. 1. δὲ A. μέλη σωρευτὰ πιμελῆς A. corr. Porson. 2. ὑπεργέμοντα Pors.] ὑπογέμοντα A.

ΕΡΕΤΡΙΚΟΣ

84

τευθίδες, σπίναι, βατίς, δῆμος, ἀφύαι,
κρεάδι', ἐντερίδι'. ἀλλὰ τὰς μὲν τευθίδας,
τὰ πτερύγι' αὐτῶν συντεμῶν, στεατίου

μικρὸν παραμύξας, περιπάσας ἡδύσμασιν
5 λεπτοῖσι χλωροῖς ὠνθύλευσα.

Athenaeus 7, 326 d "Αλεξίς ἐν Ἑρετρικῷ τάδε ποιεῖ λέγοντα μάγειρον κτλ. 1. σπιναι A. πίνναι Gesner. Aquat. 885. 2. ἐντερίδια ἀλλὰ A. ἀλλὰ metri causa delet Dindf. 3. πτερύγια A. 5. λεπτοῖσι Schweigh.] λεπτοῖς A.

1. δῆμος manifesto corruptum. χῆμος, i. e. χήμη, Mein. Anal. Ath. 144. fortasse πρημνάς, quae in cod. saepissime προημάς scribitur. ibid. 145 τευθίδες, | πῖναι — χῆμος — κρεάδια, | ἐντερίδι', .. ἀλλὰ κτλ. — ἡδύσματα λεπτὰ χλωρά 'condimenta ex herbis minutim concisis'. Schweigh.

ΕΡΙΘΟΙ

Cf. Παννυχίς ἢ "Εριθοι et quae adnotantur ad cognominem Amphidis fabulam.

Η ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

Cf. Εἰς τὸ φρέαρ.

ΗΣΙΟΝΗ

Teuceri mater videtur intellegenda esse. Preller. Myth. gr.² II 236.

85

γενόμενος δ' ἔννους μόλις
ἤτησε κύλικα, καὶ λαβὼν ἐξῆς πυκνάς
ἔλκει καταντλεῖ, κατὰ τε τὴν παροιμίαν
αἰεὶ ποτ' εὖ μὲν ἀσκόδς εὖ δὲ θύλακος
5 ἄνθρωπος ἐστὶ.

Athenaeus 11, 470 e "Αλεξίς ἐν Ἠσιόνη θηρικλείῳ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα ὅταν οὕτωςι λέγῃ κτλ. 1. ἔννους, non εὐνους, A et C. 2. κύλικα C] κυλῆν A. 4. αἰεὶ ποτε A. 5. ἄνθρωπος Mein.] ἄνθρωπος.

'Hercules post liberatam Hesionen viribus exhaustis in animi deliquium' incidisse videtur. Mein. 4. i. e. non minus bene uter propter vinolentiam quam saccus propter voracitatem esse putatur.

86

ὥς εἶδε τὴν τράπεζαν ἀνθρώπους δύο
φέροντας εἶσω ποικίλων παροψίδων
κόσμου βρούουσιν, οὐκέτ' εἰς ἐμὲ βλέπων —

Athenaeus 9, 367 f ἐπὶ σκεύους (?) οὖν εἴρηκεν (τὸ παροψίς)... καὶ "Αλεξίς ἐν Ἠσιόνη κτλ. 1. εἶδε Schweigh.] ἴδε A. 3. κόσμῳ

Bergk. βλέπον A. 'fortasse ἔμ' ἔβλεπεν' Dindf. si βλέπων verum est, oratio non est finita.

Cum hoc fragmento H. Iacobi Mein. V ccxv coniungebat fr. 261.

ΘΕΟΦΟΡΗΤΟΣ

Argumentum simile in Θεοφορουμένη et Τερεία tractavisse videtur Menander. Lobeck. Aglaoph. 628. Mein. I 400.

87

οἶμαί γ' ἐπιτιμᾶν τῶν ἀπαντώντων τινὰς
ἡμῖν, ὅτι τηνικάῦτα μεθύων περιπατῶ.
ποιὸς γάρ ἐστι φανός, ὃ πρὸς τῶν θεῶν,
τοιούτος οἶος ὁ γλυκύτατος ἥλιος;

Athenaeus 15, 700a ἐν Θεοφορήτῳ. "Ἀλεξίς κτλ. v. 3. 4 Eustathius 1571, 11 "Ἀλεξίς. ἐν ἄλλοις ἔφη· ποιὸς ἐστι φανός τοιούτος οἶος κτλ. 1. γ' Iacobs. Add. Ath. 368] γὰρ A. ἀπαντώντων A. 3. ἐστίν A.

2. τηνικάῦτα, i. e. sole adhuc lucente. ridicule solem optimam esse dicit facem nocturnam.

88

λαλῶ Πτολεμαίῳ γογγυλίδος ὀπτῶν τόμους.

Athenaeus 9, 369e "Ἀλεξίς ἐν Θεοφορήτῳ κτλ. λalω A. ὀπτῆς C. aut hoc aut γογγυλίδων scribendum. λάβ' ὃ Πτολεμαίῃ Mein. ed. mai. 'sed in tam minutulo fragmento quis spondeat?'

ΘΕΣΠΡΩΤΟΙ

Fortasse τὸ νεκρομαντεῖον quod erat in Thesprotia significatur. Herodot. 5, 92, 7. Pausan. 9, 30, 6 (3).

89

Ἐρμῇ νεκρῶν προπομπὴ καὶ Φιλιππίδου
κληροῦχε, νυκτός τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου
(Ἐκάτη) —

Athenaeus 12, 552 de "Ἀλεξίς ἐν Θεσπρωτοῖς φησιν κτλ. 1. νεκρῶν Casaub. et Cobet. N. l. 119. 20] θεῶν A. 3. Ἐκάτη inseruit K., oblitteratum in cod. Athenaei sequente καὶ. de Hecatae cum Mercurio societate cf. Preller. Myth. gr.² I 246 sq. 316. de Philippide cf. 144. Aristophont. 8. Φιλιππίδου κληροῦχε, ut tam macilenti quam sunt mortui.

ΘΗΒΑΙΟΙ

90

ἔστιν δὲ ποδαπὸς τὸ γένος οὗτος; B. πλούσιος.
τούτους δὲ πάντες φασὶν εὐγενεστάτους
εἶναι· πένητας δ' εὐπάτριδας οὐδεὶς ὀρᾷ.

Athenaeus 4, 159 d Χρύσιππος . . . νεανίσκον φησί τινα ἐκ τῆς Ἰωνίας σφόδρα πλούσιον ἐπιδημῆσαι ταῖς Ἀθήναις . . . πυνθανομένου δέ τινος αὐτοῦ ποδαπὸς ἔστιν, ἀποκρίνασθαι ὅτι πλούσιος. μήποτε τοῦ αὐτοῦ μνημονεύει καὶ Ἀλέξης ἐν Θηβαίοις λέγων οὕτως κτλ. 'Plautus Capt. 2, 2, 27 *quo de genere natust. illi Philocrates? Polyplusio: quod genus illist unum pollens atque honoratissimum.*' Mein. — prorsus sic A, nisi quod 3 οὐδὲ εἰς ὀρᾷ. 2. πάντας G. A. Hirschig. Ann. crit. 11, nulla necessitate. 3. εὐπατρίδας οὐδεὶς ἔρεῖ Heimsoeth. Comm. crit. XIII.

ΘΗΤΕΤΟΝΤΕΣ

91

ὄρκος βέβαιός ἐστιν ἄν νεύσω μόνον.

Stobaeus Floril. 27, 3 Ἀλέξιδος ἐκ Θητευνόντων A.

ΘΡΑΣΩΝ

Fortasse Thrason ὁ Ἐρχιεύς, Thebanorum πρόξενος (Dinarch. 1, 38. Aeschin. 3, 138) fabulae nomen dedit: nisi forte fictum nomen est.

92

σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν
οὐπώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι,
οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τρυγόν', οὐ
τέττιγα.

Athenaeus 4, 133 b Ἀλέξης ἐν Θράσωνι φησι κτλ. Eustathius 1282, 40 ὁμοίως δὲ καὶ ἡ κερκώπη ζῶον αὐτῇ ὅμοιον τέττιγι καὶ τριγονίῳ (τριγονίῳ Mein.), περὶ ὧν δηλοῖ ὁ κωμικὸς Ἀλέξης εἰπὼν κτλ. Libanius IV 143 τρυγόνος λαλιστέρα, κίττης, ἀηδόνας, κερκώπης. 1. λαλιστέραν A Ath. 3. ἀηδόνα et τρυγόνα A, idem οὔτε τρυγόνα. οὐκ ἀηδόν'] οὐ χελιδόν', οὐ . . . | οὐ τρυγόν' οὐ τ. Mein. Anal. Ath. 61. οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐ χελιδόνα, | οὐ τρυγόν', οὐ τ. Cobet. N. l. 33. 'nam tñn κωτίλην χελιδόνα in hoc grege avium loquacium omittere non potuit.' de οὔτε — οὐ — οὔτε cf. exempla ab Elmsleio Med. 1316 et Naber. Mnem. nov. VIII 256 congesta, imprimis Epicrat. 6.

Aelian. H. an. 12, 10 τρυγόνος λαλίστερον ἔλεγον· ἡ γὰρ τοι

τρυνγὸν καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως φθέγγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν ὥς φασι πᾶμπλειστα. Zenob. 6, 8. Diogenian. 8, 34. Greg. Cyr. Leid. 3, 12. Apost. 17, 31. Suidas τρυνγόνος. Schol. Hom. II. 9, 311. Eustath. 751, 13. Clem. Alex. Strom. 1, 3, 22. Alciph. 3, 29. Aristoph. fr. 51. Menand. 405 Mein. Demetr. com. 3.

ΙΑΣΙΣ

‘Nymphae nomen est, Pausan. 6, 22, 7 (4)’ Meinek. I 391, dubitans tamen an fabulae titulus fuerit Ἰάσων. an Ἰασώ? Arist. Plut. 701. fr. 21. Hermipp. 73.

93

ἀμφιτάπητα

Ἄλεξις Ἰασίδι. Bekker. Anecd. 83, 15.

ΙΠΠΕΤΣ

Scripta est exeunte Ol. 115 vel ineunte Ol. 116. Mein. I 393. 4.

94

τοῦτ' ἔστιν Ἀκαδήμεια, τοῦτο Ξενοκράτης;
πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ
καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι τοὺς τὰς τῶν λόγων,
ὥς φασι, δυνάμεις παραδιδόντας τοῖς νέοις
5 ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

Athenaeus 13, 610 e οὗς (φιλοσόφους) οὐ μόνον *Αυσίμαχος* ὁ βασιλεὺς ἐξεκήρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελαύνων, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι. Ἄλεξις γοῦν ἐν Ἰππῳ (Ἰππεῖ Schweigh.) φησὶν κτλ. καὶ Σοφοκλῆς δὲ τις ψηφίσματι ἐξήλασε πάντας φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς. 1. Ἀκαδήμεια Dindf.] ἀκαδημία A. cf. Antiphan. 33, 6. 5. ἔρρειν φασὶν] ἐρρίψασιν Dobr.

Diog. L. 5, 38 (Θεόφραστος) ἀπεδήμησε . . καὶ πάντες οἱ φιλόσοφοι, Σοφοκλέους τοῦ Ἀμφικλείδου νόμον εἰσενεγκόντος μηδέν α τῶν φιλοσόφων σχολῆς ἀφηγεῖσθαι, ἂν μὴ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δόξη· εἰ δὲ μή, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. Pollux 9, 42 ἔστι δὲ καὶ νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν φιλοσοφούντων γραφαίς, ὃν Σοφοκλῆς (ὁ νομοθέτης 3) Ἀμφικλείδου Σουνιεὺς εἶπεν. Droysen. Hellenism. I 499 sq. Xenocrates Chalcedonius, Speusippi in Academia successor, mortuus est Ol. 116, 2. Clint. Fast. Hell. 181 Kr. Demetrius est Phalereus, qui Athenis principatum tenuit ab Ol. 115, 3 usque ad Ol. 118, 1, quo anno expulsus est a Demetrio Poliorceta. — ‘sunt senis verba, philosophis irati, quod filium corruperint’ Mein. haec igitur est Academia, hic Xenocrates, i. e. talia igitur nequissimi isti homines pueros docent.

95

τά τε κυμβία

ἄρ' ἣν πρόσωπ' ἔχοντα χρυσᾶ παρθένων;

B. νή τὸν Δί' ἣν γάρ. A. ὧ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.

Athenaeus 11, 481. 2 Ἀλεξίς Ἰππεῖ κτλ. 2. ἄρ' add. Dobr. 3. ἐγὼ Dindf.] ἔγωγε A. personarum notationem add. Dobr. non recte Dindorfius tetrametros trochaicos constituerat, cum fr. 95 et 96 eiusdem sint scaenae. ac fortasse huc etiam fr. 270 pertinet. — sciscitari videtur mulier de poculis pretiosis furto similive calamitate amissis. 'nimirum eques iste meretrici quidquid haberet vasorum abstulerat miseramque in sicco destituerat. eodem fortasse respexit Anaxilas 22, 10. 11.' Mein. Anal. Ath. 355.

96

καὶ θηρίκλειός τις κύλιξ, στέφανον κύκλω

ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα.

Athenaeus 11, 471e Ἀλεξίς ἐν Ἰππεῖ κτλ. 2. ἔχουσιν A. ἐπίτηκτόν Porson. Miscell. 248 et Coraes] ἐπίτηκτόν. praeterea scribendum videtur ἔχουσ' ὁλόχρυσον, quod melius opponitur τῷ ἐπιτήκτω.

ΙΠΠΙΣΚΟΣ

Cf. Ἀγωνὶς ἢ Ἰππίσκος.

ΙΣΟΣΤΑΣΙΟΝ

'Videtur meretricis nomen esse'. Meinek. III 422.

97

ἀπὸ συμβολῶν ἔπινον, ὀρχεῖσθαι μόνον

βλέποντες, ἄλλο δ' οὐδέν, ὄψων ὀνόματα

καὶ σιτίων ἔχοντες, Ὀψων, Κάραβος,

καὶ Κωβίος, Σεμίδαλις.

Athenaeus 4, 134c Ἀλεξίς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ἰσοστάσιον ὦρσιν κτλ. idem 3, 127c σεμίδαλεως μέμνηται... καὶ Ἀλεξίς ἐν Ἰσοστάσιῳ. cum tamen 134 Σεμίδαλις sit nomen proprium, 127 autem tamquam nomen adpellativum commemoretur, dubitari potest an 127 aliud fragmentum Athenaeus respiciat. 4. Σεμίδαλις Dindf.] καὶ σεμίδαλις A.

de cognominibus cf. 168 et Antiphan. 26. Cobius parasitus amator fuit Pythionicae. Bergk. R. c. Att. 379. 80. ὀρχεῖσθαι v. 1 nequaquam aptum est neque defenditur fr. 222, 3. ἐρχεῖσθαι

Herwerden. Mnem. nov. III 300. *vorandi potius verbum desideratur. an ὀγκοῦσθαι?*

98

- πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας
πάντα ἰάλλ' αὐταῖς πάρεργα γίνεται· ῥάπτουσι δὲ
πᾶσιν ἐπιβουλὰς· ἐπειδὴν δ' εὐπορήσωσιν ποτε,
ἀνέλαβον καινὰς ἐταῖρας, πρωτοπείρους τῆς τέχνης.
5 εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτε τοὺς τρόπους
μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίας διατελεῖν οὔσας ἔτι.
τυγχάνει μικρά τις οὔσα, φελλὸς ἐν ταῖς βανκίσιν
ἐγκεκάντνται· μακρά τις, διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ
τὴν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὦμον καταβαλοῦσ' ἐξέρχεται·
10 τοῦτο τοῦ μήκους ἀφείλεν· οὐκ ἔχει τις ἰσχία,
ὑπενέδυσ' ἐρραμμέν' αὐτήν, ὥστε τὴν εὐπυγίαν
ἀναβοᾶν τοὺς εἰσιδόντας. κοιλίαν ἀδρᾶν ἔχει,
στηθί' ἔστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί·
ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιαῦτα τοῦνδυτον τῆς κοιλίας
15 ὥσπερ εἰ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.
τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις, ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.
συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν, κατέπλασε ψιμυθίῳ.
λευκόχρως λίαν τίς ἐστι, παιδέρωτ' ἐντρίβεται.
καλὸν ἔχει τοῦ σώματός τι, τοῦτο γυμνὸν δείκνυται.
20 εὐφρεῖς ὀδόντας ἔσχευ, ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν,
ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμ' ὥς κομπὸν φορεῖ.
ἂν δὲ μὴ χαίρῃ γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμέραν
ἐνδον, ὥσπερ τοῖς μαγείοις ἃ παράκειθ' ἐκάστοτε,
ἥνικ' ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κρανία, ξυλήφιον
25 μυρρίνης ἔχουσα λεπτὸν ὀρθὸν ἐν τοῖς χεῖλεσιν,
ὥστε τῷ χρόνῳ σέσηρεν, ἂν τε βούλητ' ἂν τε μή.
[ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιοῦσι τῶν τεχνῶν.]

Athenaeus 13, 568a Ἄλλεις δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι
Ἰσοστάσιον τὴν ἐταιρικὴν παρασκευὴν καὶ τὰς δι' ἐπι-
τεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἐταιρῶν οὕτως ἐκτίθεται κτλ.
omisso fabulae nomine v. 1. 2 (— γίνεται) 7—22. 24 (α ξυλή-
φιον) — 26 Clemens Alex. Paed. 3, 2, 8. v. 7 Eustathius 1522,
10 βανκίδες ὡς τό 'φελλὸς ἐν τοῖς (sic) βανκίσιν ἐγκεκάντνται'.
v. 8 Eustathius ibid. διάβαθρον γυναικεῖον φόρημα ὡς τό 'διάβα-
θρον λεπτὸν φορεῖ'. 1. πρῶτα Clem.] πρῶτον A Ath. πρὸς A
Ath.] ἐς Clem. 2. ἰάλλ' A Ath.] τὰ ἄλλα ἔργα (τ' ἄλλα ἔργ' V)
Clem. ῥάπτουσιν A Ath. 3. εὐπορήσωσιν] divites factae talibus

machinis non egent, verum ubi consenuerunt. itaque scrib. ἐκκορηθῶσιν, scortando exhaustae sunt. 4. καινὰς] κενὰς A Ath. 4. 5 scrib. πρωτ. τ. τέχνης, εὐθὺς ἀναπλάττουσί τ' αὐτάς (ἀναπλάττουσιν αὐτάς G. A. Hirschig. Ann. crit. 12). 7. βαυκίσιν] βλαύτησιν (βλαυτῆσιν, βλαύτισιν) Clemens. φελλος et 8 λεπτονφορεῖ A. 8. ἐνεγκάττυται codices Clem. 9. τε om. Clem. τὸν ὤμον] τὸ νῶτον C Ath. 10. τοῦτο του, ἀφείλεν, ἰσχία A. 11. ὑπ' ἐνεδυσ ἐραμμενα A. 12. εἰσιδόντας Sylburg.] ἰδόντας. εἰσιόντας Clem. ed. Flór. εἰδόντας N Clem. ἄδρᾶν add. Clemens. ἔχει A Ath.] τις ἔχει Clem. 13. στηθί' ἔστ' αὐταῖσι Dindf.] στηθέστανταισι A Ath. τιθίαις ταῦταισιν Clem. τιθί' ἔστ' αὐταῖσι Iacobs. Add. Ath. 301. 14. προσθεῖσα Clem. τοιαῦτα τοῦνδυτον Sylburg.] τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν A Ath. ταῦτα ουτοντύνδυτον V Clem. (οὔτο-τοιαῦτ' F οὐ τὸν τυνδυτον M. οὔτον τήνδυτον vel τήνδητον BNR). προστιθεῖσα ταῦτα. τοῦνδυτὸν G. Dindorf. in Clem. ὦν ἔχουσ' οἱ κωμικοί, ὀρθά. προστιθεῖσα τοῦτο τοῦνδυτον τῇ κοιλίᾳ, ὥσπερ εἰ κοντοῖσι τοῦπισθ' κτλ. Emperius. ξυλάρια pro τοιαῦτα Iacobs. 302. an ὀρθὰ προσθεῖσαι τε ταῦτα? 15. ἀπήγαγεν Clem. 16. πυρρας, ζωγραφουσιν ἀσβολῶ A. 17. συμβεβηκέναι et κατέπλασεν ψιμυθίῳ A. κατέπασε Clem. (κατέσπασε V). 18. λευκοχρως et ἔστιν A. παιδέρωτ'] πετεῦρων δ' Clem. 19. τοῦτο] ταυτο A. δεικνύει Clem. 21. θεωρῶσ' Clem.] θεωροῖεν A Ath. ὡς A Ath.] ὡς ὅτι Clem. 22. ἂν A Ath.] ἔάν Clem. διατελεῖ Clem.] διατελουσ A Ath. 24. κρανια et ξυληφιον A Ath. ξυλάφιον Clem. F. ξυλύφιον P, defensum a Lobeckio Phryn. 78. cf. Herodian. II 557, 21. 25. μυρρινης A Ath. ἔχουσα etiam A Ath. ὀρθὸν om. Clem. 26. σέσηρην Clem.] σεσηρέναι A Ath. σεσηρέν' Naber. Mnem. nov. VIII 258. βούλητ' Schweigh.] βούλετ' Clem. βούλωνται A Ath. 27. 'hunc trimetrum om. epitome et Clemens, videntumque est ne non sit Alexidis'. Dindf. τὰς μὲν ὕψεις διὰ τοιούτων σκευοποιούσιν τεχνῶν frustra Dobr.

4. πρωτοπείρους, cf. Theopomp. com. 94. 7. βαυκίσιν, cf. Aristoph. fr. 342. 8. Hesych. διάβαθρα· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. Pollux 7, 90 τὰ διάβαθρα κοινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Aleiphron. 3, 46, 3 ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων θάτερον ἀποβαλεῖν. 13. Lucian. Saltat. 27 ἔῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος (ὁ τραγῳδός), ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτοῦ μᾶλλον ἐλέγχωτο. 'οἱ κωμικοί i. e. histriones'. Aleiphr. 162. Mein. 'habent mammas ficticias eius generis, quo in comoediis utuntur, ubi viri scilicet mulierum partes agunt'. Iacobs. 301. 14. 'venter adducitur, ut superne tumeat, quo mammosa videatur'. Dobr. Advers. II 343. neque quomodo στηθία vel τιθία ὀρθά esse adponive possint neque quomodo ventris tumori mederi vel cum contis comparari possint intellego. de accentu vocis ἔνδυτον Lobeck. Paralip. 491. 2. Herodian. I 390, 31 τὸ δὲ ἐρπετόν ὀξύνεται καὶ ἐνδυτόν. . ὡς τριγενές.

18. Phot. παιδέως· σφραγίδος ὄνομα· οἱ δὲ ἀλείμματος. his Hesychius addit οἱ δὲ μύρου εἶδος. Athen. 12, 542d (Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς) ἐπεμελεῖτο καὶ τῆς ὄψεως... παιδέρωτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος. idem de Demetrio Polioreeta, per errorem fortasse, narrat Aelian. V. h. 9, 9. Alciph. 1, 33 ἀπαναισχυντήσασα δὲ εἰς τὸ φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσκωπτεν. 22. 'verborum ordo hic est: τὴν ἡμ. ἔνδον διατ. μυρρ. ξυλ. ἐν τοῖς χ. ἔχουσα ὥσπερ αἰγῶν κρ. ἃ τοῖς μ. παράκειται. labia capitis caprinorum in macello venalium cur bacillo lanii distenderint in promptu est'. Mein. 26. Catull. 39, 1 Egnatius, quod candidos habet dentes, renidet usquequaque.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ

Cf. quae adnotavimus ad Cratin. 30. Aristoph. fr. 320, 6. Schol. Arist. Av. 1294 ὁ δὲ καλάσιρις χιτῶν πλατύσημος. Photius καλᾶσ[ε]ρις· χιτῶν πλατύσημος (sic Naber., πλατὺς δῆμος cod.) πολεμικός· οὕτως Αἰγύπτιοι. Hesych. καλᾶσιρις· χιτῶν πλατύσημος, ἢ ἡνιοχικός καὶ ἐπικινός χιτῶν. Herodian. I 101, 29 καλάσιρις λινοῦς χιτῶν ἱερατικός, καὶ μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, οἱ καὶ Ἑρμοτυμβεῖς. cf. II 437, 2 adn. et Steph. Byz. Καλάσιρις (Καλᾶσιρις Mein.).

99

ποῦ δὴ μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων;

Pollux 10, 18 ἵνα δ' ἐπιπράσκειτο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο κύκλοι ὠνομάζοντο, ὥς Ἀλέξης ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν Καλᾶσιριδι κτλ. ποῦ] πῇ P. πῇ δὴ μ' ἄγεις; B. διὰ τῶν κύκλων Benth. Epist. Hemsterh. 51. Harpocrat. κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι ἐν οἷς ἐπωλοῦντο τινες (i. e. servi)· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλω περιστάναι τοὺς πωλουμένους. Menand. 190 Mein. Diphil. 55, 3. Dinarch. fr. xi 1.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ

Scripsit etiam Menander Καρχηδόσιον et Plautus Poenulum.

100

βάκηλος εἶ.

Milleri Proverb. (Mélanges 365) 70 βάκηλος εἶ. αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. λέγεται δὲ κυρίως βάκηλος ὁ ἀπόκοπος. μέμνηται αὐτῆς... Ἀλέξης ἐν Καρχηδονίῳ. cf. Menand. 468 Mein. Antiphan. 113, 2.

ΚΑΤΑΨΕΤΔΟΜΕΝΟΣ

Cf. Τοκιστὴς ἢ Καταψευδόμενος.

ΚΑΤΝΙΟΙ

Aristot. Rhet. 2, 25 οὐκ ἂν ἐλέγετο Καύνιος ἔρως, εἰ μὴ ἦσαν καὶ πονηροὶ ἔρωτες. Steph. Byz. Καῦνος, πόλις Καρίας ἀπὸ Καύνου, οὗ ἡ ἀδελφὴ Βυβλὶς ἐρασθεῖσα φευγοντος ἐκείνου (ἀπήγγαστο add. Eustath. Dion. 533). ὅθεν ἡ παροιμία ὁ Καύνιος ἔρως. Suid. Καύνιος ἔρως· ἐπὶ τῶν μὴ κατορθουμένων ἐπιθυμιῶν. Καῦνος γὰρ καὶ Βύβλις ἀδελφοὶ ἐδυστύχησαν. Diogenian. 5, 71 Καύνιος ἔρως· ἐπὶ τῶν μὴ κατορθουμένων ἐπιθυμιῶν. Καύνου γὰρ ἐρασθεῖσα ἡ ἀδελφὴ καὶ μὴ τυχοῦσα τοῦ ἔρωτος ἀνείλεν ἐαυτήν. Hesych. Καύνιος ἔρως· ἐν Καύνῳ τιμᾶται. καὶ ὁ σφοδρός. itaque quam ex Parthenio (11), Conone (Narrat. 2), Anton. Lib. (30), Ovidio (Met. 9, 454 sq.) novimus fabulam multis varie antiquitus narratam etiam Alexis videtur tractavisse. quae si cui tragoediae quam comoediae aptior videatur, is permultas tragicorum fabulas etiam in quibus corporum conversiones inessent comoediae fuisse accommodatas recordetur. ceterum cf. E. Rohde Gr. Rom. 94 sq.

101

ἐν τῷ βαλανείῳ μήτε πῦρ ταῖς ἐσχάrais
ἐνὸν κεκλεισμένον τε τάλειπτήριον.

Pollux 7, 166 μέρος δὲ βαλανείου ἐσχάρα καὶ ἀλειπτήριον. φησὶ γοῦν Ἄλεξις ἐν Καυνίοις κτλ. 1. πῦρ [Iungermann.] τὸ πῦρ. 2. ἐνῆν Mein. V 88, coniectura infelicissima: opus enim erat οὔτε. fortasse sic interpretandum: '(quid igitur facerem), si neque ignis in focus erat' cet.

ΚΗΡΤΤΟΜΕΝΟΣ

Fortasse Ἐκηρτυτόμενος. Meinek. I 400. quod si verum est, extorris significatur.

102

ὥστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον
μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἐαυτόν, ὑπὸ μάλης
τῇ γαστρὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος προσαγαγών.

Athenaeus 15, 1561 Dindf. Ἄλεξις δ' ἐν Κηρυττομένῳ κτλ. 1. λυχνούχου τὸν Elmsl. Arist. Ach. 963] λύχνον τὸν χουτὸν (non χαντον) A teste R. Schoellio Herm. III 168. (litterae λεξις δ' ἐν κηρυττομένῳ et τ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ hodie vix possunt dignosci.) 2. ἔλαθ' ἐαυτόν Elmsl.] ἔλαθεν αὐτόν A. μάλης] μέθης Herwerd. Nov. add. crit. 31. μάτης 'temere et inconsulto' Mein. An. Ath. 344. an ὑπαμελήs?

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

103

Bekker. Anecd. 96, 9 ἐξέβη ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον· Ἄλεξις Κι-

θαρωδῶ. ἐξέβη | τὸν ὑπνιον ἡμῖν. Mein. sed quidni ἐξέβη | ἡμῖν
καλῶς (vel κακῶς) τὸν ὑπνιον?

ΚΛΕΟΒΟΥΛΙΝΗ

Cratini Κλεοβουλίνης aliquo modo inmutatas fuisse censet
Meinek. I 390.

104

Athenaeus 13, 586a μνημονεύει δ' αὐτῆς (Σινώπης)... καὶ
Ἄλεξις ἐν Κλεοβουλίνῃ. Suidas Σινώπῃ et Photius σινωπήσαι· τοῦτο
πεποιήται παρὰ τὴν εἰαίραν Σινώπην. ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατα-
σχμυονῆσαι (κακοσχ.), καθάπερ Ἄλεξις ἔφη. eadem fere Hesychius
σινωπίσαι, quae vera verbi forma est. cf. Nauck. Philol. VI 419.
Append. prov. 4, 72 (σινωπίσαι) et Apostol. 15, 50 Leutsch.

ΚΝΙΔΙΑ

105

Διόδωρος οὐπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο
σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν·
οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασῆσατο.

Athenaeus 4, 165 d ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα διαβοήτους· ἓνα μὲν,
οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Κνιδίᾳ κτλ. 3. ἱκανῶς C. Diodorus
diversus a Diodoro Pythagorista, cuius mentio est apud Athen.
4, 163 de. σφαῖραν ἀπέδειξε, patrimonium veluti in pilulam con-
globatum devoravit (HSteph.). cf. 246, 3. Nicomach. 3.

ΚΟΝΙΑΤΗΣ

Cf. quae ad Amphidis Κονιατὴν adnotantur.

106

κυμβία,
φιάλαι, τραγέλαφοι, κύλικες

Athenaeus 11, 500e τραγέλαφοι· οὕτω τινὰ καλεῖται ποτήρια,
ὧν μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Κονιατῇ (sic enim scribendum) κτλ.

ΚΟΤΡΙΣ

Cf. quae ad cognominem Antiphanis fabulam adnotavimus.

107

καὶ γὰρ ἐπὶ κῶμον . . ἀνθρώπων ὄρω
πληθὺς προσιόν, ὡς τῶν καλῶν τε κάγαθῶν

ἐνθάδε συνόντων· μὴ γένοιτό μοι μόνῳ
 νύκτωρ ἀπαντῆσαι καλῶς πεπραγόνῳ
 5 ὑμῶν περὶ τὸν βαλλισμὸν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θοιμάτιον ἀπενέγκαιμι μὴ φύσας πτερά.

Athenaeus 8, 362c Ἄλεξις ἐν Κουρίδι φησί κτλ. 1. κῶμον] κῶμων A. καὶ δὴ γὰρ ἐπὶ τὸν κ. ἀνθρ. Iacobs. Add. Ath. 196. κῶμον πλεῖστον ἀνθρ. Naber. Mnem. nov. VIII 258. 2. προσιὸν ἀστῶν Iacobs. προσιόντων ὡς κ. Mein. 3. B. μὴ κτλ. Mein. in Ath. 4. 'malim κακῶς'. Mein. ed. min.

5. βαλλίζειν idem est quod ἐροτάζειν. Athen. 362a βαλλίζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τῇ Θεῷ, quod ipse interpretatur κωμάζουσιν ἢ χορεύουσιν, unde Itolorum ballare. adparet de comissatoribus nocturnis agi; multa tamen remanent obscura, quia quae proxima erant Athenaeus omisit.

108

ὁ μὲν οὖν ἐμὸς υἱός, οἷον ὑμεῖς ἀρτίως
 εἶδετε, τοιοῦτος γέγονεν, Οἰνοπίων τις ἢ
 Μάρων τις ἢ Κάπηλος ἢ καὶ Τιμοκλῆς.
 μεθύει γὰρ οὐδὲν ἥττον· ὁ δ' ἕτερος — τί ἂν
 5 τύχοιμι' ὀνομάσας; βῶλος, ἄροτρον, γηγενής
 ἄνθρωπος.

Athenaeus 10, 443d Ἄλεξις δ' ἐν Κουρίδι περὶ τινος πλέον πίνοντος διαλεγόμενός φησιν κτλ. Eustathius 1623, 51 Ἄλεξις σκώπτων τινὰ ὡς μέθυσον καὶ ἐξώλη φησίν· Οἰνοπίων τις ἢ καὶ Μάρων ἢ Τιμοκλῆς· μεθύει γὰρ, οὐδὲν ἕτερον ἐμφαίνει ἢ ὡς ὁ Μάρων περὶ οἶνον ἡσχολεῖτο οὐ μόνον κτάμενος, ἀλλὰ καὶ πίνων. v. 4 (ab ὁ δ' ἕτερος) sq. Eustathius 962, 34 Ἀλέξιδος δέ φησι τοῦ κωμικοῦ ὁ λόγος. 3. καὶ add. Dindf. τις Porson. 4. ἥττον Porson.] ἕτερον A. 5. τύχοιμι A. — de Oenopione cf. Preller. Myth. gr.² I 352. 564. Maron notus ex Odyssea. Timoclem diversum a comico esse censet Meinek. I 389. 4. τί ἂν κτλ. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 1378. 5. γηγενής aliter, sed item translata significatione Arist. Nub. 853. — alterum filium helluonem, alterum stupidum solique agriculturae deditum esse pater nescio quis queritur.

109

ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν
 Ἄλεξις ἐν Κουρίδι. Athenaeus 10, 422e. cf. Hermipp. 60.

ΚΡΑΤΕΤΑΣ Η ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ

Duplicem fuisse fabulae editionem, alteram ante Ol. 115, alteram post Ol. 118, 2 factam, Meinekii est sententia I 388. 395.

quis fuerit *Cratueas* ignoramus. *medicum* fuisse *Meinekius* concludit ex fr. 112, quo ipsius verba contineri monet. *Ῥιζοτομικῶν* scriptorem non fuisse docet I 389. de chronologiae difficultatibus Bergk. Mus. Rhen. XXXV 260 sq.

110

- πρῶτον μὲν οὖν ὅστρεια παρὰ Νηρεῖ τινα
 ἰδὼν γέροντι φῦκος ἡμφιεσμένα
 ἔλαβον ἐχίνους τ'· ἔστι γὰρ προοίμιον
 δείπνου χαριέντως ταῦτα πεπρωτανευμένου.
 5 τούτων δ' ἀπολυθεῖς, κειμένων ἰχθυδίων
 μικρῶν, τρεμόντων τῷ δέει τί πείσεται,
 θαρρεῖν κελεύσας ἔνεκ' ἐμοῦ ταῦτ', οὐδὲ ἐν
 φήσας ἀδικήσειν, ἐπριάμην γλαῦκον μέγαν.
 ἔπειτα νάρκην ἔλαβον, ἐνθυμούμενος
 10 ὅτι δεῖ γυναικὸς ἐπιφερούσης δακτύλους
 ἀπαλοὺς ὑπ' ἀκάνθης μηδὲ ἐν τούτων παθεῖν.
 ἐπὶ τὸ τάγηνον φυκίδας, ψήττας τινάς,
 καρῖδα, φύκην, κωβιόν, πέρκην, σπάρου,
 ἐποίησά τ' αὐτὸ ποικιλώτερον ταῶ.
 15 κρεάδι' ἄττα, ποδάρια, δύνγχη τινά,
 ὠτάρι' ὕει', ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον·
 αἰσχύνεται γὰρ πελιτνὸν ὃν τῷ χρώματι.
 τούτοις μάγειρος οὐ πρόσειδ', οὐκ ὄψεται.
 οἰμῶξεται γὰρ νῆ Δί'· ἀλλ' ἐγὼ σοφῶς
 20 ταῦτ' οἰκονομήσω καὶ γλαφυρῶς καὶ ποικίλως
 οὔτω, ποιῶ γὰρ τοῦτον αὐτός, ὥστε τοὺς
 δειπνοῦντας εἰς τὰ λοπάδι' ἐμβάλλειν ποιῶ
 ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
 τὰς σκευασίας πάντων δὲ καὶ τὰς σκευάσεις
 25 τούτων ἔτοιμός εἰμι δεικνύειν, λέγειν,
 προῖκα προδιδάσκειν, ἂν θέλῃ τις μανθάνειν.

Athenaeus 3, 107a Ἄλεξις ἐν Κρατεύῃ (κρατεία A) ἢ Φαρμακοπώλῃ... φησὶ δ' οὕτως ὁ κωμικός κτλ. v. 9—11 etiam fr. 48, cui v. 12—14 quoque addendos esse censet Mein. cf. etiam fr. 24. v. 12 Athen. 3, 108a ταγηνιστῶν δ' ἰχθύων μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Δημητρίῳ καθάπερ καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ δράματι (Κρατεύῃ). v. 15. 16 Athenaeus 3, 95a ποδῶν τε καὶ ὠτίων, ἔτι δὲ δύνγχους Ἄλεξις (μνημονεύει) ἐν Κρατεύῃ (κρατία A) ἢ Φαρμακοπώλῃ. 1. οὖν add. Elmsl. ὅστρεια Dindf.] ὅστρεα A. τινα

Mein.] *τινι*. 2. *φῦκος* Elmsl.] *φυνκίους* A. *φυνκί'* Dindf. *ἡμφιεσμένα* Coraes] *ἡμφιεσμένωι* A. 3. *τε* A. 4. *πεπρωτευμένου* A. 7: 8. *τάντου δὲ ἐν φησας* A. 10. *δεῖ* C] *δὴ* A. 11. *τούτων]* *τούτους* fr. 48. *fortasse λυπρόν*. 12. *τό]* *τό τε* C. *ψήττας]* *τήττας* C. *τινάς]* *κτένας* Mein. 13. *κωβίον* A. 14. *αὐτὸ C]* *αὐτὸν* A. 15. *κρεάδι' ἄττα* Dobr. Arist. Plut. 228 p. 27] *κρεάδια* A. 16. *ὠτάρι' ὕει', ἡπάτιον* Dindf.] *ὠτάρια ὕηπάτιον* A. 17. *πελιτνὸν* Pors.] *πελιδνὸν* A. *ὄν* add. C. 18. *ὅττεται* C. 19. *Δί' ἄλλ' ἐγὼ* L et epit. Hoesch.] *δία λέγω* A. *σοφῶς C]* *σαφῶς* A. 21 et 22. *ποῶ* A. 22. *λοπάδι'* fr. 24] *λοιπὰ δι* A. 26. *ἄν* Pors. Adv. 232.

loquitur coquus. 1. *Nereus senex* dicitur, quia nomen commune habet cum Nereo marino, ut apud Homerum Proteus semper ἄλιος γέρον est. cf. quae ad cognominem Anaxandridis fabulam adnotavimus. 3. *ἔλαβον, emi*. 7. *pisciculos minutos* se ait contempsisse. 12. *ἐπὶ τὸ τάγνηνον*, i. e. ad cibum in *ταγνήνω* parandum. 17. *imitatus est Crobylus* 6, 2. *Moeris* 208, 8 *πελιτνὸν ἐν τῷ τ ἀττικῶς. πέλιον ἢ πελιδνὸν ἐλληνικῶς*. 18. *manifesto corrupta*. quid enim? *coquus* eis non accedet neque *videbit* talia, quae cuivis spectare liceat? quis igitur alius magis quam qui adparare sciat? scribendum est utique *τούτοις δ' ἄπειρος οὐ πρόσεισ' οὐδ' ἄψεται*. (atque ἄψεται iam Naber. Mnem. nov. VIII 258.) *inperito* scilicet sese opponit ut peritum: *ἄλλ' ἐγὼ κτλ*. 24. *σκευασία* vera nominis forma est, non *σκεύασις*. scrib. *καὶ τὰς εὐρέσεις*. ubi quidque et quando inveniatur eorum quae ad cenam opus sint se monstraturum esse promittit.

111

*παῖ, τὴν μεγάλην δός, ὑποχέας
φιλίας κνάθους μὲν τῶν παρόντων τέτταρας,
τοὺς τρεῖς δ' ἔρωτος προσαποδώσεις ὕστερον·
ἐν' Ἀντιγόνοῦ τοῦ βασιλέως νίκης καλῶς,
5 καὶ τοῦ νεανίσκου κύαθον Δημητρίου.
φέρε τὸν τρίτον
Φίλλας Ἀφροδίτης· χαίρετ' ἄνδρες συμπόται,
ὅσων ἀγαθῶν τὴν κύλικα μεστήν πίομαι.*

Athenaeus 6, 254a *Ἀλέξης γοῦν ἐν Φαρμακοπόλῃ ἢ Κρατεῦα (κρατεία A) προπίνοντά τινα εἰσαγαγὼν ἐνὶ τῶν συμποτῶν καὶ λέγοντα ποιεῖ τάδε κτλ*. 1. *ὑποχέας recte* A. 2. *μὲν* add. Mein., melius tamen in Athen. scribens τῶν συμπαρόντων. 3. *ἔρωτος* A. *versum corruptum esse arbitratur* Cobetus N. l. 610. 11. 4. *ἐν'* add. Casaub. *καλῆς* idem. B. *καλῶς*. A. *καὶ τοῦ* κτλ. Dobr. 7. *φίλης* (supraser. α) A. 8. *ὅσων* P et Casaub.] *ὕσῃν* A.

1. *οἱ οἶνοχόοι τὸν οἶνον ὑποχέαντες εἶτα τὸ ὕδωρ ἐπιχέουσιν*

Cobet. N. 1. 601. cf. Antiphan. 81, 2. Sophil. 4. Diphil. 5. 2. τῶν παρόντων pendet a φιλίας. 6. φέρε τὸν τρίτον τοῦ φῶμεν; οἶδ'· ἔσται τρίτος Herwerd. Anal. crit. 47, non admodum amice erga Philam, tamquam post longam meditationem eius recordetur. quidni ἐπάξιος γάρ· εἶτα δὴ φέρε τὸν τρίτον κτλ. sed talia sexcenta excogitari possunt.

vulgo haec ad victoriam navalem, non tam ab Antigono quam a Demetrio Poliorceta, apud Cyprum partam Ol. 118, 3, λαμπρὰν καὶ καλήν teste Plutarcho Dem. 17, et ad Philam, primam Demetrii uxorem, Antipatri filiam, referuntur. cf. etiam Droysen. Hellenism. I 501. sed cum Ol. 118, 2 Athenis Eurydicen, puellam Atheniensem, in matrimonium duxerit, tempora ita inter se pugnant, ut Bergkii Mus. Rhen. XXXV 261 sq. hos versus mortuo iam Alexide in fabulam eius esse insertos et *Antigonum Gonatam* uxoremque eius *Philam*, Seleuci filiam, *Demetrium* autem amborum filium et victoriam ex Alexandro Molossorum rege Ol. 129 partam, cui Demetrius minor fortissime pugnans interfuerat, significari statuerit. *Φίλας Ἀφροδίτης* fanum in Attica fuit prope vicum, cui hodie Daphni nomen est (Θυρήσι). Athen. 6, 255 c. C. I. I 507. 8. sed utrius Philae fuerit non constat.

112

τῷ Καλλιμέδοντι γὰρ θεραπεύω τὰς κόρας
ἤδη τετάρτην ἡμέραν. B. ἦσαν κόραι
θυγατέρες αὐτῷ; A. τὰς μὲν οὖν τῶν ὁμμάτων,
ἃς οὐδ' ὁ Μελάμπους, ὃς μόνος τὰς Προϊτίδας
δ' ἔπαυσε μαινομένας, καταστήσειεν ἄν.

Athenaeus 8, 340 a περὶ Καλλιμέδοντος τοῦ Καράβου ὅτι... ἦν διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς... "Ἀλεξίς ἐν Κρατεύᾳ (κρατία A) ἢ Φαρμακοπώλῃ κτλ. "Iudit in ambigua significatione vocis κόρη. Diog. L. 6, 68 πρὸς Διδύμωνα τὸν μοιχὸν ἰατρεύοντά ποτε κόρης ὀφθαλμόν, ὄρα, φησί, μὴ τὸν ὀφθαλμόν τῆς παρθένου ἰατρεύων τὴν κόρην φθείρης." Mein. de *Callimedonte Carabo* cf. Antiphan. 26, 5. de *Melampode* et *Proeti filibus* Preller. Myth. gr.² II 56.

113

καὶ Καλλιμέδων μετ' Ὀρφέως ὁ Κάραβος

Athenaeus 8, 340 c ("Ἀλεξίς) ἐν Κρατεύᾳ (κρατία A) κτλ. iocus a similitudine nominum Ὀρφεύς et ὀρφῶς petitur. cf. Archipp. 17.

114

στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους

Athenaeus 15, 678 c μελιλωτίνων στεφάνων μνημονεύει "Ἀλεξίς ἐν Κρατεύᾳ (κρατία A) ἢ Φαρμακοπώλῃ οὕτως κτλ.

115

εἶθ' ὁρῶ τὸν Ἑρμαῖσκον τῶν ἀδρῶν τούτων τινὰ
κάνθαρον καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον
στρωματέα καὶ γύλιον αὐτοῦ.

Athenaeus 11, 473 d Ἄλεξις δ' ἐν Κρατεῦα (ὁ δὲ λόγος περὶ
τινος ἐν καπηλείῳ πίνοντος) κτλ. (κρατία Ἀ). 1. ἀδρῶν G.
Hermann. De metr. 118] ἀνδρῶν A. 3. στρωμάτεα τε (sic) A. —
si Alexis v. 3 sic ut supra nos scripsit, primus α accusativi nomi-
num in εὖς desinentium corripuit. Meinek. V 89 cum Casaubono
στρώματά τε καὶ κτλ. cf. etiam Mein. I 295. 6. *Hermæiscus* miles
est: eius enim supellex v. 3 describitur. 2. καταστρέφοντα, ut
Verg. Aen. 9, 163 *vertunt crateras aenos*, i. e. ebibunt (Schweigh.).
cf. Horat. C. 3, 29, 2. *invertunt* Serm. 2, 8, 39.

ΚΤΒΕΡΝΗΤΗΣ

116

δύ' ἐστί, Ναυσίνικε, παρασίτων γένη·
ἐν μὲν τὸ κοινὸν καὶ κεκωμωδημένον,
οἱ μέλανες ἡμεῖς· θάτερον ζητῶ γένος,
5 σεμνοπαράσιτον ἐκ μέσον καλούμενον,
4 σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγούς ἐπιφανεῖς
6 ὑποκρινόμενον εὖ τοῖς βίοις, ὀφρῦς ἔχον
χιλιοταλάντους ἀνακυλῖόν τ' οὐσίας.
νοεῖς σὺ τὸ γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; N. καὶ μάλα.
A. τούτων ἐκατέρου τῶν γενῶν ὁ μὲν τύπος
10 τῆς ἐργασίας εἰς ἐστί, κολακείας ἀγῶν·
ὥσπερ ἐπὶ τῶν βίων δέ, τοὺς μὲν ἢ τύχη
ἡμῶν μεγάλοις προσένειμε τοὺς δ' ἐλάττωσιν,
εἶθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν οἱ δ' ἀλύομεν.
ἄρά γε διδάσκω, Ναυσίνικ'; N. οὐκ ἀστόχως·
15 ἀλλ' ἂν σ' ἐπαινῶ μᾶλλον, αἰτήσεις μέ τι.

Athenaeus 6, 237 b παρασίτων εἶναι φησι γένη δύο Ἄλεξις ἐν
Κυβερνήτῃ διὰ τούτων κτλ. 1. ἐστὶν αὐσίνικε A. v. 4 post 5
transposuit Dobr. Adv. II 310, ut accusativi penderent ab ὑποκρι-
νόμενον. 4. παρασίτους] μεγίστους vel ζαχρύσους (ζαπλούτους)
Dobr. 5. ἐκ μέσον] ἐμμέτρως Herwerd. Obs. crit. 69 concl. Plat.
Cratyl. 395 e δοκεῖ τοῦνομα ἐμμέτρως κεῖσθαι. scribendum potius
ἐν μέσῳ, i. e. *ubique*. 6. ἔχον Grot. Excerpt. 573] ἔχοντα A. 7.
ἀνακυλῖόν τ' οὐσίας Porson.] ἀνακυλίον τουσίας A. χιλιοταλάντους
τ' ἀνακυλίνδον Herwerd., remota forma κυλίω, de qua Cobet. V.1.²

133. 8. σὺ add. Reisig. Coniect. 179. τό τε γ. Pors. Praef. He-
cub. xviii. an νοεῖς τι τὸ γ.? 12. μεγάλοις VL] μεγάλαις A. δὲ
ἐλάττωσι A. 14. ἄρ' εὖ σε δ. Herwerd. 70. scrib. ἄρ' ἐκδιδάσκω,
cf. Arist. Ran. 64. N. οὐκ ἀστόχως Dutheil.] οὐκ ἀστόχως N.
μὲ τι Dutheil.] μῆτι A.

Nausinicus breviter respondet v. 8 et 14. 15, cetera parasi-
tus dicit. 3. Poll. 4, 119 οἱ δὲ παράσιτοι μελαίνῃ ἢ φαιᾷ
(ἐσθῆτι ἐχρῶντο). deinde scribendum θάτερον ζηλωτέον et v. 4. 6
σατράπας Μεγαβύζους καὶ στρατιώτας ἐπιφανεῖς ὑποκρινόμενον ἐν
τοῖς βίοις. cf. Arist. Av. 484. Lucian. Tim. 22 ἀντὶ τοῦ τέως
Πυρρίου... Μεγάβυζος... μετονομασθεῖς. Aelian. V. h. 2, 2. Cratet.
33. Menand. 127. Quintil. 5, 12, 21 *statuarum artifices... numquam
in hunc inciderunt errorem, ut Bagoam aut Megabyzum aliquem in
exemplum operis sumerent*. Dobraei ξαχρύσους vel propterea reicien-
dum, quia qui sunt divites non fiunt parasiti. σατράπαι Μεγάβυζοι
sunt praefecti Macedonii superbe omnia prae se contemnentes, sed
inopes et petulantes. 12. μεγάλοις, *magnis patronis*.

117

εἰσέβαινον ἰσχάδες,
τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θύμου δέσμαι τινές.

Athenaeus 14, 652c Ἀλεξίς ἐν Κυβερνήτῃ φησὶν κτλ. v. 1. 2
(Ἀθηνῶν, pro quo cum C Ath. Ἀττικῶν habet) Eustathius 955, 8
sine fabulae auctorisve nomine. v. 2 idem 1411, 35 χρῆσις Ἀλέξι-
δος ἐν τῷ 'καὶ θύμου κτλ.' cf. Eubul. 37.

ΚΤΒΕΤΤΑΙ

118

ἡριστηκότῳ
σχεδὸν τι δ' ἡμῶν ἐξ ἀκροκωλλίου τινός —

Athenaeus 3, 96a Ἀλεξίς Κυβενταῖς κτλ. 2. ἐξ] ἔξ Mein.
'cum nos numero ferme sex de acrocolio pranderimus.'

ΚΤΚΝΟΣ

119

φαιδρὸς δὲ κρατὴρ θηρίκλειος ἐν μέσῳ
ἔστηκε, λευκοῦ νέκταρος παλαιγενοῦς
πλήρης, ἀφρῖζων· ὃν λαβὼν ἐγὼ κενὸν
τρίψας, ποιήσας λαμπρόν, ἀσφαλῆ βάσιν
5 στήσας, συνάψας καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις
ἔσπεψα.

Athenaeus 11, 472a Ἀλεξίς ἐν Κύκνῳ κτλ. 4. ποιήσας A.

5. ἀνάψας Mein. Anal. Ath. 217. aut hoc aut καρπίμους κλάδους recipiendum est. κισσοῦ consulto poeta ut in tragici sermonis imitatione. — 3. crateram quisquis loquitur antea purgaverat vacuum, nunc plena vini adstat. cf. Antiphan. 237.

ΚΤΗΡΙΟΣ

120

ἔπειτα πῶς ἦλθες; B. μόλις
ὀπτωμένους κατέλαβον. A. ἐξόλοι'. ἀτὰρ
πόσους φέρεις; B. ἐκκαίδεκ'. A. οἶσε δεῦρό μοι.
B. λευκοὺς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους.

Athenaeus 3, 114 d τοὺς δὲ ὑπαροὺς ἄρτους φαιῶν ὠνόμασεν "Αλεξίς ἐν Κυπρίῳ οὕτως κτλ. 2. 3. ἐξόλοιο ἀταρπος οὗς A. 3. ἐκκαίδεκα οἶσο A. οἶσε Dobr. Adv. II 303. μοι, in Ath. δῆ, add. Mein. 4. λευκῶν Dobr.

121

τὸν δ' αὐτόπυρον ἄρτον ἀρτίως φαρῶν

Athenaeus 3, 110e αὐτοπύρου δ' ἄρτον μνημονεύει "Αλεξίς ἐν Κυπρίῳ κτλ. cf. Phryn. 38. Lucian. Pisc. 45 ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν.

122

διπλάσαι

τὸ διπλασιάζει. "Αλεξίς Κύπριδι (Κυπρίῳ). Bekk. Anecd. 89, 6. Hesych. διπλάσαι (διπλᾶ πᾶσαι cod.)· διπλᾶ ποιῆσαι. egregie Lobeck. Soph. Ai. 268.

ΛΑΜΠΙΑΣ

Cf. quae ad Antiphanis Λαμπάδα adnotantur.

123

καταφαγεῖν
αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον. οὐδ' εἰ γάλα λαγοῦ
εἶχον, μὰ τὴν γῆν, καὶ ταῶς, κατήσθιον.

Athenaeus 14, 654f "Αλεξίς ἐν Λαμπάδι κτλ. 2. τουσουτ' A. οὐδεi et λαγοῦ post εἶχον A. transposuit Schweigh., scribens simul λαγῶ. Dobr. Adv. II 349 tetr. troch. καταφαγεῖν αὐτὸς τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἂν, | οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς μὰ τὴν γῆν καὶ ταῶς κατήσθιον. γάλα λαγοῦ defendit Mein. V 89.

ΛΕΒΗΣ

124

ἤψέ μοι δοκεῖ

πνικτόν τι ὄψον δελφάκειον. ΓΛ. ἡδύ γε.

Α. ἔπειτα προσκέκानκε. ΓΛ. μηδὲν φροντίσης.

ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστί. Α. τῷ τρόπῳ;

5 ΓΛ. ὄξος λαβὼν ἦν εἰς λεκάνην τιν' ἐρχέας

ψυχρόν, ξυνιεῖς; εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν

εἰς τοῦξος ἐνθῆς· διάπυρος γὰρ οὗς' ἔτι

ἔλξει δι' αὐτῆς νοτίδα, καὶ ζυμουμένη

ὥσπερ κίσηρις λήψεται διεξόδους

10 σομφάς, δι' ὧν τὴν ὑγρασίαν ἐκδέχεται·

τὰ κρεάδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα,

ἔγχυλα δ' ἀτρεμεῖ καὶ δροσώδη τὴν σχέσιν.

Α. Ἀπολλον, ὡς ἱατρικῶς. ὦ Γλαυκία,

ταυτὶ ποιήσω. ΓΛ. καὶ παρατίθει γ' αὐτά, παῖ,

15 ὅταν παρατιθῆς, μανθάνεις; ἐψυγμένα.

ἀτμός γὰρ οὕτως οὐχὶ προσπηθήσεται

ταῖς ῥισίν, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἰσι καταφυγών.

Α. πολλῶ γ' ἀμείνων, ὡς ἔοικας, ἦσθ' ἄρα

λογογράφος ἢ μάγειρος. ΓΛ. ὃ λέγεις οὐ λέγεις,

20 τέχνην δ' ὀνειδίζεις.

Athenaeus 9, 383c παράγει αὐτὸν (ἔνα τῶν ἀρχαίων μα-
γείρων) Ἄλεξις ἐν Λέβητι λέγοντα τάδε κτλ. 1. ἤψ' ἐμοὶ δοκεῖν
Mein. ἔψειν μούδόκει recte Hirschig. Dissert. 39. 2. τι Dindf.]
τιν' Α. scr. ὄψον τι πνικτόν. δελφάκειον Dindf.] δελφάκιον. 3.
προσκέκानκα Hirschig. 5. ἦν Mein.] ἦν Α. τινὰ Α. 6. ξυνιεῖς
K.] ξυνιεῖς Α. 7. ἐνθῆς Dobr. Adv. II 322] ἐνθεις Α. 8. ἀν-
τῆς Dindf.] αὐτῆς Α. 10. εἰσδέχεται Mein. Anal. Ath. 168. 11.
κρεάδι' Casaub.] κρέα δ' Α. κρέ' ἡδέ' ἔσται κοῦκ Iacobs. Add. Ath.
204. 12. ἐγχυλα Α. ἀτρέμει Α. an ἀμέλει? 14. αὐτά, παῖ]
αὐτίκα? 15. παρατιθῆς Schweigh.] παρατίθης Α. 16. ἀτμός
Schweigh.] ἀτμός Α. 17. ρισίν Α. ἄνω μάλ' εἰσι Scalig. ap.
Grot. Excerpt. 973] ἀνωμαλίσσει Α. ἄνω βαδίζει Cobet. N. l. 21,
conl. Nicostr. 15, 4. at futuro opus erat. itaque βαδιέται Naber.
Mnem. nov. VIII 260. καταφυγών Schweigh.] καταφαγών Α.
18. πολλῶ γ' Casaub.] πολλῶν' Α. 19. εὖ λέγεις Dobr.

5. ἦν — ἐνθῆς, apodosis sequitur post parenthesin v. 11. 6.
ξυνιεῖς; cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 355, et de forma
Diphil. 32, 13. 11. de forma ἀπεξηραμμένα cf. Cobet. V. l.² 227.
ἐξηρασμένος Antiph. 217, 13. 12. ἀτρεμεῖ non significat paula-

tim, ne Nub. 390 quidem. 17. fortasse ἄνω πάρεισιν ἀποφυγών. 18. ἦσθ' ἄρα. cf. quae ad Arist. Nub. 165 adnotavimus. 19. λογογράφος qui mercede conductus aliis orationes scribit. Demosth. 19, 250 εἴτ' οὐ σὺ σοφιστής; καὶ πονηρός γε. οὐ σὺ λογογράφος; καὶ θεοῖς ἐχθρός γε. ὃ λέγεις οὐ λέγεις 'quod vis dicere non dicis, i. e. quod dicis non significat id quod tu putas. laudem tu hanc esse opinaris, sed opprobrium in artem est.' Cobet. N. l. 21. — conloquitur Glaucia coquus cum administro ut videtur.

125. 126

- οὐ γέγονε κρείττων νομοθέτης τοῦ πλουσίου
 Ἀριστονίκου. τίθησι γὰρ νυνὶ νόμον,
 τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν τι
 ἰχθὺν ὑποτιμήσας ἀποδῶτ' ἐλάττονος
 5 ἥς εἶπε τιμῆς, εἰς τὸ δεσμωτήριον
 εὐθύς ἀπάγεσθαι τοῦτον, ἵνα δεδοικότες
 τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, ἢ τῆς ἐσπέρας
 σαπρούς ἅπαντας ἀποφέρωσιν οἴκαδε.
 κἀνταῦθα καὶ γραῦς καὶ γέρον καὶ παιδίον
 10 πεμφθεῖς ἅπαντες ἀγοράσουσι κατὰ τρόπον.

 οὐ γέγονε μετὰ Σόλωνα κρείττων οὐδὲ εἰς
 Ἀριστονίκου νομοθέτης· τὰ τ' ἄλλα γὰρ
 νενομοθέτηκε πολλὰ καὶ παντοῖα δῆ,
 νυνὶ τε καινὸν εἰσφέρει νόμον τινὰ
 15 χρυσοῦν, τὸ μὴ πωλεῖν καθημένους ἔτι
 τοὺς ἰχθυοπώλας, διὰ τέλους δ' ἐστηκότας·
 εἴτ' εἰς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους,
 καὶ θάττον ἀποπέμψουσι τοὺς ὠνούμενους,
 ἀπὸ μηχανῆς πωλοῦντες ὥσπερ οἱ θεοί.

Athenaeus 6, 226 a καὶ τῷ Λέβητι δέ φησιν ὁ αὐτὸς ποιητής· οὐ γέγονε — κατὰ τρόπον. καὶ προελθὼν δέ φησιν· οὐ γέγονε μετὰ κτλ. 2. 'post Ἀριστονίκου Athenaeus quaedam omisisse videtur.' Dindf. 'ἦν γὰρ Emperius. φησὶ γὰρ θήσιν νόμον Mein. Anal. Ath. 97. 3. τι Pors. Advers. 50] τὸν Α. 4. ἐπιτιμήσας Coraes. 7. τὰς ἀξίας ἀγαπῶσιν Mein. τῆς ἀξίας πωλῶσιν G. A. Hirschig. Ann. crit. 12. scrib. τῆς ἀξίας ἀποδῶσιν. cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 1235. deinde εἴτ' εἰς (vel ἐς) ἐσπέραν C. 8. ἅπαντας Grot. Excerpt. 575] ἅπαντες Α. 9. fortasse καὶ γραῦς καὶ γέρον καὶ παῖς τις ἢ πεμφθεῖς. 10. ἀγοράσωσι C. 13. δῆ Grotius] δέ Α. initio νενομοθέτηκ' εὔ Herwerd. Mnem. nov. III

303. 15. καθημένους ἔτι Jacobs. Add. Ath. 132] ἔτι καθημένους Α. 17. φησιν Α. 18. ἀποπέμπουσι C] ἀποπέμπουσι Α. scr. ἵνα θᾶττον ἀποπέμπωσι. cf. v. 6 sq.

fragmentum 126 non ex eadem comoedia excerptum esse Meinekus suspicatur Anal. Ath. 97: excidisse titulum fabulae alterius, ex qua haec posteriora petita sint. 19. οἱ θεοί, ut deus ex machina.

127

καὶ μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μῆδ' οὐκ ἔχω.

B. ἀλλὰ λέγ' ὅτου δεῖ. λήψομαι γὰρ πάντ' ἐγώ.

A. ὀρθῶς. τὸ πρῶτον μὲν λάβ' ἐλθὼν σήσαμα.

B. ἀλλ' ἔστιν ἔνδον. A. ἀσταφίδα κεκομμένην,

5 μάρκαθρον, ἄνηθον, νᾶπν, κανλόν, σίλφιον,

κορίαννον αὔον, ῥοῦν, κύμινον, κάππαριν,

ὀρίγανον, γήτειον, ἄννισον, θύμον,

σφάκον, σίραιον, σέσελι, πήγανον, πράσον.

Athenaeus 4, 170a ἡδυσμάτων δὲ κατάλογον Ἀλεξίς ἐποίησατο ἐν Λέβητι οὕτως κτλ. v. 3—8 Pollux 6, 66 Ἀλεξίς ἐν Λέβητι... ὀρθῶς κτλ. 1. καὶ add. VL. 2. λέγ' ὅτου δεῖ Dobr. Adv. II 307] λέγοντα οὐδεὶ Α. 3. ὀρθῶς γε· πρῶτον Poll. 5. μάρκαθρον B] μάρκαθον Α Ath., μάρκαθα Α Poll. 7. γήτειον] γήτιον Α Poll. ἄννισον Poll. Bekkeri cod.] σκόροdon Α Ath. om. Α Poll. σκορόδια, γήτειον Dobr. 208. 8. σέσελι Α Ath.] πέπερι Pollux, 'qui propter hoc ipsum (πέπερι) Alexidis versus attulit.' Dindf.

7. Schol. Theocr. 7, 63 (Mein.) ἄνηθον τὸ μάλαθρον ἢ ἄννισον τὸ γλυκάνισον ἱ. cf. Lobeck. Pathol. prol. 400 cum not. 8. — cum initio eclogae cf. Arist. Ach. 345.

128

καὶ τί δεῖ

λέγειν ἔθ' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῦχ' ἐκάστοτε

ἐν τοῖς συρίχοις πωλοῦντας; οἷ κάτωθε μὲν

τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σῦκων ἀεὶ

5 τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ πέποννα καὶ καλὰ.

εἰθ' ὁ μὲν ἔδωκεν ὥς τοιαῦτ' ὠνούμενος

τιμὴν, ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθου

ἐρίν' ἀπέδοτο σῦκα πωλεῖν ὁμνύων.

Athenaeus 3, 76 d Ἀλεξίς ἐν Λέβητι κτλ. 2. σῦκα Α. 3. ὑρίχοις Dindf. cf. quae adnotantur ad Aristoph. fr. 569, 5. κάτωθεν Α. 4. καὶ] καὶ τὰ Α. 7. cf. Arist. Vesp. 791.

129

Athenaeus 14, 661 d Ἀλεξίς ἐν Λεβητίῳ δηλοῖ, ὅτι ἡ μαγειρικὴ

τέχνη ἐπιτήδευμα ἦν ἐλευθέρων. πολίτης γάρ τις οὐκ ἀπινύης ἐν αὐτῷ δεικνυται ὁ μάγειρος. Athen. 14, 658 extr. οὐδὲ γὰρ ἂν εὐροί τις δοῦλον μάγειρόν τινα ἐν κωμῳδίᾳ, πλὴν παρὰ Ποσειδίππῳ μόνῳ. Plin. N. h. 18, 108 *nec coquos vero habebant in servitiis, eosque ex macello conducebant. scilicet Glaucia coquus significatur fragmenti 124.*

ΛΕΥΚΑΔΙΑ Η ΔΡΑΠΕΤΑΙ

130

οἶνον γεραιοῦς χεῖλεσιν μέγα σκύφος.

Athenaeus 11, 498 e (σκύφος οὐδετέρως) "Αλεξίς ἐν Λευκαδίᾳ κτλ. γεραιοῦ Bergk. χεῖλεσι A. γεραιοῦ ᾿γγεῖτέ μοι? — γεραϊός tragicum colorem prae se fert.

131

φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατύλογχα.

Pollux 10, 144 "Αλεξίς ἐν Λευκαδίᾳ κτλ. Toupius Emend. III 243 πλατύλογχ' ἀκόντια. cf. Arist. Thesm. 1197 cum eis quae Fritzsche adnotavit et Arist. fr. 476. 7.

132

χορδαρίου τόμος ἦκεν καὶ περικομμάτιον.

Athenaeus 3, 95 a "Αλεξίς δ' ἐν Λευκαδίᾳ (λυκαδίᾳ A) ἢ Δραπέταις κτλ. περικομμάτιον Mein.] περικομματίων A. de metro Meinek. confert Antiphan. 174, 2. 5. 6.

ΛΕΥΚΗ

133

ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὥς δεῖ σκευάσαι;
B. ἀλλ' ἂν διδάσκης. A. ἐξελὼν τὰ βραγχία,
πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλω,
παράσχισον χρηστῶς, διαπτύξας θ' ὄλον
5 τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖ τε καὶ καλῶς,
τυρῶ τε σάξον ἄλσι τ' ἡδ' ὀριγάνῳ.

Athenaeus 7, 322 cd σαῦρος· τούτου μνημονεύει "Αλεξίς ἐν Λεύκῃ. μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων κτλ. 2. διδάξης Herwerd. Mnem. nov. VI 70. quod non necessarium esse cognoscitur ex eis quae adnotavi ad Arist. Eq. 1158, ubi cf. exemplum Nicomach. 1, 7. 3. scribendum videtur τὰς ἀκ. ἐν κύκλῳ. 5. τε Dindf.] γε A. cf. Lobeck. Paralip. 65. μάστιξον ab Alexide scriptum

esse non potest, quia Attici verbo *μαστιζω* non utuntur. Photii glossa *μαστιζω ἀντί τοῦ κνίσω* quo pertineat incertum est. fortasse μάλαξον. 6. ἡδ'] εἴτ' Mein. 'sed aliud latere videtur.' scilicet etiam ἀλσὶ σάττειν quid sit difficile erit dicere. itaque non dubito quin scribendum sit *τυρῶ τε σάξον, ἀλφίτοις, ὀριγάνῳ*.

1. Herodian. I 193, 5 βαρύνεται φλαῦρος, σαῦρος... ταῦρος. saurum piscem describit Aelian. H. an. 12, 25. 4. παράσχισον 'per medium *finde*, ut Epicharm. Athen. 7, 309e κόκκυγες οὕς παρσχίζομες.' Mein. Herodot. 2, 86 λίθῳ ὅξει παρασχίσαντες (τὸν νεκρὸν) παρὰ τὴν λαπαρὴν ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην.

ΔΗΜΝΙΑ

134

καὶ μὴν παρὴν ἀνδράκιον ἡμῖν ἐν μέσῳ
σείσων τε κνάμων μεστός.

Pollux 10, 100 βαῦνον ἂν εἴποις τὸν χυτροπόδα, καὶ πον καὶ ἀνδράκιον, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν *Δημνία* κτλ. καὶ γὰρ ὁ σείσων ἀγγεῖον, ᾧ κνάμους ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐνέφρυνον. Bekker. Anecd. 404, 9 ἀνδράκιον· βραχὺ τριποδίσκιον παραλεξείδιον (παρ' Ἀλέξιδι Mein.). cf. Suidas ἀνδράκιον et τρίπος. Pollux 7, 181 ὁ δὲ φρυγεὺς καὶ σείσων καλεῖται. Hesych. σείσων· ἄγρος κεραιμικόν (κεραμεοῦν), ἐν ᾧ τοὺς κνάμους φρύγουσιν. nomen sine dubio acceperat, quod identidem ἐσειέτο. cf. Axionic. 7, 2.

ΑΙΝΟΣ

Cf. Meinek. I 392. Apollodor. 2, 4, 9 ἐδιδάχθη Ἡρακλῆς... κιθαριδεῖν ὑπὸ Αἰνίου. cf. Schol. Hom. Il. 18, 570. Diodor. 3, 67 Αἰνίου... μαθητὰς σχεῖν πολλοὺς, ἐπιφανεστάτους δὲ τρεῖς, Ἡρακλέα, Θαμύραν καὶ Ὀρφέα. τούτων δὲ τὸν μὲν Ἡρακλέα κιθαρίζειν μανθάνοντα διὰ τὴν τῆς ψυχῆς βραδύτητα μὴ δύνασθαι δέξασθαι τὴν μάθησιν, ἔπειθ' ὑπὸ τοῦ Αἰνίου πληγαῖς ἐπιτιμηθέντα διοργισθῆναι καὶ τῇ κιθάρᾳ τὸν διδάσκαλον πατάξαντα ἀποκτεῖναι. quae magnam partem videntur ex comoedia deprompta esse.

135

ΑΙΝ. βυβλίον

ἐντεῦθεν ὅ τι βούλει προσελθὼν γὰρ λαβέ,
ἔπειτ' ἀναγνώσει, πάνν γε διασκοπῶν
ἀπὸ τῶν ἐπιγραμμάτων ἀτρέμα τε καὶ σχολῇ.
5 Ὀρφεὺς ἐνεστίν, Ἡσίοδος, τραγῳδία,
Χοιρίλος, Ὀμηρος, ἔστ' Ἐπίχαρμος, γράμματα
παντοδαπά. δηλώσεις γὰρ οὕτω τὴν φύσιν,

- ἐπὶ τί μάλισθ' ὥρμηκε. HP. τοντὶ λαμβάνω.
 ΑΙΝ. δείξον ὃ τι ἐστὶ πρῶτον. HP. ὄψαρτυσία,
 10 ὧς φησι τοῦνίγραμμα. ΑΙΝ. φιλόσοφος τις εἶ,
 εὖδηλον, ὃς παρεῖς τοσαῦτα γράμματα
 Σίμου τέχνην ἔλαβες. HP. ὁ Σῖμος δ' ἐστὶ τίς;
 ΑΙΝ. μάλ' εὖφυνῆς ἄνθρωπος. ἐπὶ τραγωδίαν
 ὥρμηκε νῦν, καὶ τῶν μὲν ὑποκριτῶν πολὺ
 15 κρᾶτιστός ἐστιν ὀψοποιός, ὡς δοκεῖ
 τοῖς χρωμένοις, τῶν δ' ὀψοποιῶν ὑποκριτῆς.

ΑΙΝ. βούλιμός ἐσθ' ἄνθρωπος. HP. ὃ τι βούλει λέγε.
 πεινω γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι.

Athenaeus 4, 164 b Ἀλεξίς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ *Λίνῳ*... ὑποτίθεται... τὸν Ἡρακλέα παρὰ τῷ *Λίνῳ* παιδευόμενον, καὶ κελευσθέντα ἀπὸ βιβλίων πολλῶν παρακειμένων λαβόντα ἐντυχεῖν. ἐκεῖνος δ' ὄψαρτυτικὸν λαβὼν βιβλίον ἐν χειροῖν περισπουδάστως ἐκράτει. λέγει δ' οὕτως ὁ *Λίνος* κτλ.
 1. βυβλίον Α. 2. γὰρ λαβέ] παῖ, λαβέ Iacobs. Add. Ath. 103. παράλαβε Erfurdt. λάμβανε G. A. Hirschig. Ann. crit. 12. 3. ἔπειτα Α. 5. τραγωδαί Α. 6. χοιρίλος Α. ἔστ' Ἐπίχαμος, γράμματα G. Herm.] ἐπίχαμος, συγγράμματα Α. Ἐπίχαμος, Ὅμηρος, Χοιρίλος, συγγο. Iacobs. 104. 8. μάλιστα Α. ὥρμηκε Mein.] ὥρμησε. 9. ὃ τι Κ.] τί. 11. τοιαῦτα 'argumenti tam seriū' G. A. Hirschig. 12. Σίμου — Σίμος Dindf.] σιμοῦ — σιμός Α. 17. ἐσθ' ἄνθρ. Iacobs.] ἐστ' ἄνθρ. Α.

6. γράμματα pro συγγράμματα Xenoph. Mem. 4, 2, 1. 8 (H. Iacobi). Bekker. Anecd. 31, 30 γράμματα... καὶ τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν, ὡς Ξενοφῶν. 12. de hoc *Simo* nihil aliunde cognitum. 16. τοῖς χρωμένοις, *den Kennern*. cf. quae ad Arist. Ran. 1475 adnotavimus. post v. 16 versus aliquot excidisse videntur: βούλιμος neminem nisi Herculem quisquam adpellare poterat, quapropter haec verba Lino tribuenda sunt. non perspicitur tamen, cur eo nomine eum adpellaverit. similiter iam Iacobsius 104. Naekii (Choeril. Sam. 5. 6) interpretationem nequaquam probari posse arbitror. 17. Hesych. βούλιμος· μέγας λιμός.

136

Athenaeus 7, 289 f μνημονεύει δὲ τοῦ Μενεκράτους καὶ Ἀλεξίς ἐν *Μίνῳ* (*Λίνῳ* Mein.). de *Mencrate* cf. Ephipp. 17.
 Praeterea cf. 298.

ΔΟΚΡΟΙ

Cf. quae ad Anaxandridis *Δοκρίδας* adnotantur.

137

αἱ δὲ παῖδες παρέχουν
ἢ μὲν τὸ θερμόν, ἢ δ' ἑτέρα τὸ μετάκερας.

Athenaeus 3, 123 e τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν... "Ἀλεξίς ἐν Λοκροῖς κτλ. τὸ μετάκερας Bentl. Philem. p. 113] μετάκερας. 'fortasse ἄτερα δὲ μετάκερας.' Dindf. cf. Phillyl. 32.

138

ναυκληρεῖν

ἀντὶ τοῦ οἰκίας δεσπόζειν. "Ἀλεξίς Λοκροῖς. Bekker. Anecd. 109, 19. Photius ναυκληρεῖν καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν. "Ἀλεξίς. melius interpretatur Harpocrat. ναύκληρος... καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας. Bekker. Anecd. 282, 10 ναύκληρος... σημαίνει καὶ τὸν τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας ἐκλέγοντα. Hesych. ναύκληρος· ὁ συνοικίας προεστώς. cf. Sannyr. 6.

ΛΥΚΙΣΚΟΣ

Archontem Ol. 109, 1 (Pseudodemosth. 58, 28) significari non crediderim.

139

Athenaeus 13, 595 d μνημονεύει δ' αὐτῆς (Πυθιονίκης) καὶ "Ἀλεξίς ἐν Λυκίσκῳ, fortasse una cum Harpalo. cf. Diodor. 17, 108. Philem. 16.

140

ζωδάριον

"Ἀλεξίς Λυκίσκῳ. Bekker. Anecd. 98, 2.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΙΖΟΜΕΝΗ

Theophr. H. pl. 9, 9, 1 τοῦ γὰρ μανδραγόρου... χρήσιμον εἶναι φασί... τὴν ῥίζαν... πρὸς ὕπνον καὶ φίλτρα. διδόναι δ' ἐν οἴνῳ ἢ ὄξει. Cans. pl. 6, 4, 5 οἱ δ' ὑπνωτικοὶ (χυμοὶ) πλείους διδόμενοι καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας. Atropa Belladonna L. Fraas Synops. plant. 166. 7. cf. Aristot. De somn. 3. Plin. N. h. 25, 149. 50. Frontin. Strateg. 2, 5, 12. Xenoph. Symp. 2, 4. Plat. Reip. 6, 488 c. Lucian. Tim. 2. [Demosth.] 10, 6 οὐδ' ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσιν ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον εὐοίκαμεν. fuit etiam Ἀφροδίτη Μανδραγορίτις. Hesych. μανδραγορίτις. quomodo quaerenda sit herba narrat Theophr. H. pl. 9, 8, 8 περιγράφειν δὲ τὸν μανδραγόραν εἰς τρεῖς ξίφει, τέμνειν δὲ πρὸς ἑσπέραν βλέποντα· τὸν δ' ἕτερον κύκλῳ περιωρχεισθαι καὶ λέγειν ὡς πλεῖστα περὶ ἀφροδισίων. itaque dubium est utrum mulier significetur philtro ad amorem sollicitata an ut Shakespearii Iulia mandragora sopita. cf. fr. 143. 144.

- εἴτ' οὐ περιεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν
 ὑπεναντιωτάτοις τε πλείστοις χρώμενον;
 ἐρῶμεν ἀλλοτριῶν, παρορῶμεν συγγενεῖς·
 ἔχοντες οὐδὲν εὐποροῦμεν τοῖς πέλας·
 5 ἐράνους φέροντες οὐ φέρομεν ἀλλ' ἢ κακῶς,
 τακτῆς τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
 γλιχόμεθα μὲν τὴν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῇ,
 ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα,
 τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσοποιῶ χρώζομεν.
 10 καὶ χιόνα μὲν πίνειν παρασκευάζομεν,
 τὸ δ' ὄψον ἂν μὴ θερμὸν ἢ διασύρομεν.
 καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπντίζομεν,
 ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν.

 οὐκοῦν τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημμένον,
 15 τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' αἰεῖ,
 ἐπ' αὖν γένηται δ' ὥς τ' ἀχίστ' ἔχειν τέλος.

Athenaeus 3, 123f ὅτι δὲ καὶ χιόνας ἔπινον ἐν Μανδραγοριζομένη ἔφη Ἀλεξίς κτλ. 5. ἀλλ' Α. 6. τακτῆς Mein.] τὰς τῆς Α. 9. καλὸν δὲ] καλόν τε Mein. Anal. Ath. 57. δευσοποιῶ Porson.] τῶι δευσοποιῶ Α. 11. ὄψον 'ex membranis' Casaub.] ὄλον Α. ἂν Dindf.] ἔάν Α. versus 14—16 manifesto aliunde excerpti sunt.

1. Plat. Tim. 90a ὥς ὄντας (ἄνθρώπους) φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον. 4. οὐδὲν ad εὐποροῦμεν pertinere censet Schweighaeuser. 7. neque γλίχεσθαι τι neque γλίχεσθαι ἵνα graece dicitur. scribendum est δεχόμεθα μὲν τὴν μᾶζαν ἂν λευκὴ παρῇ, ut τακτῆς τροφῆς (partit.) pendeat a μᾶζαν. δέχεσθαι est laudare. Eupol. 119. Strattid. 57. 9. Tim. δευσοποιόν· ἔμμονον καὶ δυσάποπλυτον, ubi cf. Ruhnken. — 'τὸ καλὸν χρῶμα dicit mazae candorem, quem cum δευσοποιῶ infici dicit, apertum est hoc δευσοποιόν ad ζωμὸν μέλανα referendum esse, cuius color recte δευσοποιός dici potest, quoniam mazae sentel nigro iure infectae pristinus candor reponi non potest.' Mein. 13. de ἀβυρτάκη cf. Phe-recr. 181. Theopomp. 17.

ἐὰν ἐπιχώριος

- ἱατρὸς εἶπη 'τρούβλιον τούτῳ δότε
 πτισάνης ἑώθεν', καταφρονοῦμεν εὐθέως·
 ἂν δὲ 'πιτσάναν καὶ τρούβλιον', θαυμάζομεν.
 5 καὶ πάλιν ἐὰν μὲν 'τευτλίον', παρείδομεν·

ἐὰν δὲ 'σεῦτλον', ἀσμένως ἡκούσαμεν.
ὥς οὐ τὸ σεῦτλον ταὐτὸν ὄν τῷ τευτλίῳ.

Athenaeus 14, 621d ἐμμεῖτό τις... ξενικὸν ἰατρὸν τοιαυτὴν λέγοντα, ὡς "Ἀλεξίς ἐν Μανδραγοριζομένῃ διὰ τούτων παρίστησιν κτλ. v. 1—6 excerptis om. poetae fabulaeque nom. Eustathius 884, 24. idem 813, 42 (Ἀττικοί) τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. 4. τρύβλιον A. τρούβλιον doricè Herwerd. Obs. crit. 71. recte: cf. Ahrens. Dial. II 124, 5. 5. τευτλίον Mein.] σευτλίον. 6. σεῦτλον Mein.] τευτλίον. Moeris 210, 11 τευτλίον Ἀττικοί, σεῦτλον Ἑλληνες, ubi cf. quae adnotant editores. cf. Euphron. 3. Cratet. 41. — fr. 142 cum 141 eiusdem scaenae fuisse arbitratur Meinekius.

143

ἦξω φέρουσα συμβολὰς τοίνυν ἄμα.

B. πῶς συμβολὰς; A. τὰς ταινίας οἱ Χαλκιδεῖς
καὶ τοὺς ἀλαβάστους συμβολὰς καλοῦσι, γραῦ.

Athenaeus 8, 365d τίνες δ' εἰσὶν αἱ συμβολαὶ αὐτὸς "Ἀλεξίς ἐν Μανδραγοριζομένῃ σημαίνει διὰ τούτων κτλ. 1. φέρων σοι H. Iacobi V ccviii, nulla necessitate. — symbolas ad convivium datas interpretantur Athenaeus et Casaubonus, ad sepulturam potius, si argumentum fabulae spectes, taeniae et ampullae unguentariae videntur pertinere. cf. Arist. Eccl. 1030 sq.

144

κακῶς ἔχεις, στρουθὺς ἀκαρῆς νῆ Δί' εἶ.

πεφιλippiδῶσαι. B. μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.

ὅσον οὐ τέθνηκα. A. τοῦ τάλαιπῶρου πάθους.

Athenaeus 12, 552c ὅτι δὲ καὶ πεφιλippiδῶσθαι (πεφιλippiῶσθαι A) ἔλεγον τὸ λελεπτύνθαι, "Ἀλεξίς ἐν Μανδραγοριζομένῃ φησὶν κτλ. Eustathius 1646, 17 "Ἀλεξίς τὸν Φιλippiδην συγκόψας... πεφιλippiῶσθαι εἶπε τὸ λελεπτύνθαι, οὐ κατὰ τινὰ Φιλippiον..., ἀλλὰ κατὰ τὸν συγκοπέντα Φιλippiδην. scilicet prava scriptura deceptus erat homo sanctissimus. Aelian. V. h. 10, 6 Φιλippiδης... λεπτότατος ἦν. ὅθεν καὶ τὸ πάννυ κατισχνῶσθαι τὸ σῶμα πεφιλippiῶσθαι (πεφιλippiδῶσθαι Hercher) φασιν ἔλεγον. μάρτυς "Ἀλεξίς. Photius et Suidas Φιλippiδης τῶν πολιτευομένων παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἦν. ἐδόκει δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα. διὸ καὶ "Ἀλεξίς πεφιλippiδῶσθαι (πεφιλippiῶσθαι) ἔφη ἀντὶ τοῦ (λ)ελεπτύνθαι. cf. 89. Aristophont. 8. 1. ἔχεις Casaub.] ἔχει A. στρουθὸς Casaub. γὰρ post στρουθὺς add. Dindf. ἔχεις, ὦ Στρούθι· ἀκαρῆς νῆ Δία πεφιλ. Mein. 2. πεφιλippiδῶσαι Casaub.] πεφιλippiῶσθαι A. 3. ὅσον οὐ Tourp. Emend. II 346] ὁσομον A.

1. Herodian. II 947, 29 σημειῶδες τὸ στρουθὸς ὀξυνόμενον. Χαῖρις δέ φησιν Ἀττικούς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων. cf. Lentz. praef. xix. ἀκαρῆς 'haud multum abest quin passerculus factus sis. com. incertus Ammon. 10 κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει. Menand. 746 ἀκαρῆς παραπόλωλας' Mein., V 89 addens Alciphr. 3, 7 ἐρρύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἵεναι. cf. Diphil. 55. eius significationis hoc primum est apud comicos exemplum. 3. fortasse A. ὅσον οὐ τέθνηκας. B. ὦ τ. π. cf. Philonid. 10. Hipparch. 3, 3. Archedic. 3, 3. Apollod. com. 1, 4. B videtur mulier esse ex sopore suscitata.

145

εἴ τινας μᾶλλον φιλῶ
ξένους ἐτέρους ὑμῶν, γενοίμην ἔρχεσθαι,
ἵνα Καλλιμέδων ὁ Κάραβος πρίαιτό με.

Athenaeus 8, 340 c ἐν Μανδραγοριζομένῃ (Ἀλέξιδος) κτλ. 2. εἰταίρους A. hoc prorsus intolerabile ducit, emi a Callimedonte. cf. de eo Antiphan. 26, 5.

MANTEIS

146

ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς . . πεπράκότες
τὴν τοῦ βίου παρρησίαν καὶ τὴν τρυφήν
γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων.
ἔπειτ' ἔχειν προῖκ' οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν;
5 πικρὰν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς.
ἢ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ πρὸς ἐκείνην μέλι.
οἱ μὲν γε συγγνώμην ἔχουσ' ἀδικοῦμενοι,
αὗται δ' ἀδικοῦσαι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι.
ὦν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ὦν δ' ἄρχειν ἐχρῆν
10 ἀμελοῦσιν, ἐπιорκοῦσιν, οὐδὲ ἔν κακὸν
ἔχουσι καὶ κάμνουν λέγουσ' ἐκάστοτε.

Athenaeus 13, 558 e τὰ ἐκ τῶν Μάντεων Ἀλέξιδος ταυτὶ τῶν ἐπῶν κτλ. 1. ὦ] ὡς Naber. Mnem. nov. VIII 260. μὲν οὖν supplet Grotius Excerpt. 579. ἄρ' οὖν Mein. ed. mai. ὅσοι G. A. Hirschig. Ann. crit. 12. 13. 4. προῖκα A. πάσχομεν] φάσκομεν Nicol. Sturio ap. Casaub. 6. η τῶν et προσκεινῆν A. ἐκείνην Dindf. 6. 7. μέλι· οἱ] μενλιοι A. 7. ἔχουσιν A. 8. ἀδικοῦσι G. A. Hirschig, nulla necessitate. 11. λέγουσ' Dindf.] λέγουσιν A.

4. τιμῇ hac significatione Atticis prorsus inusitatum: nam de Plat. Gorg. 497 b cf. Heindorf. item quod Meinekius proposuit

ποινήν comicis ignotum. scrib. λύμην φάσκομεν; cf. Arist. Av. 1068. Plat. Leg. 11, 919 c.

ΜΕΡΟΠΙΣ

Τὴν παρὰ Θεοπόμῳ Μεροπίδα γῆν (Strab. 7, 299), de qua multa fabulosa narrat Aelian. V. h. 3, 18, comoediae nomen dedisse arbitror. cf. etiam E. Rohde Griech. Rom. 193.4. 204.7.

147

εἰς καιρὸν ἦκεις, ὥς ἔγωγ' ἀπορουμένη
ἄνω κάτω τε περιπατοῦς' ὥσπερ Πλάτων
σοφὸν οὐδὲν εὔρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Diogenes Laert. 3, 26 "Ἀλεξίς Μεροπίδι κτλ. Academicorum dubitationes inridet. τὰ σκέλη, ut Antiphan. 106, 3. Anaxil. 22, 21.

ΜΙΔΩΝ

Cf. quae ad Antiphanis *Midonem* adnotantur.

148

ὁ πρῶτος εὐρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν
τῆς νυκτὸς ἣν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων.

Athenaeus 15, 700a "Ἀλεξίς Μίδωνι κτλ. et om. fabulae titulo Eustathius 1571, 10. — i. e. *pedum digitis* consuluit, quos *in tenebris* facile laedebant qui sine lucerna ambulabant. cf. Arist. Av. 8. Eq. 874.

ΜΙΑΗΣΙΑ

Μιλήσιοι Athen. 9, 379a et Stob. Flor. 112, 6. Mein. I 388. cf. Eubul. 42, 5.

149

οὐκ ἴστε ταῖς πλείσταισι τῶν τεχνῶν ὅτι
οὐκ ἀρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς
μόνος καθέστηκε, ἀλλὰ καὶ τῶν χρωμένων
συμβάλλεται τις, ἂν καλῶς χρῶνται, μερίς;
5 B. ποῖόν τι; δεῖ γὰρ καὶ μὲ τὸν ξένον μαθεῖν.
A. τὸν ὀποποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον
δεῖ τοῦψον, ἄλλο δ' οὐδέν. ἂν μὲν οὖν τύχη
ὁ ταῦτα μέλλων ἐσθίειν τε καὶ κρινεῖν
εἰς καιρὸν ἐλθῶν, ὠφέλησε τὴν τέχνην.
10 ἂν δ' ὑστερίξῃ τῆς τεταγμένης ἀκμῆς,

ὥστ' ἢ προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν,
ἢ μὴ προοπτήσαντα συντελεῖν ταχύ,
ἀπεστέρησε τῆς τέχνης τὴν ἡδονήν.

B. εἰς τοὺς σοφιστὰς τὸν μάγειρον ἐγγράφω.

- 15 A. ἐστήκαθ' ὑμεῖς, κάεται δέ μοι τὸ πῦρ,
ἤδη πυκνοὶ δ' ἄττουσιν Ἑφραίστου κύνες
κούφως πρὸς αἶθραν, οἷς τὸ γίνεσθαί θ' ἅμα
καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου συνῆψέ τις
νόμοις ἀνάγκης θεσμὸς οὐχ ὁρώμενος.

Athenaeus 9, 379a καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀλέξιδι δὲ ἐν Μιλησίοις
μάγειρος οὐ μακρὰν τούτου ἐστὶ λέγων τοιάδε κτλ. v. 16 Eusta-
thius 1151, 40 ὁ κωμικὸς Ἀλέξιος τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας κύνας
Ἑφραίστου ἔφη ἐν τῷ καλεῖται μοι τὸ πῦρ ἤδη, τουτέστιν ἐξάπτε-
ται, πυκνοὶ δ' ἄττουσιν Ἑφραίστου κύνες. Hesychius κύων ὁ
ἐλαυνόμενον τοῦ σιδήρου τοῦ ἀργοῦ ἐξαλλόμενος σπινθήρ. 2. οὐχ
ἀρχιτέκτων Bothius. 5. ποῖόν Porson.] οἶον (ante o unius lit-
terae spatium) A. 7. τοῦπον Pierson. Moer. 274] τοῦτον A.
8. κρινεῖν Dindf.] κρινεῖν A. κενὴκρινεῖν Mein. Anal. Athen.
167. post v. 10 versum excidisse ἢ πρότερος ἔλθῃ . . . con-
icit Herwerd. Obs. crit. 72. 3 (fortasse ἢ πρότερος ἔλθων τὸν μά-
γειρον καταλάβῃ). sed nulla mutatione opus est, si scribas ἄν δ'
ἀστοχήσῃ τῆς τ. ἀκμ. 12. διοπτήσαντα Dobr. 14. B. adscrip-
sit Meinek. Anal. Ath. 167, simul v. 15 plura excidisse statuens.
a superiore fragmento secernenda esse G. A. Hirschig. censet Ann.
crit. 10. cui non accedo. 16. ἤδη ad v. 15 refert Eust. 17.
αἶθραν A. οἷς τὸ Petav. Themist. p. 393] οἷσθ' ὁ A. 19. νό-
μοις K.] μόνους A. nam etiam aliis rebus nascendi intereundique
tempus idem est, ut fulguri, sono cet.

cum v. 1--4 cf. Philem. 72, 4. 5, cum v. 16 Eubul. 75, 7.
5. τὸν ξένον, i. e. qui artis imperitus sim, quod moneo propter
Herwerd. Obs. crit. 72.

150

εἰ μὴ γὰρ ὦν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις
ὑπερητήσω, ποῦ φανήσομαι φρονῶν;

Stobaeus Floril. 112, 6 Ἀλέξιδος Μιλησίων A. 2. ποῦ Pors.
Eur. Or. 792. Adv. 282] εἴτ' οὐ A. γ' οὐ B.

151

Athenaeus 6, 240c παράσιτοι δ' ἐπ' ὀνόματος ἐγένοντο Τιθύ-
μαλλος, οὗ μνημονεύει Ἀλέξιος ἐν Μιλησίᾳ.

ΜΙΑΚΩΝ

Nomen aliunde mihi quidem non cognitum. *Μίκων Μικίων* est apud oratores, *Μίκων Μίκκων* in inscriptionibus.

152

κἄν μὴ παραθῶσι θεομά; B. τάγαθὸν Πλάτων
ἀπανταχοῦ φησ' ἀγαθὸν εἶναι, μανθάνεις;
τό θ' ἡδὺ πάντως ἡδύ, κἀκεῖ κἀνθάδε.

Athenaeus 8, 354 d οὐδεὶς γὰρ ἂν φάγοι ψυχρῶν· ὁ Κύνουλκος ἔφη, κατὰ τὸν Ἀλέξιδος τοῦ κωμωδιοποιοῦ Μίλκωνα, ἐγώ, φησὶν, κτλ. 1. κἂν Schweighaeuser.] ἐάν A. 'fortasse παραθῶ σοι.' Mein. cf. 172, 5. 1. 2. Πλάτωνα πανταχοῦ φῆμις A. corr. Grotius Excerpt. 581. 3. τό θ' B] τό δ' A.

nescio quis edere cupit quam celerrime. 'etiamne nondum cocta?' interrogat alter. — 'nihil interest: nam cet.'

ΜΙΝΩΣ

Cf. fr. 136. fuit etiam Antiphanis *Μίνως*.

ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

Cf. Ἑλένης μνηστήρες.

ΜΥΛΩΘΡΟΣ

Cf. quae ad Eubuli *Μυλωθρίδα* adnotantur.

153

καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρω.

Miller. Proverb. II 46 (Mélanges 363) καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρω· καὶ αὕτη Σοφοκλείου ἐστὶν ἱαμβεῖον μέρος· πεποιήται γὰρ ἐκεῖ Περιφυλῇ (sic) πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα κτλ. μέμνηται ταύτης Ἀλεξίς ἐν Μυλόθρῳ (Μυλωθρῷ Miller). Append. prov. 3, 35 Leutsch. καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρω· . . . εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐντενῶς πρὸς ὀτιοῦν βλεπόντων καὶ καταληπτικόν τι δοκούντων ὄρω. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων· κωμωδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ. cf. Macar. 2, 38. Hesych. Ἀργείους ὄρω. Suid. Ἀργείους ὄρω. Soph. fr. 200 Nauck.

ΟΔΤΣΣΕΥΣ ΑΠΟΝΙΖΟΜΕΝΟΣ

'Lavacrum Ulixi ab Euryclea ministratum' significari censet Meinek. I 392. ἀπονιζόμενος scripsi secutus Arist. Vesp. 608. Phe-recr. 41. Dromon. 2, 3.

ἡδίου

Ἄλεξις Ὀδυσσεῖ ἀπονιπτομένῳ. Bekker. Anecd. 98, 17. quod cur notandum duxerit Antiatticista non intellego: nisi forte syllabam mediam Alexis corripuerat. Ἰδιον Naber. Mnem. nov. VIII 261.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΤΦΑΙΝΩΝ

Quis texentem Ulixem fecerit nescio.

καὶ τοὺς ἀλιέας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβάλῳ.

ἀπελευθέρων ὀψάρια θηρεύουσί μοι,

τριχίδια καὶ σηπίδια καὶ φρυκτούς τινας.

B. οὗτος πρότερον κεφαλὴν εἰ λάβοι θύννου,

5 ἐνόμιζεν ἐγγέλεια καὶ θύννους ἔχειν.

Athenaeus 7, 302 f Ἄλεξις ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ θύννου ἐπαινῶν φησιν κτλ. 1. ἀλιέας δὲ et ἐμβάλω A. 2. γὰρ ὀψάρια θηρῶσι Herwerd. Nov. add. crit. 31. 3. σηπίδια] σικχηπίδια A. 4. κεφαλὴν A] κεφάλαιον Mein. λάβοι θύννου A] θύννον λάβοι Erfurdt. κεφαλὴν τιν' εἰ λάβοι θύμου Dobr. 5. ἐγγέλεια hic etiam A. θύννας A.

1. Arist. Eq. 1362 contulit Meinekius. — loquuntur duo, quorum alter cetarios sibi nihil nisi viles pisces vendere queritur, alter spectatoribus vel tertiae fortasse personae hunc ipsum, nunc divitem, antea pauperem, olim si vilissimos cibos emisset, Crœsi alicuius epulas eas putasse indicat. quae cum ita sint, mirum est pro vilissimo cibo commemorari θύννου κεφαλὴν (cf. Calliae 3), cum praesertim sequatur ἐνόμιζε θύννους ἔχειν. quapropter Dobr. Adv. II 318 θύμου: sed quid est θύμου κεφαλὴ? fortasse scribendum κεφάλαιον εἰ λάβοι κυνός, τοῦ θαλαττίου δηλονότι, cuius ὑπογάστρια (Archestr. Ath. 7, 310c) et οὐραῖα (Mnesim. 4, 36. Menand. 289 Mein.) laudantur, sed ita ut Archestratus vulgus ea aspernari dicat. ac κεφάλαιον fortasse contemptissimum erat.

φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία

καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν

σκῶψιν. ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλεῖον ἢ τέρπει πολὺ.

τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνετ'. ἂν δ' εἵπης ἄπαξ,

5 εὐθύς ἀντήκουσας· ἥδη λαιδορεῖσθαι λείπεται.

εἴτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν. B. ταῦτα γὰρ κατὰ φύσιν πέφυκεν οὕτως. καὶ τί μάντεως ἔδει;

Athenaeus 10, 421a οὐδὲ ὕβρεις καὶ προπηλακισμοὺς (ποιεῖ εὐτελὲς δεῖπνον), ὡς Ἄλεξις ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι μαρτυρεῖ διὰ τούτων κτλ. sine fabulae auctorisve indicio v. 3 (ἡ σκῶψις) — 6 (τύπτεσθαι) Eustathius 1312, 38. 2. καθημέραν A. 3. πλεῖον Schweigh.] πλεόν A et Eust. in exitu fortasse ἢ τέρπει πότος. 4. γίνεται A. ἄν] ἄν Valcken. Phoen. 1651 p. 556. 6. B. add. Wilamowitz. Herm. VII 147. 8. 7. τί μάντεως L] τιμᾶν τέως A. ἔδει] σε δεῖ Hirschig (?). fortasse οὕτως κοῦχί μάντεώς γε δεῖ.

2. καθ' ἡμέραν συμπόσια sunt *computationes diurnae*. Epicharm. Athen. 2, 36cd (attulit Mein.) ἐκ μὲν θυσίας θόλνα, ἐκ δὲ θόλνας πόσις ἐγένετο... ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένεθ' ὑάνια, ἐκ δ' ὑανίας δίκαι τε (καὶ καταδίκαι), ἐκ δὲ καταδικας πέδαι τε καὶ σφαλὸς καὶ ξαμῖα. — conloquuntur senes duo, similes illorum in Terentii Heautontimorumenos, alter admodum severus, alter mitis et ad ignoscendum facilis.

157

Athenaeus 6, 240c παράσιτοι δ' ἐπ' ὀνόματος ἐγένοντο μὲν Τιθύμαλλος, οὗ μνημονεύει Ἄλεξις... ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι

ΟΛΤΜΠΙΟΔΩΡΟΣ

Olympiodori antiquitus cum omnino multi fuerunt tum Alexidis aetate. sed quis eorum fabulae nomen dederit dubium est.

158

σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὖτον ἐγένετο,
τὸ δ' ἀθάνατον ἐξῆρε πρὸς τὸν ἄερα.
B. ταῦτ' οὐ σχολὴ Πλάτωνος;

Diogenes Laert. 3, 28 Ἄλεξις Ὀλυμπιοδώρῳ κτλ. 2. ἐξῆρε] ἐξῆξε post alios Cobetus in ed. Diog. — Eurip. fr. 1002 N. (adfert Mein.) τὸ μὲν τέθνηκε σῶμα, τοῦτο δ' αὖ βλέπει. cf. Lehrs. Pop. Aufs. 339. sed apud Alexin quis haec loquitur?

ΟΛΤΝΘΙΑ

Ὀλυνθία an Ὀλύνθιος an Ὀλύνθιοι fabulae fuerit titulus non constat. Meinek. I 389.

159

ὁ δὲ σὸς πένης ἔστ', ὃ γλυκεῖα· τοῦτο δὲ
δέδοικ' ὁ θάνατος τὸ γένος, ὥς φασιν, μόνον.
ὁ γοῦν Τιθύμαλλος ἀθάνατος περιέρχεται.

Athenaeus 6, 240c Ἄλεξις... ἐν Ὀλυνθίῳι φησὶν κτλ. 1. ἔστω, 2. φασιν, 3. θάνατος A. ἀθάνατος L. — conloquuntur mu-

lieres dives et pauper. dives se mariti mortem timere dixerat, pauper eam mariti sui senectute consolata erat. 'at tuus' illa respondet 'pauper est, cui generi mirum in modum mors pareit'. — femina pauper eadem loqui videtur fr. 162.

160

οὐ τοῖς γὰρ ὁμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ,
τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν ἀεί.

Stobaeus Floril. 27, 9 Ἀλέξιδος Ὀλυνθίων Α. 1. οὐ] ἐν^{οὔ} Α.

161

Εὐήμερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι

Photius et Suidas εὐήμερία· ὥς· ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἄλεξις Ὀλυνθία κτλ. cf. Pherecr. 213. Arist. Av. 1322. Eur. El. 196. Pindar. Isthm. 1, 35 (56).

162

ἔστιν ἀνὴρ μοι πτωχός, κἀγὼ
γραῦς, καὶ θυγάτηρ καὶ παῖς υἱός,
χῆδ' ἢ χρηστή, πένθ' οἱ πάντες.
τούτων οἱ τρεῖς δειπνοῦμεν,
5 δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν
μάξης μικρᾶς. φθόγγους δ' ἄλγυρους
θρηνοῦμεν, ἐπὶ μὲν ἔχωμεν,
χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῶν ὄντων
γίνεται ὥχρον. τὰ μέρη δ' ἡμῶν
10 χῆ σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν
κύαμος, θέρμος, λάχανον, . .
γογγυλὶς, ὥχρος, λάθυρος, φηγός,
βολβός, τέττιξ, ἐρέβινθος, ἀχράς,
τό τε θειοφανὲς μητροῦν ἐμοὶ
15 μελέδημ' ἰσχάς,
Φρυγίας εὐρήματα σνκῆς.

Athenaeus 2, 54 f Ἄλεξις κτλ. v. 14 sq. idem 3, 75 ab Ἄλεξις δ' ἐν Ὀλυνθίῳ Φρυγίων σύκων μνημονεύων φησί κτλ. v. 12 (ὥχρος) 13 om. poetae fabulaeque nom. Eustathius 948, 41. v. 14 sq. idem 1572, 63 (sine poetae fabulaeve nom.). 3. χῆδ' Schweigh.] καὶ ἡδ'. 4. δειπνοῦσιν Grotius Excerpt. 597. μὲν δειπνοῦσιν Schweigh. 5. δύο δ' αὐτοῖσιν κοινωνοῦμεν Mein. Anal. Ath. 28. 10. ἐστὶν Dindf.] ἔστι. 11. λάχανον secludit Elmsl., ut glossema vocis θέρμος additum. λάπαθον Mein. lacunam post λάχανον indi-

cavit Dindf. 13. τέτιξ] πέξιξ Mein. Anal. Ath. 28. 'quae fungi specios est. v. interpr. Athen. 61c.' 14. θειοφανές 75] θειοπαγές 55 et Eust. 15. ισχάδας 75. 16. εὐρήματα Schweigh.] εὐρημα. Συκῆς Mein. Anal. conl. Pherenico Ath. 3, 78b.

3. ἦδε, ipsa puella Olynthia, ut arbitratur Casaubonus. 6. ἀλύρους. adfert Meinekius Eur. Iph. T. 146. Helen. 185. addo Alcest. 447. Phoen. 1028 (1035). 9. μέρη, ciborum portiones (Schweigh.). 16. Paus. 1, 37 (Schweigh.) Φύταλός ποτε δέξατο σεμνήν Δημητράν, ὅτε πρῶτον ὁπώρας καρπὸν ἔφηνεν, ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γένος ἔξονομάζει. *Sycac* id inventum tribuerat Phere-nicus. εὐρήματα sunt 'fructus'.

'Phrygiam mulierem haec loqui' (eandem de qua fr. 159) recte propter v. 14. 16 monet Meinekius. est πνῖγος, quod paroemiacum non admittit nisi in fine: itaque falsum v. 4 δειπνοῦμεν, vel propterea intolerabile, quia ubi tres *cenant* et duo reliqui pane certe vescuntur nondum extrema egestas regnat, quam apud se domi esse anus queritur. scribendum est (conl. Arist. Ach. 751) τούτων δ' οἱ τρεῖς διαπεινῶμεν, δύο δ' αὐτοῖς (i. e. ἀλλήλοις ut saepe) συγκοινωνοῦμεν κτλ. ac συγκοινωνεῖν etiam Demosth. 57, 2. ordine instituto igitur bini semper quamvis tenui victu vitam tolerant, terni esuriunt. 11. scrib. θέρμος, λάπαθον, μαλάχη κτλ. Horat. Epod. 2, 57 *herba lapathi... et gravi malvae salubres corpori*.

ΟΜΟΙΑ

Etiam Antidoto adsignabatur. Meinek. I 377. 392. an Ὅμοιοι?

163

οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι μὰ τὸν Ἀσκληπιόν,
τραγήμασιν χαίρω δὲ μᾶλλον. B. εὖ πάνυ.
A. τραγήματ' αἰσθάνομαι γὰρ ὅτι νομίζεται
τοῖς νυμφίοις μετιοῦσι τὴν νύμφην λέγεις
5 παρέχειν, ἄμητας καὶ λαγῶα καὶ κίχλας.
τούτοισι χαίρω, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις
ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἦδωμ' ὧ θεοί;

Athenaeus 14, 642 d Ἀλεξίς... ἐν Ὅμοιᾳ (τὸ δ' αὐτὸ δράμα καὶ ὡς Ἀντιδότου φέρεται) κτλ. 2. τραγήμασι A. χαίρω δὲ Erfurdt. Obs. 456] δὲ χαίρω A. 3. τραγήματ' (τ' in ras. m.¹) A. νομίζετε A. 5. λαγῶα A. 7. ὄψοισιν A. ἦδ' ὁμῶθεοι A. ζωμοῖς ἀνήδομ' ὧ θ. Mein. οὐδάμ', ὧ θ. Iacobs. Add. Ath. 341. ἦδωμ' ὧ θ. H. Iacobi. at coniunctivus interrogative ponitur in deliberatione, numquam pro modo potentiali. scribendum utique ζωμοῖσι μηδάμ', ὧ θεοί (χαίροιμι), ut Soph. Ant. 500 μηδ' ἀρεσθείην ποτέ. μηδαμά Rav. Arist. Thesm. 1162, οὐδαμά Aristoph. fr. 835. —

v. 4 quemadmodum emendandus sit nescio. alibi sponsis *κατα-
χύσματα* praebentur. Schoemann. Ant.. gr.² II 533.

ΟΠΩΡΑ

Meretricis nomen esse Athenaeus testatur 10, 443 e. 13, 567 c. *Nympham* Oporam meretricis habitu ad Pacis Aristophaneae exemplum inductam fuisse suspicatur Meinekius III 321. cf. Amphid. 48.

164

οἶνον πόλυν

οὐ κεκραμένον σὺ πίνεις μεστὸς ὦν κοῦκ ἐξεμεῖς;

Athenaeus 10, 443 e Ἄλεξις ἐν Ὀπώρα . . . φησὶν κτλ. 2. σὺ
add. Mein.

165

ἐρρέτω μέλαιν' Ὀπώρα· πᾶσι γὰρ χαρίζεται.

Macar. 4, 8 ἐπὶ τῶν ῥαδίως τυγχανόντων καὶ ἀποσκορακίζόντων
αὐτὸ τὸ ῥαδίως τυγχάνειν. κυρίως ἐπὶ μάχων γυναικῶν. Alexidis
ex *Opora* esse coniecit Leutschius Philol. III 572. μέλαιν' Ὀπώρα
[Leutsch.] μέλαινα ὀπώρα. est tetr. troch. aut reliquiae trimetrorum.

ΟΡΕΣΤΗΣ

166

Athenaeus 6, 247 e καὶ Ἄλεξις ἐν Ὀρέστη (παράσιτον εἰσάγει?).
Ad Alexidis Oresten refert Meinekius Aristotelis Poet. 13 extr.
ἐκεῖ γὰρ (ἐν τῇ κωμῳδίᾳ) ἂν οἱ ἔχθιστοι ὦσιν ἐν τῷ μύθῳ, οἶον
Ὀρέστης καὶ Αἴγισθος, φίλοι γενόμενοι ἐπὶ τελευτῆς ἐξέρχονται καὶ
ἀποθνήσκει οὐδείς ὑπ' οὐδενός. sed quamquam Orestes solius Ale-
xidis commemoratur (Timochlis fuit Ὀρεστιανοκλείδης), tamen in tam
inmensa deperditarum comoediarum copia quis haec non ex alia
aliqua fabula deprompta esse spondeat?

ΟΡΧΗΣΤΡΙΣ

167

γυναιξὶ δ' ἄρκεῖ πάντ', ἐὰν οἶνος παρῇ
πίνειν διαρκῆς. B. ἀλλὰ μὴν, νῆ τῷ θεῷ,
ἔσται γ' ὅσον ἂν βουλώμεθ', ἔσται καὶ μάλα
ἡδύς γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἥδη σαπρός,
5 λέγων, γέγων γε δαιμονίως. A. ἀσπάξομαι
γραῦν σφίγγα.

Athenaeus 10, 441 c Ἄλεξις Ὀρχηστρίδι κτλ. πρὸς ἐμὲ ὡς αἰνί-
γματα λέγει (λέγε A) καὶ τὰ λοιπά. Eustathius 1449, 7 οἶον γέγων

Θάσιος οἶνος, ὅπερ ἡδύτερον ὁ κωμικὸς Ἄλεξις φράζων φησὶν· οἶνος καὶ μάλα πολὺς γε, ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς, γέρων δαυμονίως. 2. τῶι θεῶι Α. 3. ὅσον C] ὅς Α. 4. ἡδύς] πολὺς Eust. γε Α. ἡδύς, πολίος (πολὺς Eust.), ὀδόντας οὐκ ἔχων, σαπρὸς | ἤδη, γέρων γε κτλ. Hirschig. Diss. p. 60. nihil mutandum est propter Eustathium. 5. λέγων om. C et Eust. οἶνος λέγων quomodo H. Iacobi (Mein. V 90) interpretetur praetereo. scribendum est utique πέπων. cf. Aristoph. fr. 579, 5. 6. verba quae post σφίγγα sunt in Athenaeo, neque poetae neque Athenaei esse iudicavit Dindf.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ

Scripserunt *Pancratiasten* etiam Theophilus et Philemon, et latine Q. Ennius. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 5.

168

πρῶτον μὲν ἦν σοι Καλλιμέδων ὁ Κάραβος,
ἔπειτα Κόρυδος, Κωβίων, Κυρηβίων,
ὁ Σκόμβρος, ἡ Σεμίδαλις. Β. Ἡράκλεις φίλε,
ἀγοράσματ' οὐ σνμπόσιον εἴρηκας, γύναι.

Athenaeus 6, 242 d ἐν τῷ Παγκρατιαστῇ Ἄλεξις τρεχεδεῖ-
πνους καταλέγων φησὶν κτλ. Κυρηβίων δ' ἐπεκαλεῖτο Ἐπικρά-
της ὁ Αἰσχίνου τοῦ ρήτορος κηδεστής, ὡς φησι Δημοσθένης. 1.
πρῶτος C. 2. κωβίος C. cf. 97, 4. 3. ὁ] θ' ὁ C. ἦ] ἡ Α
et C.

Demosth. 19, 287 δυοῖν κηδεσταῖν παρεστηκότιν. . . καὶ τοῦ κατ-
αράτου Κυρηβίωνος, ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἀνευ τοῦ προσώπου κωμᾷξει.
Harpocrat. 80, 30 Ἐπικράτης Αἰσχίνου τοῦ ρήτορος κηδεστής. . .
οὗτος μέντοι ἐπωνύμιον εἶχε Κυρηβίων, ὡς Δημοσθένης φησὶν. cf.
117, 25 et Phot. Κυρηβίων. de eiusmodi cognominibus Anaxandr.
34. ἡ Σεμίδαλις, quamquam vir fuit, ut Φιλόξενος ἡ Πτερνοκοπίς.
Κύρηβος nomen, non cognomen est Xen. Mem. 2, 7, 6. — enum-
rat mulier eos qui in convivio adfuerant.

Praeterea fr. 272. 3 ad *Pancratiasten* refert Meinekios III 505.

ΠΑΛΛΑΚΗ

Fuit *Παλλακή* etiam Menandri et Diphili ac *Paelax* Cn. Nae-
vii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 17.

169

οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλ' ὅ τι
εἶπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον.

Photius et Etymol. m. 761, 55 τοναίαν· Ἄλεξις Παλλακῇ κτλ.

ἡ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία. Hesych. το-
ναία· φωνῆς τάσις. cf. Lobeck. Paralip. 314. 5.

ΠΑΜΦΙΛΗ

170

ἐρῶντι δέ, Κτήσων, τί μᾶλλον συμφέρει
ῶν νῦν φέρων πάρειμι; κήρυκας, κτένας,
βολβούς, μέγαν τε πουλύπουν ἰχθῦς θ' ἄδρους.

Athenaeus 8, 356e ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἄλεξις ἐν Παμφίλῃ τοῦ
πολύποδος τὸ χρησίμον λέγων ὥδε κτλ. 1. κτησων Α. 3.
θ'] τε Α.

171

παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παραφέρων
ἀγαθῶν ἀμάξας —

Athenaeus 9, 380e Ἄλεξις Παμφίλῃ κτλ.

Praeterea ad Pamphilam fr. 279 referebat Hemsterhusius.

ΠΑΝΤΥΧΙΣ Ἡ ΕΠΙΘΟΙ

Cf. quae ad Amphidis Ἐρίθους adnotantur.

172

ὅτι δέ σοι παρὰ τοῦτο κἀνδαυλὸν τινα
παραθήσομεν. Β. κἀνδαυλον; οὐκ ἐδήδοκα
(κἀνδαυλον) οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε.

Α. θαυμαστὸν ἐμὸν εὔρημα. πάνυ πολὺν δ' ἐγὼ

5 ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατέδει τοὺς δακτύλους
σαυτῷ γε χαίρων. ἔρια μὲν ποιήσομεν —

Β. ἄνθρωπε ποίει λευκὰ καὶ βλέπ' εἰς . .

Α. ἐπὰν ἀπὸ τῶν κοινῶν ταρίχους ἰχθύων,
κρεῶν βατανίων εὐθέως . . .

10 δίπυρον παραθήσεις, ὥν ἐπιτετμημένον,
πνόν, μέλιτος ὀξύβαφον, ἀποταγηνιδῷ,
τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμῶν,
βοτρυδιόν τι, χόριον, ἐν ποτηρίῳ
γλυκύν· τὸ τοιοῦτον γὰρ αἰεί πως μέρος

15 ἐπιπαιζεται· κεφαλὴ δὲ δειπνου γίνεται —

Β. ἄνθρωπ' ἐπίπαιζε· μόνον ἀπαλλάγηθί μου·
(τοὺς σοὺς δὲ) κανδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ
βατάνια πᾶσαν (ἀφανιεῖς) τὴν ἡδονήν.

Athenaeus 12, 516dε καὶ κἀνδαυλον δέ τινα ἔλεγον οἱ Ἀνδοί, οὐχ ἓνα, ἀλλὰ τρεῖς· οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. γίνεσθαι δ' αὐτόν φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἑγήσιππος ἐξ ἐφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ Φρυγίου τυροῦ ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. μνημονεύει αὐτοῦ Ἀλεξίς ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος κτλ. v. 5 Eustathius 1144, 18 φησὶν Ἀλεξίς ὡς κἀνδαυλον ἐὰν παραθῶσι, προσκατεδῇ τοὺς δακτύλους. 1. ὅτι Α] ἔτι VL. ἔπειτα Iacobs. Addit. Ath. 281. προσέτι δέ alii ap. Mein. 3. κἀνδαυλον add. Mein. οὐδ' εἶδον Iacobs. fortasse τοιοῦτον. οὐδεπώποτε Iacobs.] οὐδέποτε Α. 4. εὔρημα πάνν. πολὺν Β. 5. προσκατεδεῖ Α. 6. σαυτῶ γε] σαντόν τε? ἔρια] ἴτρια Dalecamp. χόρια Herwerd. Nov. add. crit. 32. θροῖον Bergk. θρία H. Iacobi V cccx. ποιήσομεν, | ὠνθρωπε. Β. ποῖα; Α. λευκὰ καὶ λέπτ' εἰς ἄκρον· | εἴτ' ἀντακαῖον ἐχθύνων τάριχος ἢ | κρεῶν βατάνιον κτλ. Iacobs. 7. βλέπ' εἰς τὸ πῦρ Dobr. εἰς ὃ δεῖ Mein. 8. τάριχος Dobr. 9. βατάνιον Dobr. 11. ἀποταγηνῶ Α. ἐπὶ ταγηνῶν (α ταγηνίας) Dobr. 13. χόριον Schweigh.] χορειον Α. 16. ἄνθρωπε Α. μόνον L] μόνον ἄλλ' Α. ἀπαλλάγηθί] ἀποφθάρηθί M. Schmidt. Philolog. XVIII 231 propter Moer. 53 ἀποφθάρηθί μου· Ἀττικῶς. ἀπαλλάγηθί μου· Ἑλληνικῶς. 17. χορια Α. supplementa v. 17 et 18 sunt Dobraei.

5. cf. Hermipp. 24. Aristophont. 9, 9. 10. δίπυρον *panem* interpretatur Meinek. conl. Alcaei com. fr. 5. 12. Poll. 6, 63 εὐδοκίμουν... τυρὸς Κύθνιος τε καὶ Σικελικός. Aelian. H. an. 16, 32 γάλα (τῶν Κείων προβάτων) τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον· καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν Κύθνιον. Steph. Byz. Κύθνος... καὶ Κύθνιος τυρός. 13. Athen. 14, 646e χόρια βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. cf. tamen Cratin. 326. Aristoph. fr. 318, 5. 569, 4. 14. γλυκύν, οἶνον δηλονότι.

unum in his tenebris video, versuum 6. 7 eandem esse rationem atque 15. 16. utrobique Α (coquus) ab altero interpellatur: id quod v. 15 vel ex eo cognosci poterat, quod vinum dulce nullo modo, ut fit nisi post ἐπιπαίξεται plenius interpungas, κεφαλὴ δέλπνον dici potest. iam adparet et v. 6 ἔρια ac 7 λευκὰ eandem rem esse debere et versum 7 eadem sententia finiendum esse qua v. 16 clauditur: ἀπαλλάγηθί μου. itaque fortasse ἄνθρωπε, ποίει ~ καὶ τρέχ' ἐς φθόρον. praeterea v. 10 παραθήσω (κῶδον) vel παραθήσομεν necessarium videtur.

θερμοτέροις χაίρεις ἀεὶ

τοῖς ὀψαρίοις, ἢ τὸ μέσον ἢ κατωτέρω;

Β. κατωτέρω. Α. τί λέγεις σύ; ποδαπὸς οὗτοσι

ἄνθρωπος; οὐκ ἐπίστασαι ζῆν. ψυχρά σοι

5 ἅπαντα παραθῶ; Β. μηδαμῶς. Α. ζέοντα δέ;

- B. "Απολλων. A. οὐκοῦν τὸ μέσον ἔστω. B. δηλαδή.
 A. τοῦθ' ἕτερος οὐδεὶς τῶν ὁμοτέχνων μου ποιεῖ —
 B. οὐκ οἶομ', οὐδ' ἄλλ' οὐδὲν ὧν σὺ νῦν ποιεῖς.
 A. ἐγὼ δ' ἐρῶ· τοῖσιν γὰρ ἐστινωμένοις
 10 τὸν καιρὸν ἀποδίδωμι τῆς συγγραφῆς.
 B. σὺ πρὸς θεῶν . . . ἔθυσας τὸν ἔριφον,
 μὴ κόπτ' ἔμ', ἀλλὰ τὰ κρέα. παῖδες, παράγετε.
 A. ὀπτάνιον ἔστιν; B. ἔστι. A. καὶ κάπνῃν ἔχει;
 B. δηλονότι. A. μὴ μοι δῆλον· ἀλλ' ἔχει κάπνῃν;
 15 B. ἔχει. A. κακόν, εἰ τύφουσαν. B. ἀπολεῖ μ' οὐτοσί.

Athenaeus 9, 386 a καὶ γὰρ "Αλεξίς ἐν Παννυχίδι περιθεὶς μαγεῖρω τὸν λόγον φησί κτλ. 1. χαιρεῖς αἰεὶ A. χαίρειν λέγεις Mein. Anal. Ath. 353. 3. σὺ; ποδαπὸς Dobr. Arist. Plut. 48 p.5] δέσποτα πῶς A. τί λέγεις σὺ, δέσποθ'; οὐτοσί ἄνθρωπος οὐκ κτλ. Jacobs. Add. Ath. 205. 4. ἄνθρ. Dobr.] ἄνθρ. A. 6. B. add. Mein. ed. mai. 7. post ποιεῖ cum Cobeto N. 1. 34.5 signum interruptae orationis posui. 9. ἐγὼ δὲ πρῶτος. τοῖς (sic A, non τοῖσιν) γὰρ κτλ. Cobet. scribendum videtur ἐγὼ δ' ἐρωτῶν τοῖς γὰρ ἔστ., conl. v. 1. 2. 5. 11. οὐ πρὸς θεῶν ἔμ' ἔθυσας, ἀλλὰ τὸν ἔριφον Cobet. at tum dicendum erat οὐ μὰ τοὺς θεοὺς. scr. σὺ πρὸς θεῶν δ', ἐπεὶ γ' ἔθυσας τὸν ἔριφον, μὴ κόπτ' ἔμ' κτλ. 12. κόπτ' ἔμ' Dindf.] κόπτε με A. verba παῖδες, παράγετε fortasse personae A sunt. 13. ὀπτάνιον Schweigh.] παῖδες ὀπτάνειον A. 14. B. ante ἀλλ' del. K. 15. B. ἔχει A. C. Kock] ἔχει. deinde fortasse κάπνῃν τύφουσαν;

2. κατωτέρω, 'i. e. ψυχρῶς ὀπτημένοις' Mein. conl. Eubul. 7. 6. "Απολλων, ἀποτροπᾶιε δηλονότι. 9. interrogando unicuique cenantium se *permittere* gloriatur ut definiant ipsi quo temperamento cibos habere velint, θερμότερον an μέσως an κατωτέρω. 12. Poll. 6, 119 λάλος . . . κόπτων τὰ ὦτα. Alciph. 2, 3, 7 ἵνα μὴ κόπτω σε (Mein). Hegesipp. 1, 3 (Cob.). Sosip. 20 (H. Iac.). Anaxipp. 1, 23. est *obtundere, enecare*.

- κύκλω δεήσει περιτρέχειν με καὶ βοᾶν,
 ἄν του δέωμαι. δεῖπνον αἰτήσεις με σὺ
 ἤδη παρελθών· οὐκ ἔχων δὲ τυγχάνω
 οὐκ ὄξος, οὐκ ἄνηθον, οὐκ ὀρίγανον,
 5 οὐ θρόιον, οὐκ ἔλαιον, οὐκ ἀμυγδάλας,
 οὐ σκόροδον, οὐ σίραιον, οὐχὶ γήθιον,
 οὐ βολβόν, οὐ πῦρ, οὐ κύμινον, οὐχ ἄλας,
 οὐκ ὦρον, οὐ ξύλ', οὐ σκάφην, οὐ τήγανον,

οὐχ ἱμονιάν, οὐ λάκκον εἶδον, οὐ φρέαρ·
 10 οὐ στάμνος ἔστι· διακενῆς δ' ἔστηκε' ἐγὼ
 ἔχων μάχαιραν, προσέτι περιεξωσμένος.

Athenaeus 4, 170b ἐν δὲ Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις, μάγειρον δὲ ποιεῖ (Ἀλεξίς) λέγοντα, κτλ. 6. γήθρον Mein.] γήτειον Α. οὐχὶ βολβόν, οὐ | γήτειον Dobr. 9. ἱμονιάν P] ἱμονίαν Α. Herodian. I 298, 15 τὸ ἱμονιά τὸ ἀντλητήριον παρ' Ἀιτικοῖς ὁξύνεται. cf. II 452, 4.

indignatur coquus quod sibi non ultro quidquid opus sit adferatur, sed per totam domum currenti clamantique quaerendum sit. 3. παρελθών, i. e. ubi domum reverteris, statim etiam cenam flagitabis. 6. Herod. II 486, 16 γήτειον τὸ χλωρὸν κορμυον... καλεῖται καὶ γήθρον. 11. περιεξωσμένος, cf. Anaxandr. 41, 12.

175

ἡμίοντα μὲν
 τὰ κρεάδι' ἐστί, τὸ περίκομ' ἀπόλλυται·
 ὁ γόγγρος ἐφθός, τὰ δ' ἀκροκώλι' οὐδέπω.

Athenaeus 3, 96a Ἀλεξίς... κὰν Παννυχίδι ἢ (om. Α) Ἐρίθοισιν κτλ. Ἐρίθοισιν· ἡμίοντα] Ἐρίθοις· ἔν' ἡμίοντα Dindf.

176

εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωναί μοι,
 παλαιὸν οἴκων κτῆμα.

Athenaeus 11, 483ο Ἀλεξίς Ἐρίθοις κτλ. 1. εἶτα Porson. Eur. Med. 48] εἶτ' ἐν Α. 2. παλαιὸν Porson. ex Euripide, quem Alexis traducit] πλέον Α.

177

ἔσει περιπατῶν σιτόκουρος.

Athenaeus 6, 248a σιτοκούρου Ἀλεξίς μνημονεύει ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις κτλ. ἔσσι Α. — Menand. 409 M. σιτόκουρον ἄθλιον, ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν. cf. Menand. 235 M. Hesych. σιτόκουρος· ὁ ἄχρηστος καὶ μάτην τρεφόμενος. Eustath. 1854, 7 ὅς ἀεργὸς χοίρινος ἐθέλει ἄπιεσθαι, καὶ μάλιστα νέος ὦν, κληθεῖν αἶν σιτόκουρος.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ

Athen. 6, 235c τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ περὶ διδασκαλιῶν εὑρεθῆναι φησιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος...παρὰ πότον αὐτὸν εἰσ-ἤγαγε. et 237a τοῦ δὲ ὀνόματος τοῦ παρασίτου μνημονεύει Ἀραρῶς (fr. 16). scilicet Carystius in libro de commissionibus scaenicis

scripto Alexin dicit primum fabulam docuisse, quae inscripta fuerit *Παρασίτου* nomine. itaque Antiphanis *Parasitus* post Alexideam acta est. Meinek. I 377. 381. cf. fr. 179.

178

καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι
 παράσιτον ὑποκόρισμα· τῷ δ' οὐδὲν μέλει.
 δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον
 πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε πολλάκις
 5 αὐτὸν ὁ κεκληκὼς τὰ Σαμοθράκι' εὐχεται
 λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ.
 χειμῶν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις.

Athenaeus 10, 421 d ἐν δὲ τῷ Παρασίτῳ Ἄλεξις περὶ πολυφάγου τινὸς διαλεγόμενός φησι κτλ. 2. μέλει] μέλλει A. — 2. καλοῦσιν αὐτὸν παράσιτον ὑποκόρισμα, ut κ. αὐτ. π. ὄνομα. 3. de Telepho cf. Amphid. 30 et de syntaxi Cratin. 52. 5. τὰ Σαμοθράκι' εὐχεται non est 'precatur numina Samothracia' (Lobeck. Soph. Ai. 268 p. 198) — id enim Graeci dicunt εὐχεται τοῖς Σαμοθρακίοις θεοῖς —, sed εὐχεται τὰς Σαμοθρακίας εὐχάς, preces Samothracum more receptas, λῆξαι τὸν χειμῶνα πνέοντα. Diodor. 4, 43 (Mein.) φασὶν Ὀρφέα... ποιήσασθαι τοῖς Σαμόθραξι (Samothracum incolis) τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς. 48 τοῦ δ' Ὀρφέως... εὐχάς ποιησάμενον... λῆξαι μὲν τοὺς ἀνέμους, φανῆναι δὲ πλησίον τῆς νεῶς... Γλαῦκον. cf. Arist. Pac. 277. Lobeck. Aglaoph. 1218 sq. — 6. γαληνίσαι et transitive et intransitive recte accipitur. cf. Lobeck. Soph. Ai. 268 et Arist. Eq. 646.

179

καὶ γὰρ βούλομαι
 ὕδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἐστὶ μοι μέγα
 φρέατος ἔνδον ψυχρότερον Ἀραρότος.

Athenaeus 3, 123 e Ἄλεξις γοῦν ἐν Παρασίτῳ φησί κτλ. 2. μέγα Toup. Emend. II 142] μέτα A. praeterea χοῆμα pro πρᾶγμα Bergk., recte ut videtur. πρᾶγμα enim in periphrasi illa notissima non usitatum. Eubulus 117, 9. 10 certe hue non pertinet. 3. Araros est filius Aristophanis, Alexidis aemulus.

180

ἢ μετὰ Πλάτωνος ἀδολεσχεῖν κατὰ μόνας

Diogenes Laert. 3, 28 Ἄλεξις... ἐν Παρασίτῳ κτλ. ἀδολεσχεῖς Menagius. at sententia ita videtur conformata fuisse ut Arist. Ran. 1491 sq. — κατὰ μόνας, ut Menandr. 157 Mein. Thucyd. 1, 32. 37.

Xen. Mem. 3, 7, 4. Plat. Alcib. I 114 b. Leg. 11, 873 d. 12, 942 a. Isao. 7, 38.

ΠΕΖΟΝΙΚΗ

Cf. Meinek. I 401.

181

μᾶλλον μᾶλλον

ἀντὶ τοῦ ἀεὶ [καὶ] μᾶλλον... "Αλεξίς Πεζονίκη. Photius et Suidas. Bekker. Anecd. 108, 5. cf. Anaxil. 32.

ΠΟΙΗΤΑΙ

182

ὁ συκοφάντης οὐ δικαίως τοῦνομα
ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἔστι κείμενον.
ἔδει γὰρ ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ
τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον.
5 νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν
ἀπορεῖν πεποίηκε διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει.

Athenaeus 3, 74e "Αλεξίς ἐν Ποιητῇ φησιν κτλ. 2. ἐν] ἐπὶ Herwerd. Nov. add. crit. 33 conl. Xenoph. Cyr. 2, 2, 12. at μοχθηροῖσι neutrum est (ὀνόμασι). 3. verba coniungenda sunt in hunc modum: ἔδει γὰρ τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον ἀνδρός, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τε.

183

πάννυ τοι βούλομαι
οὕτω γελαῖσθαι καὶ γέλοι' ἀεὶ λέγειν
μετὰ τὸν Κόρυδον μάλιστα' Ἀθηναίων πολὺ.

Athenaeus 6, 241d ὅτι δὲ γελοῖα ἔλεγεν ὁ Κόρυδος καὶ ἐπὶ τούτοις γελαῖσθαι ἤθελεν ὁ αὐτὸς "Αλεξίς ἐν Ποιηταῖς φησι κτλ. 1. τοι Α] τι C. 2. οὕτω] οὗτος Α. γέλοια Α. 3. μάλιστα Α.

2. Herodian. I 137, 14 ὁμοῖος, γελοῖος. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν τὸ γελοῖος καὶ ὁμοῖος προπαροξύνουσιν. de Corydo Athen. 6, cap. 39.

ΠΟΙΗΤΡΙΑ

184

Pollux 9, 153 ἐπὶ τὸ πλῆθος, ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπὶ τὰ πολλά. τοῦτο μὲν γὰρ "Αλεξίς ἐν Ποιητρίᾳ εἶρηκεν ὡς ἐπὶ τὰ πολλά τοῦτο ποιῶ. dubium videtur τοῦτο ποιῶ utrum Alexidis sint an Pollucis poetae dictionem exemplo inlustrantis. — cf. 54.

ΠΟΛΥΚΛΕΙΑ

Nominis rationem explicat Athenaeus 14, 642 c fr. 185.

185

ὁ πρῶτος εὐρὼν κομφὸς ἦν τραγήματα·
τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεὔρε πῶς
κἀργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαρόνας.

Athenaeus 14, 642 c "Αλεξίς Πολυκλεία (ἑταίρας δ' ὄνομα Πολύκλεια) κτλ. Eustathius 1594, 10 "Αλεξίς ἐν τῷ συμποσίου διατριβὴ τὰ τραγήματα, ὥστε ἀργοὺς κτλ. 2. πῶς om. A. 3. μηδέποτε B] μηδεπωποτε A.

ΠΟΝΗΡΑ

I. e. Πονήρα, amore aegra. Cramer. Anecd. Ox. I 373, 4 οἱ νεώτεροι τῆς κωμῳδίας ποιηταί. . . πονηροὺς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἐρᾷ. Herodian. I 197, 19 τὸ πόνηρος . . . οἱ Ἀττικοὶ . . . προπαροξύνουσιν, ὅταν τὸν ἐπίπονον. . . σημαίνῃ. cf. Eupol. 321.

186

ὅμως λογίσασθαι πρὸς ἑμαυτὸν βούλομαι
καθεξόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀψωνίαν,
ὁμοῦ τε συντάξαι τί πρῶτον οἰστέον,
ἡδυντέον τε πᾶς ἑκαστὸν ἐστί μοι.

5 τάριχός ἐστι πρῶτον ὠραῖον τοδί.
διωβόλου τοῦτ' ἐστι. πλυντέον εὖ μάλα.
εἴτ' εἰς λοπάδιον ὑποπάσας ἡδύσματα
ἐνθελὺς τὸ τέμαχος, λευκὸν οἶνον ἐπιχέας,
ἐπεσκέδασα τοῦλαιον· εἴθ' ἔψων ποιῶ
10 μυελόν, ἀφελόν τ' ἐπιγανώσας σιλφίῳ.

Athenaeus 3, 117 cd ὁ δ' αὐτὸς ("Αλεξίς) ἐν Πονήρῳ περὶ σκευασίας τὰρίχων μάγειρόν τινα παράγει λέγοντα τάδε κτλ. 1. πρὸς A] πρὸς γ' Iacobs. Add. Ath. 81. ὅμως δὲ Dindf. λογίσεσθαι Mein. ed. mai. fortasse λογίσασθαι δὴ. 5. ἐστι om. A. τοδί. | διωβόλου Dindf.] τὸ διο | βόλου A. dein ἔστιν A. 7. εἴτ' εἰς] εἴ τις A. 9. πᾶ A et C. 10. σίλφῳ A.

cum v. 1 cf. Arist. Nub. 20. 10. μυελόν, 'coquens ut sit tenerum et molle veluti medulla.' Schweigh. 9. 10 scribendum videtur ἐπισκεδάσας τ' ἔλαιον εἴθ' ἔψων ποιῶ μυελὸν ἀφειδῶς ἐπιγανώσας σιλφίῳ. nam quamquam in talibus coquorum meditationibus haud raro praesens tempus cum aoristo coniungitur, hic tamen mirum in modum contaminantur. cf. praeterea fr. 187. 8, quae huic in fabula sine dubio proxima erant.

187

σηπίας τόσας

δραχμῆς μιᾶς τρεῖς. τῶν δὲ τὰς μὲν πλεκτάνας
καὶ τὰ πετρυγία συντεμῶν ἐφθὰς ποιῶ,
τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμῶν πολλοὺς κύβους
5 σμήσας τε λεπτοῖς ἁλσί, δειπνούντων ἅμα
ἐπὶ τὸ τάγηνον σίζον ἐπεισιῶν φέρω.

Athenaeus 7, 324 b περὶ δὲ ἐψησεως σηπιδίων "Αλεξίς ἐν Πο-
νήρᾳ παράγει μάγειρον τάδε λέγοντα κτλ. 1. σηπίας τόσας
Schweigh.] σηπίαι τόσους Α. 3. ἐφθὰς ποιῶ Dindf.] ἐφθὰ ποῶ
Α. 6. ἐπεισιῶν] ἐπισείων Mein., sc. ἐπὶ τὸ τάγηνον. sed exempla
desidero. fortasse ἐπὶ τοῦ ταγήνου σίζον ἐπινέων φέρω.

'triplo maiorem sepiarum copiam una drachma se emisse dicit.
in superioribus alios pisces commemoraverat.' Mein. πλεκτάναι
sunt brachia polyporum et sepiarum, πετρυγία pinnac piscium. Plin.
N. h. 11, 258 (polypi, sepiae, loligines) brachia in contrarium
movent. 4. cf. Ephipp. 22. 6. σίζον coniungendum cum σῶμα.

188

τῆς ὀριγάνου

πρώτιστον ὑποθεῖς εἰς λοπάδα νεανικὴν
τὸ τριῖμα' ἐπιπολῆς εὐρύθμως διειμένον
ὄξει, σιραίῳ χρωματίσας καὶ σιλφίῳ

5 πικνῶ πατάξας —

Athenaeus 4, 170 c "Αλεξίς . . . καὶ Πονήρᾳ κτλ. 2. ὑποθεῖς
Casaub.] ὑποτιθεῖς Α. 3. τριῖμα Α. 4. σιλφίνῳ Α.

2. νεανικὴν *ingentem patinam*, ut νεανικὸν κρέας Arist. Plut.
1137 (Schweigh.). τριῖμα apud poetas novae comoediae saepe
est vinum aromatis odoratum (Würzwein), cf. Athen. 1, 31 e. Poll.
6, 18, sed etiam idem est quod ὑπότριμμα. Poll. 6, 70 μυτιωτός,
τριῖμα ἐκ σκορόδων δριμύ. Axion. 3, 8. Timocl. 3. Diphil. 44, 5.
5. πατάξας nequaquam firmatur exemplis a Meinekio adlatis Alexid.
133, 5, de quo supra diximus, et Axionic. 8, 4. Diphil. 17, 12,
de quibus infra dicemus. scribendum videtur καταπάσας conl.
Menand. 679 Mein. — ceterum mediam coqui orationem abrumpit
Athenaeus.

189

τριωβόλου κρεῖσκον ἀστεῖον πάνν
ῥειον· ὁπτόν, θερμὸν εὐχυλον τέρεν
ὅταν ᾗ προσφέρων.

Athenaeus 14, 655 f "Αλεξίς ἐν Πονήρᾳ κτλ. 1. κρεῖσκιον recte
Mein. 2. θερμὸν Casaub.] καὶ θερμὸν Α. εὐχυλον, τέρεν Porson.

Xenoph. Anab. LIII] εὐχυλότερον A. 3. ὅταν η A. ὅταν ἢ τι Porson. προσφέρων] πρόσφερ' Pors. προσφέρω Mein., quod melius, siquidem idem loqui videtur cuius verba sunt fr. 186. 7. 8. praeterea aliquid excidisse videtur. fortasse ὅταν γένηται, προσφέρω vel ὅταν ἢ, 'πὶ πίνακος πρ., ut ὁπτόν pendeat a προσφέρω, reliqua adiectiva coniungantur cum ἢ vel γένηται.

190

μύροις

ὑπαλείφεται τὰς δῖνας, ὑγείας μέρος
μέγιστον, ὅσµας ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν.

Athenaeus 2, 46a οὐ κακῶς οὖν Ἄλεξις φησιν κτλ. idem 15, 687d οὐκ οἶδας ὅτι αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν αἰσθήσεις ὁδμαῖς ἡδεῖαι παρηγοροῦνται προσέτι τε θεραπεύονται, καθὰ καὶ Ἄλεξις φησιν ἐν Πονήρῳ οὕτως (οὗτος A) ὑγείας κτλ. Clemens Alexandr. Paedagog. 2, 8, 68 καθὰ καὶ ὁ κωμικός φησί που κτλ. indicatus a Nauckio Philol. V 554. 1. μύροις add. Clem. 2. ὑπαλείφεται Clem.] ἐναλείφεται. cf. Cobet. N. l. 331. 2. δῖνας] χειρας perperam Clem. Hippon. 40 βακκάρει δὲ τὰς δῖνας ἡλειφον apte comparat Brink. Philol. VI 48. 3. ποιεῖν A Athen. 687 et Clem.] ποιῶν.

191

καὶ χόνδρος ἔνδον ἐστὶ Θετταλικὸς πολὺς.

Athenaeus 3, 127c ἐν δὲ Πονήρῳ πάλιν ὁ Ἄλεξις κτλ. cf. Antiphan. 34, 2. 3. Hermipp. 63, 6. Ephipp. 1 et quae exposui in Mus. Rhen. XXXVII 131.

192

ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον

Athenaeus 9, 385b ἀκρολιπάρους δὲ τινὰς ἀνθρώπους κέκληκεν Ἄλεξις ἐν Πονήρῳ οὕτως κτλ. 'fortasse ὑπόξυλοι' Mein.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Ponticum* adnotantur.

193

ὑπὲρ πάτρας μὲν πᾶς τις ἀποθνήσκειν θέλει,
ὑπὲρ δὲ μήτρας Καλλιμέδων ὁ Κάραβος
ἐφθῆς ἴσως προσεῖτ' ἂν ἄλλως ἀποθανεῖν.

Athenaeus 3, 100c Ἄλεξις γὰρ ἐν τῷ Ποντικῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Καλλιμέδοντα τὸν ῥήτορα, Κάραβον δὲ ἐπικαλούμενον, κωμωδῶν, ἣν δ' οὗτος εἰς τῶν κατὰ Δημοσθένη

τὸν ῥήτορα πολιτευομένων, φησὶν κτλ. 3. προσεῖτ' ἂν ἄλλως Schweigh.] πρὸς ἰταλῶν A. προσεῖτ' ἂν ΑΩΝ, i. e. εἰς ὧν, *solus*, 'quo ducit oppositum πᾶς τις. cf. Arist. Eq. 861. Soph. OR. 247 al.' Herwerd. Mnem. nov. VI 70. quod mihi quidem hic minime aptum videtur. sed ut Aristophanes fr. 661 dixit ἀλοᾶν τὰς γυνά-
θους, i. e. *vorare*, sic vulgo etiam ἀλοᾶν absolute ea significatione videtur usurpatum esse. quapropter existimo Alexim scripsisse προσεῖτ' ἂν ἀλοᾶν ἀποθ.

ΠΡΟΣΚΕΔΑΝΝΤΜΕΝΟΣ

Quid hoc titulo faciendum sit nescio.

194

ἰσχυρικός

ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός. "Αλεξίς Προσκεδαννυμένω. Bekker. Anecd. 100, 13. Photius et Suid. ἰσχυρικός· ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός. οὕτως "Αλεξίς. ἰσχυρικός Mein.] ἰσχυρικός ubique. sed Photius ἰσχυρικοί· ἰσχυροί. ac Plat. Theaet. 169 b codices ut videntur omnes ἰσχυρικώτερος.

ΠΡΩΤΟΧΟΡΟΣ

Etiam Antidoto adsignabatur. Meinek. I 377. 392. 3.

195

ἐπιπονώτερον

ἔργον μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληψ' ἐγώ,
ἀφ' οὗ παρασιτῶ. μεμβράδας μοι κρεῖττον ἦν
ἔχειν μετ' Ἀττικιστὶ δυναμένου λαλεῖν.

5 B. ὀνησιφόρον ἦν τοῦτο.

Athenaeus 7, 287 f ("Αλεξίς) ἐν Πρωτοχόρῳ κτλ. 2. ἔργον add. Porson. εἴληψ' Casaub. 3. παρασιτῶ et μεμβράδας, non βεμβράδας, A. recte: nam illius formae testimonia se prolaturum promiserat 287 d. cf. Phrynich. 50.

loquitur parasitus opulenti alicuius peregrini, sed Graeci. praefendum esse dicit victum tenuissimum cum homine Attico splendidissimis epulis Croesi alicuius ineruditi. 2. Phot. 12, 20 ἔργον· ὁ μισθός. καὶ λαβεῖν ἔργον τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν. victum suum comice sic dicit parasitus. 3. μεμβράδες, apuarum genus, sunt pisces vilissimi. Arist. Vesp. 493. 5. ὀνησιφόρον κτλ., si oidem parasito tribuatur post κρεῖττον ἦν mirum in modum languidum, alteri personae dedi. sed fortasse ὀνησιφόρον ἦν τοῦτ' ἂν. ὀνησιφόρος senioris est graecitatis. cf. adesp. 430, 11 Mein. Plut. Mor. 555 c. Lucian. Vit. auct. 26 extr.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΑ

Cf. quae ad Cratini minoris *Πυθαγορίζουσαν* adnotantur.

196. 197

ἡ δ' ἐστίασις ἰσχάδες καὶ στέμφυλα
καὶ τυρὸς ἔσται· ταῦτα γὰρ θύειν νόμος
τοῖς Πυθαγορείοις. B. νῆ Δί', ἱερεῖον μὲν οὖν
ὁποῖον ἂν κάλλιστον, ὃ βέλτιστ', ἔχῃς.

5 ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικροσιτίαν, ρύπον,
ῥίγος, σιωπὴν, στρυγνότητ', ἀλουσίαν.

Athenaeus 4, 161cd (*Ἀλεξίς*) ἐν Πυθαγοριζούσῃ ἡ δ' ἐστίασις — ἔχῃ. καὶ μετ' ὀλίγα ἔδει κτλ. Eustathius 1560, 60 καὶ ἄλλως οἶδεν (Ὀδυσσεύς) ὑπομένειν ὥσπερ ἀσιτίαν καὶ ρύπον καὶ ῥίγος καὶ γυμνότητα, οὕτω καὶ ἀλουσίαν. 3. πυθαγορείοις A. 4. ἂν Casaub.] οὖν A. ἔχῃς Mein.] ἔχῃ. 5. μικροσιτίαν Porson.] μικρὸν ἀσιτίαν A. 6. στρυγνότητα A. στρυγνότητ' Herwerd. Mnem. nov. IIII 301 conl. Amphid. 36, 2. Arist. Vesp. 877. praefero cum Eustathio γυμνότητ'.

198

προπίνω σοι φιλοτησίαν λαβῶν
ὑδατος ἀπέφθου κύαθόν· ἂν δ' ὤμὸν πίῃς,
βαρὺ καὶ κοπῶδες.

Athenaeus 3, 122f προπίνω σοι, ἔφη, φιλοτησίαν... παρ' Ἀλέξιδος λαβῶν ἐκ Πυθαγοριζούσης κτλ. 1. Alexidis verbis ex Athenaeo addidit K. 2. πίῃς Herwerd. Obs. crit. 73] πίνῃ A. — Pythagorizusa haec amicae dicere videtur. cf. Theopomp. com. 32, 9. Alexid. 58. 291.

199

Gellius N. A. 4, 11 porculis quoque minusculis et hacdis tene-rioribus victitasse (Pythagoram) idem Aristoxenus refert... ac de animalibus Alexis etiam poeta in comoedia, quae Pythagorizusa inscribitur, docet.

ΠΤΑΛΙΑ

Cf. Cratini maioris *Πυλαία* hui. ed. I 65 et Meinek. I 402. V 90.

200

νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, ἀλλ' ἐγὼ τεθαύμακα
τοὺς ἰχθυοπώλας, πᾶς ποτ' οὐχὶ πλούσιοι

ἅπαντες εἰσι λαμβάνοντες βασιλικούς
 φόρους· μόνον οὐχὶ δεκατεύουσι γὰρ
 5 τὰς οὐσίας ἐν ταῖς πόλεσιν καθήμενοι,
 ὅλας δ' ἀφαιροῦνται καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Athenaeus 6, 225 f ὅτι δὲ καὶ παμπόλλου πιπράσκουσιν (τοὺς
 ἰχθῦς) Ἀλεξίς ἐν Πυλαίαις (Πυλαία Mein.) φησὶν κτλ. 4. φόρους.
 B. φόρους μόνον; οὐχὶ Cobet. N. l. 35. φόρους μονόλυκοί γ'· οὐχὶ
 G. Hermann. conl. Plut. Demosth. 23 Ἀλέξανδρον . . . μονόλυκον
 προηγόρευσεν. neutrum placet. fortasse μόνον γὰρ οὐχὶ δεκατεύ-
 ονς' ἔτι pro οὐχὶ γὰρ μόνον κτλ. 5. πόλεσιν A] πύλαις Mein.
 'in portis enim statio erat decumanorum.' Anal. Ath. 97. at cetarii
 non sedent in portis. scrib. ἐν ταῖς σπυρίδσιν. cf. Arist. Pac.
 1005 Κωπᾶδων σπυρίδας. in mediis sportis tamquam in regno suo
 sedent ipsi.

ΠΤΡΑΤΝΟΣ

Cf. quae ad Aristophontis Αἰδύμους ἢ Πύραυνον adnotantur.
 scripta est circiter Ol. 117: commemoratur enim Seleucus rex fr.
 204. Clint. Fast. Hell. 183 Kr. Meinek. I 37. 394.

201. 202

ΣΤΡ. ἔμοι παρασιτεῖν κρεῖττον ἢν τῷ Πηγάσῳ,
 ἢ τοῖς Βορεάδαῖς ἢ εἴ τι θᾶττον ἔτι τρέχει,
 ἢ Δημέα Λάχητος Ἐτεοβουτάδῃ·
 πέτεται γὰρ οὐχ οἶον βαδίζει τὰς ὁδούς.

5 Στράτιε, φιλεῖς δῆπὸν με. ΣΤΡ. μᾶλλον τοῦ πατρός·
 ὁ μὲν γὰρ οὐ τρέφει με, σὺ δὲ λαμπρῶς τρέφεις.
 Α. εὖχει τ' αἰεί με ζῆν. ΣΤΡ. ἅπασι τοῖς θεοῖς·
 ἂν γὰρ πάθῃς τι, πῶς ἐγὼ βιώσομαι;

Athenaeus 6, 244 de Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ (παρῦνῳ Α) Στρά-
 τιον παρᾶσιτον εἰσάγει δυσχεραίνοντα τῷ τρέφοντι καὶ
 λέγοντα τάδε ἔμοι — τὰς ὁδούς. καὶ μετ' ὀλίγα Στράτιε κτλ. 2. εἴ
 add. C. ἔτι Schweigh.] ἔτι τούτων Α. τούτων ἔτι C. eiecto priore
 ἢ Kaibelius Herm. XVIII 259 τοῖς Βορεάδαῖς ἢ θᾶττον ὅτι τούτων
 τρέχει. 3. δημέα λαχητος ἔτεοβουτάδῃ Α. 4. πετε γαρουχοιον Α.
 7. εὖχη Α.

2. de Boreadis cf. Preller. Myth. gr.² II 149. 323. 331. 3.
 Hesych. Ἐτεοβουτάδαι· γένος Ἀθήνησι πάνν λαμπρόν. Phot. Ἐτεο-
 βουτ[ι]άδαι· γένος Ἀθηναίοις· οἶον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου γεγονό-
 τες. ἔκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱερεία (ἱέρεια cod.) τῆς Πολιάδος.
 cf. C. F. Hermann. Ant. rel. 61, 11. 12. 4. οὐχ οἶον, ut 18, 4.
 5. 'plus quam meum patrem' te amo. Cobet. N. l. 614. 7.
 ἅπασι τοῖς θεοῖς, εὖχομαι σε ζῆν.

203

πειραν ἐπεθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν,
 ὃν πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρόν.
 τρεῖς ἐν Κεραμειῷ περιπατήσας ἡμέρας
 διδασκάλους ἐξεῦρον οὗ λέγω βίου
 5 ἴσως τριάκοντ' ἄφ' ἐνὸς ἐργαστηρίου.

Athenaeus 6, 258 b οὐκ ἂν διαμάρτοι δέ τις τὸν τοῦ μειρακίου τούτου τοῦ Κυπρίου (Antiphan. 202) βίον ὑγρόν ὀνομάζων, οὗ πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι Ἀθήνησιν Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ λέγων οὕτως κτλ. 1. ἐπιθυμῶν deleta post v. 2 interpunctione Naber. Mnem. nov. VIII 263. 5. ἄφ'] ἔφ' Mein. Anal. Ath. 113. ἐργαστήριον est κουρεῖον vel μαστροπεῖον vel aliquid simile.

204

ἄνοιγ' ἄνοιγε τὴν θύραν· ἐλάνθανον
 πάλαι περιπατῶν ἀνδριάς, ἀλέτων ὄνος,
 ποτάμιος ἵππος, τοῖχος, ὁ Σελεύκου τίγρις.

Athenaeus 13, 590 b ἄρσενικῶς εἴρηκε τὸν τίγριν Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ οὕτως κτλ. 2. ἀνδριάς Dalecamp.] ἀνδρείας A. ἀλέτων, non ἀλετών, A. cf. fr. 13. 3. τοῖχος ut lapis molaris v. 2 pro ἀναισθήτῳ dicitur.

cf. Arist. Nub. 181. adolescens Alexideus paratus est artis magistris se dedere, sed qui βίου ὑγροῦ artem docere possint.

205

ἐγὼ δ' ἐπειδὴν ἀσχολουμένους λάβω,
 ἀνέκραγον· οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην·

Athenaeus 14, 663. 4 Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ (sine accentu A) ἀμφιβόλως εἴρηκεν κτλ., ὥσπερ ἂν εἰ τὸ δεῖπνον ἔλεγε. in tanta fragmenti brevitate neque poetam neque Athenaeum intellego.

ΡΟΔΙΟΝ Η ΠΟΠΠΤΖΟΥΣΑ

Fortasse διασκευή fabulae quae inscribitur Δορκίς ἢ Ποππύζουσα. Meinek. I 387. fragmenta supra exscripta sunt.

ΣΙΚΤΩΝΙΟΣ

206

οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαὶ βαβαί.

Bekker. Anecd. 84, 1 βαβαὶ βαβαί· κτλ. Ἀλεξίς Σικτωνίου. ol

βαβαί homines sunt quos vulgus propter divitias potentiamve admiratur. — partem versus Eupolidei esse — deest enim basis — Meinekius statuit I 301 conl. fr. 237. quod si credimus, huic fabulae sicut Trophonio parabasin poeta inseruit vel chori certe opera usus est. cf. Fritzs. Fragm. Eup. vers. conser. 14.5. at τῶν οὐχὶ μετρίων scribendo trimetrum restituit Naber. Mnem. nov. VIII 263. de orationis forma Meinekius contulit Arist. Vesp. 666 τούτους τοὺς 'οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτόν.'

ΣΚΕΙΡΩΝ

Latro a Theseo domitus sine dubio significatur.

207

ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος αἰωρούμενος

Athenaeus 15, 678e Ἀλεξίς . . . ἐν τῷ Σκείρωνί φησι κτλ. in Scirone etiam Sinis ὁ πιτυοκάμπτης apte commemorabatur. itaque unum ex illis quos is ex arboribus suspenderat significari arbitror.

ΣΠΟΝΔΟΦΟΡΟΣ

Σπονδοφόρον *mysteriorum* fuisse Pollux refert 1, 35. idem 4, 94 τάχα δ' ἂν τις τοὺς κήρυκας καὶ σπονδοφόρους ὀνομάσειεν. cf. 8, 137. Arist. Ach. 216. Pind. Isthm. 2, 23 (35). quid hic nomen significet incertum est.

208

Ἀριστογείτονα

τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον
τῶν ἀνθρακηρῶν.

Pollux 10, 111 τάχα δὲ λάρκους τούτοις προσονομαστέον . . . τὰ ἀγγεῖα τῶν ἀνθρώπων . . . ἐν δὲ τῷ Ἀλέξιδος Σπονδοφόρῳ ἐστὶν εἰρημένον κτλ. Σπονδοφόρῳ Hemsterh.] σπονδοφορικῷ. *Aristogiton* est Cydimachi filius, contra quem scriptae sunt orationes Dinarchi 2, [Demosth.] 25 et 26. — fortasse somnium aliquis narrat.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

De tempore cf. quae adnotantur ad Antiphanis *Νεοτιίδα* (fr. 169).

209

ἀπόλαβε

τουτέ. B. τί τοῦτο δ' ἐστίν; A. ὃ παρ' ὑμῶν ἐγὼ
παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἡκω πάλιν.

B. πῶς; οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν; A. οὐκ ἔστι γὰρ

5 ἡμέτερον. B. οὐδ' ἡμέτερον. A. ἀλλ' ἐδώκατε
 ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'. B. οὐ δεδώκαμεν. A. τί δαί;
 B. ἀπεδώκαμεν. A. τὸ μὴ προσῆκόν μοι λαβεῖν;

Athenaeus 6, 223 e "Αλεξίς ἐν Στρατιώτῃ κτλ. 2. τουτί. τί τοῦτο δ' ἐστίν; K.] τουτί τοῦτο δ' ἐστὶ τί; A. 4. ἔστιν A. 6. τοῦτο A. τότ' K. οὐκ ἐδώκαμεν G. A. Hirschig. Ann. crit. 9. οὐδ' ἐδώκαμεν Mein. ed. min. xviii. δαί G. Herm. ap. Erfurdt. Obs. 434] δέ A. 7. ἀπεδώκαμεν Casaub.] ἀποδεδώκαμεν A. προσῆκόν μοι Mein.] προσῆκον ἐμοὶ A. λαβεῖν] λάβω; K. — fert nescio quis puerum quem educandum acceperat eis quos putat parentes esse.

ΣΤΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ

Idem titulus etiam Diphileae fabulae fuit, ex qua Plautus *Commorientes* fecit. Terent. *Adelph.* prol. 10 sq. Mein. I 402. 456.

210

ἐπὶ δεῖπνον εἰς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν
 ἄκλητος· ἥδη γὰρ πέτεται διαπόντιος·
 οὕτω τι τὰλλότρι' ἐσθίειν ἐστὶ γλυκύ.

Athenaeus 4, 165 a οὐκ ὀνεῖ...καὶ ὑπεροσίους ἀποδημίας ποι-
 εῖσθαι τῆς γαστροῦ χάριν, ὡς ὁ αὐτὸς "Αλεξίς εἶρηκεν ἐν *Συναπο-
 θνήσκουσιν* (cum i adscr. A) κτλ. 1. ἐλθὼν ad verbum pertine-
 bat in versu ab Athenaeo omisso. de *Chaerephonte* parasito cf.
Antiphan. 199.

211

ὅστις διαπλεῖ θάλατταν, ἢ μελαγχολᾷ,
 ἢ πτωχὸς ἐστίν, ἢ θανατᾷ· τούτων τριῶν
 ἐνός γ' ἀποτυχεῖν τουλάχιστον οὐκ ἔνι.

Stobaeus *Floril.* 59, 2 Ἀλέξιδος ἐν *Συναποθνήσκόντων* A. 1.
 δὲ πλεῖ G. A. Hirschig. Ann. crit. 13, quia non dicatur διαπλεῖν
 θάλατταν. cf. Cobet. N. l. 120. 3. γ' Mein.] τ'. — cf. *Hom. Od.*
 8, 138.

212

μάθοις τ' ἂν οἶον ἀνθρώποις κακὸν
 ἔστιν ἢ γαστήρ, διδάσκει δ' οἶ, ἀναγκάξει θ' ὅσα.
 εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
 οὕτ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐθ' ὑβρίζοι τᾶν ἐκῶν.
 5 νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερεῖ.

Athenaeus 10, 422 a μέγα γὰρ ἀνθρώποις κακὸν ἢ γαστήρ, περὶ
 ἧς φησιν "Αλεξίς ἐν *Συναποθνήσκουσι* (cum i adscr. A) κτλ. v. 3

—5 Eustath. 1837, 20 εἰς ὃ χρησιμεύει Ἀλέξιδος τὸ εἶ τις ἀφέλη κτλ. — 1. ἀνθρώποις κακὸν Grotius Excerpt. 587] κακὸν ἀνθρώποις A. 2. ἔστιν Dindf.] ἔσθ' A. οἷα A. 3. τοῦτ' C et Eust.] ταῦτ' A. τοῦτ' ἄρ' ἡμῶν Mein. ed. mai. τοῦτό γ' K. τὸ μέρος ἐν τοῦ σ. Herwerd. Nov. add. 33. 4. οὔτ' Dindf.] οὐδ' A. ἀδικοῖ γ' οὐδὲν Ahrens De cras. 9. ὑβρίζοι τῶν Ahrens] ὑβρίζοιτ' ἄν. ἐκῶν] θέλων G. Herm. Opusc. III 385. 5. γίνονται Eust.

ΣΤΝΤΡΕΧΟΝΤΕΣ

Συντρέχοντας esse quos nos dicimus *Concurrenten*, opinio est Toeppelii Progr. Neobr. 1867, 13 infelicissima. neque enim umquam eam significationem verbum *συντρέχειν* habuit. *aequales* aetate melius intellegas. eodem nomine Sophilus fabulam docuit. cf. etiam L. Afranii *Aequales*. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 165.

213

ἔγωγε δύο λαβεῖν μαγείρους βούλομαι
οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμ' ἐν τῇ πόλει·
μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν
οὐκ Ἀττικηρῶς οὐδ' ἀπηκριβωμένως
5 λιμῶ παρελθεῖν . . ἃ δεῖ καθ' ἐν
ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα. [μεγαλείως δέ.]

Athenaeus 4, 137 c Ἀλέξης δ' ἐν Συντρέχουσιν ἐπισκώπτων τὰ Ἀττικά δειπνᾷ φησιν κτλ. μεγαλείως δέ sunt verba Athenaei sic pergentis: μεγαλείως δὲ εὐτράπεζοί εἰσιν ὄντως οἱ Θετταλοί.

1. λαβεῖν est *conducere* coquos ex macello. cf. 129. 4. ἀπηκριβωμένως 'parce' Mein. (*genau*). 5. λιμῶ παρελθεῖν (vel περιελθ.) τοὺς ξένους με δεῖ, καθ' ἐν Herwerd. Obs. crit. 74, quod cum ipsi non suffecisset, λιμῶ με παρατεῖναι τὸν ἄνδρα δεῖ, καθ' ἐν | ἕκαστον αὐτῷ παρατιθέντα βρώματα Mnem. nov. VI 70. 1. quae Toeppelius proposuit Progr. Neobr. 1867, 12, 13, ea quamquam ipsi certa videntur, neque commemoratione neque refutatione digna sunt. λιμὸν παρέχειν φίλοιςιν, ἀλλὰ δεῖ — προτιθέναι μεγαλοπρεπῶς Heimsoeth. Comm. crit. xviii. fortasse λιμῶ μ' ἀνελεῖν ξένους ἀνιῶντα δεῖ, καθ' ἐν κτλ. — duos coquos conducit, quia cibos non singulos separatim, sed cunctos una adponi vult.

214

λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός.
ὁ δὲ Διώνυσος οἶδε τὸ μεθύσαι μόνον·
εἰ δὲ νέον ἢ παλαιόν, οὐ πεφρόντικεν.

Athenaeus 9, 395a Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερόν καλοῦσιν.

"Αλεξίς Συντρέχουσιν κτλ. v. 1 Eustathius 1712, 45 "Αλεξίς· Ἀφροδίτης εἰμὶ περιστρός. idem 1770, 13 συντελεῖ δέ τι καὶ τό· οἶδε Διόνυσος τὸ μ. — οὐ πεφρόντηκε (sic). 1. λευκός Schweigh.] ὁ λευκός Α. 2. ὁ δὲ Schweigh.] οἶδε Α. οἶδε] οἶδε Α.

λευκός περιστρός, i. e. νέος. Venus iuvenes amat; Baccho perinde est, iuvenem an senem inveniatur potandi sodalem. νέον ἢ παλαιόν, i. e. ἑταῖρον, non οἶνον. de columba alba cf. Hehn. Kulturpfl.² 289 sq., qui adfert Catull. 29, 8. Tibull. 1, 7, 17. Ovid. Met. 2, 536. Martial. 8, 28, 13.

215

Athenaeus 8, 340 a σκώπτει (Καλλιμέδοντα) κὰν τοῖς ἐπιγραφομένοις Συντρέχουσιν.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Eodem nomine Diphilus, Posidippus, Damoxenus fabulas scripserunt.

216

ὥς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον. οὐθ' ὑπεργέμων
ἀπέρχομαι νῦν οὔτε κενός, ἀλλ' ἡδέως
ἔχων ἐμυτοῦ. Μνησίθεος γὰρ φησι δεῖν
φεύγειν ἀπάντων τὰς ὑπερβολὰς αἰεί.

Athenaeus 10, 419 b τῶν δειπνῶν δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται, ὥς Ἀλεξίς . . . ἐν δὲ Συντρόφοις κτλ. v. 1—3 (ἐμυτοῦ) Eustathius 1413, 48 nullo nomine addito. 1. ὑπεργεμων Α. 3. δεῖ Α. 4. αἰεί Α. — 2. ἀπέρχομαι, a convivio. 3. Mnesitheus Atheniensis, medicus illo tempore celeberrimus; scripserat περὶ ἐδεστώ. Athen. 2, 54b. 57b. 3, 80cd cet. sepulcrum eius commemorat Pausan. 1, 37, 3 (Mein.).

ΣΤΡΑΚΟΣΙΟΣ

Syracusii fabula fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 71. voluptuosum hominem notari existimat Meinekius I 402.

217

τοῖς γὰρ κακοῖς
τοὺς μὴ μαχομένους ῥᾶστα χρωμένους ὀρω.

Stobaeus Floril. 108, 47 Ἀλέξιδος ἐν Συρακουσίῳ Α.

ΣΩΡΑΚΟΙ

Pollux 10, 129. 30 τάχα δὲ καὶ σώρακος (ἀγγεῖον ἐστὶν ὑποδεχόμενον τὴν ὀπώραν), εἰ καὶ παρὰ τοῖς κωμωδιοποιοῖς οὕτως ὀνο-

μάζεται τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν . . . Ἀλέξιδος δὲ καὶ δρᾶμα Σώρακοι.

218

Φελδιππος ἕτερός τις ταριχηγὸς ξένος

Athenaeus 3, 120 b Φειδίππου δέ, καὶ γὰρ οὗτος ταριχοπώλης, Ἀλεξίς (μνημονεύει) ἐν Ἰπίσισκῳ. καὶ Σωράκοις (κανσωρακοῖς Α) κτλ. cf. fr. 6.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ

Tarentilla Cn. Naevii num imitatio sit Alexideae fabulae incertum est. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 19. Alexis Pythagoristas inrisit, nihil eiusmodi in fragmentis Naevii.

219

οὐδὲ εἷς ἄν εὐλόγως

ἡμῖν φθονήσαι νοῦν ἔχων, οἷ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν· ἄρ' οὐκ οἶσθ' ὅτι
τὸ καλούμενον ξῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν
5 ὄνομ' ἐστίν, ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης
μοίρας; ἐγὼ γάρ, εἰ μὲν εὖ τις ἢ κακῶς
φήσει με κρίνειν, οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι φράσαι·
ἔγνωκα δ' οὖν οὕτως ἐπισκοπούμενος,
εἶναι μανιώδη πάντα τὰνθρώπων ὅλως,
10 ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεὶ
τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανηγυρίν τινα
ἀφειμένους ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκότους
εἰς τὴν διατριβὴν εἰς τὸ φῶς τε τοῦθ' ὃ δὴ
ὁρῶμεν. ὅς δ' ἄν πλεῖστα γελᾷσῃ καὶ πῆχ
15 καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον
τοῦτον ὃν ἀφεῖται, καὶν τύχη γ', ἐράνου τινός,
πανηγυρίσας ἡδιστ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.

Athenaeus 11, 463c καὶ ἡμῖν . . . οὐδεὶς ἄν εὐλόγως φθονήσαι νοῦν ἔχων, κατὰ τοὺς Ἀλέξιδος Ταραντίνους, οἷ τῶν πέλας κτλ. v.1 et 2 maximam partem poetae verbis adiunxit Dobraeus Adv. II 329. 2. φθονήσαι Α. 3. οὐδέν' Ρ] οὐδένα Α. fortasse οὐδέν' ἀδικοῦμεν οὐδέν. οὐκ add. Dobr. 7. φήσει Dobr.] φήσειε Α. ἄν σοι Dindf.] ἄν Α. 8. δ' οὖν Mein.] γοῦν Α. 10. ἐπιδημίας Blomfield. Gloss. Aesch. Sept. 206 p. 127. cf. Menand. 470, 8 sq. Mein. αἰεὶ] αἰεὶ Α. 14. γελᾷσῃ] φάγῃ τε G. A. Hirschig. Ann. crit. 30, caesura pessima. 16. καὶν Mein. in Ath.] καὶ Α. τύχη γ' VL] τύχη τ' Α. 17. ἡδιστα Α.

4. 'scin illud quod ludī iocique causa dictum est vita, merum esse nomen.' Dobr. Grotius χάριεν διατριβῆς | ὄνομα. 10. ἀποδημία est commeatus. eum accipiunt, qui suo quisque ordine in vitam mittantur (τοὺς ἀεὶ ζῶντας). 15. cf. 271, 4. 16. καὶ τύχη ac, 'si res ita tulerit'. Mein. ἐράνον pendet ab ἀντιλάβηται. ἔρανος hic est sodalicium. — de sententia cf. Amips. 22.

220. 221

οἱ πυθαγορίζοντες γάρ, ὥς ἀκούομεν,
οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἐν
ἔμψυχον, οἶνόν τ' οὐχὶ πίνουσιν μόνοι.

B. Ἐπιχαρίδης μέντοι κύνας κατεσθίει,
5 τῶν Πυθαγορείων εἷς. A. ἀποκτείνας γέ που·
οὐκ ἔτι γάρ ἐστ' ἔμψυχον.

.

Πυθαγορισμοὶ καὶ λόγοι

λεπτοὶ διεσμιλευμέναι τε φροντίδες
τρέφουσ' ἐκείνους, τὰ δὲ καθ' ἡμέραν τάδε·
10 ἄριστος καθαρὸς εἷς ἑκατέρῳ, ποτήριον
ὔδατος· τσαυτα ταῦτα. B. δεσμωτηρίου
λέγεις δλαιταν. πάντες οὕτως οἱ σοφοὶ
διάγουσι καὶ τοιαῦτα κακοπαθοῦσιν; A. οὐ·
τρυφῶσιν οὔτοι πρὸς ἐτέρους. ἄρ' οἶσθ' ὅτι
15 Μελανιππίδης ἐταῖρός ἐστι καὶ Φάων
καὶ Φυρόμαχος καὶ Φᾶνος, οἳ δι' ἡμέρας
δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίαν;

Athenaeus 4, 161 b Ἀλεξίς ἐν Ταραντίνοις οἱ πυθαγορίζοντες — ἔμψυχον. προελθὼν τέ φησι Πυθαγορισμοὶ κτλ. 3. τε A. 4. μέντοι Iacobs. Add. Ath. 102] μὲν τὰς A. ἐπεὶ Χαρίδης μέντοι Hecker. cf. fr. 246. 5. γέ που K.] γενοῦ A. μὲν οὖν Casaub., quod non aptum huic loco. 9. τα δει et deinde ταδὲ A. 12. λέγειν A. οὕτως Villebrun] οὔτοι A. κακοπαθοῦσιν; A. οὐ· K.] κακοπαθοῦσιν πού. 14. οὔτοι Cobet. N. l. 120. 1] ἔτεροι. ἄρ' οἶσθ'] ἄρισθ' A. 16. Φᾶνος Lehrs Arist. 291. Lobeck. Paralip. 342 (H. Iacobi). [Demosth.] 29, 23. 58. ἡμέρας μιᾶς A.

13. interrogatus omnesne sapientes tanta mala perpetiantur, 'minime' respondet; 'sed multo maiora multi, ut illi prae his delicate vivere videantur'. οὐ eodem modo in responsione positum Soph. Phil. 631 οὐ· θάσσον ἂν... κλύοιμ' ἐχίδνης. cf. etiam Phe-recr. 82.

222

- τοῦτο γὰρ νῦν ἐστί σοι
 ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον·
 ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθύς ἂν οἶνου μόνον
 ὁσμὴν ἴδωσιν. B. συμφορὰν λέγεις ἄκραν.
 5 A. φαίης ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω.
 καὶ τοῖς μὲν ἀγευείοις ἴσως ἔπεστί τις
 χάρις· ἀλλ' ἐπὰν δὴ τὸν γόητα Θεόδοτον,
 ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω τὸν ἀνόσιον
 βαυκισόμενον τὰ λευκὰ τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα,
 10 ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών.

Athenaeus 4, 134a Ἄλεξις ἐν Ταραντίνοις ἐν τοῖς συμποσίοις
 φησὶ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ ὀρχεῖσθαι ὑποπιόντας κτλ. v. 10 Eustathius
 892, 47 Ἄλεξις· ἀναπήξαιμι ἂν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών. 3.
 ὀρχοῦντ' prius o ex ω corr. m.¹ A. εὐθύς C et epit. Hoesch.]
 εὐθέως A. 4. ἄκραν Dobr. Adv. II 305] ἄρ' ἂν A. 5. φαίης
 γ' ἂν Mein. 7. χάρις] σοι χάρις A. 8. ἴδω, non ἰδών, AC.
 τὸν παραμασύντην εἰσίδω delete ἢ Mein. in Ath. 9. τ' ἀναβάλ-
 λονθ' Iacobs. Add. Ath. 93] τον αβαλλονθ' A. 10. ἥδιστ' ἂν
 ἀναπήξαιμ' Dobr.] ἥδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν A. τοῦ ξύλου]
 ξύλου G. A. Hirschig. Ann. crit. 14. at ἐν τῷ ξύλῳ (Eq. 367. 705.
 Nub. 592) non minus recte dicitur quam ἐν ξύλῳ (Eq. 393).

4. ὁσμὴν ἴδωσιν non sollicitabit qui Lobeck. Rhem. 337—346
 attente perlegerit. 5. φαίης ἂν τὸ ὀρχεῖσθαι συμφορὰν εἶναι εἰς-
 ελθὼν (εἰ εἰσέλθοις) εἰς συμπόσιον. 7. Theodotus mihi aliunde
 non cognitus, siquidem qui Demosth. 34 aliquotiens commemoratur
 ab hoc diversus videtur. 8. παραμασύντην, i. e. *parasitum*. Ephipp.
 8, 6 et παραμασήτης 236. Timocl. 9, 6. 9. Hesych. βαυκισμός·
 Ἰωνικὴ ὄρχησις. Poll. 4, 100 βαυκισμός Βαύκον ὀρχηστοῦ κῶμος
 ἐπώνυμος, ἄβρα τις ὄρχησις καὶ τὸ σῶμα ἐξυγραίνουσα. Schol. Hom.
 Il. 22, 391 ἥ δὲ ἀπαλὴ ὄρχησις μόθων (Arist. Eq. 697) καὶ βαυ-
 κισμός... τοῖς μαλακοῖς δέδοται. τὰ λευκὰ ἀναβάλλειν, oculorum
 albuginem tollere (G. A. Hirschig. Diss. 41. Ann. crit. 14), 'extre-
 mae lasciviae et mollitiei indicium putabatur.' Mein. Anal. Ath. 243.
 Athen. 12, 529a προσεῖδε τὸν Ἀρβάκην τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τοῖν
 ὀφθαλμοῖν (sic Mein. pro τοῖς ὀφθαλμοῖς). Pollux 2, 60 (H. Iacobi)
 Κτησίας δὲ πού φησιν ἀναβάλλειν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν
 Σαρδανάπαλλον. 10. ἀνασκολόπισιν dici existimat Herwerd. Mnem.
 nov. IIII 300.

223

Νάννιον δὲ μαίνεται

ἐπὶ τῷ Διονύσῳ.

Athenaeus 13, 587 b *μνημονεύει τῆς (μνημονευτῆς Α) Ναννίου καὶ Ἀλεξίς ἐν Ταραντίνους οὕτως κτλ. κωμωδῶν αὐτὴν ὥς μέθυσον (μέθυσσαν Α).*

224

κάθου

Ἀλεξίς Ταραντίνους. Bekker. Anecd. 100, 31. cod. *τυραντίνους.* cf. Aristoph. fr. 620. Anaxandr. 13.

225

ὁ οἰκοδεσπότης

ἔστι καὶ Ἀλέξιδος ἐν Ταραντίνους. Pollux 10, 21. Phrynich. Epit. 373 *οἰκίας δεσπότης λεκτέον, οὐχ ὥς Ἀλεξίς οἰκοδεσπότης,* ubi cf. Lobeck. Thom. M. 259, 3.

Sine idonea causa ad hanc fabulam Valckenarius Diatr. Eur. 244 b referebat Bekker. Anecd. 300, 16 *συνοίσειν· τὸ εἰς ταὐτὸ συμφέρειν. Ταραντῖνοι.* complectuntur enim illae λέξεις *ῥητορικαί* permulta quae dialectorum propria fuerunt, veluti 205, 30. 223, 32. 226; 1 cet.

ΤΙΤΘΗ

Cf. quae ad Eubuli *Τίτθας* et Antiphan. 159, 4 adnotantur.

226

*ἰδουὶ πάρεστιν οἶνος. οὐκοῦν ἐγγέω,
Κρίτων, πολύν; ΚΡ. βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας.
Α. ὕδαρῃ λέγεις· ὅμως δὲ ταύτην ἐκπιῶν
. . . λέγε τι καὶ διατριβὴν γε τῷ πότερ
5 ποιῶμεν.*

Athenaeus 10, 426 c *Ἀλεξίς δ' ἐν Τίτθῃ ἔτι σωφρονικώτερον κινεῖναι παρακελεύεται κτλ.* v. 2. 3 Eustath. 1624, 48 *Ἀλεξίς εἰπὼν· ἐγγέωμεν ἕνα καὶ τέτταρας, ἀκούει ὥς ὕδαρῃν ἢ ὕδαρῃ λέγεις, κύλικα δηλαδή.* 1. *ἰδουὶ γάρ Α.* 2. *Κρίτων, πολύν; Β. Dobr. Adv. II 326] κρίτωνα· πολὺ Α.* 3. *ὕδαρῃ C] ὕδαρην Α. utrumque Eust.* 4. *γε] τε Α. ante λέγε Pors. κομπὸν, Dobr. πιθάνον. λέγε τι καλὸν σὺ διατριβὴν τε Herwerd. Anal. crit. 42.* in quibus omnibus displicet singulorum sententiae membrorum coniunctio. scribendum *γρίφον* (vel *μῦθον*) *λέγ', ἕνα καὶ διατριβὴν γε κτλ.*

227

*ὁ Κόρυδος οὗτος, ὁ τὰ γέλοι' εἰθισμένος
λέγειν, Βλεπαῖος βούλετ' εἶναι. Β. νοῦν γ' ἔχων·
πλουτεῖ γάρ ὁ Βλεπαῖος.*

Athenaeus 6, 241 b "Αλεξίς... ἐν Τίτῳ κτλ. 1. γέλοια Α. 2. βούλετ' εἶναι Schweigh.] εἶναι βούλεται Α. — νοῦν γ' ἔχων et quae sequuntur. Iacobsius Add. Ath. 148 alteri personae tribuit, quod quamquam non necessarium, probabile tamen est. de *Corydo* Athenaeus totum illud caput scripsit. *Blepaeum* τὸν τραπεζίτην inter homines divitissimos commemorat Demosthenes 21, 215. cf. 40, 52 (Mein.).

228

ἦδη γὰρ ὁ βίος οὐμὸς ἐσπέραν ἄγει.

Stobaeus Floril. 116, 19 Ἀλέξιδος Τίτθης Α (τιθῆς).

229

βαυβαλίσαι

ἀντὶ τοῦ βαυκαλίσαι. "Αλεξίς Τιτθαῖς. Bekker. Anecd. 85, 14. βαβαλίσαι cod. — cf. Cratin. 312.

ΤΟΚΙΣΤΗΣ Η ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad Nicostrati Τοκιστήν adnotavimus. Καταψευδόμενον scripserunt etiam Philemo, Menander, Sosipater, *Fallaciam* Caecilius Statius. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 42.

230

Α. μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου

ὑδαρῇ. κατανοεῖς; ἴσον ἴσῳ μικροῦ. καλῶς.

Β. ἡδύ γε τὸ πῶμα. ποδαπὸς ὁ Βρόμιος, Τρύφη;

ΤΡ. Θάσιος. Β. ὅμοιον. καὶ δίκαιον τοὺς ξένους

5 πίνειν ξενικόν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχῶριον.

Athenaeus 10, 431 a "Αλεξίς Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ κτλ. 2. ὑδαρην Α, ut 226. 3. ποδαπὸς Dindf.] ποταπὸς Α. cf. Phryn. Ecl. 56 et ibi Lobeck. Τρύφη Α, non τρυφῇ. personas distinxit partim Dindorfius, partim Dobraeus. 4. ὅμοιον Meinek. cum Dobraeo interpretatur *gleichviel, cinerlei*, conl. Aesch. Ag. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον. sed neque perinde est hospiti quale vinum bibat (cf. 3. 4), neque ὅμοιον eam significationem habere potest nisi adiecta, ut fit apud Aeschylum, sententia disiunctiva. scribendum est utique ὄναιο. cf. Soph. OC. 1042. Eur. Or. 1677. Iph. Aul. 1008, et prorsus ut hic Helen. 646. 1418. cf. etiam Arist. Plut. 1062 et de significatione nominis Βρομίου Alexid. fr. 276.

231

εὐδαίμων ἐγώ, μὰ τὸν Δία

τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν οὐχ ὅτι

ἐν τοῖς γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχήσομαι,
 ἀλλ' ὅτι διαρραγήσομ', ἂν θεὸς θέλῃ.
 5 τοῦτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν.

Athenaeus 6, 258 e "Αλεξίς ἐν Καταψευδομένῳ λέγοντά τινα νόλακα τοιαῦτα παρρυσάγων φησὶν κτλ.

232

ἀλλ' ἔρχεον
 αὐτῷ Διὸς γε τήνδε σωτήρως, θεῶν
 θνητοῖς ἀπάντων χρησιμωτάτου πολὺ.
 Β. ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ, ἂν ἐγὼ διαρραγῶ,
 5 οὐδέν μ' ὀνήσει. Α. πῖθι θαρσῶν.

Athenaeus 15, 692 f "Αλεξίς ἐν Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ κτλ.
 1. ἀλλενχεον Α. 2. αὐτῷ διος γε Α. Διὸς σὺ Dobr. Διὸς ἔτι Co-
 bet. N. 1. 121. 3. θνητοῖς ἀπαντων Α. χρησιμωτάτου Mein.]
 χρησιμωτάτου Α. 4. ἂν Dindf.] ἐὰν Α et tum ἐγὼ διαρραγῶ, ου-
 δέν μνησει. corr. Pierson. Moer. 72. 5. πῖθι Canter.] πειθεῖ Α.
 fortasse eiusdem personae ac fr. 231 et in comoedia non multo
 ante hoc positum.

233

πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι
 διακαρτερεῖσθαι τηλικαύτην ἡμέραν.

Suidas ἀνάριστος· μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος... "Αλεξίς Καταψευ-
 δομένῳ κτλ. cf. Aristoph. fr. 454.

ΤΡΑΤΜΑΤΙΑΣ

234

τίς οὐχὶ φήσει τοὺς ἐρῶντας ζῆν μόνους;
 εἰ δεῖ γε πρῶτον μὲν στρατευτικωτάτους
 εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασιν
 μάλιστα, προσεδρεύειν τ' ἀρίστους τῷ πόθῳ,
 5 ποιητικούς, ἰταμούς, προθύμους, εὐπόρους
 ἐν τοῖς ἀπόροις, βλέποντας ἀθλιωτάτους.

Athenaeus 13, 562 f ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ποιητὴς καὶ περὶ τῶν
 ἐρῶντων ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Τραυματίᾳ φησὶν οὕτως κτλ. ὁ αὐτὸς
 οὗτος ποιητὴς in Athenaei oratione necessario est Chaeremon, cuius
 eclogam paullo ante exscripserat. attamen Alexidem auctorem ho-
 rum versuum esse demonstravit Meinekius I 519 sq.

1. μόνους poetae esse non potest, cum amantes misere vivere
 dicat. scrib. ζῆν πόνοις, ut Pherecr. 13 στραβήλοις ζῆν. 2. εἰ

δεῖ Dobr.] ἔδει Α. γε Α] τὸ Dobr. οὗς δεῖ τὸ πρ. Mein. in Ath. 5. ποιητικούς] νοητικούς Mein. V 91. an προνοητικούς? εὖ πόρους ἐν τ. ἀπ. βλέποντας, Iacobs. Exercit. crit. I 213. 6. ἀθλιωτάτους] ἀλκιμωτάτους Dobr. ἀμυλωτάτους Herwerd. Obs. crit. 76. βλέποντας ἐν ἀλαωτάτοις Emperius et G. Herm. sed ἀλαός non est comicorum. neque omnino quicquam mutandum est.

235

τὸν γὰρ ὕστατον
τρέχων διάυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι.

Stobaeus Floril. 119, 15 Ἀλέξιδος ἐκ Τραυματίου Α. 2. ζῆν om. ΑΒ. in eis quae sequebantur dictum erat *quemadmodum* vivere vellet: ζῆν βούλομαι | μετὰ σοῦ vel ἐν ἡσυχίᾳ cet.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

Trophonii fabulam praeter Alexin Cratinus, Cephisodorus, Menander tractaverunt. cf. Meinek. I 392.

236

εἰθ' ὁ Μοσχίων
ὁ παραμασήτης ἐν βροτοῖς αὐδῶμενος

Athenaeus 6, 242c Μοσχίωνος δέ τις παρασίτου μνημονεύων Ἀλεξίς ἐν Τροφωνίῳ παραμασήτην αὐτὸν ἐν τούτοις καλεῖ κτλ. Euripidis aliusve tragici parodiam esse recte adnotavit Meinek. Anal. Ath. 105. de *Moschione* cf. Axionic. 4, 13. Menand. 469 Mein. Straton. 13.

237

νῦν δ' ἵνα μὴ παντελῶς Βοιωτικοί
φαίνησθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμένοις,
ὥς ἀκίνητοι νῦν εἶναι βοᾶν καὶ πονεῖν μόνον
καὶ δειπνεῖν ἐπιστάμενοι διὰ τέλους τὴν νύχθ' ὄλην,
5 γυμνοῦθ' αὐτοὺς θᾶττον ἅπαντες.

Athenaeus 10, 417e Ἀλεξίς Τροφωνίῳ κτλ. 3. ἀκίνητοί 'στε βοᾶν νυνὶ Porson. Arist. Nub. 518 p. 20. ἀνίκητοι Sylburg. ἀνίκητοι σύχνη' αἰεὶ βοᾶν Erfurdt. ἀνίκητοί τε βοᾶν ἔστε Mein. (εἴτε Fritzsch. Eupol. vers. fr. 14.) πονεῖν] πίνειν Casaub. et Palmer. 5. ἑαυτοὺς Α.

metrum est Eupolideum (cf. fr. 206): choro igitur, ut Aristophanes in Pluto, Alexis videtur usus esse. *pallium deponere* (γυμνοῦν αὐτούς) iubentur, quo sint ad saltandum habiliores. Schol. Arist. Pac. 729 γυμνὸν γὰρ ποιούσι τὸν χορὸν οἱ κωμικοὶ αἰεὶ, ἵνα

ὀρχῆται. cf. Arist. Ach. 627 (Mein.). Plat. Menex. 236 d εἴ με κελεύοις ἀποδύνα ὀρχήσασθαι.

3. non sollicitandum est ἀκίνητοι. ut Arist. Ran. 899 οὐκ ἀκίνητοι φρένες Atheniensium dicuntur ad artis poeticae dulcedinem sentiendam facile commotae, ita Boeotorum aptissime dicuntur ἀκίνητοι, omni elegantiae alienae. scrib. autem ὥς ἀκίνητοι ξυνέσει, βοᾶν καὶ πίνειν μ. κ. δ. ἐπιστάμενοι. Plat. Tim. 51e ἀκίνητον πειθοῖ. *ne nimis Boeoti videamini, utpote qui prudentia non facile moveamini neque quicquam didiceritis nisi bibere et clamare.*

238

ὄφθαλμὸν ἐπιβάλλειν

τὸ περιέργως θεᾶσθαι. "Αλεξίς Τροφώνιος. Bekker. Anecd. 110, 15 et sine nomine fabulae Photius et Suidas.

ΤΤΝΔΑΡΕΩΣ

Quamquam ex Athenaei verbis fr. 239 certo conligi non potest titulum fabulae fuisse *Tyndareum* — potuit enim personae non minus quam comoediae nomen esse —, veri simile tamen est. sic Sophili fuit *Τυνδάρεως* ἢ *Λήδα*, Eubuli *Leda*. cf. Meinek. I 391.

239

ἄνθρωπος εἶναι μοι Κυρηναῖος δοκεῖς·
κἀκεῖ γὰρ ἄν τις ἐπὶ τὸ δεῖπνον εἶνα καλῇ,
πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι, καὶ δέκα
ἄρματα συνωρίδες τε πεντεκαίδεκα.

5 τούτοις δὲ δεῖ σε τὰπιτήδει' ἐμβαλεῖν,
ὥστ' ἦν κράτιστον μηδὲ καλέσαι μηδένα.

Athenaeus 12, 510a ἄνθρωπος εἶναι μοι Κυρηναῖος δοκεῖς, κατὰ τὸν Ἀλέξιδος Τυνδάρεων, κἀκεῖ γὰρ κτλ. Eustathius 1148, 32 "Αλεξίς ἐν τῷ ἄνθρωπος εἶναι μοι δοκεῖς Κυρηναῖος. κἀκεῖ γὰρ τις ἄν ἐπὶ δεῖπνον κτλ. cf. Schol. Luciani 253 Iac. 3. ὀκτωκαίδεκα A. 4. τε om. A. add. VL. 5. τὰπιτήδεια A.

recte v. 1 Meinekium Alexidis verbis addidisse cognoscitur ex Eustathio; sed cum *Κυρηναῖος* ubique syllabam primam producat (cf. Alexid. 36, 3), bene Herwerd. Obs. crit. 78 ἄνθρωπε, *Κυρηναῖος* εἶναι μοι δοκεῖς.

ΤΙΠΝΟΣ

Antiphanis esse a multis credebatur. cf. fr. 241. 242. ab Antiphane scriptam, ab Alexide repetitam fuisse Meinek. existimat I 393. cf. 377.

240

οὐ θνητὸς οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
 σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει
 μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαι τ' αἰεὶ
 καὶνῶς φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν,
 5 ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ' ἅπασιν ὦν.

B. αἰεὶ σὺ χαίρεις ὧ γύναι μ' αἰνίγμασιν.

A. καὶ μὴν ἀπλᾶ γε καὶ σαφῇ λέγῳ μαθεῖν.

B. τίς οὖν τοιαύτην παῖς ἔχων ἔσται φύσιν;

A. ὕπνος, βροτείων, ὧ κόρη, πανστήρ πόνων.

Athenaeus 10, 449 d καὶ Ἄλεξις ἐν Ἑπνῷ τοιοῦτους γρίφους
 προβάλλει κτλ. v. 9. 1—5 Eustathius 1336, 15 Ἄλεξις δὲ σεμνύ-
 νων τὸν ὕπνον βροτείων πόνων πανστήρα καλεῖ. καὶ γρίφον ἐπ'
 αὐτῷ τοιοῦτον προβάλλει· οὐ θνητὸς κτλ. 3. θεοῦ] θεοῖς C et
 Eust. τ' αἰεὶ] τε αἰεὶ A. 4. scrib. τὴν παροῦσαν αὐτὴν πάλιν,
 ἡμέραν δηλονότι. 6. αἰεὶ A et cum ὦν coniunctum Eust. παί-
 ζουσα χαίρεις ex Musuri interpolatione Valck. Eur. Phoen. 180.
 αἰεὶ σὺ πειρᾶς Mein. at sine dubio Alexis scripsit ἀνιῶσα χαίρεις
 κτλ. cf. Mus. Rhen. XXX 402. 8. τοιαύτην Herwerd. Obs. crit.
 78. G. A. Hirschig. Ann. crit. 12] τοσαύτην A.

2. ἐν μέρει, ut Plat. Theaet. 155e ἐν οὐσίας μέρει. Reip. 1,
 348e ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας μέρει. 2, 370c ἐν παρέργου μέρει. 4, 424d
 ἐν παιδιᾷς μέρει. ac sic Demosth. 2, 14. 18. 3, 31. 21, 165. 23, 56.
 148 (bis). Aeschin. 1, 126. 7. coniung. λέγῳ ἀπλᾶ καὶ σαφῇ μα-
 θεῖν.

241

οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἔστιν ἐννομα,
 οὐ φασὶ τὸν θύοντα τοῖς κεκλημένοις
 δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον
 πωλεῖν ἀδείπνοις ἃ παρέθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Athenaeus 15, 671 d δυσχεράνας ἀνεβόησε τὰ ἐξ Ἑπνου (sic
 Schweigh., ὑπονοίας A) Ἀλέξιδος κτλ. τὰ αὐτὰ ἱαμβεῖα φέρεται καὶ
 παρὰ Ἀντιφάνει ἐν Ἑπνῷ. 2. οὐ φασιν A. 3. δείξαντα A. 4.
 ἃ παρέθηκ' Mein. ac sic A (απαρέθηκάντοῖς). παρέθηκεν ἰδεῖν di-
 xit παρὰ προσδοκίαν pro ἔσθλειν. cf. fr. 258 (G. A. Hirschig. Ann.
 crit. 14).

242

διὰ ταῦθ' ὁ πόρνος οὗτος οὐδὲ τῶν πράσων
 ἐκάστοτ' ἐπιδειπνεῖ μεθ' ἡμῶν· τοῦτο δ' ἦν,
 ἵνα μὴ τι λυπήσεις τὸν ἐραστὴν φιλῶν.

Athenaeus 13, 572 bc ὁ δὲ ὑμέτερος φιλοσοφομεираκίσκος τοιοῦτος οἶον Ἀλεξίς ἢ Ἀντιφάνης ἐν Ὑπνω παράγει κτλ. 2. ἐπεδείπνει Bothius. 3. φιλῶν, si osculetur.

243

ἐμπειρικῶς

ἀντὶ τοῦ ἐμπειρῶς. Ἀλεξίς Οἶνω. Bekker. Anecd. 95, 15. Ὑπνω Mein. I 393.

ΤΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

Cf. Meinek. I 375. 393. quae leguntur fr. 244 ab Alexide scribi non potuisse propter temporum rationes docuit Droysen. in Bergk. Ephem. philol. I 55 sq. cf. Hellenism. II 241. 2 cum adn.: significari enim necessario alterum Ptolemaei Philadelphi cum Arsinoe sorore coniugium et belli Chremonidei aetatem, quam Alexis attingere non potuerit. ac ne Menandri quidem Hypobolimaeo assignari possunt, utpote mortui OC. 122, 1 vel 3. pacem qua bellum illud κοινῆς ὁμονοίας γενομένης τοῖς Ἑλλησι finitum est Ol. 128, 3 compositam esse Dittenbergerus censet, Ol. 128, 2 Bergk. Mus. Rhen. XXXV 260, post Alexidis mortem haec in Hypobolimaeum eius, cum repeteretur fabula, inserta esse probabiliter coniciens.

244

ἐγὼ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως τέτταρα
 χυτρίδι' ἀκράτου τῆς τ' ἀδελφῆς προσλαβὼν
 τῆς τοῦ βασιλέως ταῦτ', ἀπνευστί τ' ἐκπιῶν
 ὥς ἂν τις ἥδιστ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον,
 5 καὶ τῆς ὁμονοίας, διὰ τί νῦν μὴ κωμάσω
 ἄνευ λυχνούχου πρὸς τὸ τηλικοῦτο φῶς;

Athenaeus 11, 502 b χυτρίδες. Ἀλεξίς ἐν Ὑποβολιμαίῳ (A sine poetae nomine ἐβολιμαίῳ) κτλ. v. 3 (ἀπνευστί) — 6 idem 10, 431 b Ἀλεξίς . . . ἐν Ὑποβολιμαίῳ κτλ. 2. χυτρίδια A. 3. ἀπνευστί τ' A 431] ἐκπνευστ' A 502. 5. ὁμονοίας δύο, τί νῦν κτλ. Mein. 6. λυχνούχου Pors.] λύχνου A. τηλικοῦτο Pors.] τηλικοῦτον A. — cf. fr. 111. 4. ὥς ἂν τις ἥδιστ' ἐκπίοι.

ΦΑΙΔΡΟΣ

Phaedri Myrrhinsii mortui nomen fabulae dedisse poetam, ut hac tamquam nota argumentum comoediae indicaret, contra Bergkium Epist. Schiller. 133 demonstrare conatur Meinek. I 381 sq. cf. etiam Φαίδων.

245

πορευομένῳ δ' ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν
 καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπὶ ἡλθέ μοι.

- καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
 τὸν Ἑρῶτα, συντομώτατον δ' εἶπεῖν, ὅσοι
 5 τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας.
 ἔστιν γὰρ οὔτε θῆλυς οὔτ' ἄρσην, πάλιν
 οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος
 οὔτ' αὐτίς ἔμφρων, ἀλλὰ συνενηνεγμένος
 πανταχόθεν, ἐνὶ τύπῳ τε πόλλ' εἶδη φέρων.
 10 ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρός, ἡ δὲ δειλία
 γυναικός, ἡ δ' ἄνοια ματίας, ὁ δὲ λόγος
 φρονοῦντος, ἡ σφοδρότης δὲ θηρός, ὁ δὲ πόνος
 ἀδάμαντος, ἡ φιλοτιμία δὲ δαίμονος.
 καὶ ταῦτ' ἐγώ, μὰ τὴν Ἀθηναῖν καὶ θεούς,
 15 οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι
 τοιοῦτον, ἐγγύς τ' εἰμὶ τοῦνόματος.

Athenaeus 13, 562 a ὁ Πλούταρχος ἀπεμνημόνευσε τῶν ἐκ Φαίδρου
 Ἀλέξιδος κτλ. v. 3—12 (φρονοῦντος) Eustathius 988, 14 ὁ κωμικός
 Ἀλέξης. λέγει κτλ. 1. πορευομένων A non recte: nam philosophatur
 sine dubio solus ambulans, non cum amicis. 4. συντομώτερον C et
 Eust. 6. ἄρσην Dindf.] ἄρσην A. 8. συνενηνεγμένος K.] συν-
 εννηγμένος A. συνηνεγμένος C et Eust. που συνηγμένος Mein. in Ath.
 (Anal. 260) συμμεμιγμένος Herw. Obs. crit. 79. 9. τε add. Schweigh.
 πάντοθεν, ἐν ἐνὶ τύπῳ τε Mein. in Athen. φέρων] φορῶν Her-
 werd. Mnem. nov. III 317. 10. δὲ om. A. 12. 'nisi πόνος
 de duritie adamantis et in ferendis ictibus quasi patientia inter-
 pretari licet, suspiceris scribendum esse Ἀτλαντος.' Mein. Anal.
 Ath. 260. 13. δαίμονος corruptum videtur. 14. διὰ ταῦτ'
 Mein. 16. εἰμὶ] εἰμὴ A. τοῦνόματος Dindf.] τοῦ ὀνόματος A.
 τοῦ νοήματος Emper. Mein. V 91. τοῦ ὑνοήματος Mein. που τοῦ
 πράγματος Dobr. Adv. II 341.

1. ἐκ Πειραϊῶς. cf. Pherocr. 34, ubi addenda exempla Can-
 thar. 5. Mnesim. 4, 47. Philisc. 2. Criton. 3, 4. Arist. Pac. 144.
 fr. 608. 2. non paupertatem dici, sed amoris labores docet Mei-
 nekios I 383. 8. Xenoph. Mem. 3, 5, 22 οἶμαι σε (στρατηγή-
 ματα)...πολλὰ πανταχόθεν συνενηνοχέειναι.

246

σχολῇ γε, νῆ τὸν ἥλιον, σχολῇ λέγεις.
 Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
 σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν.
 οὕτω συνεστρόγγυλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ.

Athenaeus 4, 165 e ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα διαβοήτους, ἕνα μὲν

οὗ μνημονεύει Ἀλεξίς... ἐν δὲ Φαίδρῳ φησὶ κτλ. v. 2 — 4 Eustathius 1554, 2 πέπαικται τινι παλαιῷ εἰς ἄσωτον βραχυήλικα τό· Χαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις κτλ. 2. Χαρίδης Eust., unde ἐπεὶ Χαρίδης Mein. cf. fr. 220, 4. ὁ μικρὸς Bergk. 4. οὕτω Eust.] οὕτως A.

1. *tarde tu quidem* (vel ille quidem) *rem familiarem dilapidavisti* (dilapidavit), siquidem Epicharidi quinque dies suffecerunt. 2. Κλειγένης ὁ μικρὸς Arist. Ran. 708, Ἀριστόδημος ὁ μικρὸς Xenoph. Mem. 1, 4, 2 et Plat. Symp. 173 b (Mein.). 3. cf. fr. 105. Nicomach. 3. 4. cf. Cobet. V. 1.² 376.

ΦΑΙΔΩΝ Η ΦΑΙΔΡΙΑΣ

Titulus Meinekio suspectus non diversam a Phaetro fabulam indicari censenti. scriptam esse suspicatur Ol. 110. I 385.

247

ἀγορανομήσεις, ἂν θεοὶ θέλωσι, σύ,
ἵνα Καλλιμέδοντ' εἰς τοῦτον, εἰ φιλεῖς ἐμέ,
παύσης καταιγίζοντα δι' ὅλης ἡμέρας.

B. ἔργον τυράννων, οὐκ ἀγορανόμων λέγεις.

5 μάχιμος γὰρ ἀνὴρ, χρήσιμος δὲ τῇ πόλει.

Athenaeus 8, 340 b εἰς δὲ ὀψοφαγίαν (Καλλιμέδοντα σκώπτει Ἀλεξίς) ἐν Φαίδωνι ἢ Φαιδρία οὕτως κτλ. 1. θέλωσι, σύ, ἵνα] θέλωσιν σὺνα A. 5. ἀνὴρ Dindf.] ἀνὴρ A. — cf. fr. 67.

1. de *agoranomis* cf. Arist. Ach. 723. 824. Schoemann. Ant. gr.² I 431. 2. cf. Arist. Nub. 82. 3. δι' ὅλης ἡμέρας, ut Arist. Pac. 27 δι' ἡμέρας ὅλης. sed cum versari in foro per totum diem possit, intruere in forum non possit, scribendum videtur δις τῆς ἡμέρας. cf. Plat. com. 207. Polioch. 2, 3. scilicet δις τῆς ἡμέρας δειπνεῖν luxuriosi erat hominis. 5. δόκιμος γὰρ ἀνὴρ χρήσιμός τε τῇ πόλει?

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ Η ΚΡΑΤΕΤΑΣ

Cf. Κρατέας ἢ Φαρμακοπώλης.

ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ

248

παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ

ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἀλεξίς Φιλαθηναῖος. Bekker. Anecd. 111, 11. cf. Aristoph. fr. 451.

249

παιδικόν

ἀντὶ τοῦ παιδαριῶδες. Ἀλεξίς Φιλαθηναῖος. Bekk. Anecd. 112, 3.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ

Cf. Δημήτριος ἡ Φιλέταιρος.

• ΦΙΛΙΣΚΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Philiscum* adnotantur.

250

ἀρτέον

τράπεξαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, προσοιστέος
στέφανος, μύρον, σπονδή, λιβανωτός, ἐσχαρίς,
τράγημα δοτέον ἔτι, πλακοῦντος ἀπτέον.

Athenaeus 14, 642 f "Αλεξίς Φιλίσκῳ κτλ. 2. ἀπονίψασθαι
Α] ἀπονίψαι Porson. δοτεον Α. ἀρτέα | τράπεξ', ἀπονίψασθαι δο-
τέον Mein. Anal. Ath. 313. 3. ἐσχαρίς Α. 4. τράγημα Porson.]
τραγήματα Α.

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ Η ΝΤΜΦΑΙ

251

κατάκεισο κακείνας κάλει.

συναγώγιμον ποιῶμεν. ἀλλ' εὖ οἶδ' ὅτι
κυμिनοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου πάλαι.

Athenaeus 8, 365 b καλοῦσι δέ τινα καὶ συναγώγιμα δεῖπνα, ὥς
"Αλεξίς ἐν Φιλοκάλῳ ἢ Νύμφαις κτλ. cf. Posidipp. 26 (24 Mein.),
12 et Arist. Vesp. 1357. Aristot. Mor. m. 1, 25 ἔστι τῆς ἀνελευ-
θεριότητος εἶδη πλείω, οἷον κίμβινάς τινας καλοῦμεν καὶ κυμινο-
πρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους.

ΦΙΛΟΤΡΑΓΩΙΔΟΣ

252

σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς τὰς τύχας ὀρθῶς φέρειν.

Stobaeus Floril. 108, 52 Ἀλέξιδος ἐκ Φιλοτραγωδοῦ Α. ὀρ-
θῶς] εὖ Vindob. Trinc.

ΦΙΛΟΤΣΑ

253

Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἐταίραις ἢ πόλιν·
ἔτετρα δὲ χωρὶς ἐστί ταῖς ἐλευθέραις.
ταῖς ἡμέραις ταύταις δὲ κωμάζειν ἔθος
ἔστιν, νόμος τε τὰς ἐταίρας ἐνθάδε
5 μεθύειν μεθ' ἡμῶν.

Athenaeus 13, 574 b ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἴδια ἄγουσιν αὐτόθι (ἐν Κορίνθῳ) αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησὶν κτλ. 5. μεθύειν add. Porson. κωμάζειν ἔθος | ἔστιν μεθ' ἡμῶν τὰς ἑταίρας ἐνθάδε Bothius. v. 3—5 ut Athenaei verba exterminat G. A. Hirschig. Ann. crit. 14. 15. at quid tum ἐνθάδε μεθ' ἡμῶν?

254

ἀλλ' ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν
τὰ περιττὰ μισῶ· τοῖς ὑπερβάλλουσιν γὰρ
τέρψις μὲν οὐκ ἐνεστί, πολυτέλεια δέ.

Athenaeus 10, 419 b τῶν δειλῶν δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται, ὡς Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ παραδίδωσιν κτλ. 1. δέοντα A. τοῦ] τῷ Erfurdt. Obs. 456. πον — ἔχων Jacobs. Add. Ath. 227. τοι — ἔχων Mein. in Athen. Emperius verba τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν suspendit a τὰ περιττὰ, conl. Xenoph. Ages. 9, 3 τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν. at ut recte dicitur τὰ περιττὰ τῶν δέοντων, ita non recte ni fallor τὰ περιττὰ τοῦ τὰ δέοντα ἔχειν. scribo ἔγωγ' ἐρῶ τὰ δέοντ' ἔχειν. cf. Eupol. 326. Arist. Plut. 1009. fr. 51. Timocl. 10, 2. an ἀγαπῶ? — cf. 259.

ΦΡΥΓΞ

Τοῦ Φρυγίου διασκευὴν commemorat Athenaeus 10, 429 e: unde Meinekius conicit 7, 307 d scribendum esse Ἄλεξις Φρυγίῳ. I 403. ac fortasse poeta illam de amore Phrygii et Pieriae fabulam tractavit, quam narrat Plutarchus Mor. 253 f. 254. cf. E. Rohde Griech. Rom. 41.

255

εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν
παρεγίνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἰς οἶνόν ποτε
προσίετο πλεῖω τοῦ μετρίου. νυνὶ δὲ τήν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ὅ ἥξειν προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

Athenaeus 10, 429 e καὶ Ἄλεξις ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ φησιν κτλ. 3. πλεῖω Mein. in Ath.] πλεῖον A. 5. τοὺς] τὰς Mein. mihi articulus omnino ineptus videtur. nam prorsus aliter Clearch. 3. scribendum est aut προχειρότερον aut προχείρως πῶς ἀκρατον.

256

ἐγὼ δὲ κεστρεὺς νῆστις οἴκαδ' ἀποτρέχω.

Athenaeus 7, 307 d ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστις... Ἄλεξις Φρυγί κτλ. cf. Cratin. 52 et de cestreo Aristoph. fr. 156.

ΦΤΤΑΣ

Caecilii Statii *Exsulem* ex Alexidca fabula ductum esse censet Spengelius. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 42.

257

ἀεὶ γ' ὁ Χαιρεφῶν τιν' εὐρίσκει τέχνην·
καὶ νῦν πορίζεται γε τὰ δείπν' ἀσύμβολα.
ὅπου γάρ ἐστιν ὁ κέραμος μισθώσιμος
ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθύς ἐξ ἑωθινοῦ
5 ἔστηκεν ἔλθων· κἂν ἴδῃ μισθούμενον
εἰς ἐστίασιν, τοῦ μαγείρου πυθόμενος
τὸν ἐστιῶντα, τῆς θύρας χασμαμένης
ἂν ἐπιλάβηται, πρῶτος εἰσελήλυθεν.

Athenaeus 4, 164f περιέχεται τὰς οἰκίας, ἐξετάζων ὅπου δεῖπνα λαμπρὰ παρασκευάζεται, ὑπὲρ τὸν Ἀθηναῖον Χαιρεφῶντα ἐκείνον, περὶ οὗ φησιν Ἀλεξίς ἐν Φυγάδι κτλ. v. 3. 4 (μαγείροις) Athen. 6, 229b τὸ ὑπὸ Ἀλέξιδος ἐν Φυγάδι εἰρημένον κτλ. 1. αἰεὶ Α. 2. eiciendum videtur γε (Mein.). 3. κερασμός Α 229. 4. ὁ τοῖς] τοῖσιν Bothius. εὐθύς Porson.] εὐθέως Α. 5. fortasse κἂν τιν' ἴδῃ.

de *Charephonte* parasito cf. Antiphan. 199. 3. κέραμος sunt vasa figlina quibus ad coquendum utuntur. ἐν τῷ κεράμῳ, i. e. in ea fori parte ubi illa vasa erant, coqui conducebantur. 8. εἰσελήλυθεν. cf. Antiphan. 204.

ΧΟΡΗΓΙΣ

Cf. Meinek. I 403. Athen. 13, 577c (Ἀριστοφῶν ὁ ῥήτωρ) ἀπεδείχθη... ἐν Χορηγίδος τῆς ἐταίρας παιδοποιησάμενος.

258

ὃς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρέθηκεν ἐσθίειν
πρώην λέκιθον καὶ μεμβράδας καὶ στέμφυλα.

Athenaeus 7, 287 of Ἀλεξίς ἐν Χορηγίδι διὰ τοῦ μ εἴρηκεν (μεμβράδας) κτλ. 1. ἐσθίειν Schweigh.] ἐσθίων Α. ἐστιῶν Villebrun. Hesych. τετραδισταί· σύνοδος νέων συνήθων κατὰ τετράδα γινομένη. Bekker. Anecd. 309, 28 τετραδισταί· οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες. scilicet haec interpretatio pertinet ad proverbium τετράδι γέγονας (cf. Plat. com. 100), Hesychii ad convivia in Herculis honorem τῇ τετράδι habita. Athen. 14, 659d. erant autem talia sodalicia conviviis certa die instituendis admodum usitata. sic εἰκαδισταί Epicuri diem natalem celebrabant. Athen. 7, 298d, cf. 12,

551 f. Schoemann. Antiq. gr.² II 519 (νουμηνιασταί, κακοδαιμονισται). — inridet nescio quem, qui convivas vilissima cena exceperit.

ΨΕΤΔΟΜΕΝΟΣ

259

τὰ περιττὰ μισῶ· τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
δαπάνη πρόσεστιν, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν.

Athenaeus 10, 419 b τῶν δειπνῶν δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται, ὡς Ἄλεξις... Ψευδομένῳ κτλ. Eustathius 1413, 47 ὡς δηλοῖ ὁ γράψας· τοῖς ὑπερβάλλουσι δαπάνη κτλ. cf. 254.

260

κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ·
οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ.

Athenaeus 6, 255 b Ἄλεξις γοῦν φησιν ἐν Ψευδομένῳ κτλ. 1. κολάκων C.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

261

- ἔλαθον γενόμενος οὗ τὸ προᾶγμ' ἡβούλετο.
κατὰ χειρὸς ἐδόθη· τὴν τράπεζαν ἥκ' ἔχων,
ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἔλαῶν γένη,
οὐδὲ παρέχουσαι κυῖσαν ἡμῖν πλείονα
5 παροψίδες καὶ λῆρος, ἀλλὰ παρετέθη
ὑπερηφάνως ὄξουσα τῶν Ὠρῶν λοπάς,
τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον·
ἅπαντ' ἐνῆν τάκεϊ γὰρ ἐν ταύτῃ καλὰ,
ἰχθῦς, ἔριφοι, διέτρεχε τούτων σκορπίος,
10 ὑπέφαινεν ὧν ἡμίτομα τοὺς ἀστέρας.
ἐπεβάλομεν τὰς χεῖρας. ὁ μὲν ἐμοὶ λαλῶν
ἅμα καὶ διανεύων ἡσχολεῖθ', ὁ πᾶς δ' ἄγων
ἐπ' ἐμὲ κατήντα. τὸ πέρας οὐκ ἀνῆχ' ἔως
τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον.

Athenaeus 2, 60a Ἄλεξις ὁ χαρίεις πρόπομα ὅλον παρατίθησι τοῖς διακρίνειν δυναμένοις κτλ. v. 5—10. 13. 14 excerpst Eustathius 1348. 9 σεμνύνων τις (!) παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἀστειῶς ἔφη τὸ παρετέθη κτλ. v. 10 Athenaeus 2, 57e Ἄλεξις δὲ ἡμίτομά που ὧν λέγει. 1. ἡβούλετο] ἡπείγετο, i. e. ἐσπεύδετο Casaub. 3. ἔλαῶν cum apud Atticos quidem non inveniatur, L. Dindorfius in

Thes. (ἐλάα) proposuit ἐλῶν. scrib. οὐ θλαστῶν. cf. Aristoph. fr. 393. 4. κνῖσαν Dindf.] κνίσσαν. πλείονα] πίωνα Mein. 6. ὑπερηφάνως Iacobs. Add. Ath. 50] ὑπερήφανος. 9. ἰχθυῖς] ἰχθύες B. 12. ἡσχολεῖθ', ὁ Herwerd. Anal. crit. 41] ἡσχολεῖτο. 14. ἀπεδεδείχη?

ad *Hesionam* referebat H. Iacobi Mein. V cccxv. 1. ἔλαθον γ., i. e. *clam*, *non vocatus* ut parasitus perveni ad cenam. 5. καὶ λῆρος. exempla conguessit Iacobs. Add. Ath. 49. 6. τῶν Ὠρῶν, quia delicias omnium anni temporum continebat. 7. ὁ πόλος est universi mundi compages. 8. *zodiacum* dicit, in quo ipso quoque sunt pisces, haedi, scorpius. 10. ῥῶν ἡμίτομα, *flava* scil. 14. *cribrum* facit patinam eo quod suavissima quaeque inde tollit.

262

τίς δῆθ' ὑγιαίνων νοῦν τ' ἔχων τολμᾷ ποτε
γαμεῖν, διαπραξάμενος ἥδιον βίον;
εἰτ' οὐχὶ κρεῖττον ἐστὶ τῷ γ' ἔχοντι νοῦν
ἄτιμον εἶναι μᾶλλον ἢ γυναικ' ἔχειν;
5 πολλῷ γε· τοὺς μὲν γοῦν ἀτίμους οὐκ ἔξ
ἀρχὴν λαχόντας ὁ νόμος ἄρχειν τῶν πέλας·
ἐπ' αὖν δὲ γῆμης, οὐδὲ σαντοῦ κύριον
ἔξεστιν εἶναι· τὰς γὰρ εὐθύνας μόνον
ἐφημερινὰς τὰς τοῦ βίου κεκτῆμεθα.

Stobaeus Floril. 68, 2 Ἀλέξιδος A. 2. ἥδιον] ἥδιστον B. ἥθειον Mein. in Stob. ἰδίᾳ γ' ἀρξάμενος ἥδιον βίῳ A. Nauck. Philol. VI 419. διαπραξάμενος τὸν ἥθειον βίον Cobet. Mnem. nov. II 426. at quid quaeso est διαπραξάσθαι τὸν ἥθ. β.? et quis priusquam uxorem duceret non fuit caelebs? scrib. διαπλέξας ἄν μόνος ἡδίῳ βίον, cum solus suaviorem vitam acturus esset. cf. Arist. Av. 754 cum exemplis ibi congestis. 8. scrib. μόνοι, i. e. soli enim mariti cotidie vitam rationem reddere debemus, magistratus quotannis tantummodo.

263

ἐν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρξούθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἔξδ' οὐ καλῶς· οὐ μῆτε πράττεται τέλος
μηδεὶς γὰρ ἡμᾶς, μῆτε τιμὴν δόντα δεῖ
5 ἑτέρων λαβεῖν, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης τιν' ὄγκον, τοῖς δ' ὀρῶσιν ἡδονήν,
κόσμον δὲ τῷ βίῳ, τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὐτῷ κτῶτο φάσκων νοῦν ἔχειν;

Athenaeus 1, 21cd Ἀλεξίς φησιν κτλ. Suidas ἀναλαμβάνειν. v. 1. 2. 5 (α φέρει) — 7 (βίω) Eustathius 1164, 32. 2. ἀρρύνθιμους Suid. 4. μηδέν Suid. μηδέν τις ἡμᾶς Kuster. πράττειτ' ἂν τέλος μηδεὶς ἂν ἡμῶν Dobr. Arist. Plut. 256 p. 30. πράττεται τ. μηδεὶς παρ' ἡμῶν G. A. Hirschig. Ann. crit. 15. 4. γὰρ add. Dindorf. τιμὴν Dindf.] μὴν BCD. δόντια Dobr.] δόντας BCD. δεῖ Cassaub.] δι' BCD. 5. ἐτέρω Dobr. χρωμένοις B] χρωμένοισιν εὖ CD. 7. τοιοῦτο γῆρας A Suid. 8. αὐτῷ κτῆτο Dindf.] κτῆτο αὐτῷ BCD.

264

ἂν πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον
 ὀρᾷς τούτων ἔχει τι θάτερον·
 ἢ γὰρ στρατεύειν ἐπινοεῖν μοι φαίνεται
 καὶ πάντα τῷ πάγωνι δοᾶν ἐναντία,
 5 ἢ πλουσιακὸν τούτῳ προσπίπτει κακόν.
 τί γὰρ αἱ τρίχες λυποῦσιν ἡμᾶς, πρὸς θεῶν,
 δι' αἷς ἀνὴρ ἕκαστος ἡμῶν φαίνεται,
 εἰ μὴ τι ταύταις ἀντιπράττεσθ' ὑπονοεῖς;

Athenaeus 13, 565 b (ex Chrysippo) διὸ καὶ Ἀλεξίς ἔφη που κτλ. v. 6. 7 Eustathius 1910, 3 ἕτερος δέ τις παλαιὸς εἶπε· τί γὰρ — φαίνεται; Clemens Alex. Paed. 3, 11, 61 τὰς δὲ τοῦ γενεῖου (τρίχας) μηδέν τι παραλυνούσας οὐκ ἐνοχλητέον. 1. ἂν add. Mein. τιν'] τινα A. 2. τοῦτον A. σὺ τοῦτον ἴσθ' ἔχοντα Iacobs. Add. Ath. 299. δυοῖν τούτων Erfurdt. ἔχειν δεῖ Cobet. N. 1. 36. 3. ἢ μαστροπεύειν Iacobs. ἦτοι γὰρ ἔταιρειν Herwerd. Nov. add. crit. 34. ac desideratur tale aliquid. 5. πλουσιακὸν manifesto corruptum. τούτῳ A. τοιοῦτο Dindf. τούτῳ τι Mein. 7. διας A. 9. ἐπινοεῖς Iacobs.

1. πιττοκοπούμενον. cf. quae ad Philemonis fabulam ita inscriptam adnotantur.

265

τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιφανῶς
 δεῖ ξὴν φανεράν τε τὴν δόσιν τὴν τοῦ θεοῦ
 ποιεῖν· ὁ γὰρ θεὸς δεδωκὼς τὰ γαθὰ
 ὧν μὲν πεπόρικεν οἴεται χάριν τινὰ
 5 ἔχειν ἐαυτῷ· τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ
 πράττειν μετρίως φάσκοντας, ἀχαρίστους ὀρῶν
 ἀνελευθέρως τε ζῶντας ἐπὶ καιροῦ τινος
 λαβὼν ἀφείλεθ' ὅσα δεδωκὼς ἦν πάλαι.

Athenaeus 2, 40e τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς οἱ ὀλίγα. φησὶν Ἀλεξίς κτλ.

1. ἐπιφανῶς] πολυτελῶς G. A. Hirschig. Ann. crit. 15. 16. 3. θεὸς add. G. Herm. El. d. m. 140. θεὸς ὁ Cobet. N. l. 121. 4. ὦν μὲν πεποίηκεν libri. τῶν μὲν ὦν CD. ὦν εὖ πεποίηκεν Dobr. τούτους μὲν ὦν πεποίηκεν οὔεται χάριν | ἔχειν Hirschig. 16. τῶν ὦν πεποίηκεν οὔεται χάριν τινὰ | ἔξειν Mein. Anal. Ath. 22. ὦν εὖ πεποίηκεν ἀξιοὶ aut δεῖν ὦν πεποίηκεν οὔεται Herwerd. Mnem. nov. VI 71. τινὰ] τιν' BC. 6. πράττειν μετρίως Casaub.] μετρίως πράττειν. ἀχαρίστους Elmsl. ap. Dindf. in addend.] ἀχρήστους. 7. ἀνελευθέρως L] ἀνελευθέρους BC. ἐπὶ] καὶ ἐπὶ C. 8. πάλαι] πάλιν Mein.

1. ἐπιφανῶς vel πολυτελῶς coniungendum cum ζῆν. 2. φανεράν ποιεῖν, infra oppos. ἀποκρυπτομένους. 4. τινὰ est subiectum, χάριν obiectum.

266

μὴ ὦρασι μὲν

τὰ τῶν κακῶν ἴκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγῶν,
 ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμμαθ' ὅτιν κατέλιπεν,
 ἀλλ' οὐκ ἀπεπνίγη καταφαγῶν· μάλιστα δὲ
 5 Κλεάνετος μὲν οὐκ ἐδήδοκ' οἶδ' ὅτι
 ὁ τραγικὸς αὐτοὺς· οὐθενὸς γὰρ πώποτε
 ἀπέβαλεν ὄσπριον λέπος·
 οὕτως ἐκεῖνός ἐστιν εὐχερῆς ἀνήρ.

Athenaeus 2, 55 c θέρμοι κτλ. Alexidis versus esse docet Pollux 6, 45 θέρμους δὲ Ἀλεξίς εἴρηκε· τοὺς θέρμους φαγῶν ἐπὶ τῶν προθύρων τὰ λέμμαθ' ὅτιν κατέλιπεν. 1. ὦρασι Dindf.] ὦραισι. cf. quae adnotavit ad Arist. Lys. 391. μὲν | τὰ G. Herm. Epit. d. m. xix] μετὰ. v. 2 nondum persanatus. 7. ἀπέβαλεν BC] ἀπέβαλλεν. post λέπος rursus Κλεάνετος add. Casaub. μὰ τὸν Δι' οὗτος ἀπέβαλ' ὄσπριον λέπος Mein. Anal. Ath. 28. ἀπέβαλεν οὗτος οὐδ' ἂν ὄσπριον λέπος vel ἀπέβαλεν οὐδ' ἂν ὄσπριον λεπύχανον K.

Aeschin. 1, 98 Κλεάνετος ὁ χοροδιδάσκαλος. duo eius fragmenta Nauck. Trag. gr. fr. p. 631. nimia eius parsimonia perstringi videtur. itaabilem et sollertem esse poeta dicit, tamquam id astutiae suae, non avaritiae debeat. 1. *in malam rem abeat qui lupinorum quos comedit putamina in atrio reliquit, neque comesis (lupinis) suffocatus est.* Mein. λέπος apud Atticos alibi frustra quaeras.

267

οὐκ ἠξίωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα,
 πρῶτην δὲ σφάζειν· τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδόσιν
 τὰ θεῖα μείζω μητρὸς οὐκ ἔστιν ποτέ.
 ὅθεν ὁ πρῶτος οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχων

5 ἰδρύνσασθ' ἱερὸν μητρός, οὐ δείξας σαφῶς
ποιίας, εἰσάσας δ' ὑπονοεῖν εἰς τοῦνομα.

Stobaeus Floril. 79, 13 Ἀλέξιδος A. 1. ἡξίωσα] ἡξίωσ' A.
3. μεῖζον B. 4. πρῶτος] Προμηθεὺς G. Herm. 6. δ' om. AB.

2. 3 constr. τὰ θεῖα οὐκ ἔστιν ποτὲ μεῖζω μητρός τοῖς ὀρθῶς
εἰδόσιν. cf. Arist. Nub. 1241. vel deorum verecundiam verecun-
diae matris postponendam esse dicit. 4. nescio an scribendum
sit ὅθεν Βροτέας ποτ' conl. Paus. 3, 22, 4 ἐπὶ Κοδδίνου πέτρῃ
(in Sipylo monte) Μητρός ἐστι θεῶν ἀρχαιότατον ἀπάντων ἄγαλμα·
ποιῆσαι δὲ Μάρνητες αὐτὸ Βροτέαν λέγουσι τὸν Ταντάλου. 6. fortasse
ὑπονοεῖσθαι τοῦνομα.

268

τῶν ἐπτά νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
θνητοῖς μερίστας, Σικελία μὲν, ὡς λόγος,
ἔστιν μερίσθη, δευτέρα Σαρδῶ, τρίτη
Κύρνος, τετάρτη δ' ἡ Λιὸς Κρήτη τροφός,
5 Εὐβοία πέμπτη στενοφυής, ἕκτη Κύπρος,
Λέσβος δὲ τάξιν ἐβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

Schol. Platonis 392 Bekk. ἰστέον δὲ ὅτι Ἀλέξιος ὁ κωμικός φησι
κτλ. Stephanus apud Constantinum Porphyrog. Them. II 10 et
omisso auctoris nomine Eustathius Dionys. 568. 1. δέδειχεν] ἔδει-
ξεν Eust. 3. ἔστιν] πρῶτη Eust. μερίσθη] an κρατίστη propter
v. 2? 6. ἐβδόμην] ἐσχάτην Eust.

Schol. Arist. Ach. 112 Σαρδῶ γὰρ νήσος ἐστὶ τῶν ἐπτά, στα-
δίους ἐξήκοντα Κύρνον διέχουσα. cf. Strab. 14, 606. Scyl. 12.
Aristot. Mund. 7 (Stob. Ecl. phys. 1, 42). Appian. Hist. Rom.
praef. 6 p. 6 (Mein.). de poetica huius eclogae indole prudenter
iudicavit Meinekius I 378.

269

ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἰδῆς,
ἢ μὴ ποθοῦντ' ὥδ' ἀς ποιητὴν καὶ μέλη,
τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἡμισυν
ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
5 τὴν ἡμίσειαν, ξῶσι δ' ἀμφοτέροι μὲν.

Athenaeus 2, 47c ὁ δὲ μονοσιτῶν κεῖται παρ' Ἀλέξιδι κτλ.
2. ποθοῦντ'] ποιοῦντ' Mein. an κυοῦντ'? quo verbo ita saepe
utitur Plato. ποιητὴν] ποιητὰς CD et optimae fidei libri Levinii
ap. Casaub.

1. ἰδιώτης hic opponitur poetae, homo nullius artis studiosus.
is si solus cenat — hoc enim hic est μονοσιτεῖν, quod moneo pro-
pter Casaubonum —, i. e. sodalium societatem spernit, non minus
stultus est quam poeta qui non dat operam carminibus.

270

τὴν ὕψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σοι
 πρῶτιστον; ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάννυ,
 παλαιόν, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα,
 ἔχον κύκλῳ τὰ γράμματα'. B. ἄρα γ' ἔνδεκα;
 5 χρυσᾶ; Διὸς σωτήρος; A. οὐκ ἄλλον μὲν οὖν.

Athenaeus 11, 784 d. 466 γραμματικὸν ἔκπωμα· τὸ γράμματα
 ἔχον ἐγκεχαραγμένα. "Αλεξίς κτλ. Eustathius 1960, 13 γραμματικὸν
 ἔκπωμα, ἡγοῦν, ὡς "Αλεξίς ἄν εἴποι, τὸ ἔχον κύκλῳ τὰ γράμματα.
 1. σοι Schweigh.] σου. 4. τὰ Eust.] τε. γράμματα A. ἄρα
 Dindf.] αρα A.

ante v. 1 ἵνα vel θέλεις fuisse consentaneum est. confert Mei-
 nekius V 92 titulum Boeckh. C. I. n. 2852, 43 κέρας ἐπιγεγραμμέ-
 νον Διὶ σωτήρι. 3. miror poetam ὥτα sine articulo posuisse. 4.
 5 ad singulas interrogationes alter adnuendo respondet. 5. οὐκ
 ἄλλον, Iovis nomen inerat, non alius ullius. — ad Ἰππέα Meine-
 kius eclogam refert propter fr. 95. 6.

271

τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα.
 τρεῖς δ' εἰσὶν αἷδε τὴν δύναμιν κεκτημέναι
 τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ,
 τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
 5 τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

Plutarchus Mor. 21 d οἶον τοῦ Ἀλέξιδος κινουντος ἐνίοις ὅταν
 λέγῃ κτλ. ὑπομνηστέον ὅτι Σωκράτης τούναντίον ἔλεγε. v. 4. 5 idem
 Mor. 445 f omisso auctoris nomine. 2. αἷδε Herwerd. Anal. crit.
 41] αἷ γε. 4. τὸ φαγεῖν τὸ πιεῖν Hercherus ex 445] τὸ πιεῖν τὸ
 φαγεῖν. 5. ἅπαντ' ἐγὼ καλῶ 445.

1. συλλέγειν est diligenter quam plurimas conligere.

272

καὶ μὴν ἐνύπνιον οἶομαί γ' ἑορακέναι
 νικητικόν. B. λέγ' αὐτό. A. τὸν νοῦν πρόσεχε δῆ.
 ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀνταγωνιστῶν μέ τις
 ἐδόκει στεφανοῦν γυμνὸς προσελθὼν . . .
 5 στεφάνῳ κυλιστῶ κοκκυμήλων. B. Ἡράκλεις.
 [πεπόνων]

Athenaeus 2, 49 e "Αλεξίς κτλ. 1. ἐνύπνιον Schweigh.] ἐν
 ὕπνοις C. ἑορακέναι Dindf.] ὠρακέναι. ἑωρακέναι B. 2. νικητι-
 κόν C] νικητήριον. πρόσεχειν C. 4. ἐδόκει L] ἔδοξε V. in ex-

itu ὡς ἐμὲ add. Casaub. 5. κυλιστῶ Casaub.] κυλιστῇ. 6. πεπόνων delevit Dobr. Adv. II 297 ut ex fr. 273 intrusum.

273

έώρακας ἤδη πώποτ' έσκευασμένον
ἥνυστρον ἢ σπλῆν' όπτόν ώνθυλευμένον,
ἢ κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων; (νῆ Δία,)
τοιούτ' έχει τὸ μέτωπον.

Athenaeus 2, 49 f "Αλεξίς πάλιν κτλ. Eustathius 211, 15 καὶ ἐν τῷ έώρακας πώποτε κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων; τοιούτον έχει τὸ πρόσωπον. 1. έώρακας Dindf.] έώρακας. ἤδη inseruit Dobr. έσκευασμένον ἥνυστρον Dobr.] ἥνυστρον έσκευασμένον. 2. ώνθυλευμένον idem] μεμονθυλευμένον. cf. Phrynich. Epit. 356 ibique Lobeck. 3. νῆ Δία add. Dobr. 4. τοιούτ' Mein.] τοιούτον. — pugilem dici facie pugnis contusa censet Casaubonus. confert Meinekus adesp. Aristot. Rhet. 3, 11 ὥήθητε δ' ἂν αὐτόν εἶναι συκαμίνων κάλαθον. idem fr. 272 et 273 ad *Pancratiasten* refert.

274. 275. 276

Λεσβίου δὲ πώματος
οὐκ έστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν.

Θασίοις οἶναρίοις καὶ Λεσβίοις
τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος
5 καὶ νωγαλίζει.

ἡδύς γ' ὁ Βρομίου τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου
ποιῶν τὸν οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε,
ὃς ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ' ἀποστέλλων πόλιν
κἂν κύαθον, ἱερὰν ἐγγράφων τὴν οὐσίαν.

Athenaeus 1, 28e Λεσβίου — πιεῖν, φησὶν "Αλεξίς. Θασίοις — νωγαλίζει. ὁ αὐτός· ἡδύς κτλ. idem 2, 47d νωγαλεύματα ἐκάλουν τὰ ἡδέα βρώματα... "Αλεξίς Θασίοις — νωγαλίζει. 1. δὲ πώματος Porson.] πώματος. 3. οἶναρίοις καὶ Λεσβίοις Pors.] καὶ Λεσβίοις οἶναρίοις. 6. ἡδύς γ' Pors.] ἡδύς. Βρομίου K.] Βρόμιος. 8. δ' (quod post ὃς habebant VL) transposuit Pors. 9. κύαθον L] κύσθον V. ἐγγράφων L] ἐγγράφω BCD.

commode fragmentum alterum ante primum poni et cum hoc coniungi potest. 4. 'ὑποβρέχειν ἡμέραν οἶνον dicitur qui diem computationibus transigit.' Mein. 5. laudatur nescio quis qui legem tulerat ut eis qui vinum Lesbium in Atticam inportarent

immunitas daretur. coniungenda sunt verba hunc in modum: ἡδύς γ' ὁ ποιῶν τὴν ἀτέλειαν Βρομίου Λεσβίου εἰσάγουσι τὸν οἶνον ἐνθάδε. pro εἰσάγουσιν fortasse τοῖς ἄγουσιν. ita non solum comici interdum, sed etiam Plato. Protag. 313 d. Leg. 8, 847 c. Sophist. 224a. Βρομίου Λεσβίου, ut ποδαπὸς ὁ Βρόμιος 230. cf. Μάρων Cratin. 135. Eur. Cycl. 412.

277

ὥς ἔστι κατακεῖσθαι πρὸ δείπνου συμφορά·
οὔτε γὰρ ὕπνος δῆπουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι,
οὔθ' ἂν λέγῃ τις οὐδαμῶς μάθοιμεν ἄν·
ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέξης πλησίον.

Athenaeus 1, 23 c κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμπόσις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. "Αλεξίς κτλ. 1. ὅση ὅτι G. A. Hirschig. Ann. crit. 16. at quis sciat quid praecesserit? . 3. οὔθ' ἂν Iacobs. Add. Ath. 14] οὐδ' ἂν.

278

οὐδέν γ' ἔοικ' ἄνθρωπος οἶνω τὴν φύσιν·
ὁ μὲν ἀπογηράσκων ἀηδὴς γίνεται,
οἶνον δὲ τὸν παλαιότατον σπουδάζομεν·
B. ὁ μὲν δάκνει γάρ, ὁ δ' ἱλαροὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

Athenaeus 2, 36 f ἀλλαχοῦ δὲ τοῦναντίον (fr. 45) φησὶν "Αλεξίς κτλ. Eustathius 1449, 23 κέῖται δὲ παρ' αὐτῷ (Ἀθηναίῳ) καὶ Ἀλέξιδος τὸ κτλ. 1. γ' add. VL. magis placet οὐδέν ἄρ' ἔοικ'. 2. ὁ μὲν γὰρ libri. ὁ μὲν γὰρ ἀπογηράσκων Elmsl. Edinb. Rev. V 187. ἀπὸ γήρως Bothius. ὁ γὰρ ἀπογηράσκων Pors. Arist. Nub. 893 p. 34. ὁ μὲν ἀπογηράσκων Mein. in Ath. ὁ μὲν γ' ἀπογηράσκων K. 4. B. add. K.

279

πίννας, κάραβον,
βολβούς, κοχλίας, κήρυκας, ῥ', ἀκροκώλια,
τοσαῦτα· τούτων ἂν τίς εὗροι φάρμακα
ἐρωῶντι ἐταίρας ἕτερα χρησιμώτερα;

Athenaeus 2, 63 e Ἀλεξίς ἐμφανίζων τὴν τῶν βολβῶν πρὸς τὰ ἀφροδίσια δύναμιν φησὶ κτλ. 2. ὡὰ libri. 3. τοιαῦτα Mein. ed. mai. ἂν τις Coraes. τουτωνὶ τίς ἂν Mein. Anal. Ath. 33 (ed. min. xviii). τούτων τίς ἂν ἀνέυροι Herwerd. Obs. crit. 80. εὗρη B et C corr. 4. ἐρῶν et χᾶτερα Iacobs. Anthol. VIII 234. scribendum videtur τοιαῦτα· τούτων ἂν τίς εὗροι φ. | ἐρῶντι γρὰὸς (vel γρὰίς, cf. Arist. Thesm. 1024) ἔτ. χρ.; nam meretricem pul-

chram amanti talibus adiumentis non opus est. ad *Pamphilam* referebat Hemsterhusius. cf. fr. 170.

280

ὦ παῖ, μέγιστος ἔρανος ἐστί μοι τὸ σὲ
θρέψαι κατὰ τρόπον· ὃν γὰρ αὐτὸς ἀπέλαβον
παρὰ τοῦ πατρός, δεῖ τοῦτον ἀποδοῦναί με σοί.

Stobaei Floril. append. 2, 13, 11 Ἀλέξιδος. 2. παρὲλαβὸν
K. nam *hereditate accipere est παραλαμβάνειν*. — ἔρανος tropice,
ut Lycurg. Leocr. 143 et Arist. Lys. 653. ceterum cf. fr. 304.

281

τῶν γὰρ ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον ὕστατον τίθει·
ἀβελαιότατον γὰρ ἐστὶν ὧν κεκτημέθθα.
τὰ δ' ἄλλ' ἐπιεικῶς τοῖς ἔχουσι παραμένει.

Stobaeus Floril. 95, 8 Ἀλέξιδος A.

282

ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν σφόδρα
παρὰ ταῖς ἐταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ
μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

Athenaeus 1, 25 f Εὐβουλος δὲ φησιν κτλ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ
Ἀλέξης σχεδὸν ἀπαραλλάκτως, τοῦ σφόδρα μόνου κειμένου ἀντὶ τοῦ
αἰεί. Eustathius 1422, 48. cf. Eubul. 124.

283. 284

οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν ἄνθρωπος κακός·
ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν
ἀνδράσι πονηροῖς οὐδ' ἀπαιδεύτῳ βίῳ.

Athenaeus 2, 39 b οὐδεὶς — βίῳ, φησὶν Ἀλέξης. καὶ ὅτι οἶνος
φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλεῖον πίνοντας αὐτόν.
1. ἐστὶν ἄνθρωπος Casaub.] ἄνθρωπός ἐστι. alterum fragmentum
variis modis constitui potest.

285

κοτύλας τέτταρας
ἀναγκάσας μεστὰς ξμ' αὐτίτου σπάσαι
ὄξους Δεκελικοῦ δι' ἀγορᾶς μέσης ἄγεις.

Athenaeus 2, 67 e ἐθανμάζετο δὲ καὶ τὸ Δεκελικὸν ὕξος. Ἀλέξης

κτλ. 1. κοτύλας τέτταρας Brunck.] τέτταρας κοτύλας. 2. μεστὰς ἔμ' Brunck.] με μεστὰς. αὐτίτου K. Mus. Rhen. XXX 401] αὐτοῦ. 3. δεκελεικοῦ VL] δεκελεικοῦ BCD. ἄγεις] ἄγειν C.
pro αὐτίτου οἴνου παρ' ὑπόνοιαν dixit ὁ ξους Δ., nam vinum Decelense pro deterrimo aceto erat. — cf. Teleclid. 9. Polyzel. 1. Poll. 6, 18 αὐτίτης δὲ οἶνος ὁ ἐπιχώριος. Bekker. Anecd. 464, 30 αὐτίτην· τὸν αὐθιγενῆ οἶνον.

286

ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραυπαλαῖς.
κατανύστασον· παύσει γάρ. εἶτά σοι δότω
ῥάφανόν τις ἐφθῆν.

Athenaeus 1, 34d Ἀλεξίς κτλ. 2. παύσει Dindf.] παύση. 3. ἐφθῆν L] εὐθύν V. — cf. Nicochar. 15. Anaxandr. 58. Eubul. 127.

287

οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔχουσιν αἱ τύχαι φρένας·
οὐδεὶς γὰρ ἂν τοιοῦτος ἡτύχει ποτέ.

Stobaeus Floril. 107, 4 Ἀλέξιδος A. Arsenius Ion. 102. 2. ἂν om. Voss. τοιοῦτος, talis qualis is erat de quo loquitur qui haec dicit.

288

κἂν εὐτυχῇ τις, ὥς ἔοικε, προσδοκᾷν
ἀέ τι δεῖ, καὶ μὴ τι πιστεύειν τύχῃ.

Stobaeus Floril. 105, 27 Ἀλέξιδος A. Arsenius Ion. 102. δεῖ] δὴ A.

289

οὐκ ἔστι παιδαγωγὸς ἀνθρώποις ἄρα
ἔρωτος οὐδεὶς ἄλλος ἐπιμελέστερος.

Stobaeus Floril. 63, 13 Ἀλέξιδος A. Arsenius Ion. 101. coniuncti sunt apud Stobaeum cum his duobus versibus quinque alii, quos Menandri esse (fr. 227 Mein.) Tyrwhittus ap. Gaisf. docuit. — 2. ἄλλος] μᾶλλον A. Nauck. Philol. VI 419.

290

οἶνος ξενικὸς παρῆν· ὁ γὰρ Κορίνθιος
βασανισμός ἐστι.

Athenaeus 1, 30f Κορίνθιον οἶνον Ἀλεξίς μνημονεύει ὥς σκληροῦ κτλ. Eustathius 953, 33 παράγεται οὖν Ἀλεξίς γράφων οὕτω κτλ. nescio quomodo Meinekius ex his verbis scaenam fuisse Corinthi conligat. nempe de re aliqua Corinthi facta narrabatur.

291

φιλοτησίαν σοι τήνδ' ἐγὼ
 ἰδία τε καὶ κοινῇ κύλικά προπίομαι.

Athenaeus 11, 502b φιλοτησία κύλιξ τις, ἣν κατὰ φιλίαν προὔπινον . . . "Ἀλεξίς κτλ. Suidas φιλοτησία· φιλοφρονούμενοι ἀλλήλους ἐπεδίδοσαν οἶνον κύλικά, ἣν φιλοτησίαν ἐκάλουν. ὥς . . . καὶ "Ἀλεξίς. Photius et Harpocration. p. 181, cod. D φιλοτησία· ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προὔπινον φιλοτησία ἐκαλεῖτο, ὥς . . . καὶ "Ἀλεξίς. quae tamen etiam ad fr. 58 vel 198 pertinere possunt. — 2. κύλικά [Jacobs.] τὴν κύλικά. προπίομαι Schweigh.] προπίνομεν.

292

τῶν μετρίων αἱ μεῖζονες
 λῦπαι ποιοῦσι τοῦ φρονεῖν μετὰστασιν.

Stobaeus Floril. 99, 28 Ἀλέξιδος A. Arsenius Ion. 102. mae-
 rore qui modum superet insaniam gigni dicit.

293

μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν
 ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ.

Athenaeus 1, 23e "Ἀλεξίς κτλ. ἀναπεσεῖν est accumbere. cf. ibid. 23 d.

294

ἄφ' ὧν γένοιτ' ἂν συντόμως
 ἀριστόδειπνον.

Athenaeus 2, 47e ἀριστόδειπνον εἶπεν "Ἀλεξίς κτλ. 1. 'σύν-
 τομον videtur esse in C.' Schweigh. Hesych. ἀριστόδειπνον· ὅταν
 τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ συνάψωσιν.

295

φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσιν ὕστερον βλάβην.

Stobaeus Floril. 6, 24 Ἀλέξιδος A. cf. Menand. monost. 532.

296

λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά.

Stobaeus Floril. 99, 9 Ἀλέξιδος A. cf. Antiphan. 295.

297

ὦ δέσποθ', ὑγίαιν'. ὥς χρόνιος ἐλήλυθας.

Lucianus Pro lapsu in salutando 6 πολὺν δ' ἂν καὶ ἐν τῇ τρα-

γῶδιά καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὐροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον
εὐθὺς λεγόμενον... "Ἀλεξίς κτλ.

298

τὸ παναρμόνιον τὸ καινὸν ἔντεινον τεχνῶν.

Photius 388, 26 παναρμόνιον· ὄργανον μουσικόν. "Ἀλεξίς· ἐν
ᾧ τὸ παναρμόνιον κτλ. παραρμόνιον cod. τεχνῶν] Τέχνων Mein.
conl. Athen. 8, 344 c. τέκνον M. Schmidt De dithyr. 260. pro
ἐν ᾧ cum Meinekio aut ἐν τῷ aut Ἀλφω scribendum.

299

πολὺν πιὼν Εὐβοϊκὸν οἶνον

Athenaeus 1, 30 f Κορινθίου οἶνον "Ἀλεξίς μνημονεύει... καὶ
Εὐβοϊκοῦ δέ κτλ. πιὼν] ποιῶν CD.

300

Athenaeus 1, 18 c ἡῤῥηται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀψοποιῶν περιεργία
καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν, ὥστ' οὐδ' ἂν κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν
μύρου ἀρκεῖσθαι τις ἂν δύναιτο, φησὶν "Ἀλεξίς. Eustathius
1842, 20 καθά φησιν ὁ κωμικός "Ἀλεξίς κτλ. κολυμβῶν Dobr.
Adv. II 94. οὐδ' ἂν κολυμβῶν εἰς κολ. μ. | δύναιτ' ἂν ἀρκεῖσθαι
Mein., ubi in fine addendum erat τις.

301

οὐ μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μόνον,
τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα.

Athenaeus 2, 40 c φησὶν "Ἀλεξίς. 1. οὐδὲ μεθύω Schweigh.
οὐχὶ μεθύω Dindf. τοσοῦτον Casaub.

302

οὐκ ἔστ' ἀναισχυντότερον οὐδὲν θηρίον
εἰσορᾶν γυναικός· ἀπ' ἑμαντῆς ἐγὼ τεκμαίρομαι.

Stobaeus Floril. 73, 39 Ἀλέξιδος A. 2. εἰσορᾶν A Voss.
perperam omisit Gaisford.

303

[Plutarchus] De nobilit. 618 a τί οὖν Ἀλέξιδος ἀναιδέστερον,
ὅς τῆς στρατηγίας τὴν γεωργίαν προτιμῶν οὐκ ἐν νῷ εἶχεν
ὅσον τοῦ τῶν κεκτημένων τὸ δουλωτικὸν πρᾶγμα διαφερόμενον τυγ-
χάνει. videntur fuisse tetr. troch. τῆς στρατηγίας | τὴν γεωργίαν
προτιμῶ.

304

Vitruvius 6 praef. 3 *Alexis Athenienses ait ideo oportere laudari, quod omnium Graecorum leges cogunt parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, nisi eos qui liberos artibus erudiissent.* cum fr. 280 aliquo modo coniunctum fuisse censet Meinekius.

305

ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα

ταύτης μέμνηται... "Αλεξίς. Zenob. 2, 17. cf. Cratin. 442.

306

διηπειλεῖτό σοι

Bekker. Anecd. 82, 25 ἀπειλοῦμαι· ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ. "Αλεξίς κτλ. *contendebat, altercabatur tecum minis.* fallitur Antatticista. ἀπειλεῖν διαπειλεῖσθαι ut ἀκοντίζειν διακοντίζεσθαι, βοᾶν διαβοᾶσθαι, κελεύειν διακελεύεσθαι, τοξενεῖν διατοξενεύεσθαι cet. Cobet. N. 1. 625 sq. Aeschin. 1, 43 διαπειλησαμένων δὲ τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις. 2, 136 διηπειλοῦντο (sic Cob. pro διηπειλουν) τοῖς Θηβαίων πρέσβεσιν.

307

καύσιμα ξύλα

"Αλεξίς. Bekker. Anecd. 105, 4.

308

νάρδον Βαβυλωνιάκην

ὥς "Αλεξίς. Pollux 6, 104.

309

τίνι σπενύδεις

ἀντὶ τοῦ τίνι σπονδάξεις· οὕτως καὶ "Αλεξίς. Photius 530, 9 et Suidas σπονδάζω.

310

φορμὶς ἰσχάδων

παρ' Ἀλέξιδι. Cramer. Anecd. Ox. I 225, 5.

311

(τὴν) βαρυφωνίαν

παρ' Ἀλέξιδι. Pollux 2, 112.

312

γρηροβοσκεῖα

"Αλεξίς (εἶπε). Pollux 2, 14. ut τροφεῖα, πρωτεῖα al.

313

δακρυρροοῦντα

"Αλεξίς. Pollux 2, 64. haud raro apud Sophoclem et Euripidem.

314

διαπεπαρθενευκότα

"Αλεξίς. Pollux 3, 42. cf. Diocl. 16. Antiphan. 75.

315

ἐπιλήσμη

"Αλεξίς. Schol. Arist. Nub. 790. Suidas ἐπιλησμότατον. cf. Cratin. 410.

316

εὐοψωνίαν

"Αλεξίς εἶπεν. Pollux 6, 38. cf. quae ad fr. 38 adnotantur. utique Alexidis est.

317

εὐφύεια

(pro εὐφυῖα) εὗρηται παρὰ Ἀλέξειδι. Etymol. m. 462, 22.

318

ἰάτριαν

"Αλεξίς. Eustathius 859, 51.

319

(τῷ) καμῦνεν

"Αλεξίς κέχρηται . . ἡμελημένως ἐσχάτως. Phrynichus Epit. 339. (pro καταμύνεν, connivere). cf. quae adnotavit Lobeckius.

320

κεραμοπωλεῖν

τὸ ῥῆμα "Αλεξίς. Pollux 7, 161.

321

λευκόπυγον

"Αλεξίς ὁ κωμικὸς ἔφη τὸν ἄνανδρον. Eustathius 863, 29. λευκόπρωκτος Call. 11. opp. μελάμπυγος, δασύπρωκτος.

322

Νήστης

Σικελικὴ Θεός. "Αλεξίς. Photius. cum Meinekio scribendum est Νῆστις. scilicet significatur Empedoclea Νῆστις, i. e. ὕδωρ.

323

ὄξυχειρία

παρ' Ἀλέξειδι. Pollux 2, 149.

324

οὐλόκομος

εἴρηται παρ' Ἀλέξειδι. Pollux 2, 23. Photius οὐλοκόμος· Ἀλεξίς. cf. Pherecr. 223.

325

παλαιστρικός

Ἀλεξιν φασὶν εἰρηκέναι· ὁ δὲ ἀρχαῖος παλαιστικὸν λέγει. Phrynich. Ecl. 242, ubi cf. Lobeck. Thom. M. 290, 5 παλαιστρικός Ἀλεξίς εἶπε· σὺ δὲ παλαιστινικός.

326

πατριώτης

Ἀλεξίς. Bekker. Anecd. 113, 20. quod ideo adnotavit, quia Archippus συμπατριώτης dixerat. Lobeck. Phryn. 172.

327

πίσον

τὸ ὄσπριον. Ἀλεξίς. Photius. dicebant enim alii πίσος (πισός). Aristoph. fr. 22. Eupol. 301.

328

ποικιλεύς

Pollux 7, 35 ὁ δὲ ποικιλτὴς ὠνόμασται παρὰ Ἀλέξειδος ποικιλεύς.

329

πετρνίδα

Pollux 4, 182 (ἐργαλεῖον ἱατρῶν) καὶ λεκάνη, ἥς τὸν πυθμένα Ἀλεξίς πετρνίδα καλεῖ. et 2, 197 πετρνίδες ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καλοῦνται οἱ πυθμένες τῶν ἱατρικῶν λεκανίδων. Hesych. πετρνίς· τὰ πυθμένα τῶν ἱατρικῶν λεκανίδων, ἃ μέχρι νῦν προσδέουσιν ἀλυσειδίους μακροῖς ἐν τοῖς ἱατροῖς. cf. Phot. πετρνίδες et Eustath. 870, 29.

330

Pollux 7, 113 πρίων, πρίστης, ἡ καλούμενη ῥίνη. καὶ ῥίνη δὲ ὑπὸ Ξενοφῶντος εἴρηται. ἐν δὲ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καὶ τὰ Ἀλέξειδος ἂν θείης. verba Alexidis exciderunt.

331

Σκυθαίνας

Σκυθίδας. Ἀλεξίς. Photius. Arist. Lys. 184 contulit Meinekios.

332

στόλον

τὰ πλοῖα. "Αλεξίς. Photius.

333

ὑπόμακρον

τὸ ὑπόμηκρος. "Αλεξίς. Bekker. Anecd. 115, 14.

334

φιλαδελφία καὶ φιλειταιρία

"Αλεξίς. Bekker. Anecd. 115, 26. cod. φιλαίτερία.

335

φιλεριστήν

"Αλεξίς εἶπε. Pollux 6, 168.

336

φιλοθεωρόν

"Αλεξίς εἶπε (τὸν φιλοθεάμονα). Pollux 6, 168.

337

χαλκίζειν

ἀντὶ τοῦ χαλκοῦ κυβεύειν. "Αλεξίς. Bekker. Anecd. 116, 10.
 Pollux 7, 206 κυβείας δὲ εἶδη... χαλκίζειν καὶ χαλκισμός. Hesych.
 χαλκίνδα· τὸ εἰς χαλκὸν κυβεύειν. alia ludi genera sunt quae
 Pollux 7, 105 et 9, 118 χαλκίζειν et χαλκισμὸν dicit.

338

ψυχικός

.. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀνδρειόθυμον. οὕτως "Αλεξίς. Photius
 et Suidas ψυχικός.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

339

οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χορήματα,

οὐδ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὥς γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 42 'Αλέξιδος Α. eadem Stobaeus Floril.
 74, 13 ex Euripidis Danae excerpit (fr. 322 N.). fortasse Alexis
 in parodia eisdem versibus usus erat.

340

ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χορήματα
 ταῦτ' ἔστιν ὅψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

Stobaeus Floril. 93, 1 Ἀλέξιδος, οἱ δὲ Μενάνδρου Α. cf. Antiphan. 327.

341

οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων
ὄντως γυναικὸς προῖκα πολλὴν φερομένης.

Ἀλέξιδος. Apostol. (Arsen.) 13, 39 t. at cf. Antiphan. 329.

342

οὐτοσὶ δέ σοι
τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλαίου Σαμιακοῦ
ἔστιν μετρητής.

Athenaeus 2, 66 f Σαμιακοῦ ἐλαίου μνημονεύει Ἀντιφάνης ἢ Ἀλεξίς κτλ. cf. Antiphan. 331.

343

οὐκ ἀνδρῶν ὅρκοι πίστεις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.

Ἀλεξίς. Apostol. (Arsen.) 13, 21 a. at Αἰσχύλου (fr. 385 N.) Stob. Floril. 27, 2. scr. ἀνδρὸς — πίστις.

344

Athenaeus 15, 700 c [ξυλολυχνοῦ]χον. οὗ μνημ[ονεύει Ἀλεξίς] ἐν Εἰσοικίς[ομένῳ οὕτως·] ὁ δὲ ξυλο[λυχνοῦχος]... epitome: ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἀλεξίς. cf. Eustathius 1571, 21 ὁ δὲ παρὰ Ἀλέξιδι ξυλολυχνοῦχος τάχα, φασίν, ὁμοίος ἐστὶ τῷ παρὰ Θεοπόμπῳ (fr. 7) ὀβελισκολύχνῳ. de Athenaeo cf. G. Kaibel. Ind. Rost. 1883 p. 9. 10.

345

ἀκολαστία

Ἀλεξίς. Bekker. Anecd. 367, 24. fortasse pertinet ad fr. 36, 6.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ

Aetas eius adhuc incerta nunc indice poetarum comicorum, ubi non potest dubitari quin Koehlerus (I. A. n. 977) recte suppleverit Κλέ[αρχ]ος, satis inlustratur. exstat autem nomen eius Alexim inter et Timoclem.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

1

τὴνδ' ἐγὼ
μεστήν ἄπαξ ἐπονομάσας προπίομαι

πίστωμα φιλίας συγγενέσι. πῶν ἔρω
τὰ λοιπά· πνίγομαι γάρ. B. ἀλλ' ἐπιρρόφει.

Athenaeus 10, 426 a ταῦτα μὲν Κλέαρχος ἐν Κιθαρωδῶ. 1. ἄπαξ Dobr. Add. Arist. p. 113] ἄπασαν A. 3. πίστ. φ. σ. Mein.] σ. πίστ. φ. A. ἔρω τὰ λοιπά Schweigh.] ἔρωτα λοιπόν A. 4. B. add. Mein.

2. cf. Cratin. 273. Eubul. 56, 6. Philetaer. 1. 4. 'non uno haustu poculum ebibendum esse monet, sed per intervalla exsorbendum. Aristot. Probl. 27, 3 διακλύζονται (οἱ ἀγωνιῶντες) καὶ ἐπιρροφοῦσι, καθάπερ Παρμένων ὁ ὑποκριτής.' Mein.

2

γόγγρων τε λευκῶν πᾶσι τοῖς κολλώδεσι
βρόχθιζε. τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ
τὸ φωνάριον ἡμῶν περὶσαργον γίνεται.

Athenaeus 14, 623 c ἀνεφώνησε τὰ ἐκ τοῦ Κλεάρχου Κιθαρωδοῦ τάδε κτλ. 1. γόγγρων — λευκῶν Emperius] γόγγρω — λευκῶ A. πᾶσι] κρέασι Emper. fortasse ἥπασσι. 3. περὶσαργον Schweigh., περὶλαμπρον Casaub.

ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ

3

εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἔπινεν ἄν.
νυνὶ δὲ πρότερον τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
5 προλαμβάνοντες ὕστεροῦμεν τὰγαθοῦ.

Athenaeus 14, 613 b Κλέαρχος ὁ καμφοδιοποῖος ἐν Κορινθίοις φησὶν κτλ. 4. sic Porson. Adv. 50. νῦν δὲ πρότερόν γε A. — cf. Alexid. 255. ὕστεροῦμεν τὰγαθοῦ, ut ἀσυμβόλου δείπνου ὕστερεῖν Amphid. 39.

ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ

4

λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρός. B. μηδαμῶς· καλῶς ἔχει.
A. λάβ', ὡγάθ'· οὐδὲν χεῖρον. ἡ παῖς, ἐπιτίθει
ἐπὶ τὴν τράπεζαν κάρυα καὶ τραγήματα.

Athenaeus 14, 642 b Κλέαρχος Πανδρόσῳ κτλ. 2. ὡγαθὲ A. ἡ παῖς Dobr. Adv. Π 349] παῖς. παισεπιτίθει A.

1. καλῶς ἔχει. cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 508 et de οὐδὲν χεῖρον Arist. Eq. 37.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

5

οἶνος Λέσβιος
ὃν αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ.

Athenaeus 1, 28e φησὶ Κλέαρχος. Eustathius 1623, 47 Κλέαρχος τις. ἔφη τὸ κτλ. (om. αὐτὸς). — cf. Hom. Od. 9, 197. Cratin. 135. Alexid. 108. ἐξεποίησεν vel ἐμοὶ δοκῶ Mein. μοι δοκῶ ut Menand. 67 (Mein.), 3. anon. 430 (M.), 9. Hippoloch. Athen. 4, 129a ἐπεισβάλλουσιν αὐλητρίδες... ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ.

ΑΝΤΙΔΟΤΟΣ

Mein. I 415. 6.

ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΣ

1

ὑπογράφειον

(τὸ οὐθαρ) ὠνόμασεν Ἀντίδοτος ἐν Μεμψιμοίρῳ. Athenaeus 14, 656e.

ΠΡΩΤΟΧΟΡΟΣ

Cf. Alexidis Πρωτόχορος.

2

κατὰ τὴν στάσιν δὴ στάντες ἀκροάσασθέ μου.
πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον,
περὶ τοῦ παρασιτεῖν εἴ τις ἐμπέσοι λόγος,
τὸ τεχνίον αἰεὶ τοῦτό μοι κατεπίνετο,
5 καὶ παιδομαθῆς πρὸς αὐτὸ τὴν διάνοιαν ἦν.

Athenaeus 6, 240b Ἀντίδοτος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Πρωτοχόρῳ παράγει τινὰ... τοιαῦτα περὶ παρασιτικῆς τέχνης λέγοντα κτλ. 4. αἰεὶ Α. κατεπίνετο Dalecamp.] καταπινέτω Α.

1. Mein. κατὰ στάσιν 'confertim, denso coctu'. 2. πρὶν ἐγγραφῆναι, sc. ἐμέ. Harpocrat. ληξιαρχικὸν γραμματεῖον... εἰς δ' ἐνεγράφοντο οἱ τελεωθέντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, παρ' ὃ καὶ τοῦνομα (λέγουσι) γερονέναι διὰ τὸ τῶν λήξεων ἀρχεῖν. λήξεις δ' εἰσὶν οἳ τε κληροὶ καὶ αἱ οὐσίαι. cf. Isae. 7, 27. Lycurg. Leocr. 76. Aeschin. 1, 44. — τὸ χλαμύδιον, τὸ ἐφηβικόν. cf. Philem. 34. 4. Arist. Ach. 484 καταπινὼν Εὐριπίδην. Lucian. Iup. trag. 1 τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπόκαμεν. 5. παιδομαθῆς vocabulum noviciūm, simili significatione ac θυμόσοφος Arist. Nub. 877.

3

λαβόντα θερμοὺς ἐσχαρίτας, πῶς γὰρ οὖ;
τούτους ἀνελίττοντα βάπτειν εἰς γλυκύν.

Athenaeus 3, 109 c ἐσχαρίτην. τούτου μνημονεύει Ἀντίδοτος ἐν Πρωτοχόρῳ κτλ. Πρωτοχόρῳ Schweigh.] πρωτόχρῳ Δ. — cf. Aristoph. fr. 125. Crobyl. 2. cum ἀνελίττειν sit *evolvere*, adparet τοὺς ἐσχαρίτας coqui solitos fuisse *convolutos*, qualia placentarum genera nos quoque habemus.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

4

Θάσιον ἔγχει . .
ὃ γὰρ λαβὼν μου καταφάγη τὴν καρδίαν,
ὅταν πῶ τοῦτ', εὐθὺς ὑγιὲς γίνεται.
Ἀσκληπιὸς κατέβρεξεν.

Athenaeus 1, 28 e Χίου δὲ οἶνον καὶ Θασίου μέμνηται . . Ἀντίδοτος κτλ. 2. ὃ γὰρ ἄν Jacobs. Add. Ath. 24. λαβὼν Schweigh. καταφάγη Jacobs.] καταφάγει C. καταφαγεῖν Corsel. 3. γίνεται C] γίνομαι Corsel. Ἀντίδοτος Kidd. Porson. Miscell. 390] ἀντίδοτον. — scrib. (καὶ) Θάσιον ἔγχει (λαβὼν). ὃ γὰρ ἄν δάκνον μου καταφάγη τὴν καρδίαν, ὅταν πῶ τοῦδ', εὐθὺς ὑγιὲς γίνεται (ἢ καρδία). τοῦδε, non τοῦτο, quia Θάσιος, non Θάσιον dicitur vinum Thasium. 4. eam vim, ut aegros sanaret, Aesculapius viti Thasiae adpersit.

Α Τ Γ Ε Α Σ

Meinek. I 416. 7.

ΑΞΙΟΝΙΚΟΣ

Meinek. I 417. 8.

ΤΤΡΡΗΝΟΣ

Titulus fortasse ad epularum luxuriam, qua insignes erant Tyrreni (Athen. 4, 153 d. 12, 517 d — 518 b), referendus. sed cum Τυρρηνός, non Τυρρηνοί inscripta sit, magis eo inclino ut Polystratum, Theophrasti discipulum, cui Tyrreni cognomen dederant, significari credam. Athen. 13, 607 f οἶδα δὲ καὶ Πολύστρατον τὸν Ἀθηναῖον, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου, τὸν ἐπικαλούμενον Τυρρηνόν, ὅτι τῶν αὐλητικῶν τὰ ἱμάτια περιέδυνεν.

1

ὁ Πυθόδηλος οὐτοσί
ὁ Βαλλίων προσέρχεται ἐπικαλούμενος,
μεθύουσά τ' ἐξόπισθεν ἢ σοφωτάτη
ἀποτυμπανισχὰς κατὰ πόδας πορεύεται.

Athenaeus 4, 166 c Πυθοδήλου δέ τινος ἀσώτου μνημονεύει
'Αξιόνικος ἐν Τυρρηνῷ οὕτως κτλ. 1. 2. οὐτοσί ὁ Βαλλίων Elmsl.
Edinb. Rev. V 192 et Dobr. Arist. Plut. 361 p. 44] οὗτος ἴσο βαλ-
λίων A. deinde ἐπικαλούμενος ἀσωτότατος ἀνθρώπος A. 4. παρα-
τίλτρι' Ἰσχὰς Add. Ath. 109. ἀνλητρίς Ἰσχὰς Mein. ipse incertus
Anal. Ath. 79. πρὸς τύμπαν' Ἰσχὰς (σοφωτάτη) Fritzschius ap.
Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 22, i. e. τυμπανίστρια, conl. Lucian.
Somn. 12. περὶ τύμπαν' Ἰσχὰς Herwerd. Anal. crit. 43.

2. Cic. Philipp. 2, 6, 15 dat natalicia in hortis. cui? .. putat
tum Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum etiam Ballioni. Rose-
com. 7, 20 Ballionem illum inprobissimum et periturissimum
lenonem agit (Mein.). scilicet Ballio leno est in Plauti Pseudulo.
nomen cohaeret cum verbis βαλλίζειν, βαλλισμός. Alexid. 107. 4.
Ischas meretricis nomen vel cognomen est Menandr. 288 Mein.
de cuius origine cf. Eupol. 345.

2

οἶνος οὐκ ἔνεστιν
αὐτοῖς πρὸς ἐταίρους πρόφασιν ἐπὶ κῶμόν τινας,
ὅπερ ποιεῖν εἴωθε Γρυλίων αἰεί.

Athenaeus 6, 244 f 'Αξιόνικος δ' ὁ κωμικός ἐν τῷ Τυρρηνῷ
(τυρηννικῷ A) Γρυλλίωνος τοῦ παρασίτου ἐν τούτοις μνημο-
νεύει κτλ. 1. ἔνεστι νῦν VL. οὐκ ἔνεστ' ἔτι | αἰτεῖσθ' ἐταίρους
πρόφασιν ἐπὶ κῶμόν τινα Emperius ap. Mein. V '92. πρὸς ἐτέρους
πρόφασιν ἐπὶ κῶμόν τινα Mein. fortasse οἶνος οὐκ ἔνεστ' ἔτι | σκύ-
φοις. B. προφαίνεις πρόφασιν ἐπὶ κῶμόν τινα κτλ. 3. Γρυλίων
K.] Γρυλλίων.

ΦΙΛΕΤΡΙΠΙΔΗΣ

Consilium fabulae ex titulo cognoscitur et fr. 3. Mein. I 417.

3

οὕτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου
ἄμφω νοσοῦσιν, ὥστε τᾶλλ' αὐτοῖς δοκεῖν
εἶναι μέλη γιγγραντὰ καὶ κακὸν μέγα.

Athenaeus 4, 175 b 'Αξιόνικος ἐν Φιλευριπίδῃ κτλ. 3. γιγ-
γραντὰ] γίγγρατα A. καὶ κακὸν μέγα] κατακεκλασμένα K. —
cf. Antiphan. 108. Amphid. 14.

4

ἄλλον δ' ἰχθύν

μεγέθει πίσυνόν τινα τοῖσδε τόποις

ἦκει κομίσας

γλαῦκός τις ἐν πόντῳ γαλεοῦς

5 σῖτον ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν

ἀγάπημα φέρων κατ' ὤμων.

τίνα τῷδ' ἐνέπω τὴν σκευασίαν;

πότερον χλωρῷ τρίμματι βρέξας,

ἢ τῆς ἀγρίας ἄλμης πάσμασι

10 σῶμα λιπάνας

πυρὶ παμφλέκτῳ παραδώσω;

ἔφα τις ὥς ἐν ἄλμῃ θερμῇ

τοῦτο φάγοι γ' ἐφθὸν ἀνὴρ Μοσχίων φίλανλος.

βοᾷ δ' ὄνειδος ἴδιον, ὃ Καλαΐδῃ·

15 σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα καὶ ἀμφὶ τάριχ' ἀγάλλει,

τοῦ δ' ἐν ἄλμῃ παρεόντος οὐ γεύει χαρίεντος ὄψου.

Athenaeus 8, 342 b Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῷ τὸν Ὑπερείδην πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι, καθάπερ καὶ Καλλίαν τὸν ῥήτορα Ἀξιόνικος (ἄξιόνεικος A) ἐν Φιλευριπιδῇ κτλ. τὰ μὲν σῦκα ὥς ἂν συκοφάντην λοιδορῶν, τὰ δὲ τάριχ' μήποτε καὶ ὥς αἰσχροποιοῦντος. 1. δὲ A. 4. γλαῦκος (om. in ult. acc.) et γαλοῦς A. 6. φέρων Iacobs.] φέρω A. 9. τῆς ἀγρίας] τοῖς Θασίας K. cf. Cratin. 6. πάσμασι Erfurd. Obs. 464] λιάσμασι A. νάμασι Mein. in Ath. 12. εφατις A. φάτις Iacobs. ἐν ἄλμῃ, sic A. 14. καλαΐδῃ A. Καλλία, | εἰ Mein. 15. ἀγάλλει et 16. γεύει A. 15. ἀμφὶ τε σῦκα et τάριχ' A] τάριχ' Mein. 16. ἐν ἄλμῃ ῥέοντος K.

insanabiliter plurima corrupta esse videntur Meinekio. 4. γλαῦκον τοῖς ἐν πόντῳ γαλεοῖς | σῖτ', ὀψοφάγων λίχνων τ' ἀνδρῶν | ἀγάπημα φέρων κατὰ τῶν ὤμων amicus Erfurdtii (Dind. add. p. 1897). 8. τρίμματι. cf. Alexid. 188. Timocl. 3. Sotad. 1, 4. 17. Diphil. 42, 5 M. 12. ἔφα τις, ut Aesch. Ag. 369 οὐκ ἔφα τις θεοῦς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν (Mein.). 13. de Moschione cf. Alexid. 236.

ceterum permirum est quomodo Athenaeus his versibus demonstrari posse crediderit Calliam fuisse *aleutorem*. nam Meinekii quidem ratio verbo κυβεύειν *luxuriosam vitam* significari censentis admitti nullo modo potest, cum Athenaeus eum πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν dicat. sed omnes in hac ecloga et emendandi et interpretandi conatus, cum praesertim ne de metro quidem constet, nihil aliud sunt quam desperationis indicia.

ΦΙΛΙΝΝΑ

Cf. quae ad Hegemonis *Philinnam* adnotantur hui. ed. I 700

5

γυναικὶ δὴ πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ.

Athenaeus 10, 442a Ἀξιόνικος ἐν Φιλίννῃ φησί κτλ. i. e. *hodie sane mulieri credere poteris neganti se bibere aquam. nam si vinum se bibere negaverit, non erit credendum. 'πέιθομαί σοι μὴ ἔχειν χορήματα' (Xen. Anab. 7, 8, 3) significat πέιθομαί σοι ὅτι χορήματα οὐκ ἔχεις. sequiores aut λέγοντι addebant aut alio modo talia omnia formabant (Xen. Hell. 5, 2, 1).'* Cobet. N. l. 509.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΣ

Χαλκιδικός an Χαλκίς nomen fabulae fuerit dubitat Meinekius II 533. Χαλκίς meretrix ei fuisse videtur comparatis nominibus Χρυσίς (Timocles 25, 4), Ἀργυρίς (Theogn. 1212). Χαλκιδικός non tam civis est Chalcidensis, ut Meinekius videbatur, sed homo qui Chalcidensium mores imitatur. — fortasse aliquid lucis adferunt Hesychius χαλκιδίζειν... ἐπὶ τῶν παιδεραστιούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες et Suidas χαλκιδῖτις· ἡ πόρνη ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομίσματος, quae recte ad comicorum dictionem rettulit Bernhardys. cf. Eustath. 1329, 37. 1921, 62 Plutarch. Proverb. 1, 84 χαλκιδίζειν· ἐπὶ τῶν γλισχρονομένων (hactenus etiam Suidas). οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῶδοντο.

6

- ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἡράσθην μετὰ
Φιλοξένου τῆς Πτερνοκοπίδος νέος ἔτ' ὢν,
πληγὰς ὑπέμενον κονδύλων καὶ τρυβλίων
ὁστῶν τε τὸ μέγεθος τοσαύτας ὥστε με
5 ἐνίοτε τοῦλάχιστον ὀκτὼ τραύματα
ἔχειν· ἐλυσιτέλει γάρ· ἦττων εἰμὶ γὰρ
τῆς ἡδονῆς. ἔπειτα καὶ τρόπον τινὰ
τὸ πρᾶγμα μοι λυσιτελὲς εἶναι νενόμικα.
οἷον φίλερίς τίς ἐστι καὶ μάχεται τί μοι·
10 μετεβαλόμεν πρὸς τοῦτον, ὅσα τ' εἰρηκὲ με
κακῶς ὁμολογῶν εὐθέως οὐ βλέπτομαι.
πονηρὸς ὢν τε χρηστὸς εἶναι φησί τις·
ἐγκωμιάζων τοῦτον ἀπέλαβον χάριν.
γλαύκου βεβρωκῶς τέμαχος ἐφθὸν τήμερον
15 αὔριον ἔωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι.
τοιοῦτος ὁ τρόπος ἐστὶν ἢ φύσις τέ μου.

Athenaeus 6, 239 f Ἀξιόνικος δ' ἐν Χαλκιδικῷ (χαλκιδικῷ A) φησιν κτλ. et 241 e ἣν δὲ καὶ Φιλόξενος τῶν παρασέλτων, ὡς Ἀξιόνικος εἶπεν ἐν τῷ Χαλκιδικῷ. 1. ἡράσθην] an ἡψάμην? 3. ὑπέμενον Grotius Excerpt. 821] ὑπομενων A. κονδύλων Schweigh.] κονδυλίων A. fortasse σπονδύλων, quod σπονδύλων scribebatur. nam πληγαὶ κονδύλων vix potest dici, cum praesertim sequatur τρυβλίων et ὀστῶν. 4. ὥστε γε? nam ὥστε με soloeecum est. deinde aut 6 ἐλυσιτέλει aut 8 λυσιτελές corruptum videtur. 7. ἔπειτα χᾶτερον τρόπον Mein. ed. min. κᾶλλον τινὰ τρόπον idem Anal. Ath. 104. 12. πονηρὸς ὢν τ' εἰ Mein. in Anal. praetulerim πονηρὸς ὢν τις χρηστὸς εἶναι φησ' ὅμως.

Philoxenus Eryxidis f. ex Anaxagorae disciplina profectus erat teste Aeschine Athen. 5, 220 b (Mein. I 417. 8), eius familiae, quam etiam Aristophanes intriserat Nub. 686. Ran. 934 et Eupolis 235. Πτερονοκίς, i. e. pernarum perniciēs. cf. Menand. 269 Mein. — cum v. 9 Buechelerus Coni. lat. 19 contulit comici incerti (O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 116) fr. 19 ea est seditiosa, ea cum viro bellum gerit.

7

τρύβλια, χύτρα, λοπάδιον, ὄξις, χοῦς, ἀμῖς,
λεκάνη, θυῖα, κάνθαρος, σείσων, λύχνος.

B. ὑπηρεσία σοι παντελής, γραῦ, κεραμίων.

Pollux 10, 122 κεραμῶν σκευῶν ὀνόματα ἐν Ἀξιόνικου Χαλκιδικῷ κτλ. 2. σείσων, Alexid. 134. 3. B. add. Kuhnius.

8

ζωμὸν ποιῶ

θερμὸν ἰχθὺν ἐπαναπλάττων, ἡμίβρωτα λείψανα
συντιθείς, οἶνω διαίνων, ἔντερ' ἄλλ καὶ σιλφίῳ
σφενδονῶν, ἀλλᾶντα τέμνω, παραφέρω χορδῆς τόμον,
5 ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων, ὥστε πάντας ὁμολογεῖν
τῶν γάμων κρείττω γεγονέναι τὴν ἑωλον ἡμέραν.

Athenaeus 3, 95 c Ἀξιόνικος ἐν Χαλκίδι φησί κτλ. 1. ζωμὸν ποιῶ Casaub.] ζωμοποιῶ A. 3. οἶνω διαίνων Emperius] οἰονται ανω A. ἔντερ' ἄλλ καὶ Seidler.] ἐτεράλικα A. 5. πιέζων Dindf.] πιέζω. sed etiam τέμνων et παραφέρων cum Emperio et v. 1 ποιῶν scribendum est. dixerat enim coquus gloriabundus 'ex vilissimis ac paene corruptis delicatissimos cibos facio, ζωμὸν ποιῶν κτλ.'

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

9

εἰ Μελέαγρος μὲν συγγενεῖς αὐτοῦ δύο
διὰ δέρι' ὑεικὸν μαχομένους ἀπέκτονεν.

Etymol. Milleri (Mélanges 291) ὡς *παριξιονίκῳ* κτλ. Etym. 775, 30 et Philem. gramm. 172 *ὑεικὸν* (*ὑικὸν*) *δέρμα οὐχ εὔρηται ἐν χορήσει εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ*, omisiss tamen versibus. Cramer Anecd. Ox. II 270, 15 *εἴρηται δὲ καὶ ὑεικὸν δέρμα*. — 1. *αὐτοῦ*. K.] *αὐτοῦ*. 2. *δέρμ' Miller.*] *δέρμα*. 3. *ὑεικὸν* Cramer. Anecd. *ὑικὸν*. *ἀπέκτονεν* K.] *κάκτανε*. *κατέκτανε* Miller. at *κατακτείν* ignotum comicis. cf. Antiphan. 191, 10.

10

*ὅταν δανεῖξῃ τις πονηροῦ χρήματα
ἀνὴρ δικαίως τὸν τόκον λύπας ἔχει.*

Stobaeus Floril. 2, 2 *Ἀξινίκου* A. 2. *δικαίως*] *δικαίως αὐτῶν* vel *αὐτὸν*. *αὐτῶν δ. τὸν τόκον λ. ἔχει* A. Nauck. Philol. VI 419 cod. Marcianus *δικαίως ἀντὶ*. itaque scribendum *χρήματα* | *δίκαιος ἀντὶ τῶν τόκων λύπας ἔχει*.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 418.

ΜΟΣΧΙΩΝ

Ab aliis quoque comicis saepe inrisus. cf. Alexid. 236.

1

Athenaeus 13, 586a *μνημονεύει δ' αὐτῆς (Σινώπης) ... καὶ Καλλικράτης ἐν Μοσχίωνι*.

ΕΠΙΓΕΝΗΣ

Mein. I 354. 5.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Fragmentum in Antiphanis fabula cognomine exscriptum.

ΒΑΚΧΙΣ

Βάκχαι an *Βακχεία* an *Βακχίας* titulus fuerit dubitat Meinekius I 355. III 537. mihi *Βακχίς* veri simillimum videtur. fuit meretrix quam commemorat Athenaeus 13, 595a. nam antiquiorem illam, de qua cf. Ath. 13, 594b (Archiloch. fr. 18), non puto significari, quamquam quae ibi narrantur optime comoediae conveniunt. cf. Plauti *Bacchides*.

1

εἴτ' ἔρχεται
 χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἄδρὸς
 πῖνακίσκος.

Athenaeus 3, 75 c χελιδονείων δὲ σύκων μνημονεύει Ἐπιγένης ἐν Βακχίδι (βραγχίῳ A) κτλ. Plin. N. h. 15, 71 *novissima sub hieme maturatur chelidonia* (ficus).

2

ἀλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆνα σιτευτὸν λαβὼν
 ἔτρεφέ με —

Athenaeus 9, 384 a Ἐπιγένης ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Βάκχαις φησὶν κτλ. σιτευτὸν λαβὼν | ἔτρεφέ με Dindf.] ἔτρεφέν μοι λαβὼν σιτευτὸν A. χῆν' ἐμὲ | ἔτρεφε λαβὼν σιτευτὸν Porson. *omissa est ἀπόδοσις*: 'si quis me ut anserem alebat', ea non mea culpa est.

3

τὸ σκύφος ἔχαιρον δεχόμενος.

Athenaeus 11, 498 e Ἐπιγένης ἐν Βακχίᾳ κτλ.

ΗΡΩΙΝΗ

I. e. Ἡρώνη. Cf. Arist. Nub. 315.

4

ἀλλ' οὐδὲ κεραμεύουσι νῦν τοὺς κανθάρους,
 ὦ τάλαν, ἐκείνους τοὺς ἄδρους, ταπεινὰ δὲ
 καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὥσπερ εἰ . . .
 αὐτὰ τὰ ποτήρι', οὐ τὸν οἶνον πιόμενοι.

Athenaeus 11, 474 a Ἐπιγένης Ἡρώνη κτλ. 3. κανθαρίδι' add. Mein., quod ea mensura praesertim (i) nusquam exstat. ὥσπερ εἰ P] ὡς περὶ A. ὥσπερ εἰ τὰ ποτήρια | αὐτ', οὐ τὸν οἶνον πιόμενοι Pors. 4. πιομένοις Mein. Anal. Ath. 218. *mibi πάντες suspectum est*: quapropter scribo καὶ γλαφυρὰ πετάχνη', ὥσπερ εἰ τὰ ποτήρια | αὐτ', οὐ τὸν οἶνον πιομένοις. de πίομαι cf. Plat. com. 603. et de πετάχνοις Athen. 11, 496 a. Aristoph. fr. 288. Alexid. 59. de sententia Pherecr. 143.

5

τὴν Θηρίκλειον δεῦρο καὶ τὰ Ῥοδιακὰ
 κόμισον λαβὼν τοὺς παῖδας. εἰσοίσεις μόνος
 ψυκτῆρα, κύαθον, κυμβία, ὄνυα τέτταρα,
 ἡδυνποτίδας τρεῖς, ἡθμὸν ἀργυροῦν.

Athenaeus 11, 502e Ἐπιγένης ἐν Ἡρώλῃ καταλέγων πολλὰ ποτήρια καὶ τοῦ ψυγέως οὕτως μνημονεύει· τὴν Θηρίλειον — κυμβία. idem 11, 469c μνημονεύει δ' αὐτῶν (ἡδυποτίδων) καὶ Ἐπιγένης ἐν Ἡρώλῃ διὰ τούτων· ψυκτῆρα — ἀργυροῦν. in unum fragmentum coniunxit Meinek. — 2. εἰσοίσεις] εἴτ' οὔσεις Mein. 3. ψυκτῆρια A 469. idem κυμβία, ὅντα, ἡθμόν. Athen. 11, 497e Δωρόθεος ὁ Σιδωνίος φησι· τὰ ὅντα κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατεταγμένα δέ, ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτιῶς κάτωθεν πίνουσιν. et 11, 461b (magna pocula sero in Graeciam invecta narrans) πλὴν τῶν ἐπὶ τοῖς ἡρωικοῖς. τὸ γὰρ ὅντων ὀνομαζόμενον μόνοις τοῖς ἡρώσιν ἀπεδίδοσαν. ignorant vocem quod sciam tragici, comicorum primus Epigenes usurpat. cf. Dionys. 5, 3. Diphil. 5. Epinic. 2, 1. 4. Damox. 1. Demosth. 21, 158.

ΑΥΤΡΟΥΜΕΝΟΣ

Koehler. I. A. 975 V 2 [Ἐπ]ιγέ[ν]ης Αὐτρουμένω.

MNHMATION

Pixodarus, Hecatomni filius· natu minimus, Ada sorore expulsa rex Cariae factus est Ol. 109, 4. Diodor. 16, 74, regnavit usque ad Ol. 111, 1. itaque fabulam Epigenes scripsit ante Ol. 109, 4. cf. etiam Mein. I 354. 5.

6

κρατῆρες, κάδοι,
ὀλκεῖα, κρουνεῖ. B. ἔστι γὰρ κρουνεῖα; A. ναί.
λουτήρι. ἀλλὰ τί καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν;
ὅψει γὰρ αὐτός. B. βασιλέως υἱὸν λέγεις
5 Καρῶν ἀφ᾽ ἔχθαι; A. δηλαδὴ, Πιξώδαρον.

Athenaeus 11, 472 ef Ἐπιγένης ἐν Μνηματίῳ φησὶν κτλ. et 480a κρουνεῖα. Ἐπιγένης Μνηματίῳ· κρατῆρες — ναί. 486b λουτήριον. Ἐπιγένης Μνηματίῳ ἐν τῷ τῶν ποτηρίων καταλόγῳ φησί· κρατῆρες — αὐτός. 2. κρουνεῖ] κρουνεῖα A 472 et 480. γὰρ κρουνεῖα, ναί A 480] δὲ κρουνιαναι A 472. 486 v. 2 nihil nisi ολκεῖα κρουνιαναι A. 3. λουτήρι' deest 472 in A. λουτήρια 486. καθ' ἕκαστον A 472] καθ' ἕκαστα A 486. 5. Καρῶν add. Bergk. Mus. Rhen. XXXVIII 329 n. 1. δηλαδὴ πιξώδαρον A. — cum nomine Πιξώδαρος cf. Ἀμισώδαρος Hom. Il. 16, 328. Πιξόδαρος ὁ Καρίας σατράπης Plutarch. Alex. 10. recte Πιξώδαρος Strab. 14, 656.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis Ποντικόν adnotantur.

7

τοὺς τρεῖς μόνους
σκάληκας ἔτι τούτους μ' ἕασον καταγαγεῖν.

Pollux 7, 29 κατάγειν, κάταγμα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. τῶν δὲ νέων τις κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη κτλ. 1. τοὺς add. K. 2. μ'] δέ μ' A. — cf. Pherecr. 46.

8

διαπίνειν

προπίνειν. Περιγένης. Hesychius. Ἐπιγένης Ruhnken. cf. Mein. V 93. Schol. Apoll. Rhod. 3, 1378. Lobeck. Aglaoph. 341.

Non ad comicum, sed ad grammaticum Epigenem pertinent quae Athenaeus tradit 11, 468c, ubi ἐπιμένης A.

Δ Ρ Ο Μ Ω Ν

Meinek. I 418.

ΨΑΛΤΡΙΑ

1

ὑπερησχυνόμην

μέλλων ἀσύμβολος πάλιν δειπνεῖν· πάνυ

αἰσχροὺν γάρ. B. ἀμέλει· τὸν Τιθύμαλλον γοῦν ἀεὶ

ἐρυθρότερον κόκκου περιπατοῦντ' ἔσθ' ὄρα·

5 οὕτως ἐρυθρίᾳ συμβολὰς οὐ κατατιθεῖς.

Athenaeus 6, 240 d Δρόμων ἐν Ψαλτρίᾳ κτλ. 1. ὑπερησχυνόμην A. 3. γάρ add. Schweigh. γοῦν — ὄρα·] γ' οὐκ — ὄρα·; K. 5. ἐρυθρίᾳ A. versum 5 exterminat Herwerd. Obs. crit. 80. immo si deesset desideraretur.

2

ἐπεὶ δὲ θᾶπτον ἤμεν ἡριστηκότες,

(ὁ παῖς) περιεῖλε τὰς τραπέζας, νίμματα

ἐπέχει τις, ἀπενιζόμεθα, τοὺς στεφάνους πάλιν

τοὺς ἱρίνους λαβόντες ἐστεφανούμεθα.

Athenaeus 9, 409 e Δρόμων ἐν Ψαλτρίᾳ κτλ. 1. ἤμεν ἡριστηκότες] ἡριστηκότες ἤμεν, non ἤμεν ἡρ. ἤμεν, A. 2. ὁ παῖς add. Porson. ἡ μὲν Schweigh. ἀφείλε Herwerd. Obs. crit. 80. νίμματα Dindf.] νίμματ' A. 4. τοὺς ἱρίνους Casaub.] δὲ στορίνους A. — 'coronantur autem denuo, ut secundis mensis se praeparent.' Mein.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ

Meinek. I 418. 9.

ΑΤΛΗΤΡΙΣ

1

ἐπὰν κυάθους πῖη τις, ὧ Κρίτων, δέκα,
 ἀεὶ παρ' ἑκάστον ἐνδεδεχῶς τὸ ποτήριον
 πίνει τὸ λοιπόν, τοὺς λογισμοὺς δ' ἐξεμεῖ.
 ταῦτα σκόπει πρὸς σαντόν.

Athenaeus 10, 431c Διόδωρος ὁ Σινωπεὺς ἐν Ἀνλητριδί κτλ.
 1. πῖη Naek. Choer. 174] πίνῃ A. 2. ἀεὶ Dobr.] εἰ A. εἴτα K.
 3. πίνει Dobr.] πίνειν A. πίνων τ. λογισμοὺς ἐξεμεῖ Herwerd. Nov.
 add. 35. τὸ λοιπόν] τε λοιπόν A. τὸν οἶνον Naber. Mnem. nov.
 VIII 266. δ' ἐξεμεῖ Dobr.] δέξαιμι A. si quis cyathos decem ex-
 hausit, deinde perpetuo ad singula quae porro bibit pocula quanto
 plus bibit vini, tanto plus sanae rationis evomit.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis Ἐπίκληρον adnotavimus.

2

βούλομαι δεῖξαι σαφῶς
 ὥς σεμνόν ἐστι τοῦτο καὶ νενομισμένον
 καὶ τῶν θεῶν εὖρημα, τὰς δ' ἄλλας τέχνας
 οὐδείς θεῶν κατέδειξεν, ἀλλ' ἄνδρες σοφοί.
 5 τὸ γὰρ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος,
 ὁ τῶν θεῶν μέγιστος ὁμολογουμένως.
 οὗτος γὰρ εἰς τὰς οἰκίας εἰσέρχεται
 οὐχὶ διακρίνας τὴν πενιχρὰν ἢ πλουσίαν,
 οὐδ' ἂν καλῶς ἐστρωμένην κλίνην ἰδῇ
 10 παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν πάνθ' ἃ δεῖ
 ἔχουσιν, ἤδη συγκατακλιθεὶς κοσμίως
 ἀριστίσας ἑαυτόν, ἐντραγῶν, πιών,
 ἀπέρχετ' οἰκαδ' οὐ καταβαλὼν συμβολάς.
 κάρῳ ποιεῖ νῦν τοῦτ'· ἐπὰν κλίνας ἰδῷ
 15 ἐστρωμένας καὶ τὰς τραπέζας εὐτρεπεῖς
 καὶ τὴν θύραν ἀνεωγμένην, εἰσέρχομαι
 ἐνθάδε σιωπῇ, καὶ ποιήσας εὐσταλῇ

- ἑμαυτόν, ὥστε μὴ ᾽νοχλεῖν τὸν συμπότην,
 πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πιών,
 20 ἀπέρχοι' οἴκαδ' ὥσπερ ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος.
 ὅτι δ' ἦν τὸ πρᾶγμ' ἔνδοξον ἀεὶ καὶ καλόν,
 ἐκεῖθεν ἂν γυνοίη τις ἔτι σαφέστερον.
 τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις
 ἐν ἅπασι τοῖς δῆμοις θυσίας ποιουμένη,
 25 εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ
 οὐ πάποτ' ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν
 εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν
 ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας ἐπιμελῶς
 ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δὴ ἀστῶν γεγονότας,
 30 ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.
 εἶθ' ὕστερον τὸν Ἡρακλέα μιμούμενοι
 τῶν εὐπόρων τινὲς παρασίτους ἐλόμενοι
 τρέφειν παρεκάλουν οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους
 ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους
 35 καὶ πάντ' ἐπαινεῖν· οἷς ἐπειδὰν προσερεύγῃ,
 ῥαφανίδας ἢ σαπρὸν σίλουρον καταφαγῶν,
 ἴα καὶ ῥόδα φασὶν αὐτὸν ἡριστηκέναι.
 ἐπὰν δ' ἀποπάρδῃ μετὰ τινος κατακαίμενος
 τούτων, προσάγων τὴν ῥίνα δεῖθ' αὐτῷ φράσαι,
 40 πόθεν τὸ θυμιάμα τοῦτο λαμβάνει.
 διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους
 τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρὸν ἔστι νῦν.

Athenaeus 6, 239 b Διόδωρος ὁ Σινωπεὺς ἐν Ἐπικλήρῳ περὶ
 τοῦ παρασιτεῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγλαφύρως τάδε φησὶν κτλ. v. 28 sq.
 Athenaeus 6, 235 d ἱστορεῖ Φιλόχορος... μνημονεύων τῶν καταλεγ-
 μένων τῷ Ἡρακλεῖ παρασίτων, καὶ Διόδωρος ὁ Σινωπεὺς κωμωδιο-
 ποιὸς ἐν Ἐπικλήρῳ. cf. quae adnotavimus ad titulum Aristophanis
 Daetalensium. — 2. τοῦτ' αἰεὶ G. A. Hirschig. Ann. crit. 16, conl.
 v. 21. 10. τὴν add. Casaub. cf. 14. 15. 11. συγκατακλιθεῖς
 Dobr. Adv. II 310] κατακλιθεῖς A. κατακλιθεῖς καὶ Schweigh. κατα-
 κλιθεῖς μάλα Mein. Anal. Ath. 104. κατακλινεῖς Herwerd. Obs. crit.
 81. 12. ἀριστίσας V] ἀριστήσας A. πιῶν Grot. Excerpt. 837]
 ἐμπιῶν A. 14. ποῶ νῦν τοῦτο A. 16. ἀνεωγμένην εἰσέροχμ' A.
 18. ᾽νοχλεῖν P] ἐνοχλεῖν A. 19. ἀν φαγῶν, | πιῶν ἀπέρχοι' ὥσπερ
 κτλ.? 21. πρᾶγμα A. καὶ om. idem. 24. δῆμοις Casaub.]
 δήμοισι A. deinde ποιουμένης A. 27. κατέλεγ' A. 29. δὴ
 ἀστῶν Cobet. Orat. 61 et N. l. 121] δυναστῶν A. 30. οὐσίας
 marg. Q Villebr.] θυσίας A. 32. τινὰς Casaub.] τινὰς A. 35.

ἐπειδὴν προσερεύγη K.] ἐπειδὴ προσερεύγοι A. ἐπεὶ μὲν Mein. Anal. Ath. 104. ἐπεὶ τις Herwerd. Obs. crit. 81, perperam: nam solius patroni fert tales iniurias parasitus. 36. ἢ Dindf.] καὶ A. 37. ῥόδα A. φασὶν K.] ἔφασαν A. 38. ἐπὶ K.] ἐπειδ' ἂν A. ἀποπάρδῃ A. 39. τούτων Dobr.] τούτῳ A. δεῖθ' αὐτῷ K.] δεῖται αὐτῷ A. 42. νῦν] νυνὶ A.

de *parasitis* illis *antiquioribus* cf. Polemonis aliorumque apud Athenaeum 234 d — 235 d testimonia. 26. non casui dicit neque sorti urbem commisisse, qui parasiti faciendi viderentur, sed accurate unumquemque elegisse. 38. si patronus *cum aliquo horum* qui nunc sunt parasitorum *accumbens pepedit*, parasitus *ab eo petit ut dicat* cet. — ita ut fecimus poetae verba refingenda esse manifesto docet codicis A v. 38. 9 testimonium.

ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Utramque fabulam Diotimo archonte, i. e. Ol. 106, 3 in scaenam commisit histrione usus Aristomacho. C. I. I 354. Meinek. I 419. Koehler. I. A. n. 972.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΤΑΙ

A Suida solo commemorata ex Athenaei libro 12, ubi hodie nullum eius vestigium. scripsit eo nomine fabulam Bato, Πανήγυριν Philemo. Meinek. I 419.

ΛΑΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

3

ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαντῶ τουτονὶ
τίθεμαι δοκιμάζων, ὥσπερ εἴρηται ποιεῖν·
κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
γυναῖκα' ἄπροικον ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων,
5 τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

Stobaeus Floril. 72, 1 Διοδώρου A. 1. τουτονὶ Gesn. marg.] τοῦτον. 4. κακῶς] κακὴν Grotius. at supplendum (κακῶς) τεθραμμένην. 5. καὶ ταῦτα] μετὰ ταῦτα Mein. in Stob. cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 704. — 2. εἴρηται, in eis scil. quae perierunt.

ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ

Meinek. I 419. 20.

ΑΚΟΝΤΙΖΟΜΕΝΟΣ

Ἀκοντιζομένη est Antiphanis, *Acontizomenos* Cn. Naevii. Mein. I 420. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 5.

1

ὥστ' ἐνίοτ' ἄν τούτοισι ποιῶν ματτύην
σπεύδων ἅμ' εἰσήνεγκα διαμαρτῶν μίαν
ἄκων περιφορὰν τῶν νεκρῶν ὡς τὸν νεκρόν.

Athenaeus 14, 664 d Διονύσιος ἐν Ἀκοντιζομένῳ· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων κτλ. 1. τούτοισι VL] τούτου τοῖσι A. Xenoph. Cyr. 2, 2, 4 περιέφερε τὸ τρίτον, ὅπερ δὴ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς. sunt singula fercula singulis convivis oblata, quamquam densa caligine haec premuntur, tamen veri simile est coquum gloriari se mat-tya aliquando adparata damnum uno ferculo admissum sarsisse. cf. Philem. 79, 25.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΣ

Titulus quid significet ambiguum est.

2

- σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμία, νῆ τοὺς θεοὺς,
ταυτὶ προείπας· τὸν μάγειρον εἰδέναι
πολὺν δεῖ γὰρ αἰεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν
τὸ δεῖπνον ἢ τὸ δεῖπνον ἐγχειρεῖν ποιεῖν·
5 ἄν μὲν γὰρ ἐν τις τοῦτ' ἐπιβλέψῃ μόνον
τοῦτον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα
τρόπον παραθεῖναι δ' ἢ πότ' ἢ πῶς σκευάσαι
δεῖ, μὴ προῖδηται τοῦτο μηδὲ φροντίσῃ,
οὐκέτι μάγειρος, ὁψοποιὸς δ' ἐστί που·
10 οὐ ταῦτό δ' ἐστὶ τοῦτο· πολὺ διήλλαχεν·
. . στρατηγὸς πᾶς καλεῖθ' ὅς ἂν λάβῃ
δύναμιν, ὁ μέντοι δυνάμενος κἂν πράγμασιν
ἀναστραφῆναι καὶ διαβλέψαι τί που
στρατηγὸς ἐστίν, ἡγεμὼν δὲ θάτερον,
15 οὕτως ἐφ' ἡμῖν σκευάσαι μὲν ἢ τεμεῖν
ἡδύσμαθ' ἐψῆσαί τε καὶ φνσᾶν τὸ πῦρ

- ὁ τυχῶν δύναιτ' ἄν, [ὀψοποιὸς δ' οὖν μόνον
 ἔστιν ὁ τοιοῦτος,] ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι
 συνιδεῖν τόπον, ὦραν, τὸν καλοῦντα, τὸν πάλιν
 20 δειπνοῦντα, πότε δεῖ καὶ τίν' ἰχθὺν ἀγοράσαι
 πάντα μὲν λήψει σχεδὸν
 αἰεὶ γάρ, οὐκ αἰεὶ δὲ τὴν τούτων χάριν
 ἔχεις ὁμοίαν, οὐδ' ἔσθην τὴν ἡδονήν.
 Ἀρχέστρατος γέγραφέ τε καὶ δοξάζεται
 25 παρὰ τισιν οὕτως ὥς λέγων τι χρήσιμον,
 τὰ πολλὰ δ' ἡγνόηκε κοῦδὲ ἐν λέγει.
 μὴ πάντ' ἄκουε μηδὲ πάντα μάνθανε
 τῶν βυβλίων ὅς' ἐστὶ καταγεγραμμένα·
 κενὰ μᾶλλον ἢ ὅτ' ἦν οὐδέπω γεγραμμένα
 30 οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν περὶ μαγειρικῆς· ἐπεὶ
 εἰπ' ἀρτίως
 ὄρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν, οὐδ' ὁ καιρὸς,
 αὐτῇ δ' ἑαυτῆς ἐστὶ δεσπότης· ἐὰν δ'
 εὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τύχης
 35 καιρὸν δ' ἀπολέσῃς, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.
 ΣΙΜ. ἄνθρωπε, μέγας εἶ. Α. τουτοῦ δ' ὄν ἀρτίως
 ἔφης ἔχοντα πεῖραν ἥκειν πολυτελῶν
 πολλῶν τε δειπνῶν ἐπιλαθέσθαι, Σιμία,
 πάντων ποιήσω, θροῖον ἄν δείξω μόνον
 40 παραθῶ τε δειπνῶν ὄξον αὐρας Ἀττικῆς.
 ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι
 φορητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίας
 τῇμῃ ποιήσω νυστάσαι παροψίδι.

Athenaeus 9, 404e καὶ ὁ παρὰ Διονυσίῳ (διονύσιον Α) δὲ ἐν
 Θεσμοφόρῳ μάγειρος. . . τί φησιν; κτλ. 1. κεχάρισαι Σι(μ)μία Por-
 son.] καὶ χάρις αἰεὶ μία Α. 3. αἰεὶ Α. 5. ἄν Casaub.] ἐὰν Α.
 6. scribendum τίνα (quae) | τίσιν παραθ. et πότ' ἢ ποῦ σκευάσαι,
qui cibi et quibus adponendi ac quando et ubi parandi sint. 7. δ'
 ἢ πότ' Mein.] δέ ποτε Α. 8. δεῖ add. Mein. προῖδηται Dobr.]
 προῖδητε Α. 9. ἐστὶ που Mein.] ἐστίν Α. ἐστίν· οὐ ταῦτόν γάρ ἐστι
 Dobr. 11. διήλλαχεν, πολὺ. Mein. καὶ γὰρ Casaub. melius vide-
 tur ὥς γὰρ στρατ. — ἡγεμῶν δὲ θάτερον, οὕτως (15) κτλ. 15.
 ἐφ'] ἐν Κ. ἐφ' ἡμῖν· σκευάσαι κτλ. Mein. An. Ath. 176. 16.
 ἡδύσματα Α. 17. οὖν L] οὐ Α. mihi verba ὀψοποιὸς — τοιοῦ-
 τος eicienda videntur, utpote perperam repetita ex v. 9. 21. οὐ
 τοῦ τυχόντος supplet Dobr. mihi ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι, συνιδεῖν

— ἀγοράσαι μόνος πέφυκεν scribendum videtur. 22. αἰεὶ bis A. χάριν Iacobs. Add. Ath. 213] ἀρχὴν A. ἀκμήν Iacobs. ap. Schweigh. 23. ἔχεις Iacobs.] ἔχει θ' A. ἔξεις Mein. An. Ath. 176. 24. γέγραφέ B] γέγραφέν A. τε] τι Mein. in Ath. 28. τῶν βιβλίων Emperius] βιαίων A. ὅς' ἐστὶ καταγεγραμμένα K.] ἐσθ' ἔνεκα τὰ γεγραμμένα A. de v. 29 quem solus addit A despero, nisi quod cum eis quae sequuntur coniungendum esse suspicor. κενὰ μᾶλλον ἐστὶν οὐδέπω γεγραμμένων Emperius. 32. οὐ ὁ καιρός A] οὐδὲ κύριον Mein. Menand. praef. xvi. οὐδ' ὁ κύριος Dindf. (οὐχ ὁ κύριος Schweigh.). ἥς ὁ καιρός, οὐκ | αὐτὴ δ' ἑαυτῆς κτλ. Herwerd. Anal. crit. 44. 33. δεσπότης A] δεσπότις P. 34. τύχης Mein.] τέχνης A. 35. καιρὸν δ' Casaub.] δὲ καιρὸν A. προσ- ἀπόλωλεν G. A. Hirschig. 36. μέγας Adam. ap. Villebr.] μέγας γὰρ A. δὲ A. 38. Σμία Mein.] σήμεια A. 40. τε add. VL. 41. δ' post ἀντλίας add. Fritzs. Com. gr. fr. 8. ἦκοντα Mein.] ἦκοντι A. γέμοντ' ἔτι Mein.] γεμῶντετι A. fortasse ἦκοντι κατα- γέμοντί τε (suspens. a παραθῶ) Mein. Anal. Ath. 176. 42. φορ- τηγικῶν Mein.] φορτηγικῶν A. κἀγωνίας Fritzs.] ἀγωνίαις. 43. τῇμῃ Fritzs.] εἰ μὴ A. νυστάσαι] ποππύσαι vel aliquid eius- modi. v. 43 ante 41 transponendum censebat Mein.

conloquitur erus cum coquo: dixerat ante de amicis quos exspectaret, imprimis de opulento aliquo transmarino lautissimarumque epularum perito (36 sq.).

2. προείπας, ut Philem. 42, 3 εἴπας. 3. πολὺ coniungendum cum πρότερον. 5. gravissimum coquo esse dicit scire quis sit invitatus et quem gustum habeant ei qui sint vocati. cf. 19. 36. 21. λήψει, *emere poteris*. 24. *Archestratus* Syracusanus vel Gelen- sis, cuius reliquias conlegit W. Ribbeck. Progr. Berol. 1877. 27. *noli ex libris discere omnia quae* (in illis) *perscripta sunt*. 28. de sententia cf. Sotad. 1, 34. 5. 30. negat de arte sua scribi posse, cum ne dicere quidem apte de ea facile sit: tam variam et mul- tiplicem esse. neque definiri posse, quae semper opportunitati paret. 42. φορτηγικούς cibos dicit quibus in πλοίῳ φορτηγικῷ (Xen. Hell. 5, 1, 21. Poll. 1, 83) vescuntur.

ΟΜΩΝΤΜΟΙ

3

ἄγε δὴ Δρόμων, νῦν εἴ τι κομψὸν ἢ σοφὸν
ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων,
φανερὸν ποιήσον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ.
νῦν τὴν ἀπόδειξιν τῆς τέχνης αἰτῶ σ' ἐγώ.
5 εἰς πολεμίαν ἄγω σε· θαρρῶν κατὰτρεχε·
ἀριθμῷ διδόασι τὰ κρέα καὶ τηροῦσί σε.
τακερὰ ποιήσας ταῦτα καὶ ξέσας σφόδρα,

- τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὥς λέγω σοι, σύγχεον.
 ἰχθὺς ἄδρὸς πάρεστι· τάντός ἐστι σά.
 10 καὶν τέμαχος ἐκκλίνης τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν,
 ἕως ἂν ἐνδον ᾤμεν· ὅταν ἔξω δ', ἐμόν.
 ἐξαιρέσεις καὶ τᾶλλα τὰκόλουθ' ὅσα
 οὔτ' ἀριθμὸν οὔτ' ἔλεγχον ἐφ' ἑαυτῶν ἔχει,
 περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει,
 15 εἰς αὖριον σὲ καμὲ ταῦτ' εὐφρανάτω.
 λαφυροπώλῃ παντάπασι μεταδίδου,
 τὴν πάροδον ἵν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνουστέραν.
 τί δεῖ λέγειν με πολλὰ πρὸς συνειδότα;
 ἐμός ἐῖ μαθητῆς, σὸς δ' ἐγὼ διδάσκαλος.
 20 μέμνησο τῶνδε καὶ βάδιζε δευρ' ἄμα.

Athenaeus 9, 381 bc πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως (εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἐξαίρεσις...) διακλύσας ἐπιμελῶς οἶνον πολλάκις ἐκρέμασα... τὴν δ' ἐξαίρεσιν Διονύσιος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ὀμωνύμοις τῷ δράματι οὕτως εἴρηκε ποιήσας τινὰ μάγειρον πρὸς τοὺς μαθητὰς διαλεγόμενον κτλ. 1. δριμύων A. 6. τηρουσσε A. 7. τακερὰ Casaub.] τὰ κρέα A. 10. ἐκκλίνης A. ἐκκλέψης Herwerd. Obs. crit. 81 'parum probabiliter' Mein. Anal. Ath. an ἐκκλύσης? ut Ath. διακλύσας. 11. ἔξω δ' Schweigh.] δ' ἔξω A. 13. οὔτ' ἀριθμὸν Dindf.] οὐδὲ ἀριθμὸν A. 15. εὐφρανάτω Grotius] εὐφρανα τῶι A. 18. τὰ πολλὰ A. Nauck. Philol. VI 420 conl. Babr. 95, 24. Wyttēnb. Iulian. in Const. p. 141 sq.

fallitur Athenaeus coquum cum discipulis conloqui narrans. immo ianitor (cf. v. 17) coquo furandi artem exponit. 5. κατὰτρεχε ut de incursione hostili. 6. ἀριθμῶ 'i. e. numeratas' carnes Mein. 8. ὥς λέγω σοι, ut et saepe antehac tibi dixi et nunc dico. iubetur coquus eri *numeros* confundere ita ut carnes particulas diutius coquendo dissolvat. 11. ἔξω, τῶν θυρῶν δηλονότι. 14. περικόμματα 'hic dicuntur particulae e singulis cibis decerptae et furto ablatæ.' Casaub. cf. Arist. Eq. 372. 16. Emperii et Herwerdeni coniecturae (Mein. V 93. Anal. crit. 44) parum habent probabilitatis. ser. ταῦτ' εὐφρανάτω λάφυρα (*praedae loco, als Kriegsbeute*)· κωλῆς παντάπασι μεταδίδου, sc. ἐμοί.

4

- Κηφισόδωρόν φασιν ἐπικαλούμενον
 πλάνον τιν' ἐν Ἀθήναις γενέσθαι, τὴν σχολὴν
 εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον.
 τοῦτον ἐντυχόντα πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν,
 5 ἢ συγκαθεῖναι τῇ 'πλὴ τῇ βακτηρίᾳ.

Athenaeus 14, 615ef Διονύσιος μὲν ὁ Σινωπεὺς ὁ τῆς κωμωδίας ποιητὴς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὀμώνυμοι (ὁμονύμῳ Α) μνημονεύει Κηφισοδώρου τοῦ πλάνου διὰ τούτων κτλ. Eustathius 1382, 40 ὁ πλάνος. τέχνην αὐτὸς ἔχων τινὰ καὶ τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεωμένους (!), ὅποιοι Κηφισόδωρος τις καὶ Πανταλέων. 1. φησιν Α. 5. τηπι Α. ἥσυχα καθεῖναι (intransitive) Iacobs. Add. Ath. 328. alia Dobraeus et Emperius. scr. τοῦτον ταχὺν ὄντα πρὸς τὸ σ. ἀνατρέχειν, ἥσυχα δὲ κατιέναι ᾗ τῇ β. scilicet aliter omnia atque ceteri homines Cephisodorus faciebat.

2. Lucian. Prometh. 4 τὴν ἐν μέσῳ ταύτην σχολὴν ἐς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι, quo exemplo concidit Herwerdeni (Obs. crit. 81) emendatio τῇ σχολῇ. εἰς τοῦτο τὸ μέρος in hunc vitae condicionem (Lebensbruf). 4. τὸ σιμόν est divus arcis. cf. Aristoph. fr. 74.

ΣΩΙΖΟΤΕΣ

Vel fortasse Σώτειρα. cf. fr. 6.

5

ὅσα δ' ἐστὶν εἶδη Θηρικλείων τῶν καλῶν,
γύναι, δικότυλοι, τρικότυλοι, δεῖνος μέγας
χωρῶν μετρητὴν, κυμβίον, σκύφοι, ῥυτά.
Β. ποτήρι' ἢ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν βλέπει.

Athenaeus 11, 467d Διονύσιος ὁ Σινωπεὺς ἐν Σωζούσῃ καταλέγων ὀνόματα ποτηρίων μνημονεύει καὶ τούτου (τοῦ δεινίου) λέγων οὕτως κτλ. 11, 497c Διονύσιος ὁ Σινωπεὺς ἐν Σωζούσῃ καταλέγων τινὰ ποτήρια καὶ τοῦ ῥυτοῦ ἐμνήσθη ὡς προεῖπον. 1. δὲ Α. 2. γύναι] κοτύλαι Mein. fortasse κύμβαι. Athen. 483a κύμβη· Φιλήμων ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς κύλικος εἶδος. 3. μετρήτην Α.

6

πρὸς τὸν τελευτήσανθ' ἕκαστος, καὶ σφόδρα
ζῶν ἐχθρὸς ἢ τις, γίνεται φίλος τότε.

Stobaeus Floril. 125, 8 Διονυσίου Σωτείρας Α. cf. Mein. I 429. 2. ζῶν Mein.] ὦν. ἢ] ἦν Β. — τότε, ὅταν ἀποθάνῃ (ὁ ἐχθρὸς). falso Dionysio tragico adsignavit Welckerus Trag. gr. III 1233.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

7—11

ἔπειτα δ' οὐδὲ τοῦτο γινώσκεις ὅτι
τοῖς οὐδὲν οὔσιν οὐδὲ εἰς ὅλως φθονεῖ;
.

ἀεὶ τὰ σεμνὰ πάντα κέκνηται φθόρον.

ἄπαν τὸ λίαν συνειτὸν ἐστ' ἐπίφθονον.

5 λιτὸς γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

εἰδὲν τινες νῦν οὕς τὸ βασκαίνειν τρέφει.

Stobaeus Floril. 38, 2 Διονυσίου Α et 6 Διονυσίου Α. Voss.

3. κέκνηται Α. 5. λιτὸς γενόμενος] αὐτὸς πενόμενος G. Α. Hirschig. Ann. crit. 17. dubium est ad tragicum haec an ad comicum pertineant: quamquam duo ultimi magis comoediae speciem referunt.

ΕΡΙΦΟΣ

Meinek. I 420. 1.

ΑΙΟΛΟΣ

1

λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων.
οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ᾧ πάτερ,
πεῖθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.

Athenaeus 4, 134c Ἐρίφω τῷ κωμικῷ ἐν Αἰόλῳ εἰρημένα τάδε κτλ. Eustathius 1770, 7 τὸ τοῦ κωμικοῦ Ἐρίφου, εἰπόντες (scr. εἰπόντος) ὅτι κτλ. 3. οὐκ ἐθέλοντας Eust. poeta anon. Ath. 10, 428a οἶνος ἄνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν, unde κούκ ἐθέλοντας Mein. in Ath.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ

Nescio an huc pertineant quae Servius narrat Verg. Aen. 1, 724: *Meliboea et Alexis amore se mutuo dilexerunt et iuramento se adstrinxerunt ut cum tempus nuptiarum venisset sibimet iungerentur. sed cum virginem parentes sui alii despondissent, . . Alexis . . spontaneum subiit exsilium. virgo autem ipso nuptiarum die semet de tecto praecipitavit. quae cum inlaesa decidisset, in fugam conversa pervenit ad litus ibique scapham adscendit, ex qua sponte funes soluti esse dicuntur: voluntate itaque deorum pervecta est ubi amator morabatur: quam cum ille . . suscepisset, . . templum constituit (Veneri Automatae). cf. E. Rohde, Griech. Rom. 41.*

2

[καὶ περὶ μὲν ὄψου γ' ἡλίθιον τὸ καὶ λέγειν
ὥσπερ πρὸς ἀπλήστους.] ἀλλὰ ταυτὶ λάμβανε,
παρθένε, τὰ μῆλα. *B.* καλὰ γε. *A.* καλὰ δῆτ', ὦ θεοί.
νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον

5 εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως.

B. παρ' Ἑσπερίδων, ὥμην γε. *A.* νῆ τὴν Ἀρτεμιν,
φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι. *B.* τρία
μόνον ἐστίν. *A.* ὀλίγον τὸ καλὸν ἐστὶ πανταχοῦ
καὶ τίμιον. *B.* τούτων μὲν ὀβολόν, εἰ πολὺ,

10 τίθημι. λογιόμαι γάρ. *A.* αὖται δὲ ῥόαι.

B. ὡς εὐγενεῖς. *A.* τὴν γὰρ Ἀφροδίτην ἐν Κύπρῳ
δένδρον φυτεῦσαι τοῦτό φασιν ἐν μόνον.

B. βέρβεια πολυτίμητε. κατὰ τρεῖς μόνας
καὶ τάσδ' ἐκόμισας; *A.* οὐ γὰρ εἶχον πλείονας.

Athenaeus 3, 84 b ὅτι δ' ὄντως ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἐκείνης
κατέβη εἰς τοὺς Ἑλληνας τὸ φυτὸν τοῦτο (τὰ κίτρια μῆλα) ἔστιν
εὐρεῖν λεγόμενον καὶ παρὰ τοῖς τῆς κωμωδίας ποιηταῖς, οἳ καὶ περὶ
μεγέθους αὐτῶν τι λέγοντες τῶν κιτρίων μνημονεύειν φαίνονται.
Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίδι (fr. 58). Ἐριφος δ' ἐν Μελιβοίᾳ αὐτὰ
ταῦτα τὰ λαμβεῖα προθεῖς ὡς ἴδια τὰ τοῦ Ἀντιφάνους ἐπιφέρει κτλ.
de v. 1—9 cf. Antiphan. 58. 10. ῥόαιγ' *A.* 13. βέρβειαι *A.*
ἔρμαια πολυτίμητα Seidler. κατὰ *A.* 14. τάσδε κομίσας
A. εἶχεν, scil. τὸ δένδρον, G. A. Hirschig. Ann. crit. 17. — βέρ-
βεια vel simile fortasse nomen Veneris fuit apud Cyprios. πολυ-
τίμητος enim epitheton est deorum. Arist. Nub. 293. 328. Av. 667.
Ran. 324.

3

ταῦτα γὰρ οἱ πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι
ὑπογάζτριον θύννακος, οὐδὲ κρανίον
λάβρακος, οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας,
ἄς οὐδὲ μάκαρας ὑπερορᾶν οἶμαι θεούς.

Athenaeus 7, 302 e Ἐριφος Μελιβοίᾳ κτλ. et om. auctoris
fabulaeque nomine Eustathius 1720, 59 οἱ πένητες κτλ. unde Dobr.
Ἐρ. M. ταῦτα γράφει· οἱ πένητες κτλ. 1. ταῦτα γὰρ] ταῦθ'
Casaub. ταῦτ' ἄρα πένητες H. Iacobi V 94. ταῦτα γὰρ | οἱ μὲν πέ-
νητες Mein. An. Ath. 134. ἀτὰρ οἱ π. K. 4. μάκαρας BC Eust.]
μακρανή *A.* — verbum finitum in eis sequobatur quae Athenaeus
omisit, nisi forte scribendum est ἔχουσιν.

4

ἐκπεπήδηκας πρὶν ἀγαθοῦ πρῶτα δαίμονος λαβεῖν,
πρὶν Διὸς σωτῆρος.

Athenaeus 15, 693 c Ἐριφος Μελιβοία κτλ. 1. ἐκπεπήδηκας Cobet. N. l. 121. 2] ἐκπεπήγ δέκας A. πρῶτα Dindf.] πρῶτον A. — exprobrat nescio quis alteri, quod e domo sua eruperit, priusquam cet. cf. Arist. Eq. 604. Eubul. 2. Menand. 387 Mein.

5

ἡματῶσθαι

Ἐριφος Μελιβοία. Bekker. Anecl. 98, 26 (ἡματ. cod.). cf. Arist. Pac. 1020. Ran. 476.

Cf. praeterea fr. 7.

ΠΕΛΤΑΣΤΗΣ

Cf. Meinek. I 420. 1. est etiam Ephippi Πελταστής, ubi cf. quae adnotantur.

6

τάδ' οὐ Κόρινθος οὐδὲ Λαῖς, ὧ Σύρε,
οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφαί,
ὧν οὐκ ἄμοιρος ἦδε χεῖρ ἐγίνετο.

Athenaeus 4, 137 d εὐτραπέζοι δ' εἰσὶν ὅντως οἱ Θετταλοί, καὶ καὶ Ἐριφός φησιν ἐν Πελταστῇ οὕτως κτλ. Eustathius 331, 14 δῆλον ἐκ τοῦ· τάδ' οὐ K. — οὐδ' εὐτρ. Θετταλῶν χεῖρ. 1. οὐδὲ Dindf.] οὕτε A. 2. τροφαί, ὧν] τροφῶν A. τρυφαί, ὧν Mein. Anal. Ath. 67. — cf. τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

7

ῥά. B. λευκά γε
καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστίν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ.
A. οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Αἴδαν τεκεῖν.

Athenaeus 2, 58 a χηνείων δ' ῥῶν Ἐριφος (μνημονεύει) κτλ. Eustathius 1686, 43 Ἐριφος, λόγιος δὲ ἦν καὶ αὐτὸς ἀνὴρ, χήνεια ληγεῖ ῥά λευκά τε καὶ μεγάλα τὴν Αἴδαν τεκεῖν. 1. λευκά om. Eust. ed. Lips. γε] τε Eust. personarum notas add. K. conl. fr. 2, 3. 7. ad Meliboeam propter similitudinem fr. 2 referebat Meinekius.

ΕΥΒΟΤΑΙΔΗΣ

Meinek. I 421.

ΚΩΜΑΣΤΑΙ

1

σοφιστιᾶς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέει
τῶν μισθοδώρων, οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ.

Athenaeus 10, 437 d τῇ ἑορτῇ τῶν Χοῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς, οἵπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλουν ἐπὶ ξενίᾳ τοὺς γνωρίμους, ὥς φησιν Εὐβουλίδης ὁ διαλεκτικὸς ἐν δράματι Κωμασταῖς οὕτως κτλ. 1. δέει Dindf.] δέημι A. οὐκ ἀδείπνω σὺν τρυφῇ Emper. Mein. V 94. σῦκα δειπνῶν ἐν τρ. Mein. in Ath. 'qui in aliorum luxurie vili cibo vesceris.' ἐντρυφᾶς Porson. σῦκα δειπνῶν ἐντρυφᾶς Dobr. quae omnia non sufficiunt. σοφιστιᾶς, i. e. sophistae condicionem adpetis.

ΗΝΙΟΧΟΣ

Meinek. I 421. 2.

ΓΟΡΓΟΝΕΣ

1

πιεῖν, πιεῖν τις ἔγχει πυριγενῇ
λαβὼν βραχύωτον κυκλοτερῇ παχύστομον
κώθωνα, παῖδα φάρυγος.

Athenaeus 11, 483 e Ἡνίοχος Γοργόσι κτλ. 1. ἔγχει Dobr. Add. Arist. p. 128] ἔγχειτω A. πυρ. λ. βρ. κυκλ. Dobr.] λ. πυρ. κυκλ. βρ. A. 3. φάρυγος Dobr.] φάρυγγος. πιεῖν, πιεῖν τις ἔγχειτω λαβὼν | μέγαν, πυρ. κυκλ. παχύστ. Hanov. Exerc. crit. 136. παῖδα φάρυγος, gulae ministrum (Toup. Emend. II 35) dici posset cothonem quis credat? rectius poeta scripserit κώθωνα, παγίδα φάρυγος, gulae irritamentum bibendi: quae comparatio sermoni eclogae tumidiori non male convenit.

ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΜΕΝΟΣ ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ ΘΩΡΤΚΙΟΝ (?)

Tituli a Suida solo commemorati. Meinek. I 421. 2.

ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ

Significatur fortasse Polyuctus Sphettius, Demosthenis in republica gerenda socius, propter luxuriam famosus. Meinek. I 422. cf. Anaxandr. 45.

2

ὁ βοῦς ὁ χαλκοῦς ἦν ἂν ἐφθός δεκάπαλαι,
ὁ δ' ἴσως γαλαθηνὸν τέθυκε τὸν χοῖρον λαβών.

Athenaeus 9, 396 d Ἡνίοχος Πολυνεύκῳ κτλ. 1. alterum ὁ add. Porson. ἂν ἐφθός Pors.] ἀνεφθός A. δεκάπαλαι Iacobs. Add. Ath. 207] δὲ καὶ παλαι A. cf. Arist. Eq. 1154. 2. τέθυκε A] τέτοκε VL. τὸν] νῶν?

de bove aeneo in arce Athenarum cf. Plat. com. 210. — morae inpatiens aliquis, fortasse Polyuctus ipse, coquum compellat diu cunctantem, qui porcellum ad cenam emptum nondum adparaverit.

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ

3

ὁρῶ δὲ θαῦμ' ἄπιστον, ἰχθύων γένη
περὶ τὴν ἄκραν παίζοντα, κωβίους, σπάρους,
ψήττας, ἐρυθίνους, κεστρέας, πέρκας, ὄνους,
θύννους, μελανούρους, σηπίας, αὐλωπίας,
5 τρίγλας, ἐλεδώνας, σκορπίους.

Athenaeus 6, 271a φησὶν Ἡνίοχος ἐν Πολυπράγμωνι. 1. δὲ Schweigh.] γὰρ A. 2. κωβίους A. 3. ἐρυθίνους A. 5. ἐλεδώνας A.

3. Hesych. ἐρυθῖνοι... εἶδος ἰχθύος. 'rubellio piscis vulgaris ἐρυθρῖνος dicebatur: sed v. Oppian. Halieut. 1, 97.' M. Schmidt. cf. Aristot. ind. ἐρυθρῖνος. Lobeck. Path. prol. 207. 8. latine erythinus dicitur. Plin. N. h. 9, 56. 166. 32, 101. 139. 148. 152. Ovid. Hal. 104.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

Servi nomen esse arbitratur Meinek. I 421. Epopis servus est in Avibus. servi nomine etiam Eubuli *Sphingocaron* inscripta est.

4

πρὸς ἑμαυτὸν ἐνθυμούμενος, νῆ τοὺς θεούς,
ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων. σὺ δὲ
Παύσωνι φῆς τὸ δεῖνα προσλελαληκέναι;
A. καὶ προᾶγμά γ' ἡρώτα με δυστράπελον πάνν
5 ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους.

B. λέγ' αὐτό· καὶ γὰρ οὐκ ἀγέλοιόν ἐστ' ἴσως.

*A. ἔτνος κυάμινον διότι τὴν μὲν γαστέρα
φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ οὖ. B. χάριεν οἷς γινώσκειται
τὸ πρᾶγμα τοῦ Παύσωνος. ὥς δ' αἰεί ποτε*

10 *περὶ τοὺς κυάμους ἔσθ' οὗτος ὁ σοφιστής [τέλος].*

Athenaeus 9, 408a ἔτνους δὲ κυάμινον μνημονεύει Ἡνίοχος ὁ κωμικὸς ἐν Τροχίλῳ λέγων οὕτως κτλ. 2. σὺ δὲ οὐδὲ A, quae manifesta est dittographia eius generis, de quo Kaibelius egit in Ind. Rost. 1883. 3. δεῖνα L] δειναὶ A. 4. πρᾶγμα γ' ἡρώτα Dindf.] πρᾶγμ' ἡρώτα A. ναί, πρᾶγμ' ἐπηρώτα Jacobs. Add. Ath. 217. ναί, πρᾶγμ' ἀνηρώτα Mein. 5. ἔχον τε Jacobs.] ἔχων δὲ A. διεξόδους Boisson.] δυσεξόδους A. 6. λέγε et ἐστισως A. ἀγέλαιον Nauck. Philol. VI 420. 8. χάριεν οἷς Boisson.] χαριενοῖς A. 10. τέλος A] ὅλος Dalecamp. πολὺς Jacobs. cum proximis Athenaei verbis coniunxit Dobr. Adv. II 324 (τέλος τοιούτων [οὖν] πολλῶν λεγομένων ὕδωρ ἐφέρετο).

1. ante hunc v. deest ἀνηλθον ἐκ τοῦ Πειραιῶς vel tale aliquid. 2. Horatianum illud (Epist. 1, 7, 23) *quid distent aera lupinis* contulit Mein. 3. 'Pauson philosophus ut videtur Pythagoreus.' Mein. I 422. 5. compositus est hic versus ex Soph. Ant. 225. OR. 67. cf. Soph. fr. 433 N. ἀνέμων διεξοδοί, Eur. Androm. 1086 ἡλίου διεξόδους. Antiphan. 176, 4. Alexid. 124, 9. 7. Philostr. Vit. sophist. 483 Boiss. Χαιρεφῶν... διὰ τί, ἔφη, ὧ Γοργία, οἱ κύαμοι τὴν γαστέρα φυσῶσι, τὸ δὲ πῦρ οὐ φυσῶσιν; similes sunt illi in Nubibus ioci. 8. Menand. 98 Mein. γέλοιον, ὅς κόρης ἐλευθέρως εἰς ἔρων ἦκων σιωπᾶς. 205 ὥς οἰκτρόν, ἢ τοιαῦτα δυστυχῶ. sed neque haec prorsus similia nec Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν. fortasse χάριεν, ὧ Διοσκόρω, τὸ πρ. κτλ. cf. Amphid. 9, 4.

ΦΙΑΕΤΑΙΡΟΣ

A solo Suida commemorata. Meinek. I 421.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

5

*ἐγὼ δ' ὄνομα τὸ μὲν καθ' ἐκάστην ἀντίκα
λέξω, συνάπασαι δ' εἰσὶ παντοδαπαὶ πόλεις,
αἱ νῦν ἀνοηταίνουσι πολὺν ἥδη χρόνον.*

τάχ' ἂν τις ὑποκρούσειεν ὅ τι ποτ' ἐνθάδε

5 *νῦν εἰσὶ κἀνέροιο· παρ' ἐμοῦ πεύσεται.*

τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλω

Ὀλυμπία,· τηνδὲ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ

σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νομίζετε.

- εἶεν. τί οὖν ἐνταῦθα δρωσιν αἱ πόλεις;
 10 ἔλευθέρι' ἀφίκοντο θύσουσαι ποτε,
 ὅτε τῶν φόρων ἐγένοντ' ἐλεύθεραι σχεδόν.
 κᾶπειτ' ἀπ' ἐκείνης τῆς θυσίας διέφθορεν
 αὐτὰς ξενίζουσ' ἡμέραν ἐξ ἡμέρας
 ἀβουλία κατέχουσα πολὺν ἤδη χρόνον.
 15 γυναικε δ' αὐτὰς δύο ταράττετόν τινα
 αἰὲρ συνοῦσαι· δημοκρατία θατέρω
 ὄνομ' ἐστί, τῇ δ' ἀριστοκρατία θατέρω,
 δι' ἧς πεπαρυνήκασιν ἤδη πολλάκις.

Stobaeus Floril. 43, 27 'Ηνιόχον Tr. Frob. deest ecloga in A. 1. ὀνόματα Grotius. 3. ἀνοηταίνουσι Salmas.] ἀνοηταίνουσαι. 5. scribendum utique νῦν εἰσὶ· χ' ἂν ἔροιτο, i. e. καὶ ἂν ἔροιτο, et quae forsitan libenter interroget, ex me comperiet. 6. γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν] πᾶν τόδ' ἐστὶν Voss. unde Mein. πᾶν τόδ' ἐστὶν ἐν κύκλῳ. 7. τηνδὶ δὲ Valck. Diatr. 276] τὴν δ' εἶδε. 8. θεωρικὴν] Πυθικὴν Voss. Gesner. marg. νομίζετε Grot.] νομίζεται. 10. ἐλευθέρια Gesner. marg.] ἐλευθερία. 13. αὐτὰς Grot.] αὐτήν. 15. δύο ταράττετον Mein.] δύο ἑταράττετον. an δύο ἑταραττέτην? 16. συνοῦσαι] συνοῦσα Mein. vel potius συνόντε et 18. δι' ᾧ scribendum, si Cobetum sequere V. l. 70.

fabulam inscriptam fuisse *Πόλεις* et eclogam ex prologo fabulae excerptam esse sententia est Meinekii. volebat is qui loquitur deinceps nomina singularum civitatum recensere. *olim* (ποτὲ v. 10), non nunc, dicit urbes convenisse ut libertati sacra facerent, inter bellum Peloponnesiacum et sociale (Mein.), 'quo consilio nunc convenierint, in sequentibus quae Stobaeus omisit poeta exposuerat'. mihi quidem nulla aptior occasio, qua rursus Olympiam convenire potuerint, videtur excogitari posse, quam belli Chremonidei finis, quo composito Ol. 128, 3 κοινὴ ὁμόνοια τοῖς Ἑλλήσιν ἐγένετο. cf. quae ad Alexid. 244 exponuntur. quamquam, si haec coniectura vera est, poetae vitam Menandri aetatem superasse necesse est. — 4. Bekker. Anecd. 68, 10 ὑποκρούειν τοὺς ῥήτορας· τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζειν. cf. Alexid. 32. Arist. Eccl. 596. 6. τὸ χωρίον πᾶν κύκλῳ vel ἐν κ. — utrumque enim recte dicitur — est orchestra, qua in hac fabula Olympia repraesentabatur, σκηνή est tentorium in proscenio erectum. 'hoc' inquit 'putate illic (Olympiae) esse tentorium legatorum a singulis urbibus ad ludos Olympicos missorum.'

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ

Meinek. I 422. 3. Schaefer. Demosth. I 401 sq.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ἀλεκτρούνα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβὼν
ἀωρὶ κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον
κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
ἕνα κατακόψας μάλα συχνοὺς ἐδείπνισεν
5 Χάρης Ἀθηναίων τόθ', ὡς γενναῖος ἦν.

Athenaeus 12, 532 e (Χάρης) ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ
θύσας τὰ ἐπινίκια τῆς γενομένης μάχης πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους.
ὧν ἡγεῖτο μὲν Ἀδαῖος, Ἀλεκτροῦν ἐπικαλούμενος, περὶ οὗ
καὶ Ἡρακλείδης ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητῆς μέμνηται οὕτως κτλ. τὰ
αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Δοῦρις. Zenobius 6, 34 Φιλίππου Ἀλεκτροῦν·
αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλξονομένων.
Ἀλεκτροῦν γὰρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγός, ὃν ἀπέκτεινεν..
Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. μέμνηται δ' αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικός καὶ
Ἀντιφάνης (303). Eustathius 1479, 37 Ἡρακλείδης ὁ κωμικός ὡς
περὶ ὄρνιθος λέγει ὅτι κτλ. cf. Apostol. 17, 85 et Damox. 1, 5. 1.
παραλαβὼν A] λαβὼν Eust. καταλαβὼν Mein. in Athen. 2. καὶ
πλανώμενον] κἀπτερωμένον Herwerd. Mnem. VI 71, tamquam sint
galli etiam non alati. significatur impressio bellica, qua agri late
vastabantur. 3. post hunc versum nonnulla excidisse statuit Mei-
nekus. 4. ἕνα κατακόψας] κᾶτα κόψας epit. et Eust. 5. Ἀθη-
ναίους epit. et Eust.

similis iocus est Arist. Nub. 1356. 3. εἶχεν οὐδέπω λόφον.
adulescentiam et inperitiam Adaei notat poeta. 5. ὡς γενναῖος
ἦν ad Adaeum refert Dobraeus Adv. II 355, Ἀλεκτροῦνα γενναῖον
interpretans μάχιμον (Kampfshahn). mihi Chares potius intelle-
gendus videtur et scribendum aut ὡς γενναῖος ὢν aut B. ὡς γεν-
ναῖος ἦν.

Practerea cf. fr. Heracliti et Chariclidis Ἀλύσεως. Mein. I 422.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Meinek. I 422. 3.

ΞΕΝΙΖΩΝ

Athenaeus 10, 414 d Ἡράκλειτος δ' ἐν τῷ Ξενίζοντι Ἑλένην
φησὶ τινα γυναῖκα πλείστα βεβρωκέναι. Ἡρακλείδης Mein. I 422.

ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣ

Meinek. I 423.

ΑΛΚΜΕΩΝ

Cf. Mein. I 423. III 567 et quae ad Amphidis *Alcmeonem* adnotavimus.

1

ὥς Πυθαγοριστὶ θύομεν τῷ Λοξίᾳ,
ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίουντες παντελῶς.

Diogenes Laert. 8, 37 *Μνησίμαχος Ἀλκμέωνι κτλ.* 1. *Πυθαγοριστὶ* Cobet.] *Πυθαγοριστῇ. Πυθαγορισταὶ* Menag. Ambros. *Pythagoreo more.* titulus fabulae in codicibus et editionibus mirum in modum variatur. *Ἀλκμαίωνι* cod. Arund.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ

Argumentum a Cratino, Antiphane, Ephippo tractatum.

2

εἰμὶ γὰρ Βοιωτίος,
ὀλίγα μὲν ἄλλων δίκαια ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίων.

Athenaeus 10, 417e *Μνησίμαχος Βουσίριδι κτλ.* sic A. ὀλίγα μὲν λαλῶν, ἀναγκαῖ' αὐτὰ Emperius ap. Mein. V 94. ὀλίγα μὲν λαλῶν δίκαια, ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίων Mein. Anal. Ath. 184. utrumque mire dictum est. fortasse ὀλίγα μὲν λαλεῖν δικαιοῶν φαῦλα, πολλὰ δ' ἐσθίων. cf. Soph. OR. 6. 575. 640. Trach. 1244. φαῦλα, i. e. *simplicia*, ut φαῦλα καὶ πρόχειρα. est tetr. troch. — loquitur Hercules.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

Cf. Usener. Mus. Rhen. XXVIII 406 et quae ad Antiphanis et Ephippi Ὀμοίους adnotavimus.

3

ἀλλ' ἀντιβολῶ σ' ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν,
μηδ' ἄγρια λίαν μηδ' ἐπηργυρωμένα,
μέτρια δέ γ' ὥς θείῳ σεαυτοῦ. B. πῶς ἔτι
μετριώτερόν, ᾧ δαίμόνι; A. ὅπως; σύντεμνε καὶ
5 ἐπεξαπάτα με. τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι κάλει
ἰχθύδι. ὄψον δ' ἂν λέγῃς ἕτερον, κάλει
ὀψάριον. ἥδιον γὰρ ἀπολοῦμαι πολὺ.

Athenaeus 8, 359c ὁ δὲ παρὰ Μνησιμάχῳ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ
 δράματι Δύσκολος φιλάργυρος ὢν σφόδρα πρὸς τὸν ἀσωτεν-
 όμενον νεανίσκον φησὶν κτλ. 1. πολλὰ Α. 3. δέ γ' ὡς Κ.]
 δὲ τῷ Α. 4. μετριώτερα Α. δαιμόνι'. — ὅπως; G. A. Hirschig.
 Ann. crit. 17] δαιμόνιε. πῶς Α. 6. ἰχθύδι' Dawes. Miscell. 14]
 ἰχθύδιον Α. δὲ ἐὰν Α.

patruus ab adolescente petit ut si multa poscat, tamen sibi
 faciliorem faciat sumptum magna deminutivis formis significando.

ΙΠΠΟΤΡΟΦΟΣ

4

- βαῖν' ἐκ θαλάμῳ κυπαρισσορόφων
 ἔξω, Μάνη· στείχ' εἰς ἀγορὰν
 πρὸς τοὺς Ἑρμαῖς,
 οὗ προσφοιτῶς οἱ φύλαρχοι,
 5 τοὺς τε μαθητὰς τοὺς ὠραίους,
 οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους
 μελετᾷ Φείδων καὶ καταβαίνειν.
 οἷσθ' οὓς φράζω;
 τούτοις τολύην ἄγγελλ' ὅτι
 10 ψυχρὸν τοὔψον, τὸ ποτὸν θερμόν,
 ξηρὸν φύραμ', ἄρτοι ξηροί·
 σπλάγχν' ὀπιᾶται, χναῦμ' ἥρπασται,
 κρέας ἐξ ἄλμης ἐξήρηται,
 • τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἡνύστρου,
 15 χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος
 διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον.
 κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἶνον·
 πρόποσις χωρεῖ· λέπεται κόρδαξ·
 ἀκολασταίνει νοῦς μειρακίων·
 20 πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω.
 μέμνησ' ἃ λέγω, πρόσσεχ' οἷς φράζω.
 χάσκεις οὗτος;
 βλέψον δευρί· πῶς αὐτὰ φράσεις;
 αὐτίκ' ἐρῶ σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς.
 25 ἤκειν ἤδη καὶ μὴ μέλλειν,
 τῷ τε μαγείρῳ μὴ λυμαίνεσθ',
 ὥς τῶν ὄψων ἐφθῶν ὄντων,
 ὀπιῶν ὄντων, ψυχρῶν ὄντων,
 καθ' ἕκαστα λέγων· βολβός, ἐλάα,

- 30 σκόροδον, κανλός, κολοκύντη, ἔντος,
 θροῖον, φυλλάς· θύννου τεμάχη,
 γλάνιδος, γαλεοῦ, δίνης, γόγγρου,
 φοξίνος ὅλος, κορακῖνος ὅλος,
 μεμβράς, σκόμβρος,
 35 θυννίς, κωβίος, ἡλακατῆνες,
 κυνὸς οὐραῖον τῶν καρχαριῶν,
 νάρκη, βάτραχος, πέρηκη, σαῦρος,
 τριχίας, φυκίς, βρίγκος, τρίγλη,
 κόκκυξ, τρυγών, σμύραινα, φάγρος,
 40 μύλλος, λεβίας, σπάρος, αἰολίας,
 θραῖττα, χελιδών, καρίς, τευθίς,
 ψήττα, θρακαινίς,
 πουλυπόδειον, σηπία, ὀρφώς,
 κάραβος, ἔσχαρος, ἀφύαι, βελόναι,
 45 κεστρεύς, σκορπίος, ἔγχελυς, ἄρκτος.
 κρέα τ' ἄλλα (τὸ πλῆθος ἀμύθητον)
 χηνός, χοίρου, βοός, ἀρνός, οἰός,
 κάπρου, αἰγός, ἀλεκτρούονος, νήττης,
 κίττης, πέριδικος, ἀλωπεκίου.
 50 καὶ μετὰ δεῖπνον θαυμαστὸν ὅς' ἔστ'
 ἀγαθῶν πλήθη.
 πᾶς δὲ κατ' οἴκους μάττει, πέττει,
 τίλλει, κόπτει, τέμνει, δεύει,
 χαίρει, παίζει, πηδᾷ, δειπνεῖ,
 55 πίνει, σκιρτᾷ, λορδοῖ, κεντεῖ [βινεῖ].
 σεμναὶ δ' αὐλῶν ἀγαναὶ φωναί,
 μολπὰ κλαγγὰ θράττει, [νεῖται] πνεῖται.
 κούραν κασίας
 ἀπὸ γᾶς ἀγίας ἀλίας Συρίας
 60 ὁσμὴ σεμνὴ μυκητῆρα δονεῖ
 λιβάνου, μάρου, σμύρνης, καλάμου,
 στύρακος, βάρου,
 λίνδου, κίνδου, κισθοῦ, μίνθου.
 τοιάδε δόμους ὁμίχλη κατέχει
 65 πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος.

Athenaeus 9, 402f Μνησίμαχος ἐν Ἱπποτροφῷ τοιαῦτα παρα-
 σκευάζει κτλ. γ. 17 Eustathius 1719,43 τὸ κρατὴρ δ' ἐξερροίβδητ'

οἴνου ἴσον. . . τῷ ἐξηντλήθη καὶ ἔξω πίθου ἐφάνη. v. 35 Athen. 7, 301 d ἡλακατῆνες. Μνησίμαχος Ἴπποτρόφῳ σκόμβρος. Θύννος κωβίος ἡλακατῆνες. v. 36 (τῶν κ.) — 39 (κόκκυξ) Athenaeus 7, 322 e Μνησίμαχος ἐν Ἴπποτρόφῳ κτλ. v. 40. 41 Athenaeus 7, 329 d μνημονεύει (τῆς θραύτης) Μνησίμαχος ἐν Ἴπποτρόφῳ ποιητῆς δ' ἐστὶν οὗτος τῆς μέσης κωμωδίας· λέγει δ' οὕτως κτλ. Eustathius 1524, 8 οἱ κωμικοὶ . . . ὅποῖος καὶ ὁ γράψας τὸ (52—55 βινεῖ). οἷς ἐπάγει ἐκεῖνος καὶ τὸ (57—63). v. 63 Eustathius 315, 18 ἵστέον δὲ ὅτι λίνδος . . . καὶ τι ἀρωματικὸν εἶδος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὁσμῇ λιβάνου σμύρνης καλάμου στύρακος λίνδου. et 1524, 12 λίνδος ἀνθηρόν τι εὐώδες ὁμώνυμον Λίνδῳ τῇ Ῥοδία πόλει. μίνθος δὲ οὐ πάντως κόπρος ἢ παρὰ τῇ κωμωδίᾳ παρ' ὑπόνοιαν, ἀλλ' ἢ λεγομένη διαλελυμένως μὲν καλὰ μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη. περὶ δὲ λίνδου ζηητέον.

1. κυπαρισσορόφων Casaub.] κυπαρισσοτρόφων Α. 2. μανη-
στειχ Α. 7. φίδων Α. 9. ἄγγελ' Α. 12. σπλάγχνα Α.
ᾧπτηται Casaub. χναῦμ' Mein.] χναυω Α. ἥρπασται] ἥρπται
Mein. 13. ἐξήρηται Α. 17. ἐξεροιβδητ' Α. 18. λέπεται Mein.]
λείπεται Α. 19. κολασταίνει Α. μειρακίων Schweigh.] μειράκιον
Α. 20. πάντως Iacobs. Add. Ath. 212. πάντ' ἐστ' ἔνδον Dobr.
21. μέμνησθ' Α. 22. οὗτος Casaub. cf. Cobet, N. l. 122] αὐτὸς
Α. αὕτως Iacobs. 23. δευρί· πῶς Dobr.] δεῦρ' εἴπως Α. αὐτα
Α. 24. αὐτίκ' αὐθις Mein. Anal. Ath. 174. 29. ἐλάα Dindf.]
ἐλαία Α. 33. φοξίνος Dalecamp.] φνξικινος Α. 35. θυννίς]
Θύννος Α 301. κωβίος Α 301. ἡλακατῆνες Α 301] ἡλακατινος
Α 403. 36. οὐραῖον Α 301 in Menandri fr. 289 Mein.] οὐραιον
Α 403. καρχάρων Α 322. 37. σαῦρος Α 403] σανρός Α 322.
38. συκίς Α 322. βριγκος Α 322] βρίγγος Α 403. 40. μύλος
in Ephipp. 12 Α 322. μυλλος Α 329. μυλλός Α 403. σπάρος Α
329] πάρος Α 322. σπάρος σκάρος Α 403. 41. θραττα Α. θρίττα
Ephipp. 12. 43. πολυπύδειον Mein.] πολυπόδιον Α. ὀρφός Α.
45. ἄρκτος Mein.] ἄρκτοι Α. 53. τέμνει om. Eust. δεύει Dindf.]
εὔει C cum Eust. ευει Α. 56. ἀγαναὶ Iacobs.] ἄγαν αἱ Α. βινεῖ
et 57 νεῖται seclusit Mein. 57. μολπᾶ κλαγγᾶ Α. θράττει om. C
cum Eust. 58. κούραν et 59 γᾶς Α. κούρα — ὁσμῇ σεμνῇ Mein.
Anal. Ath. 175. malim αὔρα κασίας δ' — ὁσμῇ σεμνῇ κτλ. 59.
ἀγίας] Ἀσίας Dalecamp. 61. μάρου Dalecamp.] μακροῦ Α. 62.
βάρου Dindf.] καὶ βαρου Α. om. C cum Eust. 63. λίνδου Α. κι-
σθοῦ L] μισθοῦ Α. 65. ἀναμέστους K.

erus servum non attentum et indiligentem repetita admoni-
tione castigans ad invitandos convivas mittit. 1. Athen. 5, 207 e
τοὺς τοίχους δ' εἶχε (navis Hieronis) καὶ τὴν ὁροφὴν κυπαρίττου.
3. de Hermis cf. Bursian. Geogr. gr. I 286. 7. Harpocrat. Ἐρμαῖ
. . . Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων γράφει ταντί·
'ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἐρμαῖ

καλούμενοι· διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κείσθαι καὶ ὑπὸ ιδιωτῶν καὶ ἀρχόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμβέβηκεν.' 7. μελετᾶν pro γυμνάζειν nusquam alibi inveniri adnotavit Mein. 'Phidon fuisse videtur unus ex phylarchis, quos praefuisse equitum exercitiis notum est ex Xenoph. Hipparch. 1, 8.' ἀναβαίνειν (Lys. 24, 5. 11. 12) sine ullo nequitiae indicio (quod moneo propter Iacobs. et Meinek.) nihil significat nisi equis insilire, ut καταβαίνειν desilire. cf. etiam ἀποβάτης. 12. Hesych. χναῦμα· βρωμα. χναύματα· βρώματα. καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα. Eur. Cycl. 357 ὅπτα κρε' ἀνθρακιάς ἀποχναύειν. Zenob. 5, 73 χναύματα λέγουσι τὰ ἀποθραύσματα τῶν ἰστίων καὶ πλακούντων. 16. διαλαιμοτομεῖται. Horat. Epist. 1, 12, 21 porrum et caepe trucidat (Mein.). 18. πρόποσις ea opinor significatione quam indicat Photius προπίνει· διὰ τοῦ οἴνου τιμᾷ. cf. propinare salutem Plaut. Stich. 3, 2, 15. propinatio Senec. Benef. 2, 21. λέπεται. Athen. 14, 663 d τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι ἐπ' ἀσελοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίαν ἡδονῆς (Mein.). cf. Alexid. 49. 'es erfrecht sich der Cancan.' 22. frustra etiam in χάσκεῖς obscaenitatem quaeras: apertone ore hias non attendens quid dicam? 25. Arist. Ran. 1508. 9 contulit Mein. 30. κολοκύντη. cf. Phryn. Epit. 437 et Lobeck., ac de his versibus et 40—44 Ephipp. 12, de 35 Menand. 289 Mein. 33. Photius φόξιμος (ser. φοξίνος)· ἰχθύς ἐνθὺς γενόμενος ἔχων κύημα· τίντει δ' ἐν ταῖς προλύναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. a capitis forma nomen videtur accepisse. Photius φοξός· ὄξυκέφαλος. cf. Ind. Aristot. et Lobeck. Pathol. prol. 207. 35. Hesych. ἡλακατῆνες· θαλασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις. Eustath. 1423, 12 ἡλακατῆνες... ἰχθύες... κωβιώδεις, ταριχενόμενοι ὡς φησι Πανσανίας. cf. Herodian. I 16, 7. II 923, 12. 36. κύων piscis est τῶν γαλεῶν καὶ γαλεοειδῶν. cf. Ind. Aristot. 419a. 40. cf. Aristoph. fr. 414 et ea quae ibi de ἄρκτω adnotavimus. 44. non praetermittendus dactylus cum anapaesto coniunctus. cf. Ephipp. 12, 8. de ἐσχάρῳ cf. Archipp. 24. Hesych. ἐσχάρος (sic cod.)· ἰχθύς. 47. οἶός. cf. Eubul. 84, 4 et quae adnotavimus ad Arist. Eq. 139. 53. δέυει. cf. Aristoph. fr. 271. 55. λορδοῖ. cf. Arist. Eccl. 10. fr. 140. 58. Melanippid. 1, 5 Bergk. ἐερόδακρυν λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε πατεῦσαι, τέρενα Σύρια σπέρματα. 59. consulto quattuor vocabula in ᾱς desinentia coacervavit. 61. Hesych. μάρον.. καὶ πόα. Lobeck. Pathol. prol. 310. elem. 21. falso μάρον Theophr. fr. 4, 33. 4. Plin. N. h. 12, 111 in Aegypto nascitur et maron, peius quam Lydium, maioribus foliis et variis. cf. 13, 12. 18. 62. βάρον. Hesych. ἀβαρύ· ὀλίγον Μακεδόνες βαρύ· τινὲς μὲν φασὶ θυμίαμα εὐώδες. Bekker. Anecd. 225, 16 βαρύ· θυμιαμάτιον εὐώδες (Mein.). Herodian. II 941, 11 τὸ βᾶρος ὁμοίως Ἀττικὸν ὑπάρχον. cf. I 190, 11. 529, 30. II 19, 3. Lob. Path. prol. 515. 63. κισθοῦ. Eupol. 14, 5. 64. ὀμύκλη ἀγαθῶν, ut σμήνος ἀοιδῆς Arist. Nub. 297.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΗΣ

5

Aelianus H. an. 13,4 οὐ ῥαδίως δὲ αὐτοῦ (τοῦ καλλιωνύμου) μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθύων πανθοιναίαις, ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιηταὶ θέμενοι σπουδὴν εἰς μνήμην ἔνθεσμον, Ἐπίχαρμος μὲν . . . Μνησίμαχος δὲ ἐν τῷ Ἰσθμιονίῳ. Athen. 7, 282 d confert Mein.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ

6

Schol. Aristoph. Av. 471 τῶν δὲ μύθων οἱ μὲν περὶ ἀλόγων ζώων εἰσὶν Αἰσώπαιοι, οἱ δὲ περὶ ἀνθρώπων Συβαριτικοί. εἰσὶ δὲ τινες οἱ τοὺς βραχεῖς καὶ συντόμους λέγουσι Συβαρίτιδας (Συβαριτικούς Mein.), καθάπερ Μνησίμαχος ἐν Φαρμακοπώλῃ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Macedoniae regem significari docent Meinek. I 423 et M. Haupt. Herm. VIII 11. cf. fr. 10:

7

ἄρ' οἶσθα,

οὐκ ἔστι σοι μαχητέον,

οἷ τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἡκονημένα,

ὄψον δὲ δᾶδας ἡμμένας καταπίνομεν;

5 ἐντεῦθεν εὐθὺς ἐπιφέρει τραγήματα

ἡμῖν ὁ παῖς μετὰ δεῖπνον ἀκίδας Κρητικάς,

ὥσπερ ἐρεβίνθους, δορατίων τε λείψανα

κατεαρότ', ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια καὶ

θώρακας ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας

10 καὶ τόξα, καταπέλταισι δ' ἐστεφανώμεθα.

Athenaeus 10,421 bc Μνησίμαχος δὲ ἐν Φιλίππῳ διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα κόρον ἐν τοῖς δεῖπνοις παράγει τι συμπόσιον πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελλόμενον καὶ . . . πολέμου ἐργαστήριον. λέγει δ' οὕτως κτλ. Eustathius 1085, 47 καλὸν δὲ . . . προσθεῖναι καὶ τὸ Φιλιππίδου (sic) τὸ τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἢ κονημένα (sic ed. Lips.). 1. οἶσθ' A. οἶσθα σύ Porson. 2. μαχητέον A] μάχη C. 3. ἡκονημένα Eust.] ἡκονημένοι A. 8. κατεαρότα A. 10. καταπέλταισι Pors.] καταπέλται A. καταπέλταις C. δὲ στεφανοῦμεθα?

militem exercitus Macedonici, fortasse Philippum ipsum gloriari conicit Meinekius. cf. Timocl. 12, 5.

8

τῶν Φαρσαλίων

ἤκει τις, ἵνα καὶ τὰς τραπέζας καταφάγῃ;

B. οὐδεις πάρεστιν. *A.* εὖ γε δρῶντες· ἄρά που
ὀπτήν κατεσθίουσι πόλιν Ἀχαικὴν;

Athenaeus 10, 418 b καὶ Φαρσάλιοι δὲ κωμωδοῦνται ὡς πολυ-
φάγοι. *Μνησίμαχος* γοῦν ἐν *Φιλίππῳ* φησί κτλ. 2. καὶ add. Grot.
Excerpt. 663. 3. αρα Α. 4. Ἀχαικὴν K.] Ἀχαικὴν. cf. quae
adnotavimus ad Arist. Nub. 821. Antiphan. 44, 6. — fortasse ex
eadem scaena excerptum ac fr. 7.

9

καὶ τὸ λεγόμενον
σπανιώτερον πάρεστιν ὀρνίθων γάλα,
καὶ φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς.

Athenaeus 9, 387 a *Μνησίμαχος* ἐν *Φιλίππῳ* (εἷς δὲ καὶ οὗτός
ἐστι τῶν τῆς μέσης κωμωδίας ποιητῶν) φησί κτλ. 2. σπανιώτατον
Mein. γάρ ἐστιν ἢ Grot. Excerpt. 663. καὶ | τὸ λεγόμενον πά-
ρεστιν ὀρν. γ. Herwerd. Nov. add. crit. 35. τάλα Α. fortasse καὶ
σπανιώτερον | τὸ λεγόμενον πάρεστιν κτλ. cf. Arist. Av. 733.

10

οὐκ ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτός ἐστι Δωρίων
ἔνδον παρ' ἡμῖν λοπαδοφυσητής.

Athenaeus 8, 338 b ὅτι δ' ἦν ὁ Δωρίων οὗτος ἐπὶ ὀψοφαγία
διαβόητος φανερόν ἐξ ὧν λέγει *Μνησίμαχος* ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν *Φι-
λίππῳ* δράματι κτλ. Eustathius 1151, 13 et Philemon. gramm. 191
Osann. ἐξ αὐτῆς (φύσης) δὲ καὶ τις ὀψοφάγος λοπαδοφυσητής
ἐσκώφθη. 1. ἐστι Δωρίων ἔνδον Iacobs. Add. Ath. 185] Δωρίων
ἔνδον ἐστίν Α. 2. in fine ὕδε add. Porson. (apud Ath. sequitur
οἶδα). *Dorion* claudus erat *tibicen*, unde cognomen λοπαδοφυση-
τής petitum est. facete dicta eius refert Athen. 8, 337. 8. inter
sodales Philippi etiam pugnae ad Chaeroneam commissae interfuit.
Athen. 10, 435 bc. librum scripsit de piscibus. cf. M. Haupt.
Herm. VIII 10 sq.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

11

ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

Schol. Homer. Il. 14, 231 *Μνησίμαχος* ὁ κωμικὸς περὶ ὕπνου
διαλεγόμενός φησιν ὅτι κτλ. Eustathius 981, 3 φησί δὲ καὶ ὁ κω-
μικὸς *Μνησίμαχος* κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 20, 3. sic ut supra
editum Eust. ὕπνος ἐστὶ μικρὸν καὶ μερικὸν θανάτου μυστηρίου
Schol. Hom. et Cram. Anecd.

Φ Ι Λ Ι Σ Κ Ο Σ

Meinek. I 423. 4.

ΑΔΩΝΙΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΑΔΩΝΟΣ ΓΟΝΑΙ ΔΙΟΣ ΓΟΝΑΙ

A Suida et Eudocia commemoratae. Mein. I 424.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ

A Suida solo commemorata. Mein. I 424.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

A Suida et Eudocia commemorata. tragici Philisci esse censet
Meinek. I 424.

ΟΛΤΜΠΟΣ ΠΑΝΟΣ ΓΟΝΑΙ

A Suida et Eudocia commemoratae. Meinek. I 423. 4.

ΦΙΛΑΓΓΤΡΟΙ

1

εἰς τὸ μεταπεῖσαι ῥαδίως ἃ βούλεται
πιθανοὺς ἔχειν εἴωθεν ἢ κλίνη λόγους.

Stobaeus Floril. 73, 53 Φιλίσκου Φιλαργύρων Α. Φιλαργύρων
Mein. 2. ἡ κλίνη est lectus genialis; nam liber 73 Stobaei in-
scriptus est ψόγος γυναικῶν.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

2

ὁ Πειραιεὺς κάρουν μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

Anthologia Palat. 11, 441. cf. Arist. Pac. 145. fr. 608. Pherecr.
34. Alexid. 245, 1.

3

χρηστῶν σφόδρ' ἔσθ' ἢ Χαλκίς Ἑλλήνων πόλις.

Dicaearchus Vita Graec. 30 Buttm. δουλεύοντες γὰρ (Chalcidenses Euboici) πολὺν ἤδη χρόνον, τοῖς δὲ τρόποις ὄντες ἐλεύθεροι, μεγάλην εὐλήφασιν ἔξιν τοῦ φέρειν ῥαθύμως τὰ προσπίπτοντα. ὁ στίχος Φιλίσκου κτλ. at ῥάθυμοι non sunt χρηστοί.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

4

οὐκ ἔστιν, ὧ μάταιε, σὺν ῥάθυμίᾳ
τὰ τῶν πονούντων μὴ πονήσαντας λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 29, 40 Φιλίσκου Α. 'fortasse tragici est.'
Mein. V 95. Nauck. Tr. gr. fr. p. 637.

5

πολιτογραφεῖν

Polluc. 3, 56 δημοποιοῖται, ὅποσοι ἐν δόγματος κοινοῦ πολιτείας
τύχοιεν. τοῦτο δὲ πολιτογραφεῖν Φίλιστος καλεῖ. Φίλι^{σ*}τος Falck.
'non utitur Pollux alias auctoritate Philisci; at frequens apud eum
Philisti memoria.' Mein. V 95. Hesych. πολιτογραφεῖ· πολιτικὰ γρά-
φει, ubi εἰς πολίτας ἐγγράφει M. Schmidt.

ΣΙΜΥΛΟΣ

Meinek. I 424. 5.

(ΕΦΕ)ΣΙΑ

Boeckh. C. I. I 353. Meinek. I 424. Koehler. I. A. n. 972.

ΜΕΓΑΡΙΚΗ

Fortasse commemoratur in titulo Koehler. I. A. n. 975 II 7
'Εράτων Με[γαρικῇ Σιμύλου.]

1

περιστροφάματα

εἴρηται... ἐν τῇ Σιμύλου Μεγαρικῇ. Pollux 10, 42. Mein. I
424. 5. V CCXXIII.

Non videntur esse comici Simyli ea fragmenta, quae ex Sto-
baeo (Flor. 60, 4), Io. Damasceno (Gaisf. Stob. append. 73. IIII
236. 7 ed. Mein.), Theophilo (Ad Autol. III 385) Meinek. I ex-
scripsit I XIII sq.

ΣΩΦΙΛΟΣ

Meinek. I 425. 6.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ

Androcles quidam fenerator notus ex Demosthenis or. 35. sed
dederitne is comoediae nomen prorsus incertum est.

1

Athenaeus 3, 123 δε τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετὰ κερὰς
καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ.

2

Athenaeus 6, 228 b (praemisso Diphili fr. 32) τὸ δὲ ἔθος τοῦτο καὶ Ἀθήνησιν εἶναι ἀξιοῖ Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ ὁψονόμους ἀξιῶν αἰρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δὴ ἢ καὶ τρεῖς. Eustathius 867, 60 τὸ ὁσοφαγεῖν... οὐ ἔνεκα ἤρρεσεν (!) ὁψονόμους Ἀθήνησιν αἰρεῖσθαι κτλ.

ΓΑΜΟΣ

Cf. quae ad Diphili fr. 23 adnotantur.

ΔΗΛΙΑ

Commemorant Suidas et Eudocia. *Δηλία* cod. Paris. Suid. ceteri *Δημία*.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

Ἐγχειρίδιον etiam Philemon et Menander, *Gladiolum* Livius Andronicus (O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 3) scripsit.

3

συνεχῆς ἄκρατος ἐδίδοτ' ἴσον ἴσῳ· πάλιν
τὴν μείζον' ἤτουν.

Athenaeus 10, 431 a Σώφιλος ἐν *Ἐγχειριδίῳ* κτλ. 1. συνεχῶς Mein. Anal. Athen. 195. συνεχῆς Herwerd. Mnem. nov. III 311. ἐδίδοτο et μείζονα Α.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

A Suida solo commemorata. Meinek. I 425.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Cf. quae ad Aristophontis *Παρακαταθήκη* adnotantur.

4

ἡδὺ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων αἰεὶ
συνάγειν· τὸ πρᾶγμα χάριεν· οὐχὶ δῶδεκα
κνᾶθους· ἀνεβόησέν τις ὑποχεῖς; κωμάσαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ, ἢν' ἐκεῖ κατακλιθεῖς
5 ἐπιδορπίσῃται τὰς οὐείας ματτύας.

Athenaeus 14, 640 d Σώφιλος ἐν *Παρακαταθήκῃ* κτλ. 1. αἰεὶ Α. 2. συνάγειν] διάγειν K. οὐχὶ δῶδεκα Cobet. V. l. 123, conl. Menand. 11] οὐχὶ Β Α. 3. ὑποχεῖς; Cobet.] ὑπόχει Α. 4. κατακλειςθεῖς Α. κατακλινεῖς Herwerd. Obs. crit. 81.

2. ὁ οἶνοχόος solet ὑποχεῖν τὸν οἶνον, deinde τὸ ὕδωρ ἐπιχεῖν. Cobet. cf. Diphil. 5. 107. 4. Ταναγρικὴ γυνή est Menand.

978 Mein., *Tanagraea meretrix* Cic. De dom. 43, 111. Ἴν' ἐκεῖ ἐπιδορπίσῃται coniungenda sunt cum ἀνεβόησέν τις. — inridet nescio quis epulas Graecorum. 5. ὀνείας ματτύας per ironiam dicit cibos vilissimos. Hesych. Σκύθης· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων μὲν τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων· ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα.. verba deperdita supplet Append. prov. 4, 74 δεῖπνόν τοι, ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐβδελύξατο πρῶτον· αὐθις δὲ πολυπραγμονήσας περὶ αὐτὸν ἐπονείτο. equum pro asino ponunt Zenob. 5, 59 ὁ Σκύθης τὸν ἵππον. Diogenian. 7, 12. Plut. Prov. 20. Apostol. 14, 88. Eustath. 2, 16. Pindar. fr. 186 Bergk. ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον στυγέοισι λόγῳ κτάμενον ἐν φάει· κρυφᾷ δὲ σκολιὸς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἡδὲ κεφαλὰς. cf. Boeckh. Pind. fr. p. 665.

ΣΤΝΤΡΕΧΟΝΤΕΣ

Cf. quae ad cognominem Alexidis fabulam adnotavimus.

5

ὁ πορνοβοσκὸς γὰρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας
χορδὴν τιν' αἵματῖτιν αὐτῷ σκευάσαι
ἐκέλευσε ταυτηνί με.

Athenaeus 3, 125 e ἐν δὲ τοῖς ἐπιγυαφομένοις Συντρέχουσι κνισολοιχίαν εἴρηκεν (Σώφιλος) ἐν τούτοις κτλ. 1. με Α. 2. τινα Α. 3. ταυτηνί με Schweigh.] ταυτην ἐμέ Α.

ΤΤΝΔΑΡΕΩΣ Η ΔΗΔΑ

Commemorant Suidas et Eudocia. Meinek. I 425.

ΦΤΛΑΡΧΟΣ

Cf. Mnesim. 4, 4. — Φίλαρχος Athen. 3, 125 e et Suid. Σώφιλος. Meinek. I 425.

6

γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής· τὰ προοίμια
ὄρω χορτασθήσομαι.
νῆ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἡδὴ στρηνιῶ.

Athenaeus 3, 100a Σώφιλος ἐν Φυλάρχῳ κτλ. v. 2 explere conati sunt Iacobs. Add. Ath. 66. Mein. Anal. Ath. 45. Herwerd. Mnem. nov. III 299. taedet talia tentamina referre. de verbo στρηνιᾶν cf. Antiphan. 82.

7

ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοιχός.

Athenaeus 3, 125 e ὁ κνισολοῖχος (scr. κνισολοιχός) ἔστι παρὰ μὲν Σωφίλῳ ἐν Φιλάρχῳ οὕτως κτλ. Eustathius 1817, 38 ὥσπερ τὸ κτλ.

ΛΑΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

ὁ πατήρ ὁ ταύτης πολὺ μέγιστός ἐστι
κριὸς ἐρέβινθος.

Athenaeus 2, 54 f Θεόφραστος δ' ἐν φντικαῖς τῶν ἐρεβίνθων τινὰς καλεῖ κρείους. καὶ Σώφιλος κτλ. Eustathius 948, 46 ἐλέγοντο δέ τινες ἐρέβινθοι καὶ κρεῖτοι, ἴσως ὡς μεγάλοι, ὁμωνύμως τῷ μν-θευομένῳ Κρείῳ. 2. κριὸς Mein. ed. mai.] κρεῖος. Theophr. H. pl. 8, 5, 1 κριοὶ ὄροβιαῖοι. Athen. 2, 55 b οἱ Μιλήσιοι (ἐρέβινθοι κρεῖτ-τους) τῶν λεγομένων κρείων. κριὸς veram nominis formam esse cognoscitur ex Plin. N. h. 18, 124 est enim (cicer) arietino capiti simile, unde ita (i. e. κριὸς) adpellant. obscaenam significationem subesse indicavit Meinek. cf. Arist. Ran. 545. sunt iambicorum aut tetram. aut, si cum Mein. ἐστι γὰρ scribas, trim. reliquiae.

9

Athenaeus 4, 158a τραγικὸν γὰρ ἡ φακῇ ὅστιν, Ἀρχάγα-θος ἔφη πο γεγραφέναι ὁσοοῦντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον, φησὶ Σώφιλος ὁ κωμωδιοποιός. sic A. ἀρχάγαθος ἔφη ἥς καὶ ὁσοεῖν C. videtur poeta non Archagathi alicuius, sed celeberrimi pictoris Agatharchi tabulam aliquam aliunde non cognitam respicere, qua Orestes insania liberatus repraesentabatur. Meinek. ex parte Dobraeum secutus

τραγικὸν ἡ φακῇ ὅστιν, ἥς καὶ φασιν Ἀγάθαρχόν ποτε
γεγραφέναι ὁσοοῦντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον.

sed fortasse sunt trimetri: τραγικὸν φακῇ ὅσθ', ἥς φασ' Ἀγάθαρχον γεγραφέναι | ὁσοοῦντ' Ὀρέστην κτλ.

Qui in Stobaei Append. Floril. III 29 Gaisf. Sophilo (Σοφίλου) tribuuntur quattuor versuum cum duo priores sint Sophoclis OC. 810. 11, ceteri quoque Sophoclis sine dubio sunt. quocirca non exscripsi.

Σ Ω Τ Α Δ Η Σ

Meinek. I 426.

ΕΓΚΛΗΙΟΜΕΝΑΙ

Ἐγκλειόμενοι Bekker. Anecd. 102, 28.

1

καριδας ἔλαβον πρῶτον, ἀπεταγήνισα
ταύτας ἀπάσας. γαλεὸς εἰληπται μέγας,

- ὥπτησα τὰ μέσα, τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν
 ἔψω ποιήσας τριῖμα σνκαμίνινον.
- 5 γλαύκον φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο,
 ἐν λοπάδι μεγάλη ταῦτα, λιτῶς προσαγαγὼν
 χλόην, κύμινον, ἄλας, ὕδωρ, ἐλάδιον.
 λάβρακα μετὰ ταῦτ' ἐπριάμην καλὸν σφόδρα,
 ἔσται δι' ἄλλης λιπαρὸς ἐφθὸς ἐν χλόῃ,
- 10 ἀποδοὺς ὅς' ἐστὶν ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτανά.
 τρίγλας καλὰς ἡγόρασα καὶ κίχλας καλὰς,
 ἔροισα ταύτας ἐπὶ τὸν ἄνθραχ' ὥς ἔχει,
 ἄλλη τε λιπαρὰ παρατίθημι ὀρίγανον.
 ταύταις προσέλαβον σηπίας καὶ τευθίδας·
- 15 ἀστεῖον ἐφθῇ τευθὶς ἀνθυλευμένη
 καὶ περὺγι' ἀπαλῶς σηπίας ὥπτημένα.
 τριμμάτιον ῥκείωσα τούτοις ἀνθινὸν
 παντοδαπὸν. ἐψητὸν δὲ μετὰ ταύτας τινά,
 ὀξύλιπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον.
- 20 γόγγρον ἐπὶ τούτοις ἐπριάμην παχὺν σφόδρα,
 κατέπνιξ' ἐν ἄλλῃ τοῦτον εὐανθεστέρα.
 κωβίδι' ἄττα καὶ πετραῖα δὴ τινα
 ἰχθυῖδια, τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία
 ἐμόλυν' ἀλεύρω . . . τοιοῦτῳ τινί,
- 25 πέμπω τε ταῖς καρῖσι τὴν αὐτὴν ὁδόν.
 ἁμίαν τε χήραν, θηρίον καλὸν σφόδρα,
 θρίοισι ταύτην ἄλις ἐλαδίῳ διεῖς
 ἐσπαργάνωσα περιπάσας ὀρίγανον,
 ἐνέκρυψά θ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν.
- 30 ἀφύαν θ' ἅμ' αὐτῇ παρέλαβον Φαληρικὴν,
 εἷς κύαθος ἐνταῦθ' ὕδατος ἐπιχυθεὶς πολὺ·
 τεμῶν δὲ λεπτήν τῆς χλόης καὶ πλείονα,
 κἂν ἢ δικότυλος λήκνθος, καταστρέφω.
 τί λοιπόν; οὐδέν· ἀλλὰ τοῦτ' ἔσθ' ἡ τέχνη,
- 35 οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς οὐδὲ δι' ὑπομνημάτων.

Athenaeus 7, 293a Σωτάδης... ποιεῖ καὶ αὐτὸς ἐν Ἐγκλειομέ-
 ναις (οὕτω γὰρ ἐπιγράφει τὸ δρᾶμα) τοιάδε μάγειρον λέγοντα
 κτλ. 1. καρίδας et 25. καρῖσι Dindf.] καρίδας, καρῖσι A. ἀπε-
 ταγήνισα Mein.] ἀπετηγανισα A. 4. σνκαμίνινον Casaub.] σνκά-
 μινον A. 5. γλαύκων Bothius. 7. ἐλάδιον Casaub.] ἔλαιον A.
 8. μετὰ τ' A. 10. ὅς' Adam.] ὅς A. ἀπ' ὀβελίσκων Schweigh.]

ἀποβέλισον Α. ὀπιανά Dindf.] οπιανα Α. 12. ταύτας VL] ταυτα Α. ἄνθρακα Α. ἔχει non habet quo referatur, neque sufficit ἔχω. scrib. ὡς πρέπει. 13. παρατίθηναι Α. scrib. λιπαρᾷ τ' ἐν ἄλλῃ παρατίθηναι ὀριγάνου (τὰς τρίγλας καὶ τὰς κίχλας). 14. ταύταις Schweigh.] ταύταισι Α. 15. ἐφθῇ Dobr.] ὥφθῃ Α. 16. πτερύγι' Ρ] πτερύγια Α. ἀπαλῶς Dindf.] ἀπλῶς Α. 17. τριμματίουν Α. ἀνθινον Α. 18. ταύτας τινά Dobr.] ταυτ' αστινα Α. ἐψητόν singulari numero raro dicunt. Eupol. 5. fortasse ἐψητῶν — τινάς. cf. v. 19 τοῦτοις. 21. κατέπνιξα Α. 23. ἰχθύδι' ὄνπερ parum probabiliter Herwerd. Stud. crit. 5. κρανια Α. 24. πάντα vel ταῦτα supplet Casaub. scrib. ἐμόλυν' ἀλεύρω, ὕδευσα μυττωτῶ τινι. 27. ἄλις Porson.] ἄλας Α. 29. τε Α. 30. ἀφύην Mein. τε ἀμὰ Α. 32. καὶ πλείονα] ἔλαιον αὖ (ut v. 7. 27) Κ. 34. οὐδέν· ἀλλὰ τοῦτ' Κ.] οὐδέν ἄλλο. τοῦτ'.

1. ἔλαβον emi. Bekker. Anecd. 11, 10 ἀποταγηνίσαι· ἀντί τοῦ ταγηνίσαι, ὡς ἀποδοραμεῖν τὸ δοραμεῖν. 3. Etym. Gud. 130, 5 γρυμεία... τὰ εἰκῇ συμπεφορημένα. καὶ ἔστι πολιτικώτερον ἄνευ τοῦ ἰ, γρυμεία. Bekker. Anecd. 33. 34 γρυμεία· ἣν οἱ πολλοὶ γούτην καλοῦσι. Δίφιλος (127) ἄνευ τοῦ ἰ γρυμεία. ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίοις πήρα τις γρυμεία καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκευὴ ἔστί. cf. Hesych. γρυμεία. Phrynich. Ecl. 230. 'γρυμειοπώλης inter adfectata numerat Lucian. Lexiph. 3.' Lobeck. nos *Plunder*, Reuterus *Schurr-Murr*. 4. τριμμα. cf. Alexid. 188. 10. Hesych. ἀπ' ὀβελίσκου ἰχθύς· ἀναπεπαρμένοι. 'τὰ ἀπ' ὀβελίσκων ὀπιανά sunt carnes in verubus assatae.' Schweigh. ἀποδούς pertinet ad λάβραξ. is postquam omnia dedit, i. e. demptis ei omnibus partibus quae in verubus assari possunt. 11. κίχλαι hic sunt pisces. cf. Diphil. 64. 13. ἄλλη ὀριγάνου est *muria ex origano confecta*. cf. Aristoph. fr. 416. 16. ἀπαλῶς ὀπιάν, i. e. μαλακῶ πνρὶ ὀπιάν Ath. 7, 288 e (Philem. 79, 8). Dobr. Adv. II 314. Wesseling. Diodor. 3, 112. 18. ταύτας, i. e. τὰς τευθίδας καὶ τὰς σηπίας. 25. πέμπω τὴν αὐτὴν ὁδόν, 'i. e. ἀποτηγανίζω' Mein. 26. χήραν 'inconditam' Mein. quomodo adparetur describit Archestratus Athen. 7, 278 c. 27. Hesych. διεῖς· διηθήσας. 29. cf. Hom. Od. 5, 488. 30. ἀφύην conlective dicit. 33. καὶ ἡ δ. λ., i. e. nequaquam parce. καταστρέφω *inverto*, i. e. effundo.

2

κλέπτρια

Σωτάδης Ἐγκλειομένοις. Bekker. Anecd. 102, 28.

ΠΑΡΑΛΤΤΡΟΤΜΕΝΟΣ

3

παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ·
τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ.

Athenaeus 9, 368a Σωτάρχης δ' ὁ κωμικὸς Παραλυτρομένην κτλ. *Crobylus* est cognomen *Hegesippi* Suniensis. clarissimus fuit Demosthenis aequalis, cuius sunt qui putent esse orationem de Halonneso. Harpocrat. κρωβύλος... Ἠγήσιππος μὲν ἐστὶν ὁ Κρωβύλος ἐπικαλούμενος. κυρίως δὲ εἰδὸς τι ἐμπλοκῆς ἐστὶν ὁ κρωβύλος, καθά φησι Θουκυδίδης (1, 6). cf. idem Ἠγήσιππος. Schol. Aeschin. 18, 32 Κρωβύλον καλεῖ... τὸν Ἠγήσιππον τὸν μισοφίλιππον, καθὸ αὐτὸς ἤλειφε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφιλοκάλει τὰς τρίχας. cf. Demosth. 9, 72. 18, 75. 19, 72 sq. 331. loqui videtur unus aliquis ex oratoribus, qui a Macedonibus stabant, τοῦτον autem dicit Philippum regem ipsum.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Meinek. I 428.

ΚΤΝΑΡΙΟΝ

1

πειρώμεθ' ὑποδύντ' ἐς τὸ δεῖπνον ἀπιέναι·
εἰς ἐπτάκλινον δ' ἐστίν, ὥς ἔφραξέ μοι,
ἂν μὴ παράβυστος πον γένηται Χαιρεφῶν.

Athenaeus 6, 243c Τιμόθεος Κυναρίῳ κτλ. 1. πειρώμεσθ' Α. ὑποδύντ' ἐς Cobet. N. 1. 51] ἀποδόντες Α. ἀποδύντ' ἐς Schweigh. 2. εἰς] τὸ δ' K. om. postea δ'. 3. ἂν Schweigh.] ἐὰν Α.

de Chaerephonte parasito eo ipso capite Athenaeus copiosius disputat. 1. ὑποδύντε, *furtim in domum convinatoris invadentes*. 3. Athen. 6, 257a καλεῖται... παράβυστος διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων... παραπίπτειν ἐς τὰς ὀμιλίας. Harpocr. παράβυστον... κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι παραπληρωμάτων. ac sic Phot. et Suidas. Plut. Mor. 617f Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος. non exstat id vocabulum apud antiquiores.

ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ Η ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΣ ΠΥΚΤΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Commemorantur a Suida. Meinek. I 428.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

2

οὐθ' ὁ περρωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων Ἔρως,
ὁ Κύπριδος κυναγός, ἢ φρενῶν ἀκίς,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὀρκίων δίκας.

Appendix Florent. Stobaei 23, 7 Gaisf. Τιμοθέου. Timotheo lyrico tribuit Bergk. (fr. 13) dubitans tamen an sit Timoclis comici. nec lyrici nec comici esse arbitratur Meinek. 1. οὐθ' ὁ Bergk.] θ' ὁ. 2. Κύπριος cod. 3. 'Αφροδίσιος γὰρ ὄρκος οὐκ ἐμπολνιμος.' Moin.

ΤΙΜΟΚΛΗΣ

Meinek. I 428 sq.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ

1

πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἱβίς ἢ κύων;
ὅπου γὰρ εἰς τοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς
ἀσεβοῦντες οὐ διδόασιν εὐθέως δίκην,
τίν' αἰελοῦρου βωμὸς ἐπιτρίψειεν ἄν;

Athenaeus 7, 300a Τιμοκλῆς ἐν Αἰγυπτίοις κτλ. v. 2—4 Phaedrus Epic. De nat. deor. 25 Peters. (Vol. Hercul. p. 154) διόπερ ἔμοιγε τὸ τοῦ Τιμοκλέους εἰρημένον ἐν Αἰγύπτῳ δράματι περὶ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ θεῶν ἐπὶ τούτους ἐπέρχεται μεταφέρειν· ὅπου γάρ, φησὶν, κτλ. 1. πῶς ἂν με νῦν Mein. scr. πῶς ἂν τιν' οὖν. K. ἱβίς A. 2. τοὺς Phaedr.] θεοὺς A. 'ubi enim in deos quos esse constat inpii non statim poenas dant, quem tandem felis ara puniat?'

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ

2

καὶ τὸ γλωττοκομεῖον βαλανεύεται.

Pollux 10, 154 γλωττοκομεῖον ἢ θήκη τῶν αὐλῶν. . . οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττοκομεῖον παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὐρεῖν, ὥς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανείῳ κτλ. γλωττοκομεῖον] γλωττόκομον Nunnesius, cui non obsecutus est Bekkerus. Bekker. Anecd. 32, 28 γλωττοκομεῖον· ἐπὶ μόνου τοῦ τῶν αὐλητικῶν γλωττῶν ἀγγείου . . . καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἅμα θεῖς γλωσσόκομον. cf. Lobeck. Phryn. 98. 9. — quid poetae verba significent nescio: nisi forte βαλανεύειν dixit pro βαλανοῦν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Cf. fr. 36.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

3

γαλεοὺς καὶ βατίδας ὅσα τε τῶν γενῶν
ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται.

Athenaeus 7, 295 b Τιμοκλῆς ἐν Δακτυλίῳ φησί κτλ. et 9, 385 a καὶ ὁ Τιμοκλῆς... ὁ κωμικὸς ἐν Δακτυλίῳ μέμνηται τοῦ ὀξύλιπαρου λέγων οὕτως κτλ. δακτυλίῳ A 385] δακτύλῳ A 295. 1. ὅσα τ' αὐτῶν γένη? 2. τρίμματα. cf. Alexid. 188.

ΔΗΛΟΣ

'Rectius fortasse Δήλιος.' Meinek. III 591. acta est circiter Ol. 113, 4. cf. fr. 4.

4

A. Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει.

B. μακάριος, εἴπερ μεταδίδωσι μηδενί.

A. καὶ Μοιροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ.

B. ἀνόητος ὁ διδούς, εὐτυχῆς δ' ὁ λαμβάνων.

5 A. εἴληφε καὶ Δήμων τι καὶ Καλλισθένης.

B. πένητες ἦσαν, ὥστε συγγνώμην ἔχω.

A. ὁ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει.

B. τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ

ὀψοφάγος ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.

Athenaeus 8; 341 ef καὶ Ὑπερείδης δὲ ὁ ῥήτωρ ὀψοφάγος ἦν, ὥς φησι Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ (Δηλίῳ Mein.) διηγούμενος τοὺς παρὰ Ἀρπάλου δωροδοκήσαντας. γράφει δὲ οὕτως κτλ. 5. εἴληφε VL] εἴτ' εἴληφε A. an εἴτ' ἔλαβε? τι Dobr.] τε A. 8. πλουτιεῖ C] πλουτεῖ A. 9. ὀψοφάγος] ὀψοφάγος γὰρ A. οὐψοφάγος Bergk. post Σύρους sine dubio addiderat παρ' αὐτόν. vel ὀψοφάγος οὕτως, ὥστε τοὺς λάρους Σύρους | εἶναι παρ' αὐτόν.

3. Moeroclem, Demonem, Callisthenem Alexander ut Athenienses sibi traderent postulavit teste Plutarcho Demosth. 23. de Moerocle cf. Demosth. 19, 293. [58, 53. 56. Epist. 3, 959 b, 32 sq.]. Harpocrat. Μοιροκλῆς. Ruhnken. Hist. crit. orat. LXXIX. Saupp. Orat. fr. p. 275. Schaefer. Demosth. I 174. III 127 sq. 292. 318. Demones plures fuerunt illa aetate. de Callisthene cf. Antiphan. 26, 10. Hyperidi Ol. 114, 2 Leosthene in pugna ad Lamiam occiso, cum Demosthenes propter pecuniam ab Harpalo acceptam condemnatus in exsilium abiisset, ut primo post Demosthenem oratori oratio funebris demandata est. Diodor. 18, 13. cf. Droysen. Hellenism. I 60 sq. 69 sq. 88. 94. 9. 'lari, piscium avidissimi, prae Hyperide Syri esse videbuntur', qui piscibus prorsus abstinebant. Menand. 112 Mein.

ΔΗΜΟΣΑΤΤΡΟΙ

5

οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἔτι τῶν κείρεται,
ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς οὐκ ἐν ἀνδράσι.

Athenaeus 4, 165f Τιμοκλῆς ἐν Δημοσατύροις φησὶν κτλ. 1. ἐπὶ τρεῖς Bergk. ap. Mein. V ccxxiv. 2. ἐν] οὖν K. — cf. Menand. 352, 6 Mein. Ctesippus Chabriae f. inter luxuriosissimos Atheniensium recensetur et cum Lucullo Hortensioque comparatur Aelian. H. an. 3, 42 extr. cf. Wolf. Proleg. Demosth. Leptin. LIII (Mein.). Diphil. 38. — Eurip. Or. 754 οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.

ΔΙΟΝΤΣΙΑΖΟΥΣΑΙ

6

- ὦ τάν, ἄκουσον ἦν τί σοι δοκῶ λέγειν.
 ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
 καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
 παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο
 5 ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβῶν
 πρὸς ἄλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
 μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἅμα.
 τοὺς γὰρ τραγωδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὡς ὠφελούσι πάντας. ὁ μὲν ὦν γὰρ πένης
 10 πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
 γενόμενον ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.
 ὁ νοσῶν τι μανικὸν Ἀλκμέων' ἐσκέφατο.
 ὀφθαλμοῖσιν τις, εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί.
 τέθνηκέ τῳ παῖς, ἡ Νιόβη κεκούφικεν.
 15 χαλός τις ἐστι, τὸν Φιλοκτήτην ὄρεα.
 γέρον τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
 ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
 τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἥττον στένει.

Athenaeus 6, 223 b Τιμοκλῆς δ' ὁ κωμωδιοποιὸς κατὰ πολλὰ χρησίμην εἶναι λέγων τῷ βίῳ τὴν τραγωδίαν φησὶν ἐν Διονυσιαζούσαις κτλ. Stobaeus Floril. 124, 19 Τιμοκλέους A. 1. τάν] τᾶν A Ath. δοκῶ Stob.] μέλλω A Ath. cf. Reisig. Coniect. 25. 6. 3. λυπηρὰ A Ath. 4. γοῦν A Ath. ἀνεύρετο Dindf.] ἀνεύρατο A Ath. 7. θ' ἅμα Mein. 9. πάντως A Stob. ὁ μένων γὰρ A Ath. ὦν μὲν γὰρ Stob. 11. ἥδη] οὕτω Stob. 12. τι μανικὸν Stob.] δὲ μανικῶς A Ath. Ἀλκμέων' Elmsl. Eur. Bacch. 337 p. 58] Ἀλκμαίων' A Ath. Ἀλκμέωννα Stob. Voss. A m. pr. cf. quae ad Amphididis Alemeonem adnotantur. 13. οἷσι φινεῖδαι A Ath. 15. ἐστίν A Ath. τὸν om. A Stob. 16. κατέμαθε A Ath. 18. ἢ ἄλλοις γεγονότ' A Ath. ἐννοούμενος A Stob. 19. ἥττον στένει Stob.] ῥᾶον φέρει A Ath. cf. v. 11.

10. de *Telepho* Euripidis cf. Arist. Ach. 415 sq. 12. *Alcmeonem* Euripidis potissimum sine dubio respicit. 13. de *Phinidis* cf. Soph. Ant. 970 sq. Verg. Aen. 3, 210. fuit *Phineus* Aeschyli, duplex Sophoclis, *Φινεῖδαι* commemorantur Aristot. Poet. 16 p. 1455 a 10. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 654. 16. cf. Arist. Ach. 418 sq. — in apodosi praesens, perfectum, aoristum promiscue posuit. cf. Antiphan. 204, 3. 19. de conlocatione verborum, tragica potissimum, cf. Aesch. Prom. 924 παλαιστὴν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Ag. 803 τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται. Soph. Ai. 1132. OC. 929. 1356. Philem. 134, 2. M. Haupt. Opusc. II 185.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ

7

ὁ δ' Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ;
 B. οὗτος δ' εἴκει τοῖς νεωνήτοις Σύροις.
 A. πῶς; ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἶδέναι.
 B. θάργηλον ἀγκάλη χύτραν φέρει.

Athenaeus 9, 407 e ὅτι δὲ καὶ τῶν δῆμων Ἀχαρνέως ὁ Τηλέμαχος, ὁ αὐτὸς ποιητῆς (Τιμοκλῆς) φησιν ἐν Διονύσῳ οὕτως κτλ. 1. δὲ A. 2. οὗτος δ'] οὐκ ἄλλ' Mein. in Ath. fortasse A. ὁ δ' Ἀχ. Τηλέμαχος; B. ἔτι δημηγορεῖ. τούτοις δ' εἴκει κτλ. cf. Herwerd. Nov. add. crit. 36. 4. θάργηλον Mein.] θανατηγὸν A. ἀγκάλη Jacobs. Add. Ath. 215] καλὴν A. οὗτος post θάργηλον olim inserebat Mein.

Eustath. 1394, 26 παροιμία ἣ λέγουσα 'Τηλεμάχου χύτρα' ἐπὶ τῶν διὰ πενίαν ἐν ὁσπρίοις ἢ ὅλως εὐτελέσιν ἐδεστοῖς πολυπραγμονούντων... ἔκ τινος Ἀττικοῦ Τηλεμάχου Ἀχαρνέως τὸν δῆμον. Athen. 3, 114a Κράτης ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου θάργηλον (φησὶ) καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς (ex messe) πρῶτον γινόμενον ἄρτον. Hesych. θάργηλος χύτρα· ἱεροῦ ἐψήματος. Phot. (θάργηλος) ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱεροῦ ἐψήματος. quid vero rei sit servis recens emptis cum illa olla obscurum est. cf. Mein. III 721.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΝ

Tituli significatio dubia est. fortasse mulieris nomen.

8

ἔπειτ' ἐγὼ παράσιτον ἐπιτρέψω τινὶ
 κακῶς λέγειν; ἥμιστά γ'· οὐδὲν ἔστι γὰρ
 ἐν τοῖς τοιούτοις χρησιμώτερον γένος.
 εἰ δ' ἔστι τὸ φιλέταιρον ἐν τι τῶν καλῶν,
 5 ἀνὴρ παράσιτος τοῦτο ποιεῖ διὰ τέλους.

- ἐρῶς, συνεραστῆς ἀπροφάσιστος γίνεται,
 πράττεις τι, πράξει συμπαρῶν ὅ τι ἂν δέῃ,
 δίκαια ταῦτά τῳ τρέφοντι νενομικῶς,
 ἐπαινέτης θανμαστὸς οἶος τῶν φίλων.
- 10 χαίρουσι δείπνων ἡδοναῖς ἀσυμβόλοις·
 τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἢ τίς ἥρως ἢ θεὸς
 ἀποδοκιμάζει τὴν τοιαύτην διατριβήν;
 ἵνα μὴ δὲ πολλὰ μακρολογῶ δι' ἡμέρας,
 τεκμηρίον τι παμμέγεθες οἶμαί γ' ἐρεῖν,
- 15 ὁ τῶν παρασίτων ὡς τετίμηται βίος·
 γέρα γὰρ αὐτοῖς ταῦτά τοῖς τῶλύμπια
 νικῶσι δίδεται χρηστότητος εἵνεκα,
 σίτησις. οὗ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαί,
 πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορευτέα.

Athenaeus 6, 237 d χαρακτηρίζει δ' οὐκ ἀρρῶθως τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἔστι Τιμοκλῆς ἐν Δρακοντίῳ οὕτως κτλ. 2. ἥμιστα οὐδέν· ἔστι Α. γ' add. P. γε B. 3. ἐν τοῖσιν οὖσι Grot. Excerpt. 691. ἐν τοῖς βροτοῖσι Herwerd. Mnem. nov. III 304. ser. θνητοῖσι τούτων. 4. τὸ add. Casaub. 7. πράττεις Dindf.] πράσσεις Α. 8. ταῦτά L] ταῦτα Α. 11. interpunctio est Meinekii. 13. ἵνα μὴ δὲ Grotius] ἵνα δὲ μὴ Α. 16. ταῦτα et τὰ ὅλ. Α. 17. εἵνεκα, non οὔνεκα, Α. 18. σύμβολον C. 19. προσαγορευτέα Mein.] προσ-αγορεύεται Α.

6. 'συνεραστῆς adiuvans in amore, ut Bion. 9, 8 ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι.' Mein. An. Ath. 103. 10. 'at' inquit 'nullo suo sumptu convivantur.' Mein. 12. Hesych. ἀποδοκιμάζει· ἀποβάλλει. 17. χρηστότητος εἵνεκα 'ex solemnī decretorum formula.' Mein. 18. σίτησις, ut in prytaneo.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

9

- ὁ Δημοτίων δὲ παραμένειν αὐτῷ δοκῶν
 τὰργύριον οὐκ ἐφείδεν, ἀλλὰ παρέτρεφεν
 τὸν βουλούμενον. ὁ Χαιρεφῶν μὲν παντελῶς
 οἶκαδε βαδίζειν ᾤετο, ὃ τάλαντατος.
- 5 καὶ μὴν ἔτι τοῦτ' ἔστιν ἄξιον μόνον,
 τὸν παραμασήτην λαμβάνειν δίκρουν ξύλον·
 οὗτ' εὐρυθμός γάρ ἐστιν οὗτ' ἀχρήματος.

Athenaeus 6, 243 b Τιμοκλῆς ἐν Ἐπιστολαῖς καὶ ὡς Δημοτίωνι τῳ ἁσώτῳ παρασιτοῦντος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος) μνημονεύει κτλ. 1. παρα-μενεῖν Schweigh. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ Α. 4. ὥτιετο ὃ Α. 5. ἔτι

γε Dobr. ἔτι τοῦτ' οὐκ ἔστ' ἀνάξιον Toup. Schol. Theocr. 8, 51 p. 217. 6. τὸ — λαμβάνειν — ξύλον; Schweigh. probata Toupii coniectura: *non hoc per se indignum facinus est hominem furciferum pro mensae sodali adsumere?* 7. ἀχρήματος] (οὐκ) ἀγράμματος, i. e. στιγματίας Toup. οὐκ εὐχρώματος, i. e. παντελῶς ἄμουντος Herwerd. Mnem. nov. III 304. nihil horum sufficit. graviter corrupti sunt v. 4. 5. 7, perobscurus v. 6.

10

οἷμοι κακοδαίμων, ὥς ἐρῶ. μὰ τοὺς θεοὺς,
Τιθύμαλλος οὐδεπώποτ' ἠράσθη φαγεῖν
οὕτω σφόδρ', οὐδὲ Κόρυδος ἱμάτιον λαβεῖν,
οὐ Νεῖλος ἄλφειτ', οὐ Κόρυδος ἀσύμβολος
5 κινεῖν ὁδόντας.

Athenaeus 6, 240e Τιμοκλῆς... ἐν Ἐπιστολαῖς κτλ. 4. νεῖλλος A. ἄλφειτ', οὐ Casaub.] ἀλφειτου A. ἀσυμβόλους Nauck. — 1. ἐρῶ, amo. — cf. Euphron. 8, 6.

ΕΠΙΧΑΙΡΕΚΑΚΟΣ

Cf. quae ad Anaxandrid. 59 adnotantur.

11

ἀγορὰν ἰδεῖν εὖοψον εὐποροῦντι μὲν
ἥδιστον, ἂν δ' ἀπορῇ τις ἀθλιώτατον.
ὁ γοῦν Κόρυδος ἄκλητος, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
γενόμενος ὠψώνει παρ' αὐτὸν οἶκαδε.
5 ἦν δὲ τὸ πάθος γελοῖον, οἷμοι, τέτταρας
χαλκοῦς ἔχων ἄνθρωπος, ἐγγέλεις ὀρῶν,
θύννεια, νάρκας, καράβους ἡμωδία.
καὶ ταῦτα πάντα μὲν περιελθὼν ἤρετο
ὁπόσον, πνθόμενος δ' ἀπέτρεχ' εἰς τὰς μεμβράδας.

Athenaeus 6, 241a μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Κορύδου) Τιμοκλῆς ἐν Ἐπιχαιρεκάκῳ οὕτως κτλ. L. Pomponius Bononiensis 80 Ribb. (p. 238 ed. alt.) *cenam quaeritat; si eum nemo vocat, revertit maestus ad maenam miser.* 4. ὠψώνει Schweigh.] ὀψωνεῖ A. κατ' αὐτὸν Mein. An. Ath. 105. 5. οἷμοι] οἶμαι Dobr. 6. ἄνθρ. K.] ἄνθρ. 7. ἡμωδία Casaub.] ημωδία A. 8. πάντα μὲν] πάντα ημεν A. πάντη μὲν Dindf. 9. δὲ A. ἀπέτρεχ' εἰς Casaub.] ἀποτρέχεις A. itaque (nam offendit hic quidem inperf.) fortasse ἀποτρέχεις τὰς μ. cf. Arist. Lys. 2. Ran. 187.

4. 'piscēs emebat ad se domum ferendos.' Mein. 9. i. e. in eam fori partem abiit, ubi membrades, vilissimum piscium genus, venibant. cf. Alexid. 195.

ΗΡΩΕΣ

De tempore cf. quae ad Antiphanis *Νεοτιίδα* adnotantur. fortasse Heroes dicit viros tum in administranda republica primarios.

12

οὐκοῦν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ
τὰ προσόντα φράζειν. B. πάνυ γε. A. δρᾶσω τοῦτό σοι.
καὶ πρῶτα μὲν σοι παύσεται Δημοσθένης
ὀργιζόμενος. B. ὁ ποῖος; A. ὁποῖος; ὁ Βριάρεως,
5 ὁ τοὺς καταπέλτας τὰς τε λόγχας ἐσθίων,
μισῶν λόγους ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε
ἀντίθετον εἰπὼν οὐδέν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων.

Athenaeus 6, 224 a Τιμοκλῆς ἐν Ἡρώσιν κτλ. 1. με Elmsl. Ach. 963 p. 91] μετὰ A. 2. B. et A. inseruit Cobet. N. l. 21. 22. 4. ὁ ποῖος; — ὁποῖος; Mein.] ὁ ποῖος A. βριαρὸς Dindf. Βριαρεὺς Mein. sed recte Elmsleius καὶ πρῶτα μὲν τοι παύσεται σοι Βριάρεως | ὀργιζόμενος. B. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; | A. ὁ τοὺς καταπέλτας κτλ. nam Δημοσθένης glossema est. 6. λόγους τ' Elmsl. fortasse λόγους γ'.

2. τὰ προσόντα. Plat. Menex. 235 a οὕτω καλῶς ἐπαινοῦσιν, ὥστε καὶ τὰ προσόντα καὶ τὰ μὴ περὶ ἐκάστου λέγοντες . . . γοητεύουσι . . . τὰς ψυχὰς. cf. Cratyl. 394b. Antiphont. 5, 9 ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσὸν ἀπέδειξαν. 5. confert Meinekius Mnesim. 7, 3 sq. 6. 7. haec per ironiam scilicet dicuntur. 7. ἀντίθετον, quale famosum illud de δοῦναι et ἀποδοῦναι. cf. Antiphan. 169.

nescio quis alteri, postquam quaesivit verumne ipsi dicere debeat, suadet ut ante omnia Demosthenis iram placet. sententia postulare videtur ut v. 1 scribatur νῦν με μηδὲν μᾶλλον.

13

ὥς δ' ἦν ἡρμένη
βίου τιθήνη, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ
φιλίας, ἱατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας,
τράπεζα. B. περιέρχως γε νῆ τὸν οὐρανόν,
5 ἐξὸν φράσαι τράπεζα συντόμως.

Athenaeus 10, 455 f Τιμοκλῆς ἐν Ἡρώσιν κτλ. v. 2—4 (τράπεζα) Eustathius 1586, 20 om. fabulae auctorisque nomine. 4. γε add. Casaub. 5. φράσαι σοι τὴν τράπεζαν σ. Grotius Excerpt. 693. — in v. 4 pro voce τράπεζα alia aliqua eius περιφρασὶς videtur restituenda esse.

ΙΚΑΡΙΟΙ ΣΑΤΥΡΟΙ

Ἰκάριοι ἢ Σάτυροι Meinek. I 429, duas fuisse fabulae recensiones statuens, 'quarum altera Ἰκάριοι, altera Ἰκάριοι ἢ Σάτυροι inscripta fuerit.' cf. III 600. non credo. Icarios Satyros dixit ab *Icaria*, pago Attico, ubi primam vitem Icarus vel Icarius Bacchi beneficio posuerat. cf. Preller. Myth. gr.² I 525. 6.

14

ἡ Πυθιονίκη δ' ἀσμένως σε δέξεται,
καί σου κατέδεται τυχὸν ἴσως ἅ νῦν ἔχεις
λαβὼν παρ' ἡμῶν δῶρ'· ἅπληστός ἐστι γάρ.
ὅμως δὲ δοῦναί σοι κέλευσον σαργάνας
5 αὐτήν· ταρίχους εὐπόρως γάρ τυγχάνει
ἔχουσα καὶ σύνεστι σαπέρδαις δυσὶν,
καὶ ταῦτ' ἀνάλτοις καὶ πλατυρρύχους τισίν.

Athenaeus 8, 339d Πυθιονίκην δὲ φησι φιληδεῖν ταρίχῳ, ἐπεὶ ἐραστὰς εἶχε τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς, ὡς Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις (Νικολῆς ἐν ἀκαρίοις A) φησὶν (fr. 17). καὶ πάλιν κτλ. 1. δὲ et 3. δῶρα A. 4. σαργάνας Schweigh.] σαργανίας A. 5. αὐτην A. 6. ἔχουσ', ἐπεὶ K. σύνεστι σαπέρδαις Scaliger] σύνεστις ἀπέρδ' εἰς A. σαπέρδαις δυοῖν K. 7. πλατυρρύχους A.

rationem doni Pythionicae missi et cur σαργάναι ab ea poscantur non intellego. cf. 21, 7. 7. ἀναλτος, si hunc versum excipias, apud solum quod sciam Homerum.

15

τόν τ' ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην περᾶς,
ὃς ἡπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου
κόμπους παφλάζων ἡπίοις πυκνώμασιν
πρὸς πανδυσας ἔχει,
5 μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος.

Athenaeus 8, 342a καὶ Ὑπερείδης δὲ ὁ ζήτωρ ὀψοφάγος ἦν, ὡς φησι Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ, διηγουμένος τοὺς παρὰ Ἀρπάλου δωροδοκήσαντας... καὶ ἐν Ἰκαρίοις δὲ ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησι κτλ. 1. τε A. περᾶς Dobr.] πέρας. πέρα Iacobs. 2. ὃς ἡπίαις Iacobs.] ον σηπίαις (quattuor primae litterae in ras. m.¹) A. 3. κομπὸς παφλάζων αἰμύλοις πυκνώμασιν | πρὸς πᾶν ἀναιδεύσαιτ' ἂν εὐφνῶς τ' ἔχει — ἄρδειν Dobr. mihi pro κόμπους scribendum videtur βομβεῖ. 4. sic A. primum constat λύσας scribendum esse pro δύσας, deinde poetam in translatione incepta permansisse. itaque tale aliquid scripsit: πρὸς πᾶν τε λύσας ῥευμάτων (vel ῥημάτων) πηγὰς αἰεὶ μισθ. ἄρδει κτλ., ubi αἰεὶ coniungendum cum μισθωτός.

videtur nescio quis alterum iter ingredientem adhortari. Aesch. Prom. 717.8 contulit Iacobsius. Hyperidem igitur fluvium facit, et ἰχθυόρρουν propter ὀψοφαγίαν. Harpali pecunia significari non potest, siquidem eo tempore Pythionice (fr. 14. 17) iam diu mortua erat. Diodor. 17, 108. Theopomp. Athen. 13, 695a (Mein.).

16

ὦστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν· νυκτερεύσας δ' ἀθλίως
 πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδον, εἶτα Θούδιππος βδέων
 παντελῶς ἔπηξεν ἡμᾶς, εἴθ' ὁ λιμὸς ἥπτετο.
 ἐφέρετο πρὸς Λίωνα τὸν διάπυρον· ἀλλὰ γὰρ
 5 οὐδ' ἐκείνος οὐδὲν εἶχε. πρὸς δὲ τὸν χρηστὸν δραμῶν
 Τηλέμαχον Ἀχαρνέα σωρὸν τε κυάμων καταλαβὼν
 ἀρπάσας τούτων ἐνέτραγον. ὁ δ' ὄνος ἡμᾶς ὡς ὀρέῃ,
 (ὥσπερ εἰ) Κηφισόδωρος περὶ τὸ βῆμ', ἐπέρδετο.

Athenaeus 9, 407 f (Τιμοκλῆς) ἐν Ἰκαρίοις Σατύροις φησὶν κτλ. ἐκ τούτων δηλὸν ἐστὶν ὅτι ὁ Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος ἦγε Πυανέσια πορδὴν ἐορτήν. 1. οὐδὲν Schweigh.] οὐδὲ ἐν Α. 2. καθεύδον Iacobs. Add. Ath. 215] καθεύδω Α. βδέων Mein.] ὁ λέων Α. ὁ Θουδίππου Κλέων Bergk. conl. Isae. 9, 2—37. 3. ἔπηξεν] ἔπνιξεν Mein. 4. ἐφέρετο] ἐφερόμεσθ' οὖν et ἐφερόμην δὲ Mein. εἴτ' ἐφεῖρπον Iacobs. (melius ἀφεῖρπον). 5. οὐθὲν Α. 7. ὁ add. VL. ὡς Α. 8. ὥσπερ εἰ Mein.] ὁ Α. εὐθέως Herwerd. Stud. crit. 87.

2. 'Thudippus fortasse is est quem Athenienses Ol. 115, 3 cum Phocione supplicio adfecerunt. Plut. Phoc. 35. Mor. 189 b.' Mein. 4. Dion quis dicatur nescio. 5. χρηστὸν 'fatuum' Mein. 8. de Cephisodoro oratore Ruhnken. Hist. crit. orat. LXXXII. Harpocrat. Κηφισόδωρος . . . κευωμώδεται δὲ οὗτος ὡς ὀνώδης (sic D. νωθής Bekker.). fragmentum nondum persanatum.

17

Ἄνυτος ὁ παχὺς πρὸς Πυθιονίκην ὅταν ἐλθὼν φάγη
 τι καλεῖ γὰρ αὐτόν, ὥς φασιν, ὁπότεν Χαιρεφίλου τοὺς
 δύο σκόμβρους ξενίσῃ μεγάλους ἡδομένη. Athenaeus 8, 339 d.
 cf. fr. 14. μεγάλους] μεγάλως Casaub. μεγάλ' Mein. sunt enim
 σκόμβροι pisces minuti. Athenaeus 3, 119 f (τοὺς Χαιρεφίλου), οὗς
 καὶ Τιμοκλῆς ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων ἐν τοῖς Σατύροις ἔφη δύο
 σκόμβρους εἶναι. cf. Alexid. 77. G. A. Hirschig. Ann. crit. 10.
 'Anytum cum παχύν dicit, dubitari potest obesum an opulentum
 significare voluerit. σκόμβρους vocat Chaerephili filios eodem sensu
 quo (fr. 14) τάριχος et σαπέρδας, quae stultorum hominum sunt
 convicia.' Mein. — versus restituere conatus est G. Hermannus in

Mein. ed. mai.: mihi videntur trimetri esse, incertae tamen emendationis.

ΚΑΤΝΙΟΙ

Cf. quae ad Alexidis *Καννίους* adnotantur.

18

ἤδη προσενήνεκται; τί μέλλεις; σπεύδετε,
ὦ τάν. ὁ γὰρ Τιθύμαλλος οὕτως ἀνεβίω
κομιδῇ τεθυνηκώς, τῶν ἀν' ὅκτῳ τοῦβολοῦ
θέρμους μαλάξας. οὐκ ἀπεκατέρρησε γὰρ
5 ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκατέρρησ', ὦ φίλτατε,
πεινῶν.

Athenaeus 6, 240d Τιμοκλῆς...Καννίους κτλ. 1. μέλλεις Iacobs. Add. Ath. 147] μέλλει A. σπεῦδε δὴ Iacobs. 2. τάν A. οὔτος Dalecamp. 3. κομιδῇ A. ἀν' ἐκατὸν τοῦβολοῦ — ἀνακάψας Herwerd. Nov. add. crit. 36. 4. θερμούς A. 5. ἐκατέρρησεν A. 6. πεινῶν Mein.] πίνων A.

1. post προσενήνεκται interrogationis signum posui. iubet aliquis esurienti et inedia paene mortuo nescio quid cibi adferri. προσφέρειν sic Plat. com. 55. Antiphan. 140. Alexid. 189. Damox. 2, 28. sperat ea ratione (οὕτως 2) esurientem similiter in vitam rediturum esse ac redierit Tithymallus fabarum multitudine consumpta. de Tithymallo cf. Antiphan. 210. Aristophont. 10. Alexid. 159 et de quaesitis id genus antithetis (καρτερεῖν, ἀποκαρτερεῖν) Antiphan. 169. Anaxil. 9. Alexid. 7. 209. 3. ἀν' ὅκτῳ τοῦβολοῦ, fabae quarum octoni modii obolo constant. 4. μαλάξας, i. e. postquam manducavit, comedit. non sibi prae inpatientia mortem fame conscivit, sed famem patienter pertulit. adesp. Mein. II 746, 10. 11 ὥστε μάλλον ἂν θέλειν ἀποκαρτερεῖν (fame se necare) ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ Η ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ

Apollodor. 2, 5, 5 Ἡρακλῆς δὲ εἰς Ὀλενον πρὸς Δεξαμενὸν ἦκε. .καὶ κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίῳ Κενταύρῳ Μυησιμάχην τὴν θυγατέρα. ὅφ' οὗ παρακληθεὶς βοηθεῖν...Εὐρυτίῳ ἀπέκτεινεν. cf. Callim. Del. 102. Paus. 5, 3, 4. 7, 18, 1. Hygin. Fab. 33. — tragoediae cognomines (Δεξαμενός) Iophontis et Cleophontis commemorantur a Suida.

19

Τιθύμαλλον αὐτὸν καὶ παράσιτον ἀποκαλῶν

Athenaeus 6, 240d Τιμοκλῆς Κενταύρῳ ἢ Δεξαμενῷ (δεξαμένῳ A) κτλ. Tithymallum, i. e. famelicum.

ΚΟΝΙΣΑΛΟΣ

I. e. daemon Conisalus. Schol. Arist. Lys. 982 δαίμων πρι-
απώδης ὁ Κονίσαλος. Strab. 13, 588 (Πριάπος) ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς
Ὀρθάνῃ καὶ Κονισάλῳ καὶ Τύχωνι καὶ τοῖς τοιοῦτοις. cf. Plat. com.
174, 13 et quae ad eius Ὀρθάνην adnotavimus.

20

πατάξω τ' ἴσον ἴσῳ ποτηρίοις
μεγάλοις ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν φράσαι.

Athenaeus 10, 430 f ἴσον ἴσῳ δὲ Τιμοκλῆς ἐν Κονισάλῳ (κονι-
σάδῳ Α) κτλ. παταξάτω τις Dindf. nescio qua de causa. numquam
credam πατάσσειν idem esse posse ac *permoῦcere*. prorsus aliter
Eubul. 138. scr. μαλάξω (αὐτὸν ὥστε) φράσαι.

ΛΗΘΗ

21

μετὰ τοῦτον αὐτῷ Τηλέμαχος συνετύγγανεν.
καὶ τοῦτον ἀσπασάμενος ἡδέως πάννυ
ἔπειτα 'χρησόν μοι σύ, φησί, τὰς χύτρας
ἐν αἷσιν ἦψες τοὺς κνήμευς.' καὶ ταῦτά τε
5 εἶρητο καὶ παριόντα Φείδιππον πάννυ
τὸν Χαιρεφίλου πόρρωθεν ἀπιδῶν τὸν παχὺν
ἐπόπυσ', εἴτ' ἐκέλευσε πέμπειν σαργάνας.

Athenaeus 9, 407 d Τιμοκλῆς . . . ἐν δράματι Λήθῃ φησί κτλ.
4. αἷσιν ἦψες (ἔψεις in Ath.) Mein.] αἷς συνῆψας Α. 5. εἶρητο
Pors.] εἶρηται Α. Φείδιππον Pors.] φίλιππον Α. πάννυ] πάλιν
Mein. πάννυ coniungendum cum πόρρωθεν. — cf. Alexid. 6. 218.
extrema non magis intellego quam fr. 14, 4.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΙ

22

ὅσον τὸ μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι, βαβαί.
ἢ στιφρότης, τὸ χρωῖμα, πνεῦμα, δαίμονες,
τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔτοιμα, δεῖν δέ τι
5 ἀγωνιᾶσαι καὶ ῥαπισθῆναι τε καὶ
πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσίν. Β. ἡδὺ γε
νῇ τὸν Δία τὸν μέγιστον.

Athenaeus 13, 570 f ἡ ἡδιστόν ἐστί σοι, ὥς ἐν Μαραθωνίοις

φησὶ Τιμοκλῆς κτλ. cf. Suid. Τιμοκλῆς. 1. ὅσον Iacobs.] θεὸν A. 3. τὸ πνεῦμα Mein. 5. ἀγωνισαί A. τε Iacobs.] γε. 6. B. add. K. — 3. qua re color virginis et meretricis inter se differant, idque noctu, non exputo.

NEAIPA

Meretrix sine dubio significatur famosissima. fuit *Neacra* etiam Philemonis et Licinii Imbricis. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 35.

23

ἀλλ' ἔγωγ' ὁ δυστυχὴς
Φρύνης ἐρασθεῖς, ἥνικ' ἔτι τὴν κάππαριν
συνέλεγεν οὐπω τ' εἶχεν ὅσαπερ νῦν ἔχει,
πάμπολλ' ἀναλίσκων ἐφ' ἐκάστῳ τῆς θύρας
5 ἀπεκλήομην.

Athenaeus 13, 567e θρηνηῶν τις αὐτὸν παράγεται ὑπὸ Τιμοκλέους ἐν Νεαίρᾳ κτλ. idem 591d εἶρηκε δὲ περὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς (Φρύνης) Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Νεαίρᾳ (πρόκειται τὸ μαρτύριον). 4. πάμπολλα A. 5. ἀπεκλειόμην A. — ἐφ' ἐκάστῳ 'ad singulos coitus obtinendos.'

24

ἔπειτα διὰ τε ταῦτ' ἀναρίστητος ὦν

Suidas ἀνάριστος μᾶλλον ἢ ἀναρίστητος... Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ κτλ. τε] γε Bernhardt.

ΟΡΕΣΤΑΤΤΟΚΛΕΙΔΗΣ

Harpocrat. Αὐτοκλείδης... οὗτοι παιδερασταὶ σφοδροί, ὧς καὶ Ἀριστογείτων κατὰ Τιμάρχου. Aeschin. 1, 52 ὑπερβαίνων τοῦσδε τοὺς ἀγρίους (cf. Arist. Nub. 349 cum interpr.), Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλείδην καὶ Θέρεανδρον κτλ. eum a meretricibus ut Orestem a Furiis fuisse vexatum in Timoclis fabula ex fr. 25 coniecit Mein. I 432.

25

περὶ δὲ τὸν πανάθλιον
εὐδουσι γράες, Νάννιον, Πλαγγών, Λύκα,
Γνάθαινα, Φρύνη, Πυθιονίκη, Μυρρίνη,
Χρυσίς, Κοναλλίς, Ἰερόκλεια, Λοπάδιον.

Athenaeus 13, 567e καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δ' Ὅρεσταντοκλείδης ὁ αὐτὸς Τιμοκλῆς φησι κτλ. 2. ναννιον et 4. χρυσισκοναλις A. 'forsitan Κοβαλὶς' Mein., qui scaenam prorsus ut in Eumenidum prologo cogitandam esse arbitrat.

26

Harpocrates παράβυστον· οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἰα'... μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὁρεσταντοκλείδῃ. Hesych. παράβυστον... δικαστήριον οὕτω καλούμενον. 'itaque Areopago et Areopagitis Parabystum et undecim viros substituit, quos de cuiusvis generis maleficis iudicium exercuisse constat.' Mein. I 432. cf. Schoemann. Ant. gr.² I 494.

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ

27

εἴθ' ὁ Καλλιμέδων ἄφνω
ὁ Κάραβος προσῆλθεν, ἐμβλέπων δ' ἐμοί,
ὥς γοῦν ἐδόκει, πρὸς ἕτερον ἄνθρωπόν τινα
ἐλάλει, συνεις δ' οὐδὲν εἰκότως ἐγὼ
5 ὦν ἔλεγεν ἐπένευον διακενῆς. B. τῷ δ' ἄρα
βλέπουσι χωρὶς καὶ δοκοῦσιν αἱ κόραι.

Athenaeus 8, 339 ef περὶ δὲ Καλλιμέδοντος τοῦ Καράβου ὅτι καὶ φίλιχθους ἦν καὶ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς Τιμοκλῆς ἐν Πολυπράγμωνι κτλ. 3. γοῦν Pors.] δ' οὖν A. δ' ex v. 2 in v. 3 post πρὸς transponit Pors. 4. συνεις Dindf.] συνεῖς A. 5. B. add. K.

6. 'aliorsum spectant ac videntur spectare.' dubito tamen an scribendum sit χωρὶς (vel ἄλλος') ἢ κτλ.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Ponticum* adnotantur.

28

πολλοὺς γὰρ ἐνίοθ' ἢ πενία βιάζεται
ἀνάξι' αὐτῶν ἔργα παρὰ φύσιν ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 96, 22 Τιμοκλέους Ποντικοῦ A. 1. ἐνίοθ'] εἰς ἴσθ' K. cf. Plat. com. 19.

ΠΟΡΦΥΡΑ

Cf. quae ad Xenarchi *Porphyræ* adnotantur.

ΠΥΚΤΗΣ

Pugil fuit Caecillii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 68.

29

εὐρήσεις δὲ τῶν ἐπισιτιῶν
τούτων τιν', οἳ δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι
τάλλότρι', ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων λέπειν
παρέχοντες ἀθληταῖσι.

Athenaeus 6, 246 f κοινῇ δὲ περὶ παρασίτων εἰρήκασι Τιμοκλῆς μὲν ἐν Πύκτῃ ἐπισιτίους καλῶν αὐτοὺς ἐν τοῖσδε κτλ. 2. τιν' Herwerd. Stud. crit. 5] τινὰς A. 3. τάλλότρια A. λέπειν Mein.] λέγειν (sed γ in ras. m.¹) A. δέρειν Porson. cf. Plat. com. 12.

2. Hesych. διασφυδῶσαι· ἀνέξῃσαι. ἀπὸ τοῦ σφύζειν. *cibis distenti et quasi tumentes*. de κωρύκοις cf. quae ad Antiphanis Κώρυκον adnotavimus. 'sunt sacci sabulo vel farina vel ficuum granis distenti, quos a lacunari suspensos athletae' (Mein.) pro adversario verberabant. ζυγομαχεῖν τῷ κωρύκῳ Aristot. Rhet. 3, 11. πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι Diogen. 7, 54. Diogen. Vind. 3, 70. Suid. Apostol. 14, 86. ἡ κωρυκομαχίη Hippocr. Diaet. 2 (I 701 Kuehn.).

ΣΑΠΦΩ

Eidem fere tempori adsignanda atque Alexidis *Agonis*. Mein. I 386. 7. 429.

30

ὁ Μισρόλας οὐ προσιέναι σοι φαίνεται,
ἀνθοῦσι τοῖς νέοισιν ἡρεθισμένος.

Athenaeus 8, 339 c Τιμοκλῆς ἐν Σαπφοῖ φησιν κτλ. cf. Antiphan. 26, 14.

ΣΑΤΥΡΟΙ

Cf. Ἰκάριοι Σάτυροι et Alexid. 77.

ΣΤΝΕΡΤΟΙ

Rectius fortasse *Συνέριθοι*. cf. Meinek. I 433 et quae ad Amphididis *Ἐρίθους* adnotantur.

31

τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικῆς θεός,
τοῖς ζῶσι δ' ἔτερον ἀνοσιώτατος φθόνος.

Stobaeus Floril. 125, 10 Τιμοκλέους *Συνεργικά* A. Τιμοκλέους Voss. Theophil. ad Autolycum 378 f τούτοις ἀκόλουθα εἴρηκε καὶ Τιμοκλῆς λέγων 'τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικῆς θεός'. 2. ἀνοσιώτατος AB] ἀνοσιώτατον. ἔτερον] ἔφεδρος Mein. ed. min. xix. ἔργων Herwerd. Mnem. nov. VI 76, conl. Menand. 521, 9 Mein. ἔτερος M. Haupt. Opusc. III 608. mihi Timocles scripsisse videtur ἐχθρὸς ἀνοσιώτατος.

ΦΙΛΟΔΙΚΑΣΤΗΣ

32

ἀνοίγεται ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς
 ὤμεν καταφανεῖς μᾶλλον, ἐφοδεύων ἐὰν
 βούληθ' ὁ γυναικονόμος τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν,
 κατὰ τὸν νόμον τὸν καινὸν ὅπερ εἴωθε δρᾶν,
 5 τῶν ἐστιωμένων. ἔδει δὲ τοῦμπαλιν
 τὰς τῶν ἀδείπνων ἐξετάζειν οἰκίας.

Athenaeus 6, 245 b Τιμοκλῆς ἐν Φιλοδικαστῇ φησιν οὕτως κτλ.
 3. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν Dobr. Adv. II 311] λαβεῖν ἀριθμὸν A.
 τὸν ἀριθμὸν καταλαβεῖν Schweigh. ἀπολαβεῖν τὸν ἀριθμὸν Dindf.
 — conl. Menand. 265 Meinek. Anal. Ath. 107 (in hac re
 consentiens cum Hirschigio Ann. crit. 18) delet v. 4, quia quam
 legem Menander novam dicat Timocles novam dicere non possit.
 propterea etiam Menandri Timoclisque apud Athenaeum eclogas
 transponendas esse. non credo. potuit lex Timoclis aetate lata,
 sed mox ut fit in oblivionem adducta, Menandri tempore iterum
 ferri. praeterea Timoclem Menandri tempora attigisse ipse Meinek-
 ius docet I 430.

2. ἐφοδεύων. cf. Arist. Av. 1160. legenda etiam lepida illa
 de Chaerephonte parasito narratio, quam Athenaeus 6, 245 a Ti-
 moclis eclogae praemittit.

ΨΕΥΔΟΛΗΣΤΑΙ

33

καταμαθὼν δὲ κειμένην
 θερμὴν σκάφην θερμῶν ἰπνιτῶν ἤσθιον.

Athenaeus 3, 109 c (ἄρτου ἰπνίτου) μνημονεύειν Τιμοκλέα ἐν
 Ψευδολησταῖς οὕτως κτλ. 2. εἴσθιον A. κειμένην σκάφην | θερ-
 μὴν ἰπνιτῶν Dobr. Arist. Plut. 718 p. 90. scr. κειμένην | μεστὴν
 σκάφην θερμῶν κτλ.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

34

ὅστις φοβεῖται τὸν πατέρα κἀσχύνεται,
 οὕτως πολίτης ἀγαθὸς ἔσται κατὰ λόγον,
 καὶ τοὺς πολεμίους δυνάμενος κακῶς ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 79, 17 Τιμοκλέους A. 2. οὕτως, non ὄντως,
 A. melius convenient v. 2 et 3, si scripseris οὕτως ὁπλίτης ἀγ.
 ἔσται καταλεγείς. cf. Arist. Eq. 1369.

35

τὰργύριόν ἐστιν αἶμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς.
ὅστις δὲ μὴ ἔχει τοῦτο μὴδ' ἐκτῆσατο,
οὗτος μετὰ ζώντων τεθνηκὼς περιπατεῖ.

Stobaeus Floril. 91, 15 Τιμοκλέους Α. 2. ἔχη Α. μὴδ' ἔχων
ἐχρήσατο Mein. V ccxxvi.

36

σῦκ', ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

Β. σὺ μὲν εἰρεσιώνην, οὐ γεωργίαν λέγεις.

Clemens Alex. Strom. 4, 2, 7 οἱ στρωματεῖς ἡμῶν κατὰ τὸν
γεωργὸν Τιμοκλέους τοῦ κωμικοῦ σῦκ' ἔλαιον ἰσχάδας μέλι προσοδεύ-
ουσι, καθάπερ ἐκ παμφόρου χωρίου. δι' ἣν εὐκαρπίαν ἐπιφέρει σὺ
μὲν κτλ. ex fabula cui Γεωργός nomen fuerit eclogam depromptam
et Γεωργίαν in scaenam productam fuisse arbitratur Meinekius.

37

Χῖοι πολὺ

ἄριστ' ἀνευρήκασιν ὄψαρτυτικὴν.

Athenaeus 1, 25 f μαρτυροῦνται γὰρ καὶ Χῖοι οὐκ ἔλαττον τῶν
προειρημένων ἐπὶ ὄψαρτυτικῇ. Τιμοκλῆς κτλ. πρῶτιστ' αὐτ' ὄψαρ-
τυτικά Mein. Anal. Ath. 12.

38

μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα.

Plutarchus Mor. 845 b προελθὼν (Δημοσθένης) πάλιν εἰς τὰς
ἐκκλησίας νεωτερικῶς τινα λέγων διεσύρετο, ὥς κωμωδηθῆναι αὐτὸν
ὑπὸ Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους κτλ. cf. Antiphan. 296.

39

Hesychius ἀπυξῖνος· ἀπονεύρ . . Τιμοκλέους. ἀπεξίνου (ab
ἀπεξινώ) et ἀπενεύρου H. Stephanus. Poll. 4, 179 τὸ δὲ κενῶσαι
διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσιν, καὶ ἐξινωμένον ἢ κωμῶδία
τὸν κεκαθαρμένον φησὶν ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. cf.
Hesych. ἐξινώμενον· ἐκκενούμενον. ἐκστραγγιζόμενον· λέγεται δὲ ἐπὶ
τῶν (τῆν) χολῆν καθαιρούμενων. adparet in lemmate Hesychii scri-
bendum esse non ἐξινωμένον, ut apud Pollucem, sed ἐξινούμενον.

ΞΕΝΑΡΧΟΣ

Meinek. I 434.

ΒΟΥΤΤΑΛΙΩΝ

Cf. quao de Antiphanis *Butalione* diximus.

1

φθίνει δόμος

- ἄσυστάτοισι δεσποτῶν κεκρημένος
 τύχαις, ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν.
 ἄστυτος οἶκος, κοῦτε βυσσάχην θεᾶς
 5 Διοῦς σύνοικος, γηγενῆς βολβός, φίλοις
 ἐφθὸς βοηθῶν, δυνατός ἐστ' ἐπαρκέσαι·
 μάτην δὲ πόντου κυανέαις δίναις τραφεῖς
 φλεβὸς τροπωτήρ, πουλύπους, ἀλοὺς βρόχων
 πλεκταῖς ἀνάγκαις, τῆς τροχηλάτου κόρης
 10 πίμπλησι λοπάδος στεροσώματον κύτος.

Athenaeus 2, 63 f Ξέναρχος κτλ. ex *Butalione* excerpta esse Suidas docet Ξέναρχος.. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Βουκαλλίων (scr. Βουτ.), ὡς Ἀθηναῖος φησιν ἐν δευτέρῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. nulla enim Xenarchi praeter hanc ecloga in secundo Athenaei libro exstat. v. 4 (ἄστ. οἶκ.) et 1—3 (τύχαις) Eustathius 1283, 26 ἄστυτος, οἶον παρὰ Ξενάρχω, Πελοπιδῶν ἄστυτος οἶκος, ἤγουν ἄκαρπος, ἄγονος, καὶ φθίνει δόμος — τύχαις. οἶκος ἄστυτος etiam Eustath. 862, 44. — tragicum aliquem parodia inridet. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 728.

2. ἄσυστάτοισι Blomfield. Gloss. Aesch. Ag. 1443 p. 303] ἄσυντάτοισι BCD. ἀσύντοισι Eust. unice verum est ἀνεντάτοισι. cf. Theopomp. com. 71. 3. Πελοπιδῶν L] καὶ πελοπιδῶν BCD. 4. κοῦτε Nauck. Fr. tr. p. 728. κοῦδὲ K. βυσσάχην C. 5. Διοῦς Schweigh.] διοῦν BCD. 7. τραφεῖς Mein. An. Ath. 33. 8. βρόχων Porson. Miscell. 234] βροτῶν. 9. τροχηλάτης C. cf. Lobeck. Paralip. 458. 10. στεροσώματον Lobeck. Phryn. 176] στεροσώματον. στεγνός. Dobr.

2. ἄσυστάτοισι Herwerdenus Mnem. nov. VI 72 in eius tragici quem inrideat versu positum fuisse censet, Xenarchum autem id in ἀσυντάτοισι mutavisse. at τὸ αἰδοῖον non συντείνεται, sed ἐντείνεται. 3. 'Pelopidarum ἀλάστορα in domum intruisse, i. e. domum esse interituram, affirmat.' Mein. εἰσπέπαικε. cf. Arist. Plut. 805. Soph. OR. 1252. 4. Hesych. βυσσάχην· ὁ συνέλκων τὸν τράχηλον καὶ τὸν ἀνέχον μικρὸν ποιῶν καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων. Pollux 2, 135 ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλκων, τὸν δὲ ἀνέχον συνέλκων, ὃν ἐπί-

βουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμονεῖ. — ἄστυτος detortum ex ἄστυλος οἶκος. Eur. Iph. T. 57. 5. φίλοις Xenarchus invenerat in tragico suo, sed sine dubio detorsit in τύλοις. Poll. 2, 176 ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον. cf. Pherecr. 204. Hesych. et Zonar. τύλον· τὸ αἰδοῖον. Etym. m. 125, 24 τύλος γὰρ τὸ αἰδοῖον. 8. τροπωτήρ. cf. Arist. Eccl. 1091 δικωπεῖν. Plat. com. 3, 4.

ΔΙΑΤΜΟΙ

2

ὥς ὑπό τι νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι.
 ἢ τὰγαθοῦ γὰρ δαίμονος συνέσεισέ με
 ἄκρατος ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς,
 ἢ τοῦ δὲ σωτήρος Διὸς τάχιστα γε
 5 ἀπώλεσε ναύτην καὶ κατεπόντωσέν μ' ὄρῳ.

Athenaeus 15, 693 b Ξέναρχος ἐν Διδύμοις κτλ. 1. ὑπό τι Pors.] εὐποτι A. cf. quae idem adnotavit ad Arist. Vesp. 281. 2. ητ' αγαθοῦ A. γὰρ add. Mein. in Ath. συνέσεισέ A. 3. ἄκρατος ex A add. Cobet. Or. 105. cf. Schoell. Herm. III 163. 5. ἀπώλεσε ναύτην Canter.] ἀπώλεσεν αὐτήν A. scr. ἀπώλεσ' ἀνέδην, quod adverbium frequens est apud Platonem philosophum. nam *natantem* quidem potior se dicere potest, *nautam* vix potest. κατεπόντωσέν Schweigh.] κατεπόντωσέ A. — de ioci genere Arist. Plut. 1174. 5 contulit Dobraeus. ὄρῳ. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 355. inter duos fratres distribuit Naber. Mnem. nov. VIII 267.

3

πίμπλη σὺ μὲν ἐμοί, σοὶ δ' ἐγὼ δώσω πιεῖν·
 ἀμυγδαλὴ μὲν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῇν.

Athenaeus 10, 426 b ταῦτα ἔφη Ξέναρχος (ξενόχαρτος A) ἐν Διδύμοις. 1. πίμπλη Mein.] πίμπλα A. Πάμφιλε Herwerd. Anal. crit. 43. recte Kusterum Xenarchi nomen restituuisse testatur Suidas Ξέναρχος. alterum versum proverbialiter dictum esse monuit Schweigh.: quamquam nihil eiusmodi apud paroemiographos.

ΠΕΝΤΑΘΛΟΣ

4

δεινά, δεινὰ κοῦκ ἀνασχετὰ
 ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι.
 ὅπου γὰρ οὐσῶν μειράκιων μάλ' εὐπρεπῶν
 ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν, ἃς ἔξεσθ' ὄραν
 5 ἐλληθερούσας, στέρν' ἀπημφιεσμένας,

- γυμνὰς ἐφεξῆς τ' ἐπὶ κέρως τεταγμένας·
 ὧν ἔστιν ἐκλεξάμενον ἢ τις ἤδεται,
 λεπτῇ, παχείᾳ, στρογγύλῃ, μακρᾷ, ῥικνῇ,
 νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρῳ,
 10 μὴ κλίμακα στησάμενον εἰσβῆναι λάθρα,
 μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν εἰσδύναί στέγης,
 μηδ' ἐν ἀχύροισιν εἰσενεχθῆναι τέχνη.
 αὐταὶ βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε,
 τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι
 15 πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους.
 καὶ τῶνδ' ἐκάστην ἔστιν ἀδεῶς, εὐτελῶς,
 μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν, πάντας τρόπους·
 ἃς δ' οὐτ' ἰδεῖν ἔστ' οὐθ' ὀρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς,
 αἰεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον,
 20 δεδιότα ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα·
 ἃς πῶς ποτ', ὧ δέσποινα ποντία Κύπρι,
 βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
 ὁπότεν ἀναμνησθῶσι προσκινούμενοι;

Athenaeus 13, 569 a ἐπιτιμᾷ δὲ καὶ Ξέναρχος ἐν Πεντάθλῳ τοῖς
 ... ἐσπουδακόσι περὶ τὰς μεγαλομίσθους ἐταίρας καὶ τὰς ἐλευθέρους
 τῶν γυναικῶν ταυτὶ λέγων κτλ. v. 9 Eustath. 883, 36 χρῆσις δὲ
 τῆς λέξεως ἐν τῷ κτλ. v. 13—15 Eustath. 886, 34 οἷον αὐταί,
 ἡγουν αἱ ἐταιρίδες, βιάζονται εἰσελθούσαι τοὺς μὲν — πατρίδια,
 ὅπερ ἔστι πατέρων ὑποκορισμός, τοὺς δ' — νεωτέρους. idem 565, 24
 ἐκ τοῦ ἄπφα γίνεταί καὶ τὸ ἄπφιον, ὑποκόρισμα ὃν ἐρωμένης. 3.
 ὅπου παρουσῶν Mein. in Ath. μειρακίων C. 5. εἰληθερουνσας A.
 στέρν' ἀπημφισμένης Tyrwhitt. Tour. III 419] στερνα τ' ἡμφι-
 σμένης A. 6. ἐπικέρως V] ἐπικαιρως A. 7. ἢ τις] ητις A. 10.
 κλίμακα στησάμενον Mein.] καὶ μα καιτησάμενον A. 11. εἰσδύναί
 Dobr.] ἐκδύναί A. ἐκδυναστείης C. 13. αὐταὶ Dobr.] αὐταὶ A.
 15. δαπφάρια A. 16. ἐκάστην Dalecamp.] ἑκάστον A. 17. τρό-
 πους· | ἃς P] τροπουσας A. 18. τὰς δ' Jacobs. ὀρῶντ' ἀθρεῖν
 σαφῶς Nauck. Philol. VI 420. ουτιδεῖν ἔστ' οὐθ' ορῶντιδεῖν A. 19.
 αἰεὶ A. τετρεμαίνοντα VL] τετραμένοντα A. 20. delet Mein. ἐν
 χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα, δεδιότα Dindf. ψυχὴν] scr. ψωλήν. cf.
 Arist. Av. 560. Nub. 734. post v. 20 versus excidit talis fere:
 ταύτας διώκουσ' ἀναπεσεῖν ἰκνούμενοι. 23. προσκινούμενοι, non
 προσκυν., A.

3. nihil sequitur quo ὅπου referatur, sed prorsus mutata ora-
 tione v. 18 ἃς δ' οὐτ' ἰδεῖν κτλ. 6. etiam Eubul. 67, 4. 11.
 στέγης pendet a κάτωθεν. frustra στενῆς Mein. Anal. Ath. 357,
 'angustam cellae subterraneae fenestram' dici existimans. 12.

paene ut Falstaffius apud Shakespearium. 14. γέροντας ὄντας. cf. de talibus parechesibus Lobeck. Soph. Ai. p. 108. Paralip. 53. 20. 'formula ψυχὴν ἐν χειρὶ ἔχειν de hominibus vitae discrimen adeuntibus infimae graecitatis' est. Mein. 21. Eurip. Hippol. 415 αἴ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι, βλέπουσιν ἐς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν; 22. de *Draconis* legibus in adulteros datis cf. Taylor. Lect. Lys. p. 303 Reisk.

5

ἔμοι γένοιτο σοῦ ζώσης, τέκνον,
ἐλευθέριον πιούσαν οἶνον ἀποθανεῖν.

Athenaeus 10, 440 e ὅτι δὲ φίλοιον τὸ τῶν γυναικῶν γένος κοινόν. οὐκ ἀχαρίστως δὲ καὶ ὁ Ξέναρχος ἐν τῷ Πεντάθλῳ γυναικὰ τινα παρεισάγει φρικτότατον ὄρκον ὁμνύουσαν τόνδε κτλ. 2. ἐλευθέριον Mein.] ἐλεύθερον A. cf. Cobet. N. l. 104. — cupit serva, priusquam moriatur, viva puella quam diligit, libertatem consequi: sed pro ἐλευθέριον ὕδωρ ut ebriosa οἶνον dixit. cf. Antiphan. 25.

6

ὄρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Athenaeus 10, 441 e Ξέναρχος Πεντάθλῳ κτλ. Helladius Photii Bibl. 530, 15 ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος 'ὄρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω' ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους . . . οἱ δὲ τὰς γυναικὰς σκώπιοντές φασιν 'ὄρκους ἐγὼ γυναικῶν εἰς οἶκτον γράφω', ubi Scaliger γυναικὸς et οἶνον. Bekker. Anecd. 55, 17 ὄρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρη γράφειν· ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὁμνυούσῃ. ut in fr. 5, hic quoque ridicule οἶνον pro ὕδωρ.

ΠΟΡΦΥΡΑ

Inter Timoclis fabulas refert Suidas. cf. fr. 8. 9 et Meinek. I 433.

7

οἱ μὲν ποιηταὶ λήρως εἰσιν· οὐδὲ ἐν
καινὸν γὰρ εὐρίσκουσιν, ἀλλὰ μεταφέρει
ἐκαστος αὐτῶν ταῦτ' ἄνω τε καὶ κάτω.
τῶν δ' ἰχθυοπωλῶν φιλοσοφώτερον γένος
5 οὐκ ἔστιν οὐδὲν οὐδὲ μᾶλλον ἀνόσιον.
ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστ' ἐξουσία
φαίνειν (ἀπείρηται δὲ τοῦτο τῷ νόμῳ),
εἰς τις θεοῖσιν ἐχθρὸς ἄνθρωπος πάνν
ξηραινομένους ὥς εἶδε τοὺς ἰχθυῖς, μάχην

- 10 ἐποίησ' ἐν αὐτοῖς ἐξεπίτηδες εὖ πάννυ·
 ἦσαν δὲ πληγαί, καιρίαν δ' εἰληφέναι
 δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν
 ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων. βοᾷ δέ τις
 'ὔδωρ ὔδωρ'. ὁ δ' εὐθὺς ἐξάρας πρόχουν
 15 τῶν ὁμοτέχνων τις τοῦ μὲν ἀκαρῇ παντελῶς
 κατέχεε, κατὰ τῶν ἰχθύων δ' ἀπαξάπαν.
 εἶποις γ' ἂν αὐτοὺς ἀρτίως ἠλωκέναι.

Athenaeus 6, 225c *Ξέναρχος Πορφύρα* κτλ. 3. ταῦτ' Dindf.] ταῦτ' A. 8. εἰς τις G. Herm. ap. Erfurdt. Obs. 445] εἰτ' εἰς A. an εἶθ' εἰς? 9. εἶδε C] ἴδε A. 10. ἐποίησ' ἐν Schweigh.] ἐποίησεν A. 14. ὔδωρ iteravit Jacobs. Add. Ath. 127. 15. ἀκαρεῖ C. 16. τῶν ἰχθύων δ' Dindf.] δὲ τῶν ἰχθύων A. ἀπαξάπαν Casaub.] ἀπαξ ἐπάνω A. 17. εἰπές K. 'diceres', non dicas vel dixcris. γ' C] τ A.

7. 'causa legis erat ut piscatores celerius et villiore pretio vendere cogerentur.' Jacobs. 11. cf. Arist. Av. 1014. 12. cf. quae ad Arist. Eq. 1146 adnotavimus.

8

εἶθ' ἀλιεὺς ὦν ἄκρος σοφίαν
 ἐπὶ μὲν παγούροις τοῖς θεοῖς ἐχθροῖσι καὶ
 ἰχθυοῖσι εὖρηκα παντοδαπὰς τέχνας,
 γέροντα βούγλωττον δὲ μὴ ταχέως πάννυ
 5 συναρπάσομαι; καλόν γ' ἂν εἴη.

Athenaeus 7, 319a τούτων (τῶν παγούρων) μέμνηται Τιμοκλῆς ἢ *Ξέναρχος ἐν Πορφύρα* οὕτως κτλ. 1. εἶθ' ἴτ' A. οὕτωςί· ἀλιεὺς Mein. An. Ath. 141. εἶπερ Dobr. ἄκρος σοφίαν] ἀκρόσοφος Mein. an τί δ'; ὦν ἀλιεὺς σοφίαν ἄκρος? 2. ἐπὶ Herwerd. Mnem. nov. VI 72] ἐν A. ad captandos paguros. μὲν παγούροις τοῖς Dobr.] παγούροις μὲν A. θεοῖς ἐχθροῖσι Cobet. 4. δὲ Schweigh.] τὸ A. 5. in fine haud inepte addideris νῇ Δία. — voce βούγλωττος, quod est piscis nomen, simul stolidum senem designat. καλόν γ' ἂν εἴη per ironiam addit. nos das wäre eine schöne Geschichte.

9

μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ λάπτεις ἴσον ἴσω.

Athenaeus 10, 431a *Ξέναρχος ἢ Τιμοκλῆς ἐν Πορφύρα* κτλ. ὃν add. Schweigh. λάπτεις K. Mus. Rhen. XXX 398] κάπτεις. Διόνυσος simul deus est et vinum.

ΠΡΙΑΠΟΣ

Verpum Livii Andronici contulit O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 3.

10

σὺ δὲ μηκέτ' ἔρχει, παιδάριον, εἰς ἀργυροῦν·
εἰς τὸ βαθὺ πάλιν ἄγωμεν. εἰς τὸν κάνθαρον,
παιδάριον, ἔρχει. B. νῆ Δία, νῆ τὸν κάνθαρον.

Athenaeus 11, 473f Ξέναρχος ἐν Πριάπῳ φησὶ τάδε κτλ. 2. δὲ πάλιν A. A. σὺ δὲ — τὰργυροῦν. B. εἰς τὸ βαθὺ πάλιν ἄγωμεν. A. εἰς τὸν κάνθαρον — ἔρχει, νῆ Δία. Γ. ναί, τὸν κάνθαρον. Dobr. Append. Arist. p. 113 (B est minister, A et Γ convivae). εἰς τὸ βαθὺ δ' ἐπανάγωμεν Mein. 3. νῆ Δί' εἰς τὸν κ. Hanov. Exerc. crit. 151. ac νῆ Δί' A. sed poterat eum ridicule per cantharum etiam iurantem facere.

1. nescio quo iure opponatur vas *argenteum profundo*. 2. si vera est Meinekii emendatio, ἐπανάγωμεν (vel ἐπαναγώμεθ') peti-
tum est e re nautica.

ΣΚΤΘΑΙ

11

ἑπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλύμπια.
B. τί λέγεις; καπάνας; A. ναί· καπάνας Θετταλοὶ
πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. B. μανθάνω.

Athenaeus 10, 418e Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Ξέναρχος Σκύθαις κτλ. 1. Ὀλύμπια Mein. An. Ath. 185] ὀλυμ-
πίαν A. 2. καπάνας; ναί, καπάνας G. Hermann. ap. Erfurdt. Obs. 465] καπάνας A. — ἔτρεφον, at non *quadrigas*, sed *equos* alebat. sic tamen etiam τρέφειν τὰς ναῦς Thucyd. 8, 44. Xen. Hell. 1, 5, 6. 5, 1, 24.

12

τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι
κακόν, τὸ θυγάτριόν τέ μου σεσινάπικεν
διὰ τῆς ξένης.

Athenaeus 9, 367 a Ξέναρχος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Σκύθαις ἔφη κτλ. v. 2. 3 Eustathius 1061, 5 ἐκ τοῦ σίνηπι καὶ δῆμά ἐστι κω-
μικὸν σινάπῳ, οἷον τὸ θυγάτριον κτλ. ἤγουν ἐδοιμύξατο. 2. τέ om. Eust. σεσινάπικεν Dalecamp.] σεσινάπηκεν A et Eust. etiam in dimetros digeri posse monuit Meinekios. de voce σίναπι pro νάπυ apud sequiores usitato cf. Lobeck. Phryn. Epit. 288. 9. Hehn. Kulturpf.² 183. 4. initium soluto sententiarum nexu non intellego, ne post Meinekium quidem. videtur pater queri, quod filiolum suam nescio quis hospitae ope *deceperit*.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

13

φιλύρας εἶχε γὰρ
ὁ παῖς ἄφυλλον στέφανον ἀμφικείμενον.

Athenaeus 15, 679e Ξέναρχος Στρατιώτῃ κτλ. 2. ἀφύλλου A.
cf. Horat. C. 1, 38, 2.

ΤΠΝΟΣ

14

εἴτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες,
ὦν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὅτιοῦν φωνῆς ἔνι;

Athenaeus 13, 559a Ξέναρχος ἐν Ὑπνῷ φησὶν κτλ. Eustathius 1423, 28 Ξεναρχοῦ τὸ κτλ., ὡς δηλαδὴ τῶν θηλέων τεττίγων ἀφώνων ὄντων. 1. εἰ τιςιν A. Aelian. H. an. 1, 20 καὶ τοῦτο μὲν τὸ φιλόμουσον ἔδωκε τοῖς ἄρρεσιν ἢ φύσις· τέττιξ δὲ θήλεια ἄφωνός ἐστι. cf. Strab. 6, 260.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Meinek. I 434, 5.

ΑΠΟΔΗΜΟΙ

1

καί τοι τί φημι καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι;
προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην,
τὸν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι' ὃν εἶδον νόμους
Ἑλλήνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμυήθην θεοῖς;

Bekker. Anecd. 724, 26 ὁ γοῦν παρὰ τῷ Θεοφίλῳ τῷ κωμικῷ θεράπων ἐν τοῖς Ἀποδήμοις λέγει κτλ. 1. βουλεύομαι Bast.] βούλομαι. δρᾶσαι βούλομαι Mein. 3. τροφέα. cf. Philem. 80. εἶδον *cognovi*, ut saepe. cf. Fritsch. Arist. Ran. 714 p. 270. 4. ἐμυήθην. Lobeck. Aglaoph. 16. Meinekio libertus loqui videtur, qui tamen in domo et clientela domini remanserit.

ΒΟΙΩΤΙΣ

Cf. quae ad Antiphanis Βοιωτίδα adnotavimus.

2

τετρακότυλον δὲ κύλικα κεραμεῶν τινα
τῶν Θηρικλείων, πῶς δοκεῖς; κεραννύει

καλῶς, ἀφ' ὧ ζέουσιν· οὐδ' ἂν Ἀντοκλῆς
οὕτως μὰ τὴν γῆν εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
5 ἄρας ἐνώμα.

Athenaeus 11, 472 d Θεόφιλος ἐν Βοιωτίᾳ κτλ. 1. κεραμεῖν
H. Iacobi] κεραμεῖν. 2. δοκεῖς P] δοκεῖ A. κεραννύει Porson.]
κεράννυσιν A. 4. γῆν Schweigh.] τὴν A. ἄρας ἐνώμα Iacobs.
Add. Ath. 255] ἀρασαν ὤμον A.

non recte Meinekius An. Ath. 217 aut post κεραννύει aut post
ζέουσιν lacunam esse statuendam censet, quia addendum fuerit ali-
quid, quo pincernae in porrigendo poculo elegantia laudaretur.
potuit hoc fieri, necesse non fuit. 3. Ἀντοκλῆς. multi eius no-
minis et Theophili aetate et ante eum in Attica fuerunt, quorum
quis significetur dubium est. cf. Bergk. R. c. Att. 251. 2.

ΕΠΙΔΑΤΡΙΟΣ

3

Ἀτρεστίδας τις Μαντινεὺς λοχαγὸς ἦν,
ἀνδρῶν ἀπάντων πλεῖστα δυνάμενος φαγεῖν.

Athenaeus 10, 417 a Θεόφιλος ἐν Ἐπιδαύρῳ (Ἐπιδανυρίῳ Mein.
I 435) κτλ.

ΙΑΤΡΟΣ

4

πᾶς δὲ φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανίσκων . .
. . . ἐγγέλειον· παρατέθεικε τῷ πατρί.
'τευθὶς ἦν χρηστή, πατρίδιον'. 'πῶς ἔχεις πρὸς κάραβον;'
ψυχρός ἐστιν, ἄπαγε, φησί· δητόρων οὐ γεύομαι.

Athenaeus 8, 340 d Θεόφιλος ἐν Ἰατρῷ ἅμα σκώπτων αὐτοῦ
(Καλλιμέδοντος) καὶ τὸ ἐν λόγοις ψυχρόν κτλ. 1. in fine
addendum ἔχει. 2. ἐγγέλειον Schweigh.] ἐγγέλιον A. τέμαχος
ἔλαβεν ἐγγέλειον· παρατέθεικε κτλ i. e. ubi cmit cet., statim ad-
ponit patri. cf. Antiphan. 204, 3 et de protasi paratactica etiam
Philem. 4, 11. 3. ἦν] ἦν K. 'ecce'. — τέμαχος ἐγγέλειον, ut Phe-
reer. 45. de Callimedonte Carabo cf. Antiphan. 26, 7. πῶς ἔχεις
πρός, ut Antiphan. 140, 2. δητόρων, quia Carabus orator erat.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

Dubium est, Κιθαρωδός titulus fuerit an persona fabulae.
Meinek. I 435..

5

μέγας
θησαυρός ἐστι καὶ βέβαιος μουσικῇ
ἅπασιν τοῖς μαθητοῖσι παιδευθεῖσι τε.

Athenaeus 14, 623 f μέγας γὰρ .κατὰ τὸν Θεοφίλου Κιθαροδόν,
θησαυρός ἐστι κτλ. 2. ἐστὶν εἰ ἡ μουσικὴ Α.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

6

οὐ συμφέρον νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή·
ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται
ἐνὶ πηδάλῳ, τὸ πείσμι' ἀπορρήξασα δὲ
ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

Athenaeus 13, 560 a Θεόφιλος ἐν Νεοπτολέμῳ ἔφη κτλ. 1. σύμ-
φορον Valcken., conl. Theogn. 457. νεαστὶ Α. 3. ἐν] τῷ Her-
werd. Obs. crit. 82. contra Mein. 'non uno se regi patitur guber-
naculo ut cymba.' An. Ath. 258. at tum negatio ante ὥσπερ po-
nenda erat. πείσμι' Α. δὲ om. Α. 4. λιμένα Α.

Theogn. 457 οὐ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴν νέαν ἀνδρὶ γέροντι· οὐ
γὰρ πηδάλῳ πείθεται ὡς ἄκατος, οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν, ἀπορρήξασα
δὲ δεσμὰ πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. 'πηδάλιον ambigue,
ut Arist. Pac. 142.' Mein.

7

πονηρόν νῆον καὶ πατέρα καὶ μητέρα
ἔστιν μαγαδίξειν ἐπὶ τροχοῦ καθημένου·
οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταῦτόν ᾔσεται μέλος.

Athenaeus 14, 635 a Θεόφιλος ἐν Νεοπτολέμῳ (νεοπτολέμου Α)
τὸ τῇ μαράδι διαφάλλειν μαγαδίξειν λέγει ἐν τούτοις κτλ. 3. ταυ-
τον Α. ἡμῶν Mein. An. Ath. 305. 'minanti cuidam tormenta re-
spondet servus: frustra torquebis: nihil confitebimur.' Dobr. Adv.
II 348. de μαράδι cf. Anaxandr. 35.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ

Cf. Alexidis fabula cognominis.

8

ἐφθῶν μὲν σχεδὸν
τρεῖς μνᾶς. Β. λέγ' ἄλλο. Α. ὀυγγίον, κωλῆν, πόδας
τέτταρας ὑέλους. Β. Ἡράκλεις. Α. βοὸς δὲ τρεῖς,
ὄρνιθ'. Β. Ἀπολλων. λέγ' ἕτερον. Α. σύκων δύο
5 μνᾶς. Β. ἐπέπεις δὲ πόσον; Α. ἀκράτου δώδεκα
κοτύλας. Β. Ἀπολλων, ὦρε καὶ Σαβάξιε.

Athenaeus 10, 417 b ἐν Παγκρατιαστῇ παραγαγὼν (Θεόφιλος)
τὸν ἀθλητὴν ὡς πολλὰ ἐσθλόντά φησιν κτλ. v. 1—3 idem

3, 95a Θεόφιλος Παγκρατιαστῆ κτλ. 2. μνᾶς A 95] μνας A 417. λέγε A 95. 3. ὅους A 417. τρεῖς A 95] τρις A 417. 4. ὄρνιθα A. 5. μνας. ἐπιες δὲ ποσον A. ἐπέπιες Iacobs. Add. Ath. 223. cf. Arist. Eq. 354. πόσον ἀκράτου; Porson. non credo. 6. Ἄπολλον, Ὡρε Lobeck. Aglaoph. 628 d] ἀπολλόωρε A. σεβάζει A.

insanum artis athleticae amorem perstringit et quantam ciborum molem consumant athletae ridicule exaggerans demonstrat. idem ante Theophilum fecerant multi, in primis Euripides haud semel. reddit autem athleta apud cauponem ut videtur rationem eorum quae comederat. 3. 4. *avium* carnibus athletae meo iudicio non vescebantur. praeterea βοὺς δὲ τρεῖς non habet unde pendeat nisi πόδας (v. 2). at πόδα βόειον οὐδὲ εἷς ὅπτα Diphilo teste 123. scribendum videtur βοὺς δὲ τρεῖς | χόλικας. cf. Pherecr. 108, 15. Aristoph. fr. 82. Eubul. 63, 4. de *Horo* Aegypto Herod. 2, 144. 156. Plut. Is. Os. saepius. de *Sabazio* Aristoph. fr. 566. cf. quae ad Arist. Horas adnotavimus.

9

εἴτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ

Pollux 9, 15 παῖζοντι (?) τὸ στρατόπεδον ἔξεστι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι, παρεχόμενόν τινα τῶν νεωτέρων Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ εἰρηκότα κτλ. at τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὥσπερ δίφιλος καὶ κρίτων ABC. itaque dubia res est. παρεμβολή haud raro apud Polybium. cf. Diphil. 57. Criton. 1.

ΠΡΟΙΤΙΔΕΣ

De *Proetidium* fabula cf. Preller. Myth. gr.² II 55 sq.

10

καὶ κύλικ' ἀκράτου) Θηρίκλειον εἰσφέρει
πλέον ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἑπτ'. B. ἀγαθῇ τύχῃ.

Athenaeus 11, 472 e Θεόφιλος . . ἐν Προιτίσι κτλ. 1. κύλικ' ἀκράτου K.] κύλικα A. cf. Alexid. 5. μεγάλην supplet Dindf., κοίλην, πλήρη, μεστήν vel in exitu versus τινὰ Mein. 2. πλεον A. ἑπτ'] Z A. B. ἀγαθῇ τύχῃ K.] ἀγαθῆς τύχης A. cf. Nicostr. 19.

ΦΙΛΑΤΛΟΣ

11

τοῦ μή ποτ' αὐτὸν ἐμπεσεῖν εἰς Λαῖδα
φερόμενον ἢ Μηκωνίδ' ἢ Σισύμβριον
ἢ Βάραθρον ἢ Θάλλουσαν, ἢ τούτων τινὰ

ὧν ἐμπλέκουσι τοῖς λίνοις αἱ μαστροποί,
5 ἢ Ναννάριον ἢ Μαλθάκην.

Athenaeus 13, 587 f Θεόφιλος Φιλάυλω κτλ. 2. μηχανίδα A. 3. θάλλουσα A. 4. λίνοις Dalecamp.] λίθοις A. 5. Ναννάριον Mein.] ναυσιον A. μαλθάκην BP] μαλαθακην A. cf. Antiphanis Μαλθάκη. non recte Meinek. v. 5 aut delendum aut cum lacunae signo post v. 3 (2?) transponendum censet.

1. verbum unde pendeat τοῦ μὴ ἐμπέσειν (i. e. ἵνα μὴ ἐμπέσῃ) in eis quae antecedeant posuerat poeta. 4. obiectum verbi ἐμπλέκουσι quod iam Meinek. desiderabat deesse non potest. ΛΙΘΟΙΣ nihil est nisi ΝΕΟΙΣ. scribendum igitur ὧν ἐμπολῶσι τοῖς νέοις αἱ μ., unam de eis quas lenae vendunt adolescentulis. nam ἐμπολῶν etiam est vendere. Arist. Pac. 448. 1201. Thesm. 452.

12

τίς φησι τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν;
ἢ πού τίς ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος·
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπειτ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι.

5 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τὸς κιθαριστίας ἐρῶν,
παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω πρὸς τῶν θεῶν;
κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σοφῆς·
ἦν ἐστ' ἰδεῖν ἡδίων ἢ τὸ θεωρικόν
ἔχουσιν ὑμῖν διανέμειν ἐκάσποτε.

Athenaeus 13, 563 a Θεόφιλος ἐν τῷ Φιλάυλῳ κτλ. v. 1—4 Antiphanis 324, ubi cf. quae adnotavimus. v. 7 om. fabulae auctorisque nomine Eustathius 1558, 14. v. 6 ante 7 ponendus videtur. 8. ἦν ἐστ' ἰδεῖν ἡδίων Burnei. ap. Gaisf. Eur. Suppl. 1101] ἦν ἰδεῖν ἴδιον ἐστίν A. ἦν εἰσιδεῖν Mein. An. Ath. 261. θεωρικὸν L] θεωρητικὸν A. 9. ἔχουσιν] ἐκοῦσιν Emper. αἰτοῦσιν Dalecamp. ὑμῖν Grotius Excerpt. 707] ἡμῖν A. διαμένειν ἐκὰς πόρων Iacobs. Add. Ath. 297. ἔχουσιν ὑμῖν διαπονεῖν ἐκάσποτε Herwerd. Stud. crit. 88. 'histrio qui agit amatorem ridicule partibus suis excidit. virginem osculari, inquit, aliquanto dulcius est quam mimum actitare coram vobis, qui theatri pecunia fracti a miseris ludis nihil non soletis exigere.' διαλαλεῖν K. cf. Eur. Cycl. 175.

6. παιδὸς κόρης, ut Arist. Lys. 595 παῖδα κόρην (Mein.).

Φ Ι Λ Η Μ Ω Ν

Meinek. Menandri et Philem. reliquiae XLII sq.

Droysen. Hellenism. II 220. 247.

ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Ἀγροίκον* et ad Philemonis *Ἵποβολιμαῖον* adnotantur.

1

Athenaeus 3, 81d *Φιλήμων ἐν Ἀγροίκῳ τὰ κνδώνια μῆλα στρουθία καλεῖ. στρουθία VL] στρουθία A. cf. Lobeck. Soph. Ai. 116. Eubul. 104 στρουθιον στέφανον.*

ΑΓΥΡΤΗΣ

Μητραγύρτης est Antiphanis, *Ariolus* Cn. Naevii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 9.

2. 3

ὦ πῶς πονηρόν ἐστιν ἀνθρώπου φύσις
τὸ σύνολον· οὐ γὰρ ἄν ποτ' ἐδεήθη νόμου.

οἷε τι τῶν ἄλλων διαφέρειν θηρίων
ἄνθρωπον; οὐδὲ μικρόν ἄλλ' ἢ σχήματι·
5 πλάγι' ἐστὶ τᾶλλα, τοῦτο δ' ὀρθὸν θηρίον.

Stobaeus Floril. 2, 26 *Φιλήμωνος Ἀγύρτου A et Marc. ap. Morrellium Bibl. ms. gr. lat. 319. Ἀνκούργου Gesn. marg. et Schowius. 1. ὦ πῶς A, quod ne graecum quidem est. φεῦ ὥς 3 cod. Schow. φεῦ (extra v.), ὥς παμπόνηρον Duebn. πάντως π. C. Fr. Herm. Mus. Rhen. V 608. πῶς οὐ G. A. Hirschig. Ann. crit. 18. recte Naber. Mnem. nov. VIII 408 οἷμ' ὥς, quod frequentissimum est apud comicos. cf. inprimis Arist. Pac. 425. Thesm. 920. 1185. Cratin. 183, 3. Pherecr. 108, 20. quod in Gnomol. Urbin. W. Meyeri 25 est αἰεὶ πονηρόν, ab homine Christiano excogitatum esse videtur. 4. ἄνθρωπον add. Gesner. ἄλλ' ἢ Mein.] ἄλλα. cf. quae ad Arist. Eq. 780 conguessimus exempla. οὐδὲ μικρόν, ἀλλὰ σχήματα πλάγι' ἐστὶ κτλ. Duebn.*

versus a tertio ultimos a reliquis separandos et incerto poetae adsignandos esse censet Meinek. cuius rei causam non perspicio. aut alteram personam haec loqui cum Schowio aut inter v. 2 et 3 nonnulla omisisse Stobaeum credo, omnia tamen ex eadem fabula petita. — cum hoc fragmento aliquo modo coniunctum fuisse 133, cuius v. 3 expressus videatur a Cn. Naevio in fr. incertae sedis 1 (106) *patí necessest múlta mortálés mala*, O. Ribbeckii est sententia.

ΑΔΕΛΦΟΙ

4

- σὺ δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους, Σόλων·
 σὲ γὰρ λέγουσι τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον νόμον,
 δημοτικόν, ὃ Ζεῦ, πρᾶγμα καὶ σωτήριον,
 (καὶ μοι λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἁρμοστόν, Σόλων)
 5 μεστὴν ὀρῶντα τὴν πόλιν νεωτέρων,
 τούτους τ' ἔχοντας τὴν ἀναγκαίαν φύσιν
 ἁμαρτάνοντάς τ' εἰς ὃ μὴ προσῆκον ἦν,
 στῆσαι πριάμενόν τοι γυναικας κατὰ τόπους
 κοινὰς ἅπασι καὶ κατεσκευασμένας.
 10 ἐστᾶσι γυμναί· μὴ ἔξαπατηθῆς· πάνθ' ὄρα.
 οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων· ἔχεις
 πῶς· ἢ θύρα 'στ' ἀνεωγμένη.
 εἷς ὀβολός· εἰσπήδησον· οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς
 ἀκκισμός οὐδὲ λῆρος, οὐδ' ὑφήρπασεν·
 15 ἀλλ' εὐθύς, ὥς βούλει σὺ ᾧ βούλει τρόπον.
 ἐξῆλλθες· οἰμῶζειν λέγ', ἀλλοτρία 'στὶ σοι.

Athenaeus 13, 569 de Φιλήμων ἐν Ἀδελφοῖς (sic Schweigh., δελφοῖς A) προσιστορῶν ὅτι πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος . . . οὕτως φησὶν κτλ. 1. σὺ] εὖ Grotius Excerpt. 765. εἷς — ἦσας (ab ἦδεν) Herwerd. Mnem. nov. IIII 318, conl. Ephipp. 6, 5, ubi cf. tamen quae adnotavimus. ac dicendum erat εἷς ὧν κτλ. 2. parenthesi includit Dobr. λέγουσιν A. νόμον A] βροτῶν Casaub. mihi transponenda videntur νόμον et Σόλων (v. 1): σὺ δ' εἰς — ἀνθρώπους νόμον· σὲ γὰρ λ. — πρῶτον, Σόλων, δημ. κτλ. 3. δημοτικὸν A. 4. καὶ μοι Mein. 5. ὀρῶντα Grotius] ὀρῶντι A. 8. τοι] τότε Mein. in Ath. 12. ἐστυκῶτως suppl. Bntl. ἔχων· ἴσως | σπασμός τις ἔλαβεν (vel τέτανος) Dobr. 'στ' Bntl.] ἔσται A. 15. σὺ ᾧ Bntl.] συχρὸν A. 16. λέγε A. 'στὶ Grotius] τί A.

lenonem loqui conligas ex v. 4. 6. τὴν ἀναγκαίαν τύχην Amphid. 20, 6. 11. de hac protasi paratactica (sine εἶ) cf. H. Iacobi Mein. V cccxviii. C. F. Hermann. Ind. Gott. 1850. Horat. Sat. 1, 2, 33 (Schweigh.). 14. Moer. 190, 1 ἀκκισμός Ἀττικοί, προσποίησις Ἑλληνες, ubi cf. Pierson. nos Zicrerei. ὑφήρπασεν non illae se subtrahunt'. Dalecamp. 15. cf. Xenarch. 4, 17.

5

οὐκ ἂν λαλῇ τις μικρόν, ἐστὶ κόσμιος,
 οὐδ' ἂν πορεύηται τις εἰς τὴν γῆν βλέπων·

ὁ δ' ἡλίκον μὲν ἢ φύσις φέρει λαλῶν,
μηδὲν ποιῶν δ' ἄσχημον, οὗτος κόσμιος.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 10 Wachsm. Φιλήμονος Ἀδελφοῖς. Ἀδελφοῖς· οὐκ ἂν Gaisf.] ἀδελφεοῦ καὶ cod.

ΑΙΤΩΛΟΣ

6

ἐλαφρός

ὁ τὰς φρένας κοῦφος. Φιλήμων Αἰτωλῷ. Bekker. Anecd. 96, 6. cf. fr. 171.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΩΝ

Rectius fortasse Ἀνακαλυπτήρια. cf. Poll. 3, 36. Bekker. Anecd. 390, 26. Hesych. ἀνακαλυπτήριον. Harpocr. ἀνακαλυπτήρια.

7

οἱμοι· τὸ λυπεῖσθαι γὰρ ἐπὶ τὸ ῥῆμ' ἄγει
τοῦτ' εὐθύς, ὥς ἔοικε, τὸν λυπούμενον.
λυπούμενῳ δ' ὅταν τις ἀκολουθῶν λέγῃ
χαῖρ', ἐξ ἀνάγκης οὗτος οἰμώζειν λέγει.

Stobaeus Floril. 99, 3 Φιλήμονος Α. v. 3. 4. idem 112, 13 Φιλήμονος Ἀνακαλύπτοντος Α. Clericus Ἀνακαλυπτομένη, Fabricius Ἀνακαλυπτήρια, i. e. secundus tertiusve a nuptiis dies vel dona recens nuptae oblata. 1. τὸ ῥῆμα τοῦτο, i. e. οἱμοι. 4. οἰμώζω Trinc. 112.

ΑΝΑΝΕΟΤΜΕΝΗ

'Vetula repuerascens.' Mein. I 473. 'Der Jungbrunnen.'

8

ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὔτοσί.

Athenaeus 6, 262 a ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει . . . Φιλήμων Ἀνανεομένη κτλ. οὔτοσί Bendl.] οὗτος Α.— cf. Aristoph. fr. 167.

ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ

Titulum, quo Bato quoque usus est, conl. Euphron. 10, 10 et Amphid. 30, 8 inlustravit Meinek. Men. et Phil. 360. *fraudulentus et raptax*.

9

πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγεάτω, καὶ ματτύνῃ
ποιεῖτε θᾶπτον.

Athenaeus 14, 663f Φιλήμων. . . ἐν Ἀνδροφόνῳ κτλ. cf. 12 et 68.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ

Cf. quae adnotantur ad Timocl. 18, 4.

10

νῦν δ' οἶδ' ἀκριβῶς τὴν τύχην ὥς οὐ μία,
οὐδ' ἔστι πρόην, ἀλλὰ μετὰ τῶν σωμάτων
ἡμῶν, ὅταν γινώμεθ', εὐθὺς χὴ τύχη
προσγίνεθ' ἡμῖν συγγενῆς τῷ σώματι.

5 κοῦκ ἔστιν ἕτερον παρ' ἐτέρου λαβεῖν τύχην.

Stobaeus Ecl. 1, 6, 11 Wachsm. Φιλήμονος Ἀποκαρτεροῦντι.
2. ἔτι Par.¹ πρώην Bentr.] πρώτη. 3. γινώμεθ' Bentr.] γίνωντ'.
χὴ Bentr.] καὶ ἡ. 4. προσγίνεσθ' Farn. Par.¹ 5. κοῦκ Farn.]
οὐκ Par. ἕτερον et τύχην Farn. Par. — Herwerd. Nov. add. crit.
37 v. 3 ἡμῖν et v. 4 οὐσα pro ἡμῖν. mihi scripsisse videtur ἡμῖν,
ὅταν — ἀεὶ συγγενῆς κτλ.

ΑΠΟΛΙΣ

Fortasse hanc Caecilius Statius in *Exsule* imitatus est. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 42. sed cf. quae ad Alexidis *Φυγάδα* adnotavimus.

11

οὐχὶ μόνον οὗτος εὖρε πῶς λαλήσομεν
αὐτοῖς, ἀπέχοντες πολὺν ἀπ' ἀλλήλων χρόνον,
οὐδ' ὃν τρόπον μηδέποτε μηδὲ εἰς πάλιν
ἐπιλήσεθ' ἡμῶν μηδέν, ἐμβλέψας δέ που
5 τὰκ τοῦ χρόνου τοῦ παντὸς ἔσσετ', ἀλλὰ καὶ
ψυχῆς ἱατρὸν κατέλιπεν τὰ γράμματα.

Stobaeus Ecl. 2, 4, 10 Wachsm. Φιλήμονος ἐξ Ἀπόλλωνος (ἀπόλλω S). Ἀπόλιδος Clericus. cui emendationi favet sententia eclogae.
1. εὖρ' ὅπως Mein. λαλήσομεν (corr. ex λαλήσω) S] λαλήσε. . A¹.
λαλήσετε A². 2. αὐτοῖς (i. e. ἀλλήλοις) Mein.] αὐτοῖς. perperam
δέλοις Iacobs. Animadv. Stob. 206. πολλοὺς — χρόνους Trinc.
πολλῶν (corr. in πολλύν) χρόνων S. πολὺν τόπον G. A. Hirschig.
Ann. crit. 18 conl. Alexid. 30, 4, 5, et Cobot. Mnem. nov. II 433.
at cf. v. 5. 3. εἰς A. 4. ἐπιλήψεθ' AST.

1. οὗτος, i. e. ὁ εὐρών τὰ γράμματα. non credo Palamedem
Prometheumve nominatum fuisse. Sexti Turpili fr. inc. 1 (213)
sola res est quae praesentes homines absentes facit contulit O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 111. 4. ἐμβλέψας, i. e. εἰς τὰ γράμματα.
nam που est opinor.

ΑΡΠΑΖΟΜΕΝΟΣ

Alii Ἀρπαζομένη. eadem varietas in Caecilii Statii fabula sic
inscripta. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 44.

12

γυμνῷ φυλακὴν ἐπίταττε, καὶ διὰ τριῶν
ποτηρίων με ματτύης εὐφραίνεται.

Athenaeus 14, 663f ὅτι καὶ ὁ τρόπος τῆς τοιαύτης εὐωχίας
ὁμοίως (ματτύης) ἐλέγετο, Φιλήμων φησὶν ἐν Ἀρπαξομένῳ κτλ. v. 2
Photius ματτύης· σκενασμία τις περιφορημάτων, χρήσιμος εἰς πότον
καὶ κῶμον πλείω. Φιλήμων (φιλήβων cod.). 1. ἐπιταττέτω Dindf.
ἐπίταττε, παῖ Mein. scr. ἐπιτάττετ' (mod. indicativ.)· ἀλλὰ μετὰ
κτλ. διατριῶν A. ὁ ματτύης ἢ ματτύη ut ὁ γύης ἢ γύη (Mein.).
Hesych. ματτύης· (ἢ μὲν φωνὴ Μακεδονική.) ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ
ζωμοῦ αὐτοῦ λάχανα (λάχανα Athen. 14, 663e) περιφερόμενα. Poll.
6, 70 ἢ ματύλλη Μακεδονικὸν εὖρημα, δίψους ἐγερτικὸν βοῶμα, ᾧ
ἐχρῶντο μεσοῦντος τοῦ πότου. cf. 9 et Arist. Nub. 451. de pro-
verbio γ. φ. ἐπιτάττειν Pherecr. 144.

13

ὁρῶ μαγείρου καὶ κύβηλιν καὶ σκάφην.

Pollux 10, 104 τυρόκνηστις, ἣν καὶ κύβηλιν καλοῦσιν... ἢ δὲ
κύβηλις ἐν Φιλήμονος Ἀρπαξομένῳ κτλ. μαγείρους Clericus. μά-
γειρον Mein. cf. Cratin. 315.

14

ὁ νακοτίλτης

(τὸ ὄνομα), εἰ καὶ Φιλήμων αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἀρπαξομένῳ, ἀλλ'
οὐκ ἀνεκτόν. Pollux 7, 28. cf. Cratin. 41.

ΑΥΔΗΤΗΣ

15

γεγενεΐακεν

Φιλήμων Αὐλητῇ. (a γενειάζειν.) Bekker. Anecd. 87, 27. φι-
λίμ cod.

ΒΑΒΛΩΝΙΟΣ

16

βασίλισσ' ἔσει Βαβυλῶνος, ἂν οὕτω τύχη.
τὴν Πυθιονίκην οἶσθα καὶ τὸν Ἀρπαλον.

Athenaeus 13, 595c μνημονεύει τούτων (Πυθιονίχης καὶ Ἀρ-
πάλου) καὶ Φιλήμων ἐν Βαβυλωνίῳ κτλ. 1. βασίλισσ' ἔση Bendl.]
βασιλίσσαις ἢ A. de forma βασιλίσσα Lobeck. Phryn. 225. — mi-
litem audire mihi videor amicae montes auri pollicentem.

Diodor. 17, 108 (Ἀρπαλος ἐν Βαβυλῶνι) τὴν ἐπιφανεστάτην
τῶν ἑταιρῶν ὄνομα Πυθιονίκην μετεπέμψατο (Ol. 113, 2) καὶ ζῶσαν
τε αὐτὴν βασιλικαῖς δωρεαῖς ἐτίμησε καὶ μεταλλάξασαν ἔθαψε πολυ-

τελῶς καὶ τάφον κατὰ τὴν Ἀττικὴν κατεσκεύασε πολυδάπανον. cf. Paus. 1, 37, 5 (4). Theopomp. Athen. 13, 586 c μετὰ τὸν τῆς Πυθιονίκης θάνατον ὁ Ἀρπαλος μετεπέμψατο τὴν Γλυκέραν Ἀθήνηθεν· ἣν καὶ ἐλθοῦσαν οἰκεῖν ἐν τοῖς βασιλείοις τοῖς ἐν Ταρσῶ καὶ προσκυνεῖσθαι... βασιλίσσαν προσαγορευομένην, ἀπειροῆσθαι τε ἐπὶ πᾶσι μὴ στεφανοῦν Ἀρπαλον, εἰ μὴ καὶ Γλυκέραν στεφανῶσιν.

ΓΑΜΟΣ

Vel Γαμῶν. cf. fr. 19.

17

ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον
πυρῶν τι μεστόν.

Pollux 10, 176 ὀλκεῖον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺν χάλκοῦν, ὡς... ἐν Φιλήμονος Γάμφῳ κτλ.

18

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον· οἶδα, δέσποτα.

Schol. Platonis 322 Bekk. ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος... Φιλήμων ἐν Γάμφῳ κτλ. B. οἶδα Cobet. N. l. 22. non opus. servus animadvertens fore ut erus ipsum in discrimen committat 'in me' inquit 'periculum facere statuisti; scio, domine'. cf. Cratin. 16.

19

Bekker. Anecd. 92, 16 ἐμὲ ἀντὶ τοῦ ἔμαντόν, σὲ ἀντὶ τοῦ σαντόν. Φιλήμων Γαμοῦντι· σῶζε σαντόν, ἐγὼ δ' ἐμέ. fortasse Γάμφ· οὐκοῦν σὺ σῶζε σαντόν, | ἐγὼ δ' ἐμέ, ut sint tetrametri iambici. ac σὺ iam Herwerd. Mnem. nov. VI 73.

20

Θρασέα γυνή

Bekker. Anecd. 99, 24 Θρασέα· Φιλήμων Γάμφ· Θρ. γυνή. Γάλλῳ et Θρασεῖα cod. — fortasse Θρασέα, i. e. Thraseae uxor, quod nomen in titulis haud rarum est. cf. Roehl. Ind. C. I.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

Cf. quae ad cognominem Sophili fabulam adnotantur.

21

κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαίαι φρένες.

Stobaeus Floril. 8, 10 Φιλήμων ἐν Ἐγχειριδίῳ A. δειλαὶ αἱ Trinc. fortasse δειλαὶ καὶ φρ. nam Stobaei liber octavus est περὶ δειλίας.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Plantus Mercat. prol. 9 *graece haec vocatur Emporos Philemonis, eadem latine Mercator Macci Titi.* cf. fr. 71. etiam Diphili fuit Ἐμπορος.

ΕΞΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae de *Εἰσοικιζομένῳ* Alexidis adnotavimus.

22

κἄν δοῦλος ἦ τις, οὐδὲν ἦττον, δέσποτα,
ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν, ἂν ἄνθρωπος ἦ.

Stobaeus Floril. 62, 28 *Φιλήμονος Ἐξοικιζομένου* A. 1. ἦ B] ἦν. *δεσποτὶς* A. at semper *δέσποινα* Attici. 2. ἂν ἄνθρωπος ἦς C. F. Hermann. Mus. Rhen. V 609. ἂν ἀγαθός τις ἦ Herwerd. Obs. crit. 83. sed cf. Menand. monost. 562 et Lobeck. Paralip. 556. Cf. praeterea fr. 124.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. Meier. Schoem. Att. Proc. 462. Schoemann. Antiq. gr.² I 369.

23

ἦδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερον
ἔστ' ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν·
ὁ λαιδορῶν γάρ, ἂν ὁ λαιδορούμενος
μὴ προσποιῇται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

Stobaeus Floril. 19, 2 *Φιλήμονος ἐκ τοῦ δικαζομένου* A. ἐκ δικαζομένου Voss. rectius titulus adfertur ibid. 13, 11 (fr. 24). v. 1. 2 Plutarchus Mor. 35d φέρειν δὲ πρῶως καὶ σκώμματα καὶ λαιδορίας καὶ γέλωτας, μάλιστα μὲν τὸ τοῦ Φιλήμονος ἔχοντας πρόχειρον κτλ. v. 3 Anton. Mel. 53 p. 79. 4. ὁ λαιδορῶν m. pr. A Stob. ἂν μὴ προσποιῇται, cum se laci dissimulat.

24

πρόχειρον ἐπὶ τὴν γλῶτταν εὐλόγῳ τρέχειν

Stobaeus Floril. 13, 11 *Φιλήμονος Ἐπιδικαζομένου* A. constructio verborum sententiae non integrae admodum ambigua.

ΕΥΡΙΠΟΣ

Quia in Euripo Euboico fluctus septiens cotidie variabat, homines *inconstantes* εὐριποι ab Atheniensibus vocabantur. cf. Hesyeh. εὐριπος. Thom. mag. 339, 14. Liban. Ep. 533. Aeschin. 3, 90 cum schol.

25

στρωμα μηλωτήν τ' ἔχει.

Pollux 10, 176 εἴποις δ' ἂν καὶ μηλωτήν τὴν τοῦ προβάτου δοράν, Φιλήμονος εἰπόντος ἐν Εὐρώπῳ κτλ. Photius 265, 26 μῆλα· πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ καλεῖται. Herodian. I 343, 27 τὸ μέντοι μηλωτή. ὁξύνεται.

ΕΦΕΔΡΙΤΑΙ

Ἐφεδρισταί vel Ἐφεδρίζοντες (cf. fr. 27) Meinekius III 10, i. o. homines ἐφεδρισμόν ludentes. cf. Poll. 9, 119. Hesych. ἐφεδρίζειν et ἐφεδριστήρας· τοὺς ἐπικαθημένους ἐν τῇ εἰρημένῃ παιδιᾷ.

26

σκιμπόδιον ἐν καὶ κώδιον καὶ ψιάθιον
ἱσως παλαστῆς

Photius παλαστή· θηλυκῶς . . . Φιλήμων Ἐφεδρίταις κτλ. cf. Cratin. 133.

27

χαλεπὸν τὸ ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῦσαι ῥάδιον.

Stobaeus Floril. 114, 2 Φιλήμονος ἐξ Ἐφεδρίζόντων Α. κελεῦσαι] καὶ λεῦσαι Α.

ΕΦΗΒΟΣ

28

οὐ τοῖς πλέουσι τὴν θάλατταν γίνεται
μόνοισι χειμῶν, ὥς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ
τοῖς περιπατοῦσί που, Λάχης, ἐν τῇ στοᾷ,
καὶ τοῖς μένουσιν ἔνδον ἐν ταῖς οἰκίαις.

5 χοί μὲν πλείοντες ἐνίοθ' ἡμέραν μίαν
ἢ νύκτα χειμασθέντες εἴτ' ἐκ τοῦ κακοῦ
σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ
αὐτοὺς τὸ σῶζον ἦκεν ἢ φάνη λιμὴν.
ἐμοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν· οὐκ εἰς ἡμέραν
10 χειμάζομαι μίαν γὰρ, εἰς τὸ ζῆν δ' ὅλον,
ἀεὶ τὸ λυπεῖσθαι δὲ μείζον γίνεται.

Stobaeus Floril. 98, 20 Φιλήμονος Ἐφήβῳ Α. 7. ἢ τὸ] ἦτοι Nauck. 8. ἦκεν ἢ φάνη Koen. Greg. Cor. p. 146] ἢ μένη ἐφάνη. ἡμέρα ἐφάνη Α. ἦλθεν ἢ ἐφάνη Salmas. 10. ὅλον | ἀεὶ, τὸ κτλ. Κ.

5. Hor. Sat. 1, 1, 7 horae momento cita mors venit aut victoria lacta.

29

Κρομύων πόλις

πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. ὁ πολίτης Κρομυώνιος. Stephanus Byz. alterum πόλις add. R. ἐφήβῳ AV] ἐφήβοις R.

ΗΡΩΕΣ

30

ὑπέρου περιτροπή

ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιοούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀνυόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ταχέως τι πραττόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἡρώσι. Schol. Plat. 367 Bekk. cf. Zenobius 6, 25. Plat. com. 1.

ΘΗΒΑΙΟΙ

31

ἐμοῦ γάρ ἐστι κύριος μὲν εἰς ἀνὴρ,
τούτων δὲ καὶ σοῦ μυρίων τ' ἄλλων νόμος,
ἐτέρων τύραννος, τῶν τυραννούντων φόβος·
δοῦλοι βασιλέων εἰσὶν, ὁ βασιλεὺς θεῶν,
5 ὁ θεὸς ἀνάγκης. πάντα δ', ἂν σκοπῆς, ὅλως
ἐτέρων πέφυκεν ἦττον', ὧν δὲ μείζονα.
τούτοις ἀνάγκη ταῦτα δουλεύειν αἰεί.

Stobaeus Floril. 62, 8. Φιλήμονος Θηβαίων A. 1. μὲν add. B. om. A. 2. τοῦτον A. τούτου Mein. 3. ἐτέρων] νόμου Herwerd. Anal. crit. 37, inter v. 3 et 4 nonnulla excidisse censens. 6. ἦττον' ὧν Dobr.] ἠττόνων. ἦττον A. 7. τούτοις] οὕτως Dobr. ταῦτα] πάντα Dobr. ἦττον'. ὧν δὲ μείζονα, τούτοις ἀν. ταῦτα κτλ. Halm. Lect. Stob. 53. — 5. ἂν σκοπῆς absolute. cf. 104, 2. 134. Menand. 528 M. alia exempla congessit Iacobs. Lect. Stob. 15.

civi Atheniensi, qui ipsi servitutem exprobraverat, servus respondet per totam rerum naturam nihil esse liberum. recte mea sententia Dobraeus, nisi quod inter v. 3 et 4 haec fere inserenda videntur χοὶ μὲν ξεναγοὶ τῶν σατραπῶν, οἱ δὲ σατράπαι. tum μὲν — δέ posita ut v. 1. 2, deinde asyndeton ut v. 3. 3. ἐτέρων, i. e. barbarorum, qui Graecis, imprimis Atheniensibus, soli legi parentibus (v. 2), opponuntur. 6. ὧν δὲ pro τῶν δέ, ut 99, 2. 3. — Horat. C. 3, 1, 4. 5 contulit Clericus.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Plautus Trinumm. prol. 18 huic graece nomen est *Thesaurο fabulae*: Philemo scripsit, Plautus vortit barbare: nomen Trinummο fecit. etiam Menander *Thesaurum* scripsit; fortasse altera fuit alterius διασκευή. cf. fr. 33.

32

οὐκ ἔστ' ἀληθὲς παραλογίσασθ', οὐδ' ἔχειν
ὀψάρια χρηστά.

Athenaeus 9, 385e Φιλήμων Θησαυρῷ κτλ. 1. παραλογίζεσθ' Bentr. ἀληθῶς σε παραλογίσασθ' G. Herm. Plaut. Trin. praef. xxvi. οὐδ'] ὥστ' G. Herm. οὐκ ἔστ' ἐναλήθως (*cum veri specie*) παραλογίζεσθ' — χρηστά; Fritzs. Ind. Rost. aest. 1878, 6 conl. Lucian. Ver. hist. 1, 2. οὐκ ἔστ', ἄλλατε, π. Mein. fortasse οὐκ ἔστιν, ὅλεθρε, σὲ παραλογίσασθ' ὥδ' ἔχοντ' ὀψάρι' ἄχρηστα. atque ὀψάρι' ἄχρηστα Mein.

erus servo in ratione reddenda fraudem et fallacias exprobrat.

33

Κανθάρου σοφώτερος

ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων· ἐπειδὴ τις Ἀθήνησι κάπηλος Κάνθαρος καλούμενος ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θανάτου (φ) ἐξημιώθη. Zenob. 4, 65. μέμνηται ταύτης Φιλήμων ἐν Θησαυρῷ addit Zenob. Milleri (Mélanges 354). cf. Menand. 231 Mein.

Praeterea ad *Thesaurum* fr. 196. 9. 205 refert G. Hermannus Plaut. Trin. xxvi. vii.

ΘΥΡΩΡΟΣ

34

ἐγὼ γὰρ ὥς τὴν χλαμύδα κατεθέμην ποτὲ
καὶ τὸν πέτασον —

Pollux 10, 164 τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς· Φιλήμων ἐν Θυρωρῷ κτλ. ὥς Cobet. N. l. 122] ἐς. 'postquam excessi ex ephebis. opponuntur λαβεῖν τὴν χλαμύδα et καταθέσθαι, ut *ponere praetextam* et *sumere togam virilem*.' cf. Antidot. 2, 2. ποτέ, tandem aliquando. deest apodosis.

ΙΑΤΡΟΣ

35

καὶ γύλιόν τιν' ἀργυρωμάτων

Athenaeus 6, 231a Φιλήμων Ἰατρῷ κτλ. γύλιόν Casaub.] γυλίαν A. in exitu addo πλέων.

36

Κυδώνιον μῆλον

βραχέως (i. e. non Κυδώνειον). Φιλήμων Ἰατρῷ. Bekker. Anecd. 104, 13.

Praeterea ad *Medicum* fr. 112. 113 referebat Cloricus.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

Cf. Alexidis *Τομιστῆς ἢ Καταψευδόμενος*.

37

πάντ' ἔστιν ἐξευρεῖν, εἰ μὴ τὸν πόνον
φεύγῃ τις, ὃς πρόσσεστι τοῖς ζητουμένοις.

Stobaeus Floril. 29, 28 *Φιλήμονος Καταψευδομένου* A. ἐξευ-
ρεῖν] εὗρεῖν B Trinc. cf. Alexid. 30 et com. anon. 421. 2 Mein.
πάντ' ἔστιν εὗρεῖν, πάντ', εἰ nimia cum gravitate O. Hense Krit.
Blätter 86. qui quae de caesura penthemimere apud novae comoe-
diae poetas dicit somnia sunt.

ΚΟΙΝΩΝΟΙ

38

δεδράμηκα

Φιλήμων Κοινωνοῖς. Bekker. Anecd. 88, 25. cf. Menand. 740
Mein. Lobeck. Phryn. 619.

ΚΟΛΑΞ

Cf. fr. 225.

ΚΟΡΙΝΘΙΑ

39

εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδείης κακά,
ἄσμενος ἔχois ἄν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις.

Stobaeus Floril. 108, 7 *Φιλήμονος ἐκ Κορινθίας* A.

40

Athenaeus 3, 123 de τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετὰ νε-
ρας καλοῦσιν, ὥς... *Φιλήμων ἐν Κορινθίᾳ*.

ΜΕΤΙΩΝ Η ΖΩΜΙΟΝ

Ὁ μετιών est amator puellam ambiens. Ζωμίον parasitum dici
censet Meinek. conl. Anaxandr. 34, 5 et Aristophont. 4, 3.

41

ἰχθὺς τί σοι

ἐφαίνεθ' οὐφθός; B. μιαρὸς ἦν. ἀκήκοας;
ἄλμη τε λευκή καὶ παχεῖ' ὑπερβολῇ,
κοῦχλ' λοπάδος προσῶξεν οὐδ' ἡδυσμάτων.

5 A. ἐβόων δ' ἅπαντες ὥς ἀγαθὴν ἄλμην ποιεῖς.

Athenaeus 4, 133 a ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν . . . Φιλήμων δ' ἐν Μειτόντι ἢ Ζωμίῳ κτλ. 1. τί σοι B] τισσοι A. 2. οὐφθός Dobr.] ἐφθός A. μαρὸς Bentr.] μικρὸς A. χρηστὸς G. A. Hirschig. Ann. crit. 19. 3. παχεία A. 5. A. add. Herwerd. Mnem. nov. VI 73. δ' add. Mein. — conloquuntur coquus et erus cenae adparatu minimo contentus. ὑπερβολῇ (v. 3) etiam ad λευκή pertinet.

42

Ἀγύρριος δὲ παρατεθέντος καράβου,
ὥς εἶδεν αὐτόν 'χαῖρε πάππα φίλτατε'
εἶπας — B. τί ἐποίει; A. τὸν πατέρα κατήσθιεν.

Athenaeus 8, 340 e Φιλήμονος ἐν Μειτόντι εἰπόντος Ἀγύρριος — κατήσθιεν, Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος ἐν τοῖς συμμίκτοις ὑπομνήμασι τοῦ Καλλιμέδοντος υἱὸν ἀπέδειξεν ὄντα τὸν Ἀγύρριον. Eustathius 1283, 37 χρῆσις δὲ αὐτοῦ (πάππα) παρὰ Φιλήμονι ἐν τῷ Ἀγ. κτλ. ἦν γὰρ. . . Ἀγύρριος υἱὸς Καράβου τοῦ φιλήχθους. 1. Ἀγύρριος Eust.] ἀγύριος A. 2. πάππα] πα A. 3. τονπατέρα A. — cf. Schaefer. Demosth. III 335. ceterum non necesse est in his duas personas discernere.

ΜΕΤΟΙΚΟΣ

Scripsit Μέτοικον etiam Antiphanes, Μετοίκους Crates, Pherecrates, Plato.

43

τάκ τῶν ἀμαξῶν

ἐπὶ τῶν ἀσελγέστερα σκωπτόντων τάττουσι ταύτην. Ἀθήνησι γὰρ ἔνιοι μεθυσθέντες κωμάζουσι μεθ' ἡμέραν ἐφ' ἀμαξῶν καὶ τοὺς ἀπαντιῶντας σκώπτουσι. μέμνηται ταύτης Φιλήμων ἐν τῷ Μετοίκῳ. Zenobius Milleri (Mélanges 358). similia, omitta tamen Philemonis mentione, Append. prov. 4, 80. τάκ] τὰ ἐκ. ἀμαξῶν Append. prov.] ἀμαξίων.

ΜΟΙΧΟΣ

44

ἔδει παρεῖναι, Παρμένων, αὐλητρίδ' ἢ
νάβλαν τιν'. ΠΑΡΜ. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστίν . . .

A. . . . οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ;

ΠΑΡΜ. μὰ Δία. A. τί φῆς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν
5 οἶσθ' ἀγαθόν. οὐδὲ σαμβυκίστριαν;

Athenaeus 4, 175 d Φιλήμων ἐν Μοιχῷ κτλ. v. 1. 2 (τινά) Polux 4, 61 ἀλλὰ μὴν καὶ νάβλας μνημονεύει Φιλήμων κτλ. '2. νάβλα τινά A. εἰπέ μοι add. Casaub. ἐστὶ δέσποτα Mein. in Ath. 3.

νάβλας ὅ τι ἔστ' οὐκ οἶδας Mein. οὐκ οἶσθας Herwerd. Obs. crit. 84. cf. Cratin. 105. 4. οὐδὲν οὖν L] οὐδέουν A. 5. sic A. οὐκοῦν οὐδὲ Mein. in Ath. — varie constituerunt eclogam Iacobs. Add. Ath. 114. 5. Seidler. Vers. dochm. 398. Porson. Adv. 73. atque alia excogitari possunt. — Athen. 14, 633 f ὀξύφθογγον εἶναι μουσικὸν ὄργανον τὴν σαμβύκην. . . χρῆσθαι αὐτῷ Πάρθους καὶ Τρωγλοδύτας τετραχόρδῳ ὄντι. cf. Aristoph. fr. 241.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ

45

Erotianus 73, 11 Klein. ἔστιν ἐχλῖνος χύτρας εἶδος μεγαλοστίμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως. . . καὶ Φιλήμων ἐν Μυρμιδόσι.

ΜΥΣΤΙΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Mystin* adnotantur.

46

πολὺ μείζον ἔστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν
τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοποῦμενοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Stobaeus Floril. 100, 5 Φιλήμονος Μύστιδος A. 1. constr. πολὺ μείζον κακὸν ἔστι κτλ. — ἐπισκοπεῖν (-εἶσθαι) dicitur sive medicus sive amicus, qui aegrotantem visit. Cobet. N. 1. 692.

ΝΕΑΙΡΑ

Cf. Timoclis fabula cognominis.

47

ὥσπερ Σέλενκος δεῦρ' ἔπεμψε τὴν τίγριν,
ἣν εἶδομεν ἡμεῖς, τῷ Σελεύκῳ πάλιν ἔδει
ἡμᾶς τι παρ' ἡμῶν ἀντιπέμψαι θηρίον.
B. τρυγέρανον· οὐ γὰρ γίνεταί τοῦτ' αὐτόθι.

Athenaeus 13, 590a Φιλήμονα γὰρ οἶδα τοῦτ' εἰρηκότα ἐν Νεαίρῳ κτλ. Hesychius et Phavorinus τρυγέρανος· φάσματι (φάσση Mein.) εἰκώς. 2. εἶδομεν Dindf.] ἴδωμεν A. 3. ἡμᾶς τι Schweigh.] τι ἡμᾶς A. τι del. Clericus. 4. τρυγέρανον et γίνεταί A. — quid sit τρυγέρανος prorsus ignotum. sed fuit fortasse cognomen hominis.

ΝΕΜΟΜΕΝΟΙ

48

ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Bekker. Anecd. 436, 6 et Suidas ἀποστοματίζειν. ὥς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. (μὴ add. Suid.) Φιλήμων Νεμομένοις κτλ.

ΝΟΘΟΣ

Nothus Nicasio fabula fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 55.

49

Eustathius 880, 30 Αἴλιος Διονύσιος λέγει ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα (βουνὸς) ὥς βάρβαρον· λόφον γὰρ καλοῦσιν. ἔτεροι δὲ ὅτι βουνὸν Φιλήμων ἐν Νόθῳ ὥς σύνηθες τίθησιν, ἄλλοι δὲ ὥς ξενικὸν ἐπισκώπτει. cf. 142.

50

πανοικία

ἀντὶ τοῦ πανοικί. Φιλήμων Νόθῳ. Bekker. Anecd. 112, 15. cf. Lobeck. Phryn. 514.

Praeterea cf. 183.

Ν Τ Ξ

51

τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περιέεισι τὴνάλλως ἔχων.

Photius et Suidas τὴνάλλως· μάτην... ὁ Φιλήμων Νυκτί κτλ.

52

νησίγδα

ἐν νυκτί. ἀποδιδόασι μασημάτιον ποιόν. Hesychius. ad Philemonis Νύκτα referebat Dobr. Adv. II 581. νησίγδαι Phavorinus. Oedipum suum exspectat.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ

Cf. *Pancratiastes* Alexidis.

53

καὐτόν τι πράττειν· οὐ μόνον τὰς ἐλπίδας
ἐπὶ τῇ τύχῃ χροῖ, παιδίον, πάντως ἔχειν
ὧν βούλεται τις, ἀλλὰ καὐτόν τῇ τύχῃ
συλλαμβάνεσθαι· ῥᾶον ἢ τύχῃ πονεῖ,
5 εἰ μὲν μεθ' ἐτέρου τοῦτο, μὴ μόνῃ, ποιῇ.

Stobaeus Ecl. 2, 8 (7), 6 Wachsm. Φιλήμονος Παγκρατιαστή. 1. καὐτόν Grot.] καὶ τόν Par. (καὶ τόν Farn. μόνον] μὲν οὖν Mein. 2. χροῖ add. Grot. πάντων olim Mein. 3. τύχῃ Grotius] ψυχῇ Farn. Par. βούλεται τις, ἀλλὰ καὐτόν — συλλαμβάνεσθαι· ῥᾶον Herwerd. Nov. add. crit. 37. Mnem. nov. VI 73] βούλεται

τις. ἀλλὰ καὶ τὸ (sic FP) — συλλαμβάνεσθαι ῥᾶον. 4. συλλαβά-
νεσθαι Farn. πονεῖ Wachsm.] ποιεῖ. 5. καὶ ἐὰν Par. καὶ in
marg. add. Farn., unde ἂν καὶ Wachsm.

54

δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου.

Bekker. Anecd. 112, 5, Photius et Suidas πρὸ· ἀντὶ τοῦ ἀντί.
Φιλήμων Παγκρατιαστῆ κτλ. Aristot. Polit. 1, 7 κατὰ τὴν παροι-
μίαν δοῦλος κτλ. πρὸ] πρὸς bis cod. Bekk. Anecd. — cf. Erasm.
Adag. II 3, 445 (Mein.). apud paroemiographos frustra quaesivi.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ

55

Ἑλλην γυνή

Φιλήμων Παιδαρίω. Bekker. Anecd. 97, 3.

ΠΑΙΔΕΣ

56

κακὸν ἐστὶ δούλῳ δεσπότης πράττων κακῶς·
μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται.

Stobaeus Floril. 62, 29 Φιλήμονος Παίδων Α. 'fortasse Παι-
δίῳ vel Παιδαρίῳ.' Mein. 1. πράττων Mein.] πράσσων.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

57

τοῦ γὰρ δικαίου κἂν βροτοῖσι κἂν θεοῖς
ἀθάνατος ἀεὶ δόξα διατελεῖ μόνου.

Stobaeus Floril. 9, 21 Φιλήμονος ἐν Παλαμῆδει. παλαμῆ^{δε} Α.
Φιλήμονος ἐκ Παλαμῆδους Vind. 'Philiscus Palamede Grotius, qui
in annot. ms. corrigit *Philemon*.' Gaisf. 1. κἂν θεοῖς Mein.] καὶ
θεοῖς. 'videtur ex Euripidis Palamede esse.' Mein. Stob. I xx.
cf. Nauck. Tr. fr. 637. cum tot argumenta tragicorum comicorum-
que communia sint, nullam video causam, cur de *Philemonis* Pa-
lamede dubitetur.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

58

τὴν πλατεῖαν σοὶ μόνῳ
ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεύς;

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὔροις. . εἰρημένην καὶ πλατεῖαν, ὥς
οἱ νῦν λέγουσι, Φιλήμονος ἐν Πανηγύρει εἰπόντος κτλ. 1. πλατεῖαν

σοὶ K.] πλατεῖάν σοι. μόνῳ Bentr.] μόνον. uno tetrametro troch. continuavit Bentrleius scribens πεποίηχ'. deturbatus aliquis ab altero de via indignabundus interrogat, ipsine soli rex eam fecerit.

59

Αἰγύπτιος θοίμάτιον ἡρδάλωκέ μου.

Etymol. m. 436, 41 ἡρδάλωσε. Φιλήμων κτλ. ἀντὶ τοῦ ἡσβόλησεν, ἐμόλυνεν. Erotianus 56, 10 Klein. τὸ μολῦναι ἢ ἡυπᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται καὶ ἀρδαλος ἄνθρωπος ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν. μέμνηται τῆς λέξεως... Φιλήμων ἐν Πανηγύρει. Eustathius 1761, 29 Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς... προσφέρων καὶ τὸ Αἶγ. κτλ. ἡρδάλωσε Eust. fortasse tamen non quem excersimus versus, sed ἀρδαλος ἄνθρωπος ad *Panegyria* pertinet.

ΠΑΡΕΙΣΙΩΝ

Tituli rationem inlustrat Philippides 8 ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιῶν αἰεί. cf. Mein. Men. Phil. p. 375.

60

τοὺς ἐν τῇ πόλει
μάρτυρας ἔχω γάρ, ὅτι μόνος φύσκην ποιῶ,
κάνδαυλον, ῥά, θροῖον ἐν στενωῷ. τί γάρ
τούτων διάπτωμ' ἐγένετ' ἢ ῥάμρτημα τί;

Athenaeus 12, 516 f μνημονεύει τοῦ κανδαύλου καὶ Φιλήμων ἐν Παρεισιῶντι οὕτως κτλ. 2. φυσκην A. 3. ωαθριον A. στενω A. γάρ add. Mein. 4. ἐγένετο A. τι] μοι K.

3. 'ἐν στενωῷ *brevi tempore*' Mein. conl. Menand. 401 στενὸν χρόνον. at ἐν στενωῷ pro ἐν βραχεῖ positum nullo exemplo confirmatur, sed ubicumque invenitur, est *in angustis*. neque vero interest celeriusne an tardius τὸ θροῖον faciat, dummodo bonum sit. scribendum ἐν τέχνῳ, antiquioribus ignotum (quamquam ἐν τεχνῷ apud Platonem philosophum), sed recentioribus non inusitatum. cf. Phryn. Epit. 344 et Lob. 345. conlato schol. Arist. Eq. 954 forsā aliquis praeferat ἐν ζωμῷ.

commendat coquus artem tota urbe notam.

61

περὶ τοῦ πτάνιον οὐ γίνεθ' ἢ σκευωρία.
τραπεξοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.

Athenaeus 4, 170 f ἐκάλουν δὲ τραπεξοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐνοσμίας. Φιλήμων Παρεισιῶντι κτλ. 1. γίνεται A. σκευωρία Pursan. ap. Villebr.] σκεπτωρία A. 2. ὁ τραπ. K. ἐστ' Dindf.] ἐστιν A.

cf. Antiphan. 152. negat coquus τοῦ τραπεζοποιοῦ in culina ullam esse potestatem, quippe qui administri tantummodo partes agat.

ΠΑΡΟΙΝΟΣ

Cf. Antiphan. 146. παροινικὸς ἀνὴρ Arist. Ach. 981.

62

μῦς λευκός

ἐπὶ τῶν ἀκράτων (scr. ἀκρατῶν) περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται . . . ταύτης μέμνηται Φιλήμων ἐν Παροίνῳ. Zenob. Milleri (Mélanges 355). perperam Millerus ἐν Παρεισίοντι. — cf. fr. 126, quod fortasse totum huc transferendum est. Cratin. 53. Epicrat. 9.

ΠΙΤΤΟΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ

Homo qui picis ope pilos e corpore evellit, i. e. effeminatus. Pollux 7, 165 πιττοκόπος . . . πιττοκοπεῖσθαι, παρατίλτρα, παρατίλ-
λεσθαι. cf. Alexid. 264, 1.

63

ἰδοὺ πάρεστιν, ὥς ὀρᾷς· τριτημόρου
ἕκαστος ὑμῶν ἦλθεν· εἰς τοὺς τέτταρας
εἴληφεν ὑμῖν οὗτοσι τριώβολον.

Pollux 9, 66 ὅτι δὲ τοὺς ἕξ χαλκοὺς τριτημόριον ὠνόμαζον, ἔστιν εὐρεῖν ἐν τῷ Φιλήμονος . . . Πιττοκοπουμένῳ κτλ. τεττάρων γὰρ καὶ εἴκοσι χαλκῶν ὄντων ἐν τῷ τριωβόλῳ, ἕξ ἑκάστῳ γίνονται χαλκοὶ τέτταρσιν οὖσιν, οὓς εἴρηκεν τριτημόριον. Photius τριτημόριον . . . ὅτι δὲ τριτημόριόν ἐστιν ἕξ χαλκοῖ, Φιλήμων διδάσκει. Suid. et Zonar. τριτημόριον τοὺς ἕξ χαλκοὺς τοῦ ὀβολοῦ εἴρηκε Φιλήμων. Etym. m. 753, 50 τριτημόριον τοὺς ἕξ χαλκοὺς εἴρηκε Φιλόξενος (Φιλήμων Mein.). Bekker. Anecd. 306, 26 τριτημόριόν ἐστιν οἱ ἕξ χαλκοῖ. 2. τοὺς add. Clericus. 3. ὑμῖν Hemsterh.] ἡμῖν. οὗτοσι Salmas.] οὗτωσί.

‘conductor quattuor mercennariorum debebat singulis sex chalcos: cum tot aenei chalcis non essent ei ad manum, dedit uni tres obolos argenteos, aequivalentes quater sex chalcis, quos ipsi postea κερματίζειν possent.’ Bentr.

64

ὀβολοῦ τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐνέχεεν
καὶ τεττάρων χαλκῶν μετὰ ταῦτα. B. καὶ μάλα·
τρὶ ἡμιωβόλι' ἐστί· χαλκοῦ θερμοὺν ἦν.

Pollux 9, 67 ὅτι δὲ οἱ τέτταρες χαλκοὶ ἡμιωβόλιόν εἰσιν, ἐν τῷ αὐτῷ δράματι Φιλήμονος ἔστιν κτλ. et 9, 70 τουτὶ μέντοι τὸ

παρὰ τῷ Φιλήμονι 'χαλκοῦ θερμοὺν ἦν'... ἀντικρὺς δηλοῖ τὴν τοῦ θερμοῦ πόσιν. 1. ἐνέχεεν Mein.] ἐνεχθέν. — cf. fr. 74.

qui conloquuntur 'rationem computant eorum quae in taberna vinaria consumpserunt. *primum*, unus inquit, 'obolo nobis caupo infudit, postea quattuor chalcis. recte, infert alius, *summa rationum tribus constat semiobolis*. quibus dictis singulorum rationem computat: χαλκοῦ θερμοὺν ἦν etc.' Mein.

Practerea cf. anon. 478 Mein. et Wilamowitz. Herm. X 326. 7 n. 1.

ΠΤΕΡΤΙΩΝ

Tituli significatio obscura est.

65

τὸ τῆς Ἀμαλθείας δοκεῖς εἶναι κέρας
οἶον γράφουσιν οἱ γραφεῖς κέρας βοός;
ἀργύριόν ἐστι τοῦτ' ἐὰν ἐχῆς, λέγε
πρὸς τοῦτ' εἰ βούλει, πάντα σοι γενήσεται,
5 φίλοι, βοηθοί, μάρτυρες, συνοικίαι.

Stobaeus Floril. 91, 13 Φιλήμονος Πτέρυγες A. Apostolius 16, 97. 1. ἀμαλθείας B] ἀμαλθαίας. illud verum esse testatur Herodian. I 273, 31. 3. τοῦτ' Vindob. Trinc. Apost.] τοῦτο δ'. λέγε] λέγ' εἰ A. 4. τοῦτ' εἰ] τοῦθ' ὁ B. τοῦθ' ὅ τι Wakef. scribendum est τοῦτό γ' ἂν ἐχῆς, λέγειν πάρεσθ' ὅ τι β. 5. συνοικίαι] συνηγόροι Mein. III xxx, ante v. 5 alium excidisse statuens, in cuius exitu fuerit οἰκίαι. συναίτιοι Gust. Krueger. ap. O. Hensium Lect. Stob. 44.

66

νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
τὰς Ἰππονίκας τάσδε καὶ Ναυσιστράτας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω —

Stephanus Byz. Ἀθηναί· λέγεται (Ἀθηναία) καὶ ἐπὶ γυναικός, ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί, Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτερυγίῳ (πτερυγίων R) κτλ. v. 2. 3 Suidas Ἀθηναία· Φιλήμων ἐν Πτέρυγι. 2. Ναυσιστράτας] Λυσιστράτας Suid. 3. Ἀθηναίας, ut Pherecr. 34. — deest apodosis.

ΠΤΩΧΗ Η ΡΟΔΙΑ

67

Ἀρτεμι, φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω,
ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα.

Athenaeus 14, 645 a ἀμφιφῶν πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος,

ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καόμενα δάδια. Φιλήμων ἐν Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ (πτωχῶι ηροδιαί Α) κτλ. Πτωχῇ Casaub. 2. σπονδὴν ἅμα Mein. σπονδὰς ἅμα Coraes Schneider Suppl. lex. 178.

2. ὦ πότνια producta syllaba prima, ut Arist. Eccl. 369 ὦ πότνι' Εἰλείθυια. fortasse tamen πότνια, τὸν ἄμφ. — in exitu, si crederem Aeschylea voce Philemonem usum esse, scriberem καὶ σπονδῆς λίβα. cf. Choeph. 292. Eum. 54 (Burges). fr. 54. 69 Nauck.

68

ἐξὸν ἀποσάττεσθαι δ' ὅλην τὴν ἡμέραν,
ποιοῦντα καὶ διδόντα ματτύας ἐκεῖ —

Athenaeus 14, 664 d ὅτι δὲ ὕστατον καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰσφέρειτο (ματτύη) . . . Φιλήμων ἐν Πτωχῇ κτλ. ἀποσάττεσθαι *saburrari* Dalecamp. cf. Diphil. 43, 41. saepius sic σάττεσθαι. ceterum ex his quidem nequaquam conficitur mattyam semper ultimo loco adpositam fuisse.

69

εἰ πάντες ἀποθανούμεθ' οἷς μὴ γίνεται
ἂ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανούμεθα.

Stobaeus Floril. 108, 8 Φιλήμονος Πτωχῆς ἢ Ῥοδίας Α (ῥοδίας).

70

σπάθην παραφαίνων δηλαδὴ χρυσένδετον

Pollux 10, 145 εἰ δὲ τοῦτο ἀμφίβολον (σπάθη idemne sit ac ξίφος), Φιλήμων ἐν Ῥοδίαις (Ῥοδίᾳ Mein.) σαφέστερον αὐτὸ ποιεῖ λέγων κτλ. cf. *chrysendeta* apud Martialem.

ΠΥΡΡΟΣ

Titulus ambiguae significationis.

71

οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὥς ἀκήκοα,
περὶ τοῦτ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνος,
τί ἐστιν ἀγαθόν, κούδὲ εἰς εὖρηκέ πω
τί ἐστιν. ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ
5 λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τ' ἀγαθόν.
ἐν ἀργῷ διατρίβων τὴν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ
νῦν εὖρον· εἰρήνη' ἔστιν· ὦ Ζεῦ φίλτατε,
τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρωποῦ θεοῦ.
γάμου, ἐορτάς, συγγενεῖς, παῖδας, φίλους,

10 πλοῦτον, ὑγίειαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονὴν
αὕτη δίδωσι· ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπη,
τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

Stobaeus Floril. 55, 5 Φιλήμονος ἐκ Πύρρου Α. Φιλήμονος
'Εμπορίου Mein. 2. τ' αὐτοῖς] θ' ἑαυτοῖς A Voss. ἀναλοῦται πο-
λὺς Α. 3. τὰγαθόν ἐστιν Brunck. Arist. Plut. 985. ἐστι τὰγαθόν,
οὐδὲ Mein. κούδ' εἰς] οὐδεὶς Α. 5. λέγουσι Brunck.] πλέκουσι.
fortasse βλέπουσι. 7. εἰρήνη 'στίν Grotius] εἰρήνης τίν'. 10.
ἡδονὴν om. Voss. 11. αὕτη δίδωσι ταῦτα πάντ', ἂν ἐκλίπη Mein.
scr. αὕτη δίδωσι ταῦτα πάντ'· ἂν δ' ἐκλίπη (sc. αὕτη, ἡ εἰρήνη).

ΠΤΡΦΟΡΟΣ

Pollux 8, 116 πυρφόρος παῖς αἰρετὸς ἐκ καθαρευούσης οἰκίας
ὑπὸ χλανίδι καὶ στροφίῳ περιέχεται, πῦρ ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἐπιτιθεῖς.
cf. C. F. Herm. Ant. rel. 36, 14.

72

οὐκ ἔστιν οὔτε ζωγράφος, μὰ τοὺς θεούς,
οὔτ' ἀνδριαντοποιός, ὅστις ἂν πλάσαι
κάλλος τοιοῦτον, οἶον ἀλήθει' ἔχει.

οὔτ' ἀνδριάντος γὰρ καλῶς πεπλασμένον,
5 ἂν μὴ τὸν αἰσθησόμενον ἢ τέχνη λάβῃ.

Stobaeus Floril. 65, 6 Φιλήμονος Πύρφορος Α. 1. μὰ] μετὰ
Α. 3. τοσοῦτον Α. ἀλήθει'] ἢ ἀλήθει'. post v. 4 versum ex-
cidisse talem fere οὔτ' ὄφελος οὐδὲν εὖ γεγραμμένης γραφῆς con-
iecit Porson. Tracts 255.

de sententia v. 4. 5 cf. Alexid. 149, 1—4. conflata sunt duo
fragmenta, quorum alterum nusquam tantam esse quantam veritatis
venustatem, alterum nihil artem posse, nisi fruens ea animus ac-
cedat, docet; atque alterum supplemento eget (οὔτ' αὖ γραφῆς
ὀνησις εὖ γεγραμμένης).

ΣΑΡΔΙΟΣ

Anulus significatur signatorius, quales saepissime ex sardo-
nyche faciebant. Theophr. Lapid. 8. 23. 30. Plin. N. h. 37, 86 sq.
fortasse testamentum sardonyche signatum argumentum fabulae
praebuit.

73

εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
ἡλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον·
νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ' οὐδ' ἀποβλέπει

5 εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδόν,

ἐάν τε κλάῃς ἄν τε μή, πορεύεται.
 τί οὖν ποιεῖς πλέον; Α. οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει
 ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν τὸ δάκρυον.

Plutarch. Mor. 105 f ἀπηρημένως δὲ τούτοις ὁ κωμικὸς ἐπὶ τῶν δυσπαθόντων ἐπὶ ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ταυτὶ λέγει κτλ. v. 1—4. 6—8 Stobaeus Floril. 108, 1 Φιλήμονος Α. v. 1—3 idem 124, 18 Φιλήμονος Σαρδίου Α. v. 7. 8 idem 122, 12 Φιλήμονος Α. 1. ἡμῶν Stob. 108. 2. αἰεὶ Plut. 3. χρυσίω B Stob. 108. 4. νυνὶ A Stob. 5. αὐτῶν codices Wytttenb. 6. πορεύεται Plut. 7. τί οὖν πλέον ποιούμεν; Plut., quod eiecto οὐδέν probat Cobet. V. l. 371. τί οὖν πλέον σοί γ'; οὐδέν Brunck. ποιεῖς] ποιεῖς A Voss. Stob. 122. λύπη σ' A Stob. 8. τὰ δένδρα Plut.] τὸ δένδρον Stob. τι δένδρον Cobet. Mnem. VIII 143. τοῦτο om. cod. Wytt. τὰ δάκρυα Plut. — verba οὐδέν — τὸ δάκρυον recte domino tribuit cur lacrimet excusanti Valckenaer. Diatr. 150. an ἡ λύπη δ' αἰεὶ | ὥσπερ τὰ δένδρα τὸ δάκρυον καρπὸν φέρει?

74

χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι. μέμνησ'; Β. ἐγὼ
 σοὶ πέντε χαλκοῦς, σὺ δέ γ' ἔμοι τρίτημόρον.
 τοὺς ἕξ ἀποδοὺς τοὺς πέντε χαλκοῦς ἀπόλαβε.

Pollux 9, 65 ὅτι δὲ τοὺς ἕξ χαλκοῦς τριτημόριον ὠνόμαζον, ἔστιν εὐρεῖν ἐν τῷ Φιλήμονος Σαρδίῳ κτλ. Harpocratio 178, 11 ὅτι τριτημόριόν ἐστιν ἕξ χαλκοὶ Φιλήμων ἐν ἀρχῇ τοῦ Σαρδίου (δίου ABC) διδάσκει. cf. fr. 63. 64. 2. γ' add. Salmas. De mod. usur. 262. τριτήμορον Salmas.] τριτημόριον. ac recte Pollux 9, 66 τὸ δὲ παρὰ Φιλήμονι τριτήμορον (quamquam τριτημόριον Α).

ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ

Etiam Diphili est Σικελικός, fortasse διασκευή Philemoneae. cf. fr. 78. — aut *coquus* (Cratin. min. 1. Antiphan. 90. Epier. 6) aut *medicus* (Epier. 11, 28) intellegendus videtur.

75

ἄλλω πονοῦντι ῥάδιον παραινέσαι
 ἔστιν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
 τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
 ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
 5 πάντας λαλοῦντας, εἴτ' ἐὰν πταίσωσί τι,
 αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ' ὅσ' οὐκ εἶων τότε.
 ἔτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

Stobaeus Floril. 102, 4 Φιλήμονος Α. v. 3 (τοὺς ἰατρ.) — 7

idem 114, 1 Φιλήμονος ἐκ Σικελοῦ. 1. ἄλλω πονοῦντι Bentl.] ἄν-
θρωπον ὄντα. 3. δέ· τοὺς γὰρ multo ante Cobetum Mnem. VIII
143 Schaeferus: non recte. 5. ἐὰν] ἐπὶ 114. πταίσωσί τι | αὐτοί,
Naber. Mnem. nov. VIII 409. 7. καὶ] καὶ τὸ Brunck. ἔτερόν τι
τάλγειν τοῦ θ. Cobet. Mnem. VIII 143 et nov. II 444 conl. Phi-
lippid. 15, 5. — 6. τότε, 'cum ipsi aliorum morbos curarent.' Mein.
ἴσως per ironiam dicit pro certissime.

76

ἐγὼ πρότερον μὲν ὥμην τῇ Σικελίᾳ
ἐν τοῦτ' ἀπότακτον αὐτὸ τοὺς τυροὺς ποιεῖν
καλοῦς· ἔτι ταῦτα προσετίθην ἀκηκοώς,
ἱμάτια ποικίλ' εἰ λέγοι τις Σικελικά.

5 B. σκευή μὲν οὖν καὶ κτήματ' ὥμην φέρειν.

Athenaeus 14, 658 a Φιλήμων ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Σικελικῷ
κτλ. 1. ὥμην Bentl.] ὥμην A. τῇ Σικελίᾳ (suspensum ab ἀπό-
τακτον) Dobr. Adv. II 288] τὴν Σικελίαν A. 2. sic VL. εντου-
ταποτακτοναντὸν A. 3. ἔτι Bentl.] ἔτι τε. post v. 3 A τυροὺς
Σικελικὸς ὅτι κράτιστος ἦν αἷ τε περιστρεφὰ Σικελικαί, eiecit Bentl.
4. ποικίλλα A. 5. B. add. K. ὥμην L] ὥμην A. non recte
Meinekus nec σκευή nec κτήματα defendit Anal. Ath. 319. scrib.
ξεύγη μὲν οὖν κώχηματ'. cf. Critias Ath. 1, 28 b εἶτα δ' ὄχος
Σικελὸς κάλλει δαπάνη τε κράτιστος. ὄχημα est Arist. Pac. 866.

77

τὸ δὲ λεγόμενον τοῦτο Μυσῶν ἔσχατον
ἐνόμιζ' ὄραν τὸν υἱὸν ἐκπλέονθ' ὄρων.

Schol. Eurip. Rhes. 248 τῆς ἔσχατος (sic L. Dindf. pro ἔσχα-
της) Μυσῶν παροιμίας μέμνηται Φιλήμων ἐν σκελετῷ (Σικελικῷ
L. Dindf.) κτλ. 2. ἐνόμιζ' Cobet.] ἐνόμιζεν A. — de proverbio
cf. Magnet. 5. — dicitur nescio quis filio in mare evehente non
magis perturbatus fuisse, quam si ignotus aliquis proficisceretur.

78

Pollux 4, 175 ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμωδούντων τῶν
νέων, ὅσον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ ... λίτρας μνημονεύουσι. idem
9, 81 ὅτι δὲ καὶ τῶν κωμωδῶν τινες τῆς λίτρας μνημονεύουσιν ...
προείρηται. οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινες,
ὡς Δίφιλος ἐν Σικελικῷ (fr. 71). Photius 227, 17 λίτρα ἦν μὲν καὶ
νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. his testimoniis comparatis constat utrum-
que poetam id nummi genus commemoravisse. ac commemoravit
etiam Posidippus 6 Mein.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

79

- ὥς ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοῦρανῶ
 λέξαι μολόντι τοῦτον ὥς ἐσκεύασα.
 νῆ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἔστ' εὐήμερεϊν
 ἐν ἅπασιν· ἰχθὺς ἀπαλὸς οἷος γέγονέ μοι,
 5 οἷον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον
 τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξανθισμένον,
 ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κώπτὸς ὢν τοιοῦτος ἦν·
 οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ
 ὅπτῳ τὸν ἰχθύν, οὐδὲ πιστευθήσομαι.
 10 ὅμοιον ἐγένετ', ὄρνις ὁπότεν ἀρπάσῃ
 τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ
 τηροῦσα τοῦτο, καταπιεῖν δ' ἐσπούδακεν,
 ἔτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταῦτόν ἦν.
 τὴν ἡδονὴν ὁ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν
 15 τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε κἄφευγεν κύκλῳ
 τὴν λοπάδ' ἔχων, ἄλλοι δ' ἐδίωκον κατὰ πόδας.
 ἐξῆν ὁλολύειν· οἱ μὲν ἤρπασάν τι γάρ,
 οἱ δ' οὐδέν, οἱ δὲ πάντα. καίτοι παρέλαβον
 ἰχθὺς ποταμίους ἐσθίοντας βόρβορον·
 20 εἰ δ' ἔλαβον ἄρτι σκάρον, ἢ 'κ τῆς Ἀττικῆς
 γλαυκίσκον, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἢ 'ξ Ἀργούς κάπρον,
 ἢ 'κ τῆς Σικυνῶνος τῆς φίλης ὃν τοῖς θεοῖς
 φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν,
 ἅπαντες οἱ φαγόντες ἐγένοντ' ἄν θεοί.
 25 ἀθανασίαν εὖρηκα· τοὺς ἥδη νεκρούς,
 ὅταν ὁσφρανθῶσι, ποιῶ ξῆν πάλιν.

Athenaeus 7, 288 d Φιλήμων δέ, τῆς κωμωδίας ὁ ποιητής, καὶ αὐτὸς μνημονεύων τῶν ἐν Σικυνῶνι διαφόρων γόγγρων, ποιεῖ τινα μάγειρον ἐπὶ τέχνῃ τῇ ἑαυτοῦ σεμνυνόμενον καὶ λέγοντα ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Στρατιώτῃ τάδε κτλ. v. 20. 1 Eustathius 853, 39 ἱστορεῖται δὲ καὶ εἶδος ἰχθύος εὐδοκιμοῦντος ἐν Ἀργεὶ εἶναι, ὡς δηλοῖ καὶ 'ἐξ Ἀττικῆς γλαυκίσκον, ἐξ Ἀργούς κάπρον.' v. 25. 6 Athenaeus 290a ὁ προειρημένος μάγειρος κτλ. 1. ὦσθ' ex Eurip. Med. 57 Koenius. καὶ οὐρανῶ A. 5. οἷον] τοῦτον C. τοῖον Toup.: quod non est comicorum. scr. ὅπτὸν παρατέθεικ', οὐ πεφ. cf. 7. 'qualis mihi ementi obtigit, tener et molliculus (ἀπαλός), (talem) assum adposui.' 6. ἐξανθισμένον Naber. Mnem. nov. VIII 410] ἐξηνθισμένον. cf. Epicrat. 6, 5. Pherecr. 108, 16. 7. κώπτὸς Dindf.] καὶ ὅπτὸς A.

τοιούτος 10 in ras. m.¹ A. 8. *πρᾶον* A. 9. *ὅπτων τὸν C*] τὸν ὅπτων A. in medio v. 9 non nihil videtur excidisse. 10. *ὅπῳταν ὄρνις ἀρπάσῃ* Mein. An. Ath. 127. cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 167. 12. *καταπιεῖν* Mein.] *καταπιεῖν μεῖζον τι περὶ δ' A*, male repetitis litteris ex v. 11. 13. *διώκουσιν* Dindf.] *διώκουσι* A. 15. *ἀνεπήδησεν* A. 17. *ἐξῆλθ' ὀλολύζων* Dobr. Adv. II 288. quod non sufficit. 18. *οἶδ' et οἶδε* A. absurdum est quod cum alii iam aliquid adripuerint, alii dicuntur *omnia* rapuisse. scr. *οἶ δ' οὐδέν, οἶ δ' ἐδέοντο, orabant* illos ut sibi partem darent. 20. *εἰ δ' ἔλαβον L*] *εἰ δὲ λαβὼν* A. deinde *ἄρτι σαργόν* vel *σαυρόν* Mein. ed. mai. etiam *ἄρτι* admodum languidum. scr. *ἄρκτον, σκόμβρον*. Archestr. Ath. 3, 92d *τὰς ἄρκτους Πάριον*. Aristot. H. an. 5, 17 extr. *αἱ καλούμεναι ἄρκτοι . . τοῦ χειμῶνος καὶ πρὶν ἐκτεκεῖν τοῦ ἔαρος ἄρισται εἰσιν, ὅταν δ' ἐκτέκωσι, χείρισται*. 23. *Ποσειδῶν* Casaub.] *ὁ ποσειδων* A. 26. *ὅταν μόνον* Casaub. *ὅταν-περ* Porson.

1. inridet Medeam Euripidis 57. cf. Theognet. 1, 9 (Mein.). 2. *μολόντι*. confert Porson. Iph. Aul. 492 *ἄλλως τέ μ' ἔλεος εἰσῆλθε . . ἐννοουμένῳ*. 5. Hesych. *φαρμάσσαν· βάπτων*. Hipponax 35, 2 Bergk. *οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσαν*. 8. *ἀπαλόν, modicum et lenem ignem*. 18. tam ingens erat plausus et acclamatio, quamquam pisces erant vilissimi quos adparaveram. *atqui (καίτοι)* si bonos emere potuissem, quantus fuisset. 21. Archestr. Ath. 7, 305e *ἐς Ἀμβρακίαν ἔλθων . τὸν κᾶπρον ἦν ἐσίδης, ὦνον . . καὶν ἰσόχρυσος ἔη . . τὸ γὰρ ἔστιν νέκταρος ἄνθος*. unde efficitur *Argos* esse *Amphilochicum*. 25. Plaut Pseud. 3, 2, 40 *duccnos annos poterunt vivere, meas qui esitabunt escas quas condivero*. (Mein.). — totam eclogam ac fortasse fabulam Philemonis minoris esse suspicatur Schweighaeuser. cf. infra Philem. min. fr. 1.

ΣΤΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ

80

ἡγόρασα νῆστιν κεστρέ' ὅπτων οὐ μέγαν.

Athenaeus 7, 307e *Φιλήμων Συναποθνήσκουσιν (ι adscr. A) κτλ. κεστρέ'] κεστρέονα* A. de elisa ᾧ cf. Dobr. Auct. Pors. Miscell. 384. Theophil. 1, 3. Machon. Athen. 577d *τὸν βασιλέ' εὐμελῶς*. pisces etiam ὀπτούς emptos commemorat Alexis quoque 15, 16. cf. 27, 7.

ΣΤΝΕΦΗΒΟΣ

81

ῥιμάτια διαφαίνοντα καὶ πέδην τινα
χρυσήν .

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 122 *πέδας δὲ περισφυρίους τήν*

περὶ τοὺς πόδας ἀκοσμίαν τῶν γυναικῶν Φιλήμων ἐν Συνεφήβῳ προσεῖπεν κτλ. Plin. H. n. 33, 151 *luxu feminarum plebis com-pedes sibi ex eo (argento) facientium*. fort. addendum *περισφύριον*.

ΤΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 26 τὸν Κώκαλον τὸν ποιηθέντα Ἀρα-ρότι τῷ Ἀριστοφάνους νιῶ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ἵποβολιμαίῳ ἐκωμώδησεν. unde primam fuisse hanc Philemonis fabulam Meinekius coniecit Men. Phil. xlv. cf. Bergk. Mein. II 1091 et quae ad Aristophanis *Cocalum* adnotavimus I 482. 3. Menandri est Ἵποβολιμαῖος ἢ Ἀγροικος. atque Ἀγροικος est etiam Philemonis.

82

ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.

Stobaeus Floril. 57, 8 Φιλήμων ἐν Ἵποβολιμαίῳ A. sine poe-tae nomine Etym. m. 600, 56. Zonar. νέωτα. Zenob. 2, 43. Apostol. 1, 39. Gregor. Cyr. Leid. 1, 28 (γεωμόρος). App. prov. 1, 6 (γε-ωμόρος). Macar. 1, 34.

83

στοιχεῖον

ἢ σκιά. Φιλήμων Ἵποβολιμαίῳ. Photius.

ΦΑΣΜΑ

Cognomines fabulae sunt Menandri et Theogneti (Φ. ἢ Φιλ-άργυρος). ex Philemonis comoedia expressa est Plauti *Mostellaria*, quae etiam *Phasma* dicebatur. Fest. 162. 305 Müll. et *Phasma* mimum inscripsit Catullus. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 392. — Herod. 6, 69 ἡλθέ μοι φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι.

84

ἔπιεν ἢ ῥόδη

κυμβίον ἀκράτου· κατασέσειχ' ὕμᾱς ἄνω.

Athenaeus 11, 481 d κυμβία, τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά... Φιλήμων Φάσματι κτλ. Macrobius Saturn. 5, 21 (— ἀκράτου). 1. ἔπιεν Paris. Macr.] ἐπεὶ δ' A Ath. 2. κατασέσειχ' Dindf.] κατα-σέσεικεν A. ἡμᾶς Mein. ἄφνω K.

contulit Meinekius Menand. 11. nos 'unter den Tisch trinken'.

Horat. Epod. 12, 7 sq. (Plaut. Most. 274 sq.) et C. 2, 13, 5 sq. (Plaut. Most. 479 sq.) aliquo modo ex Philemonis Phasmate ducta esse existimat Fr. Leo Herm. XVIII 563.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

85

φιλοσοφίαν καινήν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ.

πεινῇν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει.
εἰς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.

Diog. Laert. 7, 24 Φιλήμων φησὶν οὕτως ἐν δράματι Φιλοσόφους κτλ. Clemens Alex. Strom. 2, 20, 121 Ζήνωνι τῷ Στωικῷ τὴν διδασκαλίαν μαρτυροῦσι καίτοι διασύροντες οἱ κωμικοὶ ὥδέ πως κτλ. Suidas Ζήνων Μνασέου . . . οὗτος γὰρ ἄκρην εἶχε δίαιταν καὶ λιτήν, ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν χωρήσαι (Ζήνωνος ἐγκρατέστερος). φιλοσοφίαν καινήν γὰρ οὗτος ἐφιλοσόφει. 1. καινήν Diog.] κενήν Clem. cf. Cobet. N. 1. 330.

Cf. praeterea fr. 91 et 146.

ΦΤΛΑΚΗ

86

βοῦς ἑβδομος

ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων εἴρηται ἡ παροιμία . . . μέμνηται τῆς παροιμίας Φιλήμων ἐν Φυλακῇ. Zenobius Milleri (Mélanges 357). cf. Euthycl. 2. Posidipp. Ἀρσινόῃ (fr. 6).

ΧΑΡΙΤΕΣ

Cf. fr. 226.

ΧΗΡΑ

87

Athenaeus 11, 497 ef σαννάκρᾱ. Κράτης . . . ἐκπαμά φησιν εἶναι οὕτω καλούμενον. ἔστι δὲ Περσικόν. Φιλήμων δ' ἐν Χήρᾱ βατιακῶν μνησθεὶς καὶ τῇ γελοιότητι τοῦ ὀνόματος προσπαίξας φησί· σαννάκρᾱ, ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκᾱ, σαννάκᾱ. verba prorsus obscura, ut non opus sit hominum doctorum opiniones referre. offendit non solum idem vocabulum repetitum, quod vitare possis, si alterum σαννάκᾱ alteri personae cum interrogatione tribuas, sed etiam quod βατιάκᾱ post σαννάκρας inferuntur contra Athenaei ipsius fidem (βατιακῶν μνησθεὶς).

ΛΑΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

88

πολύ γ' ἐστὶ πάντων ζῶον ἀθλιώτατον
ἄνθρωπος, εἴ τις ἐξετάζοι κατὰ τρόπον·
τὸν γὰρ βίον περιέργον εἰς τὰ πάντ' ἔχων
ἀπορεῖ τὰ πλεῖστα διὰ τέλους πονεῖ τ' αἰεί.
5 καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσιν ἡ γῆ θηροῖς
ἐκοῦσα παρέχει τὴν καθ' ἡμέραν τροφήν,
αὐτὴ πορίζουσ', οὐ λαβοῦσα . . .
. πάνυ μόλις

ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κεφάλαιον ἐκτίνει
 10 τὸ σπέρμα, τοὺς τόκους δ' ἀνευρίσκουσ' ἀεὶ
 πρόφασιν τιν' ἀνχμὸν ἢ πάχνην ἀποστρεῖ.
 καὶ δὴ τυχὸν μὲν διὰ τὸ παρέχειν πράγματα
 μόνους ἑαυτῇ καὶ ποιεῖν τᾶν κατὰ
 ταύτην παρ' ἡμῶν λαμβάνει τιμωρίαν.

Stobaeus Floril. 98, 17 Φιλήμονος A. 7. lacunam indicavit Mein. 9. ὥσπερ] ὅπερ B. τι κατὰ χρεων Mein. Stob. III xxxix. 10. ἀνευρίσκουσ' Gesner] εὐρίσκουσ'. 11. ἀποστρεῖ] ἀποστέλλει AB. 12. δὴ om. AB. 13. ἑαυτῇ Grotius] ἐν αὐτῇ. ταύτη A. 5 sq. 'sententia haec est: et reliquis quidem animalibus terra cotidianum victum suppeditat nullo semine creatum; nobis autem, etiamsi multum seminis acceperit, aegerrime id ipsum rependit.' Mein. itaque quae exciderunt sic fere expleas οὐ λαβοῦσα σπέρμα-τος | οὐδέν, βροτοῖς δὲ πολὺν λαβοῦσα πάνν μόλις κτλ., unde etiam causa cur exciderint cognoscitur. 10. confert Meinekius Horat. C. 3, 1, 30 sq.

89

τί ποτε Προμηθεύς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
 καὶ τᾶλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις
 ἔδωχ' ἐκάστω κατὰ γένος μίαν φύσιν;
 ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι,
 5 δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγῶ.
 οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἢ μὲν εἴρων τῇ φύσει
 ἢ δ' αὐθέκαστος, ἀλλ' ἐὰν τρισυρίας
 ἀλώπεκάς τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν
 ἀπαξάπασων ὅψεται τρόπον θ' ἕνα.
 10 ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἔστι τὸν ἀριθμὸν
 καθ' ἐνός, τοσοῦτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

Stobaeus Floril. 2, 27 Φιλήμονος A. 1. ποθ' ὁ A. 5. λαγῶ Mein.] λαγοί. λαγωοί A. 9. ἀπαξάπασων cod. Marc. ap. Mein.] ἀπαξάπασιν. 11. καθ' ἕνα τοσοῦτους Mein.

5. Iph. A. 341 διδόνς πρόσρησιν ἐξῆς πᾶσιν. Arist. Eccl. 638 ἐξῆς τὸν (scr. τότε) πάντα γέροντα. Eurip. fr. 658 N. πάσας... γυναικας ἐξῆς. Plat. Theaet. 152e 193b πάντες ἐξῆς. attuli haec propter G. A. Hirschig. Ann. crit. 19. 7. αὐθέκαστος, 'simplex, candida' Mein. cf. Wytttenbach. Plut. Mor. 11e.

90

μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοί, δέσποτα,
 αὐτοὶ δι' αὐτοὺς ἢ πέφυκε τῇ φύσει.

- οἶον τέθνηκεν υἱὸς ἢ μήτηρ τινί,
 ἢ νῆ Δί' ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις·
 5 ἂν μὲν λάβῃ τοῦτ' ἀπέθαν', ἄνθρωπος γὰρ ἦν,
 τοσοῦτο γέγρονε τὸ κακὸν ἡλίκον περ ἦν.
 ἔαν δ' ἀβίωτος ὁ βίος, οὐκ ἔτ' ὄψομαι,
 ἀπόλωλ', ἐν ἑαυτῷ τοῦτ' ἔαν σκοπῇ, κακὰ
 πρὸς τοῖς κακοῖς οὗτος ἔτερα συλλέγει.
 10 ὁ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν
 τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τάγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Stobaeus Floril. 108, 33 Φιλήμονος Α. 5. ἂν Mein.] εἰ. ὁ Α. λάβῃ] λαλῇ Bentl., quod 'nonnumquam est dictitare' Mein. τοῦτ'] τότ' K. 6. τοσοῦτο Bentl.] τοσοῦτον. 7. δ' om. Α. 8. ἀπόλωλ' (ἀπόλωλα) Iacobs. Add. Ath. 57] ἀπόλωλεν. κακὰ in v. 8 ex fino v. 9 transtulit Iacobs. 9. κακοῖσιν Iacobs. 8 et 9 concidens ἀπόλωλ', ἔτερα κακοῖσιν οὗτος συλλέγει O. Hense Lect. Stob. 10. 11. neutrum verum est, sed πρὸς τοῖς κακοῖς τοῖς οὗσιν ἔτερα συλλ.

2. contulit Meinekius Soph. Phil. 79. Eur. Bacch. 896. Alexid. 156, 7. Baton. 2, 8.

91

- ὃν οὐδὲ εἰς λέληθεν οὐδὲ ἐν ποιῶν,
 οὐδ' αὖ ποιήσων, οὐδὲ πεποιηκὼς πάλαι,
 οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὗτός εἰμ' ἐγώ,
 Ἀήρ, ὃν ἂν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.
 5 ἐγὼ δ', ὃ θεοῦ ἔστιν ἔργον, εἰμὶ πανταχοῦ,
 ἐνταῦθ' ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
 ἐν ταῖς πόλεσι πάσαισιν, ἐν ταῖς οἰκίαις
 πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· οὐκ ἔστιν τόπος,
 οὗ μὴ ἔστιν Ἀήρ· ὁ δὲ παρῶν ἀπανταχοῦ
 10 πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχοῦ παρῶν.

Stobaeus Eclog. 1, 1 (2), 32 et 1, 10, 10 Wachsm. Φιλήμονος. v. 1—4 Vita Arati II 438 οἱ δὲ Δία τὸν ἀέρα ἀκούσαντες φέρουσι μάρτυν Φιλήμονα τὸν κωμικόν· φησὶ γὰρ κτλ. Schol. lat. Arati II 37 Buhl. Iovem dictum aera: et Crates quidem eiusdem est opinionis, testemque esse Philonem (Philemonem) comicum ὃν οὐδὲ εἰς λέληθεν οὐδὲ ἐν ποιῶν, ΟΥΤς κακῷ ΟΥΤς ῥεε ΘΑΝΟΙεεΥΜειεω. ita ms. Dietz. v. 4 Etym. m. 389, 38 φησὶ Πλάτων ὁ κωμικός κτλ. 1. ὃν om. Farn. Par. 1, 10. ἐνποιῶν Par. 2. fortasse Christiani interpolatoris est. αὖ Wakefield.] ἂν. 3. οὔτε κακὸν οὔτ' ἄρ' ἐσθλὸν Mein. εἰμὶ FP 1, 10, εἰ μὴ 1, 1. 5. ὃ Farn. 1, 10] ὁ FP 1, 1. θεοῦ ἔστιν om. FP 1, 1 spatio relicto. 6. om. FP 1, 1. εἰ ταῦθ' F 1, 10. 8. πᾶσιν F] πᾶσα P 1, 1. 9. οὗ P 1, 1 et

P² 1, 10] οἷς FP¹ 1, 10. μή σιν FP 1, 10. μὴ ἔστιν FP 1, 1. deinde ἔδε FP 1, 1. 10. οἶδε F 1, 10] ὁ δὲ FP 1, 1. οἷ δὲ P 1, 10. πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε, πάντα πανταχοῦ iteratione usus quam mirum in modum delectatur O. Hense Lect. Stob. 15. πανταχοῦ παρῶν del. Wachsmuth.

cum Etymologico Platoni comico hanc eclogam tribuunt Porson. Adv. 299 et Cobet. Obs. crit. Plat. 180 sq., Euripidis inrisionem Platoni magis quam Philemoni convenire iudicantes. sed quamquam Euripidis cavillatio ne novae quidem comoediae poetis inusitata est, non Aera Iovem esse dixit Euripides, sed Aethera. cf. Mein. III 875 et Plat. com. 260. neque omnino haec ad Euripidem, sed ad veterum philosophorum, Ionicorum potissimum, placita pertinent, inter quos iam Anaximenes aera omnium rerum principium esse statuerat. cf. etiam Diogen. Apollon. ap. Simplic. Aristot. Phys. fol. 32 b. 33 a b. quod Aera *deum* adpellat Philemon, idem Anaximenem fecisse, falso sane, narrat Cicerō Ndeor. 1, 10. — his igitur placitis ita usus est Philemon, ut Aera, in *Philosophis* opinor, prologi partes agentem faceret.

92

ἀεὶ τὸ πλουτεῖν συμφορὰς πολλὰς ἔχει,
φθόνον τ' ἐπήρειάν τε καὶ μῖσος πολὺ,
πράγματά τε πολλὰ κάνοχλήσεις μυριάς,
πράξεις τε πολλὰς συλλογὰς τε τοῦ βίου.

5 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς εὐρέθη θανών,
ἄλλοις καταλείψας εἰς τρυφὴν τὴν οὐσίαν.
ὄθεν πένεσθαι μᾶλλον ἡδέως ἔχω,
ἔχειν τε μέτρια κάμεριμονον ζῆν βίον,
καὶ μήτ' ἔχειν πλοῦτόν με μήτε πράγματα.

10 πᾶς γὰρ πένης ὢν μεγάλα κερδαίνει κακά.

Stobaeus Floril. 97, 19 Φιλήτου A. Philemoni tribuit Grotius. Comparatio Men. et Phil. 358. 1. τὸ πλουτεῖν] ὁ πλοῦτος Compar. 2. τ' ἐπήρειάν τε Salmas.] τε ἀπήρειαν. τ' ἐπήρειαν καὶ Compar. 3. κάνοχλήσεις Bentr.] καὶ ὀχλήσεις. 4. delendum censet Mein. συμπλοκάς τε τοῦ βίου Nauck. scribo μυριάς | θράξεις τε φάυλας ἀλλαγὰς τε. θράττειν Cratin. 363. Pherecr. 39, 3. Mnesim. 4, 57. cf. Ruhnck. Tim. 93. 4. 5. ἔπειτα Bentr.] εἶτα. εἶτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς τις Mein. in Stob. 6. καταλείψας] καταλιπὼν Mein. Stob. III xxxvi. καταλείπων Cobet. Mnem. VIII 141. fortasse καταγράφας. cf. Plut. Mor. 482 c. 7. ἔχω] ἔχει Mein. θέλω Nauck. 9. delendum censet Mein. πλοῦτόν με Bentr.] με πλοῦτον. ἡδέως ἔχω — ἔχειν με certe dici non poterat.

1. cf. Tr. gr. fr. adesp. 465 Nauck. 10. 'pauperes multa mala compendifaciunt.' Grotius. cf. Trag. gr. fr. adesp. 98 Nauck. Lucian.

Asin. 16 ἔγνω σιγῇ προΐεναι καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι. Xen. Apol. Socr. 9 αἰρήσομαι τελευταῖαν μάλλον ἢ ἀνελευθέως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν κερδαίνει τὸν πολὺ χεῖρῳ βίον. Palladas Anthol. Pal. 10, 59 τοῦτο δὲ (θανάτου προσδοκίαν) κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος. Cobet. V. 1.² 261. 379.

93

ὦ τρισμακάρια πάντα καὶ τρισόλβια
τὰ θηρί', οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος·
οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται,
οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδὲν ἔστ' αὐτοῖς κακὸν
5 ἔπακτόν, ἣν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν
ἕκαστον, εὐθὺς καὶ νόμον ταύτην ἔχει.
ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον·
δουλεύομεν δόξαισιν, εὐρόντες νόμους,
προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν. οὐκ ἔστ' ἀποτυχεῖν
10 κακοῦ, πρόφασιν δ' αἰεί τιν' ἐξενρίσκομεν.

Stobaeus Floril. 98, 14 Φιλήμονος Α. 2. ἔνεστι Α. 3. οὐδὲν αὐτῶν Grotius] αὐτῶν οὐδὲν. 7. ἄνθρωποι Cobet. N. 1. 577] ἄνθρωποι. 9. ἐγγόνοισιν Mein. cf. Menand. 520 Mein. ἐγγόνοισι. κοῦκ K.

2. τούτων, i. e. νόμων. cf. 6. 8. 5. εἰσφέρεσθαι, i. e. *aliquid de suo conferre* (sicuti *dotem*), σπουδῇ, προθυμίαν, φιλονεικίαν, alia eiusmodi haud rara apud posteriores; sed εἰσφέρεσθαι φύσιν sic dici posse non credo. fortasse ἣν δ' ἂν εἰς τι κεκτῇται φύσιν. cf. fr. 89. 8. 'servimus opinionibus, maioribus, posteris: ut rem, potentiam, gloriam ab illis acceptam his tradamus.' Bentl.

94

ἄνθρωπος δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
5 ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀξημίως·
οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν
εἶναι δίκαιος κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

Stobaeus Floril. 9, 22 Φιλήμονος Α. v. 1. 2 Menand. monost. 638. 9 Anton. Mel. 40 p. 61. 2. μῆ] οὐ ΑΒ² Mel. monost. 6. διατηρεῖ μόνον Grotius] διαθηρώμενος. διατηρεῖ μόνως Α marg. Β².

8. Aesch. Sept. 592 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει (Mein.).

95

κἄν δοῦλος ἦ τις, σάρκα τὴν αὐτὴν ἔχει·
 φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτέ
 [ἀπὸ τοῦ πάλαι πλάσαντος ἀνθρώπων γένος.
 Ἰσὴν δὲ πάντων διάθεσιν τοῦ σώματος
 5 ἐποίησεν οὗτος ὡς ἐλευθέρου γένους.
 ἐλευθέρους ἐποίησε πάντας τῇ φύσει,
 δοῦλον δὲ μετεποίησεν ἡ πλεονεξία].
 ἡ δ' αὖ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.

v. 1. 2. 8 Compar. Men. Phil. 361. v. 3—7 accesserunt ex cod. Paris. 1773 (Revue de philologie II 238). cf. H. Iacobi Mein. ed. min. xix.

1. ἦ τις Mein.] ἔστω. 'Eur. Or. 1523 κἄν δοῦλος ἦ τις, ἥδε-
 ται τὸ φῶς ὀρών.' 3. ἀνθρώπων H. Iacobi] ἀνθρώπινον cod. 4.
 διάθεσιν Iac.] διάθεσεν. 5. οὗτος — ἐλευθέρου γένους Iac.] ὄντως
 — ἐλεύθερον γένος cod. 6. ἐποίησε πάντας Iac.] οὖν ἅπαντας
 ἐποίησε cod. — versus recens additos ut suspectos uncis inclusit
 H. Iacobi. de aoristo ἐγενήθη v. 2 cf. Lobeck. Phryn. 109.

96

νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον ὦμην, Σωσία,
 ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς πένητας ζῆν μόνους
 ὀδυνωμένους, τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον
 ἱλαρόν τιν' εἶναι καὶ φέρειν εὐθυμίαν·
 5 νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν
 δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὀρῶ μόνον,
 λύπας δ' ἔχοντας μείζοντας τοὺς μείζοντας.

Stobaeus Floril. 97, 18 Φιλήμονος A. 2. μὲν τοὺς Mein.] τοὺς.
 τοὺς μὲν A. μόνους B] μόνον. 5. νυνὶ Bentr.] νῦν. 6. δὴ τὸν
 βίον ὀρῶ] νῆ τὸν Δία, διορῶ Bentr. νῆ τὸν Δί' εἰσορῶ Mein. δὴ τ'
 αὐτὸν εἰσορῶ K. non credo bis in tam brevi ecloga positum esse
 νῆ τὸν Δία. 7. τοὺς μείζοντας] τοὺς πλείονας (τῶν πλουσίων) K.

97

τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν
 μακρὸν νόμιζε, κἄν δὴ εἴπη συλλαβάς,
 τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρόν,
 μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπη πολλὰ καὶ πολὺν χρόνον.
 5 τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λαβέ·
 οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
 ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὅμηρον εἰρηκεν μακρόν.

Stobaeus Floril. 36, 18 Φιλήμονος Α. 7. εἴρηκεν Grotius] εἴρηκε.

Martial. 2, 77. Plin. Epist. 5, 6 contulit Grotius, Plut. Mor. 504 d Gaisford.

98

ἐγὼ τὸν ἀγρὸν ἰατρὸν ἐλελήθειν ἔχων·
 τρέφει γὰρ οὗτος ὥσπερ ἀρρωστοῦντά με,
 σιτάρια μικρὰ προσφέρων οἴνου θ' ὅσον
 ὀσμὴν, λαχάνου τ' αἰεί τι καὶ νῆ τὸν Δία
 5 τὰ πετραῖα ταῦτ' ὀψάρια, κάππαριν, θύμον,
 ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα· καὶ δέδοικα μὴ
 λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσῃ νεκρόν.

Stobaeus Floril. 57, 6 Φιλήμονος Α. 3. σμικρὰ Α. 4. λα-
 χάνου Α] λαχάνων. τ' αἰεί Dobr. Adv. II 289] ἄγει, quod non
 recto retinent Bentleius et Meinekios (in Stob.): nam ager φέρει,
 non ἄγει (ut navis). 5. πετραῖα Salmas. ap. Grot.] πετραγεῖα
 (πετραγεία Β). 6. ἀσπάραιτον Α.

3. ὅσον ὀσμὴν, ut ὅσον στίλην Arist. Vesp. 213 (Bentl.). 6.
 αὐτὰ ταῦτα, haec sola, praeterea nihil. Heind. Plat. Gorg. 488 d.
 7. ποιήσῃ νεκρόν, quod ut vulgus opinatur medici faciunt (v. 1).

99

ἂν οἷς ἔχομεν τούτοις μηδὲ χρώμεθα,
 ἃ δ' οὐκ ἔχομεν ζητῶμεν, ὧν μὲν διὰ τύχην,
 ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι·
 [εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
 5 μηδὲν δόμοις τῶν καλῶν πειράσεται,
 ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐποτ' ὄλβιον καλῶ,
 φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.]

Maximus Conf. 22 p. 602. Floril. Vat. Mai. Coll. script. vet.
 II xxvii. v. 1—3 Stobaeus Flor. 16, 1 Φιλήμονος Α. Anton. Mel.
 42, 64. at v. 4 sq. sunt Euripidis ex Antiopa (198 N.) teste Stob.
 Floril. 16, 4.

1. ἔχομεν, τούτοις Mein.] ἔχωμεν, τοῖς γε Stob. ἔχωμεν τούτοις
 Ant. Mel. ἔχομεν τούτοις Flor. Vat. οἷς μὲν ἔχομεν, τοῖςδε Porson.
 Miscell. 255. 2. ζητῶμεν Flor. Vat.] ζητοῦμεν Stob. 5. δόμοις
 Stob.] δ' ὁμως τι. πειράσεται] θηράσεται K. 7. εὐδαιμόνων
 G. Hermann.

2. ὧν μὲν, ὧν δέ pro τῶν μὲν cet., ut 31, 6. 3. δι' ἑαυτοὺς,
 i. e. ἡμᾶς αὐτούς. cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 960.

100

ὅταν δὲ παρατηροῦντ' ἴδω τίς ἔπαρεν,
ἢ τίς ἐλάλησεν, ἢ τίς ἐστὶν ὁ προῖων
σκοποῦντα, πωλῶ τοῦτον εὐθύς ἐν ἀγορᾷ.
αὐτῷ βαδίζει καὶ λαλεῖ καὶ πτάρνυται·
5 ἕκαστος ἡμῶν, οὐχὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει.
τὰ πράγμαθ' ὥς πέφυκεν οὕτω γίνεται.

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 25 ὁ κωμικός δὲ Φιλήμων καὶ τὰ
τοιαῦτα κωμῶδεῖ κτλ. Theodoretus Aff. gr. cur. 87, 50. v. 1—3
(εὐθύς) Cramer. Anecd. Ox. III 250, 27. 1. δὲ παρατηροῦντ' ἴδω
Grotius Excerpt. 777] ἴδω παρατηροῦντα. 2. προῖων Theod.
Cram. An. 3. πωλῶ Sylb.] πώλω L. ἀπολῶ Theod. Cram. An.
4. αὐτῷ Theod.] ἑαυτῷ. 6. πράγμαθ' — γίνεταί Theod.] πράγματα
— γίνεσθαι L. οὕτω Theod.] οὕτως.

3. πωλῶ 'ut servum vendo', pro servo aestimo.

101

ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς,
οὐδέποτε' ἐπέισθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι
ὥς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
[τῶν συμπεσόντων τοῦ τε συμβάντος πάθους]
5 οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα,
προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος.

Schol. Ven. Hom. Il. 24, 617 Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός φησιν
κτλ. Eustath. 1368, 5 ὁ κωμικός Φιλήμων λέγει, ὅτι λίθον κτλ. 1.
μὲν non habet quo referatur, et deest infinitivus qui pendeat ab
ἐπέισθην. scrib. aut ἐγὼ λίθον εἶναι aut λίθον γενέσθαι τὴν N.
2. πεισθήσομαι Eust.] πείθομαι. νυνὶ πείθομαι Nauck. 3. ἐγένετ'
ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν — τοῦ τε cod. Townl. cf. Porson. Eur.
Med. 139 ix] ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν — καὶ τοῦ.
ὥς ἐγένετ' οὐς' ἄνθρ. Herwerd. Nov. add. crit. 37. v. 4 mihi
videtur subditivus esse.

102

πρόσεστι δὲ τῷ πένητι ἀπιστία·
κἂν σοφὸς ὑπάρχη κἂν λέγῃ τι συμφέρον,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς.
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος.
5 ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές.

Compar. Men. Phil. 357. 1. 'fortasse τῷ γὰρ πένητι μὲν
πρόσεστ' ἀπιστία.' Mein. multa alia excogitari possunt: sed illa

Menandri et Philemonis Comparatio eiusmodi est, ut rarissime certa ratione quae corrupta sunt sanari possint. 6. ἀκούουσιν] κλύουσιν Mein., si sit tragici poetae ecloga, quales plures in Comparationem inlatae sint. fortasse παροῦσιν. ἀσφαλές] σαφές Dobr. cf. Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 92.

aut unum fragmentum est aut duo. si unum, delendi v. 3 (cum Dobraeo Arist. Plut. 689) et 4 cum Meinekio. si duo, alterum cum D. Heinsio a v. 4 incohandum est. — sententiam optime Bentleius indicavit: *‘adhaeret pauperi non credi.’*

103

ἤκουσα τούτων αὐτός, οὐδὲ φύεται
αὐτόματον ἀνθρώποισιν, ὧ βέλτιστε, νοῦς
ὥσπερ ἐν ἀργῷ θύμος· ἐκ δὲ τοῦ λέγειν τε καὶ
ἐτέρων ἀκούειν καὶ θεωρῆσαι . . .

5 κατὰ μικρὸν αἰεί, φασί, φύονται φρένες.

Stobaeus Eclog. 2, 31, 17 Wachsm. Φιλήμονος. 1. (ἡ)κουσα Laur. τοῦτο καὶ αὐτός Mein. Stob. IIII xxxiiii. si τούτων poeta scripsit, ‘philosophos dicere videtur’. Mein. 2. αὐτόματος Mein. 3. θύμος] θύμ’ Mein. λέγειν] παθεῖν Usener. βλέπειν Wachsm. κλέγειν K. 4. τί που supplet Mein. λόγους C. F. Hermann. et quidni μόλις?

104

τί ζῆν ὄφελος ᾧ μὴ ’στι τὸ ζῆν εἰδέναι;
B. ἀλλ’ οἶνος ἦν· οὐδεὶς δὲ μεθύων, ἂν σκοπῆς,
ὅς οὐχὶ δοῦλός ἐστι τοῦ πεπωκέναι·
ὅσα μ’ οὗτος ἠνάγκαζεν, ἐποιοῦν ταῦτ’ ἐγώ.

5 ὁ πονηρὸς οἶνος οὗτός ἐστι, Νικοφῶν.

Stobaeus Floril. 18, 6. 7 Φιλήμονος A. Stobaei ecl. 6 et 7 coniungit Trinc., sequitur 8 τοῦ αὐτοῦ A. (Φιλήμονος) ἅπας πονηρὸς οἶνος ὁ πολὺς ἐστ’ αἰεί. cf. fr. 193. A. Nauckius (Mein. V ccxxxv) A. πονηρὸς οἶνος οὗτός ἐστι, Νικοφῶν. B. ἅπας (vel ἀπλῶς) πονηρὸς οἶνος ὁ πολὺς ἐστ’ αἰεί. 5. ὁ πονηρὸς οἶνος αἰτιὸς ἐστι, Νικοφῶν F. W. Schmidt. Fleckeis. annal. CVIII 376, conl. Anaxandr. 53, 3. in Stobaeo Meinekios v. 1 et v. 5 a reliquis separavit.

1. inutilem esse vitam ei qui quid vita sit nesciat non est sententia Philemone digna; sin autem τὸ ζῆν cum Cobeto Mneni. VIII 114 interpreteris ἡδέως ζῆν, *luxuriose vivere*, abhorret ab eis quae sequuntur. scr. ᾧ μὴ ’στ’ ἔτι ζῶντ’ εἰδέναι, i. e. *qui, utpote ebrius, se vivere non amplius intellegit.*

105

δικαιότατον κτῆμ' ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός·
 ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ ἐπιμελῶς φέρει,
 πυρούς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι·
 τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν ἣ τε πορφύρα
 5 εἰς τοὺς τραγῶδους εὐθετ', οὐκ εἰς τὸν βίον.

Stobaeus Floril. 56, 15 Φιλήμονος A. v. 4. 5 Diogenes Laert. 2, 25 καὶ συνεχῆς (Σωκράτης) ἐκείνα ἀνεφθέγγετο τὰ ἱαμβεῖα τὰ δ' ἀργ. κτλ. Clemens Alex. Paed. 2, 10, 108 πρὸς δὲ καὶ ἡ πορφύρα καὶ τὰ ἀργυρώματα, ὥς φησιν ὁ κωμικός, εἰς τοὺς τραγῶδους χρήσιμα, καὶ οὐκ εἰς τὸν βίον. 3. τὰ δ' ἀργυρώματ' Grotius] τὰ ἀργυρώματα δ'. 5. τραγῶδους] στρατηγούς B Stob. εὐθετ'] χρήσιμ' Diog. et Clemens.

106

πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν αἰτία κακῶν
 λύπη· διὰ λύπην καὶ μανία γὰρ γίνεται
 πολλοῖσι καὶ νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα·
 αὐτοὺς τ' ἀνηγήκασιν διὰ λύπην τινές,
 5 ἐπὰν τὸ λυποῦν πλεῖον ἢ τὸ σῶζον ἦ.

Stobaeus Floril. 99, 1 Φιλήμονος A. Μενάνδρου Trinc. Cler. p. 354. v. 2—4 omisso auctoris nomine Plutarchus Mor. 102c πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν ἡ λύπη τὸ χαλεπώτατον πέφυκεν εἶναι πάντων· 'διὰ λύπην γὰρ' φησὶ κτλ.

2. λύπην AB Gesn. marg.] λύπης. 5. πλεῖον] πλεόν Voss. Trinc.

107

ἂν γυνῶς τί ἐστ' ἄνθρωπος, εὐδαίμων ἔσει.
 τέθνηκέ τις, μὴ δεινὸν ἔστω τοῦτό σοι.
 κεκύηκέ τις, οὐ κεκύηκέ τις· ἡτύχηκέ τις·
 βήττει τις· οἰμῶξει τις· ἡ φύσις φέρει
 5 ἅπαντα ταῦτα. φεῦγε τὰς λύπας.

Stobaeus Floril. 108, 39 Φιλήμονος A. 1. ἂν γυνῶς τί Grotius] ἀγνώς τις. 2. 3. τέθνηκέ τις, κεκύηκέ τις, ἡτύχηκέ τις C.F. Hermann. τέθνηκέ τις, οὐ κέκληκέ τις, ἡδίκηκέ τις Nauck. Ztschr. f. d. Alt. 1855, 117, omissis uterque ceteris. 3. κεκύηκέ τις Grot.] κεκύηκέ τις μὴ δεινόν. κεκύηκεν, οὐ κεκύηκεν, ἡτύχηκέ τις Mein. κέκμηκέ τις, τέτηκέ τις, ἡψύχηκέ τις (ἀψυχεῖν Hippocr. De morb. II 141, 4) Herwerd. Mnem. nov. VI 74, eiciens simul φεῦγε τὰς λύπας. κέκμηκε, προσκέκρουκεν, ἡτύχηκέ τις K. 4. φέρει Grot.] φέρει δ'. 5. μόνον in fine add. Grotius, non ut ipse ait ex A. — ceterum cf. Diphil. 113.

108

τί ποτ' ἐστὶν ἄρα διότι βούλεται μ' ἰδεῖν;
 ἢ καθάπερ οἱ νοσοῦντες ἀλγοῦντες σφόδρα,
 τὸν ἱατρὸν ἂν ἰδῶσιν, οὐκ ἀλγοῦσ' ἔτι,
 οὕτως, ἐπὶ τις τυγχάνη λυπούμενος,
 5 ἥτιον ὀδυνᾶται, φίλον ἐὰν παρόντ' ἴδῃ;

Stobaeus Floril. 113, 10 Φιλήμονος Α. 1. ἄρα Mein.] ἄρα.
 5. παρόντ' ἴδῃ] παρόντα δεῖ Α.

109

ὅταν ξενισθῇς ἐν πόλει πρὸς τὸν φίλον,
 ἐν ταῖς περισσαῖς καὶ πυκναῖς ὁμιλίαις,
 ἐὰν μεγίστην ὁ φίλος λέγῃ πόλιν,
 σὺ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα μὴ συγκρίνης·
 5 ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις.

Compar. Men. et Phil. p. 363. 1. ὦ 'τάν, ξενισθεῖς Mein.
 τὸν φίλον] τοῦ φίλου Mein. fortasse τῶν φίλων. 2. περισσαῖς]
 περιτταῖς, si est comici.. 3. ἦν (suam) post φίλος add. Grotius.
 λέγῃ Mein.] λέγει. 4. σεαυτοῦ Grotius, nulla necessitate. μὴ
 σύγκριν', ἐπεὶ Bentl. πατρίδ' ὅπως μὴ συγκρινεῖς Pflugk. πατρίδα
 μήπω (?) συγκρινεῖς Duebner. — talia emendare nihil aliud est
 quam laterem lavare. 'videntur versus esse politici.' Mein.

110. 111

μὴ
 λύπει σεαυτόν, τοῦτο γινώσκων ὅτι,
 ὅταν ποτ' ἀνθρώποισιν ἡ τύχη γελᾷ,
 πάντων ἀφορμὴ τῶν καλῶν εὐρίσκεται·
 5 ὅταν δὲ δυστυχῇ τις, οὐδ' εὐφραίνεται.

ἅπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη.

Compar. Men. et Phil. p. 357. v. 6 Stobaeus Ecl. phys. 1, 6,
 15 Χαίρῃμονος Α ἅπαντα — τύχη, οὐδεὶς δὲ νικᾷ μὴ θελούσης
 τῆς τύχης. itaque v. 6 certe a reliquis segregandus est; qui autem
 apud Stobaeum cum eo coniungitur, eum comici poetae esse suspi-
 catur Nauckius Tr. gr. fr. p. 611 (Chaerem. fr. 19).

2. λύπει Mein.] λυπῇς. 5. δυστυχῇ Mein.] δυστυχεῖ. 6.
 νικᾷ] κινεῖ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 XV, IIII.

112. 113

ἄρ' ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι χρήσιμος λόγος.

ὥς σπληνίου πρὸς ἔλκος οἰκείως τεθὲν
 τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος
 εὐκαιρος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθεὶς φίλων
 5 εὐψυχίαν παρέσχε τῷ λυπουμένῳ.

Compar. Men. et Phil. p. 362. v. 1—3 Stobaeus Ecl. 2, 4, 3 Wachsm. (φ)ιλήτα A. φιλητ S. Φιλήμονος Trinc. 1. ἄρ' ἐστὶ S, ρ' ἐστὶ A¹, ἄρα ἐστὶ A². τοῖς ν. χρ. λ. A²B Stob.] λ. τοῖς ν. χρ. — παρέστιν ὁ λόγος Compar. ἄρ' ἐστὶν ὁ λόγος Grotius. 4. φίλου Dobr. Adv. II 287. primum versum a reliquis separavit Grotius. sed videtur potius argumenti indicium esse. in Comparatione adicitur fr. 207, quod Meinekios a reliquis seiunxit. Herodian. I 360, 33 παροξύνεται ἡνίον, σπληνίον. cf. II 583, 16.

114

ὥς εὐφυνὲς ζῶον κοχλίας, νῆ τὸν θεόν.
 ὅταν πονηρῷ περιπέσῃ τῷ γείτονι,
 τὸν οἶκον ἄρας εἰς ἕτερον πορεύεται,
 νέμεται δ' ἀμέριμνος τοὺς κακοὺς φεύγων αἰεί.

Compar. Men. et Phil. p. 361. 1. κοχλίας Bentr.] ὁ κοχλίας. 2. τῷ] τῷ G. A. Hirschig. Ann. crit. 20. πον K. 3. εἰς] ὥς K. — Anaxil. 34 contulit Meinekios.

115

ὃ δεῖ παθεῖν σε μηδαμοῦ σκέψῃ φυγεῖν.
 οὐ γὰρ δυνήσῃ φεύγειν ὃ σε δεῖ παθεῖν.
 τὸ πεπρωμένον γὰρ οὐ μόνον βροτοῖς
 ἄφρευκτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

Compar. Men. et Phil. p. 361. 2. δύναι' ἄν vel δυνήσει Mein. διαφυγεῖν Mein., ἐκφυγεῖν Duebner. fortasse totus versus eiciendus est. 3. τοῖσιν βροτοῖς Mein. 4. καὶ κατ' οὐρανόν Grot. καὶ τοῖς οὐρανόν | ἔχουσι (vel οἰκοῦσι) Mein. fortasse οὐ μόνον βροτοῖς ἀεὶ | ἄφρευκτον, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐρανόν θεοῖς.

116

εἴ ποτέ τις ἡμῶν εἰς τὸν ἀγρὸν ἐξιὼν
 μνήματα παρελθὼν καὶ τάφους ἀνθρωπίνους.
 τούτων ἕκαστος ἔλεγεν 'εἰς ὧρας ἐγὼ
 πλεύσω, φυτεύσω, τοῖχον ἄρας κτήσομαι —'

Compar. Men. et Phil. p. 362. 2. παρέλθοι Heinsius, quod probat Meinekios, si versum excidisse statuas hac sententia: rerum humanarum fragilitatis admonitus dicet. 4. τοῖχον ἄρας κτήσομαι

Grot.] κτήσομαι τοῖχον ἄρας. στήσομαι | ἕτερον Mein. κτήσομαι τυχὼν ἀγρούς C. F. Hermann. Mus. Rhen. V 609.

1. cf. Menand. 525 Mein. Gnomolog. Vindob. Ritsch. Opusc. I 566, 85 *Πλάτων* (?)· εἰ λύπης ἐθελήσεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους· καὶ τοῦ πάθους ἔξεις τὸ φάρμακον. unde suspicor v. 1 scribendum esse πενθεῖ τις ἡμῶν, εἰς ἀγρὸν οὗτος ἐξιὼν | μνήματα παρελθέτω τάφους τ' ἀνθρωπίνους. 3. τούτων, τῶν τεθαμμένων. 4. de πλεύσω cf. Mein. Anal. Alex. 267. fortasse scrib. ποάσω, φυτεύσω, μόσχον, ἄρνας κτήσομαι. — oratio incohata est, non finita.

117

ἄνθρωπος εἰ δῆπουθεν, ὧν ἐστ' οὐδὲ εἰς
ὧ μὴ κακόν τι γέγονεν ἢ γενήσεται,
ὁ ποιῶν δ' ἐλάχιστον τὸ γεγεννημένον . .
ἀμφοτέρων οὗτος εὐτυχεῖ τε καὶ φρονεῖ.

Stobaeus Floril. 108, 50 *Φιλήμονος* A. 1. ὧν Bentr.] οὐκ. 3. ἐλάχιστον Bentr. at non dicitur ἐλάχιστον τι ποιεῖν, sed ποιῆσθαι. ποιῶν ἐλάχιστον 'quam maxime minuens' Mein. τὸ γεγεννημένον κακόν Bentr. fortasse ὁ πόνος δ' ἐλάχιστος τὸ γεγεννημένον φέρων.

118ab

θεὸν νόμιζε καὶ σέβου, ζῆται δὲ μὴ·
πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις.
εἴτ' ἔστιν εἴτ' οὐκ ἔστι μὴ βούλου μαθεῖν,
ὥς ὄντα τοῦτον καὶ παρόντ' ἀεὶ σέβου.

Stobaeus Ecl. 2, 1, 5ab Wachsm. *Φιλήτα* Farn. Par. *Μιλήτ* L. Philemoni tribuit Clericus. Compar. Men. et Phil. p. 359. v. 1. 3. 4 omisso auctoris nomine Boissonad. Anecd. I 120, 3. 1. *Θεὸν*] *ἐν* L. 2. *πόνον* γὰρ, οὐδ. κτλ. K. οὐδὲν om. FP.¹ Stob. τῷ ζητεῖν Herwerd. Nov. add. crit. 37. 8 'nihil enim proficis investigando.' 3. μὴ om. FP.¹. βούλου] βόλου L. πειρῶ cod. Boisson. 4. ὥς δ' Wachsm. melius ὥς ὄντα δ' αὐτόν. — quantum verum addit Stobaeus τί ἐστιν ὁ θεὸς οὗ θέλει σε μανθάνειν (τί δ' Heeren.), quem a reliquis secluserit Grotius. cf. 166. — comoedia alieni hi versus esse videntur Herwerdeno.

119 •

σοὶ γὰρ τίς ἐστιν, εἰπέ μοι, παρρησία;
σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν ὥς ἄνθρωπος ὢν;
τὸ δ' ὅλον περιπατεῖς, ἢ τὸν αὐτὸν ἀέρα
ἐτέροισιν ἔλκεις, εἰπέ μοι, τοιοῦτος ὢν;

Stobaeus Floril. 6, 18 *Φιλήμονος* A. 1. σοὶ γὰρ τίς Damasc.]

σὺ γὰρ τι. 2. σὺ om. Damasc. 4. ἐτέροισιν ἔλκεις Mein.] ἐτέροις συνέλκεις.

Eurip. Androm. 590 σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν εἶ, κἀκίστε κἀκ κακῶν; σοὶ που μέτεστιν ὥς ἐν ἀνδράσιν λόγον; (Gaisf.) — ignavum aliquem nescio quis compellat: tibine ulla est loquendi licentia? 'tune loqueris inter homines tamquam homo sis? tune omnino ambulas aut eundem cum aliis aera spiras, cum sis huiusmodi?' Bentr.

120

ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν πλοῦν τεττάρων,
σκεπτόμεθα τὰναγκαῖ' ἐκάστης ἡμέρας·
ἂν δέη δὲ φείσασθαί τι τοῦ γήρως χάριν,
οὐ φειδόμεσθ' ἐφόδια περιποιούμενοι;

Stobaeus Floril. 15, 5 Φιλήμονος B. deest in A. Μενάνδρου Trinc. sed v. 2 sq. Philemoni tribuit etiam Trinc. recepit Meinekius inter Menandrea (546), sed in Stobaeo 'ex codd.' Philemoni dedit. 1. πλοῦν Cobet. N. l. 91] που. 2. σκεπτόμεθα Herwerd. Mnem. nov. VI 77. fortasse φερόμεθα. 3. δέη B m. sec.] ἡ. δέη cum synizesi: alii δῆ. cf. Arist. Ran. 265 ibique Fritzsche. p. 154. an δ' ἐτοιμάσαι τι? 4. φειδόμεσθ' codices Schowii] φειδόμεθ' B m. sec. fortasse οὐκ οἰσόμεσθ'.

121

πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τὰναγκαῖα νῦν
αὔριον ἐπλούτησ', ὥστε χᾶτέρους τρέφειν.
B. θησαυρὸν εὐρῶν τήμερόν τις αὔριον
ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν.

Stobaeus Floril. 105, 50 Φιλήμονος A. 1. οὐδὲ Porson. Eur. Hec. append. 1169] οὔτε. 3. τήμερόν Mein. Stob. IIII viii] σήμερόν. τις Tyrwhitt.] τῆς. duo fragmenta esse arbitratur Meinekius. at duae potius personae discernendae sunt, quarum altera (dominus) ab altera (servo opinor) inridetur.

122

τὸν βολβόν, εἰ βούλει, σκόπει
ὅσα δαπανήσας εὐδοκίμεῖ, τυρόν, μέλι,
σήσαμον, ἔλαιον, κρόμμυον, ὄξος, σίλφιον·
αὐτὸς δ' ἐφ' αὐτοῦ 'στιν πονηρὸς καὶ πικρός.

Athenaeus 2, 64e περὶ δὲ τῆς τῶν βολβῶν σκενασίας Φιλήμων φησὶ κτλ. Apostolius 9, 28 (p. 470). 3. κρόμμυον Schweigh.] κρόμμυον. 4. 'στιν Brunck.] ἔστι. 'στι B. αὐτὸς ἐφ' αὐτοῦ, i. e. 'scorsum, nullis adsciticiis condimentis adparatus.' Mein.

123

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν
 εἶληφ'· ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἔν, μὰ τοὺς θεοὺς,
 ὦν ἄν λέγῃ συνήμι· καὶνὰ ρήματα
 πεπορισμένος γάρ ἐστι.

Athenaeus 14, 659 b μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκω-
 πτικοί τινες, ὡς . . . καὶ Φιλήμων πού φησι κτλ. pluribus versibus
 auctam hanc eclogam e Stratonis Phoenicide idem adfert 9, 382 c.
 videtur alteruter ab altero haec mutuatus esse. 1. σφίγγα ἄρρενα
 A utrubique. 2. εἶληφα A utrubique. 3. ὦν A 659] ὅς' o ex
 ω corr. A 382. ἄν om. A 659. λέγῃ A 382] λέγει A 659.
 deinde κενὰ A 382. 4. γάρ ἐστι A 659] πάρεστιν A 382.

Σφίγξ ἄρρεν vocatur coquus, quia magniloquus supra modum
 istorum hominum more nihil nisi aenigmata fundit.

124

γυναικὸς ἐξόπισθ' ἔλευθέρας βλέπω
 μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλὴν
 ἐκ τοῦ Πλαταιικοῦ τε παρακολουθοῦντά τινα
 ταύτῃ κατιλλώπτειν.

Clemens Alex. Paed. 3, 11, 73 ἐγὼ μὲν οὐδὲ τὰς θεραπαίνας
 ἄξιῳ ταῖς ἀρίσταις γυναιξὶ τὰς ἐπομένας αἰσχρολογεῖν ἢ αἰσχροεργεῖν,
 σωφρονίζεσθαι δὲ αὐτὰς πρὸς τῶν δεσποινῶν· σφόδρα γοῦν ἐπι-
 τιμητικώτατα ὁ κωμικὸς Φιλήμων φησὶν ἐξὸν κτλ. ἀναστρέφει γὰρ
 ἐπὶ τὴν δέσποιναν ἢ τῆς θεραπαίνης ἀκολασία. 1. 2. βλέπω | μό-
 νην Markland.] βλεπομένην. 3. ἐκ τοῦ Πλαταιικοῦ παρακολουθοῦντά
 τε | ταύτῃ κατιλλώπτειν τινά Bentl. ἐκ τοῦ πλαγίου τε παρακολου-
 θοῦντ' ἄν τινα C. F. Hermann. παρακολουθοῦντάς τινας H. Iacobi
 (Mein. V ccxxxiv). 4. μέγ' ἐγκατιλλώπτειν Dobr. ταύτῃ γκατιλ-
 λώπτειν Mein. Aesch. Eum. 113 ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὥρουσεν
 ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα. cf. fr. 222 N. ἐξὸν] ἐξιὼν Markl., id
 verbum ut ad Philemonis versus pertineret (ἐξιὼν) γυναικὸς κτλ.
 at potius ἐξελθὼν dicendum erat. mihi ἐξὸν ex compendio nominis
 comoediae ortum videtur: Ἐξοικισμένῳ.

Clemens Paed. 3, 11, 70 τὸ ἐνιλλώπτειν interpretatur διὰ τῶν
 ὀφθαλμῶν μοιχεύειν. Pollux 2, 52 ἰλλώπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ
 παραβλέπειν, καὶ κατιλλώπτειν τὸ καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ. Hesych.
 ἐγκατιλλῶψαι· ἐγκαταμνηστῆρῖσαι. ἐνιλλώπτειν· κεκλεισμένῳ τῷ ὀφθαλ-
 μῷ ἐμβλέπειν, καταμωκάσθαι. ἐνιλλώψας· καταμωκησάμενος. παριλ-
 λαίνουσα· παρεμβλέπουσα. Phot. παριλλαινουσά· παραβλέπουσαν.
 Etym. m. 342, 38 ἰλλός· στρεβλός, στραβός, διεστραμμένος (Arist.
 Thesm. 846). ἰλλώπτειν· στραβίζειν. cf. Eustath. 206, 13—32.

in emendandis poetae verbis tria tenenda sunt: Philemonem

Clemente teste de *familiarum* licentia loqui; verbum βλέπειν coniungi non posse cum infinitivo; voces κατόπιν (post ἐξόπισθε) et ἐκ τοῦ Πλαταιικοῦ corruptas esse. itaque fortasse scribendum est μόνην θεράπειναν καθ' ὁδὸν (Arist. Thesm. 1173) ἀκόλουθον καλήν | ἐκ τοῦ πλαγίου τῶν παρακολουθούντων τινὶ | κρυφῇ γκατιλλώπτο υσα ν.

125

Σύρα, Σύρα. B. τί ἐστι; A. πῶς ἡμῖν ἔχεις;
B. μηδέποτε' ἐρώτα τοῦτ', ἐπὰν γέροντ' ἴδῃς
ἢ γραῦν τιν'· ἴσθι δ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

Stobaeus Floril. 116, 17 Φιλήμωνος A. Antonius Mel. 240, 48.
2. μηδ. — τοῦτ' om. Trinc. — cf. 128.

126

μῦς λευκός, ὅταν αὐτὴν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι
λέγειν), κέκραγε τηλικούτον εὐθὺς ἢ
κατάρτος, ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

Aelianus Nat. anim. 12, 10 ἔτι μᾶλλον τὸν θῆλυν (μῦν) ἔλεγον εἰς τὰ ἀφροδίσια εἶναι λυττητικόν. . . Φιλήμων κτλ. cf. Apostol. 9, 28.
1. ὅταν τις αὐτὴν Apost. 3. κατάρτος Bentr.] κατάρτος μαστρο-
πός, quae vox inlata est ex proximo apud Aelianum fragmento (Epicrat. 9). Photius μῦς λευκός· οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κελίνηται, μάλιστα οἱ λευκοί· οὗτοι δέ εἰσι θήλεις. ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια ἢ παροιμία εἴρηται. cf. Cratin. 53.
— 1. ὅταν sc. 'σποδῇ'. Bentr.

referenda haec ecloga est ad Πάροιον (62), nisi forte idem proverbium in duabus fabulis commemoravit.

127

ἐὰν γέρων γένηται πλούσιος γεγώς,
καλὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἐπὶ τούτῳ μόνον,
ἔχει γὰρ χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον ὁ γέρων.

Compar. Men. et Phil. p. 358. 3. πλοῦτον γὰρ οὗτος χειρα-
γωγῇσont' ἔχει Bentr. v. 1 delet et v. 3 τὸν πλοῦτον ἦν τις χειρα-
γωγῇσont' ἔχῃ scribit Dobraeus Adv. II 291. v. 1 et 2 transponit Meinek. ego ἐπέχω, nisi quod v. 1, si Philemonis est, scribo ἐὰν γέν. πλ. γεγ. γέρων. cf. 213, 4.

128

ὦ γέρον, ἐπὰν ἴδῃς γέροντα καὶ μόνον,
μηδὲν ἐπερώτα· πάντα γὰρ κακῶς ἔχει.
καλὸν τὸ θυήσκειν ἔστιν ἐπὶ τούτῳ λέγειν.

Compar. Men. et Phil. p. 358. cf. 125, ubi quod aptum est

μηδέποτ' ἐρώτα, hic non aptum est. neque opus est Dobraci emendatione μηδὲν ἔτ' ἐρώτα. 'nihil amplius quaere.' Mein. 3. delet Dobr. ἔστιν Mein.] ἔστιν. 'de hoc usurpare licet lucrum est mori.'

129

ἐπὰν ἐγγὺς θάνατος ἔλθῃ,
οὐδείς ἑαυτῷ ὃ θέλει βουλεύεται.
θνήσκει δ' ὁ θνήσκων κατ' ἰδίαν εἰμαρμένην.

Compar. Men. et Phil. p. 365. ἐπὰν γὰρ ἐγγὺς θάνατος ἔλθῃ, *τηνίκα* | οὐδείς ἔθ' αὐτός, οὐδὲ θανεῖν βουλεύεται, | θνήσκει δὲ θνήσκων Herwerd. Mnem. nov. VI 74, conl. Eurip. Alcest. 669 sq. ἦν ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδείς βούλεται | θνήσκειν ἑαυτῷ κατ' ἰδίαν εἰμαρμένην Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 10. 'locus adhuc frustra tentatus.' Mein.

130

εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
αἰσθησιν εἶχον, ἄνδρες, ὥς φασὶν τινες,
ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

Compar. Men. et Phil. p. 316. Vita Eurip. in Dindorfii Schol. Eurip. 7. 10. 13. 1. ἀληθείησιν Vat. Dindf. 10. 2. φασὶ B Dindf. 13. 3. εἰδεῖν B Dindf. 13. — de plurali ἀληθείαισιν cf. Menand. 87. 657 Mein.

131

ὁ φθόνος ἐν αὐτῷ τοῦθ' ἐν ἐπεικῶς ποιεῖ.
τὸν αἰρετιστὴν ὄντα τῶν αὐτοῦ τρόπων
λυμαίνεται μάλιστα διὰ παντός συνών.

Stobaeus Floril. 38, 1 Φιλήμονος A. 1. αὐτῷ Bentr.] ἑαυτῷ. ἐπεικῶν Trinc. ποιεῖ] ἔχει Bentr. ποιεῖ deleto ἐν retinet Mein. fortasse ἐν αὐτῷ — πορεῖ. cf. Ephipp. 23, 2. 2. αἰρετιστὴν Gesn.] ἐρεθιστὴν. Bekker. Anecd. 77, 23 αἰρετίζειν. ἀντὶ τοῦ αἰρεῖσθαι. 363, 14 αἰρεθίζειν (scr. αἰρετίζειν) οἱ περὶ τι σπουδάζοντες. Hesych. αἰρετίζειν· αἰρεῖσθαι, ἀρέσκεσθαι: quam glossam cum M. Schmidtius insitivam ut ex sacra scriptura excerptam censet, immemor est Philemonis.

132

ἀγαθῆς γυναικὸς ἐστίν, ὧ Νικοστράτη,
μὴ κρεῖττον' εἶναι τάνδρος, ἀλλ' ὑπήκοον.
γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα κακόν ἐστιν μέγα.

Stobaeus Floril. 74, 20 Φιλήμονος A. 1. ἀγαθῆς δὲ B. 3. νεικῶσ' A.

133

οὐκ ἂν δύναιο μὴ γενέσθαι, δέσποτα,
ἄνθρωπος ὢν ἄνθρωπος· ἄλλως οὖν βοᾷς.
τὸν ζῶντ' ἀνάγκη πόλλ' ἔχειν ἐστὶν κακά.

Stobaeus Floril. 98, 5 Φιλήμονος Trinc. deest in A. 2. ἄλλως Trinc.] ἄλλος. — *cum homo sis, fieri non potest ut non sis homo.*

134

οὔτε γὰρ ἰατρὸς οὐδὲ εἷς, ἂν εὖ σκοπῆς,
τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φίλους,
οὔτε στρατιώτης πόλιν ὁρᾶν ἄνευ κακοῦ.

Stobaeus Floril. 102, 5 Φιλήμονος A. 1. ἂν σκοπῆς Voss. ἂν κοπεῖς A. itaque ἂν σκοπῆς Mein. cf. 31, 5. ἄνευ κόπου B. 2. αὐτοῦ αὐτὸς A Voss. de conlocatione verborum cf. Timocl. 6, 19 et M. Haupt. Opusc. II 185.

135

ἐγὼ δὲ λυποῦμαι μὲν εἰς ὑπερβολὴν
ἐπὶ τοῖς παροῦσιν, ἐν δὲ τῇ λύπῃ φρονῶ.
τοῦτό με τὸ τηροῦν ἐστὶ καὶ ἄνθρωπον ποιοῦν.

Stobaeus Floril. 108, 2 τοῦ αὐτοῦ (Φιλήμονος, ut 1) A. 3. με τὸ Gaisf.] με. τό με Grot. καὶ τοῦτό με ex infelici coniectura B.

136

οὕτως ἄνανδρος γέγονας; οὐκ εὐψυχία
τοῦτ' ἔσθ' ὃ ποιεῖς νῦν γάρ, ἀλλ' ἄνανδρία,
τὸ μὴ δύνασθαι καρτερεῖν λυπούμενον.

Stobaeus Floril. 108, 34 Φιλήμονος A. Διφίλου Trinc. 1. εὐψυχία? nam εὐψυχίαν quidem non esse posse quae est ἄνανδρία non opus erat dicere. 2. ἔσθ'] ἐστίν.

137

οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία τύχη θεός,
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταυτόματον, ὃ γίνεται
ὥς ἔτυχ' ἐκάστῳ, προσαγορεύεται τύχη.

Clemens Alex. Strom. 5, 14, 128 καλῶς οὖν καὶ Φιλήμων ὁ κωμικὸς τὴν εἰδωλολατρίαν ἐκκόπτει διὰ τούτων κτλ. Euseb. P. E. 13, 402. Theodoret. Aff. gr. cur. p. 87, 45.

138

ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν,

ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα
ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 23 Φιλήμων ὁ κωμικὸς γράφει κτλ.
2. ἔπειτ' Bentr.] εἴτ'. 3. ἐνέπεσον Sylb.] ἐνέπεσαν. cf. Lobeck.
Phryn. 724 et de sententia anon. 182 Mein.

139

ἀλλ' ἐν Σάμῳ μὲν τοῦ λιθίνου ζώου ποτὲ
ἄνθρωπος ἠρώσθη τις, εἴτ' εἰς τὸν νεῶν
κατέκλεισεν αὐτόν.

Athenaeus 13, 605. 6 Κλείσοφος... τοῦ ἐν Σάμῳ Παρίου ἀγάλ-
ματος ἔρασθεις κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ, ὡς πλησιάσαι δυνησό-
μενος... καὶ Φιλήμων τοῦ αὐτοῦ μνημονεύων φησὶν κτλ. 1. μὲν
τοῦ] μέντοι Naber. Mnem. nov. VIII 412. ζώου A. ξοάνου recte
Bentr. erat enim puella. ξόανα autem saepe etiam sunt aenea,
aurea vel lapidea. — cf. Alexid. 40.

140. 141

καλῶς ποιήσας καλῶς ὠνειδίσας
ἔργον καθεῖλες πλουσίου πτωχὸς λόγῳ.
καυχώμενος τὸ δῶρον ὃ δέδωκας φίλῳ
ἔργῳ στρατηγὸς γέγονας ἐν λόγῳ φονεύς.

Compar. Men. et Phil. p. 360. 1. ποιήσας Grot.] ποιήσας.
καλῶς] οὐ καλῶς Grot. εἰ κακῶς Mein. οὐ καλῶς ὠνειδίσας Dobr.
Adv. II 290. 2. πλουσίου πτωχὸς D. Heinsius] πλούσιον πτωχῶν.
4. λόγῳ στρ. γ. ὦν ἔργῳ φ. Dobr. ἔργῳ 'παρωγὸς vel χορηγὸς
Herwerd. Mnem. nov. VI 73. scrib. ἔργου κρατίστου γέγονας
ἐν λ. φ. cf. 176.

non videntur Attici poetae esse Meinekio. non recte meo qui-
dem iudicio, dummodo recte emendentur. — 2. ἔργον ἀγαθὸν καθε-
λεῖν dicuntur ei qui liberalitatem re exereent, voce et exprobrando
beneficia rescindunt. a v. 3 alterum incipere fragmentum monuit
Dobraeus.

142

βουνὸν ἐπὶ ταύτῃ καταλαβὼν ἄνω τινά —
B. τίς ἐσθ' ὁ βουνός; ἵνα σαφῶς σου μανθάνω.

Phrynichus Epit. 355 βουνός· ὀθνεῖα ἢ φωνὴ τῆς Ἀττικῆς·
καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ χρησάμενος τῷ ὀνόματι, συνεῖς ξένως (ξένω?) κε-
χρημένος, σημαίνεται ὡς ἀσαφῶς διαλεγόμενος· εἰπόντος γὰρ τινος
(v. 1) ὁ προσδιαλεγόμενος, οὐ συνεῖς τὸ ξένον τοῦ ὀνοματός φησι
(v. 2) ... ὁ δ' οὐν κεχρημένος τῷ βουνὸς ὀνόματι Φιλήμων ἐστίν, εἰς

τῶν τῆς νέας κωμωδίας. cf. 49. Herodian. I 178, 7. II 940, 4. — persona prior orationem non finivit: deest enim verbum finitum. simillimum est diverbium Soph. OCol. 473—482, ubi maxime cf. 473, cui signum interruptae orationis addendum est, 475. 9.

143

χαλεπόν γ' ἀκροατῆς ἀσύνετος καθήμενος·
ὕπὸ γὰρ ἀνοίας οὐχ ἑαυτὸν μέμφεται.

Theophil. Autol. 3, 385 d καθάπερ καὶ ὁ Φιλήμων κτλ. 1. γ' add. Dobraeus, ne esset proceleusmaticus. cf. Hanov. Exerc. crit. 151. 2. οὐχ ἑαυτὸν μέμφεται, ἀλλὰ τὸν ποιητὴν.

144

παρὰ τοῦ βασιλέως γράμμαθ' ἦκει σοι, Μάγα.
B. Μάγα κακόδαιμον, γράμματ' οὐκ ἐπίσταται.

Plutarchus Mor. 458 a καλὰ δὲ καὶ... Μάγα τὰ πρὸς Φιλήμονα. δημοσίᾳ γὰρ ὑπ' αὐτοῦ (Φιλήμονος) κωμωδηθεὶς ἐν θεάτρῳ κτλ. λαβὼν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Παραιτόνιον ἐξενεχθέντα στρατιωτῇ μὲν ἐκέλευσε γυμνῇ τῇ μαχαίρᾳ διγεῖν τοῦ τραχήλου μόνον, εἶτα κοσμίως ἀπελθεῖν. ἀστραγάλους δὲ καὶ σφαῖραν ὥς παιδαγῶγ νοῦν οὐκ ἔχοντι προσέπεμψεν. idem 449 e ὁ δὲ (Μάγας) τῷ Φιλήμονι τὸν δῆμιον ἐκέλευσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐπιθεῖναι γυμνὴν τὴν μάχαιραν, εἴτ' ἀφεῖναι. 2. Μάγας, κακόδαιμον, — ἐπίσταται Clericus, nulla necessitate. B. Μάγα; κακόδαιμον, — ἐπίσταται Haupt. Opusc. III 554.

duo Magas constat fuisse. a Philemone significatur natus maior, Philippi, ducis Macedonici, et Berenices, postea Ptolemaei uxoris, filius, Cyrenes praefectus, qui contra Ptolemaeum Philadelphum duo bella gessit, a. 258 a. Chr. corporis crassitudine suffocatus. Paus. 1, 6, 8 Κυρήνης ἀποστάσης Μάγας Βερενίκης υἱὸς Πτολεμαίῳ τότε συνοικουσῆς ἔτει πέμπτῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν εἶλε Κυρήνην. 7, 1 sq. Μάγας δὲ ἀδελφὸς ὁμομήτριος Πτολεμαίου παρὰ Βερενίκης τῆς μητρὸς ἀξιώθεις ἐπιτροπεύειν Κυρήνην... ἀποστήσας Πτολεμαίου Κυρηναίους ἤλανεν ἐπ' Αἴγυπτον. Agatharchid. Athen. 12, 550 bc. Polyaen. 2, 28. Droysen. Hellenism. I 417. 8. II 242—248.

145

οὐ τοὺς ἄωρους εἰπά σοι, μαστιγία,
πόδας πρίσθαι; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίους.

Bekker. Anecd. 476, 14 ἄωροι πόδες, οἱ ἐμπρόσθιοι... Φιλήμων κτλ. Eustathius 1715, 23 εἰσὶ δὲ οὗ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἄωρους φασί, φέροντες καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ εἰπόντος κτλ. Schol. Odys. 12, 89. 1. εἰπά σοι] εἴπας Eust. om. μαστιγία. 2. πρίσθαι] κομίζειν Eust. Schol.

146

καὶ τοῦ θέρους μὲν εἶχεν ἱμάτιον δασύ,
ἔν' ἐγκρατὴς ἦ, τοῦ δὲ χειμῶνος ῥάκος.

Diogenes Laert. 6, 87 αὐτὸν δὲ (Κράτητα) καρτερώς οὕτω φιλοσοφεῖν, ὥστε καὶ Φιλήμονα τὸν κωμικὸν αὐτοῦ μεμνησθαι· φησὶ γοῦν κτλ. 2. ἔν' ἐγκρατὴς] ἵνα Κράτης Kuehn. ἔν' ὡς Κράτης Cobet. fortasse ἵνα δὴ Κράτης ἦ. ad Philosophos fortasse pertinere arbitratur Meinekius.

147

μὴ νουθέτει γέρονθ' ἀμαρτάνοντά τι·
δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύσκολον.

Compar. Men. et Phil. p. 358. Anton. Mel. 64. 1. τι Grot.] ποτε. om. Ant. fortasse πον. 2. δένδρον γὰρ οὐ μεταφυτεύσαι Anton. Zenob. 2, 1 γεράνδρον μεταφυτεύειν· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν ἐπὶ τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα. cf. Diogenian. 3, 77. Greg. Cyr. Mosq. 2, 76. Apostol. 6, 5. Suid. γεράνδρον. Toeppel. Progr. Neobr. 1867, 18.

148

ὦ Πάμφιλ', ὁ χρόνος οὐ μόνον τὰ σώματα
αὖξει βαδίζων, ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 3 Wachsm. Φιλήμονος Farn. Par. marg. 2. τὰ πράγματα sunt molestiae.

149

ὅσαι τέχναι γεγόνασι, ταύτας, ὦ Λάχης,
πάσας ἐδίδαξεν ὁ χρόνος, οὐχ ὁ διδάσκαλος.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 34 Wachsm. Φιλήμονος Par. marg., ad v. 2 Farn. marg. 1. Λάχης Grot.] λάτης F. λάγης P. 2. ἐδίδαξεν] fortasse ἔδειξεν.

150

ὅσα διὰ τοὺς πράττοντας αὐτοὺς γίνεται,
οὐδενὶ πρόσεστιν οὐδὲ κοινωνεῖ τύχη.

Stobaeus Ecl. 2, 8 (7), 1 Wachsm. Φιλήμονος. 2. κοινωνεῖν P. τύχη Grot.] ψυχῇ. in eis quae homines suis consiliis viribusque perficiant fortunae partes esse negat. caput 8 inscriptum est περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν.

151

ἐπὰν ὁ νοῦς ἦ μὴ καθεστηκώς τι,
οὐκ ἔστ' ἀκούειν οὐδὲν αὐτὸν οὐδ' ὀρᾶν.

Stobaeus Floril. 4, 41 *Φιλήμονος* Trinc. deest in A. 2. ου-
δέν Mein.] οὐθέν. αὐτὸν Scalig. ap. Grot.] αὐτῷ. τούτων Trinc.

152

τὸ γινῶθι σαντόν· οὐ μάτην εὖ ἴσθ' ὅτι
τὸ ῥῆμα τοῦτο δόξαν ἐν Δελφοῖς ἔχει.

Stobaeus Floril. 22, 4 *Φιλήμονος* A. plenius interpunxi post
σαντόν.

153

ὥς ἡδέως μοι γέγυρε τὰ πρότερον κακά·
εἰ μὴ τότε' ἐπόνουν, νῦν ἂν οὐκ εὐφραινόμην.

Stobaeus Floril. 29, 30 *Φιλήμονος* A. 1. πρότερον AB m.
sec.] πρότερα.

154

πολλά με διδάσκεις ἀφθόνως διὰ φθόνον,
ὅπως ἀκούων πολλά μῆδ' ἐν μάθῳ.

Stobaeus Floril. 38, 24 *Φιλήμονος* A. Mantiss. prov. 2, 63
Φιλήμονος ἐπὶ τῶν φθόνων (scr. φθόνῳ) διδασκόντων. 1. φθόνον]
φθόνων Mant. prov. 2. τὰ πολλά A. κλύων τὰ πολλά Nauck.
ἀπορῶν τὰ πολλά K.

155

στρατιῶτα, κούκ ἀνθρῳπε, καὶ σιτούμενε
ὥσπερ ἱερεῖον, ἵν' ὅταν ἦ καιρὸς τυθῆς.

Stobaeus Floril. 53, 8 *Φιλήμονος* A. 2. ὥσπερ ἱερεῖον Por-
son. Adv. 296] ὥς τὰ ἱερεῖα. cf. fr. 214. desunt quae adpella-
tionem aut sequebantur aut antecedeabant.

156

ἔτεκές με, μῆτερ, καὶ γένοιτό σοι τέκνων
ὄνησις, ὥσπερ καὶ δίκαιόν ἐστί σοι.

Stobaeus Floril. 79, 8 *Φιλήμονος* Trinc.

157

ὅστις πένης ὢν ζῆν παρ' ὃ ζῆν βούλεται·
ἢ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ θρᾶν κακά.

Stobaeus Floril. 96, 6. 7 *Φιλήμονος* A. utrumque versum con-
iunxit Grotius. 1. ζῆ παρ' ὃ ζῆν ed. Gaisf. ζῆ παραζῆν Gesn.
ζῆν παρ' ὃ ζῆ Salmas. πᾶς τις — ζῆ παρ' ὃ ζῆν Bentl. 'vivit ali-
ter quam vivere cupit', h. e. cupit paupertatem effugere, etiam per

nefas et scelera.' ὅστις πένης ὦν ζῆν ἐν ἄστει βούλεται, ut Menand. 397, 1 Volkmar. Philol. VIII 586. ὅστις πένης ὦν ζῆν παραζῆν β., i. e. ὅστις π. ὦν ζῆν β., παραζ. β. Herwerd. Mnem. VI 74.

158

τοιοῦτος ὁ βίος ἐστὶν ἀνθρώπου, γύναι·
εὐφραινόμεσθ' ἐλάττον' ἢ λυπούμεθα.

Stobaeus Floril. 98, 3 Φιλήμονος Α. 2. εὐφραινόμεσθ' Α] εὐφραινόμεσθ'. ἐλάττον' Cobet. Mnem. VIII 142] ἔλαττον.

159

οὕτως, ὅταν ἐμπέσῃ τις εἰς τὸν νοῦν φόβος,
καὶ τοῦ καθεύδειν οὗτος οὐκ ἐξέρχεται.

Stobaeus Floril. 99, 5 Φιλήμονος Α. 2. καὶ τῷ Benti. 'ne in somnis quidem pavor e mente excedit.'

160

ἀγαθὴ γὰρ ἡ λύπη καθ' αὐτῆς ἀναπλάσσει
ἀτεχνῶς διπλάσια τῆς ἀληθείας κακὰ.

Stobaeus Floril. 99, 22 Φιλήμονος Α. 1. ἀγαθὴ] δεινὴ Cobet. Mnem. nov. II 440.

161

πόλλ' ἐστὶν ἐν πολλαῖσιν οἰκίαις κακὰ,
ἀ καλῶς ὅταν ἐνέγκῃς ἀγαθὰ γενήσεται.

Stobaeus Floril. 108, 35 τοῦ αὐτοῦ (Φιλήμονος) Α. 2. ὅταν G. Hermann. Opuse. III 374] ἐὰν. ἀ καλῶς ὅταν φέρῃ τις, ἀγαθὰ γίνεται Cobet. Mnem. nov. II 443.

162

ἐνταῦθ' ἀνὴρ γὰρ ἐστὶν ἀνδρὸς διάφορος,
ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τὰγαθόν.

Stobaeus Floril. 108, 37 Φιλήμονος Α. 1. γὰρ om. Α Β. 2. εὖ φέρειν] εὐφραίνειν Α.

163

αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἰτ' εὐπραξίαν,
τρίτον δὲ χαίρειν, εἰτ' ὀφείλειν μηδενί.

Lucianus Pro lapsu 6 πολὺ δ' ἂν εὖροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον. καὶ ὁ Φιλήμων κτλ. cf. Anaxandr. 17. 1. αἰτῶ] αἰνῶ K.

164

μὴ λέγ' ὅτι δώσεις· οὐ δίδωσι γὰρ ὁ λέγων,
καὶ τὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν.

Compar. Men. et Phil. p. 316. 1. λέγ' ὅτι — γὰρ ὁ Mein.]
λέγε τί — γὰρ. οὐ δίδωσι] οὐκ ὀνίνησι? 2. ὑπ' ἄλλων sine
ulla necessitate Herwerd. Obs. crit. 85.

165

μηδέποτε μέμφου τὴν τύχην, εἰδὼς ὅτι
καιρῷ πονηρῷ καὶ τὰ θεῖα δυστυχεῖ.

Compar. Men. et Phil. p. 357.

166

τί ἐστὶν ὁ θεὸς οὐ θέλει σε μανθάνειν·
ἀσεβεῖς τὸν οὐ θέλοντα μανθάνειν θέλων.

Compar. Men. et Phil. p. 359. v. 1 Stobaeus Ecl. 2, 1, 5 c
Wachsm. cf. 118. 1. sic Stob. τίς — οὐ θέλῃς σὺ Compar. —
Philistion Boissonad. Anecd. I 148 οὐ γὰρ θέλω σε μανθάνειν τί
δὴ θεός.

167

πονηρὸς ἂν ἦ δοῦλος, εὐρήσει δίκην·
σὺ μὴ γενηθῇς τῆς δίκης προηγέτης.

Compar. Men. et Phil. p. 360. 1. ἦ — εὐρήσει Grot.] εἰ —
εὐρήσῃ. πονηρὸς ἂν ἦ δοῦλος εὐρίσκη C. Fr. Hermann. Mus. Rhen.
V 609. 2. σὺ δὲ μὴ Grot. confirmari criticorum coniecturas libro
Parisino dicit H. Iacobi Mein. ed. min. xix.

168

ἅπαν διδόμενον δῶρον, εἰ καὶ μικρὸν ἦ,
μέγιστόν ἐστι μετ' εὐνοίας διδόμενον.

Compar. Men. et Phil. p. 360. 1. εἰ] ἂν Mein.. 2. ἐστὶν,
ἂν μετ' εὐνοίας διδῶς Grotius. μέγιστον, ἂν διδῶς μετ' εὐνοίας μό-
νον O. Hense Lect. Stob. 16.

169

ἐὰν γυνὴ γυναικὶ κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖ,
μεγάλων κακῶν θησαυρὸς ἐξορύσσεται.

Compar. Men. et Phil. p. 360. 1. ὁμιλεῖ] συνῇ Mein. λαλῇ
G. Herm. Mus. Rhen. V 611. 2. μέγας — ἐξορύττεται K.

170

σαπρὰν γυναικα δ' ὁ τρόπος εὐμορφον ποιεῖ·
πολὺν γὰρ διαφέρει σεμνότης εὐμορφίας.

Compar. Men. et Phil. p. 363. 1. δ' add. Mein. σαπρὰς
γυναικας — εὐμόρφους Lobeck. Phryn. 378. 2. γὰρ add. Grot.
γε Mein., duo fragmenta esse coniciens.

171

γνώμην πονηρὰν τῇ γυναικὶ μὴ δίδου·
ἐλαφρὸν τὸ γένος γὰρ ἔστι καὶ λίαν κακόν.

Compar. Men. et Phil. p. 364. 1. δίδου corruptum videtur.
2. sic Mein. pro ἐλαφρὸν γὰρ ἔστι τὸ γένος. ad Actolum (fr. 6)
refert Mein.

172

ὅταν τινὰ τάφον στεφανοῖς κόσμῳ ποικίλῳ,
τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ στεφάνοις παρηγόρει.

Compar. Men. et Phil. p. 364. 1. ὦ τάν, τάφον στεφάνῳ
τί κοσμεῖς Grot. μάτην τάφον στεφάνοις κοσμεῖς ποικίλοις Dobr.
Adv. II 292. 2. στεφάνοις] στέμμασιν Heinsius. τὸν ζῶντα σαν-
τὸν τοῖς στ. Dobr. an ὅταν τάφον στεφάνῳ σὺ κοσμῇς π., | τὸ ζῆν
σεαυτὸν τοῖς στεφ. παρηγορεῖς?

173

ζῶν γὰρ ἀσκού σαντῷ στεφάνων καὶ μύρα·
χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ' ἡδονῆς.

Compar. Men. et Phil. p. 364. 1. γὰρ ἀσκού] παρὰσχου Mein.
στεφάνους cod. Paris. itaque στεφάνους σεντῷ ζῶν παρὰσχου καὶ
μύρα H. Iacobi Mein. ed. min. xix. 2. sic Heinsius pro μεθ' ἡδο-
νῆς αἰσθόμενος. offendit aoristus. fortasse αἰσθανόμενος χρήσει γὰρ
αὐτοῖς ἡδέως.

174

κἂν μέχρῃ νεφέων τὴν ὄφρυν ἀνασπάσῃς,
ὁ θάνατος αὐτὴν πᾶσαν ἐκλύσει κάτω.

Compar. Men. et Phil. p. 364. 1. κἂν τὴν ὄφρυν μέχρῃ τῶν
νεφέων Dobr. Adv. II 292. ἐὰν γὰρ μέχρῃ νεφῶν cod. Par. εἴν γὰρ
μέχρῃ νεφῶν H. Iacobi. 2. πᾶσαν] αὐτῆς Herwerd. Nov. add. crit.
38. at Philemon dicit 'eum totum laborem mors inritum faciet.'
neque ἐκλύσω, Hippocrati Lucianoque non ignotum, cum aoristus
antiquitus fuerit ἐκλυσα, Philemonis aetati abiudicandum videtur.
— Poll. 2, 49 τὰς ὄφρῳς αἶρων ὁ ὑπερήφανος, καὶ τὰς ὄφρῳς
ἀνασπῶν ἢ αἰσῶν ἢ ἀνέλκων ἢ ἀνατείνων ὑπὲρ τὰ νέφη.

175

μὴ λέγε ἐκφυγὼν θάνατον ὅτι [καὶ] φεύξομαι πάλιν·
ὥς γὰρ πέφευγας, προσδόκα καὶ μὴ φυγεῖν.

Compar. Men. et Phil. p. 364. 1. φυγὼν θάνατον μὴ λέγ' ὅτι φ. π. Heinsius. θάνατον φυγὼν κτλ. Duebner. ac καὶ om. cod. Par. μὴ λέγε φυγὼν τὸν θάνατον, ὅτι φεύξει π. H. Iacobi.

176

ἐὰν ὁρῶν πένητα γυμνὸν ἐνδύσης,
μᾶλλον ἀπέδυσας αὐτόν, ἢν ὀνειδίσης.

Compar. Men. et Phil. p. 365. 1. ἐὰν πένητα γυμνὸν ἐνδύ-
σης ὁρῶν Seidler. De v. dochm. 396. 2. ἢν Mein.] ἐὰν. —
cf. 140.

177

ἀνὴρ γυναικὸς λαμβάνων συμβουλίαν
πεσεῖν δεδοικώς, βούλεται πάλιν πεσεῖν.

Compar. Men. et Phil. p. 365. 2. πεσεῖν — πεσεῖν] πεξεῖν
— πιδεῖν. πάλιν] πάντως Mein. at πάλιν pertinet ad βούλεται.
'ut cadere metuit, ita rursus (*hincwiederum*) ipse cadere vult.'

178

ὁ γῆρας αἰτῶν παρὰ θεῶν ἁμαρτάνει·
τὸ γὰρ πολὺ γῆρας ἐσχάτων πόνων γέμει.

Compar. Men. et Phil. p. 366. 2. πόνων Herwerd. Nov. add.
crit. 38] πολλῶν.

179

γέρον γενόμενος μὴ φρόνει νεώτερα,
μηδ' εἰς ὄνειδος ἔλκε τὴν σεμνὴν πολιάν.

Compar. Men. et Phil. p. 366. 2. ἔλκε τὴν Grot. Excerpt. 917]
ἔλκευε τὴν. fortasse ἐλκύσης. πολιάν] τρέχα Mein. an κόμην?

180

οὐχ ἡ πόλις σου τὸ γένος εὐγενὲς ποιεῖ,
σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράττων καλῶς.

Compar. Men. et Phil. p. 366. 1. εὐγενὲς Heins.] εὐγενῇ.
ποιεῖ add. Heins. 2. πράττων] πράσσω. — εὐγενίζειν, quod alibi
me legere non memini, Philemon videtur consulto finxisse. O. Rib-
beck. Com. Rom. fr.² 128 (inc. 77) homo locum ornat, non homi-
nem locus.

181

οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς
ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν.

Theophilus Autol. 3, 385 τίμι οὖν αὐτῶν πιστεύσωμεν; Φιλή-
μονι τῷ κωμικῷ λέγοντι κτλ. Eriphanius in Ancy. 512, 30 ὁ δ'
ἐφ' ἡμῶν (Casaub. ὁ δὲ Φιλήμων) ἕτερος κωμικός φησιν, οἱ ἔνα θεὸν
σέβοντες ἐλπίδας ἔχουσι καλὰς εἰς σωτηρίαν. 2. scr. σωτηρίας
ἔχουσιν. haec cur spuris adnumeranda censeat Meinek. non video.
tal.ia enim dicta apud omnes Graecorum poetas multa inveniuntur.

182

δύ' εἰ λάβοι
τάλαντα, χρυσοῦς ἕξ ἔχων ἀποίσεται.

Etymol. m. 744, 38 τὸ τάλαντον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρυσοῦς
εἶχε τρεῖς· διὸ καὶ Φιλήμων ὁ κωμικός φησι κτλ. 2. ἕξ ἔχων Pe-
titus] ἔχων ἕξ.

183

νόμῳ τεθαύμακ', οὐκ ἐπεὶ
πέπλευκεν, ἀλλ' εἰ δις πέπλευκεν.

Diodorus Sic. 12, 14 Φιλήμωνος τοῦ κωμωδιογράφου γράφοντος
τοὺς πολλάκις ναυτιλλομένους καὶ εἰπόντος κτλ. τὸ παραπλήσιον ἂν
τις ἀποφαίνοιτο μὴ θαυμάζειν εἴ τις γεγάμηκεν, ἀλλ' εἰ δις γεγά-
μηκε. Nicephorus Greg. Hist. Byz. XII 6 p. 297 καὶ ταῦτα τῶν
πάλαι σοφῶν θαυμάζοντος ἀκούων τινός, οὐχ ὅτι πέπλευκέ τις ἀλλ'
ὅτι πέπλευκε δις. 1. νόμῳ] οἷμοι Wesseling. ὅμως Mein. scri-
bendum utique καὶ εἰπόντος Νόθῳ (cf. fr. 49. 50)· τεθαύμακ'
οὐκ ἐτ' εἰ (id enim et Philemon et Diodorus flagitant) πέπλευκεν
κτλ. cf. etiam Diodor. 18, 59 παράδοξόν ἐστιν οὐκ εἰ γέγονέ τι
παράλογον, ἀλλ' εἰ μὴ πᾶν ἐστὶ τὸ γινόμενον ἀνέλπιστον.

184. 185

μαινόμεθα πάντες, ὁπότεν ὀργιζώμεθα.
τὸ γὰρ κατασχεῖν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνοσ.

Stobaeus Floril. 20, 4 Φιλήμωνος A. Anton. Mel. 77 p. 133,
20. 2. τὴν ὀργὴν Gesn.] τῆς ὀργῆς, quod retinuit in Stobaeo
Mein., cf. Vind. Strab. 211. τῆς ὀργῆς πόνοσ μέγας Ant. Mel. —
Menand. 811 Mein. ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνοσ. duo
fragmenta esse vidit H. Stephanus.

186. 187

μὴ λέγε τίς ἦσθα πρότερον, ἀλλὰ νῦν τίς εἰ.
πρὸς τὴν παροῦσαν πάντοθ' ἀρμόζου τύχην.

Compar. Men. et Phil. p. 365. 1. sic Mein. pro μὴ λέγε πρότερον τίς ἦς, ἀλλὰ νῦν τίς ἦ. 2. ἄρμόζου Rutgers.] ὁρμάζου. ser. ἄρμόττον. duo fragmenta esse monuit Buttmannus.

188

ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων.

φησί που Φιλήμων. Athenaeus 2, 52e. de syntaxi cf. Cratin. 52 et de proverbio Eupol. 299. Apostol. 12, 78 ὄνος εἰς ἄχυρα ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τοῦτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων. Diogenian. 6, 91. Greg. Cypr. Mosq. 4, 61. Suid. ὄνος.

189

Κροίσω λαλῶ σοι καὶ Μίδα καὶ Ταντάλῳ.

Eustathius 1701, 6 Ταντάλου τάλαντα, ἐπεὶ πλούσιός ποτε ἦν, ὡς δηλοῦ, φασί, Φιλήμων εἰπὼν κτλ. fortasse praecedebat ὥσπερ οὖν. an Κροίσῳ γέλως εἶ?

190

σαντὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ.

Photius σαντὴν — ποτέ. Ἀστυδάμας τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγωδίας διδασκαλία Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνης ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ. τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν . . . καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι. Zenob. 5, 100, ubi cf. quae Leutschius adnotavit. ποτέ] γύναι Zenob. Diodor. 14, 43 Ἀστυδάμας δὲ ὁ τραγωδιογράφος τότε (Ol. 95, 2) πρῶτον ἐδίδαξεν, ἔζησε δὲ ἔτη ἑξήκοντα.

191

ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην.

Stobaeus Ecl. 1, 6, 8 Wachsm. Φιλήμονος (falso adscriptum ad 7). Plut. Mor. 706e οἱ μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ γράμματα (Anaxil. 18) πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν. aliter δεδαιμονισμένον Soph. fr. 174 N.

192

χρόνος τὰ κρυπτὰ πάντα εἰς φάος ἄγει.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 26 Φιλήμονος. 'tragici incerti' Wachsm., lemma falso hic adscriptum censens (?). πρὸς (τὸ add. Mein.) φῶς ἄγει Menand. monost. 592. cf. monost. 459. hic fortasse scribendum πάντ' ἀεὶ πρὸς φῶς ἄγει.

193. 194

ἅπας πονηρὸς οἶνος ὁ πολὺς ἐστ' αἰεί.

ἐμέθουν· ἱκανὴ πρόφασις εἰς θαμάρτάνειν.

Stobaeus Floril. 18, 8. 9 τοῦ αὐτοῦ (Φιλήμονος) A utrubique.

1. ἅπας] ὦ παῖ Mein. — cf. 104.

195

ἄνθρωπος ὢν τοῦτ' ἴσθι καὶ μέμνησ' αἰεί.

Stobaeus Floril. 21, 1 Φιλήμων A. Φιλήμονος Trine. Anton.

Mel. 138. τοῦτ'] εὖ K. μέμνησ'] μένεις Ant. Mel.

196

ἀθάνατόν ἐστι κακὸν ἀναγκαῖον γυνή.

Stobaeus Floril. 68, 3 Φιλήμονος A. ad *Thesaurum* rettulit G. Hermannus propter Plautum Trin. 1, 2, 17 *cho, tua uxor quid agit? immortalis est.*

197

τὸν δὲ μόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.

Stobaeus Floril. 68, 16 Φιλήμονος A. Boissonad. Anecd. I 115. δὲ add. Gesn.· καὶ μόνον Boisson. ἓνα μόνον multo deterius Gesnero Mein. Stob. III vii. cum Stobaei libro 68 inscriptum sit ὅτι οὐκ ἀγαθὸν τὸ γαμεῖν, non dubito quin Philemonis sit μόνον μένοντα παγκάλη τύχη τρέφει.

198

γαμεῖν ὃς ἐθέλει εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.

Stobaeus Floril. 68, 23 Φιλήμονος A. γαμεῖν ὁ μέλλων Menand. monost. 91.

199

βούλου γονεῖς πρώτιστον ἐν τιμαῖς ἔχειν.

Stobaeus Floril. 79, 30 Φιλήμονος A. πρώτιστον Stob.] πρὸ παντὸς Menand. monost. 72. ad *Thesaurum* refert G. Hermann. Plaut. Trin. praef. xxvii. Chaeremonis esse censet A. Nauck (fr. 35). cf. infra 237.

200

ἡδύ γε πατὴρ τέκνοισιν εἰ στοργὴν ἔχοι.

Stobaeus Floril. 83, 9 Φιλήμονος A. fort. ἄν — ἔξη.

201

πλοῦτον μεταλήψεθ' ἕτερον, οὐχὶ τὸν τρόπον.

Teles Stobaei Flor. 97, 31 p. 237 Lips. οὐκ ἀηδῶς γὰρ ὁ Φιλήμων κτλ. μεταλήψεσθε ΑΒ. φιλήμονε Α.

202

νόσον πολὺν κρείττον ἐστὶν ἢ λύπην φέρειν.

Stobaeus Floril. 99, 6 sine nomine auctoris. Apostol. (Ars.) 12, 14 h Φιλήμονος. cf. Menand. monost. 383.

203

θανεῖν κράτιστόν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως.

Stobaeus Floril. 121, 8 Φιλήμονος Α Voss. κράτιστον Α Voss.] ἄριστον. deinde ἦν ζῆς ἀθλίως Mein.

204

χρόνῳ τὰ πάντα γίνεται καὶ κρίνεται.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 29 Wachsm. Φιλήμονος. cf. quae adnotavit Wachsm. Menand. monost. 368. χρόνῳ] νόμῳ monost. κρίνεται vel φθείρεται Mein.

205. 206

κρίσει δικαίᾳ καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότη μὴ συμβάλης.

Compar. Men. et Phil. p. 360. v. 1 ad *Thesaurum* refert G. Hermannus Plaut. Trin. praef. xxvii.

207

ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται.

Compar. Men. et Phil. p. 362. πόνος γὰρ Rutgers.] γὰρ πόνος. a fr. 112. 113, quibus subicitur, separavit Meinek. (cf. Dobr. Adv. II 287).

208

ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ᾧ γύναι, λαλεῖ.

Schol. Aristoph. Av. 39 Φιλήμων κτλ. τὸ Bentr.] αὐτὸ V Ald. αὖ τὸ K. om. ᾧ. Cobetus N. l. 33. 4 sententiam fere huiuscemodi fuisse censet: ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ᾧ γ., λαλεῖ, σὺ δὲ δι' ἔτους. Meinek. Mosch. p. 440 ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ τὸ θέρος, ᾧ γύναι, | λαλεῖ, σὺ δὲ καὶ χειμῶν ὅλον προσλαμβάνεις. at λαλεῖ meo iudicio est 'nuntiat'.

209

μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει _ _ _

Eustathius 633 extr. διαγραμμισμός ἐγίνετο . . . κυβέας εἶδος διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἐξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. χοῆσις τοῦ παιγνίου τοῦδε (τοῦ διαγραμμισμοῦ) παρὰ Φιλήμονι ἐν τῷ κτλ. Pollux 9, 99 ἐγγὺς δέ ἐστι ταύτῃ τῇ παιδιᾷ (Cratin. 56) καὶ ὁ διαγραμμισμός καὶ τὸ διαγραμμίζειν, ἦν τινα παιδιὰν καὶ γραμμὰς ὠνόμαζον. Hesych. διαγραμμισμός· παιδιὰ τις ἐξήκοντα ψήφων λευκῶν καὶ μελαινῶν ἐν χώραις ἐλκομένων. — in exitu fort. supplendum θρύπτεται.

210

μεμίσθωνται με δείλης πρωίας.

Schol. Vict. Hom. Il. 18, 277 Φιλήμων φησὶν κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης δείλης. Eustathius 1142, 52 πρῶτὴ λέγεται καὶ τὸ ἕως ἑκτῆς ὥρας· Φιλήμων οὖν φησι κτλ. ἥτοι περὶ τοιαύτην πρωίαν, ἀφ' ἧς ἡ δείλη ἀρχεται. μεμίσθωνται Eust. — cf. Tim. Lex. Plat. δείλης πρωίας· τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. δείλης ὀψίας· τῇ πρὸ δείπνου, ubi cf. Ruhnken.

211

ἀλλ' ἀπόλλυμαι

κατὰ μνὸς ὄλεθρον.

Append. Vatic. II 93 (Bast. Epist. cr. p. 90) μνὸς ὄλεθρος· οἱ μύες ἀπορροόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν κατὰ βραχὺ φθείρονται. ἕθεν καὶ Φιλήμων φησὶν κτλ. 2. κατὰ delet Herwerden. Obs. crit. 85. at Aelianus quoque H. an. 12, 10 ἡ παροιμία λέγει κατὰ μνὸς ὄλεθρον (Menand. 212 Mein.) et Apostol. 9, 28. cf. Diogenian. 6, 66. Mant. prov. 2, 25 (μυόλεθρος).

212

Photius ὀκτώπηγυς καὶ ὀκτώπους· Φιλήμων. ὀκτώπαν ποταμόν· Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. ὀκτώπας· ἥτοι ὁ σκορπίος. ὀκτώπους· ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν. G. Hermannus Opusc. V 27 ὀκτώπηγυς καὶ ὀκτώπους. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. Φιλήμων ὀκτάπουν· 'ποταμὸν διαπέπλευκεν ὀκτάπους'· ἥτοι ὁ σκορπίος ὁ ὀκτώπους, ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν.

213

ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν· ἂν ὀκνῆς τὸ μανθάνειν,
ἀνεπικουρήτον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσεις ποιῶν.
οὔτε γὰρ ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτόν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγώς
5 μὴ οὐ τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
9 κἂν μὲν ὀρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
10 ἐβάλετ' ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκα·

- ἂν δ' ἀπαιδεύτου μετάσχη πνεύματος φορούμενος,
 12 τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 6 'ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ἡμῖν.' ἃ γε τάχιστα' ἀπόλλυται.
 'κτῆματ', οἰκίαι.' τύχης δὲ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
 8 ὅτι τὸν εὖπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
 13 'ἀλλ' ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ συνήθεις, νῆ Δία,
 ἔρανον εἰσοίσουσιν.' εὖχον μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.
 15 εἰ δὲ μὴ, γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν.

Stobaeus Floril. 30, 4 Φιλήμονος A. v. 6. 7. 8 post v. 12
 transposuit Kiddius. 1. τὸ] γὰρ Cobet. Mnem. IIII 258. τε K. 2.
 λήσεις Mnem. VIIII 120] λήσῃ. ποιῶν] πονῶν B m. 1. 7. ἀγνοεῖς]
 ἐγνοεῖς cum interrogatione post αὔριον K. 9. τέχνης Bentl.]
 τύχης. 10. εἵνεκα A] πείσματα K. (bis apud Plat. philos.).
 11. ἀπαιδεύτου] ἀπαίδευτον K. perperam Bentl. ἀπαίδευτος.
 μετάσχη] κατάσχη K. φορούμενος] σφοδροῦ μένος K. (Arist.
 Ach. 665. Vesp. 424. anon. 20 Mein.). 13. σοι] fort. μοι. —
 alterum καὶ om. A. 14. φίλων πεῖραν A. 15. γνώσῃ libri.
 deinde fort. σεαυτὸν οὐδὲν (μηδὲν) ὄντ' ἀλλ' ἢ σκιάν.

214

Pseudo-Plutarchus V 617 Wytt. ed. mai. τῶν εὐγενῶν οἰ-
 κεῖον, ὃ Φιλήμων λέγει, πρὸς τὸν πόλεμον καὶ θάνατον
 ὁρφεῖν, ὡς ἱερεῖα. cf. 155.

215

Athenaeus 13, 594d Φιλήμονος ἑταίρας ἐρασθέντος, καὶ χρηστὴν
 ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς
 οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς.

216

Plinius N. h. 37, 106 de sardonyche: *hac certe apud Menan-*
drum et Philemonem fabulae superbiant.

217

Schol. Soph. Oed. Col. 42 Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ
 τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων. eadem Suidas.

218

Steph. Byz. Κραστός. ἔχει δὲ ἡ πόλις εὐπρεπεστάτας γυναῖκας,
 ὡς Φιλήμων.

219

τὸν ἀύλητὴν ἀύλεῖν

ταύτης μέμνηται Φιλήμων ὁ κωμικός. Miller. Mélanges 368.

Append. prov. 4, 94 τὸν ἀνλητὴν ἀνλεῖν· ἀνλητὴς ἐγένετο μὴ πάνυ τοῖς ἀνλητικοῖς ἐμμένων νόμοις, ἀλλὰ παρακινῶν. ὅθεν ἡ παροιμία. *sententia potius eadem videtur esse atque in notissimo illo proverbio quod est de sutore.*

220

ἀσχολεῖ

Φιλήμων. Suidas ἄσυχολος. Bekker. Anecd. 457, 20.

221

Harpoerat. DE βολεῶνες et Cramer. An. Ox. II 492, 4 βολεῶνες· εἰ δεχόμενοι τόποι τὴν κόπρον οὕτω καλοῦνται. οὕτω Δείναρχος καὶ Φιλήμων. Poll. 7, 134 οἱ βολεῶνες. scribendum ubique βολιτῶνες. cf. Arist. Ach. 1026. Eq. 658. Ran. 295. Cratin. 39.

222

οἱ εὐνους

σεσημείωται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ. Bekker. Anecd. 1196 (ad 983, 24). Etymol. m. 606, 25.

223

κυρίαν

Φιλήμων. Bekker. Anecd. 102, 22. pro κεκτημένην. cf. Phryn. com. 48. Sannyr. 11.

224

σαντό

Io. Alex. De acc. p. 25, 4 συνεκλείπει τῇ εὐθείᾳ ἡ αἰτιατική. εἰ δὲ ἅπαξ που παρ' Εὐριπίδῃ εὔρηται τὸ σεαντό . . . καὶ παρὰ Φιλήμονι τὸ σαντό.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

ΚΟΛΑΞ

225

ἀλλ' οὐδὲ γεννήτην δύναιμ' εὐρεῖν οὐδένα
ὄντων τοσούτων, ἀλλ' ἀπείλημμαι μόνος.

Erotian. 24, 5 Klein. γενέτησιν· οἱ μὲν τοῖς γονεῦσιν, οἱ δὲ συγγενέσιν, οὕτως Ἀττικῶν λεγόντων, ὥς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακί φησιν κτλ. 1. γεννήτην Mein.] γεννήτας ELV. δύναιμαι εὐρεῖν codices. ὄντων Luzac. Ruhnck. Tim. 66] τῶν. Φιλήμων Littré] φιλήβων EV. — videtur erravisse grammaticus: nam Terentius, qui Eunuch. 2, 2, 7 hos versus latine convertit, Eunuchum ex Menandri Eunucho et Colace (prol. 30. 32) confecit. cf. Menand. 291 Mein.

ΧΑΡΙΤΕΣ

226

ἐρμῖς

ὁ κλινόπους, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔγλυφον ἀγάλματα Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρον ὕπνου καὶ ὀνείρων. καὶ φιλοξένης χάρισιν. Etym. m. 376, 40. φι^αλ^ας χ^α D. φύλαξ χ^αν cod. Paris. 2654 teste Cramer. καὶ φυλακῆς χάριν M. Φιλόξενος Χάρισιν dubitans Sylburg. Φιλήμων Χάρισιν M. Schmidt De dithyr. 69. sed omnia obscura. Χάριτες fuerunt Eubuli et Anaxilae.

227

ὡς κρεῖττον ἐστὶ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Stobaeus Floril. 62, 7 τοῦ αὐτοῦ A, i. e. Μενάνδρου, cuius sunt eiusdem libri eclogae 5 et 6. cf. Menand. 698 Mein. at Stobaeus Floril. 62, 35 Φιλίππου (i. e. Φιλιππίδου) A. 'alias ad *Philemonem* refertur'. Gesner.

228

ἐκ τῶν λόγων μὴ κρῖνε, Κλειτοφῶν, σοφὸν
ἢ χρηστὸν ἄνδρα· τὸν βίον ἐξέταξ' αἰεί.
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγουσιν ἀδικίας χάριν,
τὰ δ' ἔργ' ἔχουσι φαῦλα κοῦ φρονοῦσιν εὖ.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 14 Wachsm. ἰωνος, quod Φιλιστίωνος (Φιλήμονος) auctore Gaisfordo interpretabatur Meinekios (Men. Philem. rel. vii. viii). at Μοσχίωνος gnomici haec esse censet Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Floril. 126. 9. 1. κλεινοφῶν L. 3. εὖ add. Gaisf.

229

ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται
συνειδὸθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένω,
πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδὸτ' αἰσχυνθήσεται;

Maximus Conf. 79, p. 137, 50. Philistioni tribuit Max., cf. 228. at Stobaeus Floril. 24, 1 Διφίλου A (92). non recte Meinekios Philemoni adscribebat. cf. Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Floril. 123 sq. 3. τὸν δὲ A Stob.

230

ἐκ τοῦ παθεῖν γίνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν·
καὶ σοὶ γὰρ ἄλλος συμπαθήσεται παθὼν.

Maximus Conf. 58, p. 93, 6. Φιλιστίωνος. idem 134 p. 210, 7. hoc fragmentum et quattuor quae sequuntur ἐκ τῶν Φιλιστίωνος γνωμῶν excerpta esse, non ex Philemone, cui adscribebat Meinekios, demonstravit Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Floril. 122. 3. 1. καὶ deest 93, 6.

231

τῇ γῇ δανείζειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ βροτοῖς,
ἥτις τόκους δίδωσιν οὐ λυπουμενή.

Maximus Conf. 58, p. 95, 44. Stob. Floril. Gaisf. app. Flor. p. 400 Lips. Φιλιστίωνος. 2. δίδωσι μὴ Stob.

232

μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων.
τὰ γὰρ μαθήματ' εὐπορεῖ τὰ χρήματα.

Maximus Conf. 134, p. 210, 4. 1. μᾶλλον Buttmann.] μᾶλλον ἢ. εὐπορεῖ transitive, cf. Lobeck. Phryn. 595. ἐκπορίζει χρ. G. A. Hirschig. Ann. crit. 20. ἐκποριεῖ τὰ χρ. Badham. Eurip. Ion. 1119.

233

ὀργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ φάνης φίλου.
ἐλπιξε δ' αὐτὸν πάλιν ἂν εἶναί σου φίλον.

Maximus Conf. 137, p. 217, 33. 1. μὴ 'κφάνης Menand. monost. 418. μὴ 'κφήνης Mein. fort. μὴ 'κφράσης. 2. Menand. monost. 406. ἂν add. Mein., proponens etiam ἔσσεσθαι.

234

λύουσιν ἡμῶν συμφοραὶ τὰς συμφοράς,
παρηγοροῦσι τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν.

Maximus Conf. 148, p. 237, 12. cf. Menand. 536, 5 Mein.

235

χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 28 Χαιρήμονος (21 N.) A. Philemoni tribuit Heeren., incerto tragico Wachsmuth. sed videtur esse Sophoclis OR. 614, ubi δείκνυσιν μόνος.

235a

χρόνος μαλάσσει πάντα κάξεργάζεται.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 33 Φιλήμονος A sec. Gaisf. cum tamen Wachsmuthio teste lemma desit in Par., in Farn. marg. autem scriptum sit τοῦ αὐτοῦ (32 Χαιρήμονος), inter incerta recipiendum erat. cf. Chaerem. fr. 23 N.

236

γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.

Stobaeus Floril. 68, 22 Χαιρήμονος A (33 N.). Menand. monost. 95. Orion. Floril. Ritschl. V. Philemoni tribuit Mein. IIII 690. quod si verum est, scrib. κρεῖττόν. cf. anon. 427 Mein.

237

βεβαιοτέραν ἔχε τὴν φιλίαν πρὸς τοὺς γονεῖς.

Stobaeus Floril. 79, 31 *Χαιρήμονος* A. Stob. Flor. 79, 30 *Φιλήμονος* A (cf. 199). 'lemmata transponenda' censet A. Nauck. Chaerem. 35 (p. 613). comici poetae versum esse metrum arguit. τὴν φιλίαν ἔχε Trinc.

238

ἐκ τοῦ φιλοπονεῖν γίνεθ' ὧν θέλεις κρατεῖν.

Stobaeus Floril. 29, 29. deest lemma in A. sed medius exstat versus inter duo Philemonis fragmenta: quapropter Philemoni tribuit Grotius.

239

βίον καλὸν ζῆς ἂν γυναῖκα μὴ ἔχης.

Stobaeus Floril. 68, 20 *Φιλίτα* A. Trinc. *Φιλήτου*. Menandro tribuitur Boissonad. Anecd. gr. I 159. cf. monost. 78. ἔχης] λάβης Wakefield. τρέφης Mein.

240

πάνθ' ὁ χρόνος ὁ μέγας μαραίνει.

Stobaeus Ecl. 1, 8, 24 τοῦ αὐτοῦ (i. e. *Φιλήμονος*) Gaisford., cum Farn. marg. eclogam 23 Philemoni adsignans, quae est Soph. Ai. 646. haec quoque verba sunt Sophoclis Ai. 714.

241

Eustathius 1964, 7 *Φιλήμων*, φασί, βασιλεία οἶδε σῦκα, ἐξ ὧν αἱ βασιλίδες ἰσχύδες, προσιστορῶν καὶ ὅτι κόλυνθρα καλεῖται τὰ πέποινα σῦκα. cf. Poll. 6, 81. Hesych. βασιλεία. sed Eustathius descripsit ex Athen. 3, 76f *Φιλήμων* δ' ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καλεῖσθαι φησί τινα σῦκα βασιλεία.

242

Eustathius 1299, 63 τῷ τοιούτῳ λεβητώδει χαλκίῳ εἰκὸς παρόμοιον εἶναι καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ *Φιλήμονι* ἐμβαθύνχυταν, ὃς καὶ ἔφηβος ἐκαλεῖτο. ποτηρίου δὲ ἦν εἶδος κατὰ τὴν τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν. at Athenaeus 11, 469a ἔφηβος. τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι *Φιλήμων* ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. cf. Mein. Men. Phil. p. 431.

243

θύρσον

τὸ ὄπλον. *Φιλήμων*. Photius. videtur grammatici Philemonis esse.

244

κισσύβιον

τὸ μόνῳτον ποτήριον. Φιλήμων. Athenaeus 11, 476 f. hoc quoque fragmentum grammatici videtur esse.

245

ὄρυκτος

Φιλήμων διὰ τοῦ κ φησίν. Bekker. Anecd. 1106 (Choerobosc. ad Theodos. f. 66). homo Atticus certe ita non dixit. fortasse grammatici est singularem formam ex nescio quo scripto enotantis.

Praeterea Menandri fr. 537 Mein. Philemoni tribuitur Stob. Ecl. 2, 46, 11 Wachsm. (cod. Laur. p. 144a).

246

οἷ σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
τρυφῆς ἀπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ
καὶ γῆν καλύψειν, ὥς ἀπὸ τοῦ πάντ' εἰς χρόνον
πεφευγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότας;

5 ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὄρᾳ·
καὶ γὰρ καθ' Ἀιδην δύο τρίβους νομίζομεν,
μίαν δικαίων χᾶτέραν ἀσεβῶν ὁδόν·
εἰ γὰρ δίκαιος κἀσεβῆς ἔξουσιν ἔν,
ἄρπαξ' ἀπελθών, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα.

10 μηδὲν πλανηθῆς· ἔστι κὰν Ἀιδου κρίσις
ἥνπερ ποιήσῃ θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,
οὗ τοῦνομα φοβερόν, οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμ' ἐγώ,
ὃς τοῖς ἀμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσι.

Iunius De Monarch. p. 38 d. Eusebius Praep. Ev. XIII p. 400 Philemoni, Clemens Alex. Strom. 5, 14, 121. Theodoret. IV p. 854 Hal. Diphilo tribuunt. scripturae varietatem indicavit Meinekius Menand. Philem. 433. — neque Philemonis neque Diphili esse constat.

247

θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον;
B. τὸν πάνθ' ὀρῶντα καὐτὸν οὐχ ὀρῶμενον.

Clemens Alex. Protr. 6, 68 Euripidi, Iustinus De Monarch. p. 37 d Philemoni tribuit. est hominis Christiani.

ΦΙΛΗΜΩΝ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ

ΜΙΛΗΣΙΑ

Koehler I. A. n. 975 III 11 Φιλήμων νεώ. Μιλησίαι.

ΦΩΚΕΙΣ

Koehler I. A. n. 975 fr. f 5 παλαιᾷ Φωκεῦσι Φιλή[μονος].

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

1

ἑάσαθ' οὕτως ὥς ἔχει. τὸ πῦρ μόνον
 ποιεῖτε τοῖς ὀπτοῖσι μήτ' ἀνειμένον,
 τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτόν ἀλλ' ἐφθὸν ποιεῖ·
 μήτ' ὀξύ, κατακάει γὰρ ὅσ' ἂν ἔξω λάβῃ
 5 τοῦτο πάλιν, εἰς τὴν σάρκα δ' οὐκ ἐνδύεται.
 μάγειρός ἐστιν οὐκ ἂν ζωμήρυσιν
 ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρὸς τινα,
 οὐδ' ἂν τις εἰς τὰς λοπάδας ἰχθῦς ἐμβάλλῃ·
 ἀλλ' ἔστι τις φρόνησις ἐν τῷ πράγματι.

Athenaeus 7, 291 d ὁ παρὰ τῷ νεωτέρῳ Φιλήμονι μάγειρος διδασκαλικός τις εἶναι θέλει τοιαῦτά τινα λαλῶν κτλ. 1. ἑάσατε A. ὥς ἔχει Bentr.] ἔχειν A. μόνον A] μέσον K. cf. Eubul. 7, 1. Alexid. 173, 2. 6. Sosipat. 53. 2. ποιεῖται et ὀπτοῖς A. 4. ὅς ἂν A. 6. μάγειρος δ' A. 7. πρὸς τινα] πρόστομον K. cf. Eubul. 107, 10. Poll. 2, 101 πρόστομον δὲ ξίφος τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν· τὸ δὲ μαλακὸν καὶ ἄστομον ἀπρόστομον, ὥς Μάγνης ὁ κωμικός (7). nisi πρὸς τινα est 'ad erum', qui coquum conduxit. de sententia cf. Dionys. 2, 15 sq. — e Milite (cf. fr. 79) haec Schweighaeuserus excerpta, eum autem iunioris esse Philemonis arbitratur.

2. 3

τίς οὗτός ἐστ'; B. ἱατρός. A. ὥς κακῶς ἔχει
 ἅπας ἱατρός, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχη.

 μόνῳ δ' ἱατρῷ τοῦτο καὶ συνηγόρῳ
 ἔξεστ', ἀποκτείνειν μὲν, ἀποθνήσκειν δὲ μή.

Stobaeus Floril. 102, 6 Φιλήμονος νεωτέρου A. 1. οὗτός ἐστιν A. 2. ἔχει Voss. 3. τούτῳ Voss. 4. ἔξεστ' Bentr.] ἔξεστιν. ἀποκτεῖναι B. v. 3. 4 a reliquis seiunxit Grotius.

ΔΙΦΙΛΟΣ

Meinek. I 446 sq. Diphilum ante Menandrum posui non solum ut secundi tertiiue voluminis ambitum exaequarem, sed etiam quod Diphileae poesis indoles ad similitudinem magis priorum quam posteriorum novae comoediae poetarum accedit.

ΑΓΝΟΙΑ

Cf. Moinek. I 449. 50.

1

τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος;

B. χελιδόνειος ὁ δασύπους, γλυκεῖα δ' ἡ μίμαρκυς.

Athenaeus 9, 401a καλοῦνται δέ τινες καὶ χελιδονίαι λαγωοί. μνημονεύει Δίφιλος ἢ Καλλιάρχης ἐν Ἀγνοίᾳ οὕτως κτλ. 2. χελιδόνειος Mein.] χελιδόνιος. γλυκεῖα δ' ἡ μ. Mein.] γλαυκία δ' ημιμαρκυς A. ποδαπὸς οὗτος; | B. χελιδονίας ὁδὶ δασύπους, ὧ Γλαυκία· | ἢδὲ μίμαρκυς Dobr. Arist. Plut. 361. scrib. B. χελιδόνειος ὁ δασύπους. A. γλυκεῖα γ' ἡ μίμαρκυς. scilicet admodum delicatus habebatur lepus chelidonium, nec minus ἡ μίμαρκυς ex eo adparata. chelidonium lepus superiore parte pulla, ventre albo Varro R. r. 3, 12. Eustath. 1925, 43 χελιδονίαι λαγωοί. . . οἱ ἄνω μὲν μέλανες, τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι, ὅποια καὶ αἱ χελιδόνες. — Arist. Ach. 1110 ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι. Phereer. 221.

2

ἄψαντες λύχνον

λυχνεῖον ἐξηγοῦμεν.

Athenaeus 15, 700d Δίφιλος ἐν Ἀγνοίᾳ κτλ. cf. Phereer. 85. Praeterea cf. 137.

ΑΔΕΛΦΟΙ

3

ὧ τοιχωρύχον

ἐκεῖνο καὶ τῶν δυναμένων λαγύνιον

ἔχον βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης,

καὶ τοῦτο πωλεῖν, μέχρι ἂν ὥσπερ ἐν ἐράνῳ

5 εἰς λοιπὸς ἢ κάπηλος ἡδικοημένος

ὑπ' οἶνοπώλου.

Athenaeus 11, 499 de οὐδετέρως (τὸ λαγύνιον) Δίφιλος ἐν Ἀδελφοῖς εἴρηκεν κτλ. Pollux 10, 72 τὸ δὲ λαγύνιον (Δίφιλος λέγει)

ἐν Ἀδελφοῖς. 1. τυχωρύχον A. 3. ἔχοντα βαδίζειν Schweigh. ἔχοντα βαίνειν Herwerd. Obs. crit. 123. 6. ὑπὸ A. post v. 2 nonnihil excidisse arbitratur Mein.

τοιχωρύχον. cf. Eubul. 7, 4 et de γεύμασιν in foro Ephipp. 18. — omnia obscura. fortasse dicit lagenam exiguam, quam qui possidebat ὑπὸ μάλης in eam fori partem, ubi vini haustus ad gustandum propositi erant, ferebat ut vinum furaretur.

4

ὦ μακάρι', ἀτυχεῖν θνητὸς ὢν ἐπίστασο,
ἴν' αὐτὰ τὰναγκαῖα δυστυχήῃς μόνον,
πλείω δὲ διὰ τὴν ἀμαθίαν μὴ προσλάβῃς.

Stobaeus Floril. 108, 9 Διφίλου Ἀδελφοῖς A.

ΑΙΡΗΣΙΤΕΙΧΗΣ ΕΤΝΟΤΧΟΣ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Cf. fr. 5. Meinek. I 451. seorsim Αἰρησιτείχης et Στρατιώτης recensentur in catalogo librorum Piraeensi Wilamowitz. Anal. Eur. 139. 140. U. Koehler. I. A. n. 992. scilicet Αἰρησιτείχης prior, Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης altera fabulae recensio erat. huius autem fragmenta sunt omnia. Pyrgopolinices nescio quis significatur. Αἰρησιτείχης formatum ut εὐρησιεπής Arist. Nub. 447.

5

ἔσθ' ὑποχέασθαι πλείονας, πιεῖν γέ τι
ἀδρότερον ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν.

Athenaeus 11, 496 e Ῥοδιάς. Δίφιλος Αἰρησιτείχει· τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. λέγει δὲ οὕτως πιεῖν δὲ κτλ. et plenius 496 f. 497 a Δίφιλος ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ, ἔστι δὲ τὸ δράμα διασκευὴ τοῦ Αἰρησιτείχους· ἔσθ' ὑποχέασθαι κτλ. Photius Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς· εἶδος ἐκπώματος. οὕτως Δίφιλος. 1. ὑποχέασθαι Dindf.] ὑποσχέσθαι A. πιεῖν δὲ A 496. πιεῖν γέ τι A 497, unde Diphilum scripsisse conligo πλείονας; πιεῖν γε δεῖ. 2. ἀδρότερον A 497] ἄνδρ' ἕτερον A 496. ἐκ τῶν P. Mein. Ῥοδιακῶν an Ῥοδιάδων scripserit dubium est. — de ὑποχεῖν cf. Sophil. 4.

6

ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατος ἐστὶ μεστός.

Athenaeus 15, 700 e πανὸς ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι. Δίφιλος Στρατιώτη κτλ. Eustathius 1571, 20 πανοῦ δὲ χρήσις... καὶ παρὰ Διφίλῳ, οἶον κτλ. cf. Aristoph. fr. 375. Nicostr. 22.

7

ἐκφυγγάνω

Δίφιλος Εὐνούχῳ. Bekker. Anecd. 95, 17.

8

κάθου

Δίφιλος Εὐνούχῳ. Bekker. Anecd. 100, 31. cf. Anaxandr. 13.

9

Bekker. Anecd. 101, 29 κλειῖν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλειῖδα. Δίφιλος Εὐνούχῳ. Diphili esse quae Herodianus G. Hermanni 441 adfert ὁ δ' ἀγοράζει κλειῖδ' ἔχων arbitratur Meinek. in quibus videtur servus significari, cui dominus clavem penariam commisit.

ΛΔΕΙΠΤΡΙΑ

Etym. m. 61, 10 δεῖ γινώσκειν ὅτι γέγραπται Διφίλῳ τῷ κωμικῷ δρᾶμα (ὅ) ἐπιγέγραπται Ἀλείπτρια. eodem nomine fabulas scripserunt Antiphanes, Amphis, Alexis, ubi cf. quae adnotantur. fragmenta non reperiuntur. Meinek. I 450.

ΑΜΑΣΤΡΙΣ

Videtur esse 'Oxathrae, qui fuit Darii Codomanni frater, filia, primum Crateri, postea Dionysii IV Heracleensium tyranni, eoque mortuo Lysimachi uxor.' Meinek. I 450. 1. Droysen. Alex. 496. 7. Hellenism. I 343. 462. 527. 556. 609.

10

Suidas Ἀθηναίας· πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς (Ἀθηναία pro Ἀττική) ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὥς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησίν. Ἀσίαν post θυγατέρα inserit Meier. De gentil. Att. 49. cf. Plutarch. Them. 32. Ἀθηναία dicitur Asia ex patre, ξένη propter maternam originem.' Keil., ex barbara natam esse existimans.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ

Cf. Meinek. I 452 et quae ad Aristophanis *Anagyrum* adnotavimus. fortasse tamen scrib. Ἀνάγυρος· cf. fr. 11 et Plat. Leg. 3, 679 b. Poll. 6, 191.

11

Schol. Ven. Hom. Il. 9, 122 et Etym. m. 744, 48 εἰ γὰρ περὶ τοῦ ταλάντου τῶν Ἑλλήνων ἐστὶ, βραχύ τι τὸ τάλαντον τοῦ χρυσίου ἢν παρ' αὐτοῖς, ὥς καὶ Δίφιλος ἐν Ἀναγύρῳ· βραχύ τί ἐστι τάλαν-

τον' φησίν. Eustathius 740, 20 Δίφιλος δέ πού φησιν κτλ. ἐν Ἀναγύρω] ἐν ἀργύρῳ D et Etym. ἀργυρίου Eust. τί ἐστι] τι τὸ D.

ΑΝΑΣΦΩΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀνασφωζομένους adnotavimus.

12

λάγνυον ἔχω κενόν, ὧ γραῦ, θυλάκον δὲ μεστόν.

Athenaeus 11, 499c ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν λάγνυον... Δίφιλος ἐν Ἀνασφωζομένοις κτλ. de metro cf. Mein. I 443 et quae ad Cratin. 323 adnotavimus.

13

βρώσιμον

βρωτόν. Δίφιλος Ἀνασφωζομένῳ. Bekker. Anecd. 84, 25. cf. anon. 53, 4 Mein. Aesch. Prom. 479.

ΑΠΑΗΣΤΟΣ

14

ἦκει φερόμεν' αὐτόματα πάντα τὰγαθά,
 ῥάφανος λιπαρά, σπλαγχνίδια πολλά, σαρκία
 ἀπαλώτατ', οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ἐμοῖς βλίτοις
 ὅμοια πράγματ', οὐδὲ ταῖς
 5 θλασταῖς ἐλάαις.

Athenaeus 9, 370e Δίφιλος ἐν Ἀπλήστῳ κτλ. 1. φερομεν A. 2. σπλαγχνίδι' ὅπτα Mein. Anal. Ath. 163. fortasse σπλαγχνίδια, κωλαῖ. σαρκία Schweigh.] σαρκίδια A. 3. ἀπαλώτατα A. ἐμοῖς A. βλίτοις Schweigh.] βαιτοῖς A. 4. πράγματα A. initio καὶ τοῖσι σοῖς supplet Dobr. Adv. II 321.

4. πράγματα, ut Antiph. 183, 2. 245, 4. θλασταὶ ἐλαῖαι quoque vilioribus cibis adnumerantur Polioch. 2, 7 (Mein.). cf. Aristoph. fr. 391. 393.

ΑΠΟΒΑΤΗΣ

Cf. quae ad Alexidis Ἀποβάτην adnotantur.

15

Harpocratio 41, 2 ὅτι εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον ἐνίστε, Δίφιλος τῷ Ἀποβάτῃ. Δίφιλος τῷ Ἀποβάτῃ Maussac.] δὲ φίλον (δὲ δίφιλον FO) τὸν ἀποβάτην. ABFO.

16

κραυγασμός

ἀντὶ τοῦ κραυγῇ. Δίφιλος Ἀποβάτῃ. Bekker. Anecd. 101, 10. cf. Lobeck. Phryn. 337 (Mein.).

ΑΠΟΛΙΠΟΤΣΑ

I. e. mulier quao maritum deseruit. Meinek. I 452. fortasse rectius Ἀπολείπουσα.

17

- πόσοι τὸ πλῆθος εἰσιν οἱ κεκλημένοι
εἰς τοὺς γάμους, βέλτιστε, καὶ πότερ' Ἀττικοὶ
ἅπαντες, ἢ καὶ τοῦμπορίου τινές; B. τί δαὶ
τοῦτ' ἔστι πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; A. τῆς τέχνης
5 ἡγεμονία τίς ἔστιν αὐτῆς, ὦ πάτερ,
τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι.
οἷον Ῥοδίους κέκληκας· εἰσιοῦσι δὸς
εὐθύς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι,
ἀποξέσας σίλουρον ἢ λεβίαν, ἐφ' ᾧ
10 χαριεῖ πολὺ μᾶλλον ἢ μυρίνην προσεργχέας.
B. ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός. A. ἂν Βυζαντίους,
ἀψινθίῳ σπόδησον ἅττ' ἂν παρατιθῆς,
κάθαλα ποιήσας πάντα κάσκοροδισμένα.
διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἰχθύων
15 πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λάπης.

Athenaeus 4, 132c Δίφιλος ἐν Ἀπολιπούσῃ (ἀπολειπούσῃ A) μάγειρόν τινα παράγων ποιεῖ τάδε λέγοντα κτλ. v. 13 Eustathius 749,1 ὅτι δὲ ὥσπερ ἄλπαστον ἐκ τοῦ ἁλός, οὕτω καὶ κάθαλόν τι λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ κτλ. v. 15 Erotian. 58, 6 Klein. βλιχῶδες· οἱ δὲ γλισχροῶδες. Ἐπικλῆς μὲν φησι τὸ λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου. hinc βλιχῶδεις Casaub. 3. τοῦ ἐμπορείου A. 4. πρὸς σέ; A. τοῦ μαγείρου τῆς τ. Dobr. 5. ἔστι ταύτης Mein. ἔστιν αὐτῇ, πάτερ Dobr. ἡγούμενον γὰρ ἔστι ταύτης G. A. Hirschig. Ann. crit. 27. cf. Posidipp. 24, 5. 6. 10. scrib. χαριεῖ τιθύμαλλον κτλ. Theophr. H. plant. 9, 11, 7 ἀμᾶται (ὁ τιθύμαλλος) ὅταν ἄρτι περὶ κάξῃ σταφυλή, καὶ ξηρανθεὶς ὁ καρπὸς δίδεται πίνειν τριφθεῖς. 9 εἰάν δὲ τὸ κάρυον (τοῦ μυρτίτου καλουμένου τιθυμάλλου) διδῶσι, τριψάντες ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδύασιν. quao latino vertit Plin. N. h. 26, 66, addens trahit bilem et pituitam per alvum. 12. σπόδησον Dindf. σφοιη δεῖξον A. scrib. πρόδευσον. cf. Plat. com. 173, 9. ἅττ' Cobet. N. l. 122] ὅσα γ' A. παρατιθῆς Casaub.] παρατίθης A. 13. ποιῆσαι A. καὶ ἔσκ. A et Eust. 3. τοῦμπορίου. cf. 43, 9. Bekker. Anecd. 284, 5 ξενικὸν ἐμπορίον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ἀστικὸν δὲ ὅπου οἱ ἄστοί. cf. Bursian. Geogr. Gr. I 266. 8. ἀπὸ θερμοῦ 'post caldae sorbitionem.' Mein. cf. Philem. 64, 3. Fritzs. Thesmoph. p. 597. 8. τὴν μεγάλην 'κύλικα' Mein. 10. cf. Philippid. 39 Mein. Ael. V. h. 12, 31. 13. κάθαλα. cf. Posidipp. 1, 7. 15. Hesych. λάπ[τ]ην ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρόν, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ πηλώδη. ἄλλοι

βόρβορον, ἰλύν. ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἄλμῃ ἐφιστάμενον καὶ ταῖς λίμναις. οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος ὑμενώδη πηλόν. Phot. λά[μ]πη· παχὺς ἀφρὸς ἐπιπολῆς τοῦ οἴνου. Plut. Mor. 1073a (οἱ κώνωπες) χαίρουσι λά[μ]πη καὶ ὄξει, τὸν δὲ πότιμον. οἶνον φεύγουσι. hic est pituita.

18

ἔστιν ἔνδον ὄξος ὀξύ σοι;

B. ὑπολαμβάνω, παιδάριον, ὅπὸν εἰλήφαμεν.

ἄριστα τούτοις πάντα πῖσσω καὶ πυκνά.

ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα περιοισθήσεται·

5 τῶν πρεσβυτέρων γὰρ ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων

ἀναστομοῖ τάχιστα τᾶσθητήρια,

τό τε νωκαρῶδες καὶ κατημβλυμένον

ἐσκέδασε ἀποποίησεν ἡδέως φαγεῖν.

Athenaeus 4, 133 f Δίφιλος ἢ Σώσιππος ἐν Ἀπολιπούσῃ (ἀπολειπούσῃ A) κτλ. 1. ἔνδον ὄξος Porson.] ἔνδο ξος A. 2. παιδάριον admitti non potest, quia sine dubio erus cum coquo conloquitur. scr. καὶ σίσαρον, ὅπὸν εἰλ. 'etiam siser, laser emimus.' Heraclid. Tarent. Athen. 3, 120c πολλὰ τῶν τὰς ἐκκρίσεις ποιούντων εὐλύτους... εὐστόμαχα καθέστηκεν, ἐν οἷς ἔστι καὶ τὸ σίσαρον καλούμενον, οὗ μνημονεύει Ἐπίχαρμος. cf. Plin. N. h. 20, 34 (siser) stomachum excitat, fastidium absterget, ex aceto laserpitiatum sumptum. 3. πῖσσω] δεύσω K. 4. φυλλας η δριμεια A. emend. Scalig.

19

εἴτ' οὐ μαλάκ', ὦ δύστην', ἔχεις,

σκενάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον;

οὐκ ἐκδραμεῖ λαβὼν ταδὶ δώσεις τ' ἐμοὶ

παρακαταθήκην;

Pollux 10, 12 ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (supellex domestica) ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακά, οἷον εὐμεταχείριστα, ὡς εἶπε... Δίφιλος ἐν Ἀπολιπούσῃ κτλ. 1. εἴτ' οὐ Hanov. Exerc. crit. 140] εἶτα. 3. οὐκ add. Bentl. ταδὶ Hanov.] τόδε. τ' add. Hanov. iubet nescio quis alterum supellectilem totam domo efferre et sibi pro deposito tradere.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ

20

ἔγχεον μεστήν· τὸ θυητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ·

πῖδι. ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῶν Διὸς ἐταιρείον, πάτερ.

Athenaeus 10, 446 d Δίφιλος ἐν Βαλανείῳ κτλ. 1. ἔγχεον Grotius Excerpt. 785] ἔκχεον A. 2. παρ' add. Iacobs. Add. Ath. 239. ἡμῖν Mein.

1. *'mortalem naturam inmortalī deo obvolve, i. e. bibe et obliviscere te mortalem natum esse. meretricis (?)' barbaro blandientis* 'verba sunt: *haec enim apud nos Graecos amicitiam conciliant.'* Mein. Hegesand. Ath. 13, 572 d ἱστοροῦσι δὲ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἰΐονος συναγαρόντα τοὺς Ἀργοναύτας ἑταιρείῳ Διὶ θῆσαι. cf. Herodot. 1, 44. Preller. Myth. gr.² I 115.

21

μναδάρια

ὑποκοριστικῶς τὰς μνᾶς. Δίφιλος Βαλανείῳ. Bekker. Anecd. 108, 32. videtur nescio quis ὑποκοριζόμενος eundem barbarum auro emungere.

ΒΟΙΩΤΙΣ

Cf. quae ad cognominem Antiphanis fabulam adnotantur.

22

οἶος ἐσθίειν πρὸς ἡμέρας

ἀρξάμενος ἢ πάλιν πρὸς ἡμέραν.

Athenaeus 10, 417 e Δίφιλος ἐν Βοιωτίῳ κτλ. 2. ἢ] εἴτα καὶ Mein. Anal. Ath. 180. uno tetram. troch. οἶος ἐσθίειν προῆμαρ καὶ πάλιν πρὸς ἡμ. 'per totum diem et rursus usque ad diem' Herwerd. Obs. crit. 97, concl. Simonid. Amorg. 7, 47.

ΓΑΜΟΣ

23

Στίλπωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.

Diogenes Laert. 2, 120 ἐσκώφθη δὲ (Στίλπων) ὑπὸ Διφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμῳ κτλ. Διφίλου Menag.] σοφίλου. Σωφίλου Casaub. et Cobet. at Sophilus (c. Ol. 108) Stilponem nosse vix poterat. Mein. I 426.

24

ὁ γὰρ κόλαξ

καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις ἀνατρέπει λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.

νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους.

5 αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολὺ.

Athenaeus 6, 254 e Δίφιλος ἐν Γάμῳ φησὶν κτλ. 2. καὶ δυνάστην καὶ τύραννον καὶ πόλιν Dobr. Adv. II 312. καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις Herwerd. Mnem. nov. IIII 305. χῶλας πόλεις A. Nauck. Bullet. Petersb. VIII 398. idem v. 3 λόγῳ πανούργῳ. scr. potius καὶ δυνάστην, βασιλέας τε καὶ πόλεις. 5. πολὺ, ἐστὶ.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ

25

Erotianus 61, 6 Klein. γαργαλισμοῦ· γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμός, ἀπὸ τῶν πασχητιωσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς . . . Δίφιλος ἐν Δαναΐσι. similia Bekker. Anecd. 31, 25. Hesych. γαργαλισμός. Moeris γάργαλος ἀττικῶς, γαργαλισμός ἑλληνικῶς. Phrynich. Ecl. 97 γαργαλίζειν λέγε διὰ τοῦ ῥ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν δύο γ, γαργαλίζειν, ubi cf. Lobeck. Aristoph. fr. 175. Hege-sipp. 1, 16. γαργαλίζειν est apud Platonem Phaedr. 251c. Phileb. 47a. γαργαλισμός Phaedr. 253e. Phileb. 46d. Symp. 189a. Diphilus quid dixerit incertum est.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΟΤΣΑ

26

ἄρτους σποδίτας κρησερίτας περιφέρειν

Athenaeus 3, 111 e μνημονεύει αὐτοῦ (ἄρτον σποδίτου) καὶ Δίφιλος ἐν Διαμαρτανούσῃ οὕτως κτλ. κρησερίτας Schweigh.] κρησερίτας A. 'panes cribratos.' Arist. Eccl. 991. Poll. 6, 74 εἰ τοῦ κοσκίνου . . . λινοῦν τι σινδόνιον εἴη ἐξημμένον, ὡς ἀκριβέστερον τὸ ἄλευρον καθαίροιτο, ἀλευρότησις ἐκαλεῖτο, εἰ δὲ ἐξ ἐρίου εἴη, κρησερία.

ΕΓΚΑΛΟΤΝΤΕΣ

27

ὄλοσχερῶς

Δίφιλος Ἐγκαλοῦσιν. Bekker. Anecd. 110, 118.

ΕΚΑΤΗ

Nicostrati *Hecaten* a Diphilo denuo editam arbitratur Meinek. I 453. cf. fr. 29.

28

Athenaeus 14, 645a μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ ἀμφιφῶντος) καὶ Δίφιλος ἐν Ἐκάτῃ. cf. Pherecr. 156. Philem. 67.

29

λάγνυος

καὶ λαγύνιον. Δίφιλος δ' ἄμφω λέγει, τὸ μὲν ἐν τῇ Ἐκάτῃ πολ-
λάκις, τὸ δὲ λαγύνιον ἐν Ἀδελφοῖς (3). Poll. 10, 72. cf. Nicostrat. 11.

ΕΛΛ[Ι]ΩΝ Η ΦΡΟΥΡΟΤΝΤΕΣ

Δίφιλος ἐν ἑλαιωνηφορουρῶσι A Athen. 6, 223a. unde Ἐλενηφοροῦσιν Casaubonus. Poll. 10, 191 ἔστι δὲ ἑλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον . . . ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἐλενηφοροῖσι. Schoem. Ant. gr.² II 509. cum autem virgines ea sacra portasse consentaneum sit, Ἐλενηφοροῦσῃ Mein. I 453. at recte non Ἐλενηφοροῦσαν, sed Ἐλε-

νηφόρον dicendam fuisse monens Kaibelius Herm. XVIII 260 Ἐλαιῶνα (*Olivetum*) φρουροῦντας vel Ἐλαιωνο(η)φρουροῦντας fabulam inscribit. mihi certius visum est retinere quod ipse scribendum esse conieceram. Φρουροῦντες, ut Νεμόμενοι Philemonis, Σχολάζοντες Calliae apud Suidam, Χορεύουσαι Posidippi, Ἐκκλησιάζουσαι Aristophanis, multae aliae. οἱ φρουροῦντες Xen. Oec. 4, 9 et saepe. praeterea cum Diphili titulo cf. Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς Pherecratis, Μυλὼν Antiphanis, Φρέαρ Diphili et Anaxippi, Βαλανεῖον Amphidis, Timoclis, Diphili, Βωμός Alexidis.

30

ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη
Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον,
Λητοῦς Διὸς τε τοξόδαμνε παρθένε,
ὥς οἱ τραγωδοὶ φασιν, οἷς ἔξουσία
5 ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις.

Athenaeus 6, 223a Δίφιλος ἐν Ἐλαιῶνι ἢ Φρουροῦσιν (ἔλαιων-
νηφρουρουσι A) κτλ. 2. Βραύρωνος A. — cf. Antiphan. 191 et
de *Braurone* Bursian. Geogr. Gr. I 348 sq. versus tres priores
tragicum colorem prae se ferunt.

ΕΛΛΕΒΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ

Demosth. 18, 121 τί λόγους πλάττεις; τί σπαντὸν οὐκ ἔλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Plin. N. h. 25, 60 *medetur* (elleborum) *morbis comitialibus, vertigini, melancholicis, insanientibus, lymphaticis*. Menand. 70 Mein.

31

ἱτητέον

ἀντὶ τοῦ ἱτέον. Δίφιλος Ἑλλεβοριζομένοις. Bekker. Anecd. 100,
12. cf. Arist. Nub. 131.
Praeterea cf. 126.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Cf. Meinek. I 454. fr. 32 aut scaena est Corinthi aut narrat aliquis rem Corinthi factam.

32

νόμιμον τοῦτ' ἐστί, βέλτιστ', ἐνθάδε
Κορινθίοισιν, ἅν τιν' ὀψωνοῦντ' αἶε
λαμπρῶς ὀρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
ξῆ καὶ τί ποιῶν· καὶ μὲν οὐσίαν ἔχῃ,
5 ἥς αἰ πρόσθοδοι λύουσιν τὰναλώματα,
ἔαν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδη τὸν βίον.
ἔαν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
ἀπείπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,

- ὅς ἂν δὲ μὴ πίθῃτ' ἐπέβαλον ζημίαν.
 10 ἔαν δὲ μῆδ' ὅτιοῦν ἔχων ξῆ πολυτελεῶς,
 τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡράκλεις.
 A. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ξῆν ἄνευ κακοῦ τινος
 τοῦτον· συνιεῖς; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
 15 ἢ τῶν ποιούντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
 ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν, ἢ μαρτυρεῖν
 ψευδῇ. τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
 B. ὀρθῶς γε νῆ Δί'. ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
 A. ὀρῶμεν ὁψωνοῦνθ' ἐκάστης ἡμέρας
 20 οὐχὶ μετρίως βέλτιστέ σ', ἀλλ' ὑπερηφάνως.
 οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν.
 συνῆκας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν.
 περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἴσθμίοις.
 λαγῶς τις εἰσελήλυθ', εὐθύς ἤρπακας.
 25 πέριδικα δ' ἢ κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι
 ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν.
 τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολὺ.

Athenaeus 6, 227e Δίφιλος ἐν Ἐμπόρῳ καὶ νόμον εἶναί φησι
 παρὰ Κορινθίοις τινὰ τοιοῦτον κτλ. 1. νόμιμον] νεομισμένον
 Mein. Anal. Ath. 98. τουτεστιν A. ἐνθαδὶ Mein. in Ath. 2.
 Κορινθίοισιν Casaub.] κορινθίοις ἴν' A. ἄν Dindf.] ἔάν A. αἰεὶ
 A. 5. τὰ ἀναλ. A. 6. ἀπολαύειν] ἀποβάλλειν K. conl. Arist.
 Eccl. 811 ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν. τοῦτον ἤδη Casaub.] ἤδη τοῦτον
 A. 7. δὲ A. 9. πίθεται et ἐπέβαλλον A. 13. συνιεῖς recte
 A. cf. Antiphan. 55, 1. Cobet. V. l. 221. 18. τοῦτο A. 20. σὲ A.
 21. ἰχθυδάριον Mein. An. Ath. 98. an οὐδ' ἐψητόν? 22. συν-
 ῆκας τι A] τι om. L. συνῆκας Schweigh. συνειργας K. 24.
 ἤρπασας G. A. Hirschig. Ann. crit. 28. perperam: cf. Antiphan.
 204. 25. ἔτι add. Dindf. 26. ἔστι A. v. 21. 23. 25. 26 vi-
 dentur personae Γtribuendi esse, sicuti duae Plathanæ sunt in Ranis.

5. λύουσι ut Xen. Ages. 2, 31 μισθὸν οὐδέτερος λύσει τοῖς
 Ἑλλήσιν. cf. λύειν τέλη. 13. συνιεῖς; cf. quae adnotavimus ad
 Arist. Nub. 355. 23. de apio Isthmiorum praemio cf. C. F. Her-
 mann. Ant. sacr. 50, 27. 8 et de sententia Alexid. 46, 7. 8. 25.
 Varro Sat. 86, 11 propter phagones ficedulam pinguem aut turdam
 nisi volentem non video (Mein.). 27. ξενικὸς οἶνος opp. αὐτίτη.
 cf. Alexid. 230, 5. 285, 2. ξενικόν autem, quia Κορίνθιος βασι-
 νισμός ἐστι. Alex. 290. ἐπιτετίμηκας carius fecisti vinum. Tim. Lex.
 Plat. ἐπετίμα· ἠῶξε τὴν τιμήν, ubi cf. Ruhnck. Demosth. 34, 39 ὁ σῖτος
 ἐπετιμήθη. 50, 6 ὀρῶντες ἐν τῷ Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον.

33

οὐ πάποτ' ἰχθύς οἶδα τιμωτέρους
 ἰδών. Πόσειδον, εἰ δεκάτην ἐλάμβανες
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἐκάστης ἡμέρας,
 πολὺ τῶν θεῶν ἄν ᾗσθα πλουσιώτατος.
 ὅμως δὲ τούτων εἰ με προσγελάσειέ τις,
 ἐδίδουν στενάξας ὅπόσον αἰτήσειέ με.
 γόγγυρον μὲν, ὥσπερ ὁ Πρίαμος τὸν Ἑκτορα,
 ὅσον εἴλκυσεν, τοσοῦτο καταθεῖς ἐπριάμην.

Athenaeus 6, 226 e οὐκ ἀπιθάνως καὶ Δίφιλος ἐν Ἑμπόρῳ (ἐμπορίῳ A) περὶ τοῦ παμπόλλου πιπράσκεσθαι τοὺς ἰχθύς λέγει ὥδε κτλ. 2. 3. ἐλάμβανες αὐτῶν Grot. Excerpt. 787] αὐτῶν ἐλάμβανες A. 4. πλουσιώτατος Mein.] πλουσιώτερος A. cf. Cobet. N. l. 119. 5. με Grot.] μὴ. τις, τῶν ἰχθύων. 8. εἴλκυσεν ut Eupol. 116. Aristoph. fr. 286. de ioco cf. Phrynich. com. 52.

34

πουλύπους

ἔχων ἀπάσας ὀλομελεῖς τὰς πλεκτάνας.
 B. οὐ περιβεβρωκὼς αὐτόν ἐστι, φίλτατε.

Athenaeus 7, 316 f καὶ Δίφιλος ἐν Ἑμπόρῳ κτλ. 1. πουλύ-
 πους hic praeter consuetudinem etiam A. 3. αὐτόν Schweigh.]
 ἑαυτὸν A. tetr. troch. ἑαυτὸν αὐτός ἐστι Porson. ἑαυτὸν ἐστὶν ἔνδον,
 φιλιότη Dobr. ~~ubi~~ quid sit ἔνδον non exputo: nam domi hic non
 apte additur. de sententia cf. Pherecr. 13.

35

τὴν νύκτ' ἐκέλην διεκαρὰδόκησεν.

Etymol. m. 490, 40 (cum supplem. Bekker. Anecd. 1445 n.)
 Τιμαχίδης δὲ φησιν ὅτι σύνθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάτω κάρα φέρειν
 τὸ καρδοκεῖν. παρατίθεται δ' ἐνάλοις (ἐν ἄλλοις) Δίφιλον λέγοντα
 ἐν Ἑμπόρῳ κτλ. Suid. καρδοκεῖ. Cramer. Anecd. Paris. IIII 25,
 20. Ox. II 455, 13. διεκαρὰνόμησεν Suid.] διεκαρὰνόμηνεν. ἐκαρ-
 νόμηνεν Anecd. Ox. Τιμαχίδης . . . παρατίθεται ἐν ἄλλοις Δίφιλον
 ἔχοντα ἐν Ἑμπόρῳ τὴν νύκτα ἐκέλην. δι' ἐκέλην διεκαρὰνόμηκεν
 cod. Sorbon. Etym. ac sic fere Cramer. Anecd. Par. διεκαρὰδο-
 κήσαμεν Toup., ut trimetrum conficeret. tetrametri reliquias esso
 posse arbitratur Meinek. — διακαρδοκεῖν τὸν πόλεμον Plut. An-
 ton. 56.

36

ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων

μέμνηται ταύτης Δίφιλος ἐν Ἑμπόρῳ. Miller. Mélanges 356.

rationem proverbii accurate explicat Plutarch. Pericl. 27. cf. Anacreont. 21 Bergk. Arist. Ach. 850 cum schol. Athen. 12, 533 ef. Append. prov. 4, 32.

37

Harpocratio *ναύκληρος* . . . καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὥς . . . Δίφιλος Ἐμπόρφ. cf. Sannyr. 6. Alexid. 138.

ΕΝΑΓΙΣΜΑΤΑ

Inferiae significantur. cf. Aristoph. fr. 488, 12. Mein. I 454.

38

εἴ μοι συνήθης, Φαίδιμ', ὦν ἐτύγγανεν
ὁ Χαβρίου Κτήσιππος, εἰσηγησάμην
νόμον ἄν τιν' οὐκ ἄχρηστον, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
ὥστ' ἐπιτελεσθῆναι ποτ' αὐτῷ τοῦ πατρὸς
5 τὸ μνήμα, κατ' ἐνιαυτὸν ἓνα λίθον
ἁμαξιαῖον· καὶ σφόδρ' εὐτελὲς λέγω.

Athenaeus 4, 165f καὶ Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου υἱὸς εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ἀσωτίας, ὥς καὶ τοῦ μνήματος τοῦ πατρὸς, εἰς ὃ οἱ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνάλωσαν δραχμάς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας. Δίφιλος γοῦν ἐν τοῖς Ἐναγίζουσι φησιν κτλ. 1. εἴ μοι K.] εἰ μὴ A. Φαίδιμ' ὦν Dobr. Adv. II 307] φαιδίμω γ' A. 2. ὁ] υἱὸς Dobr. ὦν ὁ G. Herm. ὁ τοῦ Bergk. 3. ἄν τιν' K.] τιν'. 4. ὥστε ἐπιτελεσθῆναι A] ὥς μὴ κατεδεσθῆναι K. 5. ἓνα] ἓνα φαγεῖν Erfurdt. Obs. 453. ἐν' ἐργεῖν Mein. V 111. frustra. scrib. ἓνα θεῖναι.

cf. Timocl. 5. Menand. 352 Mein. — hoc dicit: ne monumentum ab Atheniensibus Chabriae positum a Ctesippo posset venundari et consumi, (tum cum exstruebatur) legem tulissem ut singulis annis unus lapis poneretur, sed is molaris, ne posset moveri.

39

Photius et Suidas (cf. Append. prov. 5, 41. Apostol. 18, 56a) ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυροῖνου· ἢ παροιμία παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν (964, ubi similia schol. Ald.). ἐλέχθη ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεκλυσμένων (διεσκυλμένων Ald. διεσκολυμμένων Kuster. ἀπὸ τοῦ ἐσκολύφθαι schol. Ar. RV). παρὰ δὲ Δίφιλῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι παραπεποιήται ἄχρι τοῦ λάρυγγος. itaque Diphilus dixit ψωλὸς μέχρι τοῦ λάρυγγος vel (secundum H. Iacobium Mein. V cccvi) ἄχρι τοῦ λάρυγγος, nihil amplius.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Ἐπιδικάζόμενον adnotantur.

40

ὁ δὲ κανδύταλις
οὗτος τί δύναται, καὶ τί ἐστίν; Β. ὥσπερ εἰ
εἴποισ ἀορτάς.

Pollux 10, 137 ὠνόμασται δὲ τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος
κανδύταλις, οὗ μέμνηται. . . Δίφιλος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ κτλ. ἐμοὶ μὲν
οὖν δοκεῖ τὸ σκεῦος Περσικὸν ἀπὸ τοῦ κἀνδύος κληθέν, εἰς χρῆσιν
δ' αὐτὸ ἤγαγον Μακεδόνες. 2. εἰ add. Mein. 3. εἴποισ] λέγοις
Cobet. N. l. 112 conl. Arist. Av. 282. — cf. Menand. 322. Po-
sidipp. 9 Mein.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis Ἐπίκληρον adnotantur.

41

χύτρον μέγαν
παρὰ τοῦ μαγείρου

Pollux 10, 99 ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν Ἐπικλήρῳ λέγῃ κτλ., δηλὸν
ὅτι τὴν χύτρον λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣ

I. e. incola pagi Ἐπιτροπή. Mein. I 454. 5 conl. C. I. I 626
Ἀπολλοφάνης Σατύρου Ἐπιτροπήθεν. cf. I 422.

42

ἐξειδιάσασθαι

Δίφιλος Ἐπιτροπεῖ. Bekker. Anecd. 96, 31. Ἐπιτροπεῖ Mein.]
ἐπιτροπή cod. — Phrynich. Ecl. 199 ἐξειδιάζονται· καὶ τοῦτο Φα-
βωρίνος λέγει κακῶς. ἰδιωθῆναι γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.
ubi cf. Lobeck. ἐξειδιώσασθαι Xen. Hell. 2, 4, 8. Isocr. 12, 43.
Diphilus tamen fortasse scripserat ἐξειδίασθαι. cf. Arist. Av. 791.

ΕΥΝΟΤΧΟΣ

Cf. Αἰρησιτείχης.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ζωγράφος fuit etiam Antiphanis et Hipparchi, Ζωγράφοι An-
axandridis.

43

οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγὼ
ἐπ' ἔργον οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
τραπεξοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.
οὐ γὰρ βαδίζω πρότερον ἢ μὴ δοκιμάσω

- 5 τίς ἐσθ' ὁ θύων, ἢ πόθεν συνίσταται
 τὸ δεῖπνον, ἢ κέκληκεν ἀνθρώπους τίνας.
 ἔστιν δ' ἀπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφή,
 εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαί με δεῖ.
 οἷον τὸ κατὰ τοῦμπόριον, εἰ βούλει, γένος.
 10 ναύκληρος ἀποθύει τις εὐχήν, ἀποβαλὼν
 τὸν ἴστων ἢ πηδάλια συντρίψας νεώς,
 ἢ φορτί' ἐξέροισ' ὑπέραντλος γενόμενος.
 ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἡδέως
 ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν.
 15 ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται
 τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος
 τιθεῖς, τὰ θ' αὐτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει.
 ἀλλ' ἕτερος εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου
 τριταῖος, ἀπαθής, εὐπορηκώς, περιχαρής
 20 εἰς δέκ' ἐπὶ τῇ μνᾷ γεγονέναι καὶ δώδεκα,
 λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων,
 ἀφροδίσι' ὑπὸ κόλλοψι μαστροποῖς ποιῶν·
 ὑπὸ τοῦτον ὑπέκυψ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα,
 τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον, ἐμνήσθην Διὸς
 25 σωτήρος, ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν.
 τοιοῦτος ὁ τρόπος. μισθᾶκιον ἐρῶν πάλιν
 τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾶ, πορεύομαι.
 ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα νῆ Δί' ἕτερά που
 ἐνέβαλεν εἰς τὸν κέραμον ἐνευρημένα,
 30 τὰ κράσπεδ' ἀποθλιβέντα καὶ κεκραγότα
 'ὁψάριον ἀγοραῖον ποιεῖν τίς βούλεται;
 ἐῷ βοᾷν· πληγὰς γὰρ ἐνὶ προσλαμβάνειν
 ἐλθόντα καὶ τὴν νύχθ' ὅλην διακονεῖν.
 τὸ μισθᾶριον γὰρ ἂν ἀπαιτῆς, 'ἀμίδα μοι
 35 ἐνεγκε πρῶτον' φησίν. 'ὄξος ἢ φακῆ
 οὐκ εἶχε.' πάλιν ἤτησας, 'οἰμῶξει μακρὰ
 πρῶτος μαγείρων', φησίν. ἕτερα μυρία
 τοιαῦτα καταλέξαιμ' ἂν· οὐ δὲ νῦν σ' ἄγω,
 πορνείον ἐστι, πολυτελῶς Ἀδώνια
 40 ἄγουσ' ἑταῖρα μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύδην.
 σαντὸν ἀποσάξεις τόν τε κόλπον ἀποτρέχων.

Athenaeus 7, 291f ὁ δὲ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ Ζωγράφῳ (μά-

γειρος) καὶ πρὸς οὓς ἐκμισθοῦν αὐτὸν δεῖ διδάσκει λέγων οὕτως κτλ. v. 21 Eustathius 946, 56 (ναῦλον) κατὰ γένος οὐδέτερον, οἶον, λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων. 1. σ' οὐδαμοῦ Pors.] σουθάμον A. 2. οὐ Pors.] οὐ A. 4. ἂν Dindf.] ἔαν A. 6. τινας A. 7. δ' B] θ' A. 11. πηδάλια Grotius Excerpt. 789] πηδάλιον τι A. 12. ἐξέριπεν A. 13. οὐθέν A. 16. ἐπιβαλεῖ Coraes. 17. θ'] τ A. σπλάγγνα A. 19. εὐπορηκῶς] εὐοδηκῶς K. 20. εἰς δέκ'] ἔνδεκ' Mein. Anal. Ath. 129. an εἰ δέκ' — γέγονεν ἢ καὶ δώδ.? 21. λαλῶν τὰ] ἐμῶν τε K. cf. Eupol. 163. Nicomach. 4. δάνεια A. 23. ὑπέκνη' Preller. Philol. III 522, conl. Arist. Vesp. 555] ὑπέμυξ'. 27. πορευόμεναι A. 29. ἐνευρημένα A. ἐξυρημένα et ἐπισεσυρμένα Mein. conl. Diog. L. 1, 8 ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν. 30. ἀποθλιβέντα Both.] ἀποθλίβοντα. 32. ἔνι Jacobs. Add. Ath. 169. 70] ἔστι. ἔστι προσλαβεῖν Schweigh. 33. νύκτα A. 38. οὐ] οἶ Mein. in Ath. 39. ἔστιν A. ἄδωνιν A. 40. ἄγουσα ἔταιρα A. 41. ἀποσάξεις Casaub.] ἀποτάξεις.

coquus Draconi τραπεζοποιῶ, quem sibi ministrum adiungere cupit, qualibus hominibus operam suam commodare soleat exponit. 2. 'διατελεῖς futurum esse adparet.' Cobet. V. l. 242. 12. ἐξέριπεν' grata negligentia pro ἐκρίψας, quod frustra restituere volebat Toupus. 16. Aristot. Pol. 5, 6 καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἐκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς. Demosth. 18, 254 τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος. atque Herodot. 7, 23 μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε. 4, 115 ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον. 17. τιθεῖς, i. e. computans. τὰ αὐτοῦ, non τοῦ ἱερείου. 19. 'τριταῖος heisst, er habe drei Tage zur Fahrt gebraucht, was eine grosse Schnelligkeit ist.' Boeckh. Oec. Ath.² I 189. 20. nauticas usuras dicit. Boeckh. Oec. Ath. I 148 not. Diog. L. 6, 99 φησὶ δ' Ἑρμιππος ἡμεροδανειστὴν (Μένιππον) γεγονέναι. καὶ γὰρ ναυτικῶ τόκῳ δανείζειν καὶ ἐνεχυράζειν. 7, 13 φασὶ (Ζήνωνά) ὑπὲρ χίλια τάλαντα ἔχοντα ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ταῦτα δανείζειν ναυτικῶς. Xen. Vect. 3, 9 ὃ μὲν γὰρ ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, ὥσπερ ναυτικὸν σχεδὸν ἐπίπεμπτον (20%) αὐτῷ γίγνεται, τριῶβOLON τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι. 21. ναῦλον saepissime est ipsa merx. cf. Fritzsche. Ran. p. 156. 7. 22. cf. Eubul. 11, 3. Plat. com. 186, 5. 28. ἕτερα, μειράκια. 29 sq. cf. Archedic. 3, 5 sq. ἐνέβαλεν ut exercitus hostilis. εἰς τὸν κέραμον. cf. Alexid. 257, 3. 31. ἀγοραῖον 'ville, quale fere eorum erat qui de symbolis epulabantur.' Mein. an ἀγελαῖον? cf. Eupol. 374. Plat. com. 76. 40. χύδην coniungendum cum ἀποσάξεις, implebis. Harpocrat. ἀποσάξαντα' ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα. cf. Boeckh. C. I. I 289. sane ἀποσάττειν etiam est ventrem exonerare (Cobet. N. l. 122): sed hic (propter τὸν τε κόλπον) altera significatio aptior est.

εἴ τι νέον ἢ ποθεινόν· ὁστρέων γένη
παντοδαπά, λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ,
ὀπτῶν ἐπῆντε σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου,
5 τριμμάτια τούτοις ἐν θυταῖς ἀργυραῖς.

Athenaeus 6, 230 f Δίφιλος ἐν Ζωγράφῳ κτλ. 2. ὁστρέων Mein. 4. ἐπῆντε K.] ἐπῆγε A. cf. Eubul. 37. ἐπῆξε Erfurdt. Obs. 457. sed aoristus de *partibus prandii* (v. 1) minus aptus. 5. θυταῖς sic A.

1. ἐκλελεγμένον 'quod sibi elegit quidquid novi vel lauti reperiri poterat'. Mein. 5. τριμμάτια 'inscula ex allio, aceto, porro aliisque condimentis composita, quibus carnes assatae inbuendae erant'. Mein.

45

ἀπροσδόκητον οὐδὲν ἀνθρώποις πάθος·
ἐφημέρους γὰρ τὰς τύχας κεκτήμεθα.

Stobaeus Floril. 105, 5 Διφίλου ἐν Ζωγράφου Α. 1. πάθος^{ους} Voss.

ΗΡΑΚΛΗΣ

46

ἐμὲ μὲν οὐχ ὀρᾶς πεπωκότα
ἤδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα καὶ θυμούμενον,
τονδὶ δὲ ναστόν, Ἀστίνωνος μείζονα,
ἤδη σχεδὸν δωδέκατον ἡριστηκότα;

Athenaeus 10, 421 e Δίφιλος ἐν Ἡρακλεῖ περὶ τινος τῶν ὁμοίων (πολυφάγων) διαλεγόμενος διέξεισιν κτλ. 2. κεῦθυμούμενον Mein, quod admodum languet. ser. καμψυσώμενον. cf. Henioch. 4, 8. Xenoph. Reip. Lac. 5, 8 οἱ ἄπονοι πεφυσσμένοι τε καὶ αἰσχροί. Athen. 6, 255 d ἐμφυσσμένων τῇ κολακείᾳ. 3. τονδὶ δὲ ναστόν Heringa Observ. 279] τονδ' ἔδεν ἀστὸν Α. μείζον' Α. Ἀστίνωνος] Ἀστερίωνος Herwerd. Nov. add. crit. 43 conl. Paus. 1, 35, 5 ἔστι δὲ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος, ἀπερρώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησίδες. Ἀστερίου τὴν ἐτέραν ὀνομάζουσι καὶ τὸν Ἀστέριον ἐν αὐτῇ ταφῆναι λέγουσιν... ἔχει δ' οὖν ὁ νεκρὸς οὐδὲν τι μείον πηχῶν δέκα. cf. Preller. Myth. gr.² II 135. sed potius Asterion (vel Asterius) gigas intellegendus est. Aristot. Schol. Aristid. 323, 9 Dind. τὰ Ἐλεσίνια διὰ τὸν καρπὸν τῆς Ἀθήμητρος.. τὰ Παναθήναια ἐπὶ Ἀστερίῳ τῷ γίγαντι ὑπὸ Ἀθηνᾶς ἀναιρεθέντι (Mein. Anal. Ath. 354). sine dubio effigies eius in Gigantomachiarum simulacris publice cernebatur. Hesych. Ἀστόριον· μέγαν (sic Mein. pro μέγα) καὶ διακεχυμένον (ἐκκεχ. Mein.). — sententia per interrogationem efferenda erat.

2. Hesych. ἀκροθώρακες· μέθυσοι. scr. ἡμιμέθυσοι. Hesych. ἀκροχάλις· ἀκροθώραξ, ἡμιμεθής. constr. ἐμὲ . . πεπωκότα . . ὄντα κάμψυσμένον . . ἡρσιστηκότα. — videtur Hercules ipse loqui.

ΗΡΩΣ

47

Athenaeus 9, 371a ἡ σευτλὶς ἕτερον τοῦ τεύτλου ἐστί. διὸ καὶ Δίφιλος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ἡρώι δράματι ἐπιτιμᾷ τινι ὡς κακῶς λέγοντι καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν. τευτλίδας Casaub.] τοῦ ταίνας Α. καλῶν] καλοῦντι Casaub. recte Meinek. aliquem σεῦτλα vel σευτλίδες pro τεῦτλα dixisse arbitratur. scripserat Diphilus κακῶς ποιεῖς τὰ τεῦτλα σευτλίδας καλῶν. cf. Alexid. 142, 6. Euphron. 3.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

48

ὑπολαμβάνω τὸ ψεῦδος ἐπὶ σωτηρίᾳ
λεγόμενον οὐδὲν περιποιεῖσθαι δυσχερές.

Stobaeus Floril. 12, 12 Δίφιλου Θησαυροῦ Α. 2. οὐδὲν Mein.] οὐθέν.

ΘΗΣΕΥΣ

49

σὲ μὲν καλοῦσι ψωμοκόλαφον δραπέτην.

Athenaeus 6, 262a ψωμοκόλαφον εἶρηκε Δίφιλος ἐν Θησεῖ οὕτως κτλ. ψωμοκόλαφον nove dicit eum quem superiores ψωμοκόλακα dixerant.

50

Athenaeus 10, 451b Δίφιλος ἐν Θησεῖ τρεῖς ποτε κόρας Σαμίας φησὶν Ἀδωνίοισι γριφεύειν παρὰ πότον. προβαλεῖν δ' αὐταῖσι τὸν γριῶνον 'τί πάντων ἰσχυρότατον'; καὶ τὴν μὲν εἰπεῖν ὅτι σίδηρος, καὶ φέρειν τούτου λόγου τὴν ἀπόδειξιν, διότι τούτῳ πάντ' ὀρύσσουσιν τε καὶ τέμνουσι καὶ χρῶντ' εἰς ἅπαντα. εὐδοκιμοῦσαι δ' ἐπάγειν τὴν δευτέραν, φάσκειν τε τὸν χαλκία πολὺ κρείττω φέρειν ἰσχύϊν. ἐπεὶ τοῦτον κατεργαζόμενον καὶ τὸν σίδηρον τὸν σφοδρὸν κάμπτειν, μαλάσσειν, ὅτι ἂν χρήσῃ ποιεῖν. τὴν δὲ τρίτην ἀποφῆναι πένος ἰσχυρότατον πάντων, διδάσκειν δ' ὅτι καὶ τὸν χαλκία στένοντα πυγίζουσι τούτῳ. φησὶν] φασὶν Α. Ἀδωνίοισιν Α. λόγου] λόγον Α. τὴν] τὰν Α. τὴν δευτ.] τὰν δευτ. Α. ἐπεὶ] ἐπὶ Α. σιδήρον Α. ποιεῖν Α. τὴν δὲ] τὰν δὲ Α. doricis formis puellas Samias usus fuisse vix credibile est. pro εὐδοκιμοῦσαι fortasse scribendum εὐδοκιμούσῃ. referebat huc Meinek. fr. 103. versus iambici reintegrari possunt multis modis. sed nihil agitur, nisi omnes probabiliter restituantur.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

51

ἐξανίσταμαι

τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας.

Pollux 10, 38 δάπιδες, τάπητες, ἀμφιτάπητες. Δίφιλος γοῦν φησιν ἐν Κιθαρωδῷ κτλ. 'exsurgo, posteaquam constravi amphitapetem, ne scilicet vestigium cubantis in eo adpareret.' Kuhn.

52

λήκυθον ξύστιν τ' ἔχεις;

B. ἐγὼ δὲ καὶ ξύστραν.

Pollux 10, 62 στλεγγίδες. καὶ ξυστίδας δ' αὐτὰς ἄν τις εἴποι. . . Δίφιλος πού ἐν Κιθαρωδῷ ἀνδρὶ εἶρηκεν κτλ. ξύστις est vestimenti genus (Arist. Nub. 70), ξύστρα strigilis. ex eorum nominum similitudine iocus petitur. quid in Pollucis verbis sibi velit ἀνδρὶ dubium est. 2. Atticorum mos dicendi postulat καὶ ξύστραν γε.

ΚΛΗΡΟΤΜΕΝΟΙ

Plaut. Casin. prol. 31 *Clerumenoe vocatur haec comoedia* | *graece, latine Sortientes. Diphilus* | *hanc graece scripsit, post id rursum denuo* | *latine Plautus.* cf. Meinek. I 455. fragmenta non exstant.

ΛΕΥΚΑΔΙΑ

Cf. *Leucadia* Amphidis et Menandri, *Leucadius* Antiphanis, *Λευκαδία* ἢ *Δραπέται* Alexidis.

53

ἐν Κέφῳ τίς ἡμέρα;

. . . μέμνηται ταύτης Δίφιλος ἐν *Λευκαδίᾳ*. Miller. *Mélanges* 354. ἐγκεῶ cod. cf. *Cratet.* 29, 5.

ΛΗΜΝΙΑΙ

Cf. quae ad Aristophanis *Lemnias* adnotavimus.

54

οὔτοι δεδειπνήκασιν· ὁ δὲ τάλας ἐγὼ
κεστρεὺς ἂν εἴην ἔνεκα νηστείας ἄκρας.

Athenaeus 7, 307 f Δίφιλος φησιν ἐν *Λημνίαις* κτλ. idem 4, 156 b ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν Δίφιλον, κεστρεὺς κτλ. Eustathius 1178, 5 καὶ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ κτλ. 2. νηστίας Eust. — cf. Aristoph. fr. 156.

MAINOMENOS

Μαινόμενος fuit Diodori, *Dementes* Cn. Naevii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 14.

55

καὶ προσέτι τοίνυν ἐσχάραν, κλίνην, κάδον,
στρώματα, σίγυνον, ἀσκοπήραν, θύλακον,
ὥστ' οὐ στρατιώτην ἄν τις ἀλλὰ καὶ κύκλον
ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀρθὸν βαδίζειν ὑπολάβοι.

5 τοσοῦτός ἐσθ' ὁ ῥῶπος ὃν σὺ περιφέρεις.

Pollux 10, 18 ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο κύκλοι ὠνομάζοντο... ἐν τῷ *Μαινομένῳ Δίφιλος* κτλ. 1. *κλίνην* Hemsterh.] καὶ νῦν F. 2. *σίγυνον* Bentl.] συνὸν. *λάγυνον* vel *τάγηνον* Pors. 3. ὥστ' οὐ Piers. Moer. 442] ὥς πού. 3. ἀλλὰ καὶ] ἀλλ' ἀκαρῇ K. cf. Arist. Vesp. 701. Alexid. 144.

4. ὀρθόν. in foro κεῖνται vasa: iste omnia ὀρθά, ἀνεστηκότα gestabat. ante v. 1 positum erat φέρεις vel ἔχεις (ὀρῶ σ' ἔχοντα).

MNHIMATION

56

ψύξον τὸν οἶνον, Δωρί.

Athenaeus 3, 124cd ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν... *Δίφιλος* ἐν *Μνηματίῳ* φησί κτλ. Eustathius 866, 26 ἔψυχον τὸν οἶνον οἱ ἀρχαῖοι, καὶ τὸ ψύξον τὸν οἶνον, om. Δωρί.

ΟΝΑΓΟΣ

A Plauto in *Asinaria* expressa. Diphilum, non Demophilum, auctorem fabulae esse Ritschelius demonstravit Parerg. Plaut. I 272.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ

57

εἴτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ.

Pollux 9, 15. cf. Theophil. 9.

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΑΙ

58

ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν.

B. εὐξωρότερόν γε νῆ Δί', ὦ παῖ, δός· τὸ γὰρ
ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἔστι τῇ ψυχῇ κακόν.

Athenaeus 10, 423ef *Δίφιλος* ἐν *Παιδερασταῖς* φησιν κτλ. *ἔγχεον* — εὐξωρότερον· τὸ γὰρ — κακόν C et Eustathius 746, 55

Διφίλου τὸ κτλ. 1. συν δη Α. 2. B. add. Naber. Mnem. nov. VIII 426. νη διω Α. παῖ, δός Casaub.] παῖδες Α.

ΠΑΛΛΑΚΙΣ

59

βουβάλια καρπῶν παρθένου φορήματα

Etymol. m. 206, 16 βουβάλιον· κόσμος χρυσοῦς περιτιθέμενος τῷ καρπῷ. Δίφιλος ἐν Παλλακίδι κτλ. φορήματα V] φρονήματα. Παλλακίδι cod. Milleri Mélanges 68] Παλλακῇ. Hesych. βουβάλιον· γυναικὸς κοσμάριον (ex emend. Mein.). cf. Nicostr. 33.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ

Fortasse idem cum *Telesia*.

60

εὔ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης·
 'νικᾷ δὲ χρεία μ' ἢ ταλαιπωρός τέ μου
 γαστήρ.' ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ
 τῆς γαστροῦ, εἰς ἣν πρῶτον ἐμβάλοις . .
 5 ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρα φέροις
 ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν, ἢ διαφθερεῖς.
 εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῇν,
 οἰνάριον εἰς λάγνυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.
 εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφόρει
 10 τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα.
 κοῦ προστίθῃμι τᾶλλα, διότι πανταχοῦ
 διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτην γίνεται.

Athenaeus 10, 422b Δίφιλος ἐν Παρασίτῳ κτλ. v. 1 Eustathius 1205, 20 Εὐριπίδης, ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπεν. 1. πόλλ' τοῦτ' Grotius Excerpt. 793. 2. με Α. 3. οὐδέν ἐστι γὰρ VL] γὰρ οὐδέν ἐστι Α. 4. πρῶτον Α] πάντ' ἄν C. πρῶτον ἄν πάντ' Grotius. ἐμβάλοις VL] ἐμβαλεῖς Α. βρωτὸν ἐμβαλεῖς ἅπαν Mein. πάντ' ἄν ἐμβάλοις ἅμα Herwerd. Nov. add. crit. 43. 44, cui assentior. 5. ἀλλ' οὐχ ἕτερον εἰς ἄγγος Mein. ὡς οὐχ ἔτ. ἀγγεῖον K. 6. ἄρτουςαν ἄλλον Α. 9. εἰσφορεῖν | πάντ' ἔσθ' Mein. in Ath. 10. τὰ πάνθ' VL] πάντα Α. ἅπανθ' Iacobs. Add. Ath. 9. πᾶς φέρει | ἅπανθ' K. 11. τὰ ἄλλα Α. 12. ταύτην C] ταῦτα Α. τὰ κακὰ Casaub. πάντ' ἅτακτα Iacobs. 229. πάντα γίνεται κακὰ Mein. An. Ath. 191. ταῦτὰ Volgraff. Mnem. nov. X 421. 2. fortasse πάντα που | διὰ τὴν τ. τὰ κακὰ ταύτην γ. duo postremi versus

delendi videntur G. A. Hirsebigio Ann. crit. 28. cum ultimo cf. Alexid. 212, 5.

2. νικᾷ δὲ χρεῖα μ' ἢ κακῶς τ' ὀλουμένη | γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίνεται κακά Eurip. fr. 907 N. (ex Clem. Alex. Strom. 6, 2, 12).

61

ὅταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν,
οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας,
οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους,
ἄτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν.

5 καὶν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ,
γέγηθα καὶ χαίρω τε καὶ περὺττομαι·
ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτός, εὐθέως νοῶ
ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει.

Athenaeus 6, 236 b ὁ δὲ παρὰ τῷ Διφίλῳ (παράσιτος) τάδε φησὶν κτλ. 2. τὰ τριαγλυφουδε A. 5. σφοδρῶς C. 6. τε Dobr.] τι A. περὺττομαι Dindf.] περὺττομαι A. fort. γέγηθά τ' ἀσπαίρω τε κτλ. palpitant enim etiam qui supra modum laetantur. 7. ἂν Grot. Excerpt. 799] ἂν A. 8. αἷμα A.

2. cf. Arist. Vesp. 1214. 5. 6. περὺττεσθαι proprie aves dicuntur laetabundae vel timidae. Lucian. Ver. h. 2, 41. Aelian. H. anim. 7, 7.

62

ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς

ὅ τι ἐστίν, εἴ τις μὴ φράσει' ὀρθῶς ὁδόν,
ἢ πῦρ ἐναύσει', ἢ διαφθείρει' ὕδωρ,
ἢ δειπνιεῖν μέλλοντα κωλύσαι τινά;

Athenaeus 6, 238 f Διφίλος δ' ἐν Παρασίτῳ μελλόντων γίνεσθαι γάμων τὸν παράσιτον ποιεῖ λέγοντα τάδε κτλ. 2. φράσει' Porson.] φρασειῇ A. 3. ἐναύσει et διαφθείρει A. 4. δειπνιεῖν Erfurdt. Obs. 459] δειπνεῖν A. κωλύσαι Erf.] κωλύσει A.

in proverbio erant ἀραί Βουζύγιοι. Append. prov. 1, 61 Βουζύγης... ἄλλα τε πολλὰ ἀρᾶται καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι (μετα-διδούσι)... ὕδατος ἢ πυρὸς ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλανωμένοις. Cic. Off. 3, 13, 55 *erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis* (Buzygis Valcken. Herodot. 7, 231) *sanctum est*. C. F. Hermann. Ant. sacr. 9, 9. 22, 1 sq. M. Haupt. Opusc. III 506. 3. cum ad πῦρ ἐναύσειε (Cratin. 409) supplendum sit μή, ad διαφθείρειε non item, scribendum videtur εἰ διαφθ. κτλ. 4. ioci causa παρ' ὑπόνοιαν: 'si quis amicos epulis excipere volentem prohibeat, sacer esto': tamquam sint qui id faciant.

63

οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεστον σφόδρα.

Athenaeus 6, 247 d καὶ τῷ δὲ ἐπιγραφομένῳ Παρασίτῳ δράματι φησιν (Δίφιλος) κτλ. δυσάρεστον C] δυσάριστον A. an παρασίτον — δυσαρεστεῖν?

ΠΕΛΙΑΔΗΣ

Peliades cum Medea patrem recoquentes in comoedia solus Diphilus videtur repraesentavisse.

64

τὸ δειπνάριον ἀνθηρόν ἦν, γλαφυρόν σφόδρα,
φακῆς κατ' ἄνδρα τρύβλιον μεστὸν μέγα.

B. πρῶτιστον οὐκ ἀνθηρόν. A. ἐπὶ ταύτῃ γέρων
εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας

5 ὑπὸ τι δυσώδης οὗτος ηὖρος ἀνθίαν,
ὃν πολλὰ . . ταῖς κίχλαις ἦδη λέγει.

Athenaeus 4, 156 f κατὰ τὸν κωμικὸν Δίφιλον· φησὶν δ' οὗτος ἐν Πελιάσι κτλ. 1. ἀνθηρόν ἦν Erfurdt. Obs. 451] ἦν ἀνθηρόν A. τὰνθηρόν ἢ γλαφυρόν σφόδρ' ἦν. B. φακῆς κτλ. Dobr. scr. τὸ δ. ἀνθηρόν ἦν; B. γλαφυρόν σφόδρα· φακῆς κτλ. 3. scr. A. προοίμιον οὐκ κτλ. (cf. Alexid. 110, 3). γέρων Emper.] φέρων A. 5. scrib. μέγας (ὑπὸ τι δυσώδης οὗτος ἦν) πρὸς ἀνθ., quod coniungendum cum ἐπεχόρευσε. 6. ὃς πολλὰ χαίρειν Schweigh. λέγει γέλωτος. οὗτος οὖν ἐπιρραγέντος A. vulgo λέγει. γέλωτος οὖν ἐπιρραγέντος (verba Athenaei).

4. cf. Eubul. 37. 5. Aristot. H. an. 9, 25, 3 ὅπου ἂν ἀνθίας ἦ, οὐκ ἔστι θηρίον. ᾧ σημείω χρώμενοι οἱ σπογγεῖς κατακολυμβῶσι, καλοῦντες αὐτὸν ἱερὸν ἰχθύν. cf. anon. 474 Mein.

ΠΛΙΝΘΟΦΟΡΟΣ

65

καὶ νῆ Δί' ὄντως εὐθύς ἐξέπεμπε με
ὄρθριον· ἐκόκκυξ' ἀρτίως ἀλεκτρούν.

Eustathius 1479, 46 Δίφιλος ἐν τῷ κτλ. Bekker. Anecd. 101, 4 κοκκύζειν τοὺς ἀλεκτρούνας· Δίφιλος Πλινθοφόρῳ. id. 21, 24 ἄδειν ἀλεκτρούνας· ἀττικῶς. τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσιν. 2. ὄρθριον· ἐκόκκυξ' — ἀλεκτρ. Mein.] ὄρθριοκόκκυξ ἀλεκτρ. subiectum verbi ἐξέπεμπε non est ἀλεκτρούν.

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ

66

ᾧμην ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπάλας τὸ πρότερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους.

- τόδε δ', ὡς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θηρίον
ἐπίβουλόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.
5 ἐνταῦθα γοῦν ἔστιν τις ὑπερηκοντικῶς,
κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
ὡς φησιν· οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος
πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμι' αὐτὴν ἔχει.
οὗτος ἀποκρίνεται, ἂν ἐρωτήσης 'πόσου
10 ὁ λάβραξ;' 'δέκ' ὀβολῶν' οὐχὶ προσθεῖς ὀποδαπῶν.
ἔπειτ' ἐὰν τὰργύριον αὐτῷ καταβάλλης,
ἐπράξαιτ' Αἰγινάιον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά.
κατ' ἀμφοτέρα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Athenaeus 6, 225a Δίφιλος Πολυπράγμονι κτλ. 2. Ἀθήνη-
σιν Α. 3. τόδε δ' Schweigh.] τὸ δ' Α. fort. τὸ γένος ἐστὶ τῇ
φύσει | ἐπίβουλόν ὥσπερ θηρίον (hoc iam Wakefield. Silv. crit. II 91)
ἀπανταχοῦ. 5. ἔστι Α. 7. γε Α. δ' Mein. An. Ath. 127.
10. προσθεῖς ὀποδ. Schweigh.] προσθήσοι ποδ. Α. 11. ἐὰν Pors.
Adv. 50] ἂν Α. 12. ἐπράξαιταιγινεον et δέῃ Α. 13. πως,
ἀπέδωκεν Bothius. Ἀττικά O. Mueller Aegin. 89] ἀττικάς Α. 14.
δὲ] δὴ Κ. κατ' ἀμφοτέρ' ὥδε Iacobs. Add. Ath. 127.

6. de more comam deis alendi Schoemann. Ant. gr.² II 206.
Cobet Mnem. nov. V 142 confert Liban. II 68, 29 ὁ στιγματίας . . .
ταῖς ὑπὲρ τοῦ μετώπου θριξίν . . . συγκαλύψας τοῦναιδος γελῶν ἂν
ὡς δὴ οὐκ ἐστιγμένος. 12. Poll. 9, 76 τὴν Αἰγινάϊαν δραχμὴν
μείζω τῆς Ἀττικῆς οὖσαν (δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυεν) Ἀθη-
ναῖοι παχεῖαν δραχμὴν ἐκάλουν. simillime hodie Graeci quidquid
eis debetur francis gallicis exsolvi iubent; si quid ipsi debent, suis
drachmis pendunt. 14. καταλλαγή est 'lucrum ex permutanda
pecunia'. Mein. Demosth. 50, 30 ἀκριβῶς ἐγγράπτο . . . ἢ τιμὴ
τίς ἦν καὶ νόμισμα ποδαπόν, καὶ ὀπίσου ἢ καταλλαγὴ ἦν τῷ
ἀργυρίῳ. tropice ea voce utitur Euphro 3, 4.

67

τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαργδαῖος ἐξελέλυσθεν.

Photius 480, 20 ῥαργδαῖους· τοὺς κεινημένους καὶ σφοδρούς
καὶ βιαίους . . . Δίφιλος Πολυπράγμονι κτλ. cf. Teleclid. 30.
Aristoph. fr. 243. Antiphan. 7.

ΠΤΡΡΑ

Mulieris nomen esse videtur.

δῶρον δ' ἔμαντῃ παρὰ θεῶν εὐρημένην

Ammonius Differ. verb. 61 εὐρέσθαι οἶονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι.
Δίφιλος ἐν Πύρρῳ. εὐρημένη Scaliger] εὐρημένον.

ΣΑΠΦΩ

Cf. Meinek. I 447. eo nomine multi comoedias scripserunt.

Ἀρχίλοχε, δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα
μεστὴν Διὸς σωτήρος, ἀγαθοῦ δαίμονος.

Athenaeus 11, 487a μετάνιπτρον· ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὴν
ἀπονύψωνται, διδομένη κύλιξ. . . Δίφιλος Σαπφοῖ κτλ. cf. Antiphan. 137.

Athenaeus 13, 599d καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμωδιοποιὸς πεποίηκεν
ἐν Σαπφοῖ δράματι Σαπφοῦς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἰππώνακτα.

ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ

Philemonis nomen apud Pollucem (fr. 71) pro Diphilo resti-
tuendum suspicatur Meinek. I 456. fortasse Diphilus Philemoneae
διασκευὴν scripsit.

οἶον ἀγοράζειν πάντα, μηδὲ ἐν δ' ἔχειν,
εἰ μὴ κικίννους ἀξιόους λίτραιν δυοῖν.

Pollux 9, 81 τῶν κωμωδῶν τινες τῆς λίτρας μνημονεύουσιν. . .
οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινες, ὥς Δίφιλος
ἐν Σικελικῷ κτλ. Photius λίτρα ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὥς Δίφιλος.
Poll. 9, 80 δύνασθαι δὲ τὴν λίτραν ὀβολὸν Αἰγυναῖον. οἶον significare
videtur *veluti*: nam indicia πτωχαλαζονείας describi consentaneum est.
cincinnati quam inepte commemorantur vix est quod moneam, quam-
quam Kuhnus de *comis emptis* (in foro scilicet) conferri iubet
Martial. 12, 23, ut taceam de Hemsterhusio. nimirum scribendum
est εἰ μὴ κορακίνους κτλ. de sententia cf. Timocl. 11, 5 sq. et
de *coracinis*, piscibus contemptissimis, Pherecr. 56. Amphid. 22.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Cf. Αἰρησιτείχης.

ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ

Terent. Adelph. prol. 6 sq. *Synapothnescontes Diphili co-
moediast.* | *eam Commorientis Plautus fecit fabulam.* | in graeca

adulescens est, qui lenoni cripit | meretricem in prima fabula: cum Plautus locum | reliquit integrum: cum hic locum sumpsit sibi | in Adelpbos: verbum de verbo expressum extulit. cf. Sturz. De consuetud. commorientium Gerae 1790. Meinek. I 456. Ihno Quaest. Terent. Bonn. 1843 p. 25 sq. Fielitz. Ann. Fleckeis. XIII (LXXXVII) 675 sq. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 376 sq. — fragmenta non manserunt.

ΣΤΝΤΡΟΦΟΙ

72

ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ·
ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελεῶς
τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχεν.

Harpocratio δευσοποιός· κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται . . τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς, ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χροῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον τὸ δευσοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. . . Δίφιλος Συντροφίῳς κτλ. 1. ἔστιν I. πεδίῳ ABI. 2. ταύτῃ ABIN. 3. ἀποδεδείχθω ABIN. — Tim. Lex. Plat. δευσοποιόν· ἔμμονον καὶ δυσσπόπλυντον, ubi cf. Ruhnck.

ΣΤΝΩΡΙΣ

I. c. meretrix ἡ λύχνος ἐπικαλουμένη. Athen. 6, 247a. 13, 583e. duplicem fabulae fuisse recensionem docet Athen. 6, 247c. cf. Meinek. I 457.

73

- ἄριστ' ἀπαλλάττεῖς ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου.
B. ἄστειος εἶ. δραχμὴν ὑπόθες. A. κεῖται πάλαι.
πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην; B. οὐκ ἂν ποτε
Εὐριπίδης γυναιῖκα σώσει'. οὐχ ὁρᾷς
5 ἐν ταῖς τραγωδίαισιν αὐτὰς ὡς στρυγεῖ;
τοὺς δὲ παρασίτους ἡγάπα. λέγει γέ τοι
'ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
μὴ τοῦλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
ὅλοιτο, νόστου μὴ ποτ' εἰς πάτραν τυχῶν.'
10 A. πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; A. τί δέ σοι μέλει;
οὐ γὰρ τὸ δράμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Athenaeus 6, 247ab Δίφιλος δ' ἐν Συνωρίδι, ἑταίρας δ' ὕνομα ἢ Συνωρίς, Εὐριπίδου μνησθεῖς (κύβος δὲ τις οὕτως καλεῖται Εὐριπίδης) παίζων καὶ πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα ἄμα καὶ περὶ παρασίτων τάδε λέγει κτλ. 1. ἄριστα A. 3. ποτ' A.

4. σώσει' Porson.] σώσειεν A. 5. τραγωδίασιν L] τραγωδίας
 ἴν' A. v. 7 est Eurip. fr. 187, 1 N., ubi sequuntur τὰ μὲν κατ'
 οἴκους ἀμελία παρεῖς ἔῃ. v. 8 ipse adfinxit. 9. τυχών Eurip.
 Iph. T. 535] μολεῖ A. 10. σοι] μοι Mein. An. Ath. 108.

'conloquuntur Synoris et parasitus'. Mein. 1. Plat. Reip.
 6, 491 d κίκιον ἀπαλλάττειν. Xen. Cyr. 4, 1, 5 ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν.
 Mem. 1, 7, 3 αἰσχροῦς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξειεν. Cyneg. 3, 3 χα-
 λεπῶς ἀπαλλάττουσιν. Demosth. 18, 65 χεῖρον ἀπηλλάχασιν. Aeschin.
 3, 158 οὐδεὶς καλῶς ἀπήλλαξε. 3. Poll. 9, 101 ἐπεὶ τοῖς τετραρά-
 κοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστάσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐρι-
 πίδης, εἰ τετραράκοντα συνήθροισεν ἀστραγάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν
 τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον. cf. Schol. Plat. Lys. 206 e. Eustath.
 1289, 61. de quadraginta viris illis dubitationes (fuerunt enim
 decem) non pertinent ad Diphili fabulam. Euripides autem hic
 quamquam a poeta longe diversus fuit, ex nominum concentu et
 nota tragici adversus mulieres similitate iocum petiit. iactum
felicem sic adpellari (ab εὖ ῥίπτειν) Sauppius monuit.

74. 5

ὀργίζεται; παράσιτος ὢν ὀργίζεται;

B. οὐκ ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ χολῇ
 ὥσπερ τὰ παιδί' αὐτὸν ἀπογαλακτιεῖ.

· · · · · τότε φάγοις, παράσιθ'. B. ὄρα
 5 ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην· οὐκ οἶσθ' ὅτι
 μετὰ τὸν κιθαρωδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

Athenaeus 6, 247 c ἐν δὲ τῇ διασκευῇ αὐτοῦ τοῦ (τοῦ αὐτοῦ)
 (fr. 74) δράματος περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων φησίν. καὶ ἐξῆς
 (fr. 75). Eustathius 1829, 49 Διφίλου τοῦ κωμωδοῦ τὸ ἀλλ' ἀλείψας
 τῇ χολῇ ἀπογαλακτίζει τὸν δεῖνα ὥσπερ τὰ παιδία. 3. αὐτὸν]
 αὐτὸν A. 4. παράσιτε A. 5. διασέσυρκε B] διασεσύρκε A.

2. nutrices ut infantes ablactent mammas felle inungunt. 'ita
 parasitus bile in mensam hospitalem effusa se ipse a convivio ex-
 cludet.' 4. personas distinxit Iacobs. Add. Ath. 153. 5. artem,
 parasiticam. Plaut. Capt. 3, 1, 9. 6. i. e. proximus post citha-
 roedum locus parasito conceditur. κρίνειν similiter Arist. Ran. 1416.
 Av. 1102. 1114. Eccl. 1155 sq. simile proverbium μετὰ Λέσβιον
 ῥόδον (Terpandrum) Cratin. 243.

76

ἔλκ' ἐς μέσον τὸν φιμὸν ὡς ἂν ἐμβάλη.

Harpocratio et (om. fabulae nomine) Photius et Suidas φιμοί.
 Αἰσχίνης (1, 59)... 'φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἔτερα ὄργανα'. φιμὸς

δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος κημός, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο (adde οἱ κύβοι), καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. Δίφιλος Συνωρίδι κτλ. ἔλκ' ἐς Phot.] ἔλκ' ἐς Suid. ἔλκεῖ D Harpocr. ἔλκεις rel. Harpocrat. μέσον τόν] με A B C G Harp. φημόν eiusdem A B. ἐμβάλης Herwerd. Obs. crit. 99. *trahē 'in medium pyrgum aleatorium, ut talos inicias'.* videntur haec ex eadem cum fr. 73 scaena petita esse.

77

ἐχηνιάσας. ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ
παρὰ Τιμοθέω.

Athenaeus 14, 657c *χηνίζειν* δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλούντων. Δίφιλος Συνωρίδι κτλ. 1. ἐχηνιάσας A] ἐχηνίσας H. Stephanus. *χηνίζειν*] *χρονίζειν* C. *χηνιάζειν* sic formatum ut *σιφνιάζειν* (Aristoph. fr. 912). *Timotheum* auloeum aliquem illius aetatis fuisse, non clarum illum Milesium, Meinek. arbitratur. at quamquam is mortuus est Ol. 105, 4, tamen a Diphilo commemorari potuit, dummodo scribamus οἱ παρὰ Τιμοθέου, i. e. discipuli et successores eius.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΟΣ

Commemoratur inter comoedias Diphili in catalogo librorum Piraeensi Wilamowitz. Anal. Eurip. 139. 40. U. Koehler. I. A. n. 992. alius poetae fabula cognominis significatur Athen. 15, 698 extr. *Εὐμήδης* (sic enim scribendum est) ἐν Σφαττομένω. cf. R. Schoell. Herm. III 169. G. Kaibel. Observ. crit. Ath. 8.

ΣΧΕΔΙΑ

78

θαῦττον πλέκειν κέλευε πόρκων πυκνοτέρους.

Etymol. m. 683, 25 κύρτους καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἔρηκη δεῖ προσαγορεύειν. καὶ Φίλων δὲ μνημονεύει τοῦ πόρκου κτλ. Suidas et Zonaras πόρκος· μνημονεύει δὲ καὶ Δίφιλος τοῦ πόρκου κτλ. ac 'δίφιλος ἐν σχεδίᾳ cod. Etym. Paris. 2654 a Cramero inspectus'. Gaisf. et cod. 2720 Cram. Anecd. Paris. III 18, 1. καὶ δίφιλι ἐν σχέδιμνημ D 'et fere M.' — πόρκων Sylburg.] τῶν πόρκων. cf. Antiphan. 120. βρόχους καὶ πόρκους Plat. Soph. 220c.

ΤΕΛΕΣΙΑΣ

Athenaeus 6, 258c *κεχαρακτήρικε* δὲ ὥς ἐνι μάλιστα ἐπιμελῶς . . . τὸν παράσιτον Δίφιλος ἐν Τελεσίᾳ. cf. Meinek. I 457.

79

τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα.
B. ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστα γ' ἐπιδορπίζομαι.

Athenaeus 14, 640d Δίφιλος ἐν Τελεσίᾳ κτλ. v. 1 idem 2, 52f (Herodian. I 321, 23) καὶ οὐδετέρως ἀμύγδαλα λέγεται. Δίφιλος τρωγάλια, μυρτίδες κτλ. 1. ἀμύγδαλα 52] ἀμυγδαλαῖ A 640.

ΤΗΘΗ

Titulus indicis librorum Piraeensis Wilamowitz. Anal. Eur. 139. 40. U. Koehler. I. A. n. 992.

ΤΙΘΡΑΤΣΤΗΣ

Sic pro Πιθραύστη Marciani Athen. 11, 484e recte Casaub. cf. Meinek. I 455.

80

πρίστις, τραγέλαφος, βατιάκη, λαβρώνιος.

B. ἀνδραπόδι' ἤδη ταῦθ', ὀρεῖς; A. ἤμιστά γε, ἐκπωμάτων δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς Ἑστίας; A. ὁ λαβρώνιος χρυσῶν δέ, παῖδες, εἰκοσιν.

Athenaeus 11, 484e Δίφιλος Τιθραύστη καὶ ἄλλα γένη καταλέγων ποτηρίων φησί κτλ. et 484 a βατιάκιον, λαβρώνιος, τραγέλαφος, πρίστις ποτηρίων ὀνόματα. 1. πρ. τρ. Iacobs. Add. Ath. 261] τρ. πρ. A. 2. ἀνδραπόδι' ἤδη Dobr.] ἀνδραποδιον δὴ A. ἀνδραποδίων δὴ Dalecamp. at pro servis haec habere nemo poterat. Hipparch. 3 ὁ λαβρώνιος avis esse creditur. itaque τραγέλαφον potissimum ratione habita scribendum arbitror τετράποδα δ' ἤδη κτλ. — ceterum non πρίστιν, sed προῆστιν Graecos dixisse existimo (a προΐθειν) piscem, qui aquam balenarum modo ex naribus efflaret.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

[Φιλάδελ]φος index librorum Piraeensis Wilamowitz. 140. U. Koehler. I. A. n. 992. sed fortasse Ζωγράφος ibi scriptum erat.

81

ἀνέψυξα

ἀντὶ τοῦ ἀνεπαυσάμην. Δίφιλος Φιλαδέλφω. Bekker. Anecd. 80, 29. Hesych. ἀνέψυχθεν (Hom. II. 10, 575. cf. 13, 84)· ἀνεκτήσαντο. et ἀνέψυξα· ἀνεπαυσάμην. transitive ἀνάψυξον πόνων Eur. Hel. 1094.

82

ὀξύνην οἶνον

Δίφιλος Φιλαδέλφοις. Bekker. Anecd. 110, 17. cf. Hermipp. 91. Philonid. 12. Arist. Eq. 1304. Vesp. 1082.

ΦΡΕΑΡ

Fuit Φρέαρ etiam Anaxippi, Εἰς τὸ φρέαρ Alexidis.

83

πολιὸς τεχνίτης ἐστὶν ὁ χρόνος, ὦ ξένε·
χαίρει μεταπλάττων πάντας ἐπὶ τὰ χεῖρονα.

Stobaeus Flor. 116, 32 Διφίλου ἐκ Φρέατος Α. 1. πολιὸς] σκολιὸς Grot. σκαιὸς Mein. φαῦλος G. A. Hirschig. Ann. crit. 28. δόλιος Toeppel. Progr. Neobr. 1867, 20. consulto omitto Herwerden. Mnem. nov. VI 80. unice verum quod M. Hauptius proposuit Opusc. III 607 ἄτοπος. cf. Cratet. 39.

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

84

διακύψας ὄρω
διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

Photius ὀπαία κεραμίς· ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα. Διφίλος Χρυσό-
χῶ κτλ. 'dicit tegulam qua operiebatur fumarium.' Mein. — καλὴν,
κόρην vel γυναῖκα proxime vel antecedenti vel subsequenti versu
addiderat.

. . . . ΠΕΤΤΑΙ

Titulus mutilus in indice librorum Piraeensi Wilamowitz. 140.
Θεραπευταί U. Koehler. I. A. n. 992.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

85

Plauti *Rudentem* ad fabulae Diphileae imitationem compositam
esse docet prol. 32 *primumdum huic esse nomen urbi Diphilus Cy-
renas voluit*. argumentum copiose exponitur 33sq. sed nomen fabulae
ignoramus. Meinek. I 457. Th. Birt. Elpid. 58. 61. 64.

86

ὦ πᾶσι τοῖς φρονουῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε καὶ σοφώταθ', ὥς ἡδύς τις εἶ·
ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος,
τὸν τὰς ὀφρῦς αἶροντα συμπεΐθεις γελᾶν,
5 τὸν τ' ἄσθενῇ τολμᾶν τι, τὸν δειλὸν θρασύν.

Athenaeus 2, 35cd Διφίλος δ' ὁ κωμικός φησιν κτλ. 1. προσ-
φιλέστατος C. 3. ὅς τὸν — ποιεῖς Lennep. Phalar. 108] ὅταν —
ποιῆς VL. σὺ τὸν — ποιεῖς Iacobs. Add. Ath. 31. v. 5 ante 4
transponit Herwerden. Mnem. nov. VI 80. sed poterat v. 6 sequi
εἶναι διδάσκεις vel tale aliquid. — cf. Horat. C. 3, 21, 3 sq.

87

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον
 τοῦ πορνοβοσκοῦ
 κατὰ τὴν ὁδὸν πωλεῖν περιπατῶν βούλομαι
 ῥόδα, ραφανῖδας, θερμοκνάμους, στέμφυλα,
 5 ἀπλῶς ἅπαντα μᾶλλον ἢ ταύτας τρέφειν.

Athenaeus 2, 55d Δίφιλος κτλ. καὶ σημείωσαι τὸ θερμοκνά-
 μους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. 2. τοῦ πορνοβοσκοῦ interpretis
 esse existimat Iacobs. Add. Ath. 44. τοῦ πορνοβοσκεῖν Mein. 4.
 ραφανῖδας Dindf.] ραφανίδας. 5. ἀπλῶς Iacobs.] ἄλλως. fortasse
 ὅλως. ταύτας] πόρνας Mein. An. Ath. 29. probabilius, si opus,
 ταίρας.

88

οὐκ ἔστι βίος ὃς οὐχὶ κέκτηται κακά,
 λύπας, μερίμνας, ἀρπαγὰς, στρέβλας, νόσους·
 τούτων ὁ θάνατος καθάπερ λατρός φανεὶς
 ἀπέλυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπαύσας ὕπνῳ.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 13 Δίφιλος γράφει κτλ. 1. οὐχὶ
 Sylburg.] οὐ. 2. ἀρπαγὰς] ἀγχιονάς Herwerd. Stud. crit. 90. dis-
 cernunt grammatici ἀγχιονή τὸ σχοινίον et ἀγχιονή ἢ ἄγχις. Herodian.
 I 335, 2 not. 4. ἀπέλυσε Valek. Eur. Hipp. p. 313d] ἀνέπαυσε.
 ἀναπαύσας] ἀναπαύσεως ms. Ottob.

89

ἐν ὀνάριον ἐξ ἀγροῦ μοι καταβαίνει
 καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀγαπητῶς
 ὥσπερ κανοῦν μοι πάντ' ἐνεσκευασμένον,
 σπονδὴν, ὀλάς, ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

Stobaeus Floril. 57, 2 Δίφιλον A. 3. ὥσπερ Pors. Arist. Pac.
 855] ὡ περ Trine. κανοῦν B] ἱκανοῦν. πάντ'] πᾶν γ B. ἐνεσκ.
 Vind. B Ars.] ἀνεσκ. 4. οὐλάς AB. — ἐν ὀν. καταβ. μούξ ἀγροῦ |
 καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀγαπητῶς ὥσπερ | κανοῦν ὁμοῦ τι πάντ'
 ἐνεσκ. | κτλ. Mein. ἐν ὀν. κατέβαινε μούξ ἀγροῦ φέρον | καθ' ἕκαστον
 ἀγαπ. ἐνιαυτὸν ὥσπερ cetera ut Meinekius Cobet. Mnem. VIII 132.
 scribo ἐν ὀν. (γάρ vel δέ) μοι καταβαῖνον ἐξ ἀγροῦ | καθ' ἕκαστον
 (ὡ δ') ἐνιαυτὸν ἀγαπητῶς (ἀγει) ὥσπερ κ. ἅμα πάντ' ἐνεσκ. ὧδε,
 huc, Arist. Av. 229. 'unum sibi quotannis asellum ex agro in urbem
 descendere dicit, canistri instar omnibus rebus ad vitam necessariis
 tenuiter instructum.' Mein.

90

παρατίθημι' ὀλοσχερῇ
 ἄρν' ἐς μέσον σύμπτυκτον, ὠνθυλευμένον,

χοιρίδια περιφόρινα κρομβώσας ὅλα·
 δούρειον ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι.

Athenaeus 9, 383f κατὰ τὸν ἥδιστον Δίφιλον κτλ. 1. παρα-
 τίθημι Α. 2. ἐς, non εἰς, Α. σύμπτυκτον Dobr.] συμπτυνκτὸν
 Α. 3. περιφορεῖνα κρομβώσας Α. 4. δούρειον VL] δούριον Α.
 τῷ φυσήματι corruptum est.

2. 'agnus primum ut farciri posset dissectus ac postea rur-
 sum consutus erat.' Mein. 3. περιφόρινα α φορίνη, de quo cf.
 Aristomen. 10. 'describitur porcellus cum ipsa cute ad duritiam
 quandam assatus. Hesych. κρόμβος· ὁ καπνρός. κρομβότατον· κα-
 πυρώτατον.' Mein. 4. Maerob. Sat. 2 p. 383 *Tilius obicit saeculo
 suo quod porcum Troianum mensis inferant: quem illi ideo sic
 vocabant, quasi aliis inclusis animalibus gravidum, ut ille Troianus
 equus gravidus armatis fuit* (Mein. V 112). duos coquos conloqui,
 quorum alter alterum iactatione superare conetur monet Meinekius.

91

ἦν οὐδ' ὁ πατήρ ἐφίλησεν οὐδεπώποτε,
 παρ' ἧς τὸν ἄρτον ἡ κύων οὐ λαμβάνει,
 μέλαινα δ' οὕτως ὥστε καὶ ποιεῖν σκότος.

Trypho περὶ τρόπων III 199, 9 Spengel. ὑπερβολή ἐστι φράσις
 ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν ἀνξήσεως ἢ μειώσεως χάριν· ἀνξήσεως
 μέν...μειώσεως δέ, οἷον Δίφιλός φησιν ἐπὶ αἰσχροῦς γυναικός κτλ.
 1. οὐδ' ὁ editor Tryphonis Cantabr.] ὁ.

92

ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται
 συνειδόθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
 πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδὸτ' αἰσχυνθήσεται;

Stobaeus Floril. 24, 1 Δίφιλου Α. cf. Philem. 229 et Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Gnomol. 123. 4.

93

εἰ τοῦ πατρὸς δόξαιμι κρεῖττόν σοι λέγειν,
 ἑμαυτὸν ἀδικῶ κούκέτ' εἰμὶ θεοσεβής,
 ὅτι τὸν κατασπείραντα λυπῶ κοῦ φιλῶ.

Stobaeus Floril. 79, 16 Δίφιλου Α. 2. θεοσεβής Iacobs. Lect. Stob. 120] εὐσεβής. — v. 1 pro δόξαιμι scr. λέξαιμι. nam *videri*
 patre eloquentiorem esse non est nefas. κατασπείρειν etiam Eurip.
 Herc. fur. 469.

94

εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδὲ εἰς πονηρὸς ἦν.
φιλαργυρία τοῦτ' ἔστιν, ὅταν ἀφείς σκοπεῖν
τὰ δίκαια τοῦ κέρδους διὰ παντὸς δοῦλος ᾖς.

Stobaeus Floril. 10, 5 τοῦ αὐτοῦ (Διφίλου) A. 1. οὐδ' ἂν
εἰς Menand. monost. 665. 2. ἀφείς] ἀφῆς Vind. Voss. 'sunt for-
tasse duo fragmenta.' Mein.

95

τέρπομαι γυμνοὺς ὀρῶν
τοὺς ὀξύπείνους καὶ πρὸ τῶν καιρῶν ἀεὶ
πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας.

Athenaeus 2, 47 b τὸ δὲ ὀξύπεινος παρὰ Διφίλῳ κτλ. 1. γυ-
μνοὺς] γελωμένους Herwerd. Stud. crit. 90. fortasse σεμνοὺς, i. e.
cum tam severos et ad occultandam curiositatem compositos video.
ὀξύπεινος tropice etiam Cic. Att. 2, 12 *sum in curiositate ὀξύπεινος.*
4, 13 *valde sum ὀξύπεινος.*

96

δειπνεῖ τε καταδύς πῶς δοκεῖς; λακωνικῶς,
ὄξους δὲ κοτύλην — B. πάξ. A. τί πάξ; ὄξις μέτρον
χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων.

Athenaeus 2, 67 d Δίφιλος κτλ. 1. 'καταδύς qui feræ instar
in lustris latet hominumque consortium fugit.' Iacobs. Add. Ath. 52
conl. Liban. Apol. Soer. 3, 13 καταδύς εἰς γωνίαν. Themist. Or.
23, 284 b ἐν γωνίαις που καταδεύκασιν ἢ χηραμοῖς. πῶς δο-
κεῖς, cf. quæ ad Arist. Nub. 881 adnotavimus. λακωνικῶς, i. e.
parce. 2. Hesych. πάξ... τέλος ἔχει. cf. Lobeck. Aglaoph. 776 sq.
ὄξις apud Atticos quarta pars est cotylæ, apud Cleonæos integra
cotyla (Schweigh.). cf. Aristoph. fr. 688. 'ὄξις τῶν Κλεωναίων
ut θύμον τῶν Τμηττίων Eubul. 19, 4.' Mein. verba ὄξις — Κλεω-
ναίων Athenæi videntur esse, non Diphili, qui ὄξους potius Κλεω-
ναίου videtur mentionem fecisse.

97

αὐλὰς θεραπεύειν δ' ἔστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος ἢ πεινωῶντος ἢ μαστιγίου.

Athenaeus 5, 189 e νῦν δὲ τὰ βασιλεία λέγουσιν αὐλὰς, ὥσπερ
... Δίφιλος κτλ.

98

ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἐπτά σοι, γέρον,
θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον.

Zenobius 4, 18 ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην· τὸ τῆς κολοκύντης ἄν-
θος καλεῖται κρίνον· ἄδηλον δὲ εἰ οἷσιν καρπὸν. ἔταπτον οὖν τὸ
μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ
τοῦ ὕγιους. μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων κτλ. ἐν Ἡμέραισιν
ante Valckenarium, tamquam titulus esset fabulae. 1. αὐτὸν Val-
cken. Diatr. 16. 17] αὐτὸς. γέρον P] γέρων. γερὸν H. 2. ἢ κο-
λοκύντην Valcken.] κολοκύντην. 'intra dies septem ipsum tibi tra-
dam vel sanum vel mortuum.' cf. Menand. 1033 Mein. Diogenian.
5, 10. Hehn. Kulturpfl. 271.

99

ἄρ' ἐστὶν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία·
πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ὦν ὁ νοῦς τᾶλλ' οὐχ ὄρα.

Stobaeus Floril. 10, 4 Διφίλου A. 1. αἰσχροκερδία Grot.]
αἰσχροκέρδεια A sec. Gaisf. 2. τῷ Voss. et A corr.] τὸ.

100

ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ,
ἐν ἡμέρᾳ δὲ διαφορῆσαι ῥᾷδιον.

Stobaeus Floril. 15, 3 Διφίλου AB. Εὐφρονος Trinc. 2. δὲ
A Voss.] δὲ μιᾷ.

101

ὄρκος δ' ἐταίρας ταὐτὸ καὶ δημηγόρου·
ἐκάτερος αὐτῶν ὁμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ.

Stobaeus Floril. 28, 4 Διφίλου A. 1. δ' add. Grot. 2.
'adiurat unicuique, ad quem loquitur.'

102

ἄνδρὸς φίλου καὶ συγγενοῦς γὰρ οἰκίαν
αὐτοῦ νομίζειν δεῖ τὸν ὀρθῶς εὐγενῆ.

Stobaeus Floril. 84, 4 Διφίλου Trinc. deest in A. 1. καὶ
συγγενοῦς γὰρ οἰκίαν Mein.] γὰρ καὶ σ. οἰκ. γὰρ οἰκ. καὶ σ. Grot.
2. εὐγενῆ Both.] συγγενῆ.

103

ἰσχυρότερον κρίνω τὸ χρυσίον πολὺ·
τὰ πάντα τούτῳ τέμνεται καὶ πράττεται.

Stobaeus Floril. 91, 17 Διφίλου Α. 2. ἅπαντα? τέμνεται] δάμνεται Halm. Lect. Stob. 56, refutatus a Mein. V 112. γίγνεται Herwerd. Anal. crit. 31. 2 non melius. πράττεται] φράττεται 'obturatur os oratorum' Valeken. at φράττειν non est obturare. haec aliquo modo cum fr. 50 cohaerere propter comparativum censet Mein.

104

πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

Stobaeus Floril. 95, 3 Διφίλου Α. 2. τὴν Pors.] τὴν γὰρ. asyndeti exempla congeffit Mein. ed. mai.

105

πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνείλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Stobaeus Floril. 96, 9 Διφίλου Α.

πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος.
πενίας γὰρ οὐδεὶς ἐστι μείζων πολέμιος.

Stobaeus Floril. 96, 10 Σοφοκλέους Α. 9, 1. δυσκραθεῖσα Α Vind. 2. μετέστρεψεν Herwerd. Mnem. nov. VI 86 conl. Philem. 111. Menand. 8 (Mein.), 3. 10, 2. γὰρ add. Grotius. priorem eclogam Sophoclis (fr. 859 N.), alteram Diphili esse Brunckius censuit. cf. G. Herm. Eur. Andr. 483. illa cur Diphilo abiudicetur non video: ἄρδην quidem etiam Arist. Thesm. 274 ac saepius apud Platonem philosophum et alios.

106

ἄνθρωπός εἰμι, τοῦτο δ' αὐτὸ τῷ βίῳ
πρόφασιν μεγίστην εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρει.

Stobaeus Floril. 98, 6 Διφίλου Trinc. 1. αὐτὸ Voss. B] αὐτῷ.

107

ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη
ἐν ἀγαθὸν ὑποχέασα τρι' ἐπαντλεῖ κακά.

Stobaeus Floril. 104, 16 Διφίλου Α. 1. ἡμῖν ἐνίοθ' Voss. Trinc. 2. ὑποχέασα Mein.] ἐπιχέασα. cf. Cobet. V. l. 483. N. l. 601. Sophil. 4. Diphil. 5. 'respicit illum vini temperandi modum, quo uni cyatho vini tres cyathi aquae adfundebantur.' Mein.

108

ὥς δεινὸν ἡνίκ' ἄν τις ὦν ἐν φροντίσιν
εἰκῇ θεατὴν τὸν τυχόντα λαμβάνη.

Stobaeus Floril. 109, 5 Διφίλου Α. 2. λαμβάνη Α corr.] λαμβάνει.

109. 110

βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῷ βίῳ.
βιοῦ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

Stobaeus Floril. 105, 47 Διφίλου Α. cf. Eurip. fr. 1059 N. Menand. monost. 57. 65, ubi βιοῦ μὲν, quod est βιοῦμεν. Diphilus forsitan scripserit ζῶμεν γὰρ οὐδεὶς κτλ. Anton. Mel. 807 Wechel. et Maxim. Conf. 2, 684 (ἐν θνητῶν γένει) Euripidi tribuunt, quae de re cf. Nauck. Tr. gr. fr. xi. in duo fragmenta dispescuit Mein. — cf. etiam Fritzs. ap. Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 23. 4.

111 a b

οὐκ ἔστ' ἀναιδοῦς ζῶον εὐθαρσέστερον.
κακῇ γὰρ αἰδῶς ἐνθα τάναιδὲς κρατεῖ.

Stobaeus Floril. 32, 3 Διφίλου Trinc. 1. ἔστ' Mein.] ἔστιν. 2. τάναιδὲς Valck. Eur. Hipp. 385] γ' ἀναιδὲς. duo fragmenta esse censet Meinekius, alterum tragici esse iudicans. nisi forte v. 2 alterius est personae.

112

καιρῷ τιθέμενον κέρδος ὥς καρπὸν φέρει.

Stobaeus Floril. 12, 11 Διφίλου Α. κέρδος Α Trinc.] ψευδός Gesner. ed. 3. ac περὶ ψεύδους est Stobaei lib. 12. itaque καιρῷ τιθ. ψευδός εἰς κέρδος φέρει Mein. ed. mai. conl. Soph. OR. 517. 991. (ψευδός ἐν) καιρῷ τιθ. κέρδος ὥς καρπὸν φέρει | δένδρον idem Stob. IIII LVIII.

113

ἂν γνῶς τί ἐστ' ἀνθρώπος, ἡδίων ἔσει.

Stobaeus Floril. 21, 3 Διφίλου Α. cf. Philem. 107, 1. poterat uterque eadem sententia uti.

114

ὥς μακάριον φρόνησις ἐν χρηστῷ τρόπῳ.

Stobaeus Floril. 37, 9 Διφίλου Α. ὥς Gaisf.] ὦ.

115

γυναικὸς ἀγαθῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥάδιον.

Stobaeus Floril. 68, 21 Διφίλου Α. Menand. monost. 94 ἐσθλῆς.

116

θνητὸς πεφνκὼς μὴ εὐλαβοῦ τεθνηκέναι.

Stobaeus Floril. 118, 15 Διφίλου Α.

117

λύπης δὲ πάσης γίνετ' ἱατρὸς χρόνος.

Stobaeus Floril. 124, 25 Διφίλου Α. cf. Menand. 540, 1 (Mein.). monost. 326. 577. 622. 674.

118

εὐμετάβολός ἐστιν ἀνθρώπων βίος.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 13 τοῦ κωμικοῦ Διφίλου εἰπόν-
τος κτλ. εὐμ. μάλ' Grot. ὡς εὐμ. Mein. εὐμετάβολός τις Both.

119

παχὺς ἀνθυλευμένος στέατι Σικελικῷ

Plutarchus Nic. 1 ὀψιμαθῆς καὶ μειρακιώδης φαινόμενος. .καὶ
κατὰ τὸν Δίφιλον κτλ. parasitum perstringi arbitratur Mein. ed.
mai. corrigens quae ipse dixerat I 438.

120

τὸ μὲν Ἄργος ἵππος, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

Anthologia Palat. 11, 439. ἵππος] ἱππῶν Mein. scrib.
ἵππιον. cf. Pindar. Isthm. 6 (7), 11 (16). confert Mein. Isocr.
5, 52 (οἱ Ἀργεῖοι) τοὺς ἐνδοξοτάτους καὶ πλουσιωτάτους τῶν πολι-
τῶν ἀπολλύνουσι, καὶ ταῦτα δρῶντες οὕτω χαίρουσιν ὥς οὐδένες
ἄλλοι τοὺς πολεμίους ἀποκτείνοντες. Hesych. Ἀργεῖα φορά' ὥς φι-
λοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργεῖους κωμωδοῦσιν. cf. Eustath. 286, 19.
Diogenian. 2, 79. Apostol. 3, 76. Macar. 2, 28. Suid. Ἀργεῖοι γῶρες.

121

ῥῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεότητια.

Photius νεοττός. καὶ Δίφιλος κέχρηται τῇ λέξει κτλ. ὦν —
νεοττία cod. διέτρεχεν] διέπερεπεν Both. — αὐτῇ, τῇ λοπάδι (Mein.).
cf. Alexid. 261, 9. 10.

122

μόνος γὰρ ἦν λέγων

ἄκουσμα κάκροάμα.

Bekker. Anecd. 372, 27 Δίφιλος ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς λέξεις κτλ. 'ille solus, si verba faceret, non solum cum delectatione audiebatur, sed etiam dignus erat qui cum attentione auscultaretur.' quod moneo propter Herwerd. Obs. crit. 99. 100. ὁράματα καὶ ἀκούσματα Aristot. Eth. Nic. 10, 4 p. 1174 b 27. θεάματα τε καὶ ἀκούσμασι Lucian. Nigrin. 19. — mirer ni Demosthenem dicat tum iamdudum mortuum.

123

καὶ πόδα βόειον οὐδὲ εἷς ὀπιᾶ.

Lexicon Hermanni 324 τὸ δὲ ὀπιᾶν δευτέρας (συζυγίας ἐστὶ)· κτλ. Δίφιλός φησιν ὁ Ἀθηναῖος. οὐδὲ εἷς Mein.] οὐδεῖς.

124

Athenaeus 4, 168 c διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου καὶ κατὰ τὸν Δίφιλον 'κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς ὥσπερ Ἀρτεμίσιον.' Eustath. 1504, 62 δοκοῦσι δὲ πολυκέφαλοι οἱ μεθύοντες. cf. Menand. 67, 4 Mein.

Harpocr. Ἀρτεμίσιον ἰδίως τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα.. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριόν τι τῆς Εὐβοίας. ac similiter Bekker. Anecd. 448, 12. itaque Dianae signum τριπρόσωπον interpretatur Casaubonus. sed Hecaten τρίμορφον novi, Dianam τρικέφαλον ignoro. itaque videndum an promunturium Artemisium tribus capitibus excurrere intellegi possit. Diphilum scripsisse ἀνίσταμαι | κεφ. ἔχων τρεῖς ὥσπ. Ἀρτ. coniecit Mein. Ἀρτεμίσιον, ut χαρίσιος, θαλύσια, νεκύσια Lobeck. Paralip. 163. Pathol. elem. 424. addo Φορμίσιος.

125

Athenaeus 1, 23 c ἀνακεῖσθαι δὲ φαμέν ἐπὶ ἀνδριάντος, ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέστυρον. Δίφιλος ἐγὼ δ' ἕως τινὸς μὲν ἀνεκείμεν. πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ εἰταῖρός (Dind. ἑτερός) φησιν ἀνάκεισο. Eustathius 1404, 7 Δίφιλος ἐν τῷ 'ἐγὼ — κατεκείμεν', πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἀκούων ἔφη 'ἀνάκεισο', ὡς εἴπερ εἶπεν, ἔδο ἄψυχος ἀνδριάς. cf. Suid. ἀνακεῖσθαι et κατακεκλίσθαι. τινὸς μὲν Mein. in Athen.] μὲν τινος. scrib. A. ἐγὼ δ' ἕως τινὸς μὲν ἀνεκείμεν. B. (σὺ δὲ) | ἀνάκεισο. cf. anon. 205 Mein.

126

Προϊτίδας ἀγνίζων κούρας καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν
Προῖτον Ἀβαντιάδην, καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε,
δαδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, τόσα σώματα φωτῶν,

θείω τ' ἀσφάλτῳ τε πολυφλοίσβῳ τε θαλάσσῃ
 5 ἔξ ἀκαλαρρείταιο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
 ἀλλὰ μάκαρ Ἀῆρ διὰ τῶν νεφέων διάπεμψον
 Ἀντικύραν, ἵνα τόνδε κόριν κηφῆνα ποιήσω.

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 26 ὁ κωμικὸς Δίφιλος κωμῶδει τοὺς γόητας διὰ τῶνδε κτλ. 2. ἐπὶ Mein.] ἐν. τοῖσδε, δαδὶ μιᾷ Sylb.] τοῖς δεδασμίας L. 3. τόσα Grot.] πόσα L. 4. πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ante Sylb. 5. ἔξακαλαρρείταιο L. 6. Solon. 14 Bergk. οὐδὲ μάκαρ οὐδείς πέλειται βροτός (μάκαρος Dindf.). 7. Herodian. I 261, 21 τὰ εἰς ῥα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ὦ παραληγόμενα, εἰ μὲν ἔχῃ τὸ α μακρόν, παροξύνεται... Ἀντικύρα πόλεις δύο, ἡ μὲν Φωκίδος, ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν. τόνδε κηφῆνα Sylb.] τόν τε — κηφῆνα L.

cf. Preller. Myth. gr.² II 55 sq. 'dubitari potest utrum *Melampus* dicat an *Aesculapium*.' Mein. cf. Lobeck. Aglaoph. 299. Alexid. 112, 4. at Athenaeus planum aliquem intrideri testatur. 3. Lucian. Menipp. 7 ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάρηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγγισε δαδίοις καὶ σκίλλῃ. Zon. Hist. 2, 5 δᾶδες καὶ θεῖον καὶ ἀσφαλτος (Mein.). φῶτες hic idem atque ἀνθρωποι. Eurip. Helen. 1094 δὺ' οἰκτρῶ φῶτε (Menelaum et Helenam). 5. Hom. Il. 7, 422. Od. 19, 434. 6. cf. Philem. 91, 4. 7. *Anticyram* pro ipso *elleboro* nominavit. Plut. Mor. 462 b τὴν *μανίαν* ἢ Ἀντικύρα θεραπεύει (Mein.). κόρις est homo *mordax*. Horat. Sat. 1, 10, 78 *men' moveat cimex Pantilius? fuci autem sunt sine aculeo*. Arist. Vesp. 1114. 5. Plin. N. h. 11, 27. 57. Suid. κηφῆν... λέγεται καὶ ἀνθρωπος ὁ μηδὲν δρᾶν δυνάμενος. Verg. Georg. 4, 168 *ignavum fucus pecus*. Ruhnke. Tim. 157. 8. itaque hoc dicere videtur: 'ut huic mordaci homini aculeum adimam. — fortasse ad Ἑλλεβοριζομένους pertinet.

127

γρυμέα

Bekker. Anecd. 33, 33 γρυμεῖα· ἦν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι. Δίφιλος ἄνευ τοῦ ι γρυμέαν. ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίοις πῆρα τις γρυμέα καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκεύη ἔστί. cf. Sotad. 1, 3.

128

θυροκοπεῖν καὶ θυροκοπία

Δίφιλος. Bekker. Anecd. 99, 17. cf. Antiphan. 239, 3.

129

νεκρόν

τὴν γυναῖκα. Δίφιλος. Bekker. Anecd. 109, 16.

130

περίδου

συνθοῦ. λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης. οὕτως Δίφιλος. Photius 416, 9. cf. Arist. Eq. 791. Nub. 644.

131

πολιτοκοπεῖν

Δίφιλος. Photius. cf. Plat. com. 105.

132

στηρηνιᾶν

καθ' οὗ ὁ βίος τάσσει. Δίφιλος. Bekker. Anecd. 113, 25. Δίφιλος] Σώφιλος Lobeck. Phryn. 381. cf. Sophil. 6, 3. Antiphan. 82. τοῦτ' ἔχρησαντο οἱ τῆς νέας κωμωδίας ποιηταί, ut diserte testatur Phryn. Ecl. 381. quidni igitur et Sophilum et Diphilum et Antiphanem ea voce usos esse credamus?

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΤΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

133

γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον.

Plutarchus Mor. 54 b παρασίτου ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι. conl. Ath. 6, 258e Fritzsche ap. Toepfel. De Eupol. Adulat. 31 ad *Telesiam* Diphili (ubi cf. quae sub titulo adnotavimus) rettulit. plenum enim illum Plutarchi librum esse locorum ex comicis excerptorum (57a. 62e. cf. Wytttenb. p. 463. 468 sq.).

134

λαμπρῶς ἐνίστε ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιησασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.

Stobaeus Floril. 15, 4 Διφίλου Trinc., sed Μενάνδρου A. 1. ἐνίστε Mein. Menand. 691] ἔνιοι. ζῶσιν Grot.] σώζειν. 2. περιποιήσασθαι Schowii codic. et Gesn. marg.] παρὰ (πέρα) ποιήσασθαι.

135

ὅς δ' οὔτ' ἐρυθριᾶν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδεΐας ἔχει.

Stobaeus Floril. 32, 2 Διφίλου. 'sic Gesner. Menandro tribuere videtur Trinc.' Gaisf. ac Μενάνδρου Vind. cf. Menand. 692 Mein. 1. οἶδεν] ἐπίσταται Voss. N. Trinc. Terent. Adelph. 4, 5, 9 *erubuit*,

salva res est. quae verba non necesse est ex hac Diphili ecloga expressa esse.

136

κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμείου πικροῦ.

Stobaeus Floril. 77, 8 Διφίλου Α. sed cf. Anaxandrid. 78. non credo in comparationem nequaquam ex trivio petitam utrumque pariter incidisse.

137

Etym. m. 127 init. ἀπολιβάξω· ἀπέλθω... ἢ εἰς τὴν Αἰβύην ἀπελεύσῃ. ὅμοιον τὸ εἰς κόρακας, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγνοίᾳ. 'fortasse legendum ἀντὶ τοῦ ἐς φθόρον· Δίφιλος ἐν Ἀγνοίᾳ.' Mein. I 450.

138

Clemens Alex. Strom. 5, 14, 133 ὁ κωμικὸς Δίφιλος γνωμικάτα τὸν ὄντα πάντων, φησί, πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τίμα μόνον, ἀγαθῶν τοσούτων εὐρετὴν καὶ κτίστορα. 'Eusebius P. E. XIII p. 404 Steph., ubi priora ita scripta sunt: ὁ κωμικὸς Δίφιλος γεννικώτατον ὄντα πάντων κτλ. plenius haec leguntur et ex Menandri Diphilo (sic) citantur apud Iustinum Mart. De monarch. 41c

διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων ἀεὶ
καὶ πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τιμᾶν μόνον,
ἀγαθῶν τοσούτων εὐρετὴν καὶ κτίστορα.'

Mein. — Christiani alicuius sunt hominis.

CORRIGENDA.

Si paucissima ut spero in his paginis menda reperientur, Caroli fratris potissimum diligentiae id debetur, multis etiam aliis rebus de libro meo optime meriti.

In conspectu numerorum scr. p. 5 col. 4 *Antiphan.* M. 298 K. 278. p. 7 col. 1 *Alexid.* M. 284 K. 344. col. 4 *Philem.* M. 88 K. 103. col. 5 M. 141 K. 138. M. 153 K. 149. p. 8 col. 2 *Diphil.* M. V ccxxxviii K. 235a. M. — K. 204.

Antiphan. fr. 52 potius est 53, 53 autem 52. — 327 scr. Ἀλέξιδος (340). — 329 scr. Alexidis (fr. 341).

Anaxandrid. fr. 41, 60 (p. 155) del. Verba 'an ἄμης — Ephipp. 8, 3.' cf. v. 56.

Eubul. fr. 35 scr. μέγα μοι, μέγα σοι. fortasse μέγ' ἐμοί, μέγα σοι φ. — 47 extr. add. 'cf. Philetaer. 14. 15.' — 69 adn. l. 4 scr. ἔκ-πωμ' ἀεί Iacobs.

Anaxil. fr. 3, 1 (p. 265 l. 5) scr. ὕδατος δὲ λ. — 34 extr. add. 'cf. *Philem.* 114.'

Alexid. fr. 52 adn. l. 4 scr. τούτων A] τουτωνι Cant. L. — 77 adn. l. 7 scr. Timocl. 17. 21, 5. — 193 (p. 369 l. 6) scr. ἀλοᾶν etiam absolute cet.

Axionic. 4 adn. l. 16 scr. *Diphil.* 44, 5.

ADDENDA.

Stobaei Eclogis (I. II) tandem a Wachsmuthio editis in Philemonis demum fragmentis uti licuit, ibique codicum et notationem et varietates ab illo adscivi. idem nunc consulendus est in *Antiphan.* fr. 247 (Stob. Ecl. 2, 31, 9). 254. *Anaxandrid.* 21. 66 (Stob. Ecl. 2, 46, 5). *Nicostr.* 30. 31, ubi P marg. ad v. 2 *Nicostrati νικοστράτ λακώνων*, quod nomen fabulae *Nicostrati* adhuc ignotum fuit. *Alexid.* 280 (Stob. Ecl. 2, 31, 11).

Praeterea ad *Antiphan.* 21 add. *Herodian.* I 356, 17 τὸ κλισίον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ἰ ἐκτεῖνον παροξύνεται ὡς τὸ θηρίον, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ συστέλλει τὸ ἰ καὶ προπαροξύνεται. II 903, 7 τὸ κλισίον παρὰ

τὸ κλείω ἐστίν, ὃ σημαίνει τὸ περιέχω. — ad fr. 25 de ἐλευθερίῳ ὕδατι nunc cf. Wilamowitz. Herm. XVIII 463. 4.

Philetaer. fr. 18 verba εἰς τὸν πίθον φέρουσι tropice accipienda sunt.

Ephipp. fr. 6, 4 fortasse scr. ὥπερ κοχλίδιον, quae vox etiam *concham* significat.

Alexid. fr. 174, 3 fortasse scr. ἤδη πανελθών.

Sotad. fr. 1, 11 fortasse scr. τρίγλας μεγάλας. nulli enim magni raro inveniuntur, sed in pretio sunt. Plin. N. h. 9, 64. 68.

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA

RECOGNITA ET COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FR. JACOBS ET VAL. CHR. FR. ROST.

LIPSIAE IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

Bedeutend ermässigte Preise.

Erschienen sind bis jetzt:

	M. Pf.
Aeschinis in Ctesiphontem oratio recensuit explicavit <i>A. Weidner</i> .	3. 60
Aeschyli Agamemno, illustr. <i>R. H. Klausen</i> . Ed. II. ed. <i>R. Enger</i> . 8. mai. 1863	3. 75
Aristophanis Nubes. Ed. illustr. praef. est <i>W. S. Teuffel</i> . Ed. II. 8. mai. 1863	1. 20
Delectus epigrammatum Graccorum, novo ordine conc. et comment. instr. <i>Fr. Jacobs</i> . 8. mai. 1826 [Vergr.]	1. 80
Demosthenis conciones, rec. et explic. <i>H. Sauppe</i> . Sect. I. (cont. Philipp. I. et Olynthiacae I.—III.) Ed. II. 8. mai. 1845 . . .	1. —
Euripidis tragoediae, ed. <i>Pflugk et Klotz</i> . Vol. I., II. et III. Sect. I.—III.	15. 15

Einzel:

Vol. I. Sect. 1. Medea. Ed. III.	1. 50
„ I. „ 2. Hecuba. Ed. III., quam curavit <i>N. Wecklein</i>	1. 20
„ I. „ 3. Andromacha. Ed. II.	1. 20
„ I. „ 4. Heraclidae. Ed. II.	1. 20
„ II. „ 1. Helena. Ed. II.	1. 20
„ II. „ 2. Alcestis. Ed. II.	1. 20
„ II. „ 3. Hercules furens. Ed. II., quam cur. <i>N. Wecklein</i>	1. 80
„ II. „ 4. Phoenix. Ed. II., quam curavit <i>N. Wecklein</i>	2. 25
„ III. „ 1. Orestes	1. 20
„ III. „ 2. Iphigeni Taurica	1. 20
„ III. „ 3. Iphigenia quae est Aulide	1. 20
Hesiodi carmina, recens. et illustr. a <i>C. Goettling</i> . Ed. tertia quam curavit I. Flach 1878.	6. 60

Hierzu:

Glossen und Scholien zur Hesiodischen Theogonie mit Prolegomena. Von Dr. Hans Flach. gr. 8. geh.	8. —
Homeri Ilias, varietat. lect. adi. <i>Spitzner</i> . Sect. I.—IV. 8. mai. 1832—36	4. 50

Einzel:

Sect. I. lib. 1—6	— 90
„ II. „ 7—12	— 90
„ III. „ 13—18	1. 35
„ IV. „ 19—24	1. 35
Lysiae et Aeschinis orationes selectae, ed. <i>I. H. Bremi</i> . 8. mai. 1826	1. 50
Pindari carmina cum deperditarum fragm., variet. lect. adi. et com- ment. illustr. <i>L. Dissen</i> . Ed. II. cur. <i>Schneidewin</i> . Vol. I. 1843.	3. 90
—— Vol. II. Sect. I. II. (Comment. in Olymp. et Pyth.) 1846. 47. (à 1 Mk. 50 Pf.)	3. —
Platonis opera omnia, recensuit, prolegomenis et commentariis in- struxit <i>G. Stallbaum</i> . X voll. (21 Sectiones). 8. mai. 1836—82.	
Vol. I. Sect. 1. Apologia Socratis et Crito. Ed. V. ed. <i>Wohlrab</i>	2. 40
„ I. „ 2. Phaedo. Ed. V. cur. <i>Wohlrab</i> . 1875. . .	2. 70
„ I. „ 3. Symposium c. ind. Ed. III. 1852. [Vergr.]	2. 25
„ II. „ 1. Gorgias. Ed. III. 1861	2. 40
„ II. „ 2. Protagoras c. ind. Ed. IV. ed. <i>Kroschel</i> . 1882	2. 40

Platonis opera omnia, recensuit, prolegomenis et commentariis instruxit *G. Stallbaum*. X voll. (21 Sectiones.) 8. mai. 1836—82.
Vol. III. Sect. Politia sive de republica libri decem. 2 voll.

			Ed. II.	7.50
"	III.	"	1. Politia lib. I.—V. 1858. [Vergr.]	4.20
"	III.	"	2. lib. VI.—X. 1859	3.30
"	IV.	"	1. Phaedrus. Ed. II. 1857	2.40
"	IV.	"	2. Menexenus, Lysis, Hippias uterque, Io. Ed. II. 1857	2.70
"	V.	"	1. Laches, Charmides, Alcibiades I. II. Ed. II. 1857	2.70
"	V.	"	2. Cratylus cum. ind. 1835	2.70
"	VI.	"	1. Enthydemus. 1836	2.10
"	VI.	"	2. Meno et Euthyphro itemque incerti scriptoris Theages, Erastae, Hipparchus 1836. [Vergr.]	4.20
"	VII.	"	Timaeus et Critias. 1838. [Vergr.]	5.40
"	VIII.	"	1. Theaetetus. Ed. II. rec. <i>Wohlrab</i> . 1869. . . .	3.—
"	VIII.	"	2. Sophista. 1840	2.70
"	IX.	"	1. Politicus et incerti auctoris Minos. 1841	2.70
"	IX.	"	2. Philebus. 1842	2.70
"	X.	"	1. Leges. Vol. I. lib. I.—IV. 1858.	3.60
"	X.	"	2. lib. V.—VIII. 1859.	3.60
"	X.	"	3. lib. IX.—XII. et Epinomis. 1860.	3.60

Sophoclis tragoediae, rec. et explan. *E. Wunderus*. 2 voll. 8 mai. 1847—1875 9.90

Einzelu:

Vol.	I.	Sect.	1.	Philoctetes. Ed. IV. ed. <i>Wecklein</i>	1.50
"	I.	"	2.	Oedipus rex. Ed. V. ed. <i>Wecklein</i>	1.50
"	I.	"	3.	Oedipus Coloneus. Ed. III.	1.80
"	I.	"	4.	Antigona. Ed. V. ed. <i>Wecklein</i>	1.50
"	II.	"	1.	Electra. Ed. III.	1.20
"	II.	"	2.	Aiax. Ed. III.	1.20
"	II.	"	3.	Trachiniae. Ed. II.	1.20

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri VIII., explan. *E. F. Poppo*.
4 voll. 8. mai. 1843—1882 20.55

Einzelu:

Vol.	I.	Sect.	1.	Lib. I. Ed. II.	3.—
"	I.	"	2.	" II. Ed. II.	2.25
"	II.	"	1.	" III. Ed. II. ed. <i>J. M. Stahl</i>	2.40
"	II.	"	2.	" IV. Ed. II. ed. <i>J. M. Stahl</i>	2.70
"	III.	"	1.	" V. Ed. II. ed. <i>J. M. Stahl</i>	2.40
"	III.	"	2.	" VI. Ed. II. ed. <i>J. M. Stahl</i>	2.40
"	IV.	"	1.	" VII. Ed. II. ed. <i>J. M. Stahl</i>	2.70
"	IV.	"	2.	" VIII. Ed. II. ed. <i>J. M. Stahl</i>	2.70

Xenophontis Cyropaedia, comment. instr. *F. A. Bornemann*. 8. mai. 1838.
[Vergr.] 1.50

——— **Memorabilia** (Commentarii), illustr. *R. Kühner*. 8. mai. 1858.
Ed. II. 2.70

——— **Anabasis** (expeditio Cyri min.), illustr. *R. Kühner*. 1852. . . . 3.60

Einzelu à 1 Mk. 80 Pf.

Sect. I. lib. I.—IV.

" II. " V.—VIII.

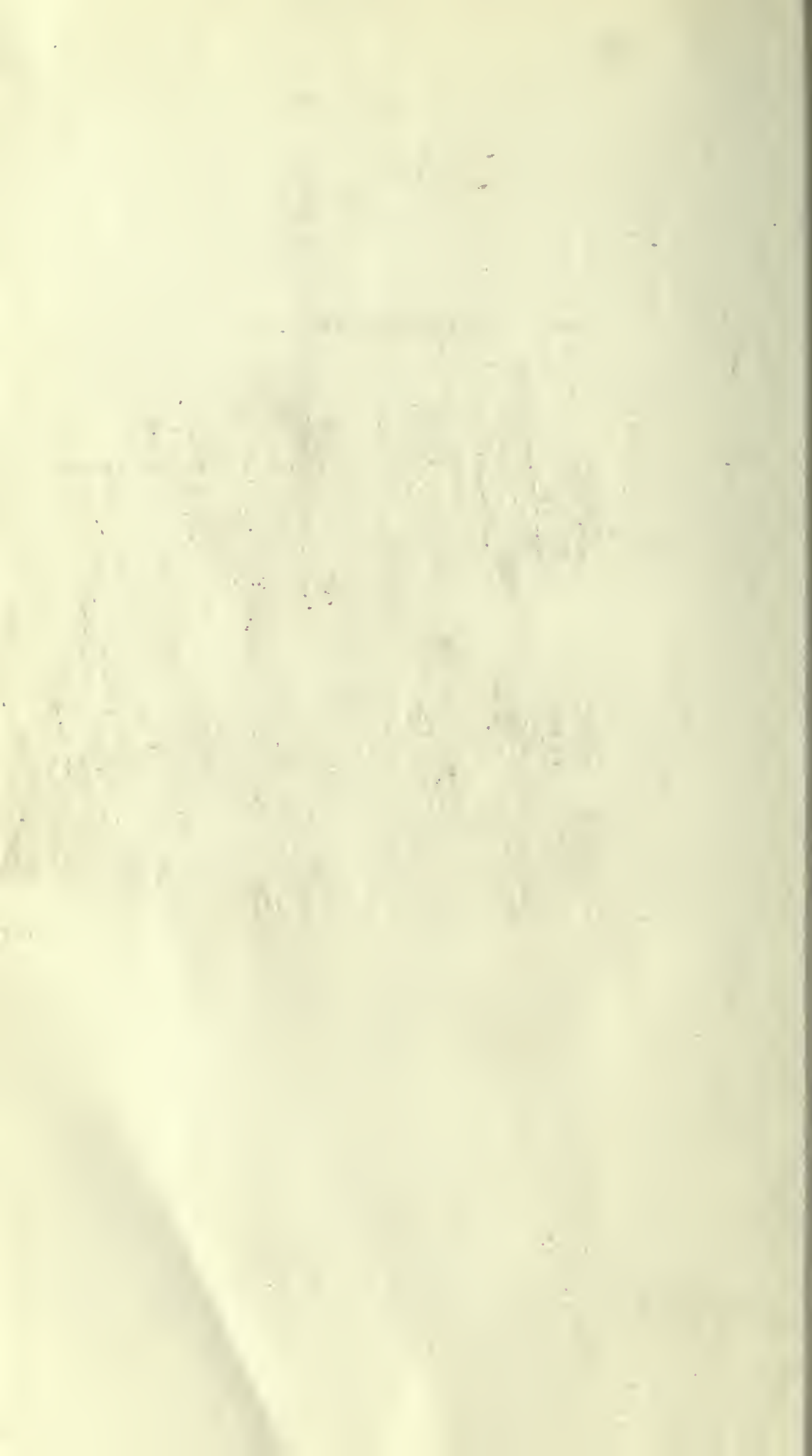
——— **Oeconomicus**, rec. et explan. *L. Breitenbach*. 8. mai. 1841. . . 1.50

——— **Agesilaus** ex ead. recens. 8. mai. 1843. [Vergr.] 1.20

——— **Hiero** ex ead. rec. 8. mai. 1844. [Vergr.] —.75

——— **Hellenica**, Sect. I. (lib. I. II.), ex ead. rec. Ed. II. 8. mai. 1880. . 1.80

——— Sect. II. (lib. III.—VII.), ex ead. rec. 8. mai. 1863. . 4.80

PA
3465
A2
1880
v.2

Kock, Theodor (ed.)
Comicorum atticorum frag-
menta

University of Toronto Robarts
CheckOut Receipt

29/08/03
03:16 pm

Item: Comicorum atticorum fragmenta
Due Date: 26/9/2003, 23:59

Please retain this receipt

416-978-8450

